

INSCRIPTIONES ANTIQUAE
ORAE SEPTENTRIONALIS PONTI EUXINI
GRAECAE ET LATINAE.

IUSSU ET IMPENSIS
SOCIETATIS ARCHAEOLOGICAE IMPERII RUSSICI

EDIDIT
BASILIUS LATYSCHEV.

VOLUMEN QUARTUM.

PETROPOLI
MDCCCL.

INSCRIPTIONES ANTIQUAE
ORAE SEPTENTRIONALIS PONTI EUXINI
GRAECAE ET LATINAE

PER ANNOS 1885—1900 REPERTAE.

IUSSU ET IMPENSIS

SOCIETATIS ARCHAEOLOGICAE IMPERII RUSSICI

EDIDIT

BASILIVS LATYSCHEV.

ACCEDIT TABULA ZINCOTYPICA.

PETROPOLI
MDCCCCL

Напечатано по распоряженію Императорскаго Русскаго Археологическаго Общества.

Іюль 1901 г.

Секретарь *В. Дружининъ.*

PRAEFATIO.

Postquam anno 1885 primum edidi volumen corporis inscriptionum antiquarum orae septentrionalis Ponti Euxini et quinque annis post volumen secundum, eis locis Russiae meridionalis, quibus coloniae Graecae olim florebant, permulti tituli antiqui et Graeci et Latini denuo in lucem prodierunt, partim casu detecti, partim ab archaeologis effossi. Ut de aliis taceam, Car. K. f. Kosciuszko-Walużynicz consilii archaeologici Petropolitani socius ab epistulis inde ab a. 1888 consilii auctoritate Chersonesi Tauricae rudera perscrutans plus quam CXXX lapides inscriptos (plerosque sane mutilatos) invenit, e quibus nonnulli gravissimi sunt momenti, veluti ius iurandum civium, documenta ad πορνικὸν τέλος pertinentia etc. Nonnullos ex eis titulis, qui mihi innotuerunt annis 1885—1892, publici iuris feci in addendis et corrigendis in voll. I et II, quae actorum societatis archaeologicae imperii Russici (*Зануки Императорскаго Русскаго Археологическаго Общества*) n. s. voluminibus IV, V, VII sunt inserta. Eos titulos, qui explorationibus consilii archaeologici iussi institutis erant detecti aut impensis consilii empti, a praeside consilii rogatus annis 1892, 1895, 1899 edidi in tribus fasciculis collectaneorum, quae consilium sub titulo «*Матеріали до археологичу Рощиу*» edenda curat. (Nonnulli ex his titulis cum Academia scientiarum Borussica a me communicati prodierunt etiam in «*Sitzungsberichte d. K. Preuss. Akademie*» annis 1892 et 1895). Magna copia titulorum, qui in ruderibus Tyrae, Olbiae, Panticapaei aliarumque coloniarum Graecarum erant reperti, a Lad. Jurgiewiczio, Ernesto de Stern, Lad. Škorpilo publici iuris facta est in compluribus voluminibus actorum societatis historicae et archaeologicae Odessitanae (*Зануки Императорскаго Одесскаго Общества исторіи у древностей*). Denique inscriptiones aliquot a me et ab aliis viris doctis in variis operibus perrodicis in patria prodeuntibus sunt explicatae.

Iam cum titulos per tot libros dispersos cognoscere nunc admodum esset difficile, ac maxime quidem eis viris doctis, qui sermonis nostri peritia essent destituti, placuit societati archaeologicae imperii Russici, cuius cura corpusculum inscriptionum orae septentrionalis Ponti Euxini conditum est, omnes titulos antiquos, quotquot in Russia meridionali per quindecim hos annos innotuerunt, supplementario hoc volumine comprehendi, quod totius syllogae quartum numerandum est, quoniam tertium, ut iam in praefatione voluminis primi monitum est, inscriptiones variae suppellectilis, imprimis vasorum fictilium continebit. Cuius adornandi provinciam Eugenius M. f. Pridik iam aliquot abhinc annis suscepit.

In quarto hoc volumine componendo easdem leges secutus sum, quas in praefationibus voluminum I et II exposueram. Quibus auxiliis usus titulos hic edam (scilicet apographis meis vel alienis, aut ectypis, aut imaginibus photographis), in singulis lemmatis explicatur. Satis multos titulos, quorum litteratura accuratius demonstranda videbatur, arte quae dicitur zincotypica repraesentavit typotheta, usus tabellis zinco illitis (*clichés*), quas aut ipse faciendas curaveram, aut consilium archaeologicum et societas Odessitana (auctore Sternio) in usus meos liberalissime concesserant. Versiones titulorum russicas in hoc volumine non dedi, quoniam in editionibus russicis sunt propositae. Eos titulos regni Bosporani, de quibus non constat, utrum in Europaea ora detecti sint, an in Asiana, asteriscis notandos curavi, ut iam in vol. II feceram.

Liber in duas partes divisus est, quarum prior continet titulos per annos 1885—1900 repertos, altera addendis et corrigendis voll. I, II, IV destinata est, quae aut ipse inveneram, aut ab aliis viris doctis proposita ex libris et commentariis periodicis excerpteram. Quamvis in materia huius partis qua par est diligentia sim versatus, tamen fieri posse, ut nonnulla me fugerint, facile consentiet quicumque reputaverit, quantis difficultatibus aetate nostra impediatur qui librorum chartarumque periodicarum quotidie fere in omnibus Europae partibus in lucem prodeuntium acervos perlustrandos sibi proposuerit.

Non sine magno animi dolore fatendum est per quindecim hos annos in Russia meridionali satis multos titulos spurios ab hominibus nequam lucri causa esse exaratos. In quibus copiosius explicandis cum tempus terere taederet, praesertim cum omnes fere vel a me ipso, vel ab aliis viris doctis essent editi, satis habui in calce libri brevem eorum laterculum proponere, in quo sedulo indicavi, ubi singuli tituli essent requirendi.

In materia huius voluminis comparanda et explicanda multi viri doctissimi humanissimi multifariam me adiuverunt. E quibus prae ceteris gratissimo animo mihi nominandi sunt Al. L. f. Berthier de Lagarde praesidis societatis hist. et archaeol. Odessitanae post L. Jurgiewiczium anno 1898 morte ereptum vices tenens, C. E. f. Duhmberg qui usque

ad hanc aetatem museo Kertschiensi erat praefectus, C. K. f. Kosciuszko-Waluzynicz, quem iam supra honoris causa nominavi, Iul. A. f. Kulakovski professor Kioviensis, Ern. R. f. de Stern professor Odessitanus museum societatis hist. et arch. dirigens, Lad. V. f. Škorpil praeceptor gymnasii Kertschiensis, collectionem rerum antiquarum curans, quae servatur in tumulo Melek-Tschesmensi in oppido Kertsch, Nic. I. f. Vesselovski professor Petropolitano, consilii archaeologiei particeps. Etiam Th. Fr. f. Zielińskio professori Petropolitano ex animo gratias ago, qui multorum libri foliorum plagulis emendandis sedulam operam mecum navans multa ad titulos explicandos utilia acutissime observavit.

Quod superest, adscribo titulos integros eorum librorum et commentariorum periodicatorum, quos brevitati studens in textu compendiose citare solitus sum.

IosPE. = Inscriptiones antiquae orae septentrionalis Ponti Euxini graecae et latinae, ed. B. Latyshev.

Inscr. per annos 1881—1888 rep. = Inscriptiones graecae in oris Bospori Cimmerii et Chersonesi Tauricae per annos 1881—1888 repertae. Iussu Consilii Caesaris Archaeologici edidit B. Latyshev. Petropoli 1890 (libellus e ratione reddita consilii archaeologici a. 1882—1888 seorsum expressus).

ImS. = Inscriptiones graecae et latinae novissimis annis (1889—1894) museo Surutschaniano quod est Kischinevi inlatae. Ediderunt I. Surutschan, B. Latyshev. Petropoli MDCCCXCIV.

ЖМНПр. (vel *Журн. М. Н. Пр.*) = Журналъ Министерства Народнаго Просвѣщенія (Acta menstrua min. inst. publicae).

ЗИРАО. = Записки Императорскаго Русскаго Археологическаго Общества (Acta societatis archaeol. imperii Russici).

ЗОО. = Записки Императорскаго Одесскаго Общества исторіи и древностей (Acta societatis hist. et archaeol. Odessitanae).

ИТУАК. = Извѣстія Таврической Ученой Архивной Коммиссіи (Acta consilii archaeographici Taurici, quae Sympheropoli prodeunt).

Мат. №№ 6, 9, 17, 19, 23 = Матеріалы по археологіи Россіи, издав. Императорскою Археологическою Коммиссіею (Commentarii ad archaeologiam Russiae spectantes, qui auctoritate consilii Caesaris archaeologici in lucem eduntur). № 6. Керченская христіанская катакомба 491 года. Изслѣдованіе Юл. Кулаковскаго. Спб. 1891. — № 9. Греческія и латинскія надписи, найденныя въ южной Россіи въ 1889—1891 годахъ. Съ объясненіями В. В. Латышева. Спб. 1892. — № 17. Греческія и латинскія надписи, найденныя въ южной Россіи въ 1892—1894 годахъ. Съ объясн. В. В. Латышева. Спб. 1895. — № 19.

Двѣ Керченскія катакомбы съ фресками. Юл. Кулаковскаго. Спб. 1896.—№ 23. Греческія и латинскія надписи, найденныя въ южной Россіи въ 1895—1888 годахъ. Съ объясненіями В. В. Латышева. Спб. 1899.

ФОб. (vel *Фил. Об.*)=Филологическое Обозрѣніе (*Commentarii philologici, qui Mosquae ab A. Adolpho in publicum emittuntur*).

Basilius Latyshev.

Petropoli scribebam
m. Iulio a. 1901.

CONSPECTUS.

I. Tyras et vicinia (nn ^o 1—8).....	pag. 1
II. Olbia.	
Classis prima: decreta senatus et populi (nn ^o 9—14).....	2
Classis secunda: tituli dedicatorii.	
Sectio I. Donaria magistratuum et sacerdotum.	
<i>a.</i> Tituli donariorum Apollini Prostatae oblatorum (nn ^o 15. 16).....	9
<i>b.</i> Tituli donariorum Achilli Pontarchae oblatorum (nn ^o 17—19).....	11
<i>c.</i> Titulorum dedicatiorum fragmenta incerta (nn ^o 20—25).....	13
Sectio II. Aedificiorum dedicationes (n ^o 26).....	15
Classis tertia: tituli honorarii (n ^o 27).....	16
Classis quarta: tituli sepulcrales et memoriales (nn ^o 28—35).....	17
Classis quinta: varia (nn ^o 36—62).....	21
III. Hecates locus (n ^o 63).....	28
IV. Chersonesus Taurica.	
Classis prima: decreta (nn ^o 64—78).....	30
Classis primae appendix.	
<i>a.</i> Ius iurandum civile (n ^o 79).....	50
<i>b.</i> Catalogus fundorum venditorum (n ^o 80).....	53
<i>c.</i> Documenta ad capitulum lenocinii pertinentia (n ^o 81).....	57
Classis secunda: tituli dedicatorii (nn ^o 82—90).....	62
Classis tertia: tituli honorarii (nn ^o 91—94).....	67
Classis quarta: catalogi (nn ^o 95—98).....	71
Classis quinta: tituli sepulcrales.	
<i>a.</i> Tituli virorum (civium et peregrinorum, nn ^o 99—129).....	73
<i>b.</i> Tituli mulierum (nn ^o 130—142).....	88
<i>c.</i> Titulorum sepulcralium fragmenta incerta (nn ^o 143—146).....	96
Classis sexta: varia (nn ^o 147—190).....	98
V. Neapolis Scythica (?) (nn ^o 191. 192).....	110
VI. Oppidum Sudak (Sugdaea, n ^o 193).....	111
VII. Oppidum Stary Krym (n ^o 194).....	111
VIII. Theodosia (nn ^o 195—198).....	113

IX. Panticapaeum et vicinia.

Classis secunda: tituli dedicatorii (nn ^o 199. 200).....	115
Classis tertia: statuarum subscriptiones aliique tituli honorarii (nn ^o 201—203).....	117
Classis quinta: servorum manumissiones (n ^o 204).....	119
Classis sexta: civium catalogi (nn ^o 205. 206).....	120
Classis septima: tituli sepulcrales.	

Sectio I. Tituli sepulcrales Bosporanorum.

a. Tituli sodaliciorum (nn ^o 207—212).....	123
b. Tituli communes complurium personarum (nn ^o 213—270).....	128
c. Tituli singulorum virorum (nn ^o 271—360).....	162
d. Tituli singularum mulierum (nn ^o 361—397).....	204
e. Tituli sepulcralis fragmentum incertum (n ^o 398).....	221

Sectio II. Tituli sepulcrales peregrinorum.

a. Tituli Graecorum (nn ^o 399—403).....	222
b. Tituli Iudaeorum (nn ^o 404—405).....	224

Classis octava: varia (nn ^o 406—417).....	225
--	-----

X. Phanagoria et vicinia.

Classis secunda: tituli dedicatorii (nn ^o 418. 419).....	229
Classis tertia: tituli honorarii (n ^o 420).....	231
Classis quarta: tituli conlegiorum (n ^o 421).....	232
Classis quinta: tituli sepulcrales (nn ^o 422—426).....	233
Classis sexta: varia (nn ^o 427—429).....	236

XI. Gorgippia et vicinia.

1. Tituli dedicatorii (nn ^o 430. 431).....	237
2. Civium catalogi.	
a. Catalogus agonisticus (n ^o 432).....	239
b. Tituli conlegiorum (nn ^o 433—443).....	243
3. Tituli sepulcrales (nn ^o 444. 445).....	254

XII. Tanais (nn ^o 446—451).....	255
--	-----

Addenda et corrigenda.

Pars prior: addenda et corrigenda in titulis editis.

Volumen I.....	263
Volumen II.....	284
Volumen IV.....	293

Pars altera: tituli recentissime reperti.

1. Tituli Tyrani (nn ^o 452—455).....	296
2. Tituli Olbiopolitani (nn ^o 456—463).....	298
3. Tituli Chersonenses (nn ^o 464—467).....	305
4. Titulus Theodosiae inventus (n ^o 468).....	308
5. Tituli Panticapaeenses (nn ^o 469—478).....	310

Appendix, continens laterculum titulorum spuriorum et dubiorum.....	315
---	-----

Indices (conspectum v. p. 326).....	325
-------------------------------------	-----

I. TYRAS ET VICINIA.

1. Basis marmorea a sinistra fracta, a. 0,18 m., l. in fronte supra 0,218, infra 0,24, cr. 0,145. Titulus fronti incisus bene etiam nunc legitur; litterae c. 0,013 m. altae arcte admodum positae sunt versibus interstitio minimo divisis. Ad ectypi chartacei fidem a Fr. Knauero professore Kioviensi missi edidi *Mam.* № 9, p. 58, n° 1; posthac imagine photographica ab Oreschnikovio accepta lapidis descriptionem accuratiorem dedi *Mam.* № 17, p. 82.

Lapidem a. 1891 Fr. Knauer prof. in oppido Akkerman iuxta arcem invenit apud Gregorium Antonov fabrum lignarium, qui dixit eum a. 1889 in aula sua casu effossum esse. A. 1892 lapis Consilii archaeologici decreto museo historico Mosquensi inlatus est, ubi hodie adservatur.

Σ ΚΡΑΤΙΝΟΥ ΣΑΡΑΠΙΔΗΣΙΔΙ
ΘΕΟΙΣ ΣΥΝΑΟΙΣ ΧΑΡΙΣΤΗΡΙΟΝ

vac.

.....ς Κρατίνου Σαράπιδι, "Ισιδι,
.....θεοῖς συν(ν)άοις χαριστήριον.

Cum Serapide et Iside Harpocrates maxime et Anubis colebantur ut θεοὶ σύνναοι; sed utrum in lapidis parte fractura ablata hi ambo fuerint nominati, an alteruter, certo dici nequit. Utut est, probat titulus deos Aegyptios in hac quoque remotissima plaga fuisse cultos¹⁾ et optime supplet testimonia a G. Drexlero coacervata, qui de horum deorum cultu in regionibus Istro adiacentibus dissertatione peculiari ante hos decem annos egit²⁾.

1) Cf. G. Lafaye, Histoire du culte des divinités d'Alexandrie hors de l'Égypte (Par. 1884); Roscher in *Lex. mythol. gr. et rom.* s. v. Isis, Ausserägyptische Kulte (II, 373—423); Новосадскій, Къ вопросу о культѣ

Изиды въ Греціи въ *ЖМНП*р. июль 1885, отд. кл. фил.
2) W. Drexler, Mythol. Beiträge. Heft I. Der Cultus der ägyptischen Gottheiten in den Donauländern, Leipz. 1890 (V. pp. 89—97).

Titulum II sive I a. Chr. saeculo non esse recentiore puto cum propter litteraturam (et maxime quidem Γ litterae formam), tum ideo quod $\bar{\iota}$ (in vocibus Κρατίνου et Ἰσιδι) nondum per ϵ scribitur. De vestigiis deorum Aegyptiorum religionis in ora Ponti Euxini septentrionali et de tituli nostri aetate egit A. Sonny prof. cl. in *ΦΟΒ.* v. V, 1, p. 53 sq., cui respondi ibid. p. 140 sq. Cf. etiam quae dixi *ЖМНПр.* 1896, m. Ianuarii, cl. hist.-phil. p. 17 in nota 5.

2. «Parallelepipedon» lapidis calcarii vilis supra epistyllo ornatum, infra fractum, a. ut nunc est fere 0,91 m., l. 0,62, cr. 0,42. In fronte titulus est, cuius supersunt versus novem litteris fere 0,05 m. altis inscripti, quae etiam nunc bene dispiciuntur.

Lapis vere a. 1890 inventus est in vinea A. Arnautov mercatricis, MD fere passus ab oppido Akkerman distant. Ant. Al. f. Matvejev iussu Consilii archaeologici loco, ubi lapis extractus erat, et lapide ipso explorato, Consilio relationes et imagines duas photographicas misit, quibus usus titulum edidi *Mam.* № 9 p. 59 sq., n° 2¹). Inde repetiit A. Domaszewski C. I. Lat. v. III suppl. p. 2242, n° 13747.

1) Изъ присланныхъ г. Матвѣевымъ въ Археологическую Коммиссію двухъ подробныхъ отчетовъ заимствуемъ (съ сокращеніями) слѣдующія данныя о мѣстѣ и обстоятельствахъ открытія камня и о видѣ его видѣ.

«Камень найденъ рабочими при посадкѣ винограда въ плантаціи, принадлежащей аккерманской купчихѣ А. Арнаутовой и расположенной подъ Аккерманомъ въ разстояніи едва одной версты отъ городской окраины, у ведущей изъ Аккермана въ уѣздъ проѣзжей дороги, извѣстной у мѣстныхъ жителей подъ кличкой «Черкесской». Виноградникъ отъ дороги отдѣленъ канавой, мѣстонахожденіе памятника отстоитъ отъ послѣдней шагахъ въ 15-ти. Камень скрытъ въ мягкой почвѣ виноградника, на глубинѣ не болѣе 2 аршинъ отъ поверхности. Какъ въ томъ же виноградникѣ, такъ и по другую сторону «Черкесской дороги», въ противоположащихъ виноградныхъ плантаціяхъ, уже при самомъ поверхностномъ изслѣдованіи найдены мною остатки сильно вывѣтрившихся человѣческихъ костей и черепки древней горшечной утвари изъ красноватой глины, что наводитъ на мысль о близости стариннаго некрополя.

Найденный камень представляетъ собою обработанный каменотесомъ подъ грубый типъ монумента параллелепипедъ изъ простого, не поддающагося тонкой обработкѣ мѣстнаго известняка, съ расширенной, какъ бы подъ карнизъ или капитель, верхней частью и съ отчасти неровной отъ излома нижней. Высота найденной части параллелепипеда достигаетъ 1 арш.

4¹/₂ в., шир. до 14 вершковъ, а толщина около 9¹/₂ вершковъ. Камень найденъ былъ въ землѣ опрокинутымъ верхней или карнизной частью внизъ. Надпись, несмотря на вывѣтрившуюся какъ лицевую поверхность, такъ и нѣкоторые штрихи въ очертаніи буквъ (напр. поперечные въ лит. А, хвостики въ лит. S и др.), читается сравнительно не трудно. Она размѣщается въ 9 строкахъ и начертана обычнымъ латинскимъ «монументальнымъ» шрифтомъ, заурядно высѣченнымъ вглубь. Средній размѣръ буквъ почти 2 дюйма. Знаки препинанія отсутствуютъ или, вѣрнѣе сказать, не различаются среди множества дырокъ въ вывѣтрившейся поверхности и пустыхъ мѣстъ отъ выпавшихъ раковинъ. [На фотографическихъ снимкахъ во многихъ мѣстахъ ясно различаются листочки, имѣющіе въ этой надписи служебное значеніе — для раздѣленія словъ. В. Л.] Горизонталы строкъ выдержаны довольно правильно, но интервалы между литеръ не всегда равномерны, иногда представляя собою какъ бы перерывъ словъ, очевидно въ зависимости отъ качества камня, мѣстами препятствовавшего своимъ раковистымъ составомъ начертанію литеръ.

Относительно отдѣльныхъ буквъ г. Матвѣевъ замѣчаетъ: «Сильно стертыхъ буквъ намѣчается немного: во 1-хъ только полторы литеры въ 2-й строкѣ (именно послѣ буквы Р еще явствуется слабое очертаніе слѣдующей литеры, а затѣмъ вывѣтрившееся мѣсто третьей), во 2-хъ неясно обрисовывается послѣдняя литера I въ словѣ Severi въ пятой строкѣ и еще болѣе

1 T E M P O R I B O N
 O P R O S A L V T E
 D O M I N O R V M
 N P N L S E P T I M I
 5 S E V E R I P E R T E
 N A C I S O E T M
 A V R E L O A N T O N
 I N I A V C C E T
 9 E S E P T I M I

Tempori bon-
o. Pro salute
dominorum
[im]p. n(ostrorum) L. Septimi
Severi Perte-
nacis et M.
Aurel(i) Anton-
ini Aug(ustorum) et
L. Septimi [Getae
Caesaris] et
 .....

Vv. 9 et 10 voces *Getae Caesaris* consulto erasae sunt, quod in omnibus fere monumentis *Getae* nomen referentibus factum esse inter omnes constat.

Continet titulus initium dedicationis pro salute imperatoris L. Septimi Severi filiorumque eius factae. Cui vero numini quamque ob causam dedicatio fuerit facta, e parte tituli superstite non liquet. Dei nomen fortasse in inferiore tituli parte fuit, quae lapide fracto periit. Coniecerit quispiam «Tempori bono» monumentum fuisse dicatum, cuius nomen titulo superscriptum est; sed cum nulla adhuc videantur exstare testimonia, quae probent Tempus bonum Romae vel in imperio Romano esse cultum, veri similis est «Tempori bono» nihil aliud esse quam formulam sollemnem Ἀγαθῇ τύχῃ latine versam; casus ablativi formae in *i* exeuntis (scil. *tempori* pro *tempore*) exempla nota sunt (v. Georges, Lexicom d. Latein. Wortformen s. v.).

Cum Caracalla Augustus in titulo nuncupatus sit et Geta Caesar, titulus ponendus est inter annum 198 p. Chr., quo Caracallam «participem imperii dixerunt milites» (Spart. Sev. 16), i. e. Imperatorem, et a. 209, quo Getam quoque Imperatorem Augustum dictum esse constat. Ad hoc temporis spatium, scilicet ad a. 201 pertinet beneficium illud, quo Septimius Tyranos affecit, immunitatem dico, quam cognovimus e titulis post alios a nobis

стершаяся первая литера въ словѣ *Pertenacis* въ той же 5 строкѣ; въ 3-хъ слабы слѣды послѣдней литеры (S) въ томъ же словѣ въ 6-й стр.; въ 4-хъ исчезла верхушка первой литеры (A) въ словѣ *Augg(uslorum)* въ 8-й строкѣ; наконецъ въ единственныхъ двухъ литерахъ изъ 10-й строки первая (быть можетъ E) сохранилась только въ верхней части, а вторая (быть можетъ T) — только въ лѣвой половинѣ горизонтальнаго штриха и какъ бы въ верхнемъ исходѣ (начаткѣ) штриха вертикальнаго. Обломъ камня хотя произошелъ немногимъ ниже слѣдующаго за 9-й строкой между-

строчія, но такъ невыгодно для дешифровки, что за исключеніемъ двухъ болѣе или менѣе гадательныхъ литеръ 10-я строка совершенно не читается. [На фотографіи довольно ясно замѣтно, что конецъ 9-й строки и большая часть десятой (содержавшія слова: *Getae Caesaris*) были нарочно выскоблены, какъ это сдѣлано было почти на всѣхъ памятникахъ съ именемъ Геты. В. Л.]. Но тѣ же литеры въ то же время не могутъ не свидѣтельствовать о быломъ существованіи какъ 10-й строки, такъ и послѣдующей, даже, быть можетъ, и многихъ послѣдующихъ»...

editis *IosPE.* v. I, n° 3. Itaque admodum nobis videtur probabile Tyranos pro salute imperatoriae domus monumentum nostrum vovisse, ut gratias pro illo ipso beneficio agerent.

3. Tabula marmorea superne fracta, a. ut nunc est 0,59 m. gall., l. 0,61, cr. 0,10. Supra ornata erat anaglypho, cuius non superest nisi infima pars pallae et pes mulieris sedentis ad sinistram spectanti. Infra est titulus diligenter incisus et optime etiam nunc conservatus. Ed. L. Jurgiewicz *300.* v. XVI, p. 11, n° 2, addita in tab. 1 lapidis imagine phototypica quae dicitur arte expressa. (Repetii *3HPAO.* v. VII, p. 81).

Lapis a. 1892 inter oppidum Akkerman et coloniam Schabo dictam in vinea quadam inventus exstat Odessae in museo societatis hist. et arch.

ΚΑΛΛΙΣΤΡΑΤΩΣΕΙΛΙΟΥΒΙΩ ΣΑΝΤΙΚΑΛΩΣΚΑΙΜΕΤΑΛΛΑ ΞΑΝΤΙΕΝΤΩΞΕΤΕΙ ΦΛΙΟΥΛΙΑΝΟΣΟΥΙΟΣΜΗΜΗΣ ΧΑΡΙΝ

Καλλιστράτῳ Σειλίου βιώ-
σαντι καλῶς καὶ μεταλλά-
ξαντι ἐν τῷ ἔτει

Φλ. Ἰουλιανὸς ὁ υἱὸς μνήμης
χάριν.

V. 1 Σειλίου legit Jurgiewiczzius; Σειλίου potius legendum esse proposui *3HPAO.* l. c., cum monerem *Silii* nomen latinum in aliis quoque titulis Graecis eandem habere formam (ex. c. C. I. Gr. II, 3691) et latinis nominibus aetate Romana libenter usos esse Tyranos. Titulum nostrum Vespasiani imperatoris aetate non esse antiquiorem e filii pronome ipse vidit Jurgiewiczzius.

4. Tabula integra lapidis vilis, supra ornamentis praedita, infra desinens in spinam basi infigendam, a. 0,74 m., l. 0,35, cr. 0,165. Tituli quadro inscripti versus superiores pessime detriti sunt (litt. a. fere 0,03). Litteris vulgaribus ed. E. de Stern, prot. 315 cons. soc. Odessitanae p. 15.

Lapis in oppido Akkerman aut in vicinia eius repertus esse dicitur. Odessae in museo societatis hist. et archaeol. exscripsi a. 1894.

MA	CO
IT	VI
PO	SI
VIX	IT
ANN	VII

.....
 .....
 [filio?]
 Ma[r]co
 [t]itu[lu]m
 pos[ui]t[ur].
 Vixi[t]
 ann(os) VII.

Var. l. V. 1: MARCO, v. 2: I...M, 3: NONYM, v. 4 extremae litterae vestigia om., v. 5: ANNYM Stern.

5. Fragmentum epistylī, ut videtur, portae aedis antiquae longum 0,50 m. gall., a. 0,07. Ubinam inventum sit, adcurata notitia deest, sed haud procul ab oppido Akkerman; ideo referri potest inter titulos Tyranos. Titulus, cuius media pars sola superest, incisus est litteris maximis (a. plus 0,05 m. gall.) aetatis Romanae. Ad fidem ectypi chartacei, quod N. Kondakov v. cl. vere a. 1887 mecum communicaverat, edidi *ЗНРАО*. v. IV, p. 125, n° 7¹.

NONAONENTS

... νῶ νᾱῶ ἐν τῶ ...

Argumentum tituli restitui non potest; patet tamen eum ad templum aliquod pertinere.

6. Fragmentum tabulae marmoris candidi undique mutilum, a. 0,19 m. gall., l. 0,16, cr. 0,11. Litterae grandes (a. 0,035 m. gall.) et pulchrae bene conservatae sunt. Ed. N. Kondakov *Oper. 2* congr. archaeol. Petrop. part. III, pag. 23. Is dixit fragmentum a. 1867 in litore sinus Dniestrensis repertum esse in ea parte oppidi Akkerman, quae est inter septentriones et orientem. Servatur Odessae in museo Universitatis, ubi a. 1883 ipse id exscripsi et edidi *ЗНРАО*. v. IV, p. 123, n° 3¹.

ΔΕ,

ΔΝΚΑ

ΟΙΣΚΑ

ΙΤ 2. Ι

Kondakovii apographum a meo nihil fere differt. Restitui nihil potest nisi v. 4 ... ἐν] τῶ ι[... ἔτει]. Kondakovius recte putat lapidem nostrum fragmentum esse tabulae satis magnae, cui decretum aliquod fuerit incisum. Aetatis Romanae titulum esse probat litteratura.

7. Frustum tabulae marmoris candidi cr. 0,066 m. utrimque inscriptum, repertum a. 1867 in sinu Dniestrensi, prope litus. Ubi nunc sit, nobis quidem explorare non contigit. Ed. N. Kondakov *Oper. 2* congr. archaeol. Petrop. p. III, pag. 23. (Repetii *ЗНРАО*. v. IV p. 124 n° 4¹).

ab una parte:

CAE
RPP

ab altera:

A
TTI

De tituli argumento nihil posse dici sponte patet.

8. Kischinevi in museo Surutschaniano inter alias res antiquas conservatur fragmen-
tabulae marmoris candidi undique mutilum (a. 0,08 m., l. 0,088, cr. circa 0,03), quod
Surutschanus a. 1876 ipse invenit in oppido Akkerman. Quamvis in eo duae tantum litterae
TH (circa 0,03 m. gall. altae) supersint, tamen dignum est quod commemoretur inter varias
res antiquas in oppido Akkerman repertas, quippe quae probent hoc oppidum ipso loco
Tyrae veteris esse situm. Cf. quae de his dixit L. Jurgiewicz Oper. VI congr. archaeol.
Odess. v. II (a. 1888), p. 29—32, ubi p. 31 nostrum quoque fragmentum inter res antiquas
musei Surutschaniani in oppido Akkerman repertas commemoravit. Haec exposui *ЗНРАО*.
v. IV p. 125, n° 4².

II. OLBIA.

CLASSIS PRIMA.

Decreta senatus et populi.

9. Fragmentum anguli sinistri superioris tabulae marmoris candidi, marginibus sinistro
et superiore conservatis, a. max. 0,09 m., l. circa 0,12, cr. 0,065. Litterae superstites,
altae circa 0,01, in ectypo bene dispiciuntur. Rep. Olbiae auctumno a. 1887, exstat Kisch-
nevi in museo Surutschaniano. Ad fidem ectypi chartacei edidi *ЗНРАО*. v. IV p. 125, n° 18¹.

ΕΔΘΞΕΒΟΥΛΗΚ

ΕΙΤΑΝΕΤΕΙΛ

ΕΤΙΜΕΛΙ

ΗΝΕΓ

Γ

Ἐδοξε βουλῇ καὶ δήμῳ, οἱ ἄρχοντες]

εἶπαν· ἐπειδὴ ὁ δεῖνα τοῦ δεῖνος]

ἐπιμελ[ητῆς γενόμενος . . . . .]

ἦνεγ[κε . . .

Est fragmentum decreti senatus populi que Olbiopolitani, quod propter litteraturam ad III
aut II a. Chr. saeculum rettulerim (litterarum forma simillima est ei, quae est v. I n° 18).

Quae proposui supplementa sane mutari possunt: veluti v. 1 coniecerit quispiam praeter archontes etiam τοὺς ἐπτά fuisse commemoratos (cf. v. I nn^o 13 et 16), v. 3 nescio an fuerit ἐπιμελ[εῖται κτλ.].

10. Fragmenta tria unius, ut videtur, tabulae marmoris candidi crassae 0,075 m.: *a* undique mutilum, a. 0,20 m., l. 0,21, Olbiae repertum m. Maio a. 1892; *b* item undique mutilum, a. 0,14, l. 0,12, ibidem a. 1889 repertum; *c* altum 0,10, l. 0,12, eodem anno emptum. Tituli litterae a. 0,02 in omnibus fragmentis bene leguntur. Exstant Kischinevi in museo Surutschaniano. Exscripsi et edidi *ImS.* p. 5, n° 4.

	<i>a</i>	<i>c</i>
	ΠΟΙ	ΙΔΥ
	ΑΘΙΛΤΕΙ	ΑΤΥΡΟΥ
	ΝΟΥΝΓΕΓΟΝ	ΤΩΝΚΑΙ /
	ΣΓΕΝΟΜΕΝΟΣ	-ΚΟΣΜ
<i>b</i>	ΝΤΗΠΟΛΕΙΚΑΙ	Ι Ι Ι Ι
ΔΕΝ	'ΑΥΤΩΚΑΘΟ-	
ΕΠΑ	ΤΕΡΑΣΤΟΥΣ	
ΒΥΤΕΡC	ΣΚΑΙΤΟΥΣ	
ΣΑΔΕ		
-ΑΣ-		

Dolemus quod omnia fragmenta componere non contigit; sed etiam nunc primo aspectu apparet ea ad decretum pertinuisse, Romanis temporibus positum in honorem viri alicuius de patria bene meriti. In fr. *a* v. 2 legendum videtur καλοκαγ]αθία τε . . . , v. 3: τοιούτω]ν οὖν γεγον[ως προγόνων (cf. *IosPE.* v. I n° 24 v. 8 sq.), v. 4: . . . ς γενόμενος, v. 5: . . . ν τῇ πόλει καὶ . . . , v. 6: . . . αὐτῷ καθό[τι . . . Fr. *b* vv. 3—4 fortasse ita coniungendi sunt cum fr. *a* vv. 7—8, ut legatur: . . . . . στέργων τοὺς μὲν πρεσ]βυτέρο[υς ὡς πα]τέρας, τοὺς [δὲ ἡλικιώτας ὡς ἀδε[λφούς] καὶ τοὺς . . . (cf. v. I n° 22 v. 28 sq.). Fr. *c* v. 2 fortasse fuit Σ]ατύρο[υ], v. 4: [κε]κοσμ[ημένος] etc.

11. Fragmentum tabulae marmoris candidi undique mutilum, a. fere 0,08 m., l. max. 0,09, cr. circa 0,04. Litterae satis profunde incisae (a. circa 0,015 m.) in ectypo optime leguntur. Rep. m. Iunio a. 1888 in Olbiae parietinis, exstat Kischinevi in museo Surutschaniano. Ectypo chartaceo usus edidi *ЗНРАО.* v. IV p. 126 n° 38¹.

14. Angulus dexter inferior tabulae marmoris subcaerulei (a. 0,13 m., l. 0,115, cr. 0,08), m. Iunio a. 1892 Olbiae repertum. Litterae superstites, a. 0,013 m., bene adhuc conservatae sunt. Exstat Kischinevi in museo Surutschaniano. Edidi *ImS.* p. 6, n° 5.

ΟΑΙΝΟ
ΩΣΤΟ
ΜΝΗ
ΝΕΠΙΓΙ
vac.

Superesse haec videntur e clausula decreti honorarii. Vv. 3—4 legendum videtur . . . τ]ὸ μνη[μεῖον — — — τῶ]ν ἐπιγι[γνομένων]. Litteratura aetatem recentiore prodit.

CLASSIS SECUNDA.

Tituli dedicatorii.

Sectio I. Donaria magistratum et sacerdotum.

a. Tituli donariorum Apollini Prostatae oblatorum.

15. Fragmentum statuae marmoris candidi bene elaboratae (a. 0,75 m., l. 0,35), cuius parti posticae recentiore aetate titulus est incisus¹⁾. Inventum id esse in oppido Oczakov²⁾ nobis scripsit Surutschanus. Vere a. 1887 Kondakovius prof. cl. lapidem acquisivit et museo Universitatis Odessitanae intulit; idem mecum ectypum chartaceum liberalissime communicavit, quo usus titulum edidi *ЗНРАО.* v. IV p. 126 n° 52¹. Litterae in ectypo optime dispi- ciuntur nisi quod prope margines aliquot locis sunt detritae; altae sunt 0,025 m. gall. litterisque aliorum huiusmodi titulorum admodum similes.

(Textum vide p. 10).

Pertinet hic titulus ad longam iam seriem titulorum de variis donis referentium, quae praetores Olbiopolitani Apollini Prostatae offerebant, cum magistratu se abdicarent³⁾. Quod ad argumentum attinet et sermonem, nihil novi discimus ex hoc titulo, sed inter praetores in eo enumeratos duo sunt, quos ex aliis inscriptionibus iam novimus: nam Ἀχιλλεὺς Δημητρίου conlegii praeses idem videtur esse atque is, qui n° 50 inter praetores primum post praesidem

1) Similiter atque v. I n° 64; cf. etiam nn° 55, 61, 67.

2) «На горѣ близъ карантинной пристани, въ землѣ».

3) Cf. de his donis *IosPE.* v. I p. 85 et *Изслѣд. объ Ольвіи* p. 282.

1	ΘΗΛ
	ΛΛΩΝΙΠΡΟΣΤΑ
	ΟΙΠΕΡΙΑΧΙΛΛΕΑ
	ΜΗΤΡΙΟΥΣΤΡΑΤΗ
5	ΟΙΠΑΠΙΑΣΑΧΙΛΛΕ
	ΟΣΘΕΟΦΙΛΟΣΘΕΟ
	ΦΙΛΟΥΠΟΥΡΘΑΚΗΣ
	ΜΑΝΙΑΓΟΥΑΝΘΕΣ
	ΤΙΟΣΣΑΜΒΙΩΝΟΣ
10	ΑΖΙΑΓΟΣΟΥΑΧΩΖ
	ΟΥΦΙΕΛΗΗΑΡΓ
	ΑΝΑΝΕΘΗΚΑΝ
	ΠΕΡΤΗΣΠΟΛΕ
	ΟΣΕΥΣΤΑΘΙΑΣ
15	ΑΙΤΗΣΕΑΥΤΩΝ
	ΥΓΕΙΑΣ

[Ἀγα]θῇ [τύ]χ[η].
 [Ἀπόλ]λωνι Προστά-
 [τη] οἱ περὶ Ἀχιλλέα
 [Δη]μητρίου στρατη-
 [γ]οί· Παπίας Ἀχιλλέ-
 ος, Θεόφιλος Θεο-
 φίλου, Πουρθάκης
 Μανιάγου, Ἀνθέσ-
 τιος Σαμβίωνος,
 Ἀζίαγος Οὐαχωζά-
 [κ]ου φιέλην ἀργ[υ-
 ρ]ᾶν ἀνέθηκαν
 [ὕ]πὲρ τῆς πόλε-
 ος εὐσταθίας
 [κ]αὶ τῆς ἑαυτῶν
 ὑγείας.

obtinet locum et n° 98 inter archontes altero post praesidem loco inscriptus est, Ἀνθέστιος vero Σαμβίωνος apparet n° 76. Cum in libro nostro, inscripto «*Изсмѣдованія оъдъ исторіи и воцѣд. етронъ в. Олвѣи*» (p. 162 sq), de ordine chronologico titulorum Olbiopolitanorum ageremus, quibus iidem homines essent inscripti, numerum 76 Traiani imperatoris aetate non esse antiquiorem demonstravimus, sed numero 50 aliquanto antiquiorem. Titulus vero, quem nunc edimus, si recte alio eiusdem libri (p. 258) loco coniecimus in magistratuum catalogis singulos homines secundum dignitatis ordinem conlocatos esse, numero 50 paullulum recentior est habendus propterea quod Achilles Demetrii f., qui in illo catalogo primus est post praesidem, in nostro tituls iam est praeses.

De nominibus propriis nonnullis pauca addamus necesse est. 1) Μανίαγος nomen exstat iam n° 59, sed cum Duboisii apographum praeberet ΜΑΜΙΑΓΟΣ, dubitare adhuc licebat, num recte Μανίαγος legissem; in novo hoc titulo eadem forma optime dispicitur. 2) Ἀζίαγος nomen in aliis titulis nondum obvenit; sed in n° 82 et Murzakewiczius et ego simillimum nomen legimus ΑΖΙΑΙΟΥ; quam similitudinem cum animadvertissem, L. Jurgiewiczium optimum virum rogavi, ut iterum inspiceret, quomodo in n° 82 nomen illud legeretur; qui statim qua solebat esse comitate respondit illic revera esse ΑΖΙΑΙΟΥ. Putandum est igitur ΑΖΙΑΙΟΣ et ΑΖΙΑΓΟΣ aut varias eiusdem nominis formas esse, aut duo nomina inter se simillima. 3) Οὐαχώζα[κ]ος nomen inter Olbiopolitana nondum obvenit, sed comparandum est cum Tanaiticis Χοδιάχιος et Ὀχωδιάχος (v. *IosPE*. v. II ind. IV), a quibus fortasse non differt nisi pronuntiatione (cf. Olbiopolitana Ἀρσηούαχος, Ἀρσηόαχος, Ἀρσήοχος).

16. Fragmenta duo coniuncta tabulae marmoris candidi undique mutila, a. 0,215 m. gall., l. max. 0,135, cr. 0,095. In fragmine superiore exstant superiores partes trium versus primi litterarum, reliqua omnia in inferiore (litt. a. circa 0,03 m.). Rep. Olbiae m. Augusto a. 1885, exstant Kischinevi in museo Surutschanino. Ad ectypum chartaceum edidi *ЗИРАО*. v. IV p. 128 n° 52².

ΤΥΧΗ
ΝΙΠΡC
_ΡΙΑ.
Λ^xΓ

[Ἀγαθῇ] τύχῃ.
[Ἀπόλλω]νι Προ[στά-
τη οἱ πε]ρί Ἀ[.....
.... στρατηγοί κτλ].

b. Tituli donariorum Achilli Pontarchae oblatorum.

17. Marmor candidum in quattuor partes fractum, a. 0,50 m., l. 0,345, cr. 0,06 (infima pars crassior est). In altera parte servantur anaglyphi vestigia, scilicet pedes duo hominis nudi, in altera est titulus integer; inde sequitur lapidem partem esse magni anaglyphi, recentiore aetate ad titulum inscribendum adhibitam. Titulus litteris circa 0,03 m. altis neglegentissime incisus est et valde detritus. Ad fidem ectypi chartoeci edidi *ImS.* p. 8, n° 9.

Lapis circa annum 1876 in vico cui nomen est «Ближний Бейкушъ» inventus a. 1891 museo Surutschaniano inlatus est.

1	ΑΓΑΝ	ΙΥΧΗ
	ΑΧΙΛΛ	ΕΙΠΘ
	ΤΑΡΧΗ	ΟΙΠΕΡ
	ΚΗΕΞΑΡ	ΟΝΑΡ
5	ΧΟΝΕ	ΤΑΖ
	ΜΗΕCΠ	ΚCΔ
	VΛ	Ι--Η
	ΧΑΡΙC	ΗΙΟΝ

Ἀγα[θῇ τ]ύχῃ.
Ἀχιλλεῖ Πc[v]-
τάρχῃ οἱ περ[i]
Κηνέξαρ(θ)ον ἄρ-
χοντες· Ἀζά-
μῃος, Σπ[ό]κος, Δ[ά-
δος, Δίζης?]
χαρισ[τ]ήριον.

Similes donariorum subscriptiones ab archontibus Achilli Pontarchae oblatorum vide in *IosPE.* v. I, nn° 77, 78. Ex archontum nominibus Κηνέξαρθος idem fere est, quod Καινάξαρθος (v. ibid. I n° 54); Ἀζάμῃος, Σπόκος (s. Σπάκος?), Δίζης inter Olbiopolitana nomina primum obveniunt.

18. Pila marmoris candidi a. 0,42 m., l. 0,15 totidemque crassa. Titulus satis bene etiam nunc legitur. Ed. L. Jurgiewicz 300. v. XVII p. 31, addita in tab. I lapidis imagine phototypica quae dicitur arte facta, ex qua nos titulum exscribimus.

Lapis ab Jurgiewiczio apud civem quendam oppidi Akkerman emptus est, qui dixit eum a. 1893 in Olbiae rudibus esse repertum. Exstat Odessae in museo.

1	ΑΓΑΘΗ	Ἀγαθῇ
	ΤΥΧΗΑ	τύχη. Ἀ-
	ΥΙΛΛΕΙΠΟ	χιλλεῖ Πο[ν]-
	ΤΡΥΧΗΚΑΣ	τ[ά]ρχη Κάσ-
5	ΚΗΝΟΣΚΑ	κηνος Κα-
	ΣΑΓΟΥΙΕ	σάγου ιε-
	ΡΑΤΕΥΩΝ	ρ[α]τεύων
	ΑΝΕΘΗ	[ἀ]νέθη-
	ΚΕΝΥΠΕΡ	κεν ὑπέρ
10	ΤΗΣΠΟΛΕ	τῆς πόλε-
	ΩΣΕΥΠΟΣΙ	ως εὐποσί-
	ΑΣΚΑΙΕΥΣΤΑ	ας καί εὐστα-
	ΘΙΑΣΧΑΡΙΣ	θίας χαρισ-
	ΤΗΡΙΟΝ	τήριον.

Cascenum Casagi f. non diversum esse ab eo, qui commemoratus sit in titulo *IosPE. I*, n° 71, animadvertit Jurgiewiczus. Subscriptiones donariorum Achilli Pontarchae a sacerdotibus oblatorum habemus ibid. nn° 81—83. De εὐποσίας notione cf. quae dicta sunt ibid. ad n° 82 quaeque Jurgiewiczus observavit in tituli nostri commentario (v. infra in add. v. I).

19. Fragmentum tabulae, ut videtur, marmoreae, a. 0,23 m., l. infra 0,30, superne et a sinistra mutilatum. Ubi et quando repertum sit, ignoro. Ultimis his annis Surutschanum id acquisisse consentaneum est, cuius vidua a. 1899 ectypum chartaceum benignissime mihi misit. Litterarum altitudo variat inter 0,025 et 0,035 excepto ultimo versu, qui minutissimis litteris leviter exaratus est.

ΟΜΑΡΟΣ
ΟΥ ΕΥΧΑΡΙΣ
.ΡΙΟΝ
ΥΣΑΝΤΟΣ ΗΡΑ
=ΙΔΟΥ ΚΡΑΤΕΙ
ΝΟΥΤΟΡ

ΣΑΛΛΙΟΣΑΝΤΙΦΩΝΤΟΣΑΡΟ

... Ἀμωρ]όμαρος
[Εὐρησιβί]ου εὐχαρισ-
[τή]ριον
[ιερατε]ύσαντος Ἡρα-
[κλ]είδου Κρατεί-
νου τὸ β'.

Σάλλιος(?) Ἀντιφῶντος δρό[μωι?].

Superesse haec e subscriptione donarii ab archontibus Olbiopolitanis Achilli Pontarchae oblatis puto conlata inscriptione simillima v. I n° 78. Viri nomen supplevi e titulo v. I n° 64, ubi inter praetores inscriptus est Εὐρησίβιος Ἀμωρομάρου, huius fortasse pater aut filius. Ultimum versum restitui dubitanter e v. I nn° 77 et 80. Nomen victoris dubium est.

c. Titulorum dedicatoriorum fragmenta incerta.

20. Fragmentum lapidis a. 1886 in Olbiae ruderibus repertum et a. 1889 museo societatis hist. et arch. Odessitanae inlatum. Ad apographum hebraei cuiusdam a Surutschano mecum communicatum edidi *ЗИРАО*. v. IV p. 132, n° 165¹⁵ et ex litteris Jurgiewiczii correxi *ibid.* v. V p. 383.

ΝΕΥΡΗ

... ω]ν Εὐρη[σιβίου ...

ΠΑΠΙΑΣ

... Παπίας ...

ΦΙΛΟΣ

... Θεό]φιλος ...

ΥΟΧΙ

... ο]υ, Ὀλ ...

Probabile est hoc fragmentum ad titulum dedicatorium magistratum aliquorum pertinere.

21. Fragmentum tabulae marmoreae superne et a sinistra mutilum, a. 0,28 m., l. 0,035, cr. 0,135. Litterae 0,02 altae pessime sunt detritae. Edidi *ImS.* p. 8°, n° 10.

Lapis a. 1890 a Fedosenko rustico in vico Beicusch repertus a. 1891 Surutschani museo inlatus est.

ΕΥΠΟ

ΣΣΩΣΤΙ

ΕΥΠΟΣΙ

ΤΗΣΠΟΛΕΩ

ΓΕΙΑΣ

.....

..... ς Σώστ[ρα-

του ὑπὲρ] εὐποσί[ας καὶ

εἰρήνης?] τῆς πόλεω[ς καὶ

τῆς ἐαυτῶν ὑ]γείας.

Est fragmentum tituli subscripti donario a praetoribus aut archontibus posito. Cf. *IosPE.* I, nn° 50—83. De εὐποσί cf. quae dixi supra ad n° 18.

22. Fragmentum tabulae marmoris candidi superne et a dextra fractae, a. 0,23 m., l. 0,195, cr. 0,08. Tituli litterae a. 0,02 satis neglegenter exaratae sunt. Repertum est in Olbiae parietinis m. Septembri a. 1889, servatur Kischinevi in museo Surutschaniano. Exscripsi et edidi *ImS.* p. 9, n° 11.

Χ Ε Ι

Ν Ε Θ Η Κ Μ

Π Ο Λ Ε Ο Σ

Α Υ Τ Ω Ν Υ

Ε Ρ Α

χει[. . . . . ἄ]-

νέθηκα[ν ὑπὲρ τῆς]

πόλεος [καὶ τῆς ἐ]-

αυτῶν ὑ[γείας].

. . . ερα . . .

Supersunt haec quoque e subscriptione donarii ab archontibus aut praetoribus oblatis. Tres litterae, quae infra separatim leguntur, fortasse ad nomen victoris vel sacerdotis pertinent (cf. v. I n° 77, 78, 80 et supra n° 19).

23. Interior pars tabulae marmoris candidi Olbiae reperta. Exscripsi m. Maio a. 1893 in museo Universitatis Kioviensis et edidi *ЗНРАО.* v. VII p. 83 n° 88¹.

Λ Ι Α Θ Κ Α Λ
Ε Α Υ Τ Ω Ν Χ
Θ Ι Α Γ

. . . ὑπὲρ τῆς πόλε-
ως εὐ]σταθία[ς καὶ
τῆς] ἐαυτῶν ἀ[νδρα-
γα]θίας.

Supersunt haec e subscriptione doni cuiusdam, ut videtur, Apollini Prostatae oblatis. Cf. vol. I, n° 63.

24. Fragmentum tabulae marmoreae superne mutilum, a. 0,29 m., l. 0,23, cr. 0,125, repertum a. 1890 in vico Victorovka dicto. Litt. a. 0,02. Servatur in museo Surutschaniano. Exscripsi et edidi *ImS.* p. 9, n° 12.

Τ Ω Ν Υ Ι Λ Ι Α Σ
vac.

[. . . καὶ τῆς ἐαυ]-

τῶν ὑ[γείας].

Praetorium Olbiopolitanum primum hic commemoratur. Nomina quae sunt Πα.νήιος (an Π. Ἀ.νήιος?) et Ἀὐρ(ήλιος) Βασιλεὺς nondum obvenerunt inter Olbiopolitana. Propter litterarum et ornamentorum formam titulus aetate suppar videtur ei, qui *IosPE*. v. I n° 97¹ (*add.*) editus est, Imperatoris Alexandri Severi nomine insignis.

CLASSIS TERTIA.

Tituli honorarii.

27. Basis marmoris leucophaei integra, a. 0,35 m., l. 0,71 totidemque longa. In superficie exstant foramina duo statuae pedibus infigendis destinata, in fronte titulus integer, facilis lectu. Litteris vulgaribus editus est in diario Odessitano, cuius titulus est *Одесскія Новосты*, a. 1897 n° 4041 (inde rep. in *Археол. узв. и замѣтки, изд. Моск. Археол. Общ.*, 1897, p. 290).

Lapis a. 1897 in aula Gregorii Niculae rustici Parutinensis effossus exstat Kischinevi in museo Surutschaniano. Utor ectypo chartaceo, quod Nicolai D. f. Codrian v. cl. directoris scholae Kischineviensis quae dicitur realis benignae intercessioni debeo.

ΕΥΒΙΟΤΟΣ ΑΡΙΣΤΩΝΟΣ
ΕΠΙΚΡΑΤΗΣ ΝΙΚΗΡΑΤΟΥ
ΤΟΝ ΘΕΙΟΝ
ΟΕΙΣ ΤΟΙΣ ΕΝΣΑΜΟΠΑΙΚΗ
ΙΕΡΗΣΑΜΕΝΟΝ

Εὐβίωτος Ἀρίστωνος
Ἐπικράτη(ν) Νικηράτου
τὸν θεῖον
θεοῖς τοῖς ἐν Σαμοθράκῃ[ι]
ιερῆσάμενον.

Si titulum ita legimus, ut in lapide scriptus est, nulla littera mutata, habebimus duos consobrinos avunculum deorum Samothraciorum sacerdotis munere functum dedicantes. Sed cum avunculi dedicati nomen vix potuerit omitti, titulum ita intellegere malo, ut in transcriptione dedi, scilicet alterum nomen casu accusativo ponere, ut sit nomen avunculi. Simillimum lapicidae errorem habemus exempli causa in titulo Olbiopolitano v. I n° 75. Cabiros Olbiae fuisse cultos primum e titulo nostro cognoscimus, quem propter litteraturam ad II potissimum a. Chr. saeculum rettulerim. In catalogo notissimo civium Olbiopolitanorum (v. I n° 114) inter alios inscriptus est Ἀρίστων Νικηράτου, Eubioti nostri fortasse pater et Epicratis frater.

CLASSIS QUARTA.

Tituli sepulcrales et memoriales.

28. Fragmenta duo tabulae marmoris candidi superne et inferne epistyliis ornatae, reperta in Olbiae parietinis m. Iulio a. 1891; fragm. *a* altum est 0,19 m., l. supra 0,22, cr. 0,05; *b* alt. max. 0,24 m., l. infra 0,24; infra superest pars spinae basi infigendae; media tabulae pars fractura periit. In fragm. *a* titulus diligentissime exaratus litteris 0,011 altis optime etiam nunc legitur exceptis duabus litteris, quas lapidis fractura abstulit; in fragm. *b* litterae 0,015 altae item bene leguntur. Edidi *ImS.* p. 11, n° 15, fragmenti *a* imagine phototypica quae dicitur arte facta addita in tab. III.

a
 Απατο(υ)ρίο(υ) Θ[εο]-
 δότο(υ).

b
 Ὁμπαλακίων Πυρ-
 θείο(υ) χρηστέ, χαῖρε.

Titulus *a*, ut litterae ⊗ forma probat, medio V a. Chr. saeculo non est recentior. Alterum igitur iam habemus titulum tam remotae aetatis Olbiae repertum post eum, quem edidi *IosPE.* v. I n° 120. Inferior titulus tam gravibus erroribus scatet (ΠΣ pro Ψ, ΠΥΡΘΕΙΔΥ pro ΠΟΥΡΘΑΙΟΥ), ut dubitare liceat, num omnino sit antiquus: nam facile conici potest

hac tabulae parte separatim reperta falsarium aliquem eo consilio in ea titulum exarasse, ut maiore pretio vendatur.

29. Fragmentum basis marmoris candidi superne politae, epistyliis superne et inferne ornatae, a. 0,30 m., long. 0,525, lat. 0,25. Sub epistylis legitur pars tituli litteris 0,028 altis inscripti et bene conservati. Exscripsi et edidi *ImS.* p. 12, n° 16.

Lapis a. 1876 repertus in oppido Oczakov a. 1891 museo Surutschaniano inlatus est.

ΗΜΑΤΟΔΙΟΝΥΣΕΡ

Titulus ita videtur supplendus esse:

[Τοῦ δεινός μν]ῆμα το(ῦ) Διονύσερ . . .

Litterarum forma et τὸ pro τοῦ scribendi genus probant titulum quarto a. Chr. saeculo non esse recentiore. Patris defuncti nomen supplere non contigit.

30. Fragmentum partis superioris monumenti sepulcralis marmoris Attici a. 0,34 m., l. 0,41, cr. 0,09. Superest dextra pars anthemii diligentissime elaborati cum vestigiis colorum; sub titulo sculpta est rosa. Fragmentum aestate a. 1899 in Olbiae rudibus repertum Odessae servatur in museo societatis hist. et archaeol. Ed. Ern. de Stern in protoc. 319 cons. soc. Odess. p. 14, a. Idem humanissime misit ectypon chartaceum, in quo tituli litterae superstites optime dispiciuntur (litt. a. v. 1 — 0,022, v. 2 — 0,015, v. 3 — 0,02).

ΑΤΗΞΗ
ΙΔΩΝΙ
ΔΡΟΜ

... κρ]άτης Ἡ...
[Ποσε]ιδώνι[ος
Ἀν]δρομ[ένους].

Vv. 2 et 3 nomina propria exempli tantum causa supplevi. Titulum propter litteraturam ad quartum s. tertium a. Chr. saeculum recte rettulit Sternius.

31. Tabula marmoris candidi in media parte excavata, a. 0,68 m., l. 0,30, cr. 0,04. In parte excavata litteris imparibus exaratus est titulus, qui optime etiam nunc legitur. Lapis aestate a. 1899 in Olbiae rudibus inventus ab Hochmanno mercatore museo societatis Odessitanae inlatus est. Ed. E. de Stern in prot. 319 cons. soc. Odess., p. 16, d. Idem tituli imaginem charta expressam humanissime nobis misit.

ΑΔΑΙΟΞΔΑΟΥ
ΙΠΠΕΥΣ

Ἀδαῖος Δάου
ἱππεύς.

Utrumque nomen in titulis Olbiopolitanis primum hic obvenit. De Ἀδαίου nomine ex scriptoribus et titulis noto, quod in Macedonia maxime et Thessalia occurrat, Sternius conferri iubet Kretschmeri *Einleit. in die Gesch. der Griech. Sprache*, p. 338; Pauly-Wissowa, *Realenc.* I, p. 341; C. I. A. II, 2430; *Athen. Mitth.* XIV, p. 51. Idem rectissime monet e titulo nostro, qui ad I fere saeculum referendus sit, non liquere, utrum Adaeus Olbiopolitanus eques fuerit an e Macedonia sive Thessalia migraverit, quas regiones equitatu celeberrimas fuisse constet.

32. Tabula sepulcralis lapidis calcarii durioris, a. 0,65 m., l. 0,25, cr. 0,14, superne ornata aetomate rudi, tribus acroteriis praedito. Sub aetomate exaratus est titulus aetatis Romanae, qui bene etiam nunc legitur (litt. a. fere 0,015). Ed. de Stern in prot. 319 cons. soc. Odess., p. 12 in zinco. Idem nobis ectypon chartaceum suppeditavit.

Lapis a. 1899 in Olbiae rudibus inventus servatur Odessae in museo soc. hist. et archaeologicae.

ΔΙΖΑΖΗΛΜΙC·
CΕΥΘΟΥΗΓΕΜΩΝ
ΔΙΖΥΡΩΝΧΑΙΡΕ

Διζάζηλμις
Σεύθου ἡγεμῶν
Διζύρων, χαῖρε.

De nominibus viri et patris cum accuratissime disputasset Sternius, hic ea explicare supersedeo. Idem animadvertit in C. I. Lat. v. VI inter titulos sacros a praetorianis dedicatos numero 2799 signatum esse titulum Asclepio Zemidreno a Philippopolitanis positum, in quo (v. 36) commemoretur *M. Aur. M. f. Fl. Bithus Philippopoli vico Diësure*. Cum inde pateat prope Philippopolin vicum fuisse, cui nomen fuerit *Diësur*, Sternius coniecit huius vici incolas Διζύρους vocatos ab Olbiopolitis arcessitos venisse urbem contra barbaros defensuros duce Dizazelmi, qui postea Olbiae diem obisset. Quae coniectura tamen admodum incerta est, quoniam de Olbiae statu, qualis fuerit ea aetate, ad quam titulus noster pertinet (qui propter litteraturam ad II s. III p. Chr. saeculum referendus est), nihil certi novimus. Equidem dixerim potius Διζύρους (s. Δίζυρας?) illos gentem Thraciae fuisse, cuius nomine fortasse vicus ille prope Philippopolin situs vocabatur. Praeterea monendum est Lycophronem (*Alex.* v. 1026) Διζηρόν flumen in Illyria novisse, cuius accolae Stephanus Byzantius (s. v. Διζηρός) nominat Διζηρίους et Διζηρίτας.

33. Tabula marmorea a dextra et infra paululum mutilata, a. 0,44 m., l. 0,22 m., cr. 0,17. Tituli litterae 0,03 fere altae diligenter videntur esse exaratae. Ed. E. de Stern in prot. 315 cons. soc. Odess. p. 13, n° 3.

Lapis a. 1895 in Olbiae vicinia repertus Odessae exstat in museo societatis hist. et archaeol. Praesto mihi sunt apographa duo, alterum Eugenii M. f. Pridik, alterum M. Pharmakovskii a Sternio suppeditatum.

1	ΤΟCΞΙΔΩΝΙΟ	Ποσ[ε]ιδώνιο[ς]
	ΤΟΛΥΞΕΝΟ	Πολυξένο[υ]
	ΚΑΙΗΓΥΝΗΑΥ	καὶ ἡ γυνὴ αὐ-
	ΤΟΥΚΡΕΟΥCΑΥ	τοῦ Κρέουσα ὑ-
5	ΩΙΑΧΙΛΛΕΙΨ	ῶι Ἀχιλλεῖ ζ[ή]-
	ΣΑCΕΤΗΙΔΤΗ	σας ἔτη ἰδ' τῇ-
	ΝCΤΗΛΙΔΑΝ	ν στηλίδαν
	ΑΝΕCΤΗCΑΝΑ	ἀνέστησαν [μ-
	ΗCΧΑΡΙ	νήμ.]ης χάρι[ν].

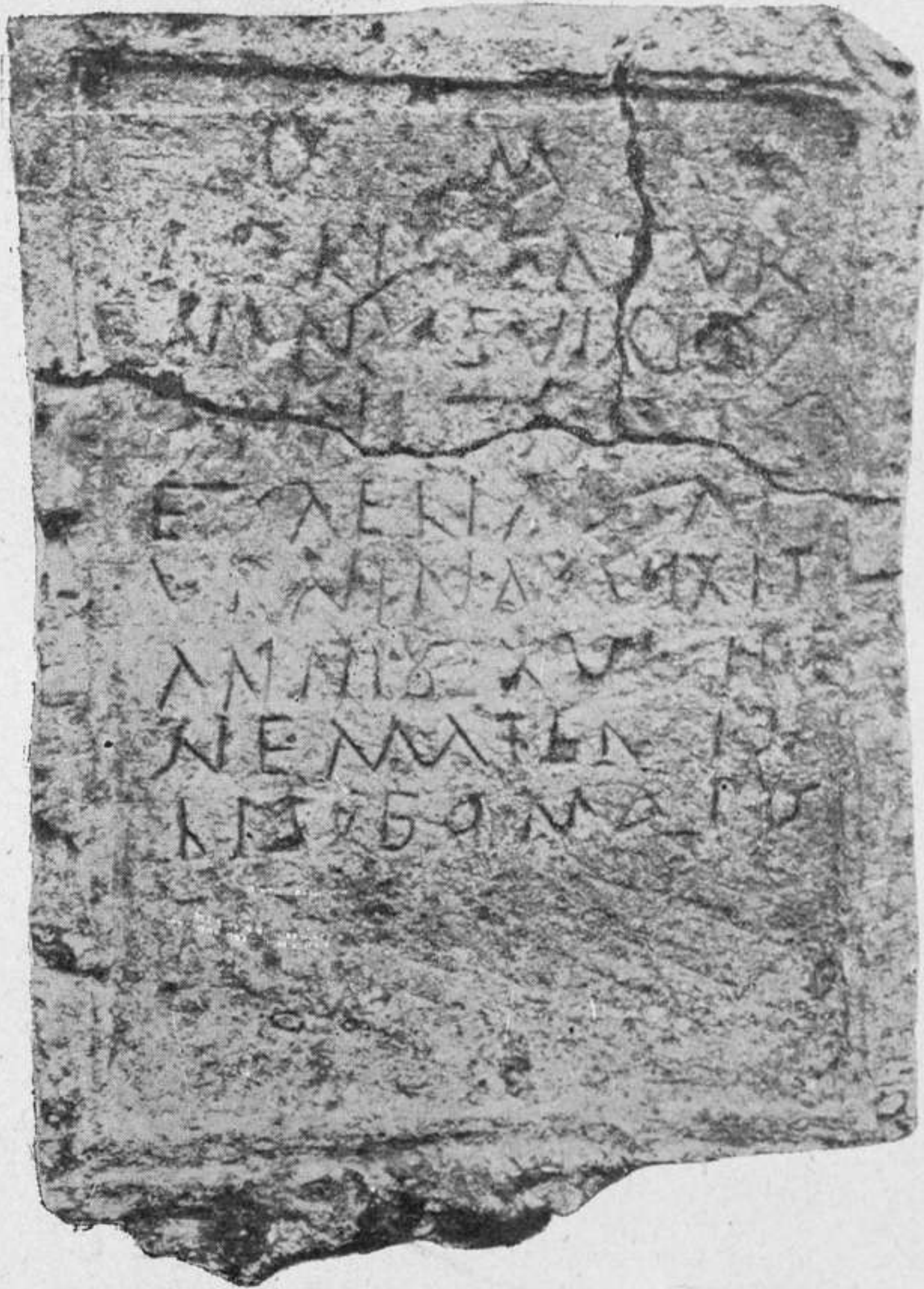
Titulus Romanae est aetatis. Similes titulos memoriales Olbiae repertos v. in vol. I, nn^o 115—119. V. 4 utrum ὤωι fuerit scriptum I littera omissa, an haec littera lapide fracto perierit, non liquet. V. 5—6 ζήσας vitiose scriptum est pro ζήσαντι. De formis quales sunt γυναῖχαν, στηλίδαν et sim. cf. quae adnotavimus v. I ad n° 110.

34. Tabula lapidis calcarii integra quidem, sed in tres fracta partes, a. 0,68 m., l. 0,43, cr. 0,14, infra desinens in spinam terrae infingendam (hodie ex parte fractam). Titulus in quadro satis neglegenter scriptus est litteris 0,03 altis, quae nunc difficiles sunt lectu. Rep. m. Martio a. 1892 in Olbiae coemeterio (in aula rustici cuiusdam Parutinensis), exstat Kischinevi in museo Surutschaniano. Exscripsi et edidi *ImS.* p. 13, n° 18, addita lapidis imagine in tab. IV, quam imaginem in tabula huic libro addita repetendam curo. Repetiit A. Domaszewski C. I. Lat. v. III, suppl. p. 2242, n° 13748.

1	D M	<i>D(is) M(anibus).</i>
	ΛΕΚΙΝΣΛΤΥΡ	<i>Aeliu[s] Satur-</i>
	ΝΙΝΥC VIXIT	<i>ninus vixit</i>
	ΛΝΝΙC XXVII	<i>annis XXVII</i>
5	ΕΤΛΕΚΙΑ ΣΛΤ	<i>et Aelia Sat-</i>
	ΥΡΝΙΝΛ VIXIT	<i>urnina vixit</i>
	ΛΝΝΙC XVI RE	<i>annis XVI. Ire-</i>
	ΝΕΜΛΤΕΡ II	<i>ne mater [f]i-</i>
	ΚΙC B M O P O	<i>lis b(ene) m(erentibus) p(osuit).</i>

Titulus saeculo III p. Chr. vix est antiquior.

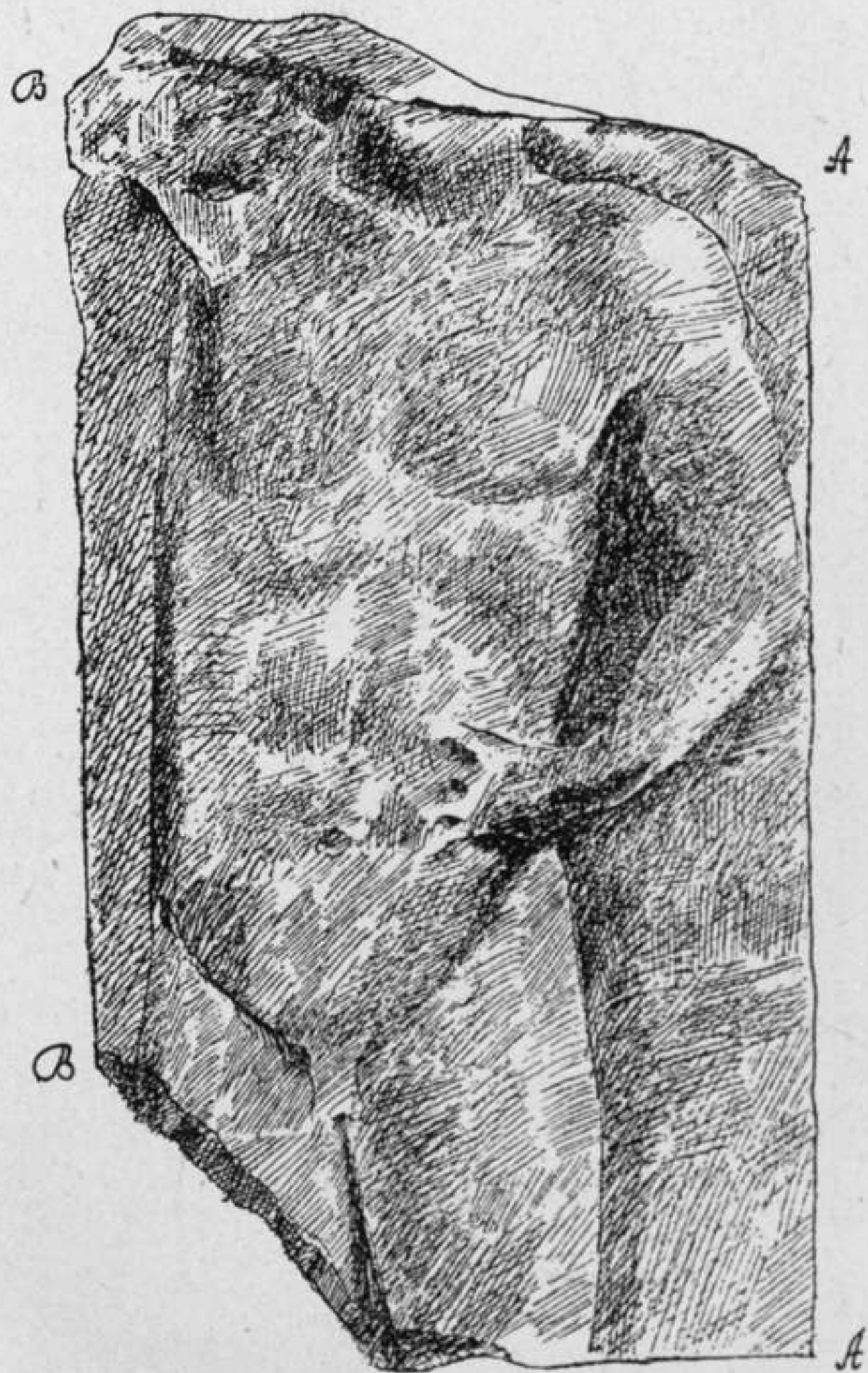

№ 34.

№ 35.

35. Monumentum sepulcrale lapidis calcarii inferne fractum, a. 0,58 m., l. 0,455, cr. 0,14. Titulus in quadro incisus est litteris grandibus quidem (a. 0,05), sed neglegenter exaratis. Lapis Olbiae repertus est m. Septembri a. 1889, exstat Kischinevi in museo Surutschaniano. Exscripsi et edidi *ImS.* p. 12, n° 17, addita tituli imagine in tab. IV, quae in tabula huic libro addita repetitur. Repetiit A. Domaszewski *C. I. Lat.* v. III, suppl. p. 2242, n° 13749.

D	M
AVREEIAE	
Q ^Y RNIAE	
VIXANXIC	

D(is) M(anibus)

Aure(l)iae

Q[y]rniae.

Vix. an. XIC.

Videtur lapicida Latine scribendi fuisse imperitus; nam ne notissimum quidem *Aureliae* nomen recte scripsit. V. 3 *Qyrniae* scriptum est pro Cynriae (gr. Κυρνία); de hac scriptura cf. Corssen, *Ausspr., Voc. u. Beton. d. Lat. Sprache* I² p. 71 sq. V. 4 in tabula XV scriptum esse sibi videri dixit Domaszewskius; sed ectypum chartaceum iterum iterumque mihi inspicienti eadem apparuerunt, quae in prior editione dederam.

CLASSIS QUINTA.

Varia.

36. Tabula marmorea superne et inferne fracta, a. a dextra 0,54 m., a sinistra 0,47, l. 0,35, cr. 0,07, utrimque anaglyphis ornata. In parte postica repraesentatus est iuvenis nudus stans dextra lateri admota, sinistra sublata; caput eius et manus sinistra et pedes femoribus tenus lapide fracto perierunt. In parte antica sculptus est vir item nudus ad sinistram spectanti conversus, arcu in pharetra occulto armatus, manibus armillis ornatis, capite et pedibus item fractis. Utrumque anaglyphum in tabula huic libro adiecta repraesentandum curavi. Utrique lateri tituli inscripti sunt, e quibus is qui est a sinistra partis anticae (*A—A*) satis bene conservatus est (litt. a. 0,015—0,025), alterius non supersunt nisi litterae finales. Partis anticae imago et titulus uterque exstant in *Археол. узонствія и замѣтки, изд. Московскимъ Археолог. Обществомъ*, a. 1895 p. 376. Nos utimur ectypis chartaceis a gubernatore provinciae Chersonensis Consilio archaeologico imperiali missis.

Lapis m. Martio a. 1895 in horto rustici Parutinensis Macarii Melnik effossus servatur hodie in museo archaeologico oppidi Cherson.

Titulus *A* (lateris *A—A*):

Titulus *B* (lateris *B—B*):

Η ΕΙ
Γ Ν

vac.

In titulo *A* v. 1 quid scriptum sit, non expedio. V. 2 legitur . . . : Λέωξος ὁ Μολπαγόρ[εω]. Titulum hunc propter litteraturae indicia ad IV a. Chr. saeculum referre non dubito. Ad anaglypha titulos non pertinere persuasum mihi habeo. Lapis antiquis temporibus ter in usu fuisse videtur. Primum enim statuae aut donarii alicuius basis videtur fuisse, cui alteruter titulus fuerit subscriptus, deinde lapide inverso aliam statuam ei fuisse impositam probabile est, altero titulo subscripto, denique lapidem ad anaglypha sculpenda adhibitum esse, cum etiamtum fuerit integer; recentiore vero aetate superne et inferne esse fractum. Quae si ita sunt, facile explicatur, cur tituli *B* extremae tantum supersint litterae. Tituli *A* non nisi mediam partem superesse veri simile est, multis litteris a dextra et a sinistra lapidis fractura ablati.

37. Basis marmoris candidi venis nigris adpersi, a. 0,77 m., l. 0,46, cr. 0,16. In plano superiori excavati sunt catini duo rotundi eis similes, qui sunt in lapide descripto *IosPE*. I, n° 12. Qui quam ob causam sint excavati, non liquet.—Parti anticae unum nomen inscriptum est Romanae aetatis litteris 0,045 m. altis iisque diligenter exaratis. Exscripsi et edidi *ImS.* p. 13, n° 19.

Lapis circa a. 1860 in insula Borysthenide (quae hodie est Berezan) repertus esse dicitur et inde in vicum Beikusch asportatus. Ab Io. Surutschano acquisitus est a. 1891.

ΘΕΑΙΔΗΤΟΣ

Θεαίδητος.

Nomen (diversum a Θεαίτητος) iam dudum notum: v. ex. c. C. I. Gr. 5662, 8518. Quod qua de causa lapidi inscriptum fuerit, satis difficile est dictu; nam statuae vestigia nulla exstant in lapide, et quominus sepulcralem eum fuisse putemus, forma obstat.

38. Frustum tabulae marmoris leucophaei in museo Universitatis Kioviensis. Exscripsi m. Maio a. 1893 et edidi *ЗНРАО*. v. VII p. 85, n° 138¹.

ΙΩ
ΙΗΜΕ
Η Γ
ΑΝΑΠΑ
ΑΓΛΑΟΝ
ΦΑΛΟΝ
ΟΣΙΑΝ

Susplicaverit aliquis titulum fuisse versibus compositum (cf. v. 5 adiect. ἀγλαόν). Litteratura indicat aetatem Romanam eamque satis recentem.

39. Frustum tabulae marmoreae undique mutilum, Olbiae repertum. Exscripsi in museo Universitatis Kioviensis m. Maio a. 1893 et edidi *ЗНРАО*. v. VII p. 85, n° 156¹.

ΑΝΑΤΕΙΜΟΝ
ΚΤΙΣΤΕΙΑΥΤΟΝΤΕΧ
ΛΚΟΝ
ΕΤ
ΙΠΡΩ
ΣΕΤΗΑΥ

40. Frustum basis marmoris subcaerulei Olbiae repertum. V. 1 litterae reliquis aliquanto maiores sunt. Exscripsi in museo Universitatis Kioviensis m. Maio 1893 et edidi *ЗНРАО*. v. VII p. 85, n° 146¹.

ΟΣΔΙΟ
ΑΕΑΥΤΟ
ΕΡΗΣΑΜΕ
ΝΙΣΚΙΩ
ΑΙΑ

V. 3 videtur part. ιερησάμενος vel ιερησαμένη aliquo casu positum esse. Inde suspicari possumus titulum in honorem sacerdotis alicuius fuisse scriptum, cuius statua basi fuerit imposita. Cf. *IosPE*. v. I, nn° 106, 107. Titulum saeculo II p. Chr. non recentiorrem habeo.

41. «Fragmentum tituli Olbiopolitani», quod L. Denis museo societatis hist. et arch. Odessitanae dono dedit. Exstat in protoc. 267 consessus societatis d. 10 m. Novembris a. 1892 (seorsim edita), p. 7. Repetii *ЗНРАО*. v. VII p. 85, n° 156².

ΝΙ-
ΑΟ'
ΝΙ
ΟΣΓΕΡ
ΤΟΣΟ
Ι

42. Fragmentum tabulae marmoreae a. 0,13 m. totidemque l., cr. 0,035, ab omnibus partibus mutilum, epistylion in duas partes divisum. Tituli versus tres super epistylium litteris minutis exarati sunt, quartus sub epistylion. Ed. Ern. de Stern in prot. 315 cons. soc. Odess. p. 15, n° 5.

Lapis in Olbiae rudibus repertus a. 1898 museo societatis Odessitanae inlatus est. Utor Pharmacovskii apographo accuratissimo, quod Sternii benignitati debeo.

ΟΥ,
ΝΑΜΜΙ
ΜΑΣΙΚΕΙ
ΤΟΥΘΕΟΚΛΗ
ΧΡ.

43. Frustum tabulae marmoris candidi undique mutilum, a. 0,135 m., l. 0,09, cr. 0,04. Litterae 0,025 m. altae (vv. 3 et 4 minores) bene conservatae sunt. Rep. Olbiae m. Septembri a. 1889, exstat in museo Surutschaniano. Edidi *ImS.* p. 13, n° 20.

ΠΤΣ	Πτο[λεμαῖος . . .
ΕΥΚ	Εὐκ[ράτης . . . .
ΒΡΡ	[Α]βρα[γος. . .
ΙΛΛ	[Αχ]ιλλ[εύς . . .
Α	. . . . .

Superesse haec videntur e catalogo nominum propriorum; quae sane exempli tantum causa a nobis suppleta sunt.

44. Frustum tabulae marmoris candidi utrimque politae, ab omnibus partibus mutilatum (a. 0,10 m., l. 0,05, cr. 0,025), litteris pulcherrimis inscriptum, altis 0,02 m. Exstat in museo Surutschaniano. Edidi *ImS.* p. 14, n° 21.

— Μ
— ΟΣ
ΣΟ
ΙΣ

Admodum dolendum est, quod tam pauca ad nos pervenerunt e titulo, quem propter litteraturam ad IV a. Chr. saeculum referre nemo dubitabit.

45. Frustum tabulae lapidis porphyritae rubri coloris, ab omnibus partibus mutilatum, a. 0,08 m., l. 0,05, cr. fere 0,025; litterae diligenter incisae altae sunt 0,009. Reperitum est in Olbiae parietinis a. 1885, Surutschani museo inlatus a. 1889. Edidi *ImS.* p. 14, n° 23.

ΙΝΑΛΛ
ΙΤΕΜ
ΝΙΝΤΑΝ
ΑΥΤΩΙΑ
ΕΓΚ

Fortasse est fragmentum decreti saeculo II a. Chr. non recentioris.

46. Frustum tabulae marmoris candidi utrimque politae, undique mutilum, a. 0,11 m., l. 0,07, cr. 0,07. Litterae c. 0,02 altae (v. 1 minores) bene conservatae sunt. Rep. Olbiae a. 1885, servatur in museo Surutschaniano. Edidi *ImS.* p. 14, n° 22.

— ΕΙ
ΞΟΚ
ΟΣ
Α

47. Frustum tabulae marmoris candidi ab omnibus partibus mutilatum, a. max. 0,095 m., l. max. 0,02, cr. 0,06. Litterae minutae sunt (a. circa 0,012), spatia versus dirimentia admodum angusta. Rep. a. 1885, exstat Kischinevi in museo Surutschaniano. Ad ectypum chartaceum edidi *ЗНРАО*. v. IV p. 129, n° 165⁴.

ON
KA
HP
ΩΣ
PE

Verisimile est fragmentum hoc superesse e tabula satis magna, cui decretum aliquod fuerit incisum.

48. Fragmentum tabulae marmoris candidi undique mutilum praeter partem sinistram, a. max. fere 0,13 m., cr. 0,066. Pars antica lineolis tenuissimis in spatia quadrata divisa fuit ita ut singula spatia singulas continerent litteras. Litterae supersites altae 0,02 m. pulcherrime exaratae sunt et optime conservatae. Rep. Olbiae a. 1885, exstat Kischinevi apud Surutschanum. Ad ectypum chartaceum edidi *ЗНРАО*. v. IV p. 128, n° 165¹.

I	Σ	Υ	/
ο	P	ο	I
	M	ο	

Litteratura probat titulum quarto a. Chr. saeculo non esse recentiore. Admodum do-

lemus nihil ex eo superesse nisi fragmen hoc minutissimum.

49. Fragmentum tabulae marmoris candidi undique mutilum, a. max. 0,14, l. max. 0,23, cr. 0,05. Litterae diligenter et profunde exaratae, a. 0,03, optime conservatae sunt. Rep. a. 1885, exstat Kischinevi in museo Surutschaniano. Ad fidem ectypi chartacei edidi *ЗНРАО*. v. IV p. 130, n° 165⁷.

ΔΗΙ
ΤΙΙΣΑΥ
ΔΥΑΡΜΓ

Coniecero quispiam fragmentum hoc ad titulum dedicatorium pertinere et v. 1—2 restituerit ... ἀνέ]θη[χαν ὑπὲρ.... καὶ] τῆς αὐ[τῶν ὑγείας]; sed tum difficile erit explicare litteras, quae v. 3 post finem dedicationis sunt additae.

50. Vere a. 1891 Oreschnikovius in oppido Oczakov parvum fragmentum marmoris candidi acquisivit, quod in Olbiae rudibus repertum esse dixit mercator. In parte fragminis postica anaglyphi vestigia supersunt, in antica litterae aliquot, quae in ectypo satis bene etiam nunc dispiciuntur. Fragmen Mosquae nunc adservatur in museo historico. Ad fidem ectypi chartacei edidi *ЗНРАО*. v. V p. 364, n° 187¹.

ΜΗΔΛ
ΟΛΙΓΟΙ
ΤΟΛΛΟΙ

Videntur haec e decreto quodam superesse aetatis Romanae.

51. Fragmentum tabulae marmoreae undique mutilum, Odessae conservatum in museo Universitatis (litt. a. 0,018). Ad fidem ectypi chartacei, quod Kondakovius benignissime miserat, edidi *ЗНРАО*. v. IV p. 131, n° 165¹³.

— Φ Α Ι
Γ Ο Ν
Ε Κ Α Ι
Α Γ Ι

52. Fragmentum anguli dextri inferioris tabulae marmoris candidi, a. 0,11 m., l. 0,09, cr. 0,05, in quo extremae tantum tituli litterae supersunt. Rep. a. 1886, exstat Kischinevi in museo Surutschaniano. Ad ectypum chartaceum edidi *ЗНРАО*. v. IV p. 130, n° 165⁸.

—
N Ω N
vac.

53. Frustum tabulae marmoris candidi undique mutilum, a. fere 0,09 m. totidemque latum, cr. 0,11. Litterae altae circa 0,02 m. bene in ectypo dispiciuntur. Infra est spatium vacuum. Rep. Olbiae a. 1886, exstat Kischinevi in museo Surutschaniano. Ad ectypum chartaceum edidi *ЗНРАО*. v. IV p. 129, n° 165⁹.

Α Ι <

X P H

vac.

Litteratura est quarti aut tertii a. Chr. saeculi.

54. Fragmentum tabulae marmoris candidi a. fere 0,09 m., l. 0,12, cr. circa 0,035. Superest pars marginis superioris reliquis fractis. Litterae superstites a. circa 0,02 m., diligenter exaratae, bene etiam nunc leguntur. Rep. Olbiae a. 1886, exstat apud Surutschanum. Ad ectypum chartaceum edidi *ЗНРАО*. v. IV p. 129, n° 165².

vac.

Σ Ι Ο Υ

Videtur esse genet. nominis proprii, ex. c. [Διονυ]σίου. Litteratura indicat aetatem tertio a. Chr. saeculo non recentiore.

55. In prot. 318 consessus societatis Odessitanae d. 29 m. Aprilis a. 1899 (*300*. v. XXII, prot. p. 73) inter alias res antiquas, quas museo societatis vendidit L. Hochmannus mercator Oczakoviensis, commemoratur fragmentum inscriptionis (Olbiae sine dubio repertum) hoc:

..... V V .....
..... Τ Ο Σ Υ .....
..... Ι Α Ι Τ Ι .....
..... Ν Ε .....

56. Fragmentum lapidis a. 1886 in Olbiae rudibus repertum et a. 1889 museo societatis hist. et arch. Odessitanae inlatum. Ad apographum hebraei cuiusdam a Surutschano mecum communicatum edidi *ЗНРАО*. v. IV p. 132, n° 165¹⁶; *ibid.* v. V p. 383 dedi Jurgiewiczii apographum, quod hic repeto.

IOY
API
AN

57. Frustulum tabulae marmoris candidi undique mutilum, in Olbiae parietinis repertum a. 1888, exstat in museo Surutschaniano. Litterae diligenter incisae et apicibus ornatae altae sunt 0,015. Edidi *ImS.* p. 15, n° 24.

ЕК
ΔΗΜ
Α/

58. Frustulum minutissimum tabulae marmoreae ibidem servatum. Edidi *ImS.* p. 15, n° 25.

/
EM/
Ε

59. Fragmentum marmoris candidi ab omnibus partibus praeter dextram mutilum,

rep. Olbiae a. 1890, ibidem servatum. Edidi *ImS.* p. 15, n° 26.

ΜΝΑΣ,
ΠΡΟΘΓ
ΑΙΙ<
///

60. Fragmentum marmoris candidi a. 0,08 m., l. 0,07, cr. 0,025, rep. in Olbiae parietinis a. 1885, museo Surutschaniano inlatum a. 1889. Edidi *ImS.* p. 15, n° 27.

61. Fragmen tabulae marmoris candidi undique mutilum, a. max. 0,12 m., l. max. 0,065, cr. circa 0,035. Litterae a. 0,015 leviter admodum exaratae sunt, sed in ectypo bene etiam nunc dispiciuntur. Rep. a. 1885, exstat in museo Surutschaniano. Ad ectypum chartaceum edidi *ЗНРАО*. v. IV p. 129, n° 165⁶.

ΛΝΝ/
vac. WN
vac. 0,042
= IΛ

Titulus est aetatis Romanae recentioris.
De argumento nihil dici potest.

m. Gall., l. max. 0,035, cr. 0,065. Rep. a. 1885, exstat in museo Surutschaniano. Ad ectypum chartaceum edidi *ЗИРАО*. v. IV p. 129, n° 165⁵.

62. Fragmen tabulae marmoris candidi ab omnibus partibus mutilatum, a. max. 0,055

Δ Γ
Δ Ρ
Ι Ε

III. HECATES LUCUS.

63. Inter eum sinum, qui Borysthenis et Hypanis ostiis confluentibus efficitur (Днѣпровско-Бугскій лиманъ), et sinum hodie Jegorlyk dictum paeninsula est inter septentriones et occidentem e regione oppidi Oczakov desinens in ligulam arenosam, quae antiquis temporibus Hecates lucus¹⁾ vocabatur, nostra aetate a castello Kinburn in ea sito «Кинбурнская коса» nomen accepit. Iuxta hanc ligulam, medio fere spatio inter finem eius et castellum, in mari occidentem versus (circa 20 m. Gall. a litore) anno 1885 piscatores lapidem magnae molis invenerunt, quem, cum retia eorum identidem laceraret, in terram extrahere decreverunt. Quod cum non sine magno labore fecissent et cochleas adhaerentes abstersissent, in

Ἀχιλλεῖ
τὸ μ βωμὸν
καὶ τὸ κέδρον.

1) Ptolem. Geogr. III, 5, 2. Anon. Per. § 53. Cf. quae therii, inserta act. ministr. inst. publ. Russ. m. Maii a. 1899.

lapide litterae antiquitus incisae apparuerunt. Qua de re certior factus Surutschanus eum acquisivit et a. 1889 Kischinevum in museum suum transportandum curavit.

Lapis est calcarius formae cylindratae molari similis, altus 0,52 m. Gall., diam. 0,78, pendens pondo circa 549 kgr. (33 p. 20 f. Ross.). Plani superioris pars postica oblique abscisa est eo, ut videtur, consilio, ut sanguis victimarum deflueret. Tituli litterae grandes sunt (a. circa 0,07 m.), sed impares et perquam corrosae; sed cum profunde exaratae essent, satis bene etiam nunc distinguuntur. Edidi *ImS.* p. 1 n° 1, lapidis forma in tab. I arte quae dicitur phototypica repraesentata.

Inter omnes constat Achillem a Graecis Ponti Euxini oras incolentibus inter summos deos cultum esse¹⁾, et maxime quidem ab Olbiopolitis. Praeter Olbiam ipsam templum Achillis erat in insula Leuce Istri ostiis obiecta; eidem dicata erat paeninsula cui nomen erat Cursus Achillis (hodie Tendra, Тендровская коса). Hic a. 1824 nummi permulti et fragmenta aliquot marmorea anaglyphis ornata aut litteris inscripta reperta sunt²⁾, quibus nisus Blarambergius sententiam protulit³⁾ ibi quoque aut templum Achillis stetisse (cuius vestigia tamen nusquam apparuerunt), aut certe aram. Nunc videmus Achillem non solum in Cursu, sed etiam in Hecates luco cultum esse, fortasse a piscatoribus sive nautis qui illuc appellebant; nam aedificiorum antiquorum vestigia quae probent continuo eis locis homines habitasse, quantum scimus, nusquam reperta sunt. Ceterum cum lapis, ut diximus, in mari repertus esset satis longe a litore, apparet ligulam locum mutasse.

Quod ad titulum ipsum attinet, litterarum formae probant eum quarto aut certe tertio a. Chr. saeculo non esse recentiore. Quamvis lapis ipse videatur esse integer, statuendum est titulum esse mutilatum supremo versu omnino detricto, nam in parte conservata verbum non exstat, unde accusativi pendeant: veri simile est scriptum fuisse [ὁ δεῖνα ἀνέθηκεν] sive [οἱ δεῖνα ἀνέθεσαν]⁴⁾.

Quid significet τὸ κέδρον, non satis liquet. Constat cedrum arborem Graece dici ἡ κέδρος. Dicunt sane Moeris et Eustathius Aelium Dionysium secutus Atticos neutro genere arborem

1) Cf. H. K. E. Koehler, Mémoire sur les îles et la course cons. à Achille dans le Pont-Euxin, Petr. 1826; Fleischer in Roscheri lexico myth. Gr. et Rom. s. v. Achilleus (v. I p. 56 sq.); Латышевъ, Исследования объ исторіи и госуд. строѣ города Ольвіи (Petr. 1887), p. 54 sq.

2) *IosPE.* v. I. p. 170 sq.

3) *3OO.* v. II. p. 18 (1848).

4) Ceterum cf. quae adnotavit Al. Nikitsky v. cl. in epicrisi libelli a me et Surutschano editi (*Фил. Обзор.* XII, 2) p. 162: «По фототипии кажется, что мѣсто надъ Ἀχιλλεῖ не достаточно для строки (шрифтъ 0,07). Кромѣ того, такъ какъ въ каждой изъ наличныхъ строкъ имѣется въ сущности только по одному слову (союзъ въ счетъ не идетъ), то, вѣроятно, и выше было то же, такъ что,

если допустить съ издателями утрату лишь одной строки, я предпочелъ бы предположить въ ней только имя посвятителя (можетъ быть ὁ δῆμος или ἡ πόλις) безъ ἀνέθηκεν (см. подобные пропуски въ мѣстныхъ надписяхъ *Inscr. Pont.* I, 79—82, 94, ср. 103 и 105—106). Но возможно также считать камень цѣлымъ и ничего не дополнять, потому что ὁ δῆμος или ἡ πόλις и ἀνέθηκεν весьма легко подразумѣвались... Возможно, наконецъ, что мы имѣемъ только нижнюю часть жертвенника (обломокъ или нижній пластъ), недостающія же имена или имя посвятителя съ ἀνέθηκεν или безъ него были въ 2—3 строкахъ верхней части. При отсутствіи автопсіи мнѣ одна изъ двухъ послѣднихъ возможностей представляется болѣе вѣроятной».

significasse, ceteros Graecos feminino¹⁾; sed refutatur eorum testimonium a novissimis The-
sauri Stephaniani editoribus, in quo haec legimus²⁾: «Quibus [sc. Moeridi et Eustathio]
assensum cave praebeas. Etsi enim Dionysium magna cum doctrinae laude in grammaticis
rebus versatum nonnulli prodiderint, plus tamen apud nos valere debet Atticorum auctoritas,
a quibus eam vocem feminino genere semper usurpatam deprehendimus. Sic Eurip. Alc. 365
et Theophrastus, qui ea voce semper utitur, sed nunquam nisi feminino genere. Atticos ceteri
omnes secuti sunt, si Aristotelem excipias, in cuius Admirandis legitur genitivus κέδρου cum
articulo τοῦ, ubi tamen τῆς scribendum esse suspicamur, quum Aristotelem ab ea loquendi
ratione, quae vulgo obtinebat, discessisse parum probabile sit. Certe neutrum nusquam re-
perias». In nostro titulo arborem intellegi posse vel ideo minime est probabile, quod in ea
regione, ubi ara reperta est, cedri non nascuntur³⁾. Etymologus (s. v.) et Thomas Magister
(p. 520) docent femininum genus tunc locum habere, cum de arbore sermo sit, neutrum vero,
cum de fructu: κέδρος θηλυκῶς τὸ δένδρον, κέδρον δὲ οὐδετέρως ὁ καρπός. Sed ne fructus quidem
mentio in titulo bene potest explicari. Restat igitur, ut Photium⁴⁾ secuti putemus de *ture*
agi, quod is, qui aram dicavit, quicumque fuit, simul deo obtulit, ut inter sacrificandum in-
cenderetur.

IV. CHERSONESUS TAURICA.

CLASSIS PRIMA.

Decreta.

64. Tabula marmoris candidi superne aetomate ornata, a dextra fracta, a. cum aeto-
mate 0,12 m. (sub aet. 0,065), l. 0,23, cr. 0,04. A sinistra margo item paululum fractus
est, inferne vero tabula diligenter abscisa est; sed utrum hic margo primitivus conservatus
sit, an recentiore aetate lapis ita abscisus sit, diiudicare non ausim; hoc tamen mihi videtur
veri similis, quoniam et titulus non videtur finiri eo versu, qui nunc est ultimus, et tabula,
ut nunc est, videtur esse humilior, quam ut loco publico exponatur. Titulum litteris minutis
(a. 0,007) scriptum, sed facilem etiam nunc lectu ipse exscripsi et edidi *Mam.* № 23,
p. 2 sq., n° 1.

1) Moer. p. 232: κέδρον οὐδετέρως Ἀττικοί, θηλυκῶς
Ἕλληνες. Eust. p. 1390, 50.

2) Thesaurus Graecae linguae ab H. Stephano con-
structus etc., v. IV (Paris. 1841) p. 1404.

3) De plantis Hylaeae antiquae cf. quae dixit Pl. Bu-

ratschkov 300. v. IX p. 3 sq. (О мѣстоположеніи древ-
няго города Каркинителя и монетахъ ему принадле-
жащихъ).

4) Phot. Lex. v. I p. 331 ed. Naber: κέδρον οὐδετέρως
λέγουσι τὸ θυμίαμα.

Lapidem a. 1897 prope Chersonesi rudera e muro quodam extractum Petropoli possidet N. Ph. f. Romantschenko.

Aetoma.

1 ΠΡΟΞΕΝΙΑΤΙΜΑΓΟΡΑΡΟΛ
 ΑΚΑΙΔΑΜΟΣΕΔΩΚΕΘΕΟΤΙΜΟ
 ΓΟΝΟΣΠΡΟΝΟΥΤΟΥΑΥΤΕΑΕΙΡΑΝ
 ΙΚΑΓΟΡΑΡΟΔΙΩΙΠΡΟΞΕΝΙΑΝΚΑΙΡ
 5 ΑΙΓΕΝΕΙΚΑΙΕΙΣΠΛΟΥΝΚΑΙΕΚΠΛ
 ΑΣΙΤΟΙΣΑΥΤΗΚΑΙΡΟΦΜΟΥΚ

Notandum est A litterae mediam lineolam modo rectam esse, modo paululum curvatam. V. 1 praeter verba quae sunt «Προξενία Τιμαγόρα Ῥοδ[ίου]» nihil amplius videtur fuisse scriptum.

1 Προξενία Τιμαγόρα Ῥοδ[ίου].
 [Βουλ]ὰ καὶ δᾶμος ἔδωκε· Θεότιμο[ς τοῦ δεῖνος, Ἀν-
 τί]γονος Πρόνου τοῦ Αὐτέα εἶπαν· [δόμεν Τιμαγό-
 ραι Ν]ικαγόρα Ῥοδίωι προξενίαν καὶ πο[λιτείαν αὐ-
 5 τῶι καὶ γένει καὶ εἰσπλουν καὶ ἔκπλ[ουν αὐτοῖς
 καὶ χράμ]ασι τοῖς [α]ὐτ[ῶν] καὶ πο[λ]έμου καὶ εἰράνας].

Est decretum de proxenia et civitate Timagorae Rhodio danda, quod et propter litteraturae indicia et propter brevitatem ad III a. Chr. saeculum rettulerim. Nonnullae sane litterae, veluti N et Π, eam formam habent, quae de IV saeculo cogitare suadeat, sed universum scribendi genus et A litterae forma, de qua supra diximus, tertio saeculo magis conveniunt. Utut est, hoc decretum antiquissimum est omnium huiusmodi decretorum Chersonesitanorum, quae adhuc novimus.

Ius intrandi in portum et exeundi (εἰσπλους καὶ ἔκπλους) belli et pacis temporibus solet dari ἀσυλὴ καὶ ἀσπονδεί. Quibus verbis extremo versu cum nullus sit locus, supra coniecimus lapidem post decretum inscriptum esse abscisum; praeter tria illa verba in fine decreti fortasse etiam magistratus eponymi et scribae nomina inscripta fuerunt, quae in decretis Chersonesitanis ultimo loco solebant poni.

65. Fragmentum tabulae marmoreae 0,05 m. crassae, ab omnibus partibus praeter sinistram mutilatum. V. 1 litterae 0,012 altae sunt, reliquorum 0,006; omnes perquam sunt detritae. Exscripsi Chersonesi in museo a. 1892 et edidi *Mam.* № 17 p. 20, n° 21.

1 I P O Δ O T O Σ A P T
 5 O M E N A Σ Y M N A
 E Ω Σ E T O N Δ A M
 A N T A Σ Θ E A Σ
 V O V

1 [Ἐδοξε ταῖ βου]λαῖ[ι καὶ τῷ δάμωι?
 Ἡ]ρόδοτος Ἀρτ[έμωνος? εἶπεν· ἐπειδὴ. . .
 νος Ἀρίστωνο[ς . . . . . ἐπὶ
 ἀρ]χόντων τ[ῶ]ν π[ερί]. . . . . γεν]-
 5 όμενα συμ(μ)νά[μων αἰρεθεῖς? . . . . .
 ἔσ]ωσε τὸν δ[ᾱ]μ[ον]? . . . . . τὰν πομ-
 πὰ]ν τᾶς [θ]εᾶς? . . . . .
 . . . . .

Videtur esse decreti fragmentum tertio a. Chr. saeculo non recentioris. Supplementa a me proposita admodum esse dubia ipse video.

66. Fragmentum tabulae marmoreae ab omnibus partibus mutilatum, a. 0,13 m., l. 0,08, cr. 0,038. Litterae circa 0,01 m. altae satis bene dispiciuntur. Ad ectypum chartaceum edidi *Mam.* № 9 p. 18, n° 3; contuli a. 1892 et corrigenda indicavi *Mam.* № 17 p. 77. Rep. Chersonesi vere a. 1891, cum platea circum novum templum foderetur, exstat ibidem in museo.

1 I I Σ
 Σ K A E
 T P O Ξ E N I
 O Y N A Σ Y A
 5 P I I M A Σ I T A
 Ξ Σ Y M N A M
 A I Θ E M E N E I Σ
 O Δ E . E N O M
 Σ T Ω N I E P
 10 A M H N C

. . . δεδόχθαι
 ταῖ βουλαῖ κα]ι [τ]ῶ[ι δάμωι ἐπαινῆσθαι μὲν
 ἐπὶ τούτοι]ς Κα[λλ]έ[αν]? . . . . . , δόμεν
 δὲ αὐτῶι] προξενί[αν, πολιτείαν, ἔσπλουν τε
 καὶ ἔκπλ]ουν ἀσυλ[εῖ καὶ ἀσπονδεῖ αὐτῶι καὶ
 γένει καὶ χ]ρ[ή]μασι· τὰ [δὲ ἐψηφισμένα ἀνα-
 γράψαι τοῦ]ς συμ(μ)νά[μονας στάλαι λευκο-
 λίθωι κα]ι θέμεν εἰς [τὸν ἐπισαμότατον τᾶς πό-
 λιος τόπον· τ]ὸ δὲ [γ]ενόμ[ενον ἀνάλωμα δόμεν
 τοὺς ταμί]ας τῶν ἱε[ρῶν. Ταῦτ' ἔδοξε βουλαῖ
 καὶ δάμω]ι μηνό[ς τοῦ δεῖνος . . .

Est fragmentum decreti de proxenia Calleae cuidam danda, quod litteraturae indicibus ad II a. Chr. saeculum libenter rettulerim. Magistratus qui vocantur συμνάμονες et ταμίαι τῶν ἱερῶν commemorantur in decreto in Diophanti honorem lato (*IosPE.* v. I n° 185). Dixi de iis in commentatione mea de Chersonesi rebus publicis (*Χερσ. Μ. Η. Πρ.* 1884 m. Iunii, cl. philol, p. 48 sq. = *Bull. de corr. Hellén.* v. IX p. 265 sq.). V. 5 littera A post T tam bene in ectypo dispicitur, ut de formula usitata τὸ δὲ ψάφισμα τοῦτο κτλ. cogitare non liceat.

67. Fragmentum tabulae marmoris candidi ab omnibus partibus praeter dextram mutilatum, a. 0,095 m., l. 0,17, cr. 0,06. Tituli litterae minutae (a. 0,07) et coarctatae admodum diligenter sunt exaratae, sed in inferiore fragmenti parte pessime detritae. Lapis in Chersonesi rudibus casu inventus a. 1898 a privato quodam homine Petropolin consilio archaeologico missus est; exscripsi et edidi *Mam.* № 23, p. 4 sq., n° 2.

1 ..... τες παρατάξει Σκύθας καὶ σα . . .
 ..... τᾶς πατρίδος· δεδοσθαι δ' αὐτοῖς καὶ καθ' ἑτο[ρ]
 ..... στεφανοῦσθαι . . . καὶ τοὺς συμμνάμ[ονας] π[οι]σθαι τὸ κάρυγμα· «ὁ δᾶμος
 5 [στεφανοῖ] . . . ἀνακτασαμένους? τοῦ]ς κατὰ Καλὸν λι[μένα] τόπο[υ]ς». Τὸ δὲ ψ[ά]-
 φισμα τοῦτο ἀναγράψαι εἰς στάλαν λευκ]οῦ λίθου κ[αὶ] θέμεν εἰς τ]ὸ π[ρ]όναιον τᾶ[ς]
 Παρθένου. Ταῦτ' ἔδοξε βουλᾷ καὶ δάμῳ βασιλεύοντος Ἀγέλα τοῦ] Λαγορίνο[υ]
 κτλ.

Fragmentum hoc, quamvis parvulum et male habitum, gravissimi tamen est momenti. Primo aspectu apparet esse fragmentum decreti in honorem duorum vel complurium (v. 2: αὐτοῖς) virorum lati, quorum nomina perierunt. Quicunque scripturam novit decreti celeberrimi in honorem Diophanti Asclapiodori f. lati (*IosPE.* I, n° 185), ubi primum novum fragmentum inspexerit, maximam scripturae similitudinem mirabitur: nam et litterarum forma et modulus et versuum interstitia eadem fere sunt; putes eiusdem lapidis esse fragmentum. Itaque dubium non est, quin utrumque decretum ab uno eodemque quadratario lapidi incisum sit et ad idem fere tempus pertineat. Immo eodem anno utrumque latum esse probat regis nomen, de quo v. infra ad v. I n° 185. Inde facile conicias novum decretum ad

eandem rem pertinere, scilicet ad bella a Diophanto contra Scythas gesta. Quae coniectura decreti reliquias diligenter examinanti admodum fiet veri similis.

Pertinent hae reliquiae ad eam decreti partem, qua honores et praemia enumerantur et breviter merita repetuntur, quae honorum causa fuerint. E v. 2 videmus viros illos, quibus honores decernuntur, contra Scythas pugnassee, quos sine dubio vicerunt; nam si victi essent, hoc in decreto non esset commemoratum. Vox [τᾶς πα]τρίδος, quae v. 3 in. legitur, probat viros illos cives fuisse Chersonesi, non peregrinos. Itaque sententiarum tenor vv. 2 et 3 hic fere fuisse nobis videtur: [. . . Δεδόχθαι τᾷ βουλᾷ καὶ τῷ δάμῳ ἐπαινέσαι τὸν δεῖνα καὶ τὸν δεῖνα καὶ στεφανῶσαι αὐτοὺς χρυσῷ στεφάνῳ¹⁾], ὅτι νικάσαν]τες παρατάξει Σκύθας καὶ σα[. . . αἵτιοι γεγόνασιν τᾶς σωτηρίας (?) τᾶς πα]τρίδος.

Quae vv. 3—5 scripta sunt, in universum sunt clara: decrevit populus, ut cives illi in posterum quotannis coronarentur (utrum omnibus diebus festis, an certo quodam, non liquet; in titulis utrumque obvenit), symnamonibus renuntiantibus secundum formulam in decreto propositam. Qua in formula cum «loca Pulchro portui adiacentia» commemorentur, patet viros honoratos his locis tam praeclare rem gessisse, ut populus hoc solum meritum quotannis renuntiari iusserit. Quaerentes igitur, quid tandem his locis fecerint, si meminerimus haec decreta esse eiusdem anni, cuius est decretum Diophantianum, hanc coniecturam proponere licebit. Constat Pulchrum portum aequae ac Cercinitidem et Castella (τὰ τεῖχῃ), quae antea fuerint Chersonesitarum, Diophanti aetate in Scytharum fuisse ditione. Novimus deinde Diophantum, cum iterum in Tauricam venisset, Cercinitide et Castellis captis Pulchrum portum obsedissee, sed Palaco cum copiis Scytharum et Rheuxinalorum appropinquante recessisse contra Palacum pugnaturum (v. decreti Dioph. vv. 20 sq.). Quo devicto utrum Diophantus Pulchrum portum expugnasset necne, decretum in honorem eius latum nos non edocuit. Coniecimus quidem obiter (v. *Mam.* № 9, p. 11) hoc admodum nobis videri veri simile, cum Diophanto altera expeditio optime cessisset; sed nunc novum fragmentum nobis potius probare videtur non a Diophanto Pulchrum portum esse captum, sed a civibus hoc decreto honoratis; qua re optime explicatur, cur in decreto Diophantiano nihil de hac expugnatione sit dictum. Quae si ita sunt, Pulchro portu sub Chersonesitarum potestatem iterum redacto viri illi sane de patria tam bene sunt meriti, ut optimo iure populus summis honoribus eos dignos esse statuerit.

Restat ut de decreti sermone et supplementis a nobis propositis pauca dicamus. V. 3: καθ' ἔτος (pro κατ' ἔτος) scribendi genus saepius in titulis invenitur; de re cf. G. Meyer, *Griech. Gramm.*², p. 243; R. Wagner, Quaestiones de epigr. gr. ex lapid. conl. grammaticae (Lips. 1883), p. 91. — V. 4 π[οεῖ]σθαι restituimus: littera omissa, quoniam eodem modo hoc verbum scribitur in decreto Diophantiano. — V. 7 in. quin Virginis nomen supplendum sit, non dubitamus; quamvis enim Chersonesi decreta variis locis publice fuerint proposita (saepissime quidem ἐν τῷ ἐπισαμοτάτῳ τᾶς πόλεως aut ἀκροπόλεως τόπῳ, sed etiam

1) Nobis non videtur dubium, quin cives tam bene de patria meriti aurea corona fuerint dignati.

in Aesculapii templo), sed cum decreto nostro statuerit populus, ut lapis in vestibulo templi *deae* alicuius proponeretur (quod articulo τᾶς probatur), sane de dea a Chersonesitis potissimum culta cogitandum est.

68. Fragmentum tabulae marmoreae ab omnibus partibus praeter dextram mutilatum, a. 0,48 m., l. 0,26, cr. 0,08. Titulus litteris minutis (a. 0,007) exaratus, versibus arcte dispositis, hodie adeo laesus est (et maxime quidem parte superiore), ut pessime dispi-
ciatur in imagine photographica et in ectypis, quibus usus edidi *Mam.* № 9 p. 14 sq., n° 2.

Lapis aestate a. 1890 a Dem. Bl. f. Ainalovio repertus est in pariete domus cuiusdam detectae in explorationibus a societate hist. et archaeol. Odessitana institutis. Exstat Chersonesi in museo.

[*Textum v. p. 36*].

Patet lapidis admodum ampli particulam superesse. Sed quod dolendum sit, versus superiores adeo sunt detriti, ut vel diligentissime imaginem photographicam et ectypa inspicienti mihi vv. 1—11 vix aliquot litteras dispersas excipere contigerit. Melius conservatus est titulus inde a v. 12; quo lecto apparuit a sinistra satis magnam lapidis partem fractura periisse: nam e v. 38, qui magna cum veri specie restituitur, patet dimidiam fere versuum partem ad nos pervenisse. Quae cum ita sint, nil mirum, quod de textu in integrum restituendo desperandum est. Quae supersunt inde a v. 14 ita lego:

[*V. textum transcriptum p. 36*].

Est decretum in honorem civis cuiusdam de patria optime meriti (nomen v. 39 lapidis fractura ablatum est), quem senatus populusque Chersonensis statuit corona aurea atque statua aenea donare. Eius merita in decreto copiose sunt enarrata, sed in hoc miserrimo lapidis statu, quo nunc est, ne sententiarum quidem tenor ubique facile restitui potest. Quae plus minusve probabiliter conici possunt, breviter hic exponemus.

Ante v. 14 praedicabantur ea, quae civis ille alicubi extra patriam fecerat. Qui cum in patriam rediisset, cives suos vidit a tyranno quodam oppressos et pellere eum cupientes; a quibus, ut videtur, dux electus, statim cives audacia incendit et quamvis periculis imminetibus cum populo armato «sine sanguine» civitatem liberavit. Quae sequuntur vv. 19 et 20 quomodo restituenda sint, non perspicio. Postea fisci curator factus civis ille patriae saluti maxime studens et urbis moenia refecit et civibus frumenti inopia oppressis per hospites privatos (ιδιόξενοι) temporibus periculosis auxilium tulit. Deinde commemorantur imperator, senatus populusque Romanus et patria Chersonesitarum libertas; quod maxime doleo, hos versus restituere mihi non contigit; conicio civem illum proprio sumptu Romam profectum de libertate recuperanda egisse, qua Chersonesum aetate imperatorum Romanorum re vera

1

ΛΗΙΜΙ...Σ

Λ. ΗΝΜΕΥΝΗΣΕ...

ΔΑΜΟΝΔΙ...

ΣΥ...ΣΝΑΣΚΙΝΔΥ

5

ΣΑ...ΗΠΙΞΙΑΝΤΟΣ

ΛΤΕ.ΟΠΠΗΝΚΑΥΣ

.ΡΑΜΗ...ΙC...

Π...ΕΣΚΥΚΛ...

ΜΙΑΝΠΡΑΣ...ΚΑΙΣΥΝΤΥΧΩΝΗ

10

ΗΘΕΙΣΜΗΙ...ΟΕΝ...ΕΜΑΝΙΑ

ΛΓΕΙΝ...Ν...ΝΟΜΟΤΑΤ

ΙΛΑΒΕΣΘΑ...ΣΠΟΛΙΟΣΑΛΛ.ΚΥΔΙΑΠΕΛΟ

ΙΩΝΓΓΙΑ...ΩΤΩΝΕΥΜΕΝΗΚΑΤΑΣΚΕΥΑΞΑΙΣ

ΝΕΛΕΥΘΕΡΙΑΝΑΝΑΚΟΜΙΣΘΕΙΣΤΕΠΤΑΛΙΝ.ΙΣΤΑΝΤC

15

ΩΝΥΠΟΤΟΥΤΥΡΑΝΝΟΥΚΑΙΚΑΤΑΛΥΕΙΝΘΕΛΟΩΝΤ

ΑΧΡΗΜΑΜΕΝΘΑΡΣΕΟΣΕΝΕΠΛΗΣΕΤΟΥΣΡΟΛΕ..ΑΣΛΥ

ΣΤΟΥΣΚΙΝΔΥΝΟΥΣΤΟΥΔΑΜΟΥΣΥΝΚΑΘΟΓΑΙ

ΣΧΩΡΙΣΑΙΜΑΤΟΣΤΑΝΠΟΛΙΝΑΠΤΑΙΣΤΟΝΔΙΕC

ΟΥΤΑΡΑΧΑΣΚΑΙΦΟΝΟΥΔΙΑΤΑΝΟΡΓΑΝΤΩΝΟΧΛΩΝ

20

ΚΟΙΝΟΥΝΤΑΣΔΙΟΚΛΙΧΕΙΡΟΤΟΝΗΘΕΙΣΠΑΡΑΧΡΗ

ΟΙΝΑΝΠΟΘΟΔΩΝΤΛΕΙΣΤΑΝΕΠΙΜ...ΙΑΝΕΠΟΙ

ΑΝΧΩΡΑΝΑΣΦΑΛΕΙΑΣΤΠΙΟΕΝΘΑΣΕΝ...ΑΣΚΕΥΑΜ

ΚΑΤΑΡΤΙΣΜ...ΝΚΑΙΤΕΙΧΕΩΝΕΠΙΣΚΕΥΑ...ΙΕΤΙΔΕΤΟ

...ΙΜΑΣΙΑΝΠΟΙΑΣΑΜΕΝΟΣΣΙΤΩΙΤΕΘΛΕΙΒΟΜ

25

ΑΣΔΙΑΤΩΝΙΔΙΟΞΕΝΩΝΠΑΡΑΣΧΟΜΕΝΟΣΕΝΧΑΛΕΤ

ΔΟΚΙΑΝΕΧΟΥΣΙΠΟΛΕΜΙΚΩΝΚΙΝΔΥΝΩΝΤΑΣΜΓ

ΓΕΝΕΤΟΤΟΙ.ΡΟΛΕΙΤΑΙΣΕΥ.ΙΥΧΙΑΣΟΥΤΕΧΡΗΜΑΤ

...ΟΜΑΤΟΣΟΥΤΕΨΥΧΑΣΕΙΣΦΡΟΝΤΙΔΑΚΑΙΜ

...ΕΓΙΣΤΟΥΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣΚΑΙΤΑΣΣΥΝΚΛΙΤΟ

30

...ΛΡΑΤΟΥΔΗΜΟΥΤΟΥΡΩΜΑΙΩΝΚΑΙΤΑΙΣΙΔΙ

...ΠΑΤΡΙΟΝΧΕΡΣΟΝΑΣΙΤΑΙΣΕΛΕΥΘΕΡΙΑ

...ΙΝΥΡΟΤΩΝΝΕΩΓΕΡΙΞΑΝΤΩΝΤΥΡΑΝΝΟΝΑ

...ΣΠΟΛΙΟΣΜΕΤΑΣΤΡΑΤΙΑΣΙΚΑΝΑΣΕΡΙΛ

...ΙΤΟΝΔΑΜΟΝΓΕΝΝΑΙΟΤΑΤΙΑΠΡΑΚΤΟ

35

ΕΩΝΑΥΤΟΥΚΑΙΘΥΓΑΤΡΟΣΚΑΤΕΧΟΜΕΝ

ΙΦΥΣΙΚΑΝΣΥΜΠΑΘΙΑΝΑΝΑΝΚΑC

...ΜΦΕΡΟΝΤΑΟΓΩΣΟΥΝΚΑΙΟΔΑΜΟΣ

...ΔΟΧΘΑΙΤΑΙΒΟΥΛΑΙΚΑΙΤΩΙΔΑΜ.ΙCΤ

...ΙΟΣΧΡΥΣΕΩΙCΤΕΦΑΝΩΙΚΑΙΙΚΟΝΙ

40

...ΙΑΤΙΑΣΑΝΑΣΤΑΣΑΙΔΕΑΥΤΟΥ

...ΓΑΝΓΕΝΕCΘΑ...CΤΛ

...ΦΥCΕ...Ο

43

...ΟΙΩ...ΑΣ

... τὰ]ν ἐλευθερί[α]ν· [ἀ]νακομισθεῖς τε πάλιν [ε]ἰς τὰν πο-
 15 [λιν, ὑπὸ τῶν πολιτᾶν κακῶς πασχόντ]ων ὑπὸ τοῦ τυράννου καὶ καταλύειν θελό[ν]των [αἰρε-
 θεῖς ἀγεμῶν? ... παρα]χρῆμα μὲν θάρσεος ἐνέπλησε τοὺς πολε[ίτ]ας, [α]ὐ[τός
 τε ...]ς τοὺς κινδύνους τοῦ δάμου συνκαθο[πλ]ι[σαμένου
 ...]ς χωρὶς αἵματος τὰν πόλιν ἄπταιστον διέ[θετο
 ... τὰς ἐμφυλί?]ου ταραχᾶς καὶ φόνου διὰ τὰν ὀργάν τῶν ὄχλων ...
 20 ... ἀνα]κοι[ν]οῦντας· διὸ καὶ χειροτονηθεῖς παραχρῆ[μα
 ὑπὸ τῶν πολιτᾶν? ἐπιμελητῆς πασᾶν τᾶν κ]οινᾶν ποθόδων πλείσταν ἐπιμ[έ]λειαν ἐποι[ά-
 σατο ... τὰς περὶ τ]ὰν χώραν ἀσφαλείας π[ρ]οέ[φ]θασεν [κατ]ασκευ[άν].
 ...] κ[α]τ[α]ρτισμ[ὸν] καὶ τειχέων ἐπισκευ[άν]· ἔτι δὲ πο[λέ-
 μου ἐπιστάντος τᾷ πόλει? τῶν ἐπιτηδείων δοκ[?]ιμασίαν ποιασάμενος σίτωι τε θλειβομ[ένων
 25 τῶν πολιτᾶν τὰς ... χρεῖ]ας διὰ τῶν ἰδιοξένων παρασχόμενος ἐν χαλε[ποῖς
 ... καιροῖς καὶ προσ]δοκίαν ἔχουσι πολεμικῶν κινδύνων τὰς μ[εγίσ-
 τας. ... αἷτιος ἐγ]ένετο τοῖ[ς] πολεῖταις εὐ[ψ]υχίας οὔτε χρημά[των
 δαπάνας οὐδεμιᾶς φειδόμενος? οὔτε σώ]ματος οὔτε ψυχᾶς εἰς φροντίδα καὶ μ ...
 ... τοῦ μ[εγίστου] Αὐτοκράτορος καὶ τὰς συνκλ[ή]το[υ
 30 ... π]αρά τοῦ δήμου τοῦ Ῥωμαίων καὶ ταῖς ἰδί[αις
 δαπάναις πορευθεῖς εἰς Ῥώμαν ἀνεκτάσατο? τὰν] πάτριον Χ[ε]ρσονασίταις ἐλευθερίαν.
 Ἰδὼν δὲ τὰν πόλιν κακῶς πάσχουσιν? πάλ]ιν ὑπὸ τῶν νεωτεριζάντων τύραννον ἀ[να-
 καλεσάντων ... τᾶ]ς πόλιος μετὰ στρατιᾶς ἱκανᾶς ἐπιλ[έ]κτου
 ... τᾷ περ]ὶ τὸν δᾶμον γενναιότατι ἄπρακτο[ν ἐπέ-
 35 α]σεν ἀπελθεῖν ... τῶν υἱ]έων αὐτοῦ καὶ θυγατρὸς κατεχομέ[νων
 ... κα]ὶ φυσικὰν συμπαθίαν ἀνανκά[σθη] ...
 ... τὰ τᾷ πόλει συμ]φέροντα. Ὅπως οὖν καὶ ὁ δᾶμος [φαίνεται
 τοῖς εὐεργέταις ἀξίας χάριτας ἀποδιδούς, δε]δόχθαι τᾷ βουλᾷ καὶ τῷ δάμ[ω]ι στ[εφανῶ-
 σαι ἐπὶ τοῖς προγεγραμμένοις τὸν δεῖνα ... ν]ος χρυσέωι στεφάνωι καὶ ἰκόνι [χαλκέαι?
 40 ἀρετᾶς ἕνεκα τὰς περὶ τὰν ἀνακομιδὰν? τὰς δαμοκρ]ατίας· ἀναστᾶσαι δὲ αὐτοῦ [τὰν ἰκόνα
 ἐν τῷ ἐπισαμοτάτῳ τὰς πόλιος τόπωι?, τὰν δ' ἐπιμέλει]αν γενέσθαι τᾶ]ς τ' ἀ[ναστάσε-
 ος τὰς ἰκόνος καὶ τὰς ἀναγορεύσεος τοῦ στεφάνου ...] φύσε ...

fructam esse et scriptores probant et nummi **ΧΕΡΣΟΝΗΣΟΥ ΕΛΕΥΘΕΡΑΣ** nomine signati¹⁾. Interea domi tyrannus a civibus quibusdam, qui eius partibus favebant (οἱ νεω-τερίζαντες), ut videtur, revocatus contra urbem satis magno exercitu delecto contendit, sed civis noster cum nobilissimo populi studio contra eum agens re infecta recedere coegit. Ita vv. 32—34 sententiarum tenor nobis videtur intellegendus (στρατιὰ ἱκανὰ ἐπίλεκτος videtur

1) Plin. N. hist. IV, 85: *Heraclea Chersonesus libertate a Romanis donatum*. Nummos v. in Buratschkovii Cat. | p. 118 sq., tab. XVI. Cf. quae scripsit M. Rostovtzev in *Журн. М. Н. Пр.* m. Martio a. 1900, cl. phil. p. 150.

esse tyranni, non civium). Tum commemorantur liberi quidam ab inimicis, ut videtur, capti et affectus naturalis, qui patrem eorum ad agendum videtur incitasse. Utrum tyranni liberi a civibus capti hic intellegendi sint, an civium ducis liberi a tyranno retenti, non liquet; sed illud nobis videtur veri similis, quoniam tyranni liberi capti, qui patrem fortasse ab urbe recedere coegerunt, insigni sane merito civium duci tribuendi sunt. Inde a v. 37 sequitur decreti clausula.

Ex hoc decreti argumento breviter descripto patet, quanti momenti ad Chersonesi historiam cognoscendam illud fuisset, si aut integrum ad nos pervenisset aut saltem plenius restitui potuisset.

69. Angulus dexter inferior tabulae marmoreae igni valde laesus, a. 0,125 m., l. 0,135, cr. 0,025. Tituli litterae admodum parvae (a. 0,007 m.), sed satis diligenter exaratae bene in ectypo distinguuntur, quo usus titulum edidi *Mam.* № 23 p. 6, n° 3.

Lapis auctumno a. 1898 in Chersonesi rudibus repertus ibidem servatur in museo.

1 ΕΤΟΥΠΟΛΛΙΟΛΙΣΕΥΙ
 2 ΕΝΩΦΕΛΙΜΟΥΣΤΕΤΑΙΣ
 3 ΑΝΓΕΛΛΕΤΑΙΔΕΚΑΙΤΟΥΛΟΙ
 4 ΣΘΛΙΜΗΔΕΝΠΑΡΑΛΕΙΠΩΝΠΡΟ
 5 ΝΕΑΤΟΥΕΙΣΟΤΙΣΥΝΟΙΣΕΙΧΕΡΣΟ
 6 ΛΕΘΑΠΡΟΤΡΕΠΟΜΕΝΟΙΠΛΕΙ
 7 ΘΟΥΣΕΙΜΕΝΑΝΔΡΑΣΔΕΔΟ
 8 ΤΩΙΔΑΜΩΙΕΠΛΙΝΕΣΛΙΜΕΙ
 9 ΡΝΗΛΙΟΝΤΟΥΔΗΤΑΔΕΔΟΣ
 10 ΞΕΝΙΑΝΕΙΣΠΛΟΥΝΚΑΙ
 11 ΕΝΤΕΕΙΡΑΝΑΙΚΑΙΓΟ
 12 ΙΜΑΣΙΝΟΓΩΣΔΕ

vac.

Notandum est nonnullas litteras in lapide varias habere formas, veluti Σ et Σ, Π et Π, ut leviora omittamus.

1 . . . ε τοῦ πο[... ἁ π]όλις συ[ν-
 . . .]εν ὠφελίμους τε ταῖς
 [. . . ἐπ]ανγέλλεται δὲ καὶ τοῦ λοι-
 [ποῦ χρήσιμος? ἔσε]σθ(α)ι μηδὲν παραλείπων προ-
 5 [θυμίας . . .]ν ἑατοῦ εἰς ὃ τι συνοίσει Χερσο-
 [νάσωι· ὅπως οὖν φαινώμ]εθα προτρεπόμενοι πλεί-
 [ους εἰς τὸ καλοῦς κάγα]θούς εἶμεν ἄνδρας, δεδό-

[χθαι τᾷ βουλᾷ καὶ] τῷ δάμῳ ἐπ(α)ινέσ(α)ι μὲ[ν
ἐπὶ τούτοις . . . . . Κο]ρνήλιον Πούδητα, δεδόσ-
10 [θαι δὲ αὐτῷ πολιτείαν?, προ]ξενίαν, εἰσπλουν καὶ . . . . .
[ἐκπλουν ἀσυλῇ ἀσπονδῇ] ἐν τε εἰράναι καὶ πο[λέ-
μῳ αὐτῷ καὶ ἐκγόνοις καὶ χρή]μασιν· ὅπως δὲ...

Est fragmentum decreti honorarii, quod in integrum restituere nobis non contigit. Versus 8, 11 et 12, qui summa cum veri specie restituuntur, probant litterarum numerum in singulis versibus inter 36 et 39 variasse. Hic numerus efficitur etiam v. 10 voce πολιτείαν suppleta, sed hoc supplementum ideo dubium nobis videtur, quod in aliis Chersonesitarum decretis de proxenia donanda πολιτεία postponitur προξενία, non anteponitur. V. 9 ante Κορνήλιον praenomen viri fuit 5 sive 6 litteris compositum. V. 12 χρήμασι scriptum fuit, non χράμασι, quoniam ductus, qui ante M litteram superest, ad A litteram nullo modo potest pertinere. Qui versus cum extremus in lapide fuerit, putandum est aut sine fine relictum esse decretum loco deficiente, aut finem eius in postica lapidis parte fuisse exaratum.

Vir honoratus Romano nomine utebatur (... Cornelius Pudens). Ad aetatem tituli accuratius definiendam praeter hoc nomen et scripturae indicia inservit scribendi genus ἐατοῦ (pro ἐαυτοῦ), quod Augusti fere aetate propagatum brevi postea abolitum esse inter omnes constat.

70. Fragmentum tabulae marmoreae ab omnibus partibus praeter dextram mutilatum, a. 0,255 m., l. 0,33, litteris inscriptum 0,015—0,02 m. altis, sed arcte positis et neglegenter exaratis. Titulum exscriptum ex duobus ectypis chartaceis edidi *Inscr. per annos 1881—1888 rep.* p. 26 n° 32 et accuratius ad fidem imaginis photographicae *ЗИРАО.* v. V p. 368. Quomodo versus 2 restituendus esset, indicavi *ЗИРАО.* v. VII p. 79.

Lapis a. 1888 in Chersonesi rudibus repertus exstat ibidem in museo.

1 ΚΟΣΜΑΜΕΝΟΙ!!
—11 ΡΑΘΕΝΤΑΚΛΟΑΚΟΝΕΜΜΕΝΑΝΑΛΟΥΙΣΤΙ—
ΔΕΔΟΧΘΑΙΤΑΙΒΟΥΛΑΙΚΑΙΤΩΙΔΑΜΩΙΕΠΤΑΙΝ
ΟΙΣΦΑΡΝΑΚΗΝΦΑΡΝΑΚΟΥΣΑΜΑΣΤΡΙΑΝΟΗΔΟΜΕΝΔΕ
5 ΠΟΛΕΙΤΕΙΑΝΕΣΠΛΟΥΝΤΕΚΛΙΕΚΠΛΟΥΝΕΝΕΙ
ΣΥΛΕΙΑΣΠΟΝΔΕΙΑΥΤΩΤΕΚΑΙΕΚΓΟΝΟΙΣΚΛΙΧΡΑ
ΑΝΤΕΠΑΝΤΩΝΩΝΚΑΙΧΕΡΣΟΝΑΣΕΙΤΑΙΣΤΣ
ΑΤΟΥΤΑΑΝΑΓΡΑΦΑΜΕΝΛΕΥΚΟΛΙΘΟΥ
ΕΝΤΩΙΕΠΙΣΑΜΟΤΑΤΩΙΤΑΣΑΚΡΟΠΟΛΙΟ
10 ΒΟΥΛΑΙΔΑΜΩΙ·ΒΑΣΙΛΕΟΥΣΑΣΠΑΡ
ΟΣΔΕΤΙΤΟΥΦΛΑΟΥΙΟΥΑΡΙΣΤΩΝ
ΕΟΣΜΗΝΟΣΛΥΚΕΙΟΥ·Κ
ΓΕΙΤΟΥΤΕΛΛΑΜΣ

Haec ita restituere conatus sum:

1 . . . . . κε]κοσµαμένο[ν . . . . .
 . . . . . ραθέντα καθάκον ἔµµεν ἀναλό[γως
 ἐπαινέισθαι δι' ἃ] δεδόχθαι τᾷ βουλᾷ καὶ τῷ δάµῳ ἐπαιν[ῃ-
 σθαι μὲν ἐπὶ τούτ]οις Φαρνάκην Φαρνάκους Ἀμαστριανόν, δόμεν δὲ
 5 [αὐτῷ προξενίαν,] πολειτείαν, ἔσπλουν τε καὶ ἔκπλουν ἐν εἰ-
 [ράναι καὶ πολέµῳ ἁ]συλεῖ ἄσπονδεῖ αὐτῷ τε καὶ ἐκγόνοις κ(α)ὶ χρά-
 [µασιν, μετοχ]ᾶν τε πάντων ὧν καὶ Χερσονασεῖταις· τὸ
 [δὲ ψάφισµ.]α τοῦτο ἀναγραφᾶµεν λευκολίθου
 [στάλας καὶ θέµεν] ἐν τῷ ἐπισαµοτάτῳ τᾷς ἀκροπόλι[ς
 10 τόπῳ. Ταῦτ' ἔδοξε] βουλᾷ δάµῳ βασιλεύσας Παρ[. . .
 . . . . . , ἱερατεύοντ?]ος δὲ Τίτου Φλαυίου Ἀρίστῳ[νος
 . . . . .]εος, μηνὸς Λυκείου κ', ...
 . . . . . εἵτου Τελ[α]µ[ῶνος? . . . . .

Est fragmentum decreti, quo Chersonesitae hospitium publicum civitatemque et alia ornamenta dederunt Pharnaci cuidam Pharnacis f. Amastriano bene de illis merito. Ad tituli aetatem definiendam nulla indicia habemus praeter litterarum formas, quae primo p. Chr. saeculo utique non sunt antiquiores, et Τίτου Φλαυίου praenomen et nomen ab imperatore Vespasiano sine dubio petita. Formula privilegiorum conferendorum vv. 3—10 eis simillima est, quas in aliis decretorum fragmentis habemus (cf. exempli causa *IosPE.* v. I n° 187, 189, 190, 192). Βασιλεύσας participium, quod hic legitur v. 10 et iam antea repertum est *IosPE.* v. I n° 189 et in nummis Chersonesitarum, quonam referendum sit, nondum patet: cf. *IosPE.* ad n° 189 et A. von Sallet in *Zeitschrift für Numism.* v. IV (a. 1877) p. 273 sq. Coniecerit quispiam post hoc participium Παρ[θένου] restituendum esse, ut Virgo illa, quam a Chersonesitis cultam esse constat, urbis regina ab iis nuncupata sit; sed admodum incerta est haec coniectura. Vv. 11 et 12 sacerdotem et scribam inscriptos fuisse suspicari licet conlato titulo *IosPE.* n° 190. Mensis Lycii nomine (v. 12) e Megarensium fastis procul dubio petito probantur ea, quae de Chersonesitarum fastis proposui in libro, quem *de nonnullis calendariis aeolicis et doricis* vernaculo sermone conscripsi a. 1883, et in dissertatione peculiari de fastis Tyrae, Olbiae, Chersonesi Tauricae, quae Actorum VI congressus archaeol. Odess. (*Труды VI Археол. Съезда*) volumini II inserta prodiit a. 1888.

71. Tabula marmorea inferne fracta, a. 0,48 m., l. 0,465, cr. 0,10, reperta vere a. 1893 in templo effosso in litore septentrionali prope basilicam, quae dicitur Uvaroviana. Titulus

diligentissime inscriptus optime etiam nunc legitur. Edidi *Mam.* № 17 p. 1, n° 1 et *Sitzungsber. d. Königl. Preuss. Akad. d. Wissenschaften zu Berlin*, a. 1895 p. 505 sq., adiecta utrique editioni imagine ad fidem ectypi chartacei facta, quam hic quoque repetendam curavi.

1 ΑΓΑΘΑΙ ΤΥΧΑΙ
 1 ΤΩ ΕΔΡΟΙ ΧΕΡΣΟΝΑΣ ΕΙΤΑΝ ΤΑΝ ΤΟΤΙ ΤΑΤΑΥ
 ΡΙΚΑΙ ΕΙΠΑΝ· ΕΠΕΙΔΗ ΤΟΙ ΕΥΣΕΒΕΣ ΤΑΤΟΙ ΤΑ
 5 ΤΕΡΕΣ· ΗΡΑΚΛΕΩΤΑΙ· ΟΙΚΕΙΩ ΠΑΘΕΙΤΑΝ ΥΠΕΡ
 ΤΑΣ ΑΜΕΤΕΡΑΣ· ΣΩΤΗΡΙΑΣ ΕΠΟΑΣΑΝΤΟ ΦΡΟΝ
 ΤΙΔΑ ΠΑΣΑΙΣ ΤΟΥΔΑΙ ΚΑΙ ΠΑΣΑ ΦΙΛΟΣΤΟΡΓΙΑ
 ΚΕΧΡΑΜΕΝΟΙ ΓΝΑΣΙΩΙ ΠΡΕΣΒΕΙΑΝ ΤΕ ΠΟΤΙ ΤΟΝ
 ΟΝΑΜΩΝ ΚΑΙ ΔΕ ΣΤΟΤΑΝ ΑΥΤΟ ΚΡΑΤΟΡΑΤΙ ΤΟΝ ΑΙΛΙ
 ΑΔΡΙΑΝΟΝ ΑΝΤΩΝΕΙΝ· ΟΝΙΚΕ ΤΕ ΥΣΟΥΣΑΝ ΕΞΕ
 10 ΠΕΝΥΑΝ ΥΠΕΡΑΜΕΣΕΝ· ΟΥΔΕΝΙ· ΟΛΙΓΩΡΙ-
 ΣΑΝΤΕΣ ΤΑΣ ΤΕΘΕΙΑΣ ΑΠΟΚΡΙΣΕΙΣ ΚΑΙ ΤΑΣ
 ΕΥΜΕΝΑΘΕΙΣ ΑΣΕΥΕΡΓΕΣΙΑΣ ΗΞΙΩΣΑΝ
 ΔΙΑΝΔΡΩΝΕΤΙΣ ΑΜΟΤΑΤΩΝ ΗΡΑΚΛΕΙΔΟΥ
 ΜΕΝΕΣΘΕΟΣ ΚΑΙ ΤΡΟΚΛΟΥ ΜΕΜΝΟΝΟΣ ΔΙΑΤΕΝ
 15 ΨΑΜΕΝΟΙ ΔΑΛΛΟΥΣ ΤΟΑΣΑΣ ΘΑΙΕΙΣ ΤΟΦΑΝΕ
 ΡΑΝ ΑΥΤΩΝ ΤΑΝ ΚΑΛΟΚΑΓΑΘΙΑΝ ΓΕΝΕΣΘΑΙΑ ΜΕΡ
 ΠΑΣ ΣΥΔΙΤΑΙΣ ΤΙΡΕΤΟΥΣ ΑΙΣ ΑΜΟΙΒΑΙΣ ΑΜΕΙΨΑ
 ΣΘΑΙ ΚΑΘΑΚΟΝΕΨΑΦΙΣΑΜΕΘΑ ΔΙΑ· ΔΕΔΟΧΘΑΙ ΤΑ
 20 ΚΑΙ ΤΩΙΔΑ ΜΩΙΕ ΠΑΙΝΕΣ ΑΙ ΜΕΝΕΤΙ ΤΟΥΤΗ
 ΤΟΝ ΟΝΑΜΩΝ ΚΑΙ ΔΕ ΣΤΟΤΑΝ ΑΥΤΟ ΚΡΑΤΟΡΑΤΙ ΤΟΝ ΑΙΛΙ

1

Ἀγαθαὶ τύχαι.

Π[ρό]εδροι Χερσονασειτᾶν τ[ῶ]ν ποτὶ τᾶ Ταυ-
 ρικᾶι εἶπαν· Ἐπειδὴ τοὶ εὐσεβέστατοι πα-
 τέρες Ἡρακλεῶται οἰκείω πάθει τὰν ὑπὲρ
 5 τὰς ἀμετέρας σωτηρίας ἐποάσαντο φρον-
 τίδα πάσαι σπουδαὶ καὶ πάσα φιλοστοργία

κεχραμένοι γνασί(α)ι πρεσβείαν τε ποτὶ τὸν [Θε]-
 ὄν ἁμῶν καὶ δεσπότην Αὐτοκράτορα Τίτον Αἰλί[ον]
 Ἀδριανὸν Ἀντωνεῖνον ἱκετεύουσάν ἐξε-
 10 πένψαν ὑπὲρ ἁμῆς ἐν οὐδενὶ ὀλιγωρή-
 σαντες, τὰς τε θείας ἀποκρίσεις καὶ τὰς
 εὐμεναθείσας εὐεργεσίας ἠξίωσαν
 δι' ἀνδρῶν ἐπισαμοτάτων Ἡρακλείδου
 Μενεσθέος καὶ Πρόκλου Μέμνονος διαπε[ν]-
 15 ψάμενοι δάκλῳλους ποάσασθαι εἰς τὸ φανε-
 ρὰν αὐτῶν τὰν καλοκαγαθίαν γενέσθαι, ἀμέ[ς]
 πασσυδὶ ταῖς πρεπούσαις ἀμοιβαῖς ἀμείψα-
 σθαι καθ' ἄκον ἐψαφισάμεθα· δι' ἃ δεδόχθαι τᾷ
 [βουλᾷ κ]αὶ τῷ δάμῳ ἐπαινέσαι μὲν ἐπὶ τούτοι[ς]
 20 τὰν πρό]γονον ἀ[μῶν . . . πό]λιν καὶ πράτ[αν]
 ἐν τῷ Πόντῳ? . . .

Eis, quae ad titulum explicandum proposui in editionibus supra commemoratis, nihil habeo quod addam. Ceterum cf. quae de Chersonesitarum rebus publicis imperatorum Romanorum aetate scripsit M. Rostovtzev act. menstr. min. inst. publ. (*Журн. М. Н. Пр.*) m. Martio a. 1900, cl. phil. p. 140 sq.

72. Fragmenta tria tabulae marmoreae crassae circa 0,08 m.; *a* altum 0,54, l. 0,37, inferne mutilatum, a sinistra marginem servans quadro obductum. Tituli litterae satis diligenter exaratae, altitudine variante inter 0,015 et 0,02 (v. I litterae reliquis aliquanto grandiores sunt), bene etiam nunc leguntur. Fr. *c* ab omnibus partibus mutilum praeter inferiorem, ubi quadri pars superest, a. 0,19, l. 0,20. Haec duo fragmenta vere a. 1893 reperta sunt in templo effosso in litore septentrionali, prope basilicam Uvarovianam dictam; ectypo chartaceo usus edidi *Mam.* № 17 p. 7, n° 2.—Fr. *b*: «Lapis longus pollices Anglicos 52½¹), latus pollices 14, eius speciei quam calcem primitivam²) vocant (alabastrum dicit, qui repperit), in antiquo detectus est pavimento inter rudera urbis Sarai, olim sedis celeberr-

1) Lapidis longitudinem sive potius altitudinem a Graefio non recte indicatam esse sponte patet: nam 52½¹/₂ pollices Anglici faciunt fere 1,333 m. Gall.; sed 24 versus litteris fere 0,02 m. altis inscripti occupant 0,48 m. et 23 interstitia 0,01 m. fere alta — 0,23 m.; ergo lapidis pars inscripta occupat non amplius 0,71 m., reliqua vero pars 0,62 alta (1,33—0,71) scriptura vacare debebat; sed

Graefius «iacturam in superiore et inferiore margine factam» disertis verbis notavit. Inde liquet lapidis altitudinem a Graefio indicata multo fuisse minorem.

2) «Calcem primitivam» nihil aliud fuisse quam marmor inde patet, quod Graefius lapidem diserte marmor vocat. («Caeterum ut marmoris ipsius aspectu facile carere possimus, id diligenti curae Cl. Zwick. debetur» etc.)

rimae Chanorum Ordae aureae seu Dschingisidarum Kiptschacensium, haud procul ab urbe Zarizyn ad flumen Actubam, brachium fluvii Wolgae, qui olim *Rha* vocatus. Margines superior et inferior ac dexter potissimum¹⁾ accisi ferro sunt in adverso lapidis plano, quod solo incumbibat; aversum planum sive dorsum, quod scriptura vacuum, integrius superest, quamquam id pedibus tritum, quod planum hoc in pavimenti fuit superficie. Litterae fere eaedem sunt quae in titulis Olbiae, vulgaribus typis simillimae. Repperit Henr. Aug. Zwick, Sareptanus, qui eius meminit in Itinerario: Reise von Sarepta in verschiedene Kalmücken-Horden des Astrachanschen Gouvernements im Jahre 1825 etc. (Lips. 1827. 8) p. 88, sed lapidem incendio Sareptae, quo deportatus erat, interisse docet; editum eum dicit in Hammeri libro «Fundgruben des Orients», ubi tamen, quantum scimus, non extat. Duplex apographum, quorum alterum ex ipso lapide, qui pigmento atro illitus erat, expressum est, a Zwickio habet Frid. Graefius²⁾, qui edidit et illustravit Act. Acad. Petrop. Seriei VI. T. I. (Scient. polit. hist. philol.) p. 55 sqq. Textum dedi, qualem repraesentat Graefius p. 58, sed vs. 11. 18 ductibus iis illatis, quos ipsius descriptio inesse docet³⁾. Decretum hoc, a *Dorica civitate maritima* scriptum, non verisimile est casu in terram adeo remotam translatum esse, sed videtur a Tataris e vicinia petitus... Ad flumen Rha vero quum Graeci nulla habuerint emporia neque ex illo fluvio in maria a Graecis navigata perveniri potuerit, haud dubium videtur, quin ex Tanaidis vicinia petitus lapis sit, positus olim in patrio eius viri oppido, quem illa Dorica civitas honoravit... Iam vero Zarizyn Wolgae appositum est in eo tractu, ubi id flumen ad Tanain accedit paucorum miliariorum intervallo; quod ipsum intervallum, de qua re me certiore fecit Alexander Humboldtus, tam expedita superabile via est, ut lapis facile transvehi potuerit. Ipsi vero Tanaidis flexioni, quae Wolgae proxima, oppidum Ptolemaeus apponit *Exopolin*, manifesto Graecum. Quare nihil probabilius quam Exopoli positum lapidem fuisse⁴⁾. Boeckh, C. I. Gr. II, n° 2134 b. — Cum fragmento *a* iam edito Corpus

1) Margo lapidis sinister et Graefio et Boeckhio integer mansisse videbatur, dexter vero a Tataris abscisus esse eo consilio, ut lapis pavimenti loco angustiori aptus redderetur; sed cum neuter lapidem ipse viderit, nihil mirum eos lapidis statum non recte descripsisse.

2) Zwickius tituli apographa non Graefio ipsi misit, sed Fraehnio acad. Petrop. socio, qui ea continuo cum Graefio conlega communicavit.

3) Scilicet **NE** litterae vv. 11 et 18 ligatae sunt et Γ littera v. 18 foliolis circumdata, pro quibus Graefius in textu asteriscos posuit (v. Graefii commentationis seorsim expressae p. 7).

4) Graefius de loco, unde lapis provenisset, nihil certi protulit. V. 1 dubitanter coniecit scriptum esse [Ἐγρὰ]σαν Ποτι[δαῖται], sed p. 6 ipse dixit haec: «Quo nomine maxime doleas ad incertissima pertinere id quod natale decreti nostri solum concernit: nam Potidaeatis illud reveratribuendum esse tantum abest ut mihi ipse persua-

dere possim, ut satis sentiam, quibus haec opinio difficultatibus prae ceteris prematur». Porro p. 13 dixit haec: «Finita explicatione inscriptionis, quoad illa aetatem tulit, expectabitur fortasse ut ostendam, qua tandem via marmor hoc, si minus Potidaeae, at in alia tamen Graeca urbe positum, ad ripas Wolgae inter media Tataricae urbis Sarai rudera delatum esse videri possit. Novi στήλας ἀντιγράφους, ἀτέλειαν Leuconis apud Athenienses et eorum apud illum concernentes, in ejus et horum urbe patria et in medio quodam loco erectas, Demosth. adv. Lept. § 29, sed agmen conjecturarum opus esset ei, qui hoc exemplo in hac causa abuti vellet. Fortasse lapis, cum diu eversus inter alios lapides in litore patrio jacuisset, seriore quodam tempore onerandae peregrini nautae navi cum alia mole inseryiens, in viciniam ejus regionis coeco casu absportatus est, in qua, aliam rursus sortem expertus, caemento terrae affixus, hucusque latuit». Boeckhii coniecturam de v. 1 restituendo hisce verbis castigavit: «Ultimae lit-

inscr. Gr. perlustrans casu in hunc titulum denuo incidissem, vidi eiusdem esse lapidis partem dextram, cuius sinistram modo edideram; quod commentatione peculiari probavi, inserta actis ministr. min. inst. publ. (*Журн. Мин. Нар. Просв.*) m. novembri a. 1895, cl. phil. p. 38 sq. — Hic fragmenti *b* textum repeto ex editione Graefiana, sed pro litteris vulgaribus eas formas pono, quae sunt in fr. *a*. Hoc vero ex ectypo chartaceo accuratius exscribo.

1	<i>a</i> ΠΡΟΕΔΡΟΙ Λ. ΛΟΝΑ ΤΑΙ ΤΑΥΡΙΚΑΙ	<i>b</i> ΨΑΝΠΟΤΙ
	ΕΠΕΙΔΗ ΘΥΓΚΑΙ ΟΣ ΕΥΤΥΧ	ΑΝΘΙ ΛΑΡΟΣΣ
	ΝΩΠΕΥΣΑΝ ΠΗΡ ΜΑΡΤΥΡ	ΟΜΕΝΟΣ ΙΑΤΡΟΠ
5	ΚΑΛΟΚΑΓΑΘΙΑΝ ΠΑΡΑΤΟΙΣ	ΓΟΙΣ ΠΟΛΕΙ ΣΔΙΑΤΕ
	ΣΕΜΝΟΝ ΑΘΟΣ ΚΑΙ ΔΙΑΤΗΝ	ΣΠΑΝΤΑΣ ΕΞΑΙ ΕΣΔ
	ΠΕΡΙ ΤΑΝ ΠΟΛΙΝ ΑΜΩΝ ΦΙΛΟΣ	ΤΟΡΓΙΑΝ ΗΛΗΚ ΔΑ
	ΜΕΣ ΚΑΛΩΣ ΕΠΙΔΑΜΗΣΑΣ	ΚΑΙ ΑΛΛΟΤΕ ΠΛΕΙΣ
	ΕΝΑΓΧΟΣ ΔΕ ΕΞΛΙΡΕΤΩΦΙ	ΟΤΕ ΜΙΑΤΑ ΠΡΟΣ ΤΟΝ
10	ΜΟΝ ΚΕΧΡΑΜΕΝΟΣ ΑΣΙΟΝ	ΓΑΣΑΤΟ ΚΑΙ ΑΥΤΟΣ ΤΩΝ
	ΠΑΡΑΜΕΣ ΓΕΙΝΟΜΕΝΩΝ	ΩΝ ΜΕΤΑΣΧΕΙΝ ΚΑΙ ΓΕΝΕ
	ΘΑΙΤΗΣ ΠΟΛΙΟΣ ΑΜΩΝ ΚΑ	ΥΤΟΣ ΦΙΛΟΤΕΙΜΟΣ ΚΑ
	ΠΑΙΝΕΣΑΝ ΤΩΝ ΤΩΝ ΠΡΟΥ	ΝΤΩΝ ΤΗΝ ΤΑΝ ΔΡΟΣ Γ
	ΤΑΝ ΚΑΤΑ ΕΝΑ ΕΚΑΣΤΟΝ Τ	ΠΟΛΕΙΤΑΝ ΚΑΙ ΤΑΝ Τ
15	ΤΑΝ ΠΟΛΙΝ ΣΠΟΥΔΑΝΤΕΚ	ΕΥΝΟΟΝ ΦΙΛΟΣ ΤΟΡΓΙΑ
	ΑΝΘΩΝ ΤΟΝ ΑΝΔΡΑ ΦΙΛΟΦ	ΝΩΣ ΦΙΛΟΤΕΙΜΗΣΑΜ
	ΝΟΝ ΔΕ ΔΟΧΘΑΙ ΤΑ ΒΟΥΛΑΚ	ΙΤΩ ΔΑΜΩ ΕΠΑΙΝΕΣΑ
	ΕΠΙ ΤΟΥΤΟΙΣ ΠΡΟΤΕΡΟΝΤ	ΑΝΔΡΑ ΘΥΓΚΑΙ ΟΝ ΕΥ
	ΝΟΝ ΑΥΚΛΑΡΟΝ ΣΙΝΩ	ΔΟΜΕΝ ΔΕ ΑΥΤΩ ΠΡΟ
20	ΑΣ ΠΟΛΕΙΤΕΙΑΝ ΕΣΤ	ΚΑΙ ΕΚ ΠΛΟΥΝΕΝ ΕΤΕ
	ΚΑΙ ΠΟΛΕΜΩΡ	ΑΕΙ ΑΥΤΩ ΤΕ ΚΛΙΕΚ
	ΝΟΙΣ	ΙΕΤΟΧΟΝ ΤΕ ΠΑΝΤΩΝ Ω
		ΤΕΙΤΑΙΣ ΚΑΠΟΓΕΝΟΥΣ
		ΤΑΝ ΑΝΑΓΡΑΦΑΜΕΝ ΛΕΥ

terae I alii apices adhaerere videntur Graefio notante: qui ipse vidit quibus difficultatibus ipsius supplementum ἔγραψαν Ποτ[εῖδα]ται prematur, quippe quum titulus Romanae aetatis sit et Potidaeae nomen tum pridem antiquatum fuerit, imposito urbi huic Cassandreae nomine. Quare quid vs. 1. scriptum fuerit omnino nescio, nec libet varias, quae proferri queant, coniecturas proponere.

Cum vero ne ea quidem, quae Boeckhius ipse de lapidis origine Exopolitana protulit, satis mihi viderentur probabilia, re accuratius perpensa titulum hunc in syllogen inscriptionum orae septentrionalis Ponti Euxini non recepi. Nunc demum fortuna propitia veram eius originem cognovimus.

c
ΠΟΛΥΡΡΑΙΟΥΣΑΡ
ΟΥΣΝΟΜΩΝΦΥ
ΛΕΙΟΣΝΕΟΚΕ
ΠΥΘΟΔΟΤΟ
ΚΟΛΩΝΠΛΥ
ΣΚΟΣΔΙΜ/

Graefius de subsidiis quae ad titulum exscribendum praesto sibi fuerint haec dicit: «Caeterum ut marmoris ipsius adspectu facile carere possimus, id diligenti curae Cl. Zwick debetur, qui cum primum contractiore forma, ductibus accuratissime depictis, lapidem delineatum dedisset, mox rogatus a nobis εκτυπον ab ipso lapide inducto nigro colore expressum addere non gravatus est, etsi res, ut ipse ait, suam habebat difficultatem, cum exesa saxi superficies colorem partim difficiliter reciperet, partim nimis celeriter absorberet». Cum vero Zwickium ipsum Graeci sermonis fuisse peritum minime sit probabile, nihil mirum quod nonnullis locis, et maxime quidem in lapidis marginibus, litterae aliquot minus recte sunt exscriptae, ut v. 1 Ψ pro Τ, v. 3 ΘΙ pro ΟΛ, v. 13 extr. Γ pro Λ, v. 18 extr. Ν litterae particula pro Τ, v. 20 extr. ΕΝΕΤΕ pro ΕΝΕΙΡ (v. infra), v. 21 in. Α pro Δ, v. 23 in. Τ pro Σ. Quibus correctis fragmentorum a et b textum ita restituendum propono:

1 Πρόεδροι Χ[ερσ]ονα[σειτᾶν τῶ]ν ποτὶ
ταῖ Ταυρικᾶι [ε]ῖ[παν].

Ἐπειδὴ Γ. Κάιος Εὐτυχ[ι]αν[ὸς Ναύκλ]αρος Σ[ι]-

νωπεὺς ἀνὴρ μαρτυρο[ύ]μενος μ[ὲν δ]ιὰ τρόπ[ων]

5 καλοκαγαθίαν παρὰ τοῖς [έ]οῖς πολεῖ[ται]ς διὰ τε [τὸ]

σεμνὸν ἄθος καὶ διὰ τὴν [εἰ]ς πάντας, ἐξαι[ρ]έ[τ]ως δ[έ]

περὶ τὰν πόλιν ἀμῶν φιλοστοργίαν ἥ(δ)η κ[αὶ παρ'] ἀ-

μὲς καλῶς ἐπιδαμήσας [κ]αὶ ἄλλοτε πλεισ[τάκις],

ἔναγχος δὲ ἐξ(α)ιρέτω φι[λο]τειμία τᾶ πρὸς τὸν δ[ᾱ]-

10 μόν κεχραμένος ἄξιον [ἀ]γάσατο καὶ αὐτὸς τῶν

παρ' ἀμὲς γεινομένων ἔ[ργ]ων? μετασχεῖν καὶ γενέ[σ]-

θαι τῆς πόλιος ἀμῶν κ[αὶ α]ὐτὸς φιλότειμος, κα[ὶ ἐ]-

παινεσάντων τῶν προ[χό]ντων τὴν τάνδρος [ἀρε]-

τὰν κατὰ ἓνα ἕκαστον τῶ[ν] πολειτᾶν καὶ τὰν π[ερί]

15 τὰν πόλιν σπουδάν τε κ[αὶ] εὖνοον φιλοστοργία[ν],

ἀνθ' ὧν τὸν ἄνδρα φιλοφ[ρό]νως φιλοτειμησάμ[ε]-

νον δεδόχθαι τᾶ βουλᾶ κ[αὶ] τῷ δάμῳ ἐπαινέσα[ι μὲν]

ἐπὶ τούτοις πρότερον τ[ὸ]ν ἄνδρα Γ. Κάιον Εὐ[τυχία]-

νὸν Ναύκλαρον Σινω[πέα], δόμεν δὲ αὐτῷ προ[ξενί]-

20 ας πολειτείαν, ἔσπ[λουν τε] καὶ ἔκπλουν ἐν ε[ἰράνῃ]
καὶ πολέμῳ ἀσ[υλῇ καὶ ἀσπονδ]εῖ (α)ὕτῳ τε κ(α)ὶ ἐκ[γό]-
νοις κ[αὶ χράμασι τοῖς τούτων?], μέτοχόν τε πάντων ὧ[ν-
περ μέτεστι πᾶσι τοῖς Χερσονασ]εῖταις ἀπὸ γένους
[πολείταις· τὸ δὲ ψάφισμα τοῦ]το ἀναγραφᾶμεν λευ-
25 [κολίδῳ στάλα κτλ.].

Quod ad fragmentum *c* attinet, quamvis non sit dubium, quin ad eundem pertineat lapidem, tamen cum *a* vel *b* coniungi non potest. Videtur illud ex infima lapidis parte superesse et magistratum laterculi decreto subscripti lacinias continere.

... Πολυ[χ]ρά[τ]ους ἄρ[χοντος?]

... ους νόμων φυ[λακ]...

... εἰος νεοκε...

... Πυθοδοτο...

... κολων πλυ...

... σκος δημ...

De supplementis a me propositis in fr. *a* + *b* haec videntur adnotanda. V. 1 in fr. *b* Ψ littera sine dubio prave lecta est a Graefio; sed A litteram quae proxime subsequitur potius lapicidae incuria pro Ω positam esse puto, quae inde explicatur, quod TAN litterae proxime antecedunt. Simillimum scalpri lapsum, ut ita dicam, habemus in decreto in Heracleotarum honorem facto, quod supra signavimus numero 71. — De viri nomine et Graefius et Boeckhius dubitabant: ille enim dixit (p. 7) nomen Καιον (Κάτον?) Graecum Romanumve praestare intactum relinquere, hic «nomen viri laudati, inquit, esse Romanum certe ex parte, docet vs. 18. Γ foliolis interpositum: coniecero Γ(άϊον) Κάτον cum Graefio, vel Κᾱρον quod mihi probabilius; Καῖον non est probabile». Sed in fr. *a* v. 3 omnes nominis litterae tam bene leguntur, ut dubium non sit, quin media littera revera sit I; itaque Κάιος legendum est, non Κάτος s. Κᾱρος. — V. 5 med. coniecero quispiam dativum τοῖς quadratarii errore bis esse repetitum; sed nobis probabilius videtur τοῖς [έ]οῖς esse scriptum, quamvis ἐὸς pronomen in aliis titulis Chersonesitanis nondum obvenerit. — V. 10 med. quod posui [ά]γάσατο pro [ά]γήσατο, dubitationi esse obnoxium concedo; sed etiam alia exempla habemus α litterae eis locis positae, ubi requiritur η, ut in hoc ipso decreto (v. 6) ἄθος et n° 71 ἐποάσαντο, ποάσασθαι, εὐμεναθείσας, καθᾱκόν (idem legitur n° 70 v. 2), sim. (cf. quae de his observavi in commentariis in lemmate n° 70 commemoratis). — V. 11 med. ἔ[ργ]ων item videtur dubium; sed melius supplementum invenire non contigit. — V. 20 in. ΑΣ optime legitur (ubi expectandum erat ΑΝ), similiter atque n° 73 v. 7, quod decretum propter litteraturae indicia ad eandem fere aetatem est referendum. Fortasse hac aetate Chersonesitae cum iam sensum genuinum verborum προξενία καὶ πολιτεία obliti essent, προξενίας πολιτείαν nominabant civitatem peregrinis datam. — V. 20 extr. litterae ΕΝΕΤΕ, quae in Graefii apographo sunt

positae, vel maxime suadent ut Boeckhianum supplementum adoptemus, quod est ἐν ἔτε[σιν εἰράνας] καὶ πολέμῳ; nos tamen ἐν ε[ἰράνας] καὶ πολέμῳ legere maluimus tribus maxime argumentis nisi: primum enim omnia Chersonesitarum decreta de proxenia facta, quae adhuc novimus, hanc formulam praebent, deinde si Boeckhii supplemento uteremur, versus 20 vicinis multo fieret longior, denique cum genetivi sing. 2 declin. in -ω exeuntis in titulis Chersonesitanis nullum adhuc exemplum sit repertum, ΠΟΛΕΜΩ formam v. 21 positam dativum putemus necesse est. — V. 23 pro [ἀστ]εῖταις voce a Graefio et Boeckhio proposita [Χερσονασ]εῖταις substituere malui, quoniam vox illa in decretis Chersonesitanis nondum comparuit. Ceterum cum formula illa, quae legitur vv. 22—24 inde a voce μέτοχον, in titulis Chersonesi repertis nondum obvenerit integra, de certitudine supplementorum meorum dubitari licere concedo.

Titulum hunc decreto in Heracleotarum honorem posito (nº 71) aetate subparem censeo cum propter quadratarii errorem utrique decreto communem, qui est Χερσονασειτῶν τῶν (pro τῶν), tum propter sermonis similitudinem (ex. c. voces quae sunt σπουδά, καλοκαγαθία, φιλοστοργία, κεχραμένος in utroque decreto obveniunt) et dialecti.

73. Fragmentum tabulae marmoreae ab omnibus praeter dextram partibus mutilatum, a. 0,44 m., l. max. 0,24, cr. 0,07. Litterae superstites diligenter exaratae et optime etiam nunc conservatae sunt (a. 0,025—0,03). Ad fidem apographi Eugenii M. f. Pridik et ectypi chartacei a C. C. f. Kosciuszko-Walużynicz confecti edidi *Mam.* № 23, p. 7 sq., nº 4.

Lapis aestate a. 1898 repertus in platea iuxta novum templum S. Vladimiri servatur in museo Chersonensi.

1
 5
 10
 -Ι
 ΓΕΤΑΝΠΑ
 ΨΕΝΦΥΤΟΝ
 ΨΥΧΑΣΑΓΑ
 ΙΓΕΝΕΟΣΠΟ
 ΔΕΔΟΧΘΑΙΤΑΒΟΥΛΑ
 ΙΤΟΥΤΟΙΣΠΡΟΕΡΟΝΤΑ
 ΑΥΤΩΠΡΟΞΕΝΙΑΣ
 ΤΛΟΥΝΕΝΕΙΡΑΝΑΚΑΙ
 ΙΑΥΤΩΤΕΚΛΙΧΡΑ
 ΑΝΩΝΤΩΝΕΝ
 ΙΑΣΤΟΙΣ

1 . . . . . τε τῶν πα-
 [τρίδα? . . . . . τ.]ν ἐνφυτον
 . . . . . τῆς] ψυχᾶς ἀγα-
 . . . . . ἰγένεος πο-
 5 . . . . . δεδόχθαι τῇ βουλῇ
 [καὶ τῷ δάμῳ ἐπαινέσαι μὲν ἐπὶ] τούτοις πρότερον Πα-
 [. . . . . , δόμεν δὲ] αὐτῷ προξενίας
 [πολιτείαν, ἔσπλουν τε καὶ ἔκ]πλουν ἐν εἰράνῃ καὶ
 [ἐν πολέμῳ ἀσυλεῖ καὶ ἀσπονδε]ῖ αὐτῷ τε καὶ χρά-
 10 [μασι· μέτοχόν τε εἶναι αὐτόν π]άντων τῶν ἐν
 [τῇ πόλει, ὥνπερ μετέχειν ἔξεστι (?) το]ῖς ἀστοῖς
 . . . . .

Notandum est versus tres superiores litteris aliquanto minoribus exaratos esse, quam reliquos, et fortasse ab alio quadratario aut certe alio scribendi modo: nam et litterae ε et σ in his versibus alias habent formas (Ε et C), quam in reliquis (E et Σ), et litterae ligatae hic omnino non comparent, cum in vv. 4—11 quater sint adhibitae.

Est fragmentum decreti honorarii, quod ad II p. Chr. saeculum rettulerim. Versuum 1—5 cum extremae tantum partes supersint, in integrum eos restituere non contigit. De προξενίας voce casu genetivo pro accusativo v. 7 extr. posita v. quae adnotavimus ad n° 72.

74. Fragmentum tabulae marmoreae undique mutilatum, a. 0,15 m., l. 0,12; quae supersunt litterae a. 0,015 aliquot locis laesae sunt. Ectypo chartaceo usus edidi *Inscr. per a. 1881—88 rep.* p. 28, n° 34. Contuli in museo Chersonensi a. 1892.

1	Ξ Π C	..... επ .....
	Λ Α Θ C	..... καθό[τι .....
	NE Σ // _ I	..... δεδόχθαι τᾷ βουλᾷ
	Λ Δ Ο Μ Ε Ν Δ Ε Α	καὶ τῷ δάμῳ ἐπαι]νέσ[αι μὲν ἐπὶ τούτοις τὸν δεῖνα τοῦ δεῖνος
	5 // Λ Ο Ψ Ν Ε Ν Ε Ι	.....]ν, δόμεν δὲ α[ὐτῷ προξενίαν, πολιτείαν, ἔσ-
	— ο Ν Ο . — Κ Α Ι >	πλουν τε καὶ ἔκπ]λουν ἐν εἰ[ράνῃ καὶ ἐν πολέμῳ ἀσυλῇ ἀσπονδῇ
		αὐτῷ τε καὶ ἐκγ]όνο[ις] καὶ χ[ράμασι. . .

Est fragmentum decreti honorarii aetatis Romanae.

Alterum eiusdem, ut videtur, lapidis fragmentum Chersonesi in museo exscripsi a. 1892:

Ι Υ // Η Ν
Γ Ε Ν Ο Υ Σ
Υ Τ // Ο Ο Μ //
Λ Ι Ι Ο Υ Σ //
// Τ Ο //

75. Fragmentum tabulae marmoreae ab omnibus partibus mutilatum, a. 0,14 m., cr. 0,04, l. 0,08, parte postica polita. Litterae altae c. 0,015 satis bene etiam nunc leguntur. Ad ectypum chartaceum edidi *Inscr. per a. 1881—1888 rep.* p. 27, n° 33. Contuli a. 1892.

1 ΔΥΝΙ
ΔΕΙΟΥΙ
ΕΠΑΝ
ΞΣΤΙΤΣ
ΓΑΛΑΚ/
5 ΠΩΤΑΥ

ἔσπλουν τε καὶ
ἔκπλ]ουν [ἐν εἰράνῃ καὶ ἐν πολέμῳ ἀσυλεῖ καὶ
ἀσπονδ]εῖ αὐ[τῷ τε καὶ ἐκγόνοις καὶ χρήμασιν, μέ-
τοχόν τ]ε πάν[των εἶναι ὧν περ καὶ πᾶσι τοῖς Χερσονασεί-
ταις μέτ]εστι· τ[ὸ δὲ ψάφισμα τοῦτο ἀναγραφῇμεν λευκο-
λίθῳ σ]τάλα κ[αὶ θέμεν ἐν τῷ ἐπισαμοτάτῳ τᾶς ἀκροπό-
λιος τό]πῳ. Ταῦ[τ' ἔδοξε κτλ.

Est fragmentum Romanae aetatis decreti, quo hospitium publicum oblatum est peregrino cuidam de Chersonesitis bene merito.

76. Fragmentum tabulae marmoris candidi a. 0,07 m., l. 0,20, cr. 0,055; ad dextram spectanti videtur marginis pars exstare. Exscripsit Iac. I. f. Smirnov in collectione com. Uvarovii in v. Poretshje. Idem recte putat lapidem Chersoneso provenire. Edidi *ΣΗΡΑΟ*. v. VII p. 86, n° 190².

ΙΝΑΙΠΟΛΕ
ΡΝΟΙΣΚΑΙΧΡΑΜΑ
ΚΑΙΠΡΟΕΔΡΟΝΚΑΙΠΑΚΤ
ΝΑΥΤΩΝ

... ἔσπλουν καὶ ἔκπλουν ἐν εἰράνῃ] καὶ πολέ-
[μῳ ἀσυλεῖ καὶ ἀσπονδεῖ αὐτῷ τε καὶ ἐκγ]όνοις καὶ χράμα-
[σιν. ἔμμεν δὲ αὐτὸν . . . . .] καὶ πρόεδρον καὶ πάντ[ων
τῶν . . . . .]ν αὐτ[ῶ]ν...

Reliquias ultimae litterae v. 3 ligatas litteras Ν sibi visas esse adnotat Smirnovius. Supersunt haec, sine dubio, e decreto honorario Chersonesitarum, quod satis latum fuisse indicat v. 2.

77. Fragmen tabulae marmoreae ab omnibus partibus mutilatum, a. 0,07 m., l. 0,08, litteris circa 0,01 m. altis inscriptum, quae satis bene adhuc conservatae sunt. Ad ectypum chartaceum edidi *Mam.* № 9 p. 19, n° 4.

Rep. aestate a. 1891, servatur Chersonesi in museo.

ΤΑΝΠΙΛΟ

... τανπ. . .

ΤΑΝΠΕΡΙΤΟ

... τὰν περὶ τὸ[ν δᾶμον. Ταῦτ' ἔδοξε

ΜΩΒΑΣΙΛΕ

βουλᾶ καὶ δά]μῳ βασιλε[ύοντος τοῦ δεῖνος

ΛΩΝΙΟΥ Τ

τοῦ Ἀπολ]λωνίου τ. . . . .

Τ

Est fragmentum decreti, cuius argumentum indagari nequit.

78. Fragmentum tabulae marmoreae a. 0,16 m., l. 0,14, ab omnibus partibus praeter sinistram mutilatum. Titulus admodum detritus est. Ad fidem ectypi chartacei edidi *Mam.* № 9 p. 33, n° 18; lapide a. 1892 inspecto quae corrigenda essent indicavi *Mam.* № 17 p. 78.

Lapis a. 1890 ab Ainalovio repertus in domo quadam in effossionibus a societate Odessitana institutis detecta servatur Chersonesi in museo.

1	Π	. . . . .
	ΙΟΝ	. . . . . ΙΟΝ . . . . .
	. . . . Ο . . . ΜΕΣΥΙΙ	. . . . . Ο . . . . ΜΕΣΥ . . . . .
	ΙΙΑΙΥΟΥΣΑΠΡΟΕΣΤ	. . . . α . . . ουσά προεστ[ώς? . . . . . ὕ]-
5	ΠΟΤΑΙΑΣΟΝΟΥΜΕΝ	ποτα[γ]ᾶς ὄνουµεν . . . . .
	ΠΡΟΔΕΙΚΝΥΜΕΝΟΣ	προδεικνύµενος . . . . .
	ΔΙΩΚΩΝΑΠΟΤΑΣΒ	διώκων ἀπὸ τᾶς β[ουλᾶς? . . . . .
	ΣΕΙΚΑΙΛΟΓΩΙΣΘΗ	σει καὶ λόγῳ σ[ωτ]η[ρίῳ] . . . . .
	ΜΟΥΣΡΑΔΙΩΣΥΠ	µους ῥαδίως ὑπο . . . . .
10	— — — — ΟΘΥΝ	. . . . . θυν . . . . .

Videtur esse decreti honorarii fragmentum ad aetatem Romanam pertinentis.

CLASSIS PRIMAE APPENDIX.

a) Ius iurandum civile.

79. Tabula marmoris candidi superne aetomate ornata, a. 1,39 m., l. supra 0,38, infra 0,42, cr. supra 0,11, infra 0,13. Tabula eo loco, ubi est v. 34, in duas partes fracta est, quarum superior m. Martio a. 1891, inferior m. Octobri a. 1890 reperta est, utraque in basilica diruta iuxta novum templum S. Vladimiri, septentrionem versus. Tituli litterae circa 0,01—0,015 m. altae (O et Θ reliquis minores sunt), diligentissime incisae, in parte superiore optime conservatae sunt, in inferiore nonnullis locis laesae (maxime quidem in marginibus). Litteratura ei similis est, quae est in Olbiopolitarum decreto in honorem Protogenis lato (*IosPE.* I, n° 16), sed nonnullae litterae antiquiores habent formas. Ad fidem apographi comitis A. A. f. Bobrinskii et ectyporum duorum et imaginis photographicae (non quidem ad lapidem ipsum factae, sed ad ectypum) edidi *Mam.* № 9 p. 1 sq., n° 1, addita imagine phototypica quae dicitur arte facta, et *Sitzungsber. d. Berl. Akad.* 1892, p. 479 sq. Inde textum

1 Θ Μ Ν Υ Ω Δ Ι Α Γ Α Ν Α Λ Ι Ο Ν Π Α Ρ Θ Ε Ν Ο Ν
 Ε Ο Υ Σ Ο Λ Υ Μ Π Ι Ο Υ Σ Κ Α Ι Ο Λ Υ Μ Π Ι Α Σ
 Α Ι Η Ρ Ω Α Σ Ο Σ Ο Ι Ρ Ο Λ Ι Ν Κ Α Ι Χ Ω Ρ Α Ν
 Κ Α Ι Τ Ε Ι Χ Η Ε Χ Ο Ν Τ Ι Τ Α Χ Ε Ρ Σ Ο Ν Α Σ Ι
 5 Τ Α Ν Ο Μ Ο Ν Η Σ Ω Υ Π Ε Ρ Σ Ω Τ Η Ρ Ι Α Σ
 Κ Α Ι Ε Λ Ε Υ Θ Ε Ρ Ι Α Σ Ρ Ο Λ Ε Ο Σ Κ Α Ι Ρ Ο Λ Ι
 Τ Α Ν Κ Α Ι Ο Υ Ρ Ρ Ο Δ Ω Σ Ω Χ Ε Ρ Σ Ο Ν Α Σ Ο Ν
 Ο Υ Δ Ε Κ Ε Ρ Κ Ι Ν Ι Τ Ι Ν Ο Υ Δ Ε Κ Α Λ Ο Ν Λ Ι Μ Ε
 Ν Α Ο Υ Δ Ε Τ Α Λ Λ Α Τ Ε Ι Χ Η Ο Υ Δ Ε Τ Α Σ Α Λ
 10 Λ Α Σ Χ Ω Ρ Α Σ Α Ν Χ Ε Ρ Σ Ο Ν Α Σ Ι Τ Α Ι Ν Ε Μ Ο Ν
 Τ Α Ι Η Ε Ν Ε Μ Ο Ν Τ Ο Ο Υ Θ Ε Ν Ι Ο Υ Θ Ε Ν Ο Υ Τ Ε Ε
 Λ Α Ν Ι Ο Υ Τ Ε Β Α Ρ Β Α Ρ Ω Ι Α Λ Λ Α Δ Ι Α Φ Υ Λ Α
 Ξ Ω Τ Ω Ι Δ Α Μ Ω Ι Τ Ω Ι Χ Ε Ρ Σ Ο Ν Α Σ Ι Τ Α Ν Ο Υ
 Δ Ε Κ Α Τ Α Λ Υ Σ Ω Τ Α Ν Δ Α Μ Ο Κ Ρ Α Τ Ι Α Ν Ο Υ
 15 Δ Ε Τ Ω Ι Ρ Ρ Ο Δ Ι Δ Ο Ν Τ Ι Κ Α Ι Κ Α Τ Α Λ Υ Ο Ν Τ Ι Ε
 Ρ Ι Τ Ρ Ε Ψ Ω Ο Υ Δ Ε Σ Υ Γ Κ Ρ Υ Ψ Ω Α Λ Λ Α Ε
 Ξ Α Γ Γ Ε Λ Ω Τ Ο Ι Σ Δ Α Μ Ι Ο Ρ Γ Ο Ι Σ Τ Ο Ι Σ Κ Α
 Τ Α Ρ Ο Λ Ι Ν Κ Α Ι Ρ Ο Λ Ε Μ Ι Ο Σ Ε Σ Σ Ο Υ Μ Α Ι Τ Ω
 Ε Ρ Ι Β Ο Υ Λ Ε Υ Ο Ν Τ Ι Κ Α Ι Ρ Ρ Ο Δ Ι Δ Ο Ν Τ Ι Η Α Φ Ι
 20 Σ Τ Α Ν Τ Ι Χ Ε Ρ Σ Ο Ν Α Σ Ο Ν Η Κ Ε Ρ Κ Ι Ν Ι Τ Ι Ν Η
 Κ Α Λ Ο Ν Λ Ι Μ Ε Ν Α Η Τ Α Τ Ε Ι Χ Η Κ Α Ι Χ Ω Ρ Α Ν
 Τ Α Ν Χ Ε Ρ Σ Ο Ν Α Σ Ι Τ Α Ν Κ Α Ι Δ Α Μ Ι Ο Ρ Γ Η Σ Ω
 Κ Α Ι Β Ο Υ Λ Ε Υ Σ Ω Τ Α Ρ Ι Σ Τ Α Κ Α Ι Δ Ι Κ Α Ι Ο Τ Α
 Τ Α Ρ Ο Λ Ε Ι Κ Α Ι Ρ Ο Λ Ι Τ Α Ι Σ Κ Α Ι Τ Ο Ν Σ Α Σ Τ Η
 25 Ρ Α Τ Ω Ι Δ Α Μ Ω Ι Δ Ι Α Φ Υ Λ Α Ξ Ω Κ Α Ι Ο Υ Κ Ε
 Χ Φ Ε Ρ Ο Μ Υ Θ Η Σ Ω Τ Ω Ν Α Ρ Ο Ρ Ρ Η Τ Ω Ν Ο Υ
 Θ Ε Ν Ο Υ Τ Ε Ρ Ο Τ Ι Ε Λ Λ Α Ν Α Ο Υ Τ Ε Ρ Ο Τ Ι Β Α
 Β Α Ρ Ο Ν Μ Ε Λ Λ Ε Ι Τ Α Μ Ρ Ο Λ Ι Ν Β Λ Α Ρ Τ Ε Ι Ν
 Ο Υ Δ Ε Δ Ω Ρ Ε Α Ν Δ Ω Σ Ω Ο Υ Δ Ε Δ Ε Ξ Ο Υ Μ Α Ι
 30 Ε Ρ Ι Β Λ Α Β Α Ι Ρ Ο Λ Ε Ο Σ Κ Α Ι Ρ Ο Λ Ι Τ Α Ν Ο Υ Δ Ε
 Ε Ρ Ι Β Ο Υ Λ Ε Υ Σ Ω Δ Ι Κ Ο Ν Ρ Ρ Α Γ Μ Α Ο Υ Θ Ε
 Ν Ι Ο Υ Θ Ε Ν Τ Ω Μ Ρ Ο Λ Ι Τ Α Ν Τ Ω Μ Μ Η Α Φ Ε
 Σ Τ Α Κ Ο Τ Ω Ν Ο Υ Δ Ε Τ Ω Ι Ε Ρ Ι Β Ο Υ Λ Ε Υ Ο Ν

\ . . . . .
 35 Ν Ι Α Λ Λ Ε Ι Σ Α Γ Γ Ε Λ Κ Α Ι Κ Ρ Ι Ν Ω Ψ Α
 Κ Α Τ Α Τ Ο Υ Σ Ν Ο Μ Ο Υ Σ Ο Υ Δ Ε Σ Υ Ν Ω Μ Ο
 Α Ν Σ Υ Ν Ο Μ Ο Υ Μ Α Ι Ο Υ Τ Ε Κ Α Τ Α Τ Ο Υ Κ Ο Ι Ν
 Τ Ο Υ Χ Ε Ρ Σ Ο Ν Α Σ Ι Τ Α Ν Ο Υ Τ Ε Κ Α Τ Α Τ Ω Μ
 Α Ι Τ Α Ν Ο Υ Δ Ε Ν Ο Σ Ο Σ Μ Η Α Ρ Ο Δ Ε Δ Ε Ι Κ Τ Α
 40 Ο Λ Ε Μ Ι Ο Σ Τ Ω Ι Δ Α Μ Ω Ι Ε Δ Ε Τ Ι Ν Ι Σ Υ Ν Ω
 Σ Α Κ Α Ι Ε Ι Τ Ι Ν Ι Κ Α Τ Α Λ Ε Λ Α Μ Μ Α Ι Ο Ρ
 Ρ Ε Υ Χ Α Ι Δ Ι Α Λ Υ Ξ Α Μ Ε Ν Ω Ι Μ Ε Ν Α Μ
 Ν Ο Ν Ε Ι Η Κ Α Ι Ε Μ Ο Ι Κ Α Ι Τ Ο Ι Σ Ε Μ Ο Ι Σ Ε Μ Μ Λ
 Ι Ο Ν Τ Ι Δ Ε Τ Α Ε Ν Α Ν Τ Ι Α Κ Α Ι Ε Ι Τ Ι Ν Α Κ
 45 Σ Υ Ν Ω Μ Ο Σ Ι Α Ν Α Ι Σ Μ Α Ι Ε Ο Υ Σ Α Ν Ι
 Ν Ο Μ Ε Ν Α Ν Ε Ξ Α Γ Γ Ε Λ Ω Τ Ο Ι Σ Δ Α Μ
 Τ Ο Ι Σ Ο Υ Δ Ε Σ Ι Τ Ο Ν Α Ρ Ο Τ Ο Υ Ρ Ε Δ Ι Ο Υ Α
 Γ Ω Γ Ι Μ Ο Ν Α Ρ Ο Δ Ω Σ Ο Υ Μ Α Ι Ο Υ Δ Ε Ε Ξ
 Ξ Ω Α Λ Λ Α Ι Α Ρ Ο Τ Ο Υ Ρ Ε Δ Ι Ο Υ Α Λ Λ Η
 50 Κ Ε Ρ Σ Ο Ν Α Σ Ο Ν Ξ Ε Υ Κ Α Ι Γ Α Κ Α Ι Α Λ Ι Ε
 Ρ Α Ρ Θ Ε Ν Ε Κ Α Ι Θ Ε Ο Ι Ο Λ Υ Μ Π Ι Ο Ι Ε Μ Μ Ε Ν Ο
 Τ Ι Μ Ε Μ Μ Ο Ι Ε Υ Ε Ι Η Ε Ν Τ Ο Υ Τ Ο Ι Σ Κ Α Ι Α Υ

litteris minusculis repetierunt Th. Reinach in *Revue des études Grecques* v. V p. 403 sq.¹⁾, A. Semenov in *Blätter f. d. Gymnasialschulwesen* v. 30 (1894), p. 199 sq., Dittenberger Syll. inscr. Graec.² v. II n° 461. M. Martio a. 1899 repertum est frustulum extremi versus particulam servans.

Lapis servatur Chersonesi in museo, ubi a. 1892 apographum meum qua potui diligentia contuli.

[Textum v. in tabula apposita].

V. 18 extr. I littera spatio deficiente a quadratario videtur esse omissa. V. 24—25 ΣΑΣΤΗΡΑ in lapide optime legitur. Quomodo v. 9—10 legendi essent, indicavit V. Jernstedt in *Журн. М. Н. Пр.* m. Oct. 1892, cl. hist. et phil. p. 28²⁾ (nos antea legebamus οὐδὲ τὰς ἄλλας χώρας, ἂν κτλ.). In vv. 37 et 41—42 legendis nunc sequor Dittenbergerum, qui vocem ἐπευχά ab ἐπάρα compositione et significato non differre monet. V. 56—57 [εὐτεκ]νοῖεν suppeditavit A. Skias *Ἐφημ. ἀρχ.* 1892, p. 257 (μοι τεκνοῖεν aut simplex verbum omissio μοι proponebat Th. Reinach l. c.).

1 Ὁμνύω Δία, Γᾶν, Ἄλιον, Παρθένον,
[θ]εοὺς Ὀλυμπίους καὶ Ὀλυμπίας
[κ]αὶ ἥρωας ὅσοι πόλιν καὶ χώραν
καὶ τείχη ἔχοντι τὰ Χερσονασι-
5 τᾶν ὁμονοησῶ ὑπὲρ σωτηρίας
καὶ ἐλευθερίας πόλεος καὶ πολι-
τᾶν καὶ οὐ προδωσῶ Χερσόνασον
οὐδὲ Κερκινίτιν οὐδὲ Καλὸν λιμέ-
να οὐδὲ τᾶλλα τείχη οὐδὲ τὰς ἄλ-
10 λας χώρας ἂν Χερσονασίται νέμον-
ται ἢ ἐνέμοντο οὐθενὶ οὐθὲν οὔτε Ἑλ-
λανι οὔτε βαρβάρῳ, ἀλλὰ διαφυλα-
ξῶ τῷ δάμῳ τῷ Χερσονασιτᾶν οὐ-
δὲ καταλυσῶ τὴν δαμοκρατίαν οὐ-
15 δὲ τῷ προδιδόντι καὶ καταλύοντι ἐ-
πιτρεψῶ οὐδὲ συγκρυψῶ, ἀλλὰ ἐ-
ξαγγελῶ τοῖς δαμιοργοῖς τοῖς κα-
τὰ πόλιν καὶ πολέμιος ἐσσοῦμαι τῷ[ι]
ἐπιβουλεύοντι καὶ προδιδόντι ἢ ἀφι-
20 στάντι Χερσόνασον ἢ Κερκινίτιν ἢ

Καλὸν λιμένα ἢ τὰ τείχη καὶ χώραν
τὴν Χερσονασιτᾶν καὶ δαμιοργησῶ
καὶ βουλευσῶ τὰ ἄριστα καὶ δικαιοτά-
τα πόλει καὶ πολίταις καὶ τὸν ΣΑΣΤΗ-
25 ΡΑ τῷ δάμῳ διαφυλαξῶ καὶ οὐκ ἐ-
χφερομυθησῶ τῶν ἀπορρήτων οὐ-
θὲν οὔτε ποτὶ Ἑλλανα οὔτε ποτὶ βα[ρ]-
βαρον, ὃ μέλλει τὰμ πόλιν βλάπτειν
οὐδὲ δωρεὰν δωσῶ οὐδὲ δεξοῦμα[ι]
30 ἐπὶ βλάβαι πόλεος καὶ πολιτᾶν οὐδὲ
ἐπιβουλευσῶ ἄδικον πρᾶγμα οὐθε-
νὶ οὐθὲν τῷμ πολιτᾶν τῷμ μὴ ἀφε-
στακότων, οὐδὲ τῷ ἐπιβουλεύοντι
ἐπιτρεψῶ οὐδὲ συγκρυψῶ οὐθὲν οὐθε]-
35 νί, ἀλλ' εἰσαγγελ[ῶ] καὶ κρινῶ ψά[φωι]
κατὰ τοὺς νόμους οὐδὲ συνωμο[σί]-
αν συνόμοῦμαι οὔτε κατὰ τοῦ κοιν[οῦ]
τοῦ Χερσονασιτᾶν οὔτε κατὰ τῷμ [πο]-
λιτᾶν οὐδενός, ὅς μὴ ἀποδέδεικται
40 π]ολέμιος τῷ δάμῳ εἰ δέ τινι συνώ-

1) Inferiorem tituli partem iam antea Al. Kontoleon in eodem opere periodico (v. IV p. 388 sq.) dedit ad fidem apographi Sacellarii cuiusdam, qui titulum furtim videtur exscripsisse.

2) Idem proposuerunt A. Wilhelm *Arch.-epigr. Mitth. aus Oesterr.* v. XX (1897), p. 87 et Dittenberger l. c.

[μο]σα καὶ εἴ τι κατελέλαμμαι ὄρ[κω]ι ἢ 50 Χερσόνασον. Ζεῦ καὶ Γᾶ καὶ Ἄλιε [καὶ]
 ἐ]πευχᾶι, δι[α]λυσάμενωι μὲν ἄ[μει- Παρθένε καὶ θεοὶ Ὀλύμπιοι, ἐμμένον[ν]-
 ν]ον εἴη καὶ ἐμοὶ καὶ τοῖς ἐμοῖς, ἐμμ[έ- τι μέμ μοι εὔ εἴη ἐν τούτοις καὶ αὐ[τῶι]
 ν]οντι δὲ τὰ ἐναντία· καὶ εἴ τινά κ[α καὶ γένει καὶ τοῖς ἐμοῖς, μὴ ἐμμέν[ον]-
 45 σ]υνωμοσίαν αἰσ[θω]μα[ι] ἐοῦσαν [ἢ γιγ]- τι δὲ κακῶς καὶ αὐτῶι καὶ γένει καὶ [τοῖς]
 νομέναν, ἐ[ξ]αγγελῶ τοῖς δαμ[ιορ- 55 ἐμοῖς, καὶ μήτε γὰ μοι μήτε θά[λασ]-
 γ]οῖς· οὐδὲ σῖτον ἀπὸ τοῦ πεδίου ἀ[πα]- σα καρπὸν φέροι μήτε γυν[αῖ]κες εὐτε-
 γώγιμον ἀποδωσοῦμαι οὐδὲ ἐξ[α]- κ]νοῖεν μήτε . . . . . θανα. . .
 ζῶ ἄλλαι ἀπὸ τοῦ πεδίου, ἀλλ' [ἢ εἰς

Quae ad titulum explicandum proposui in editionibus supra commemoratis, hic repetere supersedeo. Unum adnoto, titulum primis decenniis tertii a. Chr. saeculi nequaquam recentioremi mihi videri propter litteraturae et sermonis indicia, quae ibid. copiosius tractavi. Mihi adsentitur Dittenbergerus.

Quam Semenovius l. c. de iure iurando nostro protulisset sententiam falsam mihi videri dixi in *Mam.* № 17 p. 73. Ibid. p. 74 sq. examinavi ea quae Semenovius et Th. Reinach minus recte dixerant de damiurgis in titulo commemoratis et omnia quae de significatione vocis **ΞΑΣΤΗΡ** erant prolata a Th. Reinachio, M. Bréalio (ap. Reinach. l. c.), A. Skia (Ἐφημ. ἀρχ. 1892 c. 256 et 1894 c. 127). Equidem Sal. Reinachio adsentior, qui in *Revue archéol.* 1893, v. XXII, p. 266 animadvertit magistratus notionem, quam Skias voci **ΞΑΣΤΗΡ** attribuerat, loco illi minime convenire; hanc sententiam meam *Mam.* № 17 l. c. multis argumentis confirmavi. Novam explicationem nuperrime proposuit Serg. A. f. Selivanov¹⁾: hic putat τὸν σαστῆρα esse *salvatore*m rei publicae, civem scilicet, quicumque periculum averterit populo alicunde imminens. Sed ne in hac quidem sententia acquiescendum mihi videtur: nam neque causam idoneam video, cur σαστῆρα dictum sit pro σωτῆρα, cum in eodem titulo σωτηρία vox usurpetur, non σαστηρία, neque substantivum cum articulo coniunctum (τὸν σαστῆρα) et verbum ipsum διαφυλαξῶ huic sensui apta esse puto. Nobis nihil aliud hoc loco requirendum videtur, nisi rei publicae *status* notionem vel *legum* summae vel sim. Obscurissimae significationis vocem esse dixit Dittenbergerus.

Restat ut moneamus in *Revue des ét. Gr.* 1893 p. 132 Ottonem Schulthess Lysianae orationis contra Philonem § 31 cum tituli nostri vv. 25—28 optimo iure comparasse; quae de re item diximus in *Mam.* № 17 p. 76. V. 1 Terram et Solem non quia templa et sacerdotes Chersonesi habuerint, sed quia terra omnium sedes sit, sol omnia videat, iurisiurandi testes et periurii vindices advocari statuit Dittenbergerus.

1) *Дытописъ Историко-Фил. Общ. при Импер. Новороссійскомъ Универс. т. VII (1899), прот. стр. 18.*

b) Catalogus fundorum venditorum.

80. Fragmentum tabulae marmoreae utrimque inscriptae, a. 0,27 m., l. max. 0,155, cr. 0,06. A dextra eius partis, quae nobis videtur esse antica, superest margo, infra exstat spatium vacuum. In parte antica litterae aliquanto maiores sunt, quam in postica (quam ob rem etiam versuum anticae partis numerus minor est, quam posticae), in qua minutissimae sunt et ita detritae, ut aliquot locis iam non dispiciantur. Ad fidem imaginum photographi-carum et ectyporum chartaceorum edidi *Mam.* № 9 p. 19 sq., n° 5. Anno 1892 apographo meo cum lapide conlato quae corrigenda essent indicavi *Mam.* № 17 p. 77.

Lapis aestate a. 1890 iuxta murum septentrionalem ecclesiae S. Vladimiri repertus exstat Chersonesi in museo.

B. Pars postica.

A. Pars antica.

1	ΓΕΛΑΙΣΤΟ.ΩΡΟΛ	1	ΔΟΧΕΔΡΚΕ+ΑΛΛΡΙ
	ΔΡΑ+ΑΙΣΤΟΔΩΡΟΣ		ΑΣΟΟΟΟΥΚΕ+ΑΛΛΡΟΟΟΟ
	ΤΟΥΡΑΤΗΣΟΗΓΗΡΟΣΤΡ		ΞΟΟΟΟΧΡΥΤΑΝΙΣΡΟΧΗ
	ΟΞΗΡΟΣΤΡΑΤΟΣΨΔΡΚΕΤΑ/		ΡΗΡΟΣΤΡΑΤΟΣΑΡΙΣΤΟΛ
5	ΙΡΑΚΛΕΙΔΑΣΡΡΕΡΙΤΟΜΟΝΥ	5	ΞΟΔΡΑΡΤΕΜΙΔΩΡΟΣΑΙ
	ΡΙΑΝΤΟΤΟΥΣΕΚΑΤΩΡΥΓ		CCTOΙΔΕΕΡΡΙΑΝΤΟΑΡΟΤΟ
	ΛΕΥΕΙΝΓΚΑΘΕΝΑΡΡΟ		ΕΝΑΛΥΣΙΣΤΡΑΤΟΣΕΙ
	ΛΝΩΝΟΣΔΟΤΝΙΚΑΝ		ΥΞΑΝΟΟΣΟΕΟΚΥΔΕ
	ΡΧΔCCTPPOΜΑΟΙΩΝΔΙΟ		ΟΜΑΟΙΔΑΥΜΝΟΣΞΚΥ
10	ΑΔΑΟΨΡΑΣΙΧΑΡΗΣΑΔΟ	10	ΥΟΑΟΕΟΚΛΗΣΟΕΟΓΕΝ
	ΥΚΕ+ΑΛΛΑΕΔΟΟΟΡΑCCTΑΡΟΤ		ΝΔΑΑΥΤΟΚΛΗΣΑΥΤ
	ΟΟΟΑΤΩΡΩΙΤΩΙΙΟΙΝΙΝΔ		ΥΡΑΣΙΩΝΟΣΙΚΑΞΗΡΑ
	ΩΝΤΟΣΟΥΚΕΧΟΝΙΕCCTP		ΡΟΕΝΙΟΣΑΡΙCCTOΓΕΝ
	ΛΡΟΡΞΕΧΕΙΟΑΕΥΚΩ		ΙΚΑΣΙΤΙΜΟΣΝΙΚΑ
15	Ε+ΑΛΛΑΕΚΑΤΩΡΥΓΩΝΤΩ	15	CΝΙΚΑΣΙΤΙΜΟΣΝΙΚΑ
	ΑΥΤΑΝΤΑΝΡΑΣΙΝΤΑ		ΑΚΙCCTPΙΝΙΑΒΑΚΙCCTP
	ΡΙΜΕΛΗΤΑΙΑΙΡΕΟΕΝΤΕ		ΩΡΩΝΔΑΞΑΝΟΟΣ
	ΝΕΥΜΗΝΙΟΣΦΙΛΙCCTΙΟ		ΞΑΝΟΟΣΟΕΟΚΥΔΕ
	CΡΙΒΑΣΙΛΕΟΣΑΡΟΛΛ		ΡΙΤΟΙΟΣΝΙΚΑΣΙ
20	ΤΕΛΑΜΩΝΑΙCCTΧΙΝΑ	20	CΣΝΙΚΑΝΟΡΟΣ
	ΑΧΩΡΑΚΑΙΟΤΙΑΡΟΣΤ		vac.
	ΑΝΑΥΤΑΝΧΩΡΑΝΑΡΕ/		
	ΔΩΡΟΣΑΓΗΜΟΝΟΣΝ		
24	ΡΡΑΣΙΝΕΡΡΙΑΤΟ		

vac.

A. Pars antica.

1 ..... ΔΧΗΔΡ. Κεφαλ(ά) Ρ . . .
 .....ας οοοοΥ. Κεφαλά Ροοοο
 .....ς οοοΔΧ. Πρύτανις ΡοΧΗ
 .....Ρ. Ἡρόστρατος Ἀριστολ[ό-
 5 χου .....]ς οΗΔ. Ἀρτεμίδωρος Ἀ[ρ-
 τεμίδωρου? .....] CC. Τοῖδε ἐπρίαντο ἀπὸ το[ῦ
 .....καθ'ἐ]να· Λυσίστρατος Ἐ..
 ..... , ὁ δεῖνα ..... ο]υ, Ξάνθος Θεοκύδεο[ς,
 ..... , ὁ δεῖνα Πρ]ομαθίδα, Ὑμνος Σκύθ[α,
 10 ..... , ὁ δεῖνα Σκ]ύθα, Θεοκλῆς Θεογέν[ε-
 ρος, ... ὁ δεῖνα ..... ὦ]νδα, Αὐτοκλῆς Αὐτ[ο-
 κλέος? ..... ω]ν Πασίωνος, Ἴκας Ἡρα-
 κλείδα, ὁ δεῖνα τοῦ δεῖνος, Πα]ρθένιος Ἀριστογέν[ε-
 ρος, ὁ δεῖνα τοῦ δεῖνος, Ν]ικασίτιμος Νικα-
 15 [σιτίμου? ..... ,] Νικασίτιμος Νικα-
 [σιτίμου? ..... , Β]άκις Ῥινία, Βάκις Ῥ[ι-
 νία, ... ὁ δεῖνα Δ]ωρώνδα, Ξάνθος
 [τοῦ δεῖνος, ... ,] Ξάνθος Θεοκύδε-
 [ρος, ... ,] Πίτθιος Νικασι-
 20 [τίμου, ... ο]ς Νικάνορος

B. Pars postica.

1 ΓΕ. [Ἀφ]αιστό[δ]ωρος. ....
 . ΔΡ . Ἀφαιστόδωρος [. . . . . Ἀρι-
 σ]τοκράτης ΔΗΡ. Ἡρόστ[ρατος . . . . .]
 ρος Χ. Ἡρόστρατος ΨΔΡ. Κεφα[λά . . . . .]
 5 Ἡ]ρακλείδας Π. περίτομον [. . . . . Τοῖδε ἐπ]-
 ρίαντο [τ]οὺς ἐκατέρω[υ]γ[ας . . . . .]
 ξυ]λεύειν Γ. καθ'ἐνα· Προ[μαθίων τοῦ δεῖνος... ὁ δεῖνα
 Νά]νωνος¹⁾ ΔΟΗ. Νικάνω[ρ τοῦ δεῖνος . . . . .]
 [Ρ]ΧΔCC. Προμαθίων Διο[νυσίου ... ὁ δεῖνα Πασι?]-
 10 άδα ΟΨ. Πασιχάρης Ἀδόο[υ? . . . . .]
 ο]υ, κεφαλά ΕΔοοοΓΛCC. Ἀπὸ τ[οῦ . . . . .]
 .οοο ατρωι τῶι . . . ινινδ . . . . .
 ωντος οὐκ ἔχον[τ]ες Ροο . . . . .
 . . . . . ἔχει ὁ (Λ)εύκω[νος? . . . . .]

1) Νάνων nomen in nummis Chersonensibus et in titulis vasorum fictilium saepius obvenit.

15 [Κ]εφαλὰ ἐκατῶρύγων τῷ[μ πεπράμένων κατ']
 αὐτὰν τὰν πρᾶσιν, τὰ[ν ἐποίησαν κατὰ τὸ ψάφισμα?
 ἐ]πιμεληταὶ αἰρεθέντ[ες ὁ δεῖνα τοῦ δεῖνος],
 Νευμήνιος Φιλιστίου, ὁ δεῖνα τοῦ δεῖνος]
 ἐπὶ βασιλέος Ἀπολλ[ωνίου? . . . . .]
 20 Τελαμῶν Αἰσχίνα . . . . .
 ἅ χώρα καὶ ὅτι ἀποστ[. . . . . κατὰ
 τὰ]ν αὐτὰν χώραν ἀπελ[. . . . . ὁ]-
 δ]ωρος Ἀγήμενος [. . . . .]
 24 τὰν] πρᾶσιν ἐπρίατο . . . . .

Tituli litteratura indicat aetatem tertio a. Chr. saeculo non recentiore. Sed accuratius etiam aetatem eius possumus definire ope catalogi notissimi proxenorum Delphicorum¹⁾, in quo inter viros Diodori archontis anno, scilicet 195/4 a. Chr., proxenorum munere dignatos v. 18—20 scriptus est Ὑμνος Σκύθα Χερσονασίτας. Cum utrumque nomen proprium admodum sit rarum, veri simillimum est Hymnum hunc non diversum esse ab eo, qui titulo nostro (A, v. 9) est inscriptus. Ergo titulus ad finem tertii a. Chr. saeculi aut ad prima decennia alterius est referendus.

Vox πρᾶσις saepius repetita probat agi in titulo de *venditione*; quae res venditae sint, apparet ex B vv. 6 et 15, ubi commemorantur ἐκατῶρυγες, quam vocem nihil aliud significare puto, quam caveas s. convalles²⁾, ad lignationem aptas ([ξυ]λεύειν B, v. 7), et vv. 20 et 21, ubi commemoratur ἅ χώρα. Est igitur catalogus fundorum venditorum. Fundos vendebant curatores (ἐπιμεληταὶ B, v. 17) a civibus electi; catalogus publice lapidi inscriptus est, anno *regis* nomine designato (B, v. 19), quem Chersonesi ἐπώνυμον fuisse dudum novimus. Inde conicere licet in titulo agi de fundis *publicis*, qui populi iussu ob quam libet causam singulis civibus fuerint divenditi. Ceterum fatendum est multa nobis quidem obscura esse ideo, quod et initium tituli perierit et partis superstitis versus non integri ad nos pervenerint. Videtur catalogus ita esse compositus, ut genere fundorum divenditorum designato (cf. B, v. 5—6: [τοῖδε ἐπ]ρίαντο τοὺς ἐκατῶρυγας) subscripti sint singuli cives (καθ' ἓνα, v. A, 7 et B, 7), qui eos emerint, addito pretio, deinde summa (κεφαλὰ) sit indicata. Sed haec inscribendi ratio non ubique servata est, nam in B vv. 7—20 nomina sola virorum scripta sunt pretiis omissis. Cur nonnulli horum virorum (ex. c. Ξάνθος Θεοκύδεος, Βάκις Πινία, fortasse etiam Νικασίτιμος Νικασιτίμου et alii) bis inscripti sint et cur patrum nomina modo sint addita, modo omissa, non liquet.

1) Wescher et Foucart, Inscr. recueillies à Delphes n° 18 = Dittenberger, Syll. inscr. Gr.² n° 268 = I. Baunack ap. Collitz, Samml. d. Griech. Dialekt-Inscr. II, n° 2581 = Michel, Recueil d'inscr. Grecques, n° 655.

2) Exstant adj. κατῶρυξ, ὁ, ἡ — defossus (gen. -χος et -γος; nom. plur. κατῶρυγες exstat ap. Philon. *De sept. mir.* 2, p. 8) et subst. ἡ κατῶρυξ, χος — fossa, fovea (Soph. *Ant.* 774, Eur. *Hec.* 1002, Strab. p. 694); ὁ ἐκατῶρυξ, -γος videtur esse forma Chersonesitarum dialecto propria.

Notas numerales, quae in titulo inveniuntur, explicare conatus sum, cum primum eum ederem, comparato titulo Chalcedonio ab A. Papadopulo Kerameo mecum communicato, quem edideram in *Журн. М. Н. Пр.* m. Iunio a. 1885, cl. phil. p. 308 sq.¹⁾. Nam cum Chalcedonem et Heracleam Ponticam, Chersonesi metropolin, a Megarensibus conditas esse constet, similibus notis numeralibus Chalcedonios et Chersonesitas esse usos consentaneum est. Sed in titulo nostro etiam aliae notae nonnullae occurrunt, quae in Chalcedonio non redeunt ideoque certo explicari non possunt.

In titulo Chalcedonio notas numerales habemus hasce: $\mathbf{M} = 10000$ (dr.), $\mathbf{\text{P}} = 5000$, $\mathbf{X} = 1000$, $\mathbf{H} = 100$, $\mathbf{\Psi} = 10$, $\mathbf{\Pi} = 5$, $\mathbf{C} = 1$, $\mathbf{T} = \frac{1}{2}$ dr. sive 3 ob., $\mathbf{I} = 1$ ob. In titulo Chersonensi non occurrunt $\mathbf{M}$, $\mathbf{\text{P}}$, $\mathbf{H}$, $\mathbf{I}$; sed exstant notae, quae in Chalcedonio non obveniunt, hae: $\mathbf{\text{P}}$ aut $\mathbf{F}$, $\circ$, D , $\mathbf{I}$, denique $\mathbf{\Psi}$. E notis, quae in utroque titulo occurrunt, idem valere videntur $\mathbf{X}$, $\mathbf{\Pi}$, $\mathbf{C}$; notam $\mathbf{\Psi}$ Chersonesi denarium numerum exprimere ideo non est veri simile, quod huius numeri signum sine dubio est Δ , quae littera saepe $\mathbf{\text{P}}$ litterae antepositur; cum vero $\mathbf{\Psi}$ in *B* v. 4 ante Δ sit posita, quinquagenario numero exprimendo eam inservisse facilis est coniectura; centenarius numerus videtur expressus esse $\mathbf{I}$ signo, quod ex $\mathbf{H}$ littera exstitisse puto. Denique, si $\mathbf{X}$ est millenarii signum, $\circ\circ\circ\text{D}\mathbf{X}$ notae coniunctae *B* v. 3 suadent, ut D signo quina milia expressa esse putemus et $\circ$ denorum milium esse notam; quae si ita sunt, $\mathbf{\text{P}}$ nota 50000 significabit et $\Delta\circ$ fortasse 100000; sed $\circ$ etiam talentum significare potest, $\mathbf{\text{P}}$ — quinque tal., $\Delta\circ$ — decem tal., D — 3000 dr. ($\frac{1}{2}$ tal.). Ergo totum systema, si hoc vocabulo uti licet, tale erit:

$\Delta\circ = 100000$ dr. sive 10 tal.	$\mathbf{I} = 100.$
$\mathbf{\text{P}} = 50000$ » » 5 »	$\mathbf{\Psi} = 50.$
$\circ = 10000$ » » 1 »	$\Delta = 10.$
$\text{D} = 5000$ » » $\frac{1}{2}$ »	$\mathbf{\Pi} = 5.$
$\mathbf{X} = 1000$ » » »	$\mathbf{C} = 1.$

Huic explicationi id videtur obstare, quod interdum in titulo summae admodum magnae eveniunt; sed melius notas illas explicare nobis non contigit, praesertim cum nonnullae earum primum in titulo nostro apparuisse videantur: nam notas quatuor priores ne in Woisini quidem dissertatione repperi de Graecorum notis numeralibus conscripta (Kiliae, 1886).

Superest ut moneamus iam in primo huius syllogae volumine (nº 226) editum esse fragmentum tituli simillimi, quod Odessae in museo societatis hist. et archaeol. conservatur. Cuius litteratura et argumentum titulo, quem hic tractavimus, adeo sunt similes, ut eiusdem lapidis fragmentum esse facile conicias; quod tamen certo confirmare non nisi lapidibus ipsis

1) Inde titulum repetierunt Fr. Bechtel in Sammlung griech. Dialekt-Inschriften herausg. von Collitz u. Bechtel v. III p. 57, nº 3052 a, qui explicationem meam

felicissimam (*sicher geglückt*) praedicavit (inde Michel, Rec. d'inscr. Gr. nº 733) et Dittenberger, Syll. inscr. Gr.², nº 596.

comparatis licebit. Sed cum fragmenti Odessitani pessime detriti imaginem photographica, quae mihi praesto est, identidem examinanti litteras aliquot addere vel accuratius excipere contigerit, hic denuo id exscribere non inutile esse duco.

^a	^b
_ INI' OΣXIXY	Γ O Λ Λ
OYXLI' A' AISTOZ	Δ Γ Γ Ρ OI
T O Δ O P O Σ X' AI' A' O AI' //	O Σ O X' Δ Γ
IΣT O Δ O P O Σ X Δ KE' O Λ Λ	Λ // Σ Γ I
H Γ // E Γ P Λ T O Σ Y Δ Π	O O ' Λ //
// \ Λ E I Δ Λ Σ A'	// //
// O O O O O ' / C	
O' A Σ X'	
E Λ Y Σ	

Haec ita videntur transcribenda:

^a	^b
... Σωσ?]ίνικος OX ...	... Α]πολλ[όδωρος? ...
... ου OX ... Αφαιστό[δωρος ...	... ΥΔΓ. Προ[μαθίων? ...
... Αφαισ]τόδωρος X[ΔΓ]. Αφαι[στόδωρος ...	... ος OX. ΔΓ ...
... Αφα]ιστόδωρος XΔ. Κεφαλ[ά ...	.....
... Αγ]η[σί]στρατος ΥΔΓ ...	.....
... Ηρακ]λείδας Ασ ...	.....
... O O O O O ...	.....
... Τοίδε ἐπρίαντ]ο τὰς χε ...	.....
... λυσ ...	.....

c) Documenta ad capitulum lenocinii pertinentia.

81. Tabula marmorea subtilis integra cum infra, tum a parte dextra per vv. 11—32, a reliquis partibus mutila, a. 1,07 m., l. 0,71, in tres partes fracta; sed utraque fractura adeo est tenuis, ut tituli litteras nusquam laeserit; altera incipit a sinistra in medio v. 18 et finitur a dextra inter vv. 22 et 23; altera ab initio v. 28 pergit ad finem v. 34. Omnes tituli litterae clarissimae sunt et optime conservatae. Ad fidem ectypi chartacei et imaginis photographicae edidi *Mam.* № 9, append. pp. 39—45. (Inde rep. Cagnat, *Revue archéol.* 3 s. v. 22, 1893, p. 400, n° 126). Aestate a. 1892 apographum meum ipse cum lapide

contuli. Ad exemplum photographicum a me transmissum ed. Domaszevski C. I. Lat. v. III suppl. p. 2243—2245, n° 13750. Cf. quae scripsit M. Rostovtzev in *Журн. М. Н. Пр.* m. Mart. 1900, cl. philol. p. 147 sq.

Lapis m. Novembri a. 1891 repertus est in necropoli Chersonesitana, ubi sepulcrum quoddam aevi Byzantii operiebat. Exstat Chersonesi in museo.

[Textum v. in tabula apposita].

Eiusdem lapidis fragmentum alterum undique mutilatum:

— ΑΣ
ΙΤΕΕΖΑ
ΤΗ ΕΠ

Lapicida quamquam titulum diligentissime exaravit, tamen errores complures admisit: v. 21 in. AE pro AC, v. 23 ΕΠΙΖΗΤΗΕΙC, v. 24 ΠΕΠΟΙΗΚΑΜΗΝ, v. 31 ΑΤΕΙΔΙΩ, v. 34 DI pro DE (quod vidit Domaszevskius), v. 37 ΡΟΡΟΤΕSΤ et SVR pro SVB et VFNTV, v. 38 VECTICALIS, v. 40 QVΛNITĪΛTEM (quod ipse in lapide vidi) et DISCIPVLINAB et RATIONE pro RATIONEM, v. 42 SCRISPSEIM, v. 43 EIDEM pro IDEM, v. 48 CVSTVDITAM. Praeterea in textu latino saepe obvenit Λ pro A. V. 28 post τοσαύτης vocabulum excidisse putat Domaszevskius.

Quae lapidi inscribenda essent, lapicida ipse in sex partes divisit et quidem bis interstitiis (inter versus 12—13 et 33—34) relictis et ter (vv. 31, 42, 46) spatiis vacuis litteris interpositis; praeterea ter post finem singularum epistularum siglum posuit €€; quod siglum num significet *exemplum epistulae*, ut putat Domaszevskius, equidem valde dubito; nam epistulis graece scriptis tituli quoque graece erant praescribendi (ἀντίγραφον ἐπιστολῆς vel sim.). In transcribendo titulo Domaszevskii supplementa pleraque recepimus.

I.

1

... ουλ ...

... οἱς εὐδ ...

Εὐτυχ ...

... σωφρο?]σύνης καὶ τῆς κοσ[μιότητος? ...

5

... Ἀτειλί]ω Πρειμιανῶ χειλιάρχῃ κ[αὶ Οὐαλερίω Μαξίμω >K ...

... ὅπως μὴ προφάσει τούτων εἰ ...

... τῆς αὐ]τοκρατορικῆς ἀντιγραφῆς καὶ τῆς τῶ[ν ...

... προτε]θῆναι δημοσίᾳ, ὅπως πᾶσιν φανεραὶ εἴ[εν ...

... γρα]μμάτων καὶ ἐκ τούτων ἴστε ὅτι οὐδὲν νεωτερισθῆ[ται ...

1 ΟΥΛ
 ΟΙΣΕΥΔ,
rasura ΕΥΤΥ,
 ΣΥΝΗΣΚΑΙΤΗΣΚΟΣ,
 5 ΩΠΡΕΙΜΙΑΝΩΧΕΙΛΙΑΡΧΗΚ,
 ΟΠΩΣΜΗΠΡΟΦΑΣΕΙΤΟΥΤΩΝΕΤ,
 ΤΟΚΡΑΤΟΡΙΚΗΣΑΝΤΙΓΡΑΦΗΣΚΑΙΤΗΣΤΩ,
 ΕΘΗΝΑΙΔΗΜΟΣΙΑΟΠΩΣΠΑΣΙΝΦΑΝΕΡΑΙΕΙ
 ΑΜΜΑΤΩΝΚΑΙΕΚΤΟΥΤΩΝΙΣΤΕΟΤΙΟΥΔΕΝΝΕΩΤΕΡΙΣΘΗΛΕΙ/
 10 ΨΗΦΙΣΜΑΠΡΟΣΜΕΑΠΕΣΤΕΙΛΑΤΕΟΥΤΟΑΝΤΙΓΡΑΦΟΝΥΠΟΤΑΓΗΝΑΙΕΚΛ
 ΕΙΛΙΩΠΡΕΙΜΙΑΝΩΧΕΙΛΙΑΡΧΗΚΑΙΟΥΑΛΕΡΙΩΜΑΖΙΜΩ^ΡΚΑΙΝΥΝΔΕ
 ΑΓΡΑΜΜΑΤΑΟΜΟΙΩΣΠΡΟΤΕΘΗΝΑΙΦΡΟΝΤΙΣΑΤΕ·ΕΡΡΩΣΘΑΙΥΜΑΣΕΥΧΟΜΑΙ

—^{CC}
 ΟΙΣΚΑΙΥΠΟΜΝΗΜΑΣΙΝΠΙΣΤΕΥΟΝΤΕΣΥΠΑΤΙΚΩΝΚΑΙΑΠΟΦΑΣΕΣΙΝΧΕΙ
 ΝΤΟΥΤΕΛΟΥΣΤΟΥΠΟΡΝΙΚΟΥΠΟΛΛΗΝΑΜΕΡΙΜΝΙΑΝΕΘΑΡΡΟΥΜΕΝΕΧΕΙΝ
 15 ΛΕΙΤΙΚΗΣΕΠΙΤΕΙΜΙΑΣΕΧΟΜΕΝΩΝΚΑΙΗΤΩΝΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΩΝΕΚΥΡΩΣΕΝ
 ΚΑΙΗΤΩΝΑΠΟΦΗΝΑΜΕΝΩΝΗΣΦΑΛΙΣΑΤΟΓΝΩΜΗΜΕΤΑΤΟΥΜΗΔΕΝΕΠΙΚΟΙ
 ΙΤΑΗΜΕΤΕΡΑΔΙΚΑΙΑΕΠΕΙΔΕΠΑΡΑΚΕΙΝΕΙΝΤΑΟΥΤΩΣΑΣΦΑΛΩΣΟΡΙΣΘΕΝΤΑΟΙΝΥΝ
 ΕΦΟΙΣΚΩΛΥΟΝΤΑΙΑΔΙΚΩΣΚΑΙΒΙΑΙΩΣΤΙΝΑΠΡΑΤΤΟΝΤΕΣΑΛΛΑΚΑΙΔΙΕΝ
 ΝΑΖΙΩΣΙΝΦΑΝΕΡΑΝΣΟΙΠΟΙΗΣΑΙΕΠΙΣΕΠΕΠΟΙΗΜΕΘΑΤΟΝΕΥΕΡΓΕΤΗΝ
 20 ΗΜΕΙΝΤΗΝΑΣΦΑΛΕΙΑΝΤΗΝΤΩΝΔΕΔΩΡΗΜΕΝΩΝΚΑΙΤΩΝΚΕΚΡΙΜΕΝΩΝ
 ΑΕΥΠΕΡΘΕΣΙΝΔΕΤΗΣΜΗΝΥΣΕΩΣΤΩΝΒΙΑΖΟΜΕΝΩΝΗΜΑΣΟΥΔΕΜΙ
 ΞΕΘΑΙΚΑΤΑΡΧΑΣΥΠΟΤΗΣΣΗΣΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΑΣΤΟΥΣΕΠΙΤΟΙΣΚΑΙΝΟΙΣ
 ΕΡΙΤΟΥΠΡΑΓΜΑΤΟΣΤΟΥΤΟΥΑΡΧΗΘΕΝΕΠΙΖΗΤΗΙΣΓΕΝΟΜΕΝΗΚΑΙΘΕ..
 ΟΣΤΟΥΣΒΑΣΙΛΕΑΣΗΜΩΝΔΕΗΣΙΝΦΑΝΕΡΑΝΣΟΙΠΕΠΟΙΗΚΑΜΗΝΚΑΙΤΗΝ
 25 ΕΡΟΝΤΩΝΗΜΕΙΝΓΡΑΜΜΑΤΩΝΠΡΟΕΤΑΖΑΜΕΝΚΑΙΤΑΥΤΟΜΝΗΜΑΤΑΤΑ
 ΝΤΗΝΤΟΥΧΕΙΛΙΑΡΧΟΥΕΠΕΙΔΗΚΑΙΤΑΖΙΝΤΑΥΤΗΝΕΛΑΒΕΝΑΠΟΤΩΝΔΩΡΙΣΑ
 ΝΠΕΡΙΤΟΥΤΟΥΑΠΟΦΗΝΑΣΘΑΙΚΕΛΕΥΣΘΕΝΤΑΧΕΙΛΙΑΡΧΟΝΠΕΡΙΟΡΙΣΘΕΝ
 ΚΗΔΕΜΟΝΑΣΕΓΕΝΟΜΕΝΟΝΦΥΛΑΞΕΙΝΜΕΝΤΑΜΕΤΑΤΟΣΑΥΤΗΣΚΑΙΣΚΕΨΕΩΣ
 ΑΙΕΠΙΤΟΠΟΙΣΤΟΙΣΕΙΣΤΟΥΤΟΤΟΤΕΛΟΣΑΝΗΚΟΥΣΙΝΕΥΛΟΓΙΣΤΩΣΔΕΠΡΟΧΗΣΕΣΘΑΙ
 30 ΔΕΗΣΙΝΗΣΟΥΔΕΝΑΝΑΓΚΑΙΟΤΕΡΟΝΑΝΘΡΩΠΟΙΣΚΑΙΒΙΟΥΣΩΦΡΟΝΟΣΓΝΩΡΙΖΟΥΣΙ
 ΕΥΧΟΜΕΝΟΙΣΦΥΛΑΣΣΕΣΘΑΙΣΕΜΝΟΤΗΤΑ· ^{CC}·ΤΙΝΑΕΠΕΣΤΕΙΛΑΑΤΕΙΔΙΩΠΡΕΙΜΙ
 ΛΟΥΣΥΠΟΤΑΓΗΝΑΙΕΚΕΛΕΥΣΑΠΡΟΝΩΝΜΗΤΕΥΜΑΣΠΑΡΑΤΑΔΕΔΟΓΜΕΝΑΕΝΟΧΛΙ
 ΕΤΟΥΝΤΑΣΥΠΕΡΒΑΙΝΕΙΝΤΟΝΠΕΡΙΓΕΓΡΑΜΜΕΝΟΝΟΡΟΝ· ^{CC}

35 CAGENTIVM·INVEXILLATIONECHERSONESSITANA·DICAPITVLO·LENOCINIQVODSV
 PLVMSSENTENTIAE·ARRI·ALCIBIADIS·TVNC·TRIBOPRAEPOSITI·EIVSDEM·VEXILL
 VS·TAMINTENTIONEM·EIVSQVAMMANIFESTE DETERMINATAM PARTEMAD·IVS·P
 ET·QVONIAM·IDEM·ALCIBIADESVIDERI·NONPOPOTEST·SVRTEMPVSVFNTV
 RANDAEVECTICALISQVANTITATIS·SPONTE·SVSCEPISSE·CVMSENTENTIAM·SVB·II
 40 QVANI^TITATEMETCIRCADISCIPVLINAB·RATIONEETOBSERVAREETOBTIN
 EXEMPLVMAPER^TTAMANVSCRIPTVMVNDEDEPLANORECTELEGIPOSSITIVXTA
 POSITVMESSECVRA E EQVIDSCRISP^RSERIMATILIO·PRIMI^ANOTR
 RIOCOMMILITONVMQVODADMEEIDEMTRIBVNVS^PROPTERCAPITVLVMLEI
 ECVNDVMFORMAMSENTENTIAELARRIALCIBIADISTVNCT^RIB·DICTLEOM
 45 VSDISCIPVLINAMVELCVMINIVRI^ALV^TCONTVMELIAPAGANORVMCOMMIT
 E·E·QVIDADDECRETVMCHERSONESSITANORVMRESCRIPSERIMC
 ECVNDIV^SOPRAE^SCRIBITVNBVSVMADMONEOCAVEATISNESVBOBTENTVHV

II.

10 . . . . . ψ]ήφισμα πρὸς με ἀπεστείλατε, οὐ τὸ ἀντίγραφον ὑποταγῆναι ἐκ[έ-
 λευσα . . . . . Ἀτ]ειλίῳ Πρειμιανῶ χειλιάρχῃ καὶ Οὐαλερίῳ Μαξίμῳ ΧΚ. καὶ νῦν δὲ
 [. . . . . ταῦτα τ]ὰ γράμματα ὁμοίως προτεθῆναι φροντίσατε. Ἐρρῶσθαι ὑμᾶς εὐχομαι.

III.

[. . . . . γράμμασι βασιλικ]οῖς καὶ ὑπομνήμασιν πιστεύοντες ὑπατικῶν καὶ ἀποφάσεις χει-
 [λιάρχων . . . . .]ν τοῦ τέλους τοῦ πορνικοῦ πολλὴν ἀμεριμνίαν ἐθαρροῦμεν ἔχειν
 15 [. . . . . τῆς πο]λειτικῆς ἐπιτεμιᾶς ἐχομένων καὶ ἡ τῶν βασιλευόντων ἐκύρωσεν
 . . . . . καὶ ἡ τῶν ἀποφνημαζόμενων ἠσφαλίσατο γνώμη μετὰ τοῦ μηδὲν ἐπικοι-
 [νοῦσθαι? . . . . .]ι τὰ ἡμέτερα δίκαια· ἐπεὶ δὲ παρακινεῖν τὰ οὕτως ἀσφαλῶς ὀρισθέντα οἱ νῦν
 . . . . . ἐφ' οἷς κωλύονται ἀδίκως καὶ βιαίως τινὰ πράττοντες, ἀλλὰ καὶ δι' ἐν-
 . . . . . τῇ]ν ἀξίωσιν φανεράν σοι ποιῆσαι ἐπὶ σὲ πεποιήμεθα τὸν εὐεργέτην
 20 . . . . . ἡμεῖν τὴν ἀσφάλειαν τὴν τῶν δωρημένων καὶ τῶν κεκριμένων
 . . . . . α[ς]· ὑπέρθεσιν δὲ τῆς μηνύσεως τῶν βιαζομένων ἡμᾶς οὐδεμί-
 [αν . . . . .]εσθαι κατ' ἀρχὰς ὑπὸ τῆς σῆς φιλάνθρωπίας τοὺς ἐπὶ τοῖς καινοῖς
 [. . . . . π]ερὶ τοῦ πράγματος τούτου ἀρχῆθεν ἐπιζήτη(σ)ις γενομένη καὶ θε-
 [. . . . . τὴν πρ]ὸς τοὺς βασιλέας ἡμῶν δέησιν φανεράν σοι πεποιήκαμεν καὶ τὴν
 25 [. . . . . τῶν συμφ]ερόντων ἡμεῖν γραμμάτων προετάξαμεν καὶ τὰ ὑπομνήματα τὰ
 [τῶν ὑπατικῶν καὶ τὴν ἀπόφασιν] τὴν τοῦ χειλιάρχου, ἐπειδὴ καὶ τάξιν ταύτην ἔλαβεν ἀπὸ τῶν δωρησα-
 [μένων . . . . . γνώμην] περὶ τούτου ἀποφῆνασθαι κελευσθέντα χειλιάρχον περιορισθεν-
 [τ . . . . .] κηδεμόνα σε γενόμενον φυλάξειν μὲν τὰ μετὰ τῆς αὐτῆς καὶ σκέψεως
 [καὶ . . . . .]αι ἐπὶ τόποις τοῖς εἰς τοῦτο τὸ τέλος ἀνήκουσιν, εὐλογίστεως δὲ προσήσεσθαι
 30 . . . . . δέησιν, ἧς οὐδὲν ἀναγκαιότερον ἀνθρώποις καὶ βίου σώφρονος γνωρίζουσι
 [τὸ χρήσιμον καὶ ἡθῶν] εὐχομένοις φυλάσσεσθαι σεμνότητα.

IV.

Τίνα ἐπέστειλα Ἀτειλίῳ Πρειμι-
 [ανῶ καὶ ἄλλοις περὶ τοῦ πορνικοῦ τέλ]ους, ὑποταγῆναι ἐκέλευσα πρόνοῶν μήτε ὑμᾶς
 παρὰ τὰ δεδογμένα ἐνοχλί-
 [ζεσθαι, μήτε τοὺς ἡμεῖν ὑπηρ]ετοῦντας ὑπερβαίνειν τὸν περιγεγραμμένον ὅρον.

V.

[Ut scias quae sint officia militum] agentium in vexillatione Chersonessitana d(e) capitulo le-
 nocini, quod su[b]
 . . . . . m[i]i tibi ex am[pl]um sententiae Arri Alcibiadis tunc trib[un]i praepositi eiusdem vexill[a]-

... . *recupe?*]randae vectigalis quantitatis sponte suscepisse, cum sententiam su[b] iu[di-
 cii forma ... .]pridem et dixerit et proposuerit et omnibus annis fisco pariaverit,
 dubium n[on]
 40 est, ...eandem? vectigalis] quantitatem et circa disciplina(e) ratione(m) et observare et obtin[ere]
 ... ., eius sententiae] exemplum aperta manu scriptum, unde de plano recte legi possit, iuxta
 ... . positum esse cura.

VI.

E(xemplum) e(pistulae). Quid scripserim Atilio Primiano tr[ib].
 ... .]rio commilitonum, quod ad me <e>idem tribunus propter capitulum le[nocini
 ... .s]ecundum formam sententiae Arri Alcibiadis tunc trib(uni) dictae om. .
 45 ... .]us disciplinam vel cum iniuria aut contumelia paganorum commit. .
 ... .

VII.

*E(xemplum) e(pistulae). Quid ad decretum Chersonessitanorum rescripserim c[og-
 noscetis ex iis quae ... .]es subici praecepi, et rursum admoneo caveatis, ne sub obtentu h[uius
 modi inquisitionis milites ordinata]m iam pridem placitam ac cust(o)ditam cum dispendio vestrae
 exist[ima-
 tionis ... . i]nquietent vel innovare quid temptent.*

50 [Προετέθη? sive ἀνεστάθη?] ἐπὶ ἀρχόντων τῶν περὶ Μ(άρκον) Αὐρ(ήλιον) Βασιλειδιανὸν Ἀλέξανδρον.
 [Ἐπρέσβευον? ... . T.] Φλ(άουιος) Ἀρίστων καὶ Οὐαλέριος Γερμανός.

De tituli aetate haec Domaszewskius: «Constitutionem quam edimus non ante Marcum
 datam esse efficitur ex nomine archontis v. 52 [nobis 50]. Nomen imperatoris erasum v. 3
 sequente vocabulo Εὐτυχ... uni Commodio convenit et solis annis 185 et 186, quo Felicis
 agnomen ita admisit, ut primo post nomina loco collocari aut deberet aut certe posset appel-
 lareturque imperator *Felix Augustus Pius* (Eckhel 7, 114; Cohen Comm. 55; C. I. L. VIII,
 76); ipse enim deinceps dicitur aut *Pius Felix Augustus* aut *Augustus Pius Felix* mansitque
 illa agnominum ordinatio apud posteriores»¹⁾.

Agitur in titulo de *capitulo lenocinii* sive *vectigali*, περὶ τοῦ τέλους τοῦ πορνικοῦ. De
 quo doctissime disputavit Domaszewskius citatis omnibus fere veterum scriptorum et inscrip-
 tionum locis, qui huc pertinent. Exactum id esse in provincia opera militari e multis docu-
 menti nostri locis certo colligitur. Hanc Domaszewskii disputationem hic non repeto; qui-
 cunque eam cognoscere vult, ipsum Corpus inscr. Lat. facile adire potest.

Capita documenti Domaszewskio videntur esse haec:

1) Ego, cum primum titulum...

Vv. 1—8 videntur superesse «ex epistula consularis directa ad Chersonesitanos, cui adiuncta fuerunt exempla [τῆς αὐ]τοκρατορικῆς ἀντιγραφῆς, id est rescripti imperatoris dati ad eosdem, aliarumque quae sequuntur epistularum».

Vv. 9—12 videtur sequi imperatoris rescriptum ad Chersoresitanos, cuius argumentum quomodo sit explicandum, vide sis apud Domaszevskium.

Vv. 13—31 scriptum est ψήφισμα sive decretum Chersonesitanorum, quod epistolae formam prae se fert.

Vv. 31—33, ut Dom. putat, «continuantur verba imperatoris ad Chersonesitanos, quibus praefatur epistularum sequentium exemplis suae subiunctis».

Vv. 34—42 «post formulam *e(xemplum) e(pistolae)* qui sequitur versus non scriptus fortasse in parte prima deperdita inscriptionem epistolae subiectae continuit. Ipsa scripta est ab imperatore ad Primianum; eam enim subsequi et praecedentia testantur (v. 32) et quae subiecta sunt (v. 44: *quid scripserim Atilio Primiano*). Unum hominem adloquitur qui scribit (v. 44 *cura*). Remittit princeps tribunum ad sententiam a decessore eius Arrio Alcibiade de ea re dictam et propositam».

Vv. 42—46 «sub praescriptione solita E·E· sequitur epistula altera imperatoris adlegans eam quae praecedit. Scripta est sine dubio ad Valerium Maximum centurionem, quoniam imperator in rescripto ait duas has epistulas ei subditum iri».

Vv. 46—49 «tertia sequitur praemissa formula eadem epistula imperatoris omnino, cum incipiat *quid ad decretum Chersonessitanorum rescripserim*; cum Latina sit et directa ad plures. . . , videtur eam princeps scripsisse ad eosdem duos milites transmittens iis decretum Chersonesitanorum suumque ad id responsum. Ipsum rescriptum ad Chersonesitanos datum consentaneum est in nostris non repeti, cum supra perscriptum habeatur».

V. 50 nominantur archontes, sub quibus res acta est, vel potius princeps eorum solus, qui appellabatur πρωταρχοντεύων. Domaszevskius conferri iubet titulum Trallianum C. I. Gr. 2799: ἐπὶ ἀρχόντων τῶν περὶ Μ. Ἀντ. Νεικόμαχον Βλάστον ἄρ[ξ]αντα τ[ρὶ]ς τὴν πρώτην ἀρχήν. V. 51 videntur nominati esse legati a Chersonesitanis missi.

Superest ut moneamus v. 11 nota >K centurionem significari docuisse Domaszevskium conlatis titulis Latinis C. I. Lat. III n° 722 et 7057 et Graecis C. I. Gr. n° 4713 *b*, *d* et 5209 et papyris Aegyptiacis compluribus. Ad v. 41 idem monet *epistolam aperta manu scriptam* videri esse scriptam litteris claris et manifestis, quamquam similem vocabuli usum aliunde quo firmet se non habere.

CLASSIS SECUNDA.

Tituli dedicatorii.

82. Basis marmoris candidi a. 0,30 m., l. 0,81, cr. 0,76, angulo sinistro partis anticae fracto; in medio titulo basis pertusa est et omnino admodum laesa; videtur recentiore aetate alii usui alicui inservisse. Lateri signa quaedam incisa sunt. Titulus in parte antica diligentissime exaratus est litteris 0,02 m. altis, quae in ectypo chartaceo, quo usus sum, optime dispiciuntur. Edidi *Mam.* № 9, p. 24, n° 6.

Lapis vere a. 1891 in fodienda platea, quae est circum novum templum, repertus exstat Chersonesi in museo.

ΝΗΡΩΙΔΑΥΓΕΡΤΑΣΓΥΝΑΙΚΟΣ
ΘΑΡΑΣΘΥΓΑΤ[Ε]Σ ΔΑΜΟΚΛΕΟΣ
ΑΘΑΝΑΙΣΩΤΕΙΡΑΙ
ΠΟΛΥΚΡΑΤΗΣ ΕΠΟΗΣ

[...ω]ν Ἡρώϊδα ὑπὲρ τὰς γυναῖκας

... θάρας θυγατ[ρὸς] Δαμοκλέος

Ἀθανᾶι Σωτεῖραι.

[Π]ολυκράτης ἐπόησ[ε].

Titulus nos docet basi statuam olim impositam fuisse a Polycrate sculptam et ab ....one quodam Herodae filio pro uxore ...thara, Damoclis filia, Minervae Salvatrici dicatam.

Minervam Salvatricem Chersonesi cultam primum hic videmus. Fieri sane potest ut statua basi olim imposita ab ignoto quodam artifice Chersonensi sculpta sit, cui nomen fuerit Polycrates; sed quidni coniciamus statuam aliunde fuisse advectam, fortasse Athenis¹⁾, sculptamque fuisse a Polycrate illo, quem Plinius nominat inter artifices, qui athletas et armatos et venatores sacrificantesque fecerint (Plin. *N. hist.* XXXIV, 91)? Eidem adscribi solet statua Timothei Cononis filii, ducis Atheniensis, cuius basis Romae in villa Matthaei

1) Similiter in Olbiae rudibus basis fragmenta reperta sunt Praxitelis nomen referentis. V. *IosPE.* v. I, n° 145. (Cf. Loewy, *Inscr. Griech. Bildhauer* p. 383, n° 76 a). Cephisodotum artificem, cuius nomen legitur

in basi statuæ Aristonis Attinae f. Chersonesi reperta (*IosPE.* I, n° 199), Loewius item Atheniensem putat, non indigenam (o. c. p. 238, ad n° 337).

quondam reperta est¹⁾. Vixisse Polycratem quarto a. Chr. saeculo valde est consentaneum. Cum vero titulus noster, si litteraturam spectamus, facillime ad idem saeculum referri possit, vel maxime nobis videtur veri simile artificem, cuius nomen basi nostrae inscriptum sit, Polycratem Atheniensem fuisse. Confirmatur haec opinio quodammodo etiam scriptura ἐπόησε (littera omissa), quam in titulis statuariorum Atticorum saepius quam alibi inveniri et maxime quidem quarto a. Chr. saeculo computavit Loewyus²⁾.

83. Basis marmoris candidi integra, a. 0,33 m., l. 0,76, cr. 0,71. In plano superiore praeter foramina statuae pedibus infigendis destinata exstat excavatio rotunda cum dextra parte foraminis pedis sinistri congruens et tria alia foramina oblonga plumbo illita; inde patet basin hanc recentiore aetate aedibus exstruendis fuisse adhibitam. Titulus litteris optimis (a. 0,02 m.) exaratus superest integer. Lapis a. 1892 ante basilicam magnam repertus, cuius rudera meridiem versus exstant a novo templo³⁾, Chersonesi in museo conservatur. Ad ectypum chartaceum edidi *Mam.* № 17, p. 9, n° 3.

ΒΙΩΝΣΙΜΙΑ

ΑΝΤΙΒΙΩΝΒΙΩΝΟΣΤΟΥΣΙΜΙΑΒΑΣΙΛΕΥΣΑΣ
ΥΠΕΡΤΟΥΠΑΤΡΟΣΠΑΡΘΕΝΩΙΙΕΡΕΥΞΕΩΝ

Βίων Σιμία.

Ἀντιβίων Βίωνος τοῦ Σιμία βασιλεύσας
ὑπὲρ τοῦ πατρὸς Παρθένωι ἱερεὺς ἑών.

Antibio Bionis f., qui patris statuam Virgini dicavit, sine dubio eiusdem deae sacerdos fuit, cum antea regis officio esset functus. Similes filiorum pro patribus dicationes in urbibus orae septentrionalis Ponti Euxini dudum sunt notae: v. *IosPE.* II, nn° 6, 9, 345. Propter litteraturam titulus ad IV aut III a. Chr. saeculum referendus est.

84. Dextra pars capitis columnae doricae e lapide arenario factae, exhibens titulum optime conservatum; tituli area alta est 0,05 m., lata 0,13, litterae circa 0,015 altae. Edidi *Mam.* № 23, p. 8 n° 5, addita imagine zincotypica, quam hic repeto.

1) Edidit post alios multos Loewy, *Inscr. Griech. Bildhauer* n° 482: Τιμόθεος Ἀθην[αῖος]. Πολυκράτης ἐποίησε]. Cf. de hoc titulo H. Brunn, *Gesch. d. Griech. Künstler* v. I p. 399; J. Overbeck, *Die antiken Schrift-*

quellen zur Gesch. d. bild. Künste bei den Griechen, p. 261.

2) Op. cit. p. XIV.

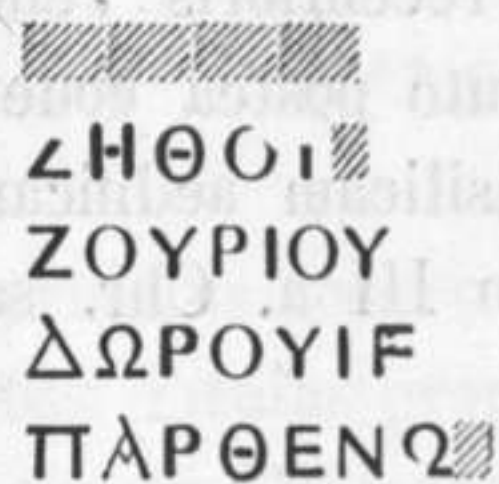
3) De loco, ubi lapis repertus est, cf. *Отчетъ Им. Арх. Комм. за 1892 г.* (Спб. 1894), p. 14.

86. Angulus sinister inferior tabulae marmoris candidi, a. 0,20 m. totidemque latum, cr. 0,09. Supersunt in eo initia quattuor versuum tituli litteris aetatis Romanae 0,02 m. altis exarati. Rep. a. 1891 Chersonesi in platea prope novum templum, exstat ibid. in museo. Exscripsi a. 1892 et edidi *Mam.* № 17, p. 10, n° 5.

 ΖΗΘΟΥ
 ΖΟΥΡΙΟΥ
 ΔΩΡΟΥ
 ΠΑΡΘΕΝΩ

[. . . . . ὁ δεῖνα]
 Ζήθο[υ ὑπὲρ Γα]-
 ζουρίου [τοῦ Μητρο]-
 δώρου ἐ[ρατεύσαντος?]
 Παρθένω.

Gazurium hunc Virginis sacerdotem non diversum esse a primo eiusdem nominis archonte, cuius monumentum sepulcrum infra edituri sumus, coniecit Kosciuszko-Walúzynicz in relatione manuscripta¹⁾. Quae proposui supplementa non prorsus firma esse ipse video.

87. Tabula marmorea integra, a. 0,61 m., l. 1,32, cr. 0,15, quae olim videtur angulum effecisse zoophori templi. Supra ornata est epistylis sculptis, quod hodie pessime laesum est; melius conservantur capita sculpta hirci et arietis, coniuncta serto dependenti, quod e hederæ foliis et pitydibus constat; ab arietis capite, quod in media fere tabula est, alterum sertum simillimum dextrorsum pergat ad finem tabulae; super serto rosae sunt duae elegantissime sculptae. Sub serto dextro titulus est duobus versibus compositus, quorum fines erant in altera tabula simillima, quae olim a dextra adiuncta erat. Tituli litterae elegantissime incisae (a. 0,025 m.) optime etiam nunc in ectypo dispiciuntur.

Lapis aestate a. 1890 a Dem. B. f. Ainalovio extractus est e fundamento parietis dextri basilicae illius notissimae, quae a comite Uvarovio a. 1853 effossa est. Titulum ad fidem ectypi chartacei edidi *Mam.* № 9 p. 25, n° 7. Lapidis ornamenta descripsit etiam Al. Berthier de Lagarde in commentatione inscripta «Раскопки Херсонеса» (*Mam. no arx. Poccii, uzd. Имн. Арх. Комм.* № 12, СПб. 1892), p. 19, addita lapidis imagine phototypica in tab. IV, n° 2²⁾.

ΠΑΣΙΑΔΑΣ ΑΡΤΕΜΙΔ
 ΒΑΣΙΛΕΥΩΝΙ ΕΡΕΥΞΕ

Πασιάδας Ἀρτεμιδ[ώρου. . . . .]
 βασιλεύων ἱερεὺς ἐ[ών? . . . . .]

1) In ratione reddita consilii archaeologici (*Отчетъ И. Археол. Коммиссiи*) a. 1892 p. 26 eadem opinio pro certa proposita est.

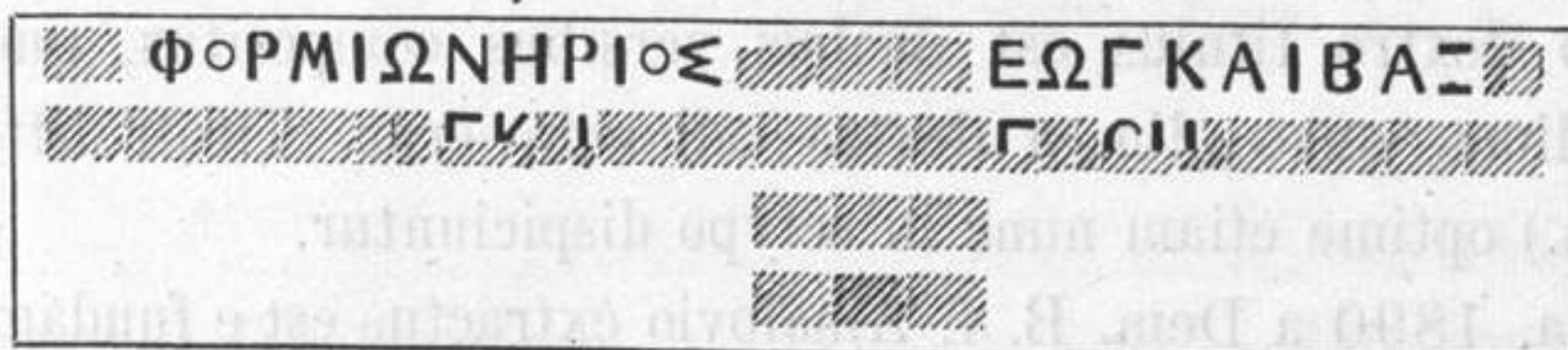
2) Alteram eiusdem zoophori tabulam simillimis ornamentis instructam sed inscriptione carentem, a Schemia-

kino a. 1851 ibidem repertam servari in museo societatis hist. et arch. Odessitanae monuit Berthier de Lagarde l. c. Commemoratur illa in indice musei a L. Jurgiewiczio composito (ed. 2 a. 1890) p. 80, № 11.

Titulus in integrum restitui non potest. Id tantum patet, Pasiadam Artemidori f. templum illud, ad quod tabula pertinebat, aut aliquam partem eius extruxisse aut renovasse, cum regis fungeretur munere simulque esset sacerdos. Tabulae ornamenta (hedera scilicet et hirci caput) probare nobis videntur templum illud Baccho fuisse dicatum. Cum vero in eadem basilica a comite Uvarovio titulus repertus esset aetatis recentioris Veneris nomen referens (*IosPE.* I, n° 203), putandum est aut Bacchi templo diruto postea eodem loco Veneris sacellum fuisse exstructum, aut alterutrum lapidem ad basilicam aedificandam aliunde fuisse asportatum. Titulum propter litteraturae indicia medio III a. Chr. saeculo non esse recentiorem puto.

88. Basis marmoris leucophaei a. 0,18 m., l. 0,47, long. 0,73, variis usibus foedata. In plano superiore pedum vestigia apparent, in inferiore foramen rotundum. Frons lapidis, cui titulus est inscriptus, recentiore aetate epistylii instar sculptus est et ita quidem, ut prior versus in parte eius convexa supersit, alter lapide excavato prorsus perierit; praeterea media frontis pars desuper usque ad imum excavata est, qua de causa etiam prioris versus litterae mediae perierunt. Quae supersunt litterae 0,017 m. altae satis bene etiam nunc leguntur. Lapis a. 1890 repertus in fodienda platea prope novum templum exstat Chersonesi in museo. Titulum exscripsi a. 1892 et edidi *Mam.* № 17 p. 11, n° 6.

Φορμίων Ἡρίος [ιερεὺς] ἐὼγ καὶ βα[σι-
λεύων ἀνέθηκε? . . . . .]

Titulus procul dubio est dedicatorius. Nomen dei s. deae v. 2 scriptum fuisse consensaneum est; cum lapis eo loco repertus sit, quo complures lapides Virginis nomen referentes in lucem prodierint, veri simile est eum quoque in Virginis fano olim fuisse. Propter litteraturam et ἐὼγ scribendi genus titulum ad IV s. III a. Chr. saeculum rettulerim. Quae proposui supplementa dubitationi esse obnoxia ipse video.

89. Tabula lapidis calcarii a. ab una parte 0,60, ab altera 0,71, l. 0,22, cr. 0,17. Supra est foramen anthemio, ut videtur, infigendo destinatum. In latere brevior (l. 0,60) supersunt litterae satis diligenter quidem exaratae, sed ex parte detritae (a. 0,03). Lapis prope Chersonesi moenia a. 1898 exeunte repertus exstat ibidem in museo. Utor ectypo.

ΑΞΙΤΙΜΟΥ

[Ὁ δεινὰ Νικ]ασιτίμου [ἀνέ]θ[ηκεν? ...]

Videtur lapis primitus donarii basis fuisse, recentiore vero aetate ad monumentum sepulcrum esse adhibitus. Titulus propter litteraturae indicia ad IV a. Chr. saeculum potest referri. Νικασιτίμου nomen Chersonesi in usu fuisse probat n° 80.

90. Frustum columnae marmoris candidi a. 0,37, l. 0,25, litteris 0,045—0,035 altis. Exscripsit Jac. Smirnov a. 1892 in collectione com. Uvarovii in v. Poretschje. Quamvis non plane constet, unde lapis proveniat, sed si comparaverimus titulum cum eis qui editi sunt *IosPE.* v. I, nn° 204—210, non erit dubium, quin fragmentum e basilica Chersonensi captum sit, quae vocatur Uvaroviana. Edidi *ЗНРАО.* v. VII p. 86 n° 206¹.

ΑΥ
ΞΑΝ
ΦΙΛΟΤΕ
ΕΙΚΤΟΝ
ΕΠΕΙΑ

Αὐ[ρήλιος . . . . .]
Ξάν[θου . . . . .]
φιλοτε[ιμησάμενος . .]
εἰς τὸν [κείμενα δην. .]
ἐπειδ. . .

Cf. de his titulis *IosPE.* I, p. 200.

CLASSIS TERTIA.

Tituli honorarii.

91. Fragmentum basis marmoris candidi a. 0,12 m., l. 0,81, cr. 0,215. Plani superioris pars excavata est, in plano autem inferiore foramina duo exstant, alterum oblongum,

alterum rotundum, quae statuae pedi sinistro et hastae infigendis inserviebant. In latere supersunt corona, cui titulus inscriptus est, et alterius coronae particula dextra.

Titulus primitus sex versibus constabat, sed lapide caeso nunc ultimi versus litterarum superiores tantum partes apparent; reliquorum versuum litterae altae fere 0,01 m. satis bene conservatae sunt; nonnullis locis etiam lineolae comparent, inter quas litterae sunt exaratae. Cum statuae vestigia, ut diximus, in inferiore lapidis parte sint, apparet lapidem antiquitus *bis* statuis sustinendis inserviisse; sed eius viri, ad quem titulus pertinet, statuae nulla vestigia supersunt. Aetate Byzantina lapis pro limine sepulcri adhibitus est, quod est sub sacello a. 1891 effosso in ea Chersonesi parietinarum parte, quae est inter septentriones et occidentem. Vere a. 1898 fures quidam limen hoc extraxerunt, eo sine dubio consilio, ut Sebastopoli venderent, sed operae id viderunt et lapidem in museum transtulerunt. Coniecerit quispiam coronae sinistrae, cuius particula dextra superest, item titulum fuisse inscriptum et lapide caeso alias coronas aliquot periisse. Quae si ita sunt, primitus basis similis fuit Agasichlis et Aristonis basibus (*IosPE*. I, nn^o 195 et 199); viri honorati nomen superiori lapidis parti videtur fuisse inscriptum. Ad ectypum chartaceum edidi *Mam.* № 23 p. 9 sq., n° 6, addita imagine, quae hic repetitur.

Ἐπὶ τὰς συμμα-
χίας γενηθέν-
τι τὰς πρὸς β[α]-
σιλέα Πολέμω-
να δι' ἀγεμο-
[νίαν εὐτυχῇ?]

Quid haec sibi velint, non satis est clarum. Constat γίγνεσθαι s. εἶναι ἐπὶ τινος significare *praeesse alicui rei* (cf. ὁ ἐπὶ τῶν ἱερῶν, ὁ ἐπὶ τῆς νήσου et sim.); ergo γενηθεὶς ἐπὶ τὰς συμμαχίας significat eum *qui societati praefuit vel societatis princeps fuit*. Praeterea cum litterarum partes superiores quae postremo versu supersunt, non videantur pertinere nisi ad adiectivum εὐτυχῇ, titulus maxima cum veri specie ita supplendus est, ut in transcriptione dedimus; sed ad praemii sive honoris causam exprimendam ἐνεκα c. gen. solet usurpari, non διὰ c. accusativo. Attamen tituli sensus non aliter videtur esse intellegendus, quam ut statuamus virum honoratum legationi praefuisse Chersonese ad ...

societatem ineundam aut renovandam et munere suo optime esse functum (cf. *IosPE*. I, nn^o 196, 199, 200).

Polemo quin sit rex Bosporanus, non videtur dubium. Constat in Bosporo duos Polemones regnasse, e quibus alter a M. Vipsanio Agrippa contra Scribonium missus rerum potitus est a. 15 sive 14 a. Chr. n.¹⁾, alter (prioris nepos) ab imperatore C. Caligula a. 38 p. Chr. Bosporo praepositus tribus annis postea a Claudio revocatus est, qui Bosporum Mithridati tradidit Aspurgi filio. Uter Polemo hic intellegendus sit, diiudicare non ausim, cum neque titulus noster, neque ea quae aliunde noverimus de Chersonesi aut Bospori statu, qualis hac aetate fuerit, certi aliquid praebeant ad rem definiendam.

92. Fragmentum tabulae marmoreae ab omnibus partibus praeter inferiorem mutilatum, a. 0,155 m., l. 0,21, cr. 0,038. Superest tituli pars litteris 0,027 m. altis scripti. Edidi *Mam.* № 23 p. 11, n° 7, addita imagine zincotypica.

Lapis a. 1896 repertus in platea, quae est ante templum S. Vladimiri, exstat Chersonesi in museo.

ΛΙΚΑΝΕΑΙ
ΔΕΛΠΟΛΛ
ΤΕΥΣΑΣΑΝ vac.
ΕΞΗΚΟΣΤΟΥ ΚΑΙΤ
vac.

... δ[ί]καν Ξά[ν]θου,
γυναῖκα] δὲ Ἀπολλ[ωνίου]
... ιερα]τεύσασαν
[ἔτους?] ἑξηκοστοῦ καὶ τ. . .

E versu 3, cuius supplementum non videtur dubium, patet titulum in honorem mulieris cuiusdam fuisse positum, quae sacerdotis munere deae alicuius bene sit functa. Accusativi vv. 1 et 2 a verbo subaudito ἀνατιθέναι s. ἀνιστάναι videntur pendere. Quarto versu videtur annus 63 s. 64 esse scriptus: nam post ἑξηκοστοῦ nihil aliud suppleri potest nisi καὶ τρίτου s. καὶ τετάρτου. Qui annus si est epochae Chersonesitanae, quam ab anno 25 s. 24 a. Chr. incipere satis probabiliter computavit A. Berthier de Lagarde (*Jan. Od. Obw.* v. XVI, p. 60), referendus est titulus ad a. 38—40 p. Chr., cui aetati litteratura eius optime convenit.

1) Anno 14 hoc factum esse omnes fere viri docti consentiunt praeter W. Voigtium, qui ad a. 15 rem refert. («Quo anno Agrippa expeditionem Bosporanam fecerit» in *Griech. Studien für H. Lipsius*, Leipz. 1894, p. 134). De Polemonibus in universum cf. *IosPE*. v. II, introd. p. XXXVIII sq. et Brandis in *Pauly-Wissowa, Realencyclop.* s. v. Bosporos.

93. Basis marmoris candidi a. 0,218 m. Gall., l. 0,73, cr. 0,609. Lapidem antiquis temporibus bis ad statuas sustinendas adhibitum esse probant pedum statuarum vestigia in planis superiore et inferiore conservata; utramque statuam eiusdem magnitudinis esse pedum mensura indicat. Fortasse etiam tituli duo lapidi erant inscripti, nam e titulo antiquiore Λ littera inversa videtur superesse, quae tamen vix dispici potest. Alter titulus, qui adhuc conservatus est, diligenter incisus est litteris altioribus (0,025—0,03 m. Gall.), sed arcte dispositis, quae ad unam omnes optime leguntur.

Lapis a. 1886 prope Sebastopolin ad coemeterium Francogallorum e tumulo quodam effossus est. Edidi *Oper. soc. arch. Mosquensis* (Труды И. Моск. Археол. Общ.) v. XI fasc. 3 p. 65 sq. et *Bull. de corr. Hellén.* v. XI p. 163 sq. ad fidem apographi, quod Oreschnikovius v. cl. m. Augusto a. 1886 mecum amicissime communicaverat ab alio homine Sebastopoli acceptum. Brevi postea Polydorus Vacquier, qui tum proxeni Gallici Sebastopoli vices tenebat, lapidem acquisivit et vere a. 1887 Mosquam misit in museum historicum, ubi adhuc conservatur. Inde Oreschnikovius qua solet esse comitate ectypum chartaceum et lapidis descriptionem statim mihi misit, quibus usus titulum accuratius repraesentavi *ЗИРАО.* v. IV p. 140 n° 197¹. Quod apographum hic repeto.

ΣΕΞΣΤΟΝΟΚΤΑΟΥΙΟΝΦΡΟΝΤΩΝΑΠΡΕΣΒΕΥ
ΤΗΝΚΑΙΑΝΤΙΣΤΡΑΤΗΓΟΝΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣΔΟΜΕ
ΤΙΑΝΟΥΚΑΙΣΑΡΟΣΘΕΟΥΣΕΒΑΣΤΟΥΓΕΡΜΑΝΙ
ΚΟΥ ΟΔΑΜΟΣ

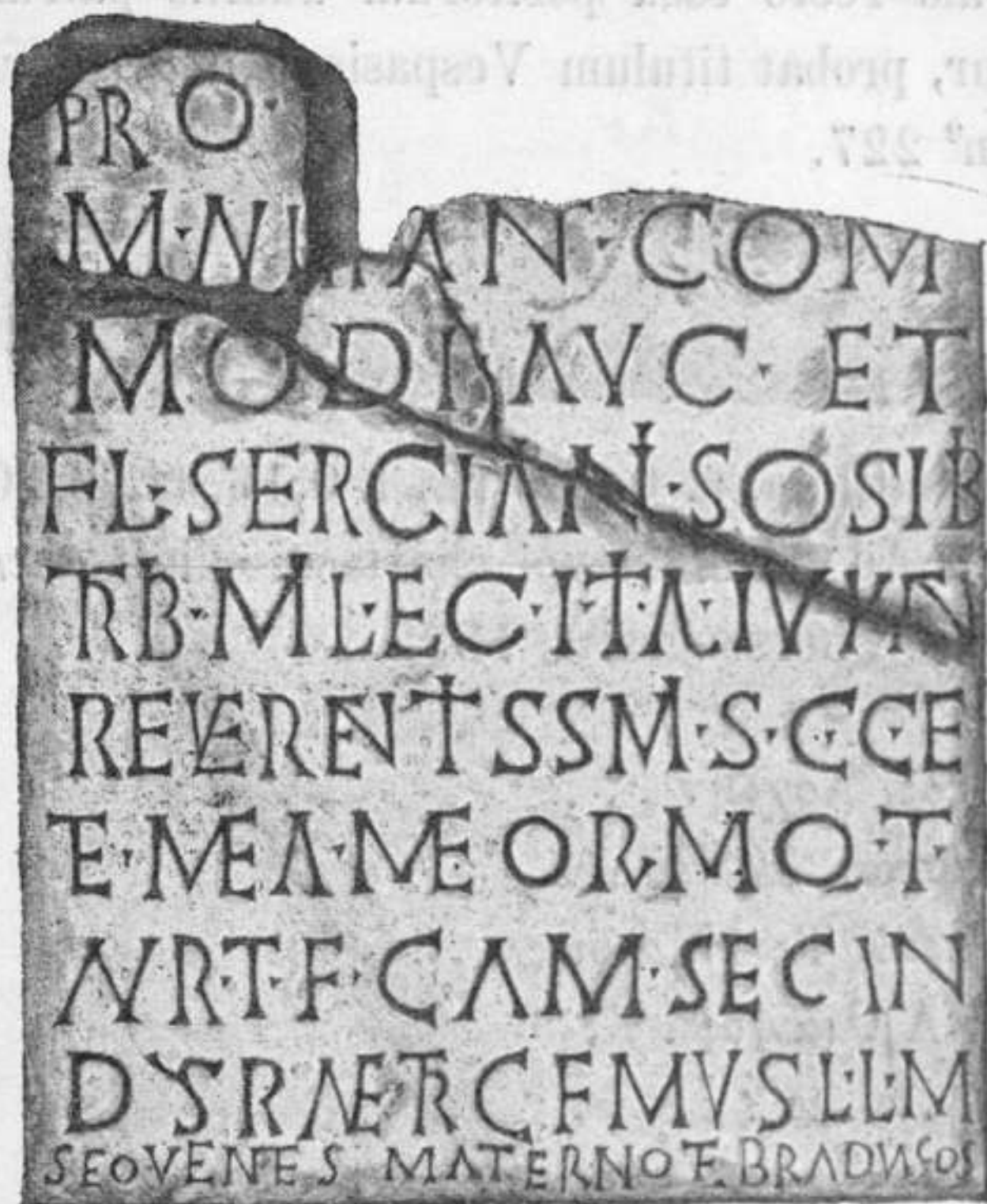
Σέξστον Ὀκτάουιον Φρόντωνα πρεσβευ-
τὴν καὶ ἀντιστράτηγον Αὐτοκράτορος Δομε-
τιανοῦ Καίσαρος Θεοῦ Σεβαστοῦ Γερμανι-
κοῦ ὁ δᾶμος.

Titulus ei simillimus est, quem edidi *IosPE.* I, n° 197. De S. Octavio Frontone, qui Moesiae legatus pro pr. fuit circa a. 92 p. Chr., v. quae dixi in tituli huius commentario prioribus editionibus addito.

94. Tabula marmorea in quatuor partes fracta, a. 0,315 m., l. 0,255; titulus diligentissime incisus litteris 0,02—0,025 altis (excepto ultimo versu, ubi litterarum altitudo variat inter 0,004 et 0,007) optime etiam nunc legitur. Ed. M. Rostovtzev in *Журн. М. И. Пр.* m. Martii a. 1900, cl. phil. p. 146 sq., addita tituli imagine zincotypica ad fidem ectypi chartacei facta, quae hic repetitur.

A. 185 p. Chr.

*Pro [sal(ute) imp(eratoris)] | M. Aur(elii)
Ant(onini) Com|modi Aug(usti) et | Fl(avi)
Sergiani Sosibi | trib(uni) mil(itum) leg(io-
nis) I Ital(icae), iuven(is) | reverentiss(i)mi,
s(ub) c(uius) c(ura) e(gi), | et mea meorum-
q(ue) T. | Aur(elius) T. f. Cam(ilia) Secun-
dus Rave(nna) tr(ierarcha) c(lassis) F(la-
viae) | M(oesicae) v(otum) s(olvit) l(ibens)
l(aetus) m(erito). | sequentes Materno et
Bradua co(n)s(ulibus).*

Supplevit Rostovtzev in vv. 6 et 9 adiutus a Ritterlingio professore Wiesbadensi. Eis quae Rostovtzevius ad titulum explicandum proposuit nihil habeo quod addam.

CLASSIS QUARTA.

Catalogi.

95. Fragmentum tabulae marmoreae ab omnibus partibus praeter dextram mutilatum, a. 0,20 m., l. infra 0,12, cr. 0,085. Litterae diligenter exaratae optime adhuc conservatae sunt; altae sunt circa 0,017 exceptis litteris O et Ω, quae multo sunt minores. Ad ectypum chartaceum et imaginem photographica[m] edidi *Mam.* № 9, p. 32, n° 15. Contuli a. 1892.

Lapis a. 1890 in ruderibus Chersonesi repertus ibidem servatur in museo.

1 ΣΤ
ΛΙΟΣ
ΣΠΑΡ
ΟΣ ΕΥ
5 ΠΟΛΕΩΣ
ΑΒΑΣΙΛΙΣ
ΡΙΣΤΩΝΟΣΥΙ
ΝΟΣΤΦΛΑΟΥΙΟΣ
ΟΣΔΙΟΙΕΝΟΥΣ
10 ΕΛΓΕΝΗΣ

... στ-
... λιος
... σπαρ-
... ος ΕΥ-
... πόλεως
... α, Βασιλίσ-
[χος] ... Ἀρ]ίστωνος υί-
[ός?] ... ω]νος. Τ. Φλάουιος
... ος Διο(γ)ένους
[... Θ]ε(α)γέννης ...

Est fragmentum catalogi nominum propriorum recto casu positorum additis patrum nominibus. Τίτου Φλαυίου nomen, quod v. 8 legitur, probat titulum Vespasiani imperatoris aetate utique non esse antiquiorem. Cf. *IosPE*. I, n° 227.

96. Fragmentum tabulae marmoreae undique mutilum, a. 0,135 m., l. 0,16, cr. 0,10. Litterae altae fere 0,017 satis bene dispiciuntur. Ad fidem ectypi chartacei edidi *Inscr. per a. 1881—88 rep.* p. 28, n° 35. Contuli in museo Chersonensi a. 1892.

ΤΟΣΑΡΧΣ	... τος, Ἄρχω[ν ...
ΙΣΤΩΝΖΗΕ	... Ἀρίστων Ζήθ[ου ...
ΤΡΟΥΤΦΛ	... πά[τρου, Τ. Φλ[άουιος ...
/ΙΛΙΑΝ	... Α]λιαν[ός ...
ΙΟ	... ιο ...

Est catalogi fragmentum lapidi incisi non ante Vespasianum.

97. Fragmentum tabulae marmoreae ab omnibus partibus praeter sinistram mutilatum, a. max. 0,15 m., lat. max. 0,25, cr. 0,08. Litterae diligenter exaratae (a. 0,015—0,018 m.) satis bene dispiciuntur. Edidi *Mam.* № 9, p. 32, n° 16. Contuli a. 1900.

Lapis aestate a. 1891 repertus exstat Chersonesi in museo.

ΝΙΛΛ	.....
Τ·ΦΛΑΙ	Τ(ίτος) Φλά[βιος ...
ΑΡΙΣΤΩΙ	Ἀρίστω[ν ...
ΚΑΙΟΓΡΑΜΙ	καὶ ὁ γραμ[ματεὺς ...
vac.	

Fragmentum catalogi magistratuum quorundam, addito scribae nomine. Catalogum ad saeculi I p. Chr. finem aut saeculi II initium rettulerim.

98. Fragmentum tabulae marmoreae undique mutilum, a. et l. 0,12 m. Litterae circa 0,02 m. altae satis diligenter quidem exaratae sunt, sed admodum hodie detritae. Ad ectypum chartaceum edidi *Mam.* № 9, p. 32, n° 17.

Lapis aestate a. 1891 Chersonesi repertus servatur ibidem in museo.

ΙΑ
 ΞΑ
 ΟΡΜΙΩΝ
 ΟΑΙC

[ὁ δεῖνα . . . . .]ία
 [ὁ δεῖνα . . . . .]σ[α]
 [ὁ δεῖνα Φ]ορμίων[ος]
 ὁ δεῖνα . . . . .θ[αίο[υ].

Videtur esse fragmentum catalogi nominum propriorum ad aetatem Romanam pertinentis.

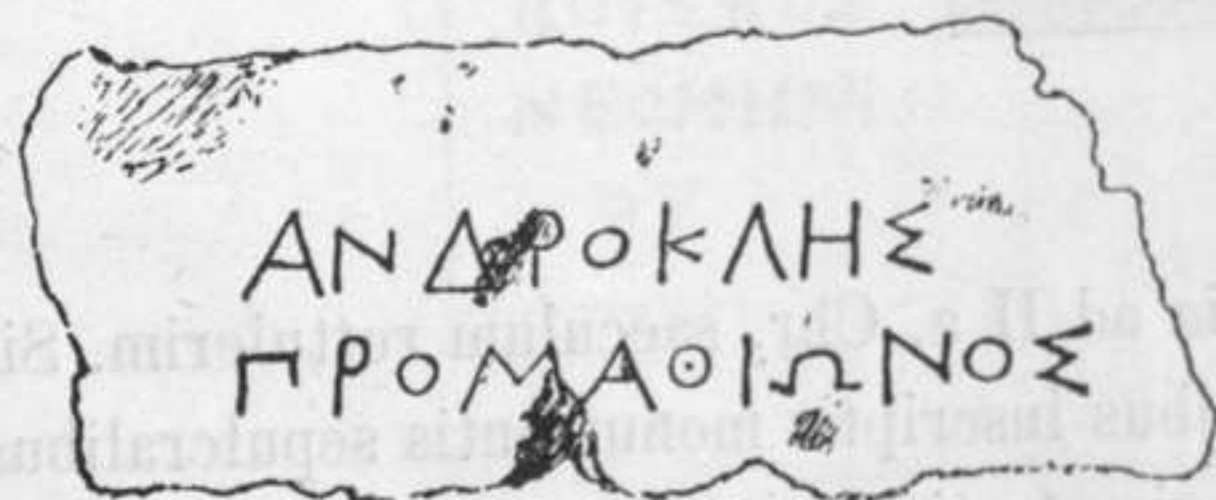
CLASSIS QUINTA.

Tituli sepulcrales.

a) Tituli virorum (civium et peregrinorum).

99. Lapis arenarius rudis a. 0,18 m., l. circa 0,30. Titulus inter lineolas diligenter scriptus litteris 0,015—0,025 altis etiam nunc bene legitur. Ad ectypum chartaceum edidi *Mam.* № 9, p. 26, n° 8; lapide a. 1892 inspecto quae corrigenda essent indicavi *Mam.* № 17 p. 78.

Lapis aestate a. 1891 Chersonesi in litore prope balneum repertus (cf. *Отчетъ Импер. Арх. Комм. за 1891 г.*, p. 6) exstat ibidem in museo.

Ἀνδροκλῆς

Προμαθίωνος.

Litteratura quarti est a. Chr. saeculi (ω littera in delineatione non satis accurate red-
 dita est, nam in lapide potius est Ω).

100. Monumentum sepulcrum marmoris candidi a. 0,78 m., l. 0,34, cr. 0,22. Sectum est ex basi statuæ titulis honorariis praedita et ita quidem, ut basis frons ad terram conversum sit. In hac parte superest dimidia pars coronae, in qua exstant litterae ΕΥΣΑΝΤΑ (scilicet

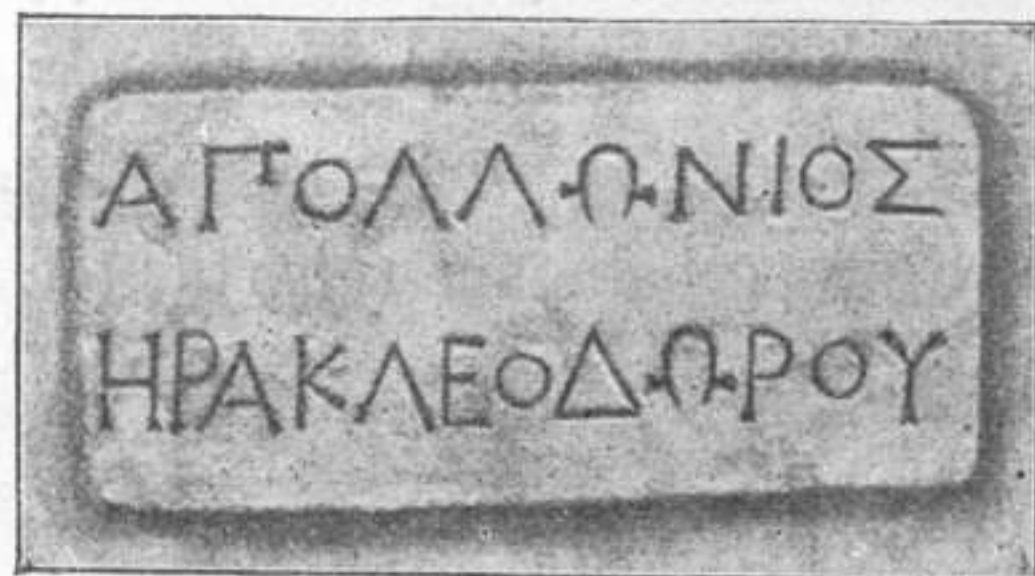
[βασιλ]εύσαντα, [ἱερατ]εύσαντα vel sim.). In plano basis superiori, quod nunc est monumenti sepulcralis pars postica, supersunt foramina statuæ imponendæ destinata. In parte antica monumenti sepulcralis sculptus est iuvenis imberbis pallio amictus, stans facie ad spectantem conversa, dextra pectori imposita, sinistra demissa. Ad dextram capitis eius titulus exaratus est ætatis Romanæ litteris 0,01 altis. Exscripsi.

Lapis a. 1900 in Chersonesi rudetibus repertus ibidem servatur in museo.

<i>iuvenis caput.</i>	ΑΠΟΛΛΩΝΙΔ	<i>margo.</i>	Ἀπολλωνίδα Μενάνδρου, χαῖρε.
	ΜΕΝΑΝΔΡΟΥ		
	ΧΑΙΡΕ		

101. Tabella marmorea integra, l. 0,145 m., a. 0,065, titulo prædita optime conservato (litt. a. circa 0,015 m.). Edidi *Mam.* № 23, p. 12, n° 8, addita imagine, quam hic repetendam curavi.

Reperta est a. 1896 in coemeterio Chersonesi, servatur ibidem in museo.

Ἀπολλώνιος
Ἡρακλεοδώρου.

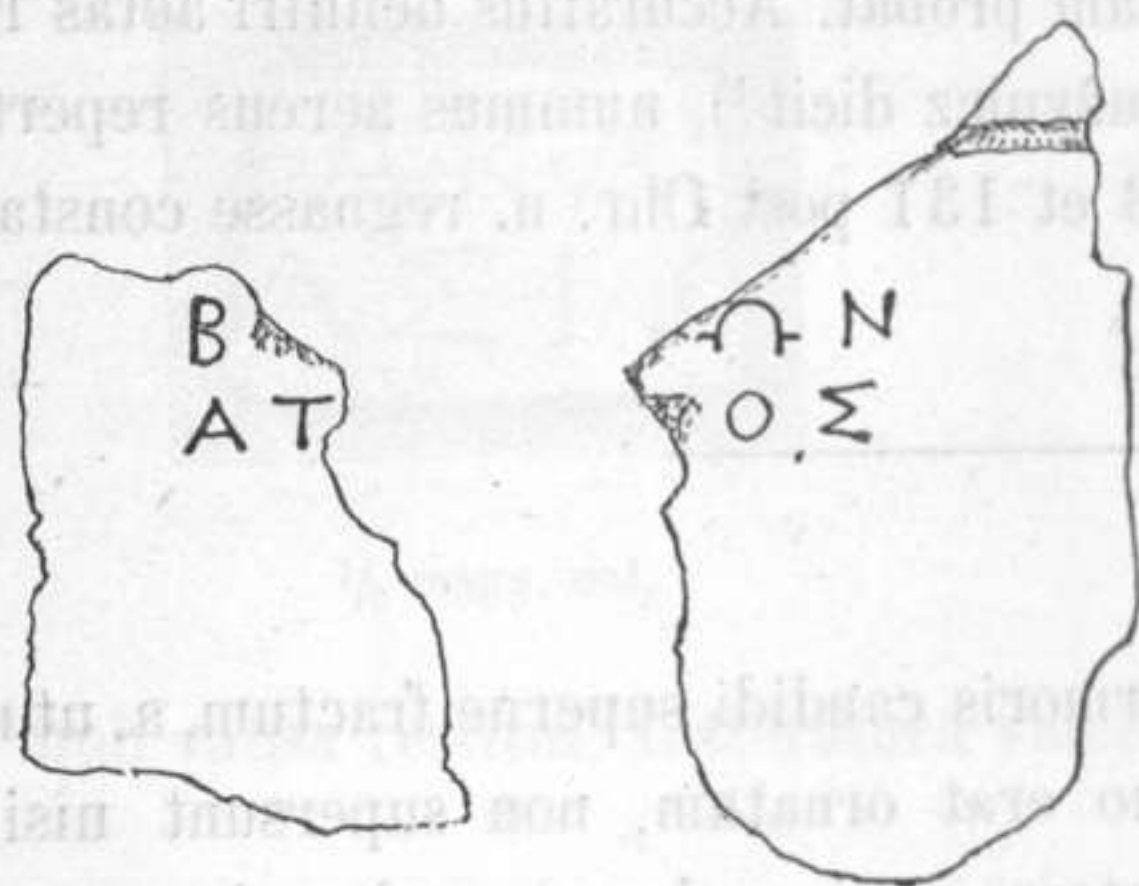
$\frac{1}{3}$ magn. nat.

Titulum propter litteraturæ indicia ad II a. Chr. saeculum rettulerim. Similes tabellas parvulas marmoreas defunctorum nominibus inscriptis monumentis sepulcralibus lapidis vilis inmitti Chersonesitis morem fuisse cognovimus e titulo sepulcrali Simaei Damatrii f. (v. n° 113).

102. Fragmenta duo monumenti sepulcralis lapidis arenarii 0,07 m. fere crassi, in quibus supersunt initia et fines duorum versuum tituli litteris circa 0,02 m. altis scripti, quae optime etiam nunc dispiciuntur. Ad fidem ectypi chartacei edidi *Mam.* № 23 p. 13, n° 9. Contuli a. 1900.

Fragmenta reperta a. 1897 in littore sinus, qui dicitur *Καραμυνηνα бухта*, exstant Chersonesi in museo.

Β . . . . ων

Ἀτ. . . . .τος.

Cum satis lata fuerit lapidis media pars fractura laesa, nomina defuncti patrisque eius certo restitui nequeunt. Ceterum ad v. 2 restituendum Papii et Benseleri lexicum nom. propr. Graec. (ed. 3 a. 1875) nullum nomen praebet praeter Ἀτ[λαν]τος et Ἀτ[άμαν]τος (quae forma in Moesiae nummo ap. Mionnet S. V, 288 pro Ἀθάμαντος dicitur legi).

103. Tabella integra marmoris candidi, marginibus paululum laesis, a. 0,075 m., l. 0,09. Titulus litteris quarti a. Chr. saeculi (a. 0,013) diligenter exaratus satis bene adhuc conservatus est. Ad fidem ectypi chartacei edidi *Mam.* № 9, p. 26, n° 9. Contuli a. 1892.

Tabella a. 1891 Chersonesi in coemeterio antiquo reperta ibidem conservatur in museo.

ΒΟΙΣΚΟΣ
ΝΕΟΜΗΝΙ
ΟΥ

Βοίσκος
Νεομηνίου.

104. Tabella integra marmoris candidi a. 0,09 m., l. 0,12, cr. 0,025. Titulum bene conservatum exscripsi a. 1892 et edidi *Mam.* № 17 p. 15, n° 13.

Tabella a. 1892 in sepulcro quodam coemeterii antiqui reperta exstat Chersonesi in museo.

ΘΕΟΓΕΝΗΣ
ΑΓΛΘΩΝΟΣ

Θεογένης
Ἀγλάωνος.

Tituli litteratura aetatem Romanam probat. Accuratus definiri aetas inde potest, quod in eodem sepulcro, ut Kosciuszko-Walużynicz dicit¹⁾, nummus aereus repertus est Cotyis II regis Bosporani, quem inter annos 123 et 131 post Chr. n. regnasse constat.

105. Monumentum sepulcrum marmoris candidi superne fractum, a. ut nunc est 0,85 m., l. 0,60, cr. 0,12. Ex anaglypho, quo erat ornatum, non supersunt nisi pedes infantis, mulierisque longo vestitu et viri, praeterea canis pedes et cauda; altera pars anaglyphi, in qua viri figura conservatur, seorsim reperta est. Sub anaglypho ad dextram spectanti arma leviter admodum sculpta sunt, scilicet arcus cum pharetra, ocreae, galea, scutum, hasta, gladius. Sub armis titulus est optime conservatus (litt. a. 0,017 m.). Lapis a. 1892 repertus est in coemeterio antiquo. Mediae partis eius, in qua sunt arma et titulus, imago exstat in *Омч. Имн. Арх. Комм. за 1892 г.*, p. 26. Edidi *Мам.* № 17 p. 12, n° 9 et *Sitzungsber. d. Berl. Akad.* 1895 p. 516, n° 7.

ΓΑΖΟΥΡΙΟΣ ΜΗΤΡΟΔΩΡΟΥ ΠΡΩΤΑΡ
ΧΟΝΤΕΥΩΝ ΕΤΩΝ · Η
ΧΑΙΡΕ

Γαζούριος Μητροδώρου πρωταρ-
χοντεύων, ἐτῶν ν',
χαῖρε.

Titulus est Romanae aetatis. De primi archontis apud Chersonesitas munere et de verbo ipso πρωταρχοντεύειν cf. quae dixi in editionibus supra laudatis. Idem vir commemorari videtur supra n° 86.

106. Frustum tabellae marmoreae l. 0,085, a. 0,055 m., in quo litterae superstites (circa 0,02 m. altae) optime leguntur. Edidi *Мам.* № 23 p. 14, n° 11, addita imagine, quam hic repeto.

Rep. a. 1896 in coemeterio ad sinum *Карантинная бухта* dictum, exstat in museo.

¹⁾ V. Омч. И. Арх. Комм. за 1892 г.

$\frac{1}{3}$ magn. nat.

[Ἡρ]ακλ[είδας
Π]ασίω[νος].

Nomina exempli causa restitui. Litteratura videtur esse tertii a. Chr. saeculi.

107. Angulus sinister superior tabellae marmoreae quadro ornatae a. 0,05 m., l. 0,06, cr. 0,012; supersunt tres litterae diligenter exaratae, a. 0,015. Repertus est a. 1898 exeunte prope moenia Chersonesi antiquae.

Ἡρ[ακλ]είδας
τοῦ δεινός?]

Tabellam ex eis esse, quae monumentis sepulcralibus lapidis vilis inmitterentur, scripsit Kosciuszko (cf. ad n° 101).

108. Tabula marmorea a. 0,53 m., l. 0,43, cr. 0,075. Titulus superest integer; infra est spatium vacuum satis magnum. Ad ectypum chartaceum edidi *Mam.* № 17 p. 15, n° 12.

Lapis vere a. 1893 in eadem ecclesia repertus, ubi nn° 71 et 72 a, exstat Chersonesi in museo.

ΚΑΙ ΤΙΣ ΟΥΚ ΑΝΕΝΕΚΙΕΝ ΤΟΝ ΕΝ ΒΡΟ
ΤΟΙΣΙΝ ΤΟ ΘΗΤΟΝ
ΣΤΕΦΕΕΚΙΝ ΤΕ ΣΟΧΟΝ ΚΑΙ ΕΝ ΚΑΜΑ
ΤΟΙΣΙΝ ΜΕΓΙΣΤΟΝ
Μ· ΑΥΡ· ΙΑΝΟΝ ΑΡΧΙΑΥΤΟΝ
ΣΕΒΑΣ

ΛΓ

Ν

Titulus sine dubio est sepulcralis. Videtur auctor epigramma versibus componere voluisse, sed cum artis metricae omnino fuerit expers, nihil profecit. Titulus ita legendus est:

Καὶ τίς οὐκ ἂν ἐνέσιεν [τ]ὸν ἐν βροτοῖσιν ποδητὸν
 στέφε(σ)σιν τε (ἔ)ξοχον καὶ ἐν καμάτοισιν μέγιστον
 Μ. Αὐρ(ήλιον) Ἰάσονα Μ. Ἀρχία, [κλ]υτὸν σέβας.

Litteratura indicat aetatem tertio p. Chr. saeculo non antiquiorem. Litterae quae sunt **ENECEIEN** procul dubio scriptae sunt pro **AINECEIEN** (opt. aor. act. v. αἰνέω), cum αἰ illa aetate ut ε pronuntiaretur et εἰ ut ι.

109. Tabulae sepulcralis lapidis arenarii pars superior, a. 0,45 m., l. 0,23, cr. 0,15. Tabula superne ornata est fastigio et utrimque rosis duabus. Sub titulo loco excavato inscripto aliae duae rosae sculptae sunt et arcus et gladius inter arcum et nervum positus (ut in tabula repraesentata in *Ομν. II. Αρξ. Κομμ. 1892*, p. 199, n° 66). Edidi *Mam. № 23* p. 14, n° 12, addita tituli imagine ad fidem ectypi chartacei facta, quam hic repetō.

Reperta est a. 1895 in coemeterio (v. *Ομν. Αρξ. Κομμ. 1895*, p. 116).

Λαγοῖος
 Παρμένοντος.

$\frac{1}{3}$ magn. nat.

Titulum ad III a. Chr. saeculum rettulerim.

110. Monumentum sepulcrum integrum marmoris candidi a. 1,53 m., l. 0,36, cr. 0,16 (infra paululum latius et crassius quam supra). Superne ornatum est epistylion, sub quo rosae duae sculptae sunt et sub eis defuncti nomen litteris grandioribus (a. 0,03) exaratum est; inferiori lapidis parti, magno spatio vacuo interposito, epigramma metricum incisum est litteris minoribus, satis bene conservatis. Infima lapidis pars in modum spinae abscisa est basi infigendae. Lapis a. 1892 in coemeterio antiquo repertus est inter lapides rudēs sepulchre

exstruendo adhibitos. Exscripsi et edidi *Mam.* № 17 p. 13, n° 10 et *Sitzungsber. d. Berl. Akad.* 1895, p. 517 sq., n° 8.

ΞΑΝΘΟΣ
ΛΑΓΓΟΡΕΙΝΟΥ
ΧΑΙΡΕ

1 ΞΑΝΘΟΝ ΕΓΩ ΣΤΑΛΑ ΚΕΥΘΩ ΞΕΝΕ ΤΟΝ ΠΟΤΕ ΠΑΤΡΙ
Σ ΩΦΡΟΝΑ ΤΟΜΠΑΤΡΗ ΞΥΝΟΝ ΑΓΑΛΜΑ ΝΕΩΝ
ΤΟΝ ΣΟΦΟΝ ΕΝ ΜΟΥΣΑΙΣ ΤΟΝ ΑΜΕΜΦΕΑ ΠΑΣΙ ΠΟΛΕΙΤΑΙΣ
ΤΕΙΜΙΟΝ ΗΙΘΕ ΩΝΑΣΤΕΡΑ ΚΑΛΛΟΣΥΝΗΣ
5 ΒΑΣΚΑΝΟΣ ΟΝ ΚΑΤΕΠΕΦΝΕΝ ἈΡΗΣ ΠΑΤΡΗ ΠΡΟΜΑΧΕΥΝΤΑ
ΛΕΙΠΟΜΕΝΟΝ ΘΡΗΝΟΥΣ ΤΩΝΔΕ ΓΟΝΕΥΣΙ ΓΕΡΑΣ
ΕΙΔΑΠΟΛΑΥΣΙΝ ΕΧΕΙ ΠΛΟΥΤΩΝ ΠΛΕΟΝ ΗΕ ΤΟΚΕΙΕΣ
ΤΙ ΠΤΕ ΔΙΩΔΕΙΝ ΩΚΑΜΝΕΤΕ ΘΗΛΥΤΕΡΑΙ

V. 1 lapicida P litteram primitus incisam correxit in N.

Ξάνθος

Λαγορείνου,

χαῖρε.

Ξάνθον ἐγὼ στάλα κεύθω, ξένε, τὸν ποτε πατρί
σώφρονα, τὸμ πάτρη ξυνὸν ἄγαλμα νέων,
τὸν σοφὸν ἐν Μούσαις, τὸν ἀμεμφέα πᾶσι πολεΐταις,
τείμιον ἡθέων, ἀστέρα καλλοσύνης,
βάσκανος ὃν κατέπεφνεν Ἀρης πάτρη προμαχεῦντα,
λειπόμενον θρήνους τῶνδε γονεῦσι γέρας.
εἰ δ' ἀπόλαυσιν ἔχει Πλούτων πλέον ἢ τοκεῖες,
τίπτε δι' ὠδείων κάμνετε, θηλύτεραι;

Tituli litteratura aetatem Romanam prodit. De epigrammate ipso cf. quae dixi in editionibus supra commemoratis.

111. Monumentum sepulcrum lapidis arenarii inferne fractum, a. 0,93 m., l. 0,33, cr. 0,125, ornatum rosis duabus. Titulus litteris 0,13 m. altis incisus optime conservatus est. Edidi *Mam.* № 23, p. 15, n° 13, addita tituli imagine, pro qua hic aliam substituo.

Repertum est a. 1896 in coemeterio, exstat Chersonesi in museo.

ΠΕΛΑΝΟΣ
ΗΡΟΦΑΝΕΟΣ

Πέλανος
Ἡροφάνεος.

Titulum quarto a. Chr. saeculo recentiorem non esse litteratura probat.

112. Tabula sepulcralis lapidis indigenae, inferne fracta, a. 0,35 m., l. 0,28, cr. 0,125, cui diligenter et profunde titulus incisus est litteris grandioribus (a. circa 0,04 m.). Ectypo chartaceo usus edidi *Mam.* № 23, p. 15, n° 14.

Lapis a. 1897 in coemeterio repertus exstat in museo Chersonesi.

ΠΟΝΤΙΚΟΣ
ΝΕΜΕΡΙ
ΟΥ-ΗΡΑ
ΚΛΕΩΤ
ΗΣΗΕ
ΤΟΝΗ

Ποντικός
Νεμερίου
Ἡρακλεώτης
ἐτ[ῶ]ν [ξ].

V. 6 extr. littera laesa, quae annorum numerum indicat, videtur fuisse Ξ. Titulus Romanae est aetatis.

113. Tabula integra lapidis arenarii a. 0,78 m., l. 0,30, cr. 0,25, cui inmissa est tabella marmorea a. 0,75, l. 0,14, in qua titulus exaratus est bene adhuc conservatus (litt. a. circa 0,013 m.). Hic repraesentatur ad fidem ectypi chartacei.

Rep. a. 1894 in sepulcro quodam (v. *Ομν. Η. Αρχ. Κομμ. 3α 1894 ι.*, p. 70), exstat Chersonesi in museo.

ΣΙΜΑΙΟΣ
ΔΑΜΑΤΡΙΟΥ

Σίμαιος
Δαματρίου.

Titulus I a. Chr. saeculo non videtur esse antiquior.

114. Monumentum sepulcrum lapidis calcarii inferne fractum, a. 0,53 m., l. 0,37, cr. 0,10. Supra ornatum est fastigio sculpto, duobus acroteriis et rosa instructo. Sub fastigio in quadro sculpta est protome viri modeste barbati pallio amicti, dextra manu pectori imposita. Infra est titulus aetatis Romanae (litt. a. fere 0,02). Exscripsi.

Lapis a. 1900 in Chersonesi rudibus repertus ibidem servatur in museo.

CEBHPACΛΙΛΛΩ
ΝΟCΟΚΑΙΔΙΛΛΙCΖΗ
ΓΗCΕΤΗΤΡΙΑΚΟΝΤΑ·Ζ·

Σεβηρᾶς Διλλω-
νος ὁ καὶ [Δ]ι[ᾶ]λις, ζή-
κων σας ἔτη τριάκοντα ζ'.

Pro nomine Διᾶλις a nobis restituto fortasse maluerit quispiam Δίλλις legere, ut eiusdem sint radicis patris et filii nomina.

115. Monumentum sepulcrum lapidis arenarii integrum quidem, sed temporis iniuria laesum, a. 0,65 m., l. 0,44, cr. 0,175. Titulus satis neglegenter exaratus et admodum laesus (litt. a. circa 0,02) extat in superiore lapidis parte inter epistylum et anaglyphum, quod repraesentat virum pallio amictum, stantem facie ad spectantem conversa, a dextra adstante puerulo. Rep. a. 1892 Chersonesi in coemeterio antiquo, ibidem in museo asservatur. Exscripsi et edidi *Mam.* № 17, p. 14, n° 11.

CΥΡΙΩΝ·CYP/CΩΠΤΟΛΙC
ΩΝΟC·ΧΑΙΡ/CΥΡΙΩΝΟCΧΑΙΡC

anaglyphum

Συρίων Συρ[ί]- Σώπολις
ωνος, χαῖρε. Συρίωνος, χαῖρε.

Titulus aetatis Romanae recentioris indicat fratres duos una fuisse sepultos.

116. Tabula marmorea a sinistra fracta, a. 0,195 m., l. 0,12, cr. 0,075, litteris pulchris inscripta 0,015 altis. Exscripsi a. 1892 Chersonesi in museo et edidi *Mam.* № 17, p. 12, n° 8.

ΔΡΟC
ΥCΙΟΥ
ΟΧΟΥ

[Νίκαν]δρος
[Διον]υσίου
[τοῦ Ἀντι]όχου.

Titulus videtur esse sepulcralis tertii fere a. Chr. saeculi. Supplementa exempli tantum causa proposui.

117. Fragmentum tabellae marmoreae a. 0,05 m., l. 0,05, cr. 0,03, in coemeterio antiquo a. 1893 repertum. Ectypo chartaceo usus edidi *Mam.* № 17, p. 16, n° 14.

Δ	Λ
Δ Ρ Ο Σ	
Ρ Ι Δ Α	

.....
[... ανδ]ρος
..... ρίδα.

Propter litteraturae indicia titulum ad III sive II a. Chr. saeculum rettulerim.

118. Monumenti sepulcralis marmoris leucophaei pars inferior, a. 0,50 m., l. 0,26, cr. 0,165. Superest pars tituli aetatis Romanae diligentissime exarati et optime etiam nunc conservati (litt. a. fere 0,02). Exscripsi.

Lapis a. 1894 Chersonesi in necropoli repertus ibidem servatur in museo.

ΛΛΛ-ΙΙ
ΑΛΩΣΕΤΗΙΘΑΥΡΗΛΙΟΖΔΥ
ΣΟΥΕΤΡΑΝΟΣΠΑΤΗΡΥΙΩΚΑΙΟΙ
ΔΕΛΦΟΙ ΜΝΗΜΗΣΧΑΡΙΝ

vacat.

[..... ζήσαντι
χ]αλῶς ἔτη ιθ' Αὐρήλιος Δο[...
ο]ς οὐετρανὸς πατὴρ υἱῶ καὶ οἱ
[ἀ]δελφοὶ μνήμης χάριν.

Aurelii nomen probat titulum Antoninorum aetate non esse antiquiorem.

119. Tabula sepulcralis integra lapidis vilis («изъ степнаго поздrevатаго камня») a. 0,80 m., l. 0,27, cr. 0,135. In plano superiori foramina duo rotunda exstant, quae aetomati infigendo inserviisse admodum est probabile. Titulus litteris grandibus quidem (a. 0,05), sed neglentissime exaratus est. Reperta est tabula a. 1893 in coemeterio prope murum urbis meridionalem. Ad Kosciuskii apographum edidi *Mam.* № 17, p. 18, n° 17 et *Sitzungsber. d. Berl. Akad.* 1895, p. 521, n° 13 (inde rep. A. Domaszevski C. I. Lat. v. III suppl. p. 2246, n° 13751 b) Contuli a. 1900 in museo Chersonensi

1	D M	<i>D(is) M(anibus)</i>
	A V R E L	<i>Aurel(ius)</i>
	V A L E S	<i>Vale(n)s</i>
	ET · AE L I V	<i>et Aeliu[s]</i>
5	IV L I V S	<i>Iulius</i>
	M I L I T E S	<i>milites</i>
	CH · I · C I L I C	<i>c(ohortis) I Cilic(um),</i>
	Q V I M I L I	<i>qui mili(taverunt)</i>
	A N N	<i>an[nis]</i>
10	XVIII	<i>XVIII.</i>

De cohortibus auxiliariis exercitus Romani cf. Marquardt, *Röm. Staatsverwaltung* v. 2 (2 ed. 1884), p. 468 sq.; Hassencamp, *De cohortibus Romanorum auxiliariis diss.* Gotting. 1869; O. Schünemann, *De cohort. Roman. auxiliariis diss.* Hal. 1883 (supplementum Hassencampii dissertationis). Cohortem I Cilicum stationem habuisse et ipsam in Moesia inferiore certe a. 134 colligi ex missione C. I. L. III p. 877 animadvertit Domaszewskius.

120. Tabula oblonga lapidis arenarii integra, a. 0,91 m., l. 0,30, cr. 0,22; parti eius superiori immissa est tabella marmorea a. 0,39 m., l. 0,22, in duas partes divisa: in parte superiore sculpta est protome viri barbati tunica et pallio in umero dextro fibulato amicti, litteris D et M ab utraque capitis parte exaratis, in inferiore titulus exstat diligentissime scriptus. Titulum ad fidem imaginis photographicae edidi *Mam.* № 17, p. 17, n° 16 et *Sitzungsber. d. Berl. Akad.* 1895, p. 520, n° 11 (inde rep. Domaszewski C. I. Lat. v. III suppl. p. 2246, n° 13751 a). Hic lapidem arte zincotypica exprimendum curavi.

Lapis a. 1894 Chersonesi in coemeterio antiquo repertus ibidem exstat in museo.

D	M
ΛVR·VICTOR·M·L·LEC·	
·I·ITAL·VX·T·AN·XXXVI	
M·L·AN·XVIII·VAL·	
MARCIA·VXOR·EIVS·	
ET·VAL·BESSA·FILIA	
HEREDES·B·M·P·B	

D(is) M(anibus).

Aur(elius) Victor mil(es) leg(ionis)
I Ital(icae), v(i)xit an(nis) XXXVI,
mil(itavit) an(nis) XVIII. Val(eria)
Marcia uxor eius
et Val(eria) Bessa filia
heredes b(eatis) m(anibus) p(osuerunt).

V. 2 in voce **VXIT** littera **I** a quadratario videtur esse ommissa. Titulum hunc Aur. Victoris militis legionis I Italicae neque medio II p. Chr. saeculo antiquiorem neque tertio saeculo ineunti recentiore esse probavi in editionibus supra commemoratis, ubi etiam quae de legione I Italica nobis nota sint brevibus exposui. Cf. W. Pfitzner, *Geschichte d. Röm. Kaiserlegionen von Augustus bis Hadrianus* (Lips. 1881), p. 152 sq., 220 sq. Confirmari hoc titulo quod dudum docuisset alter n° 782 (= *IosPE*. I, n° 222) praesidia Chersonesitana sumpta esse ex exercitu Moesiae inferioris monuit Domaszewskius.

121. Lapis calcarius superne fractus, a. 0,55 m., l. 0,53, cr. 0,17. Fractura laesae sunt versus primi litterae et superior pars quadri, quo titulus erat circumdatus. Litterae altae sunt fere 0,045. Lapidis superficies admodum est detrita. Edidi *ЗНРАО*. v. IV p. 140 n° 222¹ ad fidem apographi, quod comes A. A. f. Bobrinskoi mecum benignissime communicaverat, et ectypi chartacei, a Kosciuszko-Walużynicz per eundem accepti. Ubi et quando lapis repertus sit, ignoro. Servatur Chersonesi in monasterio.

IIV//VALENS
MIL·LEG·V·ΛAC
FRATRI·BM
POSVIT

.....
[L?] Iu(lius) Valens
mil(es) leg(ionis) V Mac(edonicae)
fratri b(ene) m(erenti)
posuit.

Fractura periit nomen viri, cui monumentum hoc a fratre, milite legionis V Macedonicae, erat positum. Aetas tituli accuratius definiri non potest, nam legio V Macedonica aetate imperatorum Romanorum diutissime in Moesia inferiore stativa habuit, nempe ab a.

10 p. Chr., exceptis annis 62—71, usque ad Septimium Severum, quo imperante in Daciam traducta est, sed postea Aureliano imperante in Moesiam rediit¹⁾.

122. Monumentum sepulcrum marmoris candidi inferne fractum, a. 0,81 m., l. 0,41, cr. 0,06. Supra ornatum est fastigio rosa instructo, utrimque litteris DM exaratis. Sub fastigio manu admodum rudi sculptus est vir staturae humilis imberbis quidem, sed mystace praeditus, pileatus, chlamyde amictus in umeris dextro fibulata, manibus pectori adpositis, dextra aviculam tenens, sinistra uvam, quam avicula illa comedit. Sub anaglypho titulus exaratus est litteris rudibus et imparibus, sed profunde incisus; primi versus duo scripti sunt sub viri pedibus, reliqui duo in quadro. Lapis a. 1892 in necropoli Chersonensi repertus²⁾ nunc exstat Mosquae in museo historico. Edidi *Mam.* № 17, p. 16, n° 15, et *Sitzungsber. d. Berl. Akad.* 1895, p. 521 n° 12 (inde rep. Domaszevski C. I. Lat. v. III suppl. p. 2246, n° 13751 c).

D   M
 FILIO · SVO TITV
 LVM POSVIT
 AVREL · VIATOR

D(is) M(anibus).
Filio suo titu-
lum posuit
Aurel(ius) Vi(a)tor
 .....

Titulus tertio p. Chr. saeculo vix est antiquior.

123. Angulus dexter inferior monumenti sepulcralis lapidis calcarii a. 0,35 m., l. 0,23, cr. 0,20, in quo superest pars tituli pessime detriti, litteris 0,033 altis exarati. Exscripsit Kosciuszko-Walużnicz.

1) Cf. Pfitzner, *Geschichte der Röm. Kaiserleg.* p. 152—161 et 238; Th. Mommsen in C. I. Lat. III p. 146 et 160 et *Ephem. epigr.* IV p. 528, n° 3.

2) V. Отчетъ Имп. Археол. Комм. за 1892 г., p. 102, n° 77.

Lapis a. 1899 in Chersonesi rudibus inventus exstat ibidem in museo.

AEL · CL
PRISC
XXXX'
T T V
A'

124. Angulus sinister inferior monimenti sepulcralis lapidis arenarii a. 0,26 m. totidemque latus, cr. 0,047. Tituli litterae inter lineolas satis neglegenter exaratae sunt.

Lapis a. 1894 in Chersonesi rudibus repertus servatur ibidem in museo. Exscripsi a. 1900.

EoL/	.....
ESLCE'VI	.....vi[xit]
ANNIS'X	annis X[. . . , militavit]
ANNIS	annis. . . . .
CVS'MI	.....M.
vac. F	

125. Fragmentum lapidis calcarii ab angulo dextro superiore tabulae sepulcralis a. max. 0,33 m., l. 0,28, cr. 0,17 m. Supersunt fines duorum versuum tituli Latini litteris 0,025 altis in quadro scripti. Exscripsit Kosciuszko-Walużnicz.

Fragmen a. 1898 in cumulo lapidum in Chersonesi rudibus repertum exstat ibidem in museo.

CVN	... Iu]cun-
XIT	[dus . . . . vi]xit
	[annis . . .]

Patet titulum esse sepulcralem. Pro *Iucundus* potest legi [Se]cun[dus].

126. Fragmentum tabulae marmoris candidi optimi utrimque politae, ab omnibus partibus mutilatum. Litterae superstites, colore rubro inductae, bene adhuc conservatae sunt. Repertum est a. 1892 Chersonesi in necropoli. Ibidem in museo exscripsi et edidi *Mam.* № 17, p. 19, n° 18.

DΛ	... da .....
ILIT/	... qui m]ilit[avit annis ...
INXL	vixit a]n. XL ...

Est fragmentum monumenti sepulcralis militis cuiusdam Romani.

127. Fragmentum tabulae ab omnibus partibus praeter dextram mutilatum et pessime laesum, a. 0,23 m., l. 0,12; litterae altae sunt 0,028. Ad Kosciuszki apographum edidi *Mam.* № 17, p. 19, n° 19.

L	.....
VIT	[milita]vit
SXX	[anni]s XX
TVS	.....tus
NO	.....no .
Γ	.....

Est fragmentum monumenti sepulcralis proxime praegresso similis.

128. Fragmentum tabulae lapideae undique mutilatum et pessime laesum, a. 0,17 totidemque latum, cr. 0,10; litterae altae sunt 0,05. Rep. a. 1893 Chersonesi in aggere coemeterii antiqui. Ad Kosciuszki apographum edidi *Mam.* № 17, p. 19, n° 20.

NIS	... an]nis ...
ITAV	... mil]itav[it ...
I	 I

129. Angulus dexter superior tabulae sepulcralis lapidis calcarii a. 0,20 m., l. 0,36, cr. 0,20. Ad apographum Eugenii M. f. Pridik edidi *Mam.* № 23 p. 19, n° 23. Anno 1900 ipse exscripsi.

Lapis a. 1898 in Chersonesi rudерibus repertus exstat ibidem in museo.

VEV
/ΛΓRIO

.....
[Vale]rio
.....

b) Tituli mulierum.

130. Tabella marmorea optime conservata l. 0,165 m., a. 0,07. Titulus litteris 0,01 altis diligenter exaratus optime etiam nunc legitur. Edidi *Mam.* № 23 p. 16, n° 16, addita tituli imagine, quae hic repetitur.

Rep. a. 1896 ibidem, ubi n° 100, exstat Chersonesi in museo.

Ἀκίς Γέροντος,
Ὀνασιχλέος
γυνά.

$\frac{1}{3}$ magn. nat.

Titulum propter litteraturae indicia ad IV aut III a. Chr. saeculum rettulerim.

131. Monumentum sepulcrum lapidis arenarii inferne fractum, a. 0,45 m., l. 0,32, cr. 0,14. Angulus sinister superior item fractus est, ad dextram superest aetomatis pars epistylion et acroterio instructi; infra est titulus satis diligenter exaratus (litt. a. 0,015), duabus rosis subiectis. Lapis vere a. 1892 Chersonesi in aggere coemeterii antiqui repertus¹⁾ exstat ibidem in museo. Exscripsi et edidi *Mam.* № 17, p. 11, n° 7.

ΛΛΩΝΙΑΙΡΧΟΥ
ΕΟΠΟΛΙΟΣ ΓΥΝΑ

[Ἀπο]λλωνία [Νεά]ρχου,
[Ν]εοπόλιος γυνά.

Titulus quarto aut certe tertio a. Chr. saeculo non est recentior. V. 1 e nominibus in -αρχος exeuntibus sumpsit brevissimum, quoniam versus 2 probat loco corroso plus quam tres litteras stare non potuisse.

1) Cf. *Отчетъ Имп. Арх. Комм. за 1892 г.* p. 25.

132. Tabella marmorea quadrata, a. 0,09 m., l. 0,10, cr. 0,045. Titulus imparibus litteris scriptus (litterarum altitudo variat inter 0,01 et 0,017) bene etiam nunc legitur in ectypo, quod consilio archaeologico misit Kosciuszko-Walużnicz.

Tabella in Chersonesi ruderibus a. 1899 inventa ibidem servatur in museo.

ΑΡΧΕΣΩ
ΛΥΞΑΝΔΡΟΥ
[Ε]ΥΘΥΝΟΥ
ΓΥΝΑ

Ἀρχεσῶ
Λυσάνδρου,
[Ε]ὐθύνου
γυνά.

Titulus tertio a. Chr. saeculo non est recentior.

133. Fragmentum tabellae marmoreae a. 0,09 m., l. infra 0,08. Supersunt initia quattuor versuum tituli sepulchralis (litt. a. 0,01—0,015 m.). Ad ectypum chartaceum edidi *Mam.* № 23, p. 16, n° 17, addita imagine, quam hic repetendam curavi.

Rep. a. 1896 in coemeterio prope sinum *Карантинная бухта* dictum, exstat Chersonesi in museo.

Α . . . .
Πα . . .
Δίω[νος]
γυν[ά].

$\frac{1}{3}$ magn. nat.

134. Tabula sepulchralis lapidis arenarii a. 0,83 m., l. 0,29, cr. 0,15, reperta a. 1895 in coemeterio inter lapides ad sepulcrum exstruendum adhibitos. Tituli imago inserta est *Отч. И. А. Комм.* 1895 p. 109, n° 267. Eandem imaginem dedi in *Mam.* № 23, p. 16, n° 18. Hic minorem proponere malo.

Εὐθὴνα Θεοτέλειος
Γόσωνος γυνά

[Εὐ]θήνα Θεοτέλειος,
Γόσωνος γυνά.

Litteratura probat titulum quarto a. Chr. saeculo non esse recentiore. Utrumque nomen deest in lexico Papii et Benseleri.

135. M. Octobri a. 1891, cum necropolis Chersonensis exploraretur, hypogaeum repertum est, in quo quinque sceleti humani erant totidemque urnae fictiles ossibus combustis impletae et aliae res. E regione introitus muro excavato immissa fuit arca lapidis arenarii a. 0,18 m., l. 0,20, long. 0,29, operculo praedita ex eodem lapide secto, item ossibus combustis impleta. Operculo et lateri titulus incisus est litteris grandioribus scriptus, sed propter loci humiditatem perquam laesus. Lateris planum lineolis in tres partes divisum est, quarum una nihil nisi **XAIPE** vocem continet, reliquae duae titulum. Ad ectypum chartaceum edidi *Mam.* № 9, p. 30, n° 11¹⁾.

ΟΚΤΙΟΛΟΙΟΝΝΗΜΑΜΗΤΡΟΡΟΜ		
ΧΑΙΡΕ	ΗΜΕΡΑΓΥΝΗ	ΤΟΥΑ
	ΜΗΤΡΟΔΟΡΟ	ΠΕΛΛ
	ΥΕΙΣΕΤΗΕ	ΑΤΟΥΚ
	ΗΜΥΣΥΘΥΓΑ	ΕΠΡΟ
	ΤΗΡΑΠΕΛΛΑ	ΜΑΕΤ

Ex eis, quae operculo inscripta sunt, nihil dispicitur nisi... *μνήμα Μητρο[δώρας?]*. Infra legitur: *Χαῖρε. | Ἡμέρα γυνή | Μητροδ(ώ)ρου εἰς ἔτη ε' | ἡμυσυ, θυγάτηρ Ἀπελλᾶ || τοῦ Ἀπελλᾶ τοῦ καὶ Προμα[θίωνος?]*.

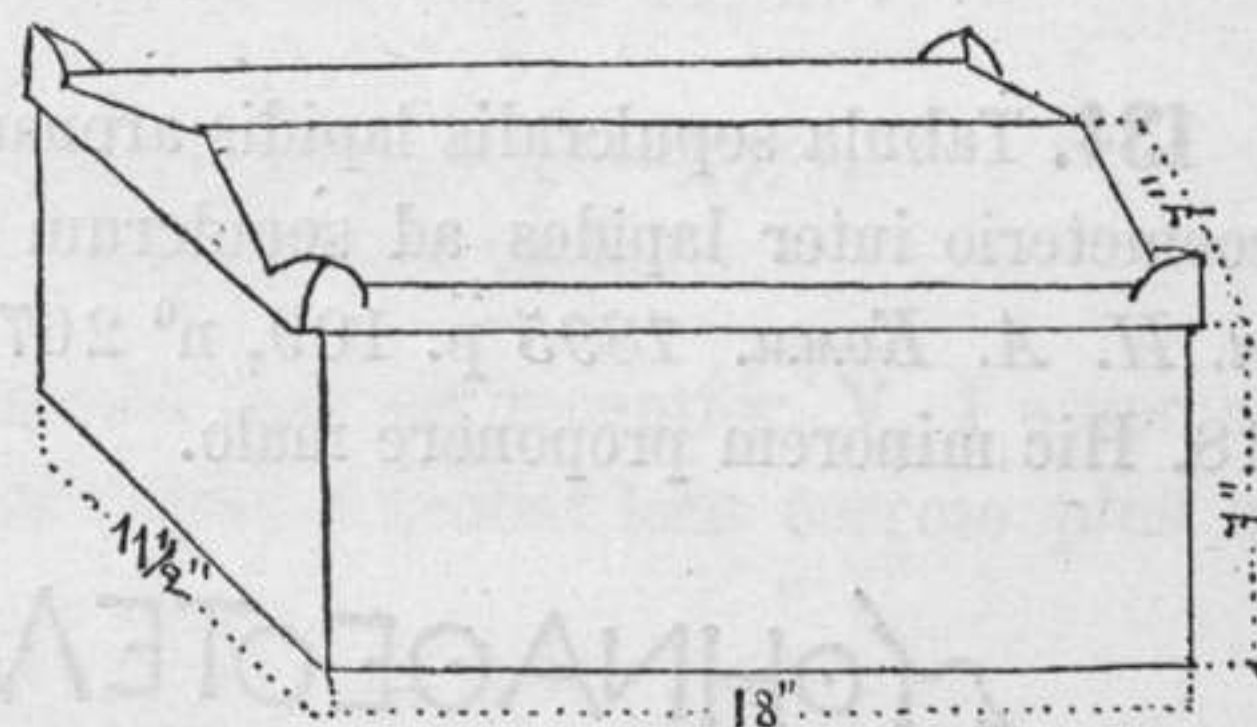
Titulus est Romanae aetatis recentioris. *Ἡμέρα* nomen proprium notum est, sed Chersonesi primum obvenit, *Ἀπελλᾶ* vero nomen novimus ex *IosPE. I*, n° 117. Item nota

1) In hoc libello arcam ita descripsi Kosciuszki relatione usus: Противъ входа въ катакомбу, нѣсколько лѣвѣе, было прорублено въ скалѣ четырехугольное углубленіе, въ которое былъ вставленъ гробикъ изъ песчаника, слѣдующей формы и размѣровъ (см. рисун.).

Обращенныя ко входу сторона гробика и ребро крышки покрыты греческой, сильно поврежденной отъ сырости, надписью. По бокамъ и снизу онъ укрѣпленъ, въ неправильно изсѣченномъ углубленіи, каменными клиньями. На крышкѣ стояли 3 глиняныя лампочки, двѣ по угламъ и одна посрединѣ; на послѣдней находится рельефное изображеніе пегаса.

По снятіи крышки, гробикъ оказался наполненнымъ до краевъ жжеными костями. Сверху лежали 2 стеклянныхъ длинногорлыхъ флакончика, а между костями: золотая брошка, 2 полѣвскіе изъ чернаго

хрустала, 9 золотыхъ бляшекъ, кусочки тонкаго листо-

ваго золота, сломанная костяная ручка и 5 бусъ изъ

est ἡμυσσ scriptura pro ἡμυσ, quae assimilatione vocalium explicatur¹⁾. Quod in titulo legitur «εἰς ἔτη ε' ἡμυσσ», significare videtur Hemerae ossa 5½ annos in arca fuisse conservanda, quibus elapsis potuisse eximi, ut arca alius mortui ossibus conservandis inserviret.

136. Monumentum sepulcrum integrum marmoris candidi, infra desinens in spinam basi infingendam, a. 0,88 m., l. supra 0,37, infra 0,48, cr. 0,09. In superiore lapidis parte sub epistylis inter pilas sculpta est mulier 0,30 alta, longo vestitu, stans facie ad spectantem conversa, dextra manu umero admota, sinistra dextrae cubitum sustinens, a dextra adstante puella (0,175 alta); inter figuras videtur ara semicircularis esse sculpta. Capita mulieris et puellae fracta sunt (consulto, ut putat Kosciuszko), reliqua omnia optime conservata. Sub anaglypho titulus est, cuius primi duo versus litteris grandioribus exarati sunt, quam reliqui (litt. a. v. 1 circa 0,022 m., v. 2 circa 0,02, reliquorum 0,01—0,015). Litterae nonnullis locis detritae sunt, sed in universum satis bene etiam nunc in ectypo et in imagine photographica distinguuntur. Lapis repertus est in templo christiano a. 1890 effosso in insula, quae iacet in sinu, qui Casacorum (Казачья бухта) dicitur²⁾. Edidi *Mam.* № 9, p. 27 sq., n° 10. De nonnullis tituli locis disputavit V. Jernstedt *Журн. М. Н. Пр.* m. Septembri a. 1892, cl. philol. p. 147, cui respondi *ibid.* m. Novembri, p. 62.

1	Ο Ι Ν Α Ν Θ Η Γ Λ Α Υ Κ Ι Ο Υ
	Α Β Α Λ Ε Τ Ο Ι Μ Ο Υ Σ Α Χ Α Ρ Ε Ι Σ Τ Α Κ Α Μ Μ Ο Ρ Ε Ν Υ Μ Φ Η
	Ο Ι Ν Α Ν Θ Η Π Α Λ Ω Ν Ε Π Ι Γ Ο Υ Ν Α Σ Ι Σ Ε Ι Ο Τ Σ Θ Ε Ν Τ Ω Ν
	Φ Ω Ν Η Σ Α Ι Λ Ο Χ Ι Η Σ Τ Ε Κ Α Λ Ο Ν Ν Ο Μ Ο Ν Ε Ι Λ Ε Ι Θ Υ Η Σ
5	Μ Η Τ Ρ Ι Τ Ε Η Κ Α Ι Π Α Τ Ρ Ι Κ Ε Κ Α Ρ Μ Ε Ν Α Δ Ω Ρ Α Π Ο Λ Ε Π Η
	Ν Υ Ν Ν Ε Σ Υ Μ Ε Ν Κ Ρ Υ Ε Ρ Α Ι Ε Ι Ν Ε Π Ι Ψ Α Μ Α Θ Ο Ι Σ Ι Ν Μ Υ Ε Ι Σ
	Κ Ω Κ Π Ο Υ Κ Ε Λ Α Δ Ο Ν Τ Ο Π Α Ν Α Δ Ρ Ο Σ Ο Ν Ο Υ Δ Ε Σ Ε Γ Ε Ι Ρ Ε Ι
	Α Ε Ν Α Ε Σ Κ Ε Λ Α Δ Η Μ Α Υ Ι Λ Η Σ Ο Κ Ο Σ Ω Τ Ε Σ Ε Μ Η Τ Η Ρ
	Ο Ρ Ν Ι Σ Ο Κ Ω Σ Γ Ε Γ Ο Μ Κ Ε Ι Υ Δ Ε Λ Ι Θ Ο Σ Ο Υ Δ Ε Ν Α Κ Ο Υ Ε Ι Σ
10	Α Λ Α Μ Μ Ε Λ Α Ν Δ Ε Ι Ν Η Σ Ε Π Τ Ε Ρ Ι Ρ Ο Ε Σ Σ Ω Κ Ε Α Ν Ο Ι Ο
	Ε Ι Λ Ε Υ Ν Τ Α Ι Ψ Υ Χ Α Ι Δ Ε Κ Α Τ Α Κ Θ Ο Ν Ι Ω Ν Α Μ Β Α Ν Τ Ω Ν
	Ζ Μ Ε Ρ Δ Α Λ Σ Ο Ν Β Ρ Ο Μ Ε Ο Υ Σ Ι Σ Υ Δ Ε Θ Ρ Ο Ο Σ Ο Υ Χ Τ Τ Ο Κ Η Ω Ν
	Σ Υ Π Τ Ο Σ Ι Ο Σ Ν Ε Ν Ο Η Κ Α Σ Ε Π Τ Ε Ι Π Τ Ε Σ Α Σ Τ Υ Γ Α Λ Η Ο Η Σ
	Τ Ι Σ Μ Α Κ Α Ρ Ω Ν Ν Ο Μ Ο Σ Ο Υ Τ Ο Σ Ι Μ Α Ν Σ Ρ Ε Σ Η Ε Ν Υ Κ Ω Ρ Χ Ι Ι
15	Ο Υ Χ Ι Κ Α Κ Α Ι Θ Ν Η Σ Κ Ο Υ Σ Ι Π Ρ Ο Μ Ο Ι Ρ Ι Ε Σ Θ Υ Χ Ι Τ Ο Κ Η Ω Ν
	Ο Υ Τ Ι Δ Α Ν Ω Ν Α Λ Λ Ε Ι Τ Ι Α Ρ Ι Π Τ Ρ Ε Π Τ Ε Σ Ε Ι Δ Σ Ε Χ Ο Υ Σ Α
	Η Γ Ε Ν Ο Σ Η Ρ Α Τ Ο Δ Ε Σ Ο Λ Ο Ν Ε Τ Η Τ Υ Μ Ο Ν Α Ν Δ Ρ Α Σ Ι Π Τ Υ Θ Ω
	Χ Ρ Υ Σ Ε Ο Ν Ο Τ Τ Ι Γ Ε Ν Ε Θ Λ Ο Ν Ε Σ Α Ι Δ Α Π Ρ Ω Τ Ο Ν Ο Δ Ε Υ Σ Ι Ν

1) Cf. Meisterhans, Gramm. d. Att. Inschr. 2 p. 22.

2) De his explorationibus v. quae scripsit Kosciuszko-

Waluzynicz in *Изв. Таврич. Уч. Арх. Комм.* № 13 (a. 1891), p. 55—61.

Titulus a lapicida imperito tam neglegenter incisus est, ut quamvis satis bene conservatus ad restituendum valde sit difficilis. Restituendi laborem multum nobis sublevavit Th. Korsch professor amplissimus communicatis observationibus, quas in consessu societatis historicae et archaeologicae Odessitanae d. 8 m. Februarii a. 1891 legerat¹⁾. Korschii coniecturis aliquot in textum receptis titulum ita restituimus:

1. Οἰνάνθη Γλαυκίου.

- Ἄβαλέ τοι Μοῦσα[ι σὰ] χαρεῖσια, κάμμορε νύμφη
 Οἰνάνθη, πα(ίδ)ων ἐπὶ γούνασι σεῖο τεθέντων,
 φωνῆσαι λοχίης τε καλὸν νόμον Εἰλειθυ(ι)ης,
 5. μητρὶ τεῇ καὶ πατρὶ κε[χ]αρμένα δῶρα πό[σ]ει τ[ε].
 νῦν [δ]ὲ σὺ μὲν κρυεραῖ[σ]ιν ἐπὶ ψαμάθοισιν [ιὰ]ύεις
 Κωκυτοῦ κελάδοντο[ς] ἀνὰ δρόσον, οὐδέ σ' ἐγείρει
 ἀεναῆς κελάδημα [φ]ίλης ὁ[π]ός, ὥτ' σε μήτηρ
 ὄρνις ὅκως γεγρό[η]κε, [σ]ὺ δὲ λίθος οὐδὲν ἀκούεις,
 10. ἀλ(λ)ὰ μελανδεῖν[αί σ]ε περὶ ῥόες Ὠκεανοῖο
 εἰλεῦνται, ψυχαὶ δὲ κατα[χ]θονίων ἀ[λι]βάντων
 ζμερδαλέον βρομέουσι, σὺ δὲ θρόο[ν] οὐχὶ τοκήων,
 οὐ πόσιος νενόηκας, ἐπεὶ πῖες, ἄ, στύγα Λήθης.
 τίς μακάρων νόμος οὗτος [ἀν]ά[μ]ερ[ο]ς; ἢ ἐ νυ κῶρ[αι]
 15. οὐχὶ κακαὶ θνήσκουσι προμοίρ[ω]ς, οὐχὶ τοκήων
 οὐτιδανῶν, [ἀ]λλ' εἴ τι[ς] ἀριπρεπὲς εἶδο[ς] ἔχουσα
 ἢ γένος; ἢ ῥα τόδ' ἐσθλὸν ἐτήτυμον ἀνδράσι Πυθῶ,
 χρύσειον ὅττι γένεθλον ἐς Αἶδα πρῶτον ὁδεύ[ε]ιν;

V. 1—4 Korschius restituit sensum ita fere explicans: gratius esset, si Musae χαρεῖσια tua et partum cantassent quam mortem; sed quid esset τὰ χαρεῖσια, nescire se professus est. V. 6 extr. [ιὰ]ύεις Jernstedtius l. l. proposuit pro eo quod Korschius dederat [ἀ]ύεις. Ad v. 8—9 Korschius conferri iubet Kaibelii Epigr. 241,7: Μήτηρ δ' ἡ δύστηνος ὁδύρεται οἷά τις ἀκταῖς Ἀλκυονίδας γοεροῖς δάκρυσι μυρομένα. Vv. 10—11 pro eis, quae idem commendavit ἀλ(λ)ὰ μελανδεῖνης [σ]ε περὶ ῥόος Ὠκεανοῖο εἰλε[ῖ]ται, nostram coniecturam retinere maluimus ad ductus in lapide conservatos propius accedentem; εἰλεῦνται forma pluralis in ectypo et in imagine photographica optime dispicitur; offendit sane, quod in voce ΜΕΛΑΝΔΕΙΝΗ ultima littera pro αι recipienda est, sed in titulo aetatis recentioris hoc ferri potest. Nominis ῥοῦς formae tertiae quae dicitur declinationis apud nonnullos scriptores occurrunt²⁾; περὶ cum εἰλεῦνται est coniungendum. V. 12 etiam θρόος (ut in lapide scriptum est) ut accus.

1) Cf. huius consessus rationem redditam, seorsim typis impressam.

2) Cf. Stephani Thes. linguae Graecae s. v.

plur. formam doricam ferri posse adnotavit Korschius; idem v. 14 restituit [ἀν]ἀ[μ]ερ[ο]ς et vv. 16—18 supplendos proposuit ita: [ἀ]λλ' εἴ[τ'] ἀ[ρ'] ἀριπρεπὲς εἶδος ἔχουσα[ι] | ἦ γένος; ἦ ῥα τὸδ' εἰπεν ἐτήτυμον ἀνδράσι Πυθῶ | χρύσειον ὀψιγένεθλον κτλ. V. 17 εσθλον pro εἶπεν scriptum esse putat propter similitudinem εθλον litterarum, quae sunt in versu proxime insequenti (cf. vv. 7 et 8 κελάδοντος et κελάδημα), ἦ ῥα et ἐτήτυμον conferri iubet cum Kaibelii Epigr. 242, 4 et 273, 18, ὀψιγένεθλον confert cum πρωτογένεθλος et πρῶτον cum Hom. *Od.* ω, 28: Ἡ τ' ἄρα καὶ σοὶ πρῶτα παραστήσεσθαι ἔμελλε Μοῖρ' ὀλοή. Nos versus illos aliter legimus, quamvis ingeniosissimae esse Korschii coniecturae nobis videantur. Ἀλλ' εἴ τις v. 16 eo sensu dictum esse putamus, quo saepius apud Sophoclem legitur¹⁾; v. 17 ἦ ῥα non interrogativa particula esse potest, sed imperfecti forma verbi ἡμί addita ῥα particula²⁾, et ἐσθλόν ironice videtur dictum; ὅτι pro ὅτι positum v. 18 eo sensu videtur esse dictum, quo ὅτι δὴ aut ὅτιοῦν usurpatur.

Et litteratura ipsa et εἰ pro ι (fortasse etiam η pro αι) scriptum probant titulum satis noviciū esse, altero p. Chr. saeculo utique non antiquiorem³⁾.

137. Monumentum sepulcrum lapidis vilis inferne fractum, a. 0,50 m., l. 0,30, cr. 0,13. Supra ornatum est aetomate rudi epistylion et tribus acroteriis instructo. Sub epistylion titulus est diligenter scriptus (litt. a. fere 0,025) et sub titulo rosae duae. Exscripsi.

Lapis a. 1900 in Chersonesi rudibus repertus ibidem servatur in museo.

Γ Α Ρ Ε Ν Α Ε Π Ι Κ Ρ Α Τ Ε Ο Σ Γ Υ Ν Α

Παρ[θ]ένα
 Ἐπικράτεος
 γυνά.

Propter litteraturam titulum ad IV a. Chr. saeculum libenter rettulerim.

1) *Oed. Col.* 734: πρὸς πόλιν δ' ἐπίσταμαι σθένουσαν ἥκων, εἴ τιν' Ἑλλάδος, μέγα. — *Ibid.* 1664: ἀνὴρ γὰρ οὐ στενακτὸς οὐδὲ σὺν νόσοις ἀλγεινὸς ἐξεπέμπετ', ἀλλ' εἴ τις βροτῶν θαυμαστός. — *Al.* 488: ἐλευθέρου μὲν ἐξέφυγαν πατρός, εἴπερ τινὸς σθένοντος ἐν πλούτῳ. — *Trach.* 8: νυμφείων ὄκνον ἀλγιστον ἔσχον, εἴ τις Αἰτωλὶς γυνή. — Cf. Eur. *Andr.* 6:

νῦν δ' εἴ τις ἄλλος, δυστυχιστάτη γυνή.

2) Cf. Hom. *Il.* 3,355: ἦ ῥα, καὶ ἀμπεπαλὼν προΐει δο-
 λιχόσκιον ἔγχος; 6, 390: ἦ ῥα γυνή ταμίη etc.

3) De ZM pro ΣM scripto v. 12 cf. Meisterhans, Gr. d. Att. Inschr.² p. 68; Blass, Ausspr. d. Griech.² p. 76.

138. Monumentum sepulcrale lapidis calcarii l. 0,26, cr. 0,14. Superne ornatum erat epistyllo, quod hodie laesum est. Sub titulo sculptae sunt rosae duae item laesae. Titulus diligenter exaratus bene etiam nunc legitur (litterarum altitudo variat inter 0,01 et 0,015 m.). Exscripsi.

Lapis a. 1894 Chersonesi in necropoli repertus exstat ibidem in museo.

ΤΙΜΞΕΝΑ ΑΠΟΛΛΟΦΑΝΕΙΟΣ ΑΠΟΛΛ...ΝΙΟΥ ΓΥΝΑ	Τιμ[ο]ξένα Ἀπολλοφάνειος, Ἀπολλ[ω]νίου γυνά.
--	---

Titulus tertio a. Chr. saeculo non videtur esse recentior.

139. Tabella marmorea a sinistra fracta, a. 0,065 m., l. infra 0,10; tituli reliquiae optime conservatae sunt (litt. a. 0,015). Edidi *Mam.* № 23, p. 17, n° 19, addita imagine, quae hic repetitur.

Rep. a. 1896 in coemeterio ad sinum *Καραμυνηνα βυχμα* dictum, exstat Chersonesi in museo.

[Ἡ δεῖνα] Ἡρώιδα,

[.....σ]ικλεῖος

[γ]υνά.

$\frac{1}{3}$ magn. nat.

Titulum propter litteraturam ad III a. Chr. saeculum rettulerim. Mariti nomen certo restitui nequit, cum nomina in -σικλης exeuntia satis multa sint (ex. c. Ἀγασικλης, Ἐρασικλης, Κτησικλης, Λυσικλης, Ὀνασικλης etc.).

140. Fragmentum monumenti sepulcralis a. 0,09 m., l. 0,14, cr. 0,10. Sub epistyllo titulus erat uno versu compositus, cuius media tantum particula superest (litt. a. 0,02), et sub titulo anaglyphum, quod fractura ablatum est.

Chersonesi in museo exscripsi a. 1900.

epistylium

ΗΠΥΘΟΛ

hic erat anaglyphum.

..... η Πυθοδ[ώρου].

141. Fragmentum monumenti sepulchralis marmoris candidi undique mutilatum, a, 0,21 m., l. 0,26, cr. 0,08. Anaglyphum, quo monumentum erat ornatum, totum fere periit: non superest nisi longi vestimenti muliebris pars inferior. Sub anaglypho exstat tituli pars media male conservata.

Chersonesi in museo exscripsi a. 1900.

ΝΗΡΟΙΔΟΥ ΚΟΙΛΙΟΥ
ΘΥΓΑΤΗΡ ΜΗΤΡΟΔ
ΙΟΥ ΕΤΩΝ

..... ν Ἡροδ[ω]ρ[ο]υ? .....
ἡ δεινα] θυγάτηρ Μητροδ[ώρου, γυνή
δὲ .....]ίου ἐτῶν [. . . , χαῖρε].

Titulus dialecto communi, non dorica, compositus Romanae est aetatis.

142. Monumentum sepulchrale marmoris candidi superne fractum, a. max. 0,615 m., l. 0,56, cr. 0,165, diligentissime elaboratum. Anaglypho repraesentatae sunt figurae quattuor stantes sub porticu inter columnas duas striatas, altis basibus impositas: a sinistra spectanti vir dextra pallium sustinens, sinistra demissa volumen tenens, a dextra mulier longo vestitu, ad columnam dextram puellula, ad sinistram puer. Mulieris pars superior, columnae sinistrae pars, fastigium totum fracta sunt; figurae viri pars superior perquam laesa alio loco reperta est. Sub anaglypho titulus est, litteris magnis (a. 0,04) diligentissime scriptus. Ad ectypum chartaceum edidi *Mam.* № 23, p. 17, n° 20.

Lapis a. 1898 repertus exstat Chersonesi in museo.

ΓΥΝΗ·ΤΑΥΡΙΚΗ

Cum minime sit probabile haec sola verba monumento sepulchrali fuisse inscripta, mulieris nomine omisso, coniciendum est primum tituli versum defunctae et mariti eius nomina continentem supremae lapidis parti, nunc deperditae, fuisse inscriptum, ut totus titulus hunc in modum restituatur:

[Ἡ δεινα τοῦ δεινός
γυνὴ Ταυρικῆ.]

Sane in titulis Chersonensibus nondum exstant exempla talis scribendi generis, ut titulus super anaglyphum incohatus sub eodem continuetur¹⁾; sed inveniuntur haec exempla in Bosporo²⁾ et in aliis oppidis in oris Ponti Euxini sitis (ut Odessi, quod oppidum Varnae hodiernae loco florebat), ut nihil sit mirum Chersonesi quoque hunc scribendi modum fuisse in usu.

Ταυρικὴ est forma feminini generis Taurorum gentis, quam in Chersonesi vicinia habitasse constat. Ut alia omittamus, commemorantur οἱ παροικοῦντες Ταῦροι in decreto Diophantiano (*IosPE.* I, n° 185). Nunc videmus huius gentis nomen etiam Romana aetate fuisse conservatum, ad quam titulum nostrum pertinere litteratura probat. Videtur mulier, cuius monumentum sepulcrum nunc tractamus, Chersonesi habitasse, sed civitate non esse donata ideoque in titulo nomine gentis esse designata, ex qua erat oriunda. In titulis sepulcralibus orae septentrionalis Ponti Euxini nomen gentis barbarae vicinae primum hic commemoratur; sed in aliis regionibus similia exempla saepius obversantur: veluti habemus monumenta sepulcralia Maeotarum et Sarmatarum in Attica, in insula Rhodo, in Argolide etc. sepulcrorum³⁾.

c) Titulorum sepulcralium fragmenta incerta.

143. Frustulum tabellae marmoreae, quam monumento sepulcrali e lapide vili secto fuisse inmissam admodum est veri simile. Edidi *Mam.* № 23, p. 18, n° 21, addita imagine, quae hic repetitur.

Rep. a. 1896 in necropoli Chersonesitarum, exstat ibidem in museo.

[Ϛ]ψ . . . .

[Δ]ελφ . . . .

$\frac{1}{3}$ magn. nat.

Litteratura Romanae est aetatis.

1) Sed exempla titulorum *supra* anaglyphum exartorum Chersonesi quoque habemus: v. *IosPE.* I, n° 216 (imaginem v. *infra*, in altera huius voluminis parte) et *supra* n° 115.

2) *IosPE.* II, n° 197 etc.

3) Δόλων Μαίωτης — *C. I. Att.* II, 3, n° 3158: Ἰὰς

Μαιῶτις χρηστή — *ibid.* n° 3159; Παρμένων Ἀπολλωνίου Μαίωτης — *ibid.* n° 3160; [Π]ίστος Μαίωτης — *ibid.* n° 3161; Λετίνης Μαίωτης — *ibid.* III, 2, n° 2561; Ὑγι(α)ίνων Σαρμάτης — *ibid.* n° 2897; Τίμων Μαίωτας in insula Rhodo, *Bull. de corr. Hell.* X, p. 339, n° 6; [ὁ δεινα] Μαίωτης in Argolide — *ibid.* XIII, p. 122, n° 12.

144. Fragmentum tabulae marmoreae 0,07 crassae; litterae quattuor superstites (altae circa 0,02 m.) in ectypo bene dispiciuntur, quo usus titulum edidi *Mam.* № 23, p. 15, n° 15.

Repertum est in ecclesia magna, quae effossa est a. 1897 (v. *Φιλ. Οδοζρ.* XV, 1, p. 55 sq.), exstat Chersonesi in museo.

ΠΙΔΣ

[Οὐαλέ]ριος

[τοῦ δεῖνος?]

Titulus videtur esse sepulcralis aetatis Romanae.

145. Monumenti sepulcralis marmorei angulus sinister inferior in duas partes fractus, a. 0,26 m., l. 0,23, cr. 0,07. A sinistra supersunt pilae basi impositae particula et ad dextram eius duorum tituli versuum reliquiae. Exstat in museo eiusdem monumenti angulus sinister superior, in quo supersunt fastigii sculpti particula et eiusdem pilae caput. Non est dubium, quin monumentum anaglypho fuerit ornatum.

Chersonesi in museo exscripti a. 1900.

pila.	ZI	.....
	ME	>
	vacat.	

ζ[ήσας ἔτη]

με', χ[αῖρε].

Litteras ME annorum numerum indicare puncta probant utrimque posita. Titulus Romanae est aetatis.

146. Fragmentum anguli dextri inferioris tabulae marmoreae utrimque politae, a. 0,055 m., l. 0,15, cr. 0,032. Litterae diligenter exaratae (a. 0,027 m.) optime in ectypo dispiciuntur, quo usus titulum edidi *Mam.* № 9, p. 31, n° 12. Contuli a. 1892.

Rep. Chersonesi vere a. 1891 in platea prope novum templum, exstat ibidem in museo.

ΟΙΣΠΑΡΑ
ΕΙΝ
vac.

.....
[.....τ]οῖς παρά-
[γουςι χαῖρ]ειν.

Litteratura Romanae est aetatis.

CLASSIS SEXTA.

Varia.

147. Fragmentum basis marmoreae a. 0,05 m., l. 0,23 totidemque crassum; in plano superiore exstat pars foraminis statuae pedi infigendo destinati. Tituli litterae superstites in ectypo optime dispiciuntur (a. 0,015 m.). Rep. a. 1893 in urbis rudibus, exstat in museo. Edidi *Mam.* № 17, p. 20, n° 22. Contuli a. 1900.

ΒΑΣΙΛΕΥΣ Ἀσποῦ
ΛΕΥΓΙ

Βασιλεὺς Ἀσποῦ[ργος? . . . .
βασιλ]εύω[ν . . . .

Aspurgi regis Bosporani nomen in titulo Chersonensi restituere primo aspectu audacissimum sane videri potest. Sed si animadverterimus Strabonem ter disertis verbis adfirmare¹⁾ Chersonesum a Mithradatis VI temporibus usque ad suam aetatem sub ditione regum Bosporanorum fuisse, facile concedemus Chersonesi monumentum potuisse poni Aspurgi nomen referens, quem Strabonis aetate regnasse constat²⁾. Sed utrum basi, cuius fragmentum ad nos pervenit, ipsius Aspurgi statua imposita fuerit a Chersonesitis beneficio aliquo affectis dicata, an dei alicuius aut hominis statua ab Aspurgo posita, non constat; hoc tamen ideo videtur probabilius, quod Aspurgi nomen recto casu positum est (ut enuntiati subiectum); nam si titulus in honorem eius esset scriptus, casum nominis accusativum potius expectaremus.

148. Fragmentum tabulae marmoreae ab omnibus praeter dextram partibus mutilatum, a. 0,14 m., l. 0,24, cr. 0,025. Tabula ornata erat anaglypho, cuius non supersunt nisi animalium quorundam pedes et ungulae. Sub anaglypho titulus erat, cuius reliquiae bene in ectypo dispiciuntur (litt. a. 0,018—0,02 m.). Pars postica item anaglypho ornata est, quo repraesentantur figurae duae humanae lecto incumbentes, dextris rotundum nescio quid tenentes; dextrae figurae caput fractum est, sinistrae non supersunt nisi manus et umeri pars. Huius anaglyphi parte superstite nisus Kosciuszko putat tabulam primitus latam fuisse non amplius 0,33. Ectypo chartaceo usus edidi *Mam.* № 23, p. 19, n° 24.

Lapis a. 1897 in necropoli repertus exstat Chersonesi in museo.

1) Strab. VII, 4, §§ 3, 5, 7. Dubitabant sane viri docti, num recte hoc dixisset Strabo, sed nulla est idonea dubitationis causa. Cf. quae A. Berthier de Lagarde dixit 300. XVI (1893), p. 68.

2) Regnasse videtur Aspurgus ab a. 8 a. Chr. usque ad a. 38 p. Chr. Cf. *IosPE.* II, introd. p. XL; Brandis in Pauly-Wissowa, *Real-Encyclop.* s. v. Bosporos, c. 781.

Anaglyphum.

ΦΙΛΟΥ·ΚΑΙ ΗΛΙΝΘΑ ΜΙΧ
 ΖΝΘΕΑΓΕΝΗΝ ΕΥΣΕ-
 ΡΟΣΕΝΟΣ·ΑΤΕΛΛΑΣ
 ΔΩΝ·ΟΙ ΑΔΕΛΦΟΙ
 -ΛΙΣ

[Τὸν δεῖνα Θεο?] φίλου καὶ Ἥλιν Θαμιχ-
 .....ων Θεαγένην Εὐσε-
 [βίου. ....π]ρόξενος Ἀπελλᾶς
 .....δων οἱ ἀδελφ[οί]
 .....ταῖς ...

Quid haec sibi velint, non expedit. Litteratura Romanae est aetatis.

149. Fragmentum tabulae superne et a dextra fractae, a. 0,28 m., l. 0,17, cr. 0,15. Supersunt initia quattuor tituli versuum litteris minutis incisorum, quae hodie admodum laesae sunt; infra corona sculpta est, in qua supersunt vestigia tituli octo versibus compositi. Lapis a. 1893 repertus in ea parietinarum parte, quae est inter meridiem et occasum solis, servatur in museo. Ectypo chartaceo usus edidi *Mam.* № 17, p. 21, n° 23.

Α.ΛΑΜΑΣΑΙ
 ΑΓΝΗΗΚΑΙ
 ΚΑΙΠΟΡΕΦ.ΙΒ/
 ΚΑΛΘΝΕΝ/

in corona:

ΤΟΙΣ
 ΗΛΟΙ
 IP
 M
 ΗΤΑ
 ΜΑΓ
 ΟΟ
 Ν

.....
 ἀ[λ]λ' ἄμα σα. . .
 ἀγνήν καί. . .
 καὶ πόρε Φ[ο]ιβ. . .
 καλ(ό)ν ἐν . . .

Patet titulum superiorem distichis elegiacis esse compositum. Titulus coronae inscriptus adeo laesus est, ut restitui nequeat. Propter litteraturam titulum ad II s. I a. Chr. saeculum rettulerim.

150. Fragmenta quinque epistylī caelatura ornati, Litterae aetatis Romanae diligenter admodum exaratae, altae circa 0,05 m., typis hodiernis similes sunt. Veri simile est titulum hunc templi aut aedium quarundam publicarum epistylīo incisum dedicationem aliquam continuisse. Quam ob rem valde dolendum est, quod tam parvulae eius lacinae tulerunt aetatem. Ad ectypum chartaceum edidi *Mam.* № 9, p. 35, n° 23, et lapide a. 1892 inspecto repetii *Mam.* № 17, p. 79 ex ordine composita. Fragmenta vere a. 1891 Chersonesi in platea quae est circum novum templum reperta servantur ibidem in museo.

δ ϵ α ι δ
 ΑΙΤΑΕΝΤΩΦ   ΖΑΝΦ   ΑΙ

Quae in fragmentis leguntur ita proposui restituenda:

[... κ]αὶ τὰ ἐν τῷ . . . . . φ ἀνέ[θηκ]α[ν].

151. Fragmenta tria coniuncta tabulae marmoris leucophaei (cr. 0,025 m.) utrimque politae, superne epistylīo ornatae, a reliquis partibus fractae; omnia fragmenta alta sunt 0,13 m., l. 0,15. Litterae inter lineolas diligenter exaratae optime in ectypo dispiciuntur (a. 0,025—0,03), quo usus edidi *Mam.* № 9, p. 32, n° 14. Lapide inspecto a. 1892 quae essent corrigenda indicavi *Mam.* № 17, p. 78.

Fragmenta a. 1891 in platea prope novum templum reperta servantur in museo.

ἸΕΒΩΝΙΑΝ   . . . Τρ]εβωνιαν[ός . . .
 ΗΚΑΙΑΥΤΟ   . . . ν καὶ αὐτο . . .
 ΔΟΝΔ   . . . δον . . .

Videtur fragmentum esse tituli honorarii, cuius litteratura alteri maxime p. Chr. saeculo convenit.

152. Fragmentum tabulae marmoris candidi ab omnibus partibus praeter inferiorem mutilatum, a. 0,15 m., l. max. 0,19, cr. 0,06. Litterae grandes et diligenter exaratae (a. vv. 1 et 2 circa 0,038, v. 3 circa 0,028) facile in ectypo dispiciuntur, quo usus edidi *Mam.* № 9, p. 31, n° 13. Lapide a. 1892 inspecto quae corrigenda essent indicavi *Mam.* № 17, p. 78.

Fragmentum vere a. 1891 Chersonesi repertum in platea prope novum templum exstat ibidem in museo.

\ Ψ BEL   . . . ος Βε . . .
 'ΘΕΡΙΑΝ   . . . τὰν ἐλευ]θερίαν . . .
 'ΑΙΕΥΕΡ   . . . κ]αὶ εὐερ[γέτης . . .

Videtur esse fragmentum tituli in honorem viri alicuius positi, qui de libertate oppido recuperanda bene meritus erat. Propter litteraturae indicia titulum ad II p. Chr. saeculum rettulerim.

153. Frustulum tabulae marmoreae ab omnibus partibus mutilum praeter superiorem epistylīo ornatam. Litterae superstites bene in ectypo dispiciuntur, quo usus titulum edidi *Mam.* № 9, p. 34, n° 22.

ΝΑΚΙΑΡΧ   . . . γυμ]νασιάρχ[ης . . .
 \ II

De gymnasiarchia Chersonensi cf. quae dixi in commentatione de Chersonesi rebus publicis (*Журн. М. Н. Пр.* 1884, m. Iun. = *Bull. de corr. Hell.* v. IX p. 265 sq.). Litteratura est aetatis Romanae recentioris.

154. Fragmentum tabulae marmoris candidi undique mutilum, a. 0,12 m., l. supra 0,10, cr. 0,035. Tituli reliquiae litteris 0,017 altis scriptae optime in ectypo dispiciuntur. Edidi *Mam.* № 23, p. 22, n° 29, addita tituli imagine, quam hic repetendam curavi.

Rep. a. 1896 in platea ante templum S. Vladimiri, exstat in museo.

$\frac{1}{3}$ magn. nat.

Ne una quidem vox integra superest praeter καὶ v. 4.

155. Fragmentum tabulae marmoris leucophaei ab omnibus partibus praeter sinistram mutilum, a. 0,12 m., l. max. 0,08, cr. 0,03. Tituli reliquiae in ectypo bene leguntur (litt. a. 0,015). Edidi *Mam.* № 23 p. 22, n° 30 cum imagine.

Rep. a. 1896 in Chersonesi rudibus septentrionem versus a museo, in quo hodie servatur.

ΘΕΑ
ΧΩΝ
ΔΑΜΟ
ΛΛΕΣ

Videtur esse fragmentum catalogi nominum priorum, in quo possunt restitui nomina: Θεα[γέννης ....]Ἀρ[χων] [.....Εὐ]δα-
μο[ς]..... Ἀ[λέξ[ανδρος κτλ.

156. Fragmentum tabulae marmoreae a. 0,12 m., l. max. 0,08. Tituli reliquiae detritae sunt (litt. a. 0,012). Edidi *Mam.* № 23, p. 23, n° 31, addita tituli imagine, quae hic repetitur.

Rep. a. 1896 ibidem, ubi n° 155, servatur in museo.

$\frac{1}{3}$ magn. nat.

Tituli argumentum indagari nequit. V. 2 fortasse fuit [Διο]νόσι[ος].

157. Fragmentum tabulae marmoreae undique mutilatum, a. 1895 in urbis antiquae

rueribus repertum. V. *Омч. И. Аpx. Ком.* 1895, p. 98, cum lapidis imagine (n° 245), quam repetii *Mam.* № 23, p. 20, n° 25, et hic repeto.

Haud scio an decreti fragmentum sit aetatis Romanae; v. 1 fortasse fuit [ἐδοξε] τῷ δάμ[ωι].

158. Fragmentum tabulae marmoreae utrimque politae ab omnibus partibus mutilatum, a. 0,12 m., l. 0,08, cr. 0,034. Litterae superstites diligenter exaratae et optime conservatae sunt (a. 0,02). Ectypo chartaceo usus edidi *Mam.* № 23, p. 20, n° 26.

Rep. in Chersonesi rudibus a. 1898, exstat ibidem in museo.

ΝΙΚ
ΓΡΟΔ
ΡΟΣΣ
ΤΗ
—

Coniecero quispiam vv. 2 restituendum esse nomen [Μα]τρόδ[ωρος].

159. Fragmentum tabulae marmoreae undique mutilum, a. max. 0,07 m., l. 0,10. Litterae pulchrae aetatis Romanae, altae 0,015 m., optime in ectypo dispiciuntur, quo usus titulum edidi *Mam.* № 9, p. 33, n° 19.

Fragmen vere a. 1891 Chersonesi reper-

tum, cum platea circum novum templum foderetur, ibid. asservatur in museo.

ΥΝΤΕΡ
ΔΕΙΑΣ
ΚΑΝΤ

Cum in lapide ne una quidem vox supersit integra, nihil sane de argumento tituli dici potest.

160. Fragmentum tabulae marmoreae ab omnibus praeter dextram partibus mutilatum, a. 0,30, l. max. 0,28, cr. 0,076. A dextra superest particula quadri sculpti, quo tabula erat circumdata. Tituli diligentissime inscripti reliquiae optime in ectypo leguntur. Vocis ΕΤΙ litterae circa 0,045 altae sunt, praecedentes circa 0,065. Edidi *Mam.* № 23, p. 11, n° 28 cum tituli imagine, quam hic repetendam curavi.

Rep. a. 1897 in Chersonesi rudibus inter museum hodiernum et vigiliarum domum, exstat in museo.

Videtur lapidi recensio quaedam rerum gestarum fuisse inscripta, additis annis, quibus aliquid factum est. Maxime dolendum est, quod e titulo, qui gravissimi videtur fuisse momenti, tam parvum frustulum aetatem tulit.

161. Epistylī fragmentum lapidis granitae leucophaei a partibus sinistra et inferiore mutilatum, a. 0,11 m., l. max. (supra) 0,22, cr. 0,18. Litterae superstites altae 0,022 m. optime conservatae sunt. Ad fidem ectypi chartacei edidi *Mam.* № 23, p. 20, n° 27. Inspexi a. 1900.

Lapis a. 1898 prope Chersonesi moenia haud procul a turri magna inventus exstat ibidem in museo.

ΔΑΜΟΣΑΘΛΙ

vacat.

[Εὐ]δαμος Ἀθλί[ωνος?]

Videntur lapidi nomina viri et patris inscripta esse, quae sane exempli tantum causa supplevi: nam pro Εὐδαμος potest etiam Εὐρύδαμος aut Εὐθύδαμος restitui, quod vero patris nomen attinet, in Papii et Benseleri lexico unum est nomen Ἀθλίας, quod ab his litteris incipiat. Sed cum Α litteram versu 2 solam stetisse minime sit veri simile, Ἀθλί[ωνος] nomen restituere malo. Titulus aut dedicatarius fuit aut sepulchralis.

162. Fragmentum anguli sinistri inferioris tabulae marmoris candidi, a. 0,19 m., l.

0,16, cr. 0,085. Tabula quadro eminenti ornata erat, latiore infra quam ad sinistram. E titulo litteris aetatis Romanae minutis quidem (a. circa 0,008 m.), sed satis profunde exaratis initia tantum extremorum versuum duorum supersunt. Ad ectypum chartaceum edidi *Mam.* № 9, p. 34, n° 20.

Lapis vere a. 1891 Chersonesi repertus in platea quae est circum novum templum, servatur ibidem in museo.

ΤΑΙ ΕΛΥ
CΤΗΛΗCΠΑC'

vac.

De tituli argumento nihil certi proferri potest.

163. Fragmentum tabulae marmoreae utrimque politae, ab omnibus partibus mutilatum, a. ut nunc est 0,11 m., l. infra 0,13, cr. 0,035. In parte antica coronae pars superest cum inscriptione aetatis Romanae. Repertum est in urbis antiquae rudibus. Exscripsi in museo a. 1892 et edidi *Mam.* № 17, p. 21, n° 24.

Ἀγα[θῆ]
τύχη.

Nihil aliud coronae inscriptum fuisse videtur. Cf. similes titulos *IosPE.* II, nn° 314 et 315.

164. Fragmenta duo tabulae marmoreae utrimque politae, cr. 0,025: *a* undique praeter partem superiorem mutilum, a. 0,08, l. 0,10, rep. aestate a. 1890; litterae v. 1 altae 0,02, v. 2 circa 0,028 satis diligenter exaratae bene in ectypo dispiciuntur, quo usus edidi *Mam.* № 9, p. 34, n° 21; *b* undique mutilum a. 1892 exscripsi et edidi *Mam.* № 17, p. 78.

Fragmenta servantur Chersonesi in museo.

<i>a</i>	<i>b</i>
$\begin{array}{c} \overline{\Upsilon \chi \eta} \\ \text{Ο Σ · Κ} \\ \Lambda - \end{array}$	$\begin{array}{c} \text{—} \text{Τ} \text{—} \text{Ο} \text{—} \text{Ι} \text{—} \text{Λ} \\ \text{—} \end{array}$

Nihil dispici potest nisi *a* v. 1 [Αγαθῇ τύχη]. Litteratura est aetatis Romanae recentioris.

165. Angulus dexter superior tabulae marmoreae a. 0,205, l. 0,18, cr. 0,05, ornatae fastigio et epistyllo. Supersunt reliquiae duorum tituli versuum, quorum prior in epistyllo exaratus est, alter sub eodem. Edidi *Mam.* № 23, p. 24, n° 36, addita tituli imagine, quae hic repetitur.

Rep. a. 1896 in platea ante templum S. Vladimiri, servatur in museo.

$\frac{1}{3}$ magn. nat.

Dubium non est, quin v. 1 scriptum fuerit [Αγαθῇ τύχη].

166. Angulus sinister superior tabulae marmoris leucophaei, a. 0,10 m., l. 0,05, cr. 0,05, utrimque inscriptae. In parte antica supersunt octo litterae 0,02 m. altae, duobus versibus dispositae, in parte postica partes trium versuum litteris minoribus (a. 0,013) inscriptorum. Utor ectypis chartaceis, quae consilio archaeologico misit Kosciuszko-Waluzynicz.

Lapis a. 1899 in Chersonesi ruderebus inventus exstat ibidem in museo.

a. Pars antica:

$$\begin{array}{c} \text{Γ Α Η Ρ} \\ \text{Ι Ο Σ Γ} \end{array}$$

b. Pars postica:

$$\begin{array}{c} \text{Ν Ο Σ Ω Φ} \\ \text{Ο Ν Α Ο Τ Α Π Α Λ Α Κ Ι Κ Ο Ν Τ} \\ \text{Ξ Ο Θ Ο Τ Α Φ Ω Ν Ε} \end{array}$$

Litteratura partis anticae videtur esse quarti a. Chr. saeculi, in parte vero postica secundo a. Chr. saeculo non antiquior.

167. Fragmentum epistylIIi marmorei l. 0,20 m., cr. 0,04. Litterae superstites bene etiam nunc leguntur (a. 0,018 m.). Edidi *Mam.* № 23, p. 24, n° 34, addita imagine, quae hic repetitur.

Rep. a. 1896, cum ea pars Chersonesi ruderebus exploraretur, quae est inter orientem et meridiem, exstat ibidem in museo.

$\frac{1}{3}$ magn. nat.

Tituli argumentum divinare nequeo.

168. Fragmentum tabulae marmoreae undique mutilum, a. max. 0,08, l. circa 0,10, cr. 0,016, in quo supersunt reliquiae duorum tituli versuum (litt. a. 0,026). Ectypo chartaceo usus edidi *Mam.* № 23, p. 23, n° 33.

ΣΙΛΙΑΛΟΙ
ΔΙΟΓΕΝΕΣ

V. 2 litterae videntur pertinere ad vocativum nominis Διογένης.

169. Fragmentum tabulae marmoris subcaerulei ab omnibus partibus praeter superiorem mutilum, a. 0,10 m., l. 0,12, cr. 0,05, rep. a. 1895 in litore septentrionali prope monasterii hortum. V. *Ομν. Ήμν. Αρχ. Κομμ.* 1895, p. 101 cum lapidis imagine (n° 251), quam repetii *Mam.* № 23, p. 25, n° 39, et hic repeto.

$\frac{1}{2}$ magn. nat.

Tituli ad Romanam aetatem pertinentis argumentum indagari nequit.

170. Fragmentum tabulae marmoreae a. 0,11 m., l. 0,10, cr. 0,037. Tituli litterae tenues et angustae (a. 0,03 m.) satis bene in ectypo dispiciuntur, quo usus titulum edidi *Mam.* № 23, p. 23, n° 32.

Rep. a. 1897 ibidem, ubi n° 160, exstat Chersonesi in museo.

ΙΟΥ
ΨΤΩΠΡΟ
ΠΟΛ

.....
... αὐ] τῷ προ[ξενίαν...
... ἀσ] πο[νδεί ...

Videtur esse decreti fragmentum aetatis Romanae.

171. Fragmentum tabulae marmoris leucophaei ab omnibus partibus praeter sinistram mutilatum, a. 0,14 m., l. 0,09, cr. 0,04. Litterae superstites altae sunt fere 0,02.

Exscripsi Chersonesi in museo a. 1900.

ΕΡΜ
ΝΟ
ΕΓ

172. Fragmentum tabulae marmoris candidi ab omnibus partibus praeter sinistram mutilatum, a. 0,10 m., l. 0,13, cr. 0,06. Litterae superstites aetatis Romanae circa 0,022 altae bene etiam nunc leguntur.

Exscripsi Chersonesi in museo a. 1900.

ΔΑΨΤ
ΑΝΕ
ΟΓ

173. Fragmentum tabulae marmoris candidi undique mutilatum, a. 0,08 m., l. max.

0,09, cr. 0,03. Tituli litterae superstites optime leguntur.

Rep. a. 1894 in ea parte Chersonesi rudum, quae est inter orientem et meridiem, servatur ibidem in museo. Exscripsi a. 1900.

ONAL
vpi v

Haud scio an v. 2 legendum sit [Mα]υρ-
x[ις].

174. Frustulum marmoris candidi a. 0,045 m., l. 0,08, cr. 0,04. A dextra exstat margo. Litterae superstites, altae 0,012, bene etiam nunc leguntur.

Chersonesi in museo exscripsi a. 1900.

∪ BHΓIC |

ΔΔ -
7:17

175. Fragmentum columnae magnae marmoris leucophaei, in quo supersunt tres litterae diligenter exaratae. Duae altae sunt 0,035, tertia multo minor. Exscripsi.

Repertum est a. 1900 Chersonesi in basilica quae dicitur Uvaroviana, servatur ibidem in museo.

AKO vac.
vac.

176. Fragmentum tabulae marmoreae undique mutilum, a. 0,16 m., l. 0,105, cr.

0,05. Quae supersunt litterae apicibus orna-
tae, a. 0,02, optime dispiciuntur in ectypo,
quo usus edidi *Inscr. per a. 1881—88 rep.*
p. 28, n° 36. Contuli in museo Chersonensi
a. 1892.

ΞΡΙΦ
CINAYT
ΔONTOC
ANAM

Hac laciniae certa via restitui non possunt.

177. Fragmentum tabulae marmoreae un-
dique mutilum, a. 0,06 m., l. 0,045, cr. 0,025,
a. 1893 in rudibus Chersonesi repertum.
Litterae circa 0,01 m. altae bene in ectypo
distinguuntur. Edidi *Mam.* № 17, p. 22,
n° 25.

- ∪
ΣΕΙΣ
ΕΜΕΝ
ΤΟΥ

Videtur esse decreti fragmentum.

178. Fragmentum tabulae a. 0,10 m., l. 0,13, cr. 0,09. A sinistra margo videtur su-
peresse. Litterae 0,03 m. altae bene conser-
vatae sunt. Ad ectypum chartaceum edidi
Mam. № 17, p. 22, n° 26.

vac.
TONT
HPAK

179. Fragmen tabulae marmoreae ab omnibus partibus mutilatum, a. 0,10 m., l. 0,09, cr. 0,014, in necropoli a. 1893 repertum. Litterae 0,025 m. altae in ectypo optime leguntur. Edidi *Mam.* № 17, p. 22, n° 27.

— vac.

EPON
TA

180. Angulus sinister inferior tabulae marmoreae, cr. 0,05 m., a. 0,13, l. 0,06. Litterae superstites diligenter exaratae altae sunt 0,015. A partibus sinistra et inferiore exstat spatium vacuum. Ad ectypum chartaceum edidi *Mam.* № 23, p. 25, n° 37.

Fragmentum a. 1898 prope murum antiquum haud procul a magna turri repertum exstat in museo.

OY
ET
NC

181. Fragmentum tabulae lapidis calcarii undique mutilum, a. 0,18 m., l. 0,15, cr. 0,075. Litterae superstites pessime sunt detritae (a. 0,025). Exscripsit Kosciuszko, cum lapidem detritum charta madida exprimere non potuisset. Edidi *Mam.* № 23, p. 25, n° 38.

Fragmentum a. 1897 ibidem repertum, ubi n° 102, exstat in museo.

HP/
ICACA

182. Fragmentum tabulae marmoreae crassae, in quo optime conservatae sunt litterae septem altae circa 0,06 m. et diligentissime incisae. Ad ectypum chartaceum edidi *Mam.* № 23, p. 24, n° 35.

Repertum in pavimento ecclesiae magnae a. 1897 effossae (cf. ad n° 144), exstat in museo.

IOΣΠONT . . . ιος Ποντ[ιχοῦ?]

183. Fragmentum partis superioris tabulae marmoreae fastigio ornatae, sub quo titulus erat uno versu scriptus. Litteras quinque superstites 0,033 altas exscripsit Kosciuszko.

Fragmentum a. 1899 in Chersonesi ruderibus repertum exstat ibidem in museo.

TANTA

Titulus videtur esse sepulcralis. Fortasse supplendum est Τάντα[λος].

184. Globus integer lapidis dioritae viridis, optime elaboratus, diam. 0,19 m. Incisae sunt litterae quattuor aetatis Romanae, altae fere 0,01 m.

Chersonesi in museo exscripsi a. 1900.

ΔΔΠΙ

Hac litterae, efficientes numerum 26, videntur lapidis pondus significare.

185. Fragmenta septem tabulae marmoris candidi venis subcaeruleis adpersi, utrimque politae, crassae 0,035, reperta Chersonesi in ecclesia aetatis Byzantinae, cuius pavementum opere musivo ornatum est. Litterae maximae (a. circa 0,10 m.), diligenter et profunde exaratae, bene etiam nunc leguntur. Fr. *a*, altum 0,25 m., l. 0,34, ad ectypum chartaceum edidi *Mam.* № 9, p. 35, n° 24 (inde rep. Domaszevski C. I. Lat. v. III, suppl. p. 2246, n° 13757); reliqua fragmenta Chersonesi in museo ipse exscripsi a. 1892 et edidi *Mam.* № 17, p. 79.

Admodum dolendum est, quod tam exigua supersunt fragmenta tituli, qui maximi videtur fuisse momenti ad dominationem Romanorum Chersonesi cognoscendam. In fr. *a* scriptum est ...*di]vo Augus[to*..., in fr. *b* videtur *praetoris* mentio fuisse.

186. Fragmentum tabulae marmoreae undique mutilum, a. 0,125 m., l. 0,14 m. Titulus litteris parvulis (a. 0,01) exaratus temporis iniuria valde laesus est. Ad ectypum chartaceum edidi *Mam.* № 9, p. 35, n° 25 (inde rep. Domaszevski, C. I. Lat. v. III, suppl. p. 2246, n° 13753).

Fragmentum vere a. 1891 Chersonesi in platea prope novum templum repertum ibidem servatur in museo.

L L L K N N
 VIVSA . . IOB
 VILIVSIONGV
 vac. ?

.....
 ... *Octa]vius?* .....
 ... *Car]vilius [L]ongu[s?]* ...

De tituli argumento nihil certi proferri potest. Ultimum versum supplevit Hirschfeld (C. I. Lat. 1. 1.).

187. Fragmenta duo tabulae marmoreae cr. 0,035: *a* altum 0,17 m., l. 0,17, a partibus dextra et inferiore mutilatum; *b* undique mutilum, a. 0,11 m., l. 0,10, rep. a. 1891 in coemeterio antiquo. Litterae 0,012 altae inter lineolas profunde exaratae bene etiam nunc leguntur. Fragm. *b* ad ectypum chartaceum edidi *Mam.* № 9, p. 35, n° 26 (inde rep. Domaszewski C. I. Lat. v. III, suppl. p. 2246, n° 13752), contuli a. 1900. Fragm. *a* ipse exscripsi a. 1892 et edidi *Mam.* № 17, p. 79.

b
 IIII
 AVRII
 D

188. Fragmentum lapidis calcarii superne et a dextra mutilatum, a. 0,36 m., l. 0,28, cr. 0,15. Litterae superstites (a. 0,038) perquam laesae sunt. Pridikii apographo usus edidi *Mam.* № 23, p. 19, n° 22. Contuli a. 1900.

Lapis a. 1898 prope turrin magnam repertus exstat Chersonesi in museo.

V S I C
 I A L I V I A
 A N N O R V
 H S C
 P R I M V

189. Fragmentum tabulae marmoris candidi utrimque politae, ab omnibus partibus mutilatum, a. 0,13 m., l. 0,12, cr. 0,022. Supersunt reliquiae tituli latini litteris 0,035 altis exarati. Exscripsi a. 1900.

Fragmentum a. 1899 in Chersonesi rudibus repertum ibidem exstat in museo.

I E R C
 E A D Q V E
 T F S V A

190. Fragmentum tabulae marmoreae crassae 0,023 m., utrimque politae, ab omnibus partibus mutilatum, a. 0,10 m., l. 0,14. Tituli latini litterae superstites 0,03 altae optime etiam nunc leguntur.

Lapis a. 1900 in Chersonesi rudibus repertus ibidem servatur in museo. Exscripsi.

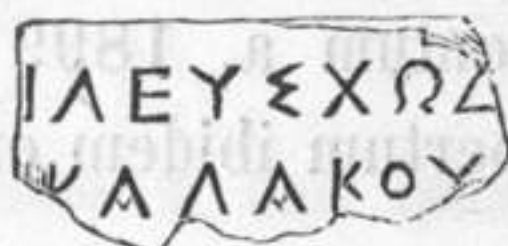
I E R D
 O N I B V S
 I I I I

V. NEAPOLIS SCYTHICA (?)

(cf. v. I, p. 214).

191. «Fragmen tabulae marmoris candidi magn. 0,11 × 0,16 m. Gall., litteris 0,02 altis inscriptum. In parte postica scriptum est Sympheropoli illud provenire». Exscripsit a. 1892 Iac. Smirnov apud comitem Uvarovium in vico Poretschje. Edidi *ЗНРАО*. v. VII p. 86, n° 241¹.

.... Βασ]ιλεὺς Χώδ[αρχος?..

.... 'Ομψ]αλάκου...

Primam v. 2 litteram Ψ, non K sibi visam esse adnotavit Smirnovius. Titulus videtur esse dedicatorius. Primum versum exempli tantum causa restitui. Χωδάρχου nomen Olbiae obvenit (v. *IosPE*. v. I, n° 57).

192. «Fragmen tabulae marmoris candidi a. 0,16 m. Gall., l. 0,17, litteris circa 0,02 altis. In parte postica scriptum est Sympheropoli illud quoque provenire». Exscripsit a. 1892 I. Smirnov apud comitem Uvarovium in v. Poretschje. Edidi *ЗНРАО*. v. VII p. 86, n° 244¹.

.....
... βα]σιλει ..... 'Αχιλ]λεῖ καὶ θεοῖς
[πασι]ν.

Titulus videtur esse dedicatorius, saeculo II a. Chr. non recentior.

VI. OPPIDUM SUDAK.

(Sugdaea).

193. Tribus fere verstis ab oppido hodierno Sudak distat ecclesiola diruta, quam monasterium S. Georgii vocant incolae. Quam cum examinaret anno 1896 Car. E. f. Duhmbergius museo Kertschiensi praepositus, missus a praeside Consilii Imperialis archaeologici ad exscribendum titulum christianum muro occidentali ecclesiolae inscriptum, intus invenit alterum titulum, hunc quidem antiquum, incisum lapidi muro meridionali immisso. Lapis altus est 0,28 m., longus 0,32. Titulus tribus versibus compositus est (litt. a. 0,03), quorum primus satis bene etiam nunc legitur, reliqui adeo leviter exarati sunt, ut de veritate lectionis dubitare se scripserit Duhmbergius negaritque arte photographica aut charta madida melius titulum excipi posse. Haec e Duhmbergii relatione expressi in Sylloge inscr. Graec. christ. Russiae merid. (*Сборникъ греч. надписей христ. временъ изъ южной Россіи*, Спб. 1896) p. 130, ad n° 73 a in nota.

ΔΗΜΗΤΡΙΗ
ΣΚΙ . Η
ΕΡΜΑ

Titulus certo restitui nequit: aut sepulcralem esse coniecero, aut dedicatorium.

VII. OPPIDUM STARY KRYM.

194. Stary Krym oppidum hodiernum Boeonis vel potius Tazi Ptolemaeani loco florere putat Jul. Kulakovskius professor Kioviensis. Qui cum aestate a. 1897 diligenter illud exploraret, inter alia antiquitatis monumenta invenit lapidem inscriptum in aula consilii municipalis servatum, quem ante duos annos in oppido repertum esse in fodiendis fundamentis domus cuiusdam dixit Rovitzkius consilii municipalis praeses. Est dimidia pars basis marmoris candidi a. 1,5 m., l. supra 0,55, infra 0,45, cr. 0,23. Titulus 17 versibus erat compositus, sed hodie nonnulli versus prorsus sunt detriti; lapidem usui alicui inservisse antequam fundamento immitteretur coniecit Kulakovskius; litterae v. 1 altae sunt 0,03 m., reliquorum 0,04. Ad fidem imaginis photographicae titulum edidit Kulakovskius a me adiutus in commentatione cuius titulus est «Новыя данныя для исторіи Стараго Крыма», inserta *ЗИРАО*. v. X. fasc. 3. p. 1—14. Eandem imaginem photographica minore modulo hic exprimendam

curavi. Ad titulum exscribendum praeter imaginem hanc praesto mihi est apographum ab Eug. Pridik a. 1898 confectum Theodosiae, quo lapis est transportatus.

A. 519 Bosp. = 222 p. Chr

1 Ἀγαθῇ τ[ύχη].
 Τὸν ἐκ προγόν[ων βασιλέων]
 βασιλέα μέγαν [Τιβέριον
 Ἰού]λι[ον Ῥ]η[σκούποριν υἱὸν
 5 βασι]λ[έως Σαυρομάτου φιλοκαί-
 σ[αρ]α καὶ [φι]λο[ρώμαιον εὐσε-
 β[ῆ] Μ. Αὐρήλιο[ς Μαρκιανὸς
 Ἀ]μεινίας δ. . . . .
 πρῶτος ἄ[ρ]χω[ν τῆς λαμπρο]-
 10 τάτης Προυσ[ιέων ἀπὸ Ὑπίου]
 πόλεως κ. . . . .
 . . . . . ατης . . . . .
 . . . . . ου ε . . . . .
 [. . . . . τὸν ἑαυτοῦ]
 15 σωτ[ῆ]ρα καὶ εὐεργέτην? ἐν
 τ[ῶ]ι θι[φ] ἔτει καὶ μηνί
 Λώ[ω]ι . . .

IosPE. v. II n° 43 edidimus titulum subscriptum regis Rhescuporidis statuae a civibus Prusiadis a. 520 Bosp. positae per legatos M. Aurelium Marcianum Aminiam et M. Aurelium Philippianum Proclum¹⁾. Cum prioris legati nomen in titulo quem nunc edimus (vv. 7—8)

1) In tituli commentario et versione Rossica minus recte diximus Marcianum Aminiae filium fuisse et Philip-
 pianum Prusii filium.

optime restituatur et v. 10 manifesto Prusiadis nomen sit inscriptum, dubium non est, quin titulus hic ab eodem M. Aurelio Marciano Aminia in honorem Rhescuporidis privatim sit positus. Annus et mensis vv. 16 et 17 facili negotio restituuntur, sed quaenam vox v. 8 perierit post Aminiae nomen et quomodo vv. 11—14 sint restituendi, neque Kulakovskio neque nobis divinare contigit. Subicienda videntur quae de titulo dixit Kulakovskius l. 1. p. 12: «Какъ ни скудно само по себѣ содержаніе этого текста, но въ немъ данъ намъ фактъ совершенно новый и въ высшей степени интересный. На основаніи свидѣтельства этой надписи мы въ правѣ утверждать, что на территоріи Старога Крыма существовало въ первые вѣка нашей эры городское поселеніе, входившее въ предѣлы Боспорскаго царства, и далѣе, что этотъ городъ былъ въ тѣ времена торговымъ центромъ, въ которомъ имѣли свои интересы обитатели малоазіатскихъ народовъ, находившіеся въ живыхъ торговыхъ сношеніяхъ съ сѣвернымъ побережьемъ Чернаго моря. Такимъ образомъ то торговое значеніе, какое имѣлъ Старый Крымъ въ эпоху татарскаго господства, было традиціей очень давняго прошлаго.

Ближайшій отъ Старога Крыма приморскій городъ, Θεοδοσία, находился искони въ зависимости отъ Боспорскихъ царей... Митридатъ Великій соединилъ съ Боспоромъ и Херсонесъ, но отъ Рима этотъ послѣдній городъ получилъ свободу и автономію. О томъ, гдѣ проходила западная граница Боспорскаго царства, не имѣемъ мы никакого указанія въ сохранившихся источникахъ и извѣстіяхъ. Наша надпись позволяетъ отодвинуть границу къ западу отъ Θεοδοσίας настолько, чтобы она захватывала территорію Старога Крыма».

VIII. THEODOSIA.

195. Monumentum sepulcrum lapidis arenarii epistylis ornatum, a. 0,88 m., l. 0,25, cr. 0,15. V. 1 litterae altae sunt circa 0,03, v. 2 aliquanto minores. Litteris vulgaribus ed. Ern. de Stern 300. v. XXII, prot. p. 44. Idem nobis ectypum misit.

Lapis Theodosiae inventus, cum portus exstrueretur, a. 1896 ab Al. L. f. Berthier de Lagarde museo Odessitano donatus est.

ΑΡΕΣΙΑΣ
ΚΑΛΛΙΓΕΙΤΟ

Ἀρεσίας
Καλλιγείτο(υ).

Titulum ad quartum a. Chr. saeculum recte rettulit Sternius litteraturae indicibus nisus.

196. Monumentum sepulcrum lapidis arenarii, supra epistylum parvulo ornatum, a. 0,61 m., l. 0,25, cr. 0,15. Titulus sub epistylum paululum laesus est. Ed. Ern. de Stern 300. v. XXII, prot. p. 45 litteris vulgaribus.

Lapis Theodosiae repertus, cum solum foderetur ad portum exstruendum, a. 1896 ab Al. L. f. Berthier de Lagarde museo Odessitano donatus est. Mea causa diligentissime exscripsit M. Pharmacovski.

ΑΛΛΙΑΡΟ<

[K]αλλίαρο[ς]

ΔΑΝΟΝΟ

Δάμ[ω]νο[ς].

Titulum tertio a. Chr. saeculo non recentiorem habeo. De nomine Καλλίαρος cf. quae adnotavit Sternius.

197. Tabula lapidis, ut videtur, calcarii Theodosiae reperta a. 1895 eo loco, ubi olim acropolis fuit et castellum Genuensium («на мѣстѣ бывшаго акрополя и цитадели Генуезцевъ»). Imaginem photographica A. Berthier de Lagarde benignissime mecum communicavit, in qua titulus bene etiam nunc dispicitur.

1 | ΑΛΕΞΑΝ
ΔΡΟΣΦΑ
ΝΑΚΟΝ
ΜΕΤΑΤΗ
5 | ΟΓΥΝΗΚΟ
ΑΝΕΣΤΗ
CATHN'
CΤΗΛΗ

Ἀλέξαν-

δρος Φα[ρ]-

νάκου

μετὰ τῇ-

ς γυν(αι)κός

ἀνέστη-

σα τὴν

στήλην.

Titulum tertio p. Chr. saeculo antiquiorem esse non dixerim.

198. Fragmentum tabulae marmoris candidi a. 0,07 m. totidemque l., cr. 0,02 (litt. a. 0,015 m.), repertum Theodosiae, cum portus exstrueretur. Ed. Ern. de Stern 300. v. XXII, prot. p. 49, n° 8. Mea causa exscripsit E. Pridik.

Exstat Odessae in museo societatis

ΔΑΜΑ

ΑΗΤΡ

ΙΑΕ

ΡΙ

Titulus tertio a. Chr. saeculo vix est recentior.

IX. PANTICAPAEUM ET VICINIA.

(Oppidum Kertsch et quae adiacent loca cis Bosporum Cimmerium).

CLASSIS SECUNDA.

Tituli dedicatorii.

199. Fragmentum tabulae lapidis calcarii superne et inferne fractum, ornamentis carens, a. 0,26 m., l. 0,385, cr. 0,14. Tituli litterae a. 0,027 profunde incisae coloris rubri vestigia servant. Lapis m. Novembri a. 1892 in clivo septentrionali Mithridatis montis prope coemeterium repertus exstat in museo Kertschiensi. Edidi *Mam.* № 17, p. 26, n° 1¹⁾.

ΔΙΟΝΥΣΩ
ΑΡΕΙΩ

Διονύσω[ι]
Α]ρείωι.

Titulus, cuius litteratura indicat aetatem quarto a. Chr. saeculo non recentiore, continet testimonium de dono aliquo Baccho Ἀρείω oblato. Hoc Bacchi epitheton rarissimum est: nam Bruchmannus²⁾ testatur apud scriptores id semel tantum obvenisse (Orph. h. 30,4) et hic quidem sine dei nomine. Quae cum ita sint, magni momenti est, quod titulus probat Bacchum Panticapaei ut θεὸν ἄρειον fuisse cultum³⁾.

1) Titulos Bosporanos annis 1892—94 repertos edidi in *Mam.* № 17 ad fidem eotyporum chartaceorum et imaginum photographicarum, quae C. Dubmbergius museo Kertschiensi praepositus consilio Imp. archaeologico mittebat cum lapidum diligenti descriptione.

2) Epitheta deorum quae apud poetas Graecos leguntur. Collegit disposuit edidit C. F. H. Bruchmann. 1893. (Supplementum lexici mythologici Roscheriani).

3) Cf. quae de hoc cultu dicit F. A. Voigt in Roscheri lexico mythol. s. v. Διόνυσος, c. 1088.

θεῶν τε nuncupat, non liquet. Omnino hoc epitheton rarissimum¹⁾ in Bosporo primum hic comparet. Quid vero a rege Iovi dicatum fuerit, difficile est dictu. Cum ex descriptione Duhmbergiana pateat lapidem non fuisse statuae basim, quoniam muro fuerit immissus, conicere licet in titulo potius de templo Iovi dicato agi.

CLASSIS TERTIA.

Statuarum subscriptiones alique tituli honorarii.

201. Tabula marmoris candidi a. 0,165 m., longa 0,75, l. 0,70. Planum superius bene politum est. In fronte titulus exaratus est litteris 0,022 altis, hodie ex parte laesus. In parte postica foramina duo exstant clavis infigendis inservientia, quibus tabula alteri lapidi videtur fuisse adiuncta. Ectypo et imagine photographica usus edidi *Mam.* № 23, p. 55, n° 3.

Reperta est vere a. 1895 una cum n° 200, exstat in museo Kertschiensi.

[Α]ὐτοκράτορα Καίσαρα θεόν
[Θ]εοῦ υἱὸν Σεβαστὸν τὸν ἑαυτῆς
[σ]ωτῆρα καὶ εὐεργέτην
[β]ασίλισσα Δ[ύνα]μις φιλορώμαιο[ς].

Simillimum titulum initio saeculi XIX a Koehlero in vico Taman inventum post alios edidi *IosPE.* II, n° 354. Dynamis Polemoni I nuptam Augusto statuam illam dicasse ob regnum sibi conservatum monuit Boeckhius; quod matrimonium ad a. 15 a. Chr. refert Brandis in Pauly-Wissowa, Realencyclop. s. v. Bosporos, col. 779. Titulus, quem nunc edimus, probat Dynamis non solum Phanagoriae, sed etiam

¹⁾ Bruchmann, *Epitheta deorum* pp. 126, 128 nihil aliud citat nisi Callimachi fragm. 36 Schn., ubi Apollo et Iuppiter Διδύμων γενάρχαι dicuntur.

Panticapaei (quod Europaeae partis regni Bosporani caput fuisse constat) Augusto honores tribuisse¹⁾, e titulo vero, quem infra dabimus inter lapides in paeninsula Tamanica inventos, videbimus Dynamin Liviae quoque, Augusti uxori, Phanagoriae statuam dicasse.

202. Fragmenta duo epistylii lapidis calcarii cr. circa 0,15 m., a. circa 0,50; fragmenti *a* longitudo variat inter 0,64 et 0,84 m., fr. *b* inter 0,75 et 0,82. Tituli pars superstes in utroque fragmento optime legitur.

Fragmenta m. Martio a. 1897 ad pedem meridionalem Mithridatis montis inventa exstant in tumulo Melek-Tschesmensi prope oppidum Kertsch. Imaginem photographicam, quae hic arte quae dicitur zincotypica expressa repraesentatur, humanissime misit L. Škorpilus museo illi praepositus.

Cum satis magna epistylii pars videatur periisse, titulus in integrum restitui non potest. Quae supersunt videntur ita esse legenda:

[Βασι]λεῖ βασιλέων Τιβε[ρίω] Ιουλ[ίω] Σαυρομάτῃ βα[σιλέως] . . . . . υἱῶ . . . . .
[κα]ὶ τὸν ἐν αὐτῷ πίνα[κα τεκ]μήριον τῆς ἐναρέ[του?] . . . . .
[Τιβ]έριος Ἰούλιος Θαύμ[αστος ὁ] περὶ αὐλὴν γα[. . . . . ἀνέθηκεν ἐν τῷ . . . ἔτει?]

V. 3 extr. γα[ζοφύλαξ] legendum esse coniecit Škorpilus. Propter litteraturam titulum potius ad Sauromaten I (93—123 p. Chr.) rettulerim, quam ad Sauromaten II (a. 174—210). Is qui dicavit titulum, cum iisdem nominibus *Tiberii Iulii* esset usus, quibus reges utebantur, videtur et ipse regio genere fuisse ortus.

1) Cum Duhmbergius scripserit in plano lapidis superiori, bene illo quidem polito, nulla statuae pedum vestigia exstare, putandum est statuam alteri lapidi fuisse impositam; cui lapis titulo praeditus clavorum ope adiunctus fuerit, quorum foramina supersunt. Tituli forme

in quo imperatoris nomen casu accusativo positum est, pendenti a subaudiendo verbo ἀνέστησε s. ἀνέθηκε, obstare nobis videtur, quominus non statuam, sed aedificium aliquod Augusto dicatum fuisse putemus: tum enim impera-

203. Fragmentum tabulae marmoreae a. 0,22 m. Gall., l. 0,16, cr. 0,035. Edidit Chr. Iastschurschinski *ИТУАК*. № 10 (a. 1890), p. 116, № 7 sine transcriptione litteris vulgaribus. Hoc apographum repetii *ЗНРАО*. v. V, p. 375, n° 27¹. Auctumno a. 1892 Sympheropoli, ubi in museo lapis adservatur, ectypum chartaceum accepi et delineationem ab A. Casparo naturali magnitudine factam. E delineatione apparuit lapidem a dextra fractum esse, a reliquis partibus integrum. Tituli litterae diligenter exaratae sunt ita quidem, ut ab initio ad finem sensim minores fiant: nam v. 1 altae sunt circa 0,025, extremo — non amplius 0,015. Ad fidem ectypi a Casparo accepti accuratius dedi et restitui *ЗНРАО*. v. VII, p. 79.

ὑπὲρ τῆ[ς τοῦ βασιλέως Τ. Ἰουλί]-
ου Κότυο[ς, υἱοῦ μεγάλου βασιλέως
Τ.] Ἰουλ[ίου . . . . . εὐσεβοῦς]
οἰκίας [ὁ δεῖνα ἀνέδηκεν ἐν τῷ... ἔτει]
καὶ μη[νὸς τοῦ δεῖνος].

Hic titulus dedicatorius pro salute domus regiae ad Cotyis I aetatem referri non potest, quia is filius fuit Aspurgi, qui Tiberii Iulii praenomine et nomine non utebatur. Sed utrum ad Cotyn II (123/4—131/2 p. Chr.) referendus sit, quem Ti. Iulii Sauromatae fuisse filium nuper cognovimus, an ad Cotyn III (227/8—233/4 p. Chr.), quem Ti. Iulii Rhescuporidis II filium fuisse constat, non satis liquet. Ceterum litteratura magis videtur Cotyis II aetati convenire. V. 3 ante εὐσεβοῦς aliis duobus epithetis sollemnibus regum Bosporanorum, quae sunt φιλόκαισαρ καὶ φιλορώμαιος, in lapide nullus est locus.

CLASSIS QUINTA.

Servorum manumissiones.

204. Tabula marmorea in duas partes fracta, ornamentis carens, a. 0,48 m., l. 0,30, cr. 0,07. Tituli 20 s. 22 versibus compositi, qui lapidi incisus erat, inferior pars inde a v. 10 prorsus fere deleta est (litt. a. 0,018 m.). Edidit L. Škorpil *300*. v. XIX, p. 1, n° I, quem sequor.

Lapis m. Maio a. 1895 ad pedem orientalem Mithridatis montis in fodiendis hypogaeis Mesaxudae domus repertus conservatur in tumulo Melek-Tschesmensi.

A. 354 Bosp. = 57 p. Chr.

1 ΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣ ΒΑΣΙ
ΛΕΩΣ ΤΙΒΕΡΙΟΥ ΙΟΥΛΙ
ΟΥ ΚΟΤΥΟΣ ΦΙΛΟΚΑΙΣΑ
ΡΟΣ ΚΑΙ ΦΙΛΩΡΩΜΑΙΟΥ
5 ΕΥΣΕΒΟΥΣ ΤΟΥΣ
ΔΝΤ, ΜΗΝΟΣ ΔΑΕΙΣΙ
ΟΥ ΙΔΕΙΑΝ ΣΤΕ... ΓΥ
ΝΗΙΟΥ Ρ... Φ...
ΝΤ... ΣΘΕ... ΗΝ
10 ΠΡΟ... ΟΙ
Π... Σ
...
... Α ...
... Α ...
15 ... Ο ...

1 Βασιλεύοντος βασι-
λέως Τιβερίου Ιουλί-
ου Κότυος φιλοκαίσα-
ρος και φιλωρωμαίου
5 εϋσεβοῦς, [ἐ]τους
δντ, μηνός Δαεισί-
ου ι', [Ἡ]δεῖα Ν.. στε.. γυ-
νή κτλ.

Servorum manumissionem lapidi incisam esse probabiliter coniecit Škorpilus conlatis titulis *IosPE*. II, nn^o 52—54. V. 7 mulieris nomen ego supplevi.

CLASSIS SEXTA.

Civium catalogi.

205. Fragmentum tabulae lapidis calcarii a. a dextra 0,70 m., a sinistra 0,13, l. 1,05, cr. 0,11. Titulus ei inscriptus quadro circumductus erat, cuius vestigia infra et a sinistra parte etiam nunc supersunt. Titulus in tres columnas divisus est; primae columnae supersunt versus 11, quorum tres infimi sunt integri, alterius 19, tertiae versuum 15 partes sinistrae; prima columna lata est 0,40 m., altera 0,43, tertiae pars superstes 0,23. Versus aliquot corrupti sunt, nonnullae litterae rubri coloris vestigia servant. Litterarum altitudo variat inter 0,027 et 0,012 m., forma non ubique eadem est. Videntur alia nomina ab aliis quadra-
tariis plus minusve peritis esse exarata.

Lapis m. Octobri a. 1896 in sepulcro inventus est ad viam, quae ad praedium Elteghen ducit, inter lapides sepulcri introitum operientes; servatur in tumulo Melek-Tschesmensi. Edidit L. Škorpil *300*. v. XX, p. 22 sq. in commentatione, cuius titulus est «Нимфея и первый списокъ нимфейскихъ гражданъ». Utor ectypo chartaceo, quod Duhmbergii comitati

	Col. 1.	Col. 2.	Col. 3.
		1 ΠΡΟΣΑΣΤΕΙΟ	
		ΠΟΛΥΚΡΙΤΟΥ	
		ΕΛΕΜΟΣΧΙΩΝΟΣΑΠ	1
		ΤΟΣΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥΑΛΗ	
		5 ΚΡΑΤΗΣΤΑΤΤΙΩΝΟΣΜΗΤ	
		ΦΙΛΟΣΞΩΣΙΒΙΟΥ ΜΕΝΑΝΔ	
		ΑΡΙΣΤΟΚΡΙΤΟΣΘΡΑΣΥΛΛΟΥΕΠΙΚΡΑΤΗ	5
		1 ΗΡΑΚΛΕΙΔΗΣΓΛΟΥΣΙΟΣΒΙΑΝΩΡ	
		ΠΑΡΑΛΟΣΑΚΟΥΣΙΛΕΩ	
1	1ΟΥ	10 ΧΑΛΚΙΔΕΥΣΠΟΛΥΚΡΙΤΟΥ ΟΛΥΜΠΙΟΖ	
		ΗΝΟΡΙΔΟΥΙΠΡΟΜΑΧΟΣΔΙΟΔΩΡΟΥ ΜΕΝΩΝΠ	
	11ΑΙΟΥ	ΣΤΡΑΤΙΟΣΠΡΟΜΑΘΙΩΝΟΣ ΑΝΤΙΦΑΝΗ	
	ΠΑΤΟΥΡΙΟΥ	ΘΑΒΥΤΤΙΩΝΘΑΓΥΟΣ ΑΚΟΥΣΙΔΙ	10
5	ΝΙΟΣΑΝΤΙΦΑΝΟΥΣΝΟΥΜΗΝΙΟΣΝΙΚΙΟΥ	ΧΑΡΙΣΙΟΣΙΡ	
	ΜΑΧΟΣΞΑΤΥΡΟΥ	15 ΚΑΛΛΙΓΕΝΗΣΠΡΩΤΑΓΟΡΟΥ	
	ΧΙΩΝΔΙΟΥΣΙΟΥ	ΑΡΙΝΤΑΣΓΥΛΛΟΥ	ΤΙΜΕΑΣ
	ΟΛΛΑΣΑΠΑΤΟΥΡΙΟΥ	ΚΡΑΤΙΠΡΟΣΚΡΑΤΙΠΡΟΥΡ	ΑΡΧΙ
	ΜΕΝΩΝΑΝΤΙΦΑΝΟΥ		
10	ΑΝΤΙΒΙΩΝΓΑΡΜΕΝΟΝΤΟΣ	ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΣΠΡΟΜΗΘΟΥ	15
	ΑΚΚΑΣΘΑΒΩΝΟΣ	19 ΑΝΤΙΦΑΝΗΣΠΡΟΜΑΘΙΩΝΟΣ	

Nonnullas litteras, quas Škorpilus e lapide exceperat, equidem in ectypo non vidi. Col. 1 v. 3 in. Šk. dedit **ΤΙ** et vv. 4, 5, 7, 9 primas litteras proposuit integras; col. 2 v. 2 in. dedit **ΞΠ** et extr. **ΟΥ**, v. 3 in. trium litterarum et quintae vestigia omisit, v. 5 in. **Ο** litteram dedit integram; col. 3 v. 1 vestigia duarum litterarum om., v. 7 extr. dedit **ΟΣ**, v. 10 extr. **ΛΕ**, v. 11 extr. **ΟΣΚ**, v. 13 **ΑΙΧΜΙ**, v. 14 nihil nisi **Ο**.

In nominibus restituendis a Šk. rationibus nonnunquam discedendum esse mihi visum est. Nam col. 1 v. 5 pro [Ἀπολλῶ]νιος potest suppleri [Νουμή]νιος, ut de aliis nominibus in -νιος exeuntibus taceam, et v. 6 pro [Καλλι]μαχος potuit esse [Λυσί]μαχος vel sim.; v. 8 pro [Ἰ]ολλᾶς usitatus nomen posui [Ἀπ]ολλᾶς. Col. 2 v. 1 quod Šk. supplevit [Σάτυ]ρος ideo ferri non potest, quod nomen hic positum manifesto erat longius; v. 5 Šk. supplementum [Δημ]οκράτης propterea reieci, quod nominum in -οκράτης exeuntium longa est series. Col. 3 v. 13 pro nomine Αἰχμέ[ας] a Šk. proposito sine dubio legendum est Ἀρχιπ[πος]. Quae cum ita sint, catalogum ita legendum propono (v. pag. 122).

Eo loco, quo hodie praedium Elteghen iacet, olim Nymphaeum oppidum floruisse constat. Omnia, quae ex veteribus scriptoribus de huius oppidi historia novimus, diligenter collegit Škorpilus in commentatione, quam supra commemoravimus. E titulis, qui ad hoc oppidum referri possunt, novimus adhuc lapides aliquot sepulcrales defunctorum nomina con-

Col. 2.

1 .....ρος Ἀστείο[υ]
 [ὁ δεῖνα] Πολυκρίτο[υ]
 .....έας Μοσχίωνος
 .....νος Καλλιμάχου
 5 ...οκράτης Ταπτίωνος
 [Θεό]φιλος Σωσιβίου
 Ἀριστόκριτος Θρασύλλου
 Ἡρακλείδης Πλούσιος
 Πάραλος Ἀκουσίλειω
 10 Χαλκιδεὺς Πολυκρίτου
 Ἰππόμαχος Διοδώρου
 Στράτιος Προμαθίωνος
 Θαβυπτίων Θάγυος
 Νουμήνιος Νικίου
 15 Καλλιγένης Πρωταγόρου
 Ἀπίντας Γύλλου
 Κράτιππος Κρατίππου
 Ἀπολλώνιος Προμήθου
 Ἀντιφάνης Προμαθίωνος
 Col. 1.
 1 [Ὁ δεῖνα...]ίου
 [ὁ δεῖνα] Ἀγ]ηνορίδου
 [ὁ δεῖνα] Ἑστ]ιαίου
 [ὁ δεῖνα] Ἀ]πατουρίου
 5 .....νιος Ἀντιφάνους
 .....μαχος Σατύρου
 [Μοσ]χίων Διονυσίου
 [Ἀπ]ολλᾶς Απατουρίου
 Μένων Ἀντιφάνου
 10 Ἀντιβίων Παρμένοντος
 Ἀκκας Θάβωνος

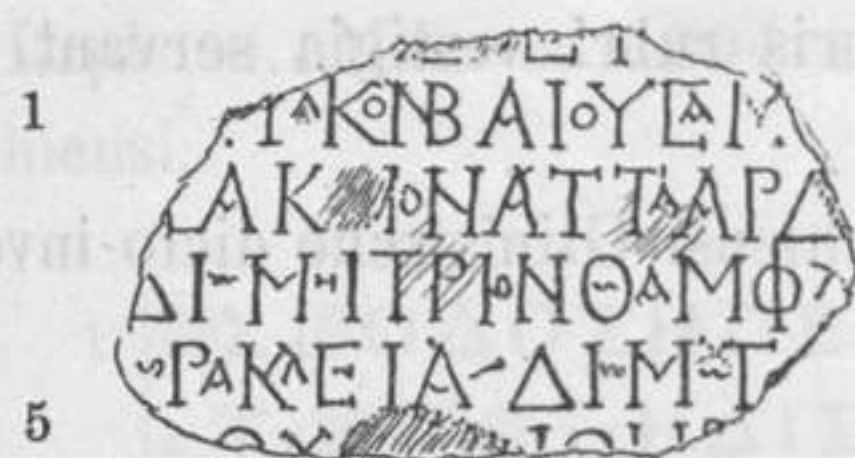
Col. 3.

1 Ἀμ....
 Ἀλη....
 Μητ....
 Μένανδ[ρος τοῦ δεῖνος]
 5 Ἐπικράτη[ς τοῦ δεῖνος]
 Βιάνωρ [τοῦ δεῖνος]
 Ὀλυμπιό[δωρος τοῦ δεῖνος]
 Μένων Π....
 Ἀντιφάν[ης τοῦ δεῖνος]
 10 Ἀκουσί[λεως τοῦ δεῖνος]
 Χαρίσιος [τοῦ δεῖνος]
 Τιμέας [τοῦ δεῖνος]
 Ἀρχιπ[πος τοῦ δεῖνος]
 Θρ.....
 15 Α.....

tinentes (v. *IosPE.* II, nn^o 102, 204, 288 et in hoc volumine decem, quos v. infra). Hic habemus civium catalogum, nescio qua de causa lapidi incisum, quem propter litteraturae indicia ad tertium a. Chr. saeculum rettulerim. Nomina civium inscriptorum graeca sunt exceptis hisce: Ἀκκας, Ἀπίντας, Θαβυπτίων, Θάβων, Θάγυς (cf. *IosPE.* II, n° 94), Ταπτίων. Inde patet tertio a. Chr. saeculo Nymphaei Graecos habitasse barbaris nonnullis admixtis. Restat, ut moneam me diiudicare non audere, utrum col. 2 v. 8 Πλούσιος relinquendum sit (ut sit gen. nominis Πλοῦσις), an in Πλουσί(ο) corrigendum; certe quod Škorpilus putat hanc formam nominativum esse nominis adiectivi, quod Heraclidae illius agnomen sit, mihi non videtur veri simile.

206. Fragmentum tabulae marmoris candidi caeruleo colore variegati undique mutilatum, a. 0,09 m., l. 0,176, cr. 0,027. Superest tituli particula diligenter quidem, sed imparibus litteris (a. max. 0,02 m.) scripti. Lapis casu repertus est m. Augusto a. 1894 in Maeotidis ora ad promunturium Ziuk dictum prope Mama vicum, quem possidet A. A. f. Dirin, qui lapidem museo Kertschiensi donavit. Edidi *Mam.* № 17, p. 37, n° 3, ectypo

... ..
 ... .. αχον Βαίου, Σαμ...
 ... 'Ηρ]άκ[λ]ιον Ἄττα, Ἄρδ[αρον? τοῦ δεινός...
 ... Δ]ημήτριον Θάμφλ[α...
 ... 'Η]ρακλεῖα Δημητ[ρίου...
 ... ου . . . . . ιον . . .

Est fragmentum catalogi nominum propriorum accusativo casu positorum additis patrum nominibus. Similes catalogos in oppido Kertsch et in vicinia eius repertos v. *IosPE*. II, nn^o 55—59 et Anapae repertos ibid. nn^o 402—418 et in hoc volumine infra. Hodie non est dubium, quin plerique horum catalogorum nomina thiasotarum contineant. Ad hoc titulorum genus etiam novum hoc fragmentum libenter rettulerim.

Quod ad nomina in fragmento inscripta attinet, Βαῖος notum est inter nomina mythologica (v. Schultz in Roscheri Lex. myth. s. v.) et Θάμφλας obvenit in titulis Anapae repertis (v. infra); Ἡράκλιος est nomen usitatissimum per ι solum pro diphthongo scriptum, quod aetati Romanae, ad quam titulus referendus est, optime convenit; Ἡρακλεῖα v. 4 pro Ἡρακλέα scriptum esse puto; de nomine muliebri Ἡράκλεια vix cogitandum.

Duhmbergius scribit in vicinia vici illius Mama dicti olim moenium vestigia exstitisse incolarum memoria tradi; nummos antiquos vasorumque fictilium fragmenta et alias res antiquas ibidem repertas probare hunc locum in rupe excelsa optime positum antiquitus fuisse habitatum; quin etiam a. 1894 Kulakovskium professorem Kioviensem et Dirinum loci possessorem, cum terram foderent, sepulcra Graeca invenisse¹⁾. His indiciis nisus, cum titulum ederem, conieci hoc loco Ἡράκλειον vicum fuisse situm, a Strabone (XI p. 494) et Ptolemaeo (III, 6, 4) commemoratum. Sed Kulakovskius in *Ομν. Αρχ. Κομμ. 3α 1894* v. p. 96 putat hic Zenonis Chersonesum a Ptolemaeo solo nominatum olim floruisse. Ego tamen Strabone auctore, qui diserte dicit Heracleum *haud procul* (πλησίον) a Myrmecio s. Parthenio stetisse, etiam nunc Heracleum potius in promontorio illo posuerim.

CLASSIS SEPTIMA.

Tituli sepulcrales.

Sectio I. Tituli sepulcrales Bosporanorum.

a) Tituli sodaliciorum.

207. Tabula lapidis calcarii inferne fracta, a. a sinistra 0,96 m., a dextra 1,04, l. 0,50, cr. 0,15. Supra ornata est epistylis et rosis tribus, e quibus media sculpta est, reliquae caelatae. Sub rosis in superficie quadro angusto circumducta titulus exaratus est lit-

¹⁾ Cf. quae de his effossionibus Kulakovskius rettulit in *Ομν. Ημν. Αρχεολογ. Κομμ. 3α 1894* v. p. 98 sq.

teris 0,03 m. altis. Rosae quadrumque et tituli litterae coloris rubri vestigia servant. Utor ectypo chartaceo, quod humanissime suppeditavit Škorpilus.

Lapis ineunte m. Martio a. 1900 in suburbio Kertschiensi Glinistsche dicto inventus servatur in tumulo Melek-Tschesmensi.

1 | . ΓΑΘΗ . . ΧΗ
 | ΤΟΙΣΠΕΡΙΣΥΝΟ
 | ΔΟΝΚΑΙΙΕΡΕΛΝΟΥ
 | ΑΛΕΡΙΝΗΕΙΚ//ΟΣΤΡ/
 5 | ΤΟΥΚΑΙΠΑΤΕΡΑΝ
 | ΚΑΛΛΙΣΤΟΝ·Β·Κ//
 | ΣΥΝΑΓΩΓΟΝΜ
 | ΘΑΚΟΝ//Ι//Φ//
 | ΝΟΣΚΑΙΦΙΛΑΓΛ
 10 | ΘΟΝΤΕΙΜΟΘΕ
 | ΟΝΠΑΠΟΥΚΑΙ

[Α]γαθῇ [τύ]χῃ.

Τοῖς περὶ σύνο-
 δον καὶ ἱερέ(α)ν Οὐ-
 αλέριν Νεικόστρ[ά]-
 του καὶ πατέραν
 Κά(λ)λιστον β' κ[αί]
 συναγωγὸν Μή-
 θακον [Τρύ]φ[ω]-
 νος καὶ φιλάγα-
 θον Τειμόθε-
 ον Πάπου καὶ

.....

Škorpilus me per litteras monet primum versum valde esse detritum et v. 4 inter litteras Κ et Ο spatium vacuum ab ipso lapicida relictum esse, quoniam lapis hoc loco laesus sit. V. 3 et 6 videtur ipse lapicida per errorem exarasse Λ pro Α et Α pro Λ. V. 8 Škorpilus scripsit in lapide litterarum vestigia superesse, quae probarent legendum esse [Τρύφω]νος; quae vestigia in ectypo non dispiciuntur.

Nomina omnia praeter Κάλλιστον e titulis Bosporanis vel Tanaiticis dudum sunt nota, itemque formae quae sunt ἱερέαν, πατέραν, Οὐαλέριν (pro Οὐαλέριον): v. vol. II indices. Οἱ περὶ σύνοδον idem valere puto, quod οἱ συνοδῖται, ut τοῖς περὶ σύνοδον καὶ ἱερέαν κτλ. scriptum sit pro συνοδῖταις τοῖς περὶ ἱερέαν κτλ.; sed cum tituli finis lapide fracto perierit, non liquet unde dativus ille pendeat. Fortasse titulus non est sepulcralis s. memorialis, sed collegii sodalibus omnibus honoris causa ab aliquo dicatus est.

208. Fragmentum monumenti sepulcralis lapidis calcarii a. 0,93 m., l. 0,52, cr. 0,13. Ex anaglypho, quo ornatum erat, non supersunt nisi quattuor equi ungulae: videtur eques fuisse sculptus equo stanti insidens dextrorsum converso. Sub anaglypho titulus est inter lineolas diligenter exaratus ita, ut versuum 1—4 litterae maiores sint (a. 0,044), quam reliquorum (a. 0,027). Hodie sinistra tituli pars pessime laesa est. Infimae lapidis parti signa duo incisa sunt, quorum alterum formam habet, alterum X litterae simile est. Edidi *Mam.*

*Lapis m. Maio a. 1894 ab Herm. Zaporoschskio antiquario emptus exstat in museo Kertschiensi.

1 ΣΤΟΔΟΣΗΠΕΡΙΜΑ
 ΤΙΛΙΔΙΣΤΟΝ
 ΑΙΗΛΕΝΗΚΑΙΙΛΑ
 ΝΑΛΑΙΤΙΝΛΟΠΩΝΘΙ
 5 ΑΣΝΜΑΚΑΡΙΟΝΕΡ
 ΟΥΣΤΟΝΕΑΥΤΩΝ
 ΣΥΝΑΓΩΓΟΝ
 ΜΝΗΜΗΣ ΧΑΡΙΝ

[‘Η] σ[ύν]οδος ἡ περὶ Μά-
 [σ]τ[αρον καὶ] Ἡδιστον
 [χ]αὶ Ἡ[δουγ]ένην καὶ Ἰλα-
 [ρίων]α καὶ τ[ῶ]ν λσ(ι)πῶν θι-
 ασ[ιτῶ]ν Μακάριον Ἑρ-
 [μογέν]ους τὸν ἑαυτῶν
 συναγωγὸν
 μνήμης χάριν.

Complures iam habemus titulos Bosporanos collegiorum nomine in memoriam sociorum mortuorum positos¹⁾. Titulus, quem hic edimus, eo nomine memorabilis est, quod συναγωγῷ sepulcro erat impositus²⁾. Homines in titulo nominati procul dubio reliqui sunt collegii magistratus, quorum officia lapicida brevitati consulens videtur omisisse. Si ordinem, quo homines inscripti sunt, cum titulis contulerimus, in quibus magistratuum nomina sunt commemorata, veri simile videbitur³⁾ Μάσταρον collegii sacerdotem fuisse, Ἡδιστον eiusdem φιλάγαθον, Ἡδουγένην — παραφιλάγαθον, Ἰλαρίωνα — γραμματέα sive πραγματᾶν. Μαστάρου nomen restitimus e titulo *IosPE. II*, nn^o 174 et 175, ubi tamen legitur Μασταροῦς; Μαστοῦ nomen, quod in titulis Bosporanis saepius obvenit, ideo minus nobis placuit, quod initio v. 2 post Τ litteram ductus obliquus cernitur, qui ad Ο litteram pertinere nullo modo potest. De nomine ipso cf. Ferd. Iusti *Iran. Namenbuch* (Marburg 1895) s. n. Mastar. Reliqua nomina omnia praeter Ἡδουγένης in titulis Bosporanis iam obvenerunt. Propter litteraturam titulum ad II p. Chr. saeculum rettulerim.

209. Tabula lapidis calcarii durioris superne fracta, a. a dextra 1,39 m., a sinistra 1,37, l. 0,52, cr. 0,20. Supersunt novem versus tituli aetatis Romanae, inter lineolas litteris grandioribus (a. 0,057 m.) sed neglegenter exarati; versus 1 et 2 laesi sunt, reliqui bene leguntur. Sub titulo signum est ei simile, quod exstat in lapide Tanaitico ad Eupatoris regis aetatem pertinenti (v. infra), sed multo minus et pro triangulo in media parte circulum habens. Edidit L. Škorpil 300. v. XIX, p. 5, n° IV, quem sequor.

1) V. *IosPE. II*, nn^o 60—65 et 365.

2) Conferenda est lamina aurea inedita a. 1894 in sepulcro quodam Kertschiensi reperta, quae titulum in me-

collegiorum Bosporanorum magistratibus v. quae adnotavimus *IosPE. II* ad n° 60.

3) Notandum tamen est non in omnibus collegiis eodem fuisse magistratus.

Lapis m. Septembri a. 1895 in horto Abdul-Kerim civis Kertschiensis (e regione horti publici) repertus exstat in tumulo Melek-Tschesmensi.

1 .ΛΙΙΛΑΓ..ΟΝΟΕ
 ΟΤΕΙΜΟΙΙΛΙΓΡΑ
 ΜΜΑΤΕΛΔΗΜ
 ΗΤΡΙΟΝΚΑΙΤΩΝ
 5 ΛΟΙΠΩΝΘΙΕΣ
 ΕΙΤΩΝΠΑΠΑ
 ΔΗΜΗΤΡΙΟΥΤΟΥ
 ΜΟΝΟΧΟΡΔΟΥ
 ΜΝΗΜΗΣΧΑΡΙΝ

[...πα-
 ραφ]ιλάγ[αθ]ον (Θ)ε-
 ότειμο[ν και] γρα-
 μματέα Δημ-
 ήτριον και τών
 λοιπών διес-
 ειτών Πάπα(ν)
 Δημητρίου του
 Μονοχόρδου
 μνήμης χάριν.

V. 1 extr. O pro Θ lapicidae errore scriptum esse et v. 6 extr. N omisum adnotavit Škorpilus. Idem animadvertit διεσεῖται formam inveniri in titulo *IosPE. II, n° 443* et Μονοχόρδου nomen proprium primum in titulo nostro occurrise.

210. Tabula lapidis arenarii superne mutilata et in tres partes fracta, a. 1,65 m., l. 0,59, cr. 0,20. Ornata erat anaglypho, cuius superior pars lapidis fractura ablata est; superest equus dextrorsum conversus et equitis. ei insidentis pars pectore tenus et pone equitem in angulo dextro alter equus minore modulo sculptus. Sub anaglypho titulus inter lineolas exaratus est, multis locis (exceptis ultimis versibus) pessime laesus et maxime quidem iis, quibus lapis fractus est (litt. a. 0,04 m.). Edidit E. de Stern *300. v. XXII, prot. p. 129 sq.* litteris vulgaribus, vocibus discretis. Exscripsi a. 1900.

*Lapis a. 1899 emptus servatur Odessae in museo societatis hist. et archaeologicae.

[Textum v. pag. 127].

Sacerdotis et τοῦ παραφιλαγάθου nomina Sternius putabat fuisse Κ[ι]ν[ω]λ[ο]ν et Ἀθη-
 [νάδ]ην; sed ductus in lapide servati haec supplementa non admittunt; v. 8 post ultimum! et
 v. 9 in. ante Η nihil unquam videtur fuisse exaratum. Idem v. 3 ductus ad Πόθου nomen
 pertinentes omisit et v. 6—7 legit Ἐρασίωνα. Ceterum animadvertit vir clarissimus primum
 hic in collegio Panticapaeensi γυμνασιάρχην commemorari, cuius mentione probari collegia
 haec interdum cum gymnasiis fuisse coniuncta similiter atque collegia Tanaitica, in quorum
 titulis γυμνασιάρχης semper fere commemoraretur (cf. II, p. 246). In titulo proxime subse-
 quenti etiam νεανισκάρχης et πατήρ (sc. συνόδου) inscripti sunt, qui in aliis collegiorum
 Panticapaeensium titulis nondum obvenierunt.

1 ΗCΥΝΟΔΟCΗΠΕ
 ΡΙΕΡΕΑΚ'ΛΕΤΟΝ
 ΓΩΓCΑΡΙCΤΩ
 5 ΝΑΠΙΛΛΑΚΑΙΦΙ
 ΛΑΓΑΘΟΝΠΑCΙΩ
 ΝΑ·Β·ΚΑΙΠΑΡΑΦΙ
 ΛΑΓΑΘΟΝΑΘΗ
 ΗΝΤΡΥΦΩΝΟC
 10 ΓΥΜΝΑCΙΑΡΗΝ
 ΛΥCΙΜΑΧΟΝ
 ΧΑΡΙΤΩΝΟCΚΑ
 ΤΩΝΛΟΙΠΩΝ
 ΟΙΑCΕΙΤΩΝCΤΙ
 15 ΤΟΝΕΙΚΟΝΤΟΚ
 ΝΟCΤΟΝΙΔΙΟΝ
 CΥΝΟΛΕΙΤΗΝ
 ΝΗΜΗCΧΑΡΙΝ

Ἡ σύνοδος ἡ πε-
 ρὶ ἱερέα Κ...ετο[ν
 Π]όθ[ου καὶ] συν[α]-
 γωγ[όν] Ἀρίστω-
 να Πι...καὶ φι-
 λάγαθον Πασίω-
 να β' καὶ παραφι-
 λάγ[αθον] Ἀθη..
 ἡν Τρύφωνος [καὶ]
 γυμνασιάρχην
 Λυσίμαχον
 Χαρίτωνος κα[ὶ]
 τῶν λοιπῶν
 (θ)ιασειτῶν Στ[ρα]-
 τόνειχον Τόχω-
 νος τὸν ἴδιον
 συνο(δ)είτην μ-
 νήμης χάριν.

211. Tabula lapidis calcarii mollioris in tres partes fracta, a. 1,03 m., l. 0,60, cr. 0,20, superne ornata aetomate sculpto, acroteriis et rosa instructo. Sub aetomate inter lineolas titulus colore rubro pictus est (non exaratus); litterae evanidae hodie difficillimae sunt lectu. Ed. E. de Stern 300. v. XXII, prot. p. 131. Exscripsi a. 1900.

*Lapis a. 1899 emptus servatur Odessae in museo societatis hist. et archaeologicae.

1 ΗCΥΝΟΔΟCΗΠΕΡΙ
 ΡΕΑΠΑΠΠΟΝΑΡΔΑΡΑΚC
 ΚΑΙΠΑΤΕΡΑΦΙΔΑΝΚΑΙCΥ
 ΝΑΓΩΓΟΝΕΚΑΤΑΚΑΙΦΙΛΛ
 5 ΘΟΝΔΑΔΑΝΠΑΡΑΦΙΛΑΓ
 ΘΟΝΦΙΛΩΤΑΝΓΥΜΝΑCΙΑΡ
 ΧΗΝΔΑΔΑΝΑΝΙΙΛΑΧCΥ
 ΛΙΝΕΑΝΙCΚΑΡΧΗΝ
 ΚΑΙCΙΠCΥΝΟΔΕΙΤΑ
 10 ΑΝΕCΤΗCΝΗΛΗ
 ΕΥΑΡΕCΤΟΥCΤ
 ΜΗCΧΑΡΙΝ ΕΛ
 ΜΗΝΟCΤΕΡΕ

Ἡ σύνοδος ἡ περὶ ἱ[ε]-
 ρέα Πάππον [Ἀρ]δαράκο[υ]
 καὶ πατέρα Φίδαν καὶ συ-
 ναγωγὸν Ἑκατᾶ(ν) καὶ φιλά[γα]-
 θον Δάδαν [καὶ] παραφιλάγα-
 θον Φιλώταν, γυμνασιάρ-
 χην Δάδαν Ἀν[τ]ι[μ]άχου
 [κα]ὶ νεανισκάρχην Γ...ον
 καὶ [οἱ λοι]π[οἱ] συνοδεῖτα[ι]
 ἀνέστησ[α]ν Ἡ.....ην
 Εὐαρέστου στ[....]μνή]-
 μης χάριν ἐν [τῷ...ἔτει],
 μηνὸς Περ[ειτίου...].

V. 5 Sternius legit ΔΑΜΑΝ, sed mihi media littera potius Δ visa est; praeterea omisit ductus, qui supersunt in sinistra parte vv. 9 et 11. Idem animadvertit Pappum Ardaraci f. commemorari in titulo dedicatorio a summis magistratibus aliisque purpuratis posito pro salute et victoria regis Tiberii Iulii Tiranis et Aeliae reginae (*IosPE.* v. II, n° 29 B, v. 45), quem regem inter annos 275 et 278 p. Chr. regnasse nummi probant. Si coniecerimus in titulo illo eundem inscriptum esse virum, qui in hoc est collegii sacerdos, referendus erit hic titulus ad ultima decennia tertii p. Chr. saeculi; cui aetati etiam litteratura tituli optime convenit. Maxime igitur dolendum est, quod anni numerus lapide mutilato periit. Nomina omnia praeter Ἐκατᾶν et Εὐάρεστον in titulis Bosporanis et maxime quidem in Tanaiticis saepius occurrunt; de quibus v. quae adnotavit Sternius.

212. Tabula lapidis calcarii mollioris inferne fracta, ornamentis carens, a. 1,04 m., l. 0,55, cr. 0,20. Titulus satis diligenter inter lineolas exaratus litteris c. 0,044 altis hodie pessime est detritus. Lapidem in oppido Kertsch repertum m. Novembri a. 1892 museo Kertschiensi Buxelius mercator donavit. Edidi *Mam.* № 17, p. 31, n° 8.

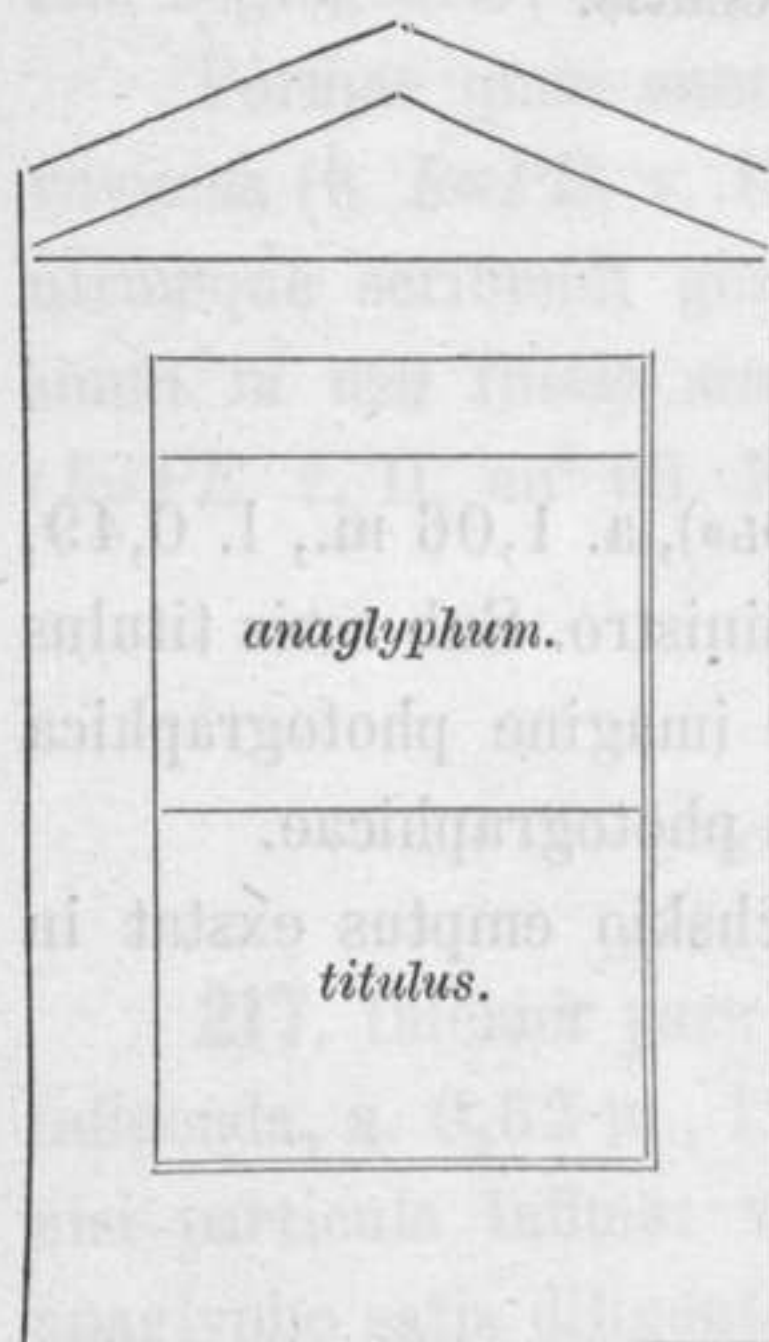
1	Η Σ Ν . . Ο Σ Η Π Ε Ρ Ι Φ :
	/ Ο Ξ Σ Ν Ο . . Υ Ν Α Γ Ω
	. . Ι Κ . . \ Ρ Α Τ Ο Ν Φ Ι
	Λ Α Γ Α Θ Ο Ν \ Λ Ι Φ Ι Λ Π
5	Τ Ο Ν Ι Α . . . . . Λ Θ Ο
	Ν Ι . . . . Ο Μ Ν Η Σ . Ο Ν
	Γ Ρ Α . . Α . . . . . Ο Ι
	Λ Ο . . . . Ο Ι Α Σ Ι Τ Α Ι
	. . . . . Ο . . \ Τ Ο Υ
10	. . Ρ Ι Ν

Ἡ σ[ύ]ν[οδ]ος ἡ περὶ Φι-
 λόξ[ε]νο[ν] συναγω-
 [γόν] καὶ Ἄρατον φι-
 λάγαθον καὶ Φίλ[ισ]-
 τον [παραφιλάγ]αθο-
 ν [καὶ Θε]όμνησ[τ]ον
 γρα[μμ]α[τέα καὶ] οἱ
 λο[ιποὶ θ]ιασῖται
 [τὸν δεῖνα . . . ἄ]του
 [μνήμης χά]ριν.

b) Tituli communes complurium personarum.

213. Monumentum sepulcrum lapidis calcarii a. 1,15 m., l. 0,52 (infra latius quam supra), cr. 0,155. Superne ornatum est aetomate, cuius acroteriorum sola vestigia supersunt. Media lapidis pars ita excavata est, ut marginibus undique quadri instar circumdetur. Tota superficies excavata in partes tres divisa est, quarum summa reliquis brevior restat vacua in media est anaclyptum i. f. scilicet in medio est

formam). Anaglypho repraesentatae sunt figurae quinque stantes facie ad spectantem conversa: medius est vir, utrimque adstant mulieres et infantes. Vir tunica et chlamyde amictus est, mulieres tunicis et pallis, infantes tunicis solis. Vir et mulier a sinistra adstans dextras iungunt. Titulus aetatis Romanae satis neglegenter exaratus est (litt. a. 0,017) et ex parte detritus. Edidi *Mam.* № 17, p. 31, n° 9.

*Lapis m. Augusto a. 1894 ab H. Zaporoschkio emptus exstat in museo Kertschiensi.

1	ΦΑΡΝΑΚΗΣ ΟΠΛΩΝΟΣ	Φαρνάκης Ὀπλωνος
	ΚΑΙ ΓΥΝΗΜΗΤΡΟΦΙΛΑ	καὶ γυνὴ Μητροφίλα
	ΚΑΙ ΘΥΓΑΤΗΡ ΠΑΡΘΕΝΑ	καὶ θυγάτηρ Παρθένα
	ΚΑΙ ΥΙΟΙ ΦΑΡΝΑΚΗΣ ΚΑΙ	καὶ υἱοὶ Φαρνάκης καὶ
5	ΥΨΙΓΟΝΟΣ ΧΑΙΡΕΤ	Ὑψίγονος, χαίρε[τε].

Ὀπλωνος nomen primum hic occurrit in titulis Bosporanis. Notanda est mulierum nominis forma dorica (cf. n° 216 Θεοτίμα etc.).

214. Monumentum sepulcrum lapidis calcarii durioris («дикаръ») superne et inferne mutilatum fractumque in duas partes, altum ut nunc est 1,55 m., l. 0,84, cr. 0,24 m. Supersunt anaglypha duo rudi manu facta, e quibus superius repraesentat equitem (capite fracto) tunica et chlamyde amictum, arcu armatum, equo stanti insidentem sinistrorsum converso, coram adstante puerulo (hodie laeso), vas tenente; pone equum dimidia pars alterius equi apparet (iuvenis qui ei insidebat prorsus evanuit). Anaglyphum inferius melius conservatum superiori simile est nisi quod equi dextrorsum conversi sunt. Infra est titulus litteris grandioribus (a. 0,055) satisque pulchris exaratus. Lapis m. Ianuario a. 1892 in clivo septentrionali Mithridatis montis (haud procul a coemeterio tatarico) repertus est in sepulcro, cuius operculo inserviebat. Una viginti quoque fragmenta eiusdem sine dubio lapidis reperta sunt, ad tertium idemque summum anaglyphum pertinentia, quod cenam sepulcralem quae dicitur repraesentabat; multa tamen huius anaglyphi frusta desunt. Duhmbergius putat totum monumentum, si acroterium (quod periit) et spinam fractam addideris, plus 2,85 m. fuisse altum. Edidi *Mam.* № 17, p. 32, n° 10.

ΑΘΗΝΙΕΥΙΕΜΕΙΝΑΚΑΙ
ΓΥΝΗΑΡΕΤΕΚΑΙΥΙΟΙ
ΘΕΟΦΙΑΕΚΑΙΜΗΝΙΕ
ΧΑΙΡΕΤΕ

Ἀθήνιε υἱὲ Μ(η)νᾶ καὶ
γυνὴ Ἀρέτ(η) καὶ υἱοὶ
Θεόφι(λ)ε καὶ Μήνιε,
χαίρετε.

In nominibus quae sunt Μηνᾶ et Ἀρέτη lapicida primo E pro H scripsit, sed postea ipse errorem correxit. Titulus Romanae est aetatis non admodum recentis.

215. Monumentum sepulcrum lapidis calcarii («дикарь»), a. 1,06 m., l. 0,49, cr. 0,17, tribus rosis ornatum in parte antica et una in latere sinistro. Sub rosis titulus exaratus est litteris grandioribus (a. 0,03), sed adeo detritis, ut in imagine photographica vix dispiciantur. Edidi *Mam.* № 17, p. 33, n° 12 ad fidem imaginis photographicae.

*Lapis a. 1891 a comite A. A. f. Bobrinskio ab H. Zaporoschskio emptus exstat in museo Kertschiensi.

Α	Ρ	Μ	Α	Δ	Η	Ξ	Δ	Η	/	/							
Η	Τ	Ρ	Α	Ρ	Μ	Α	Α	Ο	Υ								
Γ	Υ	Ν	Η	Ο	Υ	Δ	Ι	Ξ	Α	Ρ	Μ	Α					
Δ	Ο	Α	Ρ	Τ	Ε	Μ	Ι	Δ	Ω	Ρ	Η	Α	Ρ	Μ	Α	Λ	Ο

Ἀρμάδης, Δη[μ]-
ητρ[ία] Ἀρμά[δ]ου
γυνή, .ουδισ Ἀρμά-
δο(υ), Ἀρτεμιδώρη Ἀρμά[δ]ο(υ).

Litteratura aetatem indicat quarto a. Chr. saeculo non recentiore. Idem probant v. 4 bis O pro ΟΥ scriptum et nominis Ἀρτεμιδώρη forma ionica.

216. Tabula lapidis calcarii («дикарь») superne et inferne fracta, a. 0,55 m., l. 0,17. Titulus inter lineolas exaratus est grandibus aetatis Romanae litteris (a. 0,03), quae in imagine photographica optime dispiciuntur; ultimus versus sine lineolis litteris grandioribus scriptus est. Ubi et quando lapis in lucem prodierit, non constat. Anno 1891 comes A. A. f. Bobrinskoi eum ab Herm. Zaporoschskio emptum museo Kertschiensi intulit. Ad Bobrinskii apographum edidi *ЗИРАО.* v. V, p. 377, n° 67³ et imagine photographica accepta accuratius in *Mam.* № 9, p. 48, n° 2.

1	Θ	Ε	Ο	Τ	Ι	Μ	Α	Γ	Υ	Ν	Η						
	Β	Α	Χ	Χ	Ι	Ο	Υ	Κ	Α	Ι	Υ	Ε	Ι	Ε			
	Μ	Ο	Ι	Ρ	Π	Π	Ε	Χ	Α	Ι	Ρ	Ε	Τ	Ε			
	Φ	Ι	Λ	Ω	Τ	Α	Υ	Ε	Μ	Υ	Ρ	Μ	Η	Κ	Ο	Σ	
5	Κ	Α	Ι	Ζ	Ω	Ρ	Τ	Υ	Ρ	Ε	Τ	Ρ	Ο	Φ	Ι	Μ	Ε

Θεοτίμα γυνή(ι)
Βαχχίου καὶ υἱεῖ
Μοίριππε, χαίρετε.
Φιλώτα ὑὲ Μύρμηκος
καὶ Ζώπυρε τρόφιμε,

Versu 5 litteram P per imprudentiam exaratam quadratarius ipse videtur erasisse, sed tam neglegenter, ut etiam nunc bene dispiciatur.

Formas quae sunt γυνή et υειέ et υέ in inscriptionibus Bosporanis iam pridem observavimus (v. *IosPE*. v. II, ind. V, 1). Cum υειέ et υέ in uno eodemque titulo occurrant, patet utrumque scribendi genus aetate Romana, ad quam titulum pertinere litteratura probat, simul in usu fuisse sine ullo discrimine. Βάχχιος nomen item saepius in Bosporo obvenit (*IosPE*. v. II, nn^o 63, 78, 113¹, 138), sed per χ duplex scriptum primum hic videmus.

217. Inferior pars monumenti sepulcralis lapidis calcarii duri, infra praediti spina basi infigenda, a. 0,62 m., l. 0,54, cr. 0,155. Tabula ornata erat anaglypho, cuius non superest nisi particula infima: videtur sculpta fuisse mulier sellae insidens. Titulus aetatis Romanae anaglypho satis diligenter subscriptus litteris 0,027 altis bene conservatus est praeter finem versus tertii. Edidi *Mam.* № 17 p. 33, n° 11.

*Lapis m. Augusto a. 1893 ab H. Zaporoschkio emptus exstat in museo Kertschiensi.

ΠΡΩΤΟΓΕΝΗΣ ΚΑΙ ΘΕΟ
ΝΕΙΚΗ ΚΑΙ ΕΡΜΟΔΟΡΟΣ
ΚΑΙ ΦΑΡΝΑΚΗΣ ΕΝΤΟΥ
ΕΡΜΗΤΙΟΣ ΧΑΙΡΕΤΕ

Πρωτογένης καὶ Θεο-
νείκη καὶ Ἑρμόδ(ω)ρος
καὶ Φαρνάκης. . . . .
Ἑρμη(τ)ος, χαίρετε.

In imagine photographica nec non in ectypo v. 3 extr. litterarum vestigia apparent, sed ita laesa, ut admodum difficile sit definire, quid hic fuerit scriptum; adeo conici potest litteris quibusdam erasis alias fuisse superscriptas. V. 4 quinta ab in. littera videtur esse T litterae H substituta. Genetivi forma Ἑρμητος nominis Ἑρμῆς exstat C. I. Gr. IV, n° 8563. Similiter apud scriptores aetatis recentioris Θάλητος occurrit ut forma genetivi nominis Θαλῆς (v. *Papii* et *Benseleri* Lex. nom. propr. Graecorum s. v.).

218. Tabula marmoris candidi ornamentis carens, infra spina praedita basi infigenda, hodie in duas partes fracta, a. 2,30 m., l. 0,545, cr. 0,15. Supra exstant excavationes duae, quae videntur anthemio infigendo inserviisse. Lapidi titulus diligentissime incisus est, optime

0,04 altis exarati sunt, reliqui dimidio minoribus (a. 0,021). Ectypo et imagine photographica usus edidi *Mam.* № 23, p. 57, n° 5.

Lapis m. Maio a. 1896 in aula rustici Archippi Tkatschenko ad viam Adschi-muschkaïensem priorem oppidi Kertsch repertus ibidem in museo conservatur.

ΤΡΥΦΩΝΙΣ ΓΥΝΗΦΙΛΕ
ΤΑΙΡΟΥ ΚΑΙ ΛΕΥΚΙΟΣ ΚΑΙ
ΗΡΑΚΛΕΩΔΩΡΟΣ ΥΙΟΙ
ΚΑΙ ΣΤΡΑΤΟΝΙΚΗ ΘΥΓΑΤΗΡ
ΧΑΙΡΤΕ

ΣΥΝΤΡΙΣΣΟΙΣ ΤΕ ΚΕΕΣΣΙ ΤΡΥΦΩΝΙΔΑ ΤΑΝΤΑΝ ΕΡΗΜΟΝ
ΑΡΤΑΣ ΕΝΕΚ ΖΩΑΣ ΜΟΙΡΑ ΒΙΟΣ ΤΕΡΕΤΙΣ
ΑΥΤΟΘΕΝΟΥ ΧΡΟΝΙΑ ΚΑΙ ΡΩΙΔΕΝΙΑΝ ΦΙΛΕΡΟΣ
ΑΙ ΕΝΑΝ ΣΤΕΝΑ ΧΕΙΤΕΝ ΘΕΑ ΔΕΞΑΜΕΝΟΣ
ΩΝ ΜΕΝΙΑΡ ΓΕΝΕΤΕΣ ΗΣ ΔΕ ΤΟΣΙΣ ΟΙΚΤΡΑ ΤΡΙΣ
ΕΙΔΕ ΠΑΘΗΤΑΙ ΔΩΝ ΚΑΙ ΓΑΜΕΤΗΣ ΕΙΝΕΚΕΝ
ΣΤΑΛΛΑΔΟΙ ΤΙΝΕΣ ΕΙΣ ΚΕΚΡΑΓΕΣ ΟΙΟΣ ΤΕ ΑΡΕΠΤΕ
ΞΕΙΝΕ ΜΑΘΩΝ ΣΑΦΑΝ ΥΜΝΟ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣ ΕΚΡΟΝΙΟΥ

Lapicida quamvis diligenter titulum inciderit, tamen nonnullis locis (vv. 5, 8, 9, 10, 13) litteras omisit¹⁾ et duobus (vv. 3, 10) erravit. Litteras addendas et corrigendas uncis rotundis notabimus.

1) Ceterum

ΟΙΚΤΡΙΣ

v. 10 fortasse ita

inciderit

ita

inciderit

ita

inciderit

- 1 Τρυφωνίς γυνή Φιλε-
ταίρου καὶ Λεύκιος καὶ
Ἡρακλε(ό)δωρος υἱοὶ
καὶ Στρατονίκη θυγάτηρ,
5 χαίρ(ε)τε.
Σὺν τρισσοῖς τεκέεσσι Τρυφωνίδα τὰν πανέρημον
ἄρπασεν ἐκ ζωᾶς Μοῖρα βιοστερέτις
αὐτόθεν, οὐ χρονιάζον, καιρῶι δ' ἐνί· ἄν Φιλέτ(αι)ρος
αἰὲν ἀν(α)στεναχεῖ, πένθεα δεξάμ[εν]ος·
10 ὧν μὲν γὰρ γενέτ(η)ς, ἧς δὲ πόσις, οἰκτρὰ δ' ἐπ' οἰκτρ(ο)ῖς
εἶδε πάθῃ παίδων καὶ γαμετῆς ἔνεκεν.
στάλα δ' οἵτινές εἰσι κέκραγέ σοι, ὥστ[ε π]άρερπε,
ξεῖνε, μαθὼν σάφα νῦν γράμματος ἐκ (χ)ρονίου.

Propter litteraturam titulum ad I sive II p. Chr. saeculum rettulerim. Epigrammatis versum tertium nunc Jernstedtii conlegae ornatissimi coniecturis receptis aliter lego, quam in priore editione legendum proposui: Jernstedtius putat poetam dicere voluisse Tryphonida cum tribus liberis *subito*, casu quodam mortuam esse, non morbo diuturno oppressam; ceterum quo sensu πανέρημος adiectivum intellegendum sit, non satis video. Βιοστερέτις adiectivum videtur primum hic obvenisse: certe in lexicis graecis non exstat.

219. Monumentum sepulcrum lapidis calcarii durioris in duas partes fractum et inferne mutilatum, a. ut nunc est 1,77 m., l. 0,54, cr. circa 0,18. Supra ornatum est epistylion et aetomate sculpto tribus acroteriis instructo; inter acroteria sunt rosae duae et in aetomate triangulo clipeus. Sub aetomate aliae rosae tres sunt in fronte et duae in lateribus. Infra sunt anaglypha duo satis diligenter elaborata, sed hodie laesa. Superius repraesentat cenam sepulcralem quae dicitur: lecto incumbit vir chitone indutus, utraque manu pocula tenens; coram muliere longo vestitu sellae insidet pedibus impositis subsellio; lecto mensa humilis adposita est vasibus impleta, pone puerulus stat et ad mulieris sellam puella vas tenens. Infra sculpti sunt milites duo stantes, tunicis chlamydisque amicti; is qui a dextra spectanti est dextra hastam tenet, sinistra scutum oblongum, alter sinistram pilae quadrangularem imposuit, cui scutum est adpositum. Huic anaglypho titulus subscriptus est aetatis Romanae, satis ille quidem diligenter inter lineolas exaratus, sed admodum hodie laesus (litt. a. 0,047). Edidi *Mam.* № 17, p. 34, n° 13.

*Lapis m. Augusto a. 1894 ab H. Zaporoschskio emptus exstat in museo Ker-
tschiensi

ΑΠΛΛΩΝΥΝΗ
ΑΓΑΘΟΥΚΑΙΥΙΟΙ'ΑΤΤΑ
ΚΑΙΕΡΩΣΧΑΙΡΕΤΕ

Ἀπ[ο]λλων[ία γ]υνή
Ἀγά[θου κ]αὶ υἱ[ο]ι' Ἀττα
[κ]αὶ Ἐρως, χαίρετε.

220. Monumentum sepulcrum lapidis calcarii a. 0,98 m., l. circa 0,47, cr. 0,09, superne ornatum fornice artis suffulto, quarum capita acroteriis ornata sunt; in angulis superioribus sculptae sunt rosae. Sub fornice anaglypho expressi sunt vir et mulier dextras iungentes. Sub anaglypho titulus est aetatis Romanae leviter exaratus difficilisque lectu (litt. a. 0,02—0,03 m.). Ed. L. Škorpil 300. v. XXI, p. 194, n° III. Utor ectypo ab ipso humanissime misso.

Lapis in horto Bortii civis Kertschiensis inventus m. Februario a. 1897 museo Melek-Tschesmensi inlatus est.

ΓΑΙΕ ΔΙΟΓΕΝΟΥΚΑΙ
ΥΝΗΒΑΣΙΛ.ΚΑΙΝΟ
ΧΑΙΡΕΤΕ !!Γ

Γάιε Διογένου καὶ
[γ]υνή Βασίλ[η] καὶ Νο[υ-
χαίρετε. [μήνιε?]

Tertium nomen recentiore, ut videtur, manu additum totum fere periit. Quod Škorpil v. 2 legendum proposuit Βασίλ[η] Αἰν[ου], ideo ferri non potest, quod in ectypo **κ** litterae vestigia dispiciuntur ante Α positae, ut taceam de vestigiis litterarum v. 3 ad dextram exstantibus, quae prorsus omisit Škorpil.

221. Tabula sepulcralis integra lapidis calcarii («дикаръ»), a. 0,89 m., l. 0,42, cr. 0,12. Supra est epistylum angustum, sub eo aetoma sculptum, acroteriis et rosis tribus instructum pilisque suffultum, inter quas est anaglyphum, repraesentans mulierem longo vestitu et ad dextram eius viros duos palliis amictos, dextras iungentes. Anaglyphum hoc dimidiam fere totius lapidis partem occupat. In epistylis primus tituli versus exaratus est, inter anaglyphum et spinam basi infingendam reliqui sex. Litterae aetatis Romanae satis illae quidem neglegenter incisae sunt, sed bene adhuc conservatae excepto versu primo (litt. a. 0,015). Ad fidem apographi manu scripti, quod comes A. A. f. Bobrinskoï anno 1891 benignissime mecum communicaverat, edidi 3ИРАО. v. V, p. 377, n° 67², postea vero, imagine photographica accepta, accuratius dedi Mam. № 9, p. 47, n° 1 (inde litteris minusculis repetiit E. Ziebarth Philologi v. 54 a. 1895, p. 296).

*Ubi et quando lapis repertus sit, non constat. Ab Herm. Zaporoschskio emit eum comes Bobrinskoï a. 1891 et museo Kertschiensi intulit.

Θ Ε Ο Δ Ω Ρ Ο

*aetoma**anaglyphum*

ΚΑΙ ΜΗΤΡΟΔΩΡΟΣ ΘΕΟΔΩΡΟΥ
 ΠΑΤΗΡ ΚΑΙ ΜΗΤΗΡ ΘΕΟΔΩΡΟΥ
 ΧΑΙΡΕΤΕ ΟΙ ΜΕΝ ΕΜΕΚΤΕΝ
 ΗΝΤΕΣ ΟΜΟΙΩΣ ΑΝΤΙΤΥΧΟΙ
 ΣΑΝ ΖΕΥΞΕΝΙΕ ΟΙ ΔΕ ΓΟΝΓΙΣ
 ΘΕΝΤΕΣ ΟΝΑΙΝΤΟ ΒΙΟΥ

Θεόδωρο[ς . . . . .]ς

καὶ Μητρόδωρος Θεοδώρου

πατὴρ καὶ Μᾶ μήτηρ Θεοδώρου,

χαίρετε.

Οἱ μὲν ἐμὲ κτε[ί]ναντες ὁμοίως ἀντιτύχοι|σαν,

Ζεῦ Ξένιε, οἱ δ' ἐ[γὼ] γον[ε]ῖς | θέντες ὄναιντο βίου.

De v. 1 haec adnotavit Ziebarthus: «facile suppleres Μητροδώρου υἱός, sed spatium solum vacat septem fere litteris, quarum quarta fuit aut o aut ω». De Μᾶ nomine deae mulieri indito cf. Roscheri lex. mythol. v. II c. 2224 et de forma ἀντιτύχοισαν pro ἀντιτύχοιεν posita (v. 9) Meyeri *Griech. Gramm.* § 460.

Monendum est distichum nostrum imitari carmen epitaphium Simonidi Ceo adscriptum, quod conservatum est in Anthol. Pal. VII, 516¹⁾:

Οἱ μὲν ἐμὲ κτείναντες ὁμοίων ἀντιτύχοιεν,

Ζεῦ Ξένι', οἱ δ' ὑπὸ γᾶν θέντες ὄναιντο βίου.

1) Bergk, *Poetae lyr. Gr.* I⁴, Sim. n° 128 = Anthol. ex scriptt. praeter anthol. collectae (Lips. 1891), p. 203, lyr.³ p. 299, n° 128; Th. Preger, *Inscr. Graecae metricae* n° 255.

Videmus priorem versum a Simonideo non differre nisi duabus rebus levissimis, quae memoriae lapsu ignoti imitatoris facillime possunt explicari: nam pro gen. adiectivi ὁμοίων adverbium posuit ὁμοίως et ἀντιτύχοιεν formam mutavit in ἀντιτύχουσιν sua aetate sollemnem. Versum vero alterum videtur imitator consilio mutasse, ut Theodori parentium mentionem introduceret, qua re tamen versum minus clarum fecit, quoniam τιθέναι verbum per se ipsum sepeliendi notionem non habet. Praeterea notandum est, cum monumentum Theodori parentibus iam mortuis sit positum, «vita frui» (ὄνασθαι βίου) eos non amplius potuisse et votum hoc absurdum esse. Ziebarthus putat sepulcrum primum Theodoro, cuius nomen in fronte legitur, a nescio quo trucidato positum esse a parentibus, qui eum morte secuti sint. Sed cum pateat parentium nomina simul cum versibus ab uno eodemque lapicida esse exarata, statuendum est potius parentibus mortuis monumentum commune positum esse versibus fortasse ex alio lapide exscriptis, solius Theodori sepulcro antea imposito.

222. Monumentum sepulcrum lapidis calcarii superne fractum, a. 0,72 m., l. 0,43, cr. 0,16. Anaglyphum, quo tabula ornata erat, totum fere periit: supersunt vestigia sellae (cui mulier sine dubio insidebat, ut saepissime in monumentis Bosporanis) et subsellii et pedes viri. Sub anaglypho titulus est aetatis Romanae satis diligenter exaratus (litt. a. 0,04 m.). Ectypum chartaceum benignissime misit Škorpilus, qui et ipse edidit titulum 300. v. XXII, p. 106, n° 18.

Lapis m. Iunio a. 1899 in praedio Elteghen inventus in museum Melek-Tschesmense transportatus est.

ΥΝΕΙΜΑΣΤΑΡ
 & ΑΙΥΙΟΙΒΟΣΤ.ΚΕ
 | ΔΟΚΙΟΝΧΑΙΡΕΤΕ

[Θ]υνὲ Μασταρ[οῦ
 χ]αὶ υἱοὶ Βόστ[α] καὶ
 Δοκίων, χαίρετε.

Θυνὸς nomen et infra habebimus (v. titulum Apaturidis Thyni uxoris nomen referentem) et aliunde novimus (v. Papii et Benseleri lex. nominum propr. Graecorum). Cum nomine Βόστας cf. Βοστάγων *IosPE.* II, n° 71. Ceterum Škorpilus legit ΒΟΣΤΕ.

223. Monumentum sepulcrum integrum lapidis calcarii, a. 0,97 m., l. 0,51, cr. 0,14. In superiore lapidis parte fornix est semirotundus duabus pilis suffultus; inter fornixem et marginem lapidis superiorem rosae duae sculptae sunt, in angulis vero rami, qui ad rosas illas tenduntur. Sub fornice anaglypho repraesentati sunt vir tunica et pallio amictus et mulier talari vestitu, stantes dextris iunctis; in medio est puer et in angulo sinistro puella talari vestitu,

manibus vas tenens. Infra est spina basi infigenda. Titulus anaglypho subscriptus satis bene conservatus est (litt. a. 0,025). Edidit L. Škorpil 300. v. XIX, p. 4, n° III, quem sequor.

Lapis a. 1895 in aula domus cuiusdam in Glinistsche suburbio sitae repertus exstat in tumulo Melek-Tschesmensi.

ΚΟΛΙΔΙΩΝ ΚΑΙ ΓΥΝΗ
ΧΑΝΙΚΑ ΚΑΙ ΥΙΟΣ
ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ
ΧΑΙΡΕΤΕ

Κολιδίων καὶ γυνή
Χανίκα καὶ υἱὸς
Δημήτριος·
χαίρετε.

Nomina quae sunt Κολιδίων et Χανίκα primum hic obveniunt.

224. Tabula sepulcralis lapidis calcarii superne fracta, infra desinens in spinam, a. 0,47 m., l. 0,30, cr. 0,09. Tituli diligenter incisi primus versus lapidis fractura laesus est; nonnullae litterae rubri coloris vestigia servant. Lapis a Surutschano vere a. 1894 in oppido Kertsch emptus est. Exscripsi et edidi *ImS.* p. 17, n° 30.

ΥΛΙΑ ΑΙ
ΘΕΟΔΑΣ ΚΑΙ
ΕΡΜΗΣ Θ-ΟΔΑ
ΧΑΙΡΕΤΕ

[Κο]υλία [κ]αὶ
[Θ]εοδᾶς καὶ
Ἑρμῆς [οἱ] Θ[ε]οδᾶ,
χαίρετε.

Mulieris nomen exempli tantum causa restituimus (cf. *Inscr. P.* II, nn° 74, 239, 366, 368). Θεοδᾶς nomen notissimum in Bosporo primum hic obvenit.

225. Tabula sepulcralis lapidis calcarii («дикаръ») ab angulo sinistro superiore fracta, a. 1,19 m., l. 0,565, cr. 0,19. Superne ornata est aetomate sculpto, acroteriis et rosis tribus instructo (acroterium sinistrum et rosa una fractura perierunt), suffulto pilis, inter quas anaglypho repraesentata est mulier sellae insidens, utrimque adstantibus viris. Sub anaglypho titulus est integer, diligenter exaratus et bene adhuc conservatus (litt. a. 0,03). Lapidem a. 1891 comes A. A. f. Bobrinskoï museo Kertschiensi intulit, ab Herm. Zaporoschskio emptum. Edidi *ЗИРАО.* v. V, p. 378, n° 68¹, Bobrinskii apographo usus, et iterum ad imaginem photographica *Mam.* № 9, p. 48, n° 3.

ΛΕΥΚΙΕ ΚΑΙ ΓΥΝΗΜΗΤΡΟ
ΦΙΛΑΚΑΙ ΥΙΕ ΜΑΡΚΕ
ΧΑΙΡΕΤΕ

Λεύκιε καὶ γυνὴ Μητρο-
φίλα καὶ υἱὲ Μάρκε,
χαίρετε.

Titulum ad aetatem Romanam esse referendum et litteratura probat et nomina duo Romana et anaglyphum ipsum (cf. *IosPE.* vol. II praef.); sed altero p. Chr. saeculo eum recentiore esse non dixerim.

226. Monumentum sepulcrum lapidis calcarii in duas partes fractum, a. 1,09 m., l. 0,51, cr. 0,14. Ornatum erat anaglypho, cuius vestigia tantum supersunt: in angulo sinistro erat puella, ad dextram ara, medium locum obtinebat mulier. Sub anaglypho titulus Romanae aetatis inter lineolas neglegenter exaratus est. Ed. L. Škorpil 300. XXI, p. 185, n° II, quem sequor (commemoratur etiam ibid. v. XX, prot. p. 1, unde anaglyphi descriptionem sumpsi).

Lapis m. Maio a. 1896 in Novicovii praedio Elteghen dicto repertus exstat in tumulo Melek-Tschesmensi.

ΜΥΡΟΝ ΓΥΝΗΔΗ
ΜΗΤΡΙΟΥ
ΚΑΙ ΤΕΚΝΑ ΧΡΗΣΤΗ
Η ΚΑΙ ΓΑΡΗΣΙΑ
ΧΑΙΡΕΤΕ

Μύρον γυνὴ Δη-
μητρίου
καὶ τέκνα Χρήστῃ
καὶ [Π]αρησία,
χαίρετε.

Παρησία videtur pro Παρρησία esse scriptum.

227. Monumentum sepulcrum e lapide eius generis factum, quod dicitur «мяркіѣ полудикарь», superne ornatum epistylis, inferne fractum, latius infra quam supra; quae superest pars alta est 0,57 m., l. 0,51, cr. 0,13. Titulus profunde admodum exaratus et optime conservatus est (litt. a. 0,025). Edidi *ЗИРАО.* v. V, p. 378, n° 68² Bobrinskii apographo usus et iterum ad fidem imaginis photographicae *Mam.* № 9, p. 48, n° 4. (Habet etiam Iast-schurschinski *ИТУАК.* n° 12, p. 84, n° 3).

*Lapidem comes Bobrinskoï a. 1891 ab Herm. Zaporoschskio emit et museo Kertschiensi intulit.

ΝΑΝΑ:ΝΙΚΟΜΑΧΟΥ ΓΥ-
ΝΗ:ΤΑΤΥΣ:ΑΤΤΕΛ
ΑΝΝΗ ΤΑΤΥΟΞ ΓΥΝΗ

Νάνα Νικομάχου γυ-
νή. Τάτυς Ἀττεω.
Ἄννη Τάτυος γυνή.

Litteratura est quarti a. Chr. saeculi. Animadvertendum est puncta duo dividendis vocibus inservientia in aliis titulis Bosporanis nusquam adhuc apparuisse. Nomina quae sunt Τάτυς et Ἀννή et Ἀττεω forma genetivi nominis Ἀττης item primum hic occurrunt; in aliis nominibus ionica haec genetivi forma saepius iam obvenit (v. *IosPE*. vol. II indices).

228. Lapis calcarius in duas partes fractus, alt. 0,90 m., l. 0,44, cr. 0,10. In fragmento superiore aetoma sculptum est, tribus rosis ornatum; sub aetomate anaglyphum rudi manu excisum est, admodum hodie detritum, repraesentans virum a dextra spectanti, dextram protendentem alteri viro minoris staturae, qui stat a sinistra spectanti; post hunc in angulo sinistro stat puerulus. Sub anaglypho in altero fragmento titulus est Romanae aetatis, pessime nunc quidem detritus; nonnullae litterae coloris rubri vestigia servant. Lapis a Surutschano vere a. 1894 in oppido Kertsch emptus est. Ad fidem ectypi chartacei edidi *ImS.* p. 17, n° 31.

ΠΑΠΑΣ ΚΑΙ ΑΘΥ-
ΜΟΣ ΙΑΓΝΟΝ
ΧΑΙΡΕΤΑΙ

Πάπας καὶ Ἀ[θυ-
μ]ος [χα]ι Ἰαγν(ω)ν,
χαίρετ(ε).

Alterum nomen dubium est.

229. Monumentum sepulcrum lapidis calcarii («дикарь») superne fractum, a. 1,13 m., l. 0,44, cr. 0,14. Sub anaglypho, quod lapidis fractura ablatum est ita, ut supersit infima tantum pars longae vestis muliebris, optime conservatus est titulus litteris pulchris exaratus (a. 0,027), in quibus adeo coloris rubri vestigia supersunt. Edidi *Mam.* № 17, p. 34, n° 14.

*Lapis a. 1892 ab H. Zaporoschskio emptus exstat in museo Kertschiensi.

ΑΓΑΘΟΝ
ΓΥΝΗΔΙΟΝΥΣΙΟΥ
ΧΑΙΡΕ
ΗΔΥΒΙΕ ΗΔΥΒΙΟΥ
ΧΑΙΡΕ

Ἀγαθὸν
γυνὴ Διονυσίου,
χαῖρε.
Ἠδύβιε Ἠδυβίου,
χαῖρε.

Titulus videtur primo p. Chr. saeculo non esse recentior.

230. Monumentum sepulcrum lapidis calcarii («дикарь») integrum, sed admodum detritum, a. 0,99 m., l. 0,53, cr. 0,16. Superne ornatum est aetomate sculpto, rosa una instructo, sub quo anaglyphum est repraesentans mulierem longo vestitu, sellae insidentem, coram adstante ad dextram viro pallio amicto; ad sinistram pone sellam stat puella item longo vestitu, manibus vas tenens. Infra titulus est aetatis Romanae grandibus litteris exaratus (a. 0,03), qui in ectypo etiam nunc satis bene dispicitur. Ad imaginem photographicam edidi *Mam.* № 9, p. 52, n° 14; litteris vulgaribus dedit etiam Chr. Iastschurschinski *ИТУАК.* № 14 (a. 1891), p. 100, n° 7 b. Nunc utor ectypo chartaceo, quod Duhmbergius benignissime misit.

*Lapis a. 1891 a comite Bobrinskio de Tulmanno emptus exstat in museo Kertschiensi.

ΑΓΑΘΩΝ ΚΑΙ ΓΥΝΗ
ΑΠΟΛΩΝΙΑ ΠΑΤΗΡ ΚΑΙ
ΜΗΤΗΡ ΓΟΡΓΙΟΥ ΤΩΝ
ΑΧΑΙΜΕΝΟΥ
ΧΑΙΡΕΤΕ

Ἀγάθων καὶ γυνή
Ἀπο(λλ)ωνία, πατήρ καὶ
μήτηρ Γοργίου τῶν
Ἀχαιμένου,
χαίρετε.

Τῶν Ἀχαιμένου significat, sine dubio, Gorgium ex Achaemenis gente fuisse; qui usus iam obvenit *IosPE.* v. II, nn° 63 et 67. Dignum est quod adnotemus similem ostendere morem cognomina Rossica hodierna (in orientalibus maxime Russiae partibus obvenientia), quae formam genetivi pluralis adiectivorum habeant: *Косыхъ, Сухыхъ, Домыхъ, Выхыхъ, Θομηνыхъ, Савиныхъ* et sim.

231. Tabula lapidis arenarii ornamentis carens, hodie in quattuor partes fracta, a. 0,66 m., l. 0,31, cr. 0,11. Pars postica infra levigata est, supra mansit rudis. Parti anticae titulus inter lineolas leviter incisus est litteris 0,033 m. altis. Edidi *Mam.* № 23, p. 59, n° 6, addita imagine zincotypica, quam hic repetendam curavi.

Fragmenta a. 1895 reperta sunt in pavimento sepulcri facti in tumulo, sito in horto A. I. f. Voloschkevicz, ubi autumno a. 1894 repertus erat leo marmoreus optime conservatus, quem in introitu sepulcri olim fuisse positum putat Duhmbergius. De exploratione huius tumuli a Duhmbergio annis 1894 et 1895 facta copiose relatatum est in *Омн. И. Арх. Комм.* 1894 p. 5, 7 et *Омн.* 1895 p. 22, 23.

A. 311 Bosp. = 14 p. Ohr.

Ἄλκιμος Ἀσκληᾶ
καὶ [ῆ] αὐτοῦ γυνὴ Φιλοπάτρα
θυγάτηρ Ἀλκίου οἰ-
κοδόμησαν [τ]ὸ μ[νη]-
μα ἐν τῷ αἰτ' [ἔτ]ει.

Versibus 1 et 2 interpositae sunt litterae **LAYTOY** minore modulo exaratae, quae in imagine male dispiciuntur. Vocis Ἄλκιμος ultima littera **C** in imagine casu quodam similis **O** litterae evenit. Litteras annum indicantes nulli esse dubitationi obnoxias diserte scripsit Duhmbergius, quamvis mediae litterae pars superior laesa sit. Anni numerus in titulo additus maximi est momenti, cum indicet aetatem, qua tumulus sit exstructus et leonis statua elaborata, atque ita demonstret, qualis fuerit hac aetate artium status in regno Bosporano.

Tituli litterarum formae item admodum memorabiles sunt, cum antiquissimum in Bosporo exemplum praebeant litterarum quae sunt **Ε, Μ, C, Ω**. Alii tituli annorum numeris praediti probant tamen similes formas lente admodum communi usu esse vulgatas et formas **E, M, Σ, Ω** diu in usu fuisse.

Ἄλκιος et Φιλοπάτρα nomina primum in Bosporo obveniunt (miror mulieris nomen, quod commune videtur, in Papii et Benseleri lexico esse omissum).

232. Tabula integra lapidis calcarii («дикаръ»), a. 1,20 m., l. 0,54, cr. 0,20, ornata aetomate tribus rosis instructo et anaglypho, quod repraesentat mulierem sellae insidentem, virum coram adstantem, pallio amictum, et puellulam pone mulieris sellam stantem. Sub anaglypho titulus est aetatis Romanae, litteris grandibus quidem (a. 0,04) sed neglegenter exaratus et admodum hodie detritus. Ad imaginem photographica edidi *Mam.* № 9, p. 56, n° 22. Nunc melius legi in ectypo chartaceo, quod Duhmbergii benignitati debeo.

Lapis a. 1891 a comite Bobrinskio in explorando sepulcro quodam ad vicum Capcany dictum prope oppidum Jenicale repertus exstat in museo Kertschiensi.

ΕΝ
ΑΝΕΙΝΓ'ΟΝΗΔΙΟΜΗΔΟΥ
ΚΑΙΠΑΝΙΕΡ'ΟΙΟΥ
ΧΑΙΡΕΙΝ

Ἄνειν γ[υ]νὴ Διομήδου
καὶ Πανίερ[ος Κο]σοῦ (?)
χαίρειν.

Ἀνεν videtur scriptum esse pro Ἀννιον. V. 2 septima ab in. littera adeo evanida est, ut dubitare liceat, num omnino sit littera. Videtur olim in lapide antiquior fuisse titulus, cuius vestigia detrita nonnullis locis comparent.

233. Tabula sepulchralis lapidis calcarii («дикарный камень») l. 0,38 m., cr. 0,10, in partes complures fracta, e quibus duae repertae sunt: in parte superiore exstant aetoma vulgare et rosae tres et viri caput a dextra spectanti, in inferiore supersunt reliquiae figurarum trium, scilicet pueri capite fracto et mulieris genubus tenus et pedes viri a dextra stantis. Sub anaglypho titulus est litteris 0,02 m. altis exaratus et bene etiam nunc conservatus exceptis v. 2 litteris octava et nona, quae paululum laesae sunt. Ed. L. Škorpil 300. v. XVIII, p. 177, n° III, cuius exemplum repeto.

*Lapis a. 1894 emptus exstat in tumulo Melek-Tschesmensi.

ΑΝΟΠΤΗΝΙΣΤΙΡΑΝΟΥ
ΚΑΙ ΕΡΩΣΥΙΟΣΑΝΟ
ΠΤΗΝΙΟΣΧΑΙΡΕΤΕ

Ἀνόπτηνις Τιράνου
καί Ἐρως υἱὸς Ἀνο-
πτήνιος· χαίρετε.

In exemplo Škorpiliano α littera bis (v. 1 extr. et v. 3) A formam habet et ter Α.

234. Monumentum sepulchrale lapidis calcarii duri superne fractum, infra desinens in spinam basi infigendam, a. 0,53 m., l. 0,275, cr. 0,12. Supra est anaglyphum integrum fere, repraesentans virum (capite fracto) stantem facie ad spectantem conversa, tunica et pallio amictum, ad laevam adstante puerulo. In superficie anaglyphi supersunt vestigia coloris caerulei et in vestibus rosei. Titulus inter lineolas exaratus (litt. a. 0,022) ex parte est detritus. Edidi *Mam.* № 17, p. 35, n° 15.

*Ubi repertus sit lapis, non constat; emptus m. Novembri a. 1892 ab H. Zaporoschskio exstat hodie in museo Kertschiensi.

ΑΝΤΙΣΘΕΝΗΠΑΤΑ
ΣΙΟΥΚΑΙ ΠΤΟΛΕΜΑΙ
ΕΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ
ΧΑΙΡΕΤΕ

Ἀντισθένη Πατα-
σίου καὶ Πτόλεμαῖ|ε
Ἀπολλωνίου,
χαίρετε.

Litteratura mihi videtur primo a. Chr. saeculo non recentior. V. 3 extr. habes ΙΟΥ litteras correctas ex ΙΥ antea exaratis. Cum nomine Πατάσιος cf. Ποτάσιος *IosPE.* v. II, n° 128¹ (add.). De vocativi forma Ἀντισθένη cf. quae adnotavimus ibid. ad n° 189.

235. Monumentum sepulcrale lapidis calcarii bene conservatum, a. 0,73 m., l. 0,35—0,43, cr. 0,12. Superne ornatum est epistyllo, sub quo est fornix antis suffultus; sub fornice sculptus est vir stans facie ad spectantem conversa, chitone et chlamyde amictus, in angulo dextro adstante puella, quae manibus nihil tenet (hoc ideo adnotandum est, quod similes puellae in aliis monumentis vasa tenere solent). In superficie coloris caerulei vestigia supersunt. Sub anaglypho inter lineolas scriptus est titulus litteris aetatis Romanae, quarum altitudo variat inter 0,02 et 0,025 m. Škorpilus cum ectypum chartaceum mitteret, scripsit tertium versum et quarti litteras duas extremas manu recentiore additas esse et ita quidem, ut quadratarius loci angustiis coactus tertium versum ab altero et quarto nullis fere interstitiis diviserit et litteras arcte admodum inciderit.

Lapis m. Ianuario a. 1900 una cum aliis duobus, quos infra dabimus, inventus in sepulcro detecto in suburbio Glinistsche dicto (Пятая Продольная ул., д. 51) servatur in tumulo Melek-Tschesmensi.

ΑΡΕΙΦΙΛΕ ΥΙΕ
ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ
ΚΑΙ ΘΥΓΑΤΗΡ ΘΕΟΦΙΛΗ
ΧΑΙΡΕΤΕ

Ἀρείφιλε υἱὲ
Δημητρίου
καὶ θυγάτηρ Θεοφίλη,
χαίρετε.

236. Monumentum sepulcrale lapidis calcarii inferne fractum, a. 0,91, l. 0,43, cr. 0,13. Supra ornatum est epistyllo angusto et aetomate sculpto, acroteriis et rosis tribus ornato. Sub aetomate sculpta est mulier stans facie ad spectantem conversa, longo vestitu, capite velato, dextra pectori imposita, a dextra adstante iuvene tunica et chlamyde amicto, facie item ad spectantem conversa. Titulus aetatis Romanae satis neglegenter quidem exaratus est, sed bene adhuc conservatus (litt. a. 0,03). Edidi *Mam.* № 17, p. 35, n° 17.

Lapis m. Martio a. 1892 in aula Dem. Verbitzkii civis Kertschiensis («по Карантинному шоссе, рядомъ съ дачею Θ. И. Гросса») repertus exstat in museo Kertschiensi.

ΑΡΕΣΚΟΥΣ ΑΔΕΛ-
ΦΗ ΠΙΣΤΟΥ ΚΑΙ
ΑΔΕΛΦΕΟΣΙΕ
ΧΑΙΡΕΤΕ

Ἀρέσκουσα ἀδελ-
φὴ Πίστου καὶ
ἀδελφὲ Ὅσιε,
χαίρετε.

In titulis sepulcralibus Bosporanis saepius iam vidimus *fratres* defunctorum nominatos¹⁾; quod factum esse puto, cum fratres vivi mortuos sepeliendos et in sepulcris eorum monu-

1) V. *IosPE.* II, nn° 97, 115, 138, 372.

menta ponenda curarint. Similiter explicandum videtur, quod in monumentis aliquot filii sepulcorum sunt nominati¹⁾.

237. Monumentum sepulcrum lapidis calcarii («дикарь») superne fractum, infra spina praeditum basi infigenda, a. 1,68 m., l. 0,54, cr. 0,155. Anaglyphi, quo erat ornatum, superior pars lapide fracto periit: superest inferior pars figurae mulieris longo vestitu (quod etiamnunc coloris caerulei vestigia servat), sellae insidentis pedibus impositis subsellio, utrimque adstantibus puellis item longo vestitu, e quibus ea, quae est ad dextram, manibus vas tenet. Sub anaglypho titulus aetatis Romanae inter lineolas diligenter exaratus est litteris 0,044 altis, quae adhuc optime con servatae sunt. In spina supersunt sex litterae alterius tituli sine dubio antiquioris. Edidi *Mam.* № 17, p. 36, n° 18.

Lapis m. Maio a. 1892 a L. Demidenko cive Kertschiensi emptus est, qui dixit eum in clivo meridionali Mithridatis montis repertum esse.

ΑΡΙΑΡΑΘΗΦΙΛΟ
ΜΗΛΟΥΚΑΙΘΥΓΑ
ΤΗΡΜΑΚΑΡΙΑ
ΧΑΙΡΕΤΕ

Ἀριαράθη(ι) Φιλο-
μήλου καὶ θυγά-
τηρ Μακαρία,
χαίρετε.

ΣΟΣ
ΔΕΙΟ

238. Tabula lapidis calcarii integra, infra desinens in spinam basi infigendam, a. 0,95 m., l. 0,43—0,465, cr. 0,09. Supra sculptum est aetoma tribus acroteriis et rosa instructum. Sub aetomate sculpti sunt viri duo palliis amicti, naviculae insidentes: alter remigat, alter gubernaculum tenet. In aetomate et anaglypho colorum rubri et caerulei vestigia

1) V. ibid. 66, 109, 115.

supersunt: maris undae caeruleae sunt, navis rubra praeter puppim et latus, quae sunt caerulea; remigis pallium item fuisse caeruleum coloris vestigia probant. Sub anaglypho titulus est aetatis Romanae bene conservatus; litterarum altitudo variat inter 0,027 et 0,03 (O littera reliquis aliquanto minor est); litterae omnes exceptis ultimis decem colore rubro pictae sunt, qui optime etiam nunc conservatus est. Ed. L. Škorpil 300. v. XXII, prot. p. 43. Utor imagine photographica ab ipso humanissime transmissa.

Lapis m. Iulio a. 1897 in suburbio Glinitsche dicto inventus exstat in museo Melek-Tschesmensi.

Γλυκαρίων Μενε-
κλέους καὶ Πολυ-
σθένη Ἀπολλωνίου,
χαίρετε.

Nominum in -σθενης exeuntium vocativi formam -σθην (pro -σθενες) in Bosporo saepius invenimus: v. exempli causa vol. II, n° 379.

239. Monumentum sepulcrum lapidis calcarii superne mutilatum et in tres partes fractum, infra desinens in spinam basi infigendam, a. 1,11 m., l. 0,51, cr. 0,14. Ornatum est anaglypho, quod repraesentat duos viros stantes facie ad spectantem conversa; is, qui ad dextram spectanti est, dextra sublata iaculum tenet; capita utriusque consulto mutilata sunt. Anaglypho subscriptus est titulus aetatis Romanae, a sinistra paululum laesus (litt. a. 0,02 m.). Lapidis descriptionem et ectypum chartaceum humanissime suppeditavit Škorpilus, qui et ipse titulum edidit *300. v. XXII p. 103, n° 13.*

Lapis a. 1896 in suburbio Glinistsche dicto in aula F. Winteri inventus a. 1899 museo Melek-Tschesmensi inlatus est.

ΔΗΜΟΣΤΡΑΤΕΥΙΕΘΕΑΓΕ
ΝΟΥΚΑΙΔΗΜΟΣΤΡΑΤΕΥΙΕ
Β[ασ]ΤΑΚΟΥΜΗΤΡΑΔΕΛΦΕ
ΧΑΙΡΕΤΕ

Δημόστρατε υἱὲ Θεαγέ-
νου καὶ Δημόστρατε υἱὲ
Β[ασ]τάκου μητράδελφε,
χαίρετε.

V. 3 ultimas tres litteras, quae in ectypo non dispiciuntur, addidi ex exemplo Škorpiliano. Βάστακος nomen exstat *IosPE. v. II, n° 443.*

240. Monumentum sepulcrum lapidis calcarii ab omnibus partibus mutilum, a. 0,55, l. 0,62, cr. 0,15. Anaglypho, quod totum fere fractura periit, videtur cena quae dicitur sepulcralis fuisse repraesentata. Titulus aetatis Romanae bene conservatus est praeter v. 1 litteram primam et ultimam (litt. a. 0,03). Ed. Škorpil *300. v. XXII p. 64, n° 10.*

*Lapis m. Ianuario a. 1899 a S. Golovlevio emptus exstat in museo Melek-Tschesmensi.

.ΛΕΝΕΚΑΙΠΟΛΥΒΙ.
ΥΟΙΠΟΘΩΧΑΙΡΕΤΕ

[“Ε]λενε καὶ Πολύβι[ε],
υἱοὶ Πόθω, χαίρετε.

Pro [“Ω]λένε, quod dedit Škorpilus, [“Ε]λενε legere malo. Utrumque nomen primum obvenit in Bosporo. Genetivi sing. in -ω pro -ου exeuntis exempla habemus *IosPE. v. II, nn° 133, 423, 432, 446.*

241. Monumentum sepulcrum lapidis calcarii in sex partes fractum, infra spina instructum basi infigenda, a. 1,03 m., l. 0,50, cr. 0,10. Superne ornatum est epistyllo et aetomate sculpto, tribus rosis ornato. Sub aetomate sculpti sunt vir et mulier stantes iunctis dextris; adstant a dextra alius vir et in angulo sinistro puer. Anaglyphum laesum est, cum lapis

e sepulcro extraheretur. Sub anaglypho titulus est aetatis Romanae satis bene etiam nunc conservatus (litt. a. 0,03 m.), cuius ectypum chartaceum humanissime misit Škorpilus.

Lapis m. Ianuario a. 1900 una cum n° 235 inventus exstat in tumulo Melek-Tschesmensi.

Η ΔΕ ΑΓΥΝΗ
ΔΙΟΓΕΝΟΥ ΚΑΙ
ΜΟΚΑΠΟΡΟΣ
ΧΑΙΡΕΤΕ

Ἡδέα γυνή
Διογένου καὶ
Μοκάπορος·
χαίρετε.

V. 1 paenultima littera est N correctum ex H.

Μοκάπορος sine dubio est forma gemella nominis thracici Μοκάπορις s. Μοκκάπορις, quod apud Bosporanos quoque in usu fuisse tituli probant (v. *IosPE*. II, n° 223 et infra).

242. Monumentum sepulcrum lapidis calcarii, a. 1 m., l. 0,375, cr. 0,24, supra aetomate ornatum acroteriis et tribus rosis instructo, e quibus duae octonis foliolis constant, in tertia foliola non sunt sculpta. Infra est anaglyphum repraesentans virum et mulierem vestitu talari, stantes dextris iunctis. Sub anaglypho titulus est litteris 0,025 m. altis exaratus. Primi versus extrema pars fracta est. Edidit L. Škorpil *300*. XVIII p. 178, n° IV. Utor imagine photographica, quam humanissime suppeditavit Duhmbergius.

*Lapis a. 1894 in oppido Kertsch emptus exstat in tumulo Melek-Tschesmensi.

Η ΔΟΝΕΙΝ ΜΗΤΗ
ΘΕΑΓΕΝΟΥ ΚΑΙ
ΜΑΣΤΟΥΣ ΑΔΕΛ-
ΦΟΣ ΘΕΑΓΕΝΟΥ
ΧΑΙΡΕΤΕ

Ἡδόνειν μήτη[ρ]
Θεαγένου καὶ
Μαστοῦς ἀδελ-
φός Θεαγένου·
χαίρετε.

Ἡδόνειν puto scriptum esse pro Ἡδόνιν = Ἡδόνιον.

243. Tabula lapidis calcarii superne fracta, a. 0,92 m., l. 0,62, cr. 0,195. Ornata est anaglypho, quod repraesentat equites duos, alterum ad alterum conversos, pone adstantibus armigeris. Equitum vestimenta et arma inter se simillima sunt: uterque chlamyde

amictus est in umero dextro fibulata, armatus gladio et arcu ad latus sinistrum pendentibus. Armigerorum figurae pessime laesae sunt, capita omnium hominum fracta. Sub anaglypho lineolae ductae sunt interstitiis 0,018 m. altis relictis, quae quinque versus efficiunt; versus duo superiores restant vacui, reliquis titulus inscriptus est litteris diligentissime exaratis, a. 0,06 (litterae Γ, Δ, Ε, Ο reliquis aliquanto minores sunt). Ed. L. Škorpil 300. v. XXI, p. 196, n° V. Utor imagine photographica, quam benignissime misit Duhmbergius.

*Lapis m. Maio a. 1897 ab H. Zaporoschskio emptus servatur in tumulo Melek-Tschesmensi.

ΗΛΙΓΥΝΗΙΗΡΑΚΛΙ
ΔΟΥΚΑΙΥΙΕΗΡΑ
ΚΛΕΙΔΗΙ·ΧΑΙΡΕΤΕ

Ἡλι γυνή(ι) Ἡρακλί-
δου καὶ υἱὲ Ἡρα-
κλείδῃ(ι), χαίρ[ετε].

Titulus est Romanae aetatis. Scripturae varietatem nominis Ἡρακλείδου iam Škorpilus notavit.

244. Tabula lapidis calcarii superne et inferne fracta, a. a dextra 1,18 m., a sinistra 1,02, l. 0,55, cr. 0,17. Anaglypho repraesentatur mulier (cuius caput hodie fractum est) sellae ornatissimae insidens facie ad spectantem conversa, sinistra faciei admota, pedibus scabello impositis. Ad sinistram spectanti in basi stat figura muliebris minoris staturae pectore tenus fracta; basi adstant puella maerens et ad dextram alia cistam tenens. Anaglyphum scite admodum et diligenter factum esse dixit Škorpil. Anaglypho subscriptus est titulus aetatis Romanae, qui bene etiam nunc legitur. Ed. L. Škorpil 300. v. XXI, p. 189, n° IX, quem sequor (commemoratur titulus ibid. v. XX, prot. p. 3).

Lapis m. Martio a. 1896 in suburbio Glinistsche dicto inventus exstat in tumulo Melek-Tschesmensi.

ΘΕΟΝΕΙΚΗΓΥΝΗ
ΧΡΥΣΟΥΚΑΙΘΥΓΑ
ΤΡΙΟΝΕΛΙΚΩΝΙΑΣ
ΧΑΙΡΕΤΕ

Θεονείκη γυνή
Χρύσου καὶ θυγά-
τριον Ἐλικωνιάς
χαίρετε.

245. Tabula lapidis calcarii («дикарный камень») a. 1,09 m., l. 0,555, cr. 0,19. Anaglyphum, cuius superior pars fractura ablata est, repraesentat mulieres duas tunicis et pallis amictas, sellis insidentes pedibus scabellis impositis, utrimque adstantibus

puellis, quae cistas tenent. Mulierum capita et pectora fracta sunt; mulieris ad sinistram sedentis dextra manus superest. Totum anaglyphum diligenter factum esse dicitur. Ei subscriptus est titulus quinque versibus compositus, quorum tertius laesus est, ita tamen, ut litterarum formae dispici possint; versus 4 et 5 inter lineolas exarati sunt; litterae vv. 1 et 2 et 5 altae sunt 0,04 m., reliquorum 0,035. Ed. L. Škorpil 300. XVIII, p. 179, n° V, cuius exemplum repeto.

*Lapis servatur in tumulo Melek-Tschesmensi.

ΘΕΟΦΙΛΗΓΥΝΗ
ΡΟΔΩΝΟΣΜΗΤΗΡ
ΔΕΚΟΛΩΝΟΣΚΑΙ
ΓΥΝΗΕΛΙΚΩΝΙΑΣ
ΧΑΙΡΕΤΕ

Θεοφίλη γυνή<ι>
Ῥόδωνος, μήτηρ
δὲ Κόλωνος, καὶ
γυνή Ἑλικωνιάς
χαίρετε.

Škorpilus diserte monet v. 3 nominis Κόλωνος tertiam litteram instrumenti cuiusdam obtusi ictu laesam esse, sed dubium non esse, quin A aut Λ littera hic fuerit. Idem animadvertit hoc nomen in titulis Bosporanis nondum obvenisse. Quod vero putat Theophilam et Heliconiadem Rhodonis uxores fuisse, me non habet adsentientem: mihi enim non videtur dubium, quin Heliconias Colonis fuerit uxor, Rhodonis nurus. Titulus Romanae est aetatis.

246, Fragmentum monumenti sepulchralis lapidis calcarii durioris («дикаръ»), a. ut nunc est 0,468 m., l. 0,284, cr. 0,153. Tituli aetatis Romanae, diligenter inter lineolas litteris grandioribus (a. 0.04) exarati, non superest nisi pars sinistra. Ectypo chartaceo usus edidi *Mam.* № 23, p. 60, n° 7.

*Lapis m. Octobri a. 1895 ab H. Zaporoschskio emptus servatur in museo Kertschiensi.

ΚΑΛΛΙΚΛΕ
ΦΡΑΚΑΙΟΥ
ΕΡΜΟΓΕΝΙΑ

Καλλίχλε[ια γυνή Ἐπα]-
φρᾶ καὶ θυγ[άτηρ]
Ἑρμογενί[α] χαίρετε].

Ἐπαφρᾶ nomen, quod in Bosporo nondum obvenit, exempli tantum causa supplevi. V. 3 in. lapicida E litteram correxit ex P primitus scripto.

247. Monumentum sepulcrum lapidis calcarii («дикаръ») superne et inferne fractum, utrimque anaglyphis et titulis instructum, a 0,88 m., l. 0,40, cr. 0,12. In parte melius conservata ad sinistram spectanti mulier longo vestitu, capite operto, sellae insidet pedibus scabello impositis; coram adstat miles adulescens tunica indutus et chlamyde in umero dextro fibulata, laevo cubito scutum premens in terra positum; pone mulieris sellam puella stat talari vestitu, manibus tenens vas. Omnes figurae manu perita et diligenti sculptae bene adhuc conservatae sunt; mulieris maxime figura laude digna est. Titulus litteris pulchris exaratus (a. 0,03) optime etiam nunc legitur. Alterius partis descriptionem et titulum v. infra n° 290. Edidi *Mam.* № 17, p. 37, n° 19.

Lapis ibidem repertus, ubi n° 236, exstat in museo Kertschiensi.

ΚΑΛΛΙΣΘΕΝΙΑΓΥΝ
ΗΒΑΣΤΑΚΑΙΑΔΕΛ
ΦΕΚΟΛΛΙΩΝΧΑΙΡΕ
ΤΕ

Καλλισθενία γυν|ή
Βάστα καὶ ἀδελ-
φὲ Κολλίων, χαίρε-
τε.

Βάστα nomen in titulis Bosporanis nondum obvenit. Apud Lucianum (*Pseudol.* 3) Chius quidam homo commemoratur, cui idem est nomen.

248. Monumentum sepulcrum lapidis calcarii superne fractum, infra desinens in spinam basi infigendam, a. 0,80 m., l. 0,42, cr. 0,14. Anaglyphi, quo olim monumentum ornatum erat, superior pars fractura ablata est: supersunt pedes militum duorum, infima pars columnae in medio positae, hastae particula, denique puerulus stans inter milites. Anaglypho diligenter subscriptus est inter lineolas titulus aetatis Romanae (litt. a. 0,03 m.). Ectypum chartaceum Škorpili benignitati debeo, qui et ipse titulum edidit 300. v. XXII, p. 105, n° 16.

Lapis m. Februario a. 1899 inter oppidum Kertsch et vicum Bulganak inventus est ad viam ferratam, quae illic munitur. Exstat hodie in tumulo Melek-Tschesmensi.

ΚΑΛΛΙΑΙΝΚΛΙΜΑΣΤΟ
ΥΥΕΑΔΑΤΟΣ
ΧΑΙΡΕΤΑΙ

Κάλλ(ω)ν κ(α)ὶ Μαστο|ῦ
ὕὲ ᾿Αδ(α)τος,
χαίρετ(ε).

Prius nomen quomodo legendum esset, Šk. non divinavit; simplicissime sane res explicatur, si putemus ΙΑΙ ductus, qui in ectypo optime dispiciuntur, pro W esse scriptos. Vv. 1 et 2 litterae Α medius ductus ab ipso lapicida est omissus. ᾿Αδατος est genetivus nominis ᾿Αδας, cuius alteram genetivi formam ᾿Αδα habemus v. II, n° 162². Pro ὕὲ expectandum erat ὕοί.

249. Tabula lapidea superne fracta, a. 0,71 m., l. 0,48, cr. 0,22. Superest dimidia pars anaglyphi admodum detriti. Ad dextram spectanti sella apparet cum inferiore parte figurae insidentis et pone sellam in angulo puella manibus vas tenens; in sinistra anaglyphi parte eques erat sculptus. Sub anaglypho titulus est aetatis Romanae recentioris, satis bene conservatus (litt. a. 0,025—0,03 m.). Ad fidem ectypi chartacei ab Oreschnikovio a. 1890 accepti edidi *ЗИРАО*. v. V, p. 378, n° 83¹.

*Lapis a. 1891 a comite Bobrinskio de Herm. Zaporoschskio emptus servatur in museo Kertschiensi.

ΚΑΜΟΡΓΑΖΗΣ ΚΑΙ ΥΙΟΣ ΞΑΙΟΡΣΑ- ΖΗΣ ΧΑΙΡΕ	Καμορσάζης και υἱὸς Ξαιορσά- ζης· χαῖρε.
--	--

Nomina videntur esse persica; utrumque primum hic obvenit inter Bosporana. Exempla vero χαῖρε verbi singulari numero duobus aut adeo compluribus nominibus propriis appositi in titulis Bosporanis iam occurrerunt.

250. Tabula sepulcralis lapidis calcarii durioris («дикаръ»), a. 1,22 m., l. 0,69, cr. 0,20, superne paullulum fracta aut abscisa ita, ut aetoma perierit. Superest anaglyphum repraesentans cenam sepulcralem quae dicitur: alto toro incumbit vir laeva manu pulvinari affulta, dextra porrecta pateram tenens. Prope mulier longo vestitu sellae altae insidet cubili adpositae, dextra umero admota, sinistra dextrum cubitum sustinens. Ante sellam mensa tripes est vasibus impleta, in angulo dextro puer, in sinistro pone sellam puella. Capita omnium figurarum sunt mutilata. Sub anaglypho titulus est, accuratissime scriptus grandibus litteris inter lineas positus et satis bene conservatus. Edidd. Chr. Iastschurschinski *ИТУАК*. № 14 (1891), p. 100 litteris vulgaribus et W. Grolich in *Ratione redd. soc. Odess.* a. 1891 p. 34 item vulgaribus litteris, uterque non prorsus accurate; ego edidi *ЗИРАО*. v. VII, p. 88, n° 100¹ ad fidem imaginis photographicae, quam benignissime miserat Duhmbergius.

*Lapis, quem Iastschurschinskus dicit a Tulmanno mercatore emptum esse, servatur in tumulo Melek-Tschesmensi.

ΚΟΡΝΕΙΛΙ ΥΙΕ ΚΟΡΝΕΙ- ΛΙΟΥ ΚΑΙ ΓΥΝΗ Η ΔΙΑ ΧΑΙΡΕΤΕ	Κορνείλι υἱὲ Κορνει- λίου καὶ γυνὴ Ἡδία, χαίρετε.
--	---

Ἡδία scriptum esse pro Ἡδεῖα et Κορνείλιος pro Κορνήλιος manifestum est. Κορνείλι

videtur esse forma latina casus vocativi (cf. Πόπλι *IosPE*. v. II, n° 192) ideoque E littera in fine non supplenda. Titulum ad II s. III post Chr. saeculum rettulerim.

251. Monumentum sepulcrum lapidis calcarii («дикарь») in duas partes fractum, infra desinens in spinam basi infigendam, a. 0,92 m., l. 0,51, cr. 0,15. Superne ornatum est aetomate rudi, rosa instructo, sub quo sculptae sunt mulieres duae longo vestitu et vir pallio amictus, stantes facie ad spectantem conversa; vir et altera mulier dextras iungunt. Sub anaglypho titulus exaratus est litteris magnis quidem (a. 0,03), sed ita detritis, ut in imagine photographica vix dispiciantur. Edidi *Mam.* № 17, p. 37, n° 20.

*Lapis a. 1891 a comite Bobrinskio de Tulmanno emptus exstat in museo Kertschiensi.

// ΟΣΟΥΑΡΙΕΟΥΣ
 ΚΑΙ ΓΝΗΙΚΑΛΑΙ
 // ΑΙΡΕΤΕ

[Κ]οσοῦ[ς] Ἀριέους
 καὶ γ[υ]νῆ[ς] Καλλί-
 [στη?, χ]αίρετε.

Titulus Romanae est aetatis. Nomen quod est Κοσοῦς s. Κοσοῦς (saepius per duo σ scribitur) apud Bosporanos et Tanaitas aetate Romana admodum erat usitatum. Cum genetivi forma Ἀριέους cf. Φαννέους *IosPE*. v. II, n° 203 et Τιλλέους ibid. n° 66¹ (add.).

252. Monumentum sepulcrum lapidis calcarii superne fractum, a. 0,79 m., l. 0,45—0,48, cr. 0,13. Anaglypho repraesentantur mulieres duae (capitibus mutilatis) dextras iungentes, ad sinistram adstante puella, quae manibus vas tenet. Titulus aetatis Romanae anaglypho subscriptus bene etiam nunc legitur (litt. alt. 0,02). Ectypum chartaceum Škorpili benignitati debeo, qui et ipse titulum edidit *300.* v. XXII, p. 62, n° 7.

Lapis m. Februario a. 1899 in suburbio Glinistsche inventus servatur in tumulo Melek-Tschesmensi.

ΛΥΝΓΙΟΝ ΜΗΤΗΡ
 ΚΑΙ ΗΔΥΝ ΓΥΝΗ
 ΣΑΔΑΛΟΥ
 ΧΑΙΡΕΤΕ

Λύνγιον μήτηρ
 καὶ Ἡδὺν γυνή
 Σαδάλου
 χαίρετε.

V. 2 septima ab in. littera est N, correctum ex H. Λύνγιον nomen novum, quod a Λύγκιον nomine non videtur nisi scripturae varietate differre.

253. Monumentum sepulcrum lapidis calcarii infra spina instructum basi infigenda, a. 0,92 m., l. 0,47, cr. 0,11. Superne ornatum est aetomate sculpto cum tribus acroteriis totidemque rosis, e quibus duae interpositae sunt acroteriis, tertia in medio est aetomate. Sub aetomate figurae duae rudi manu caelatae sunt, quarum capita laesa sunt: ad dextram spectanti miles adulescens tunica et chlamyde amictus, dextra lanceam tenens et sinistra scutum oblongum, ad sinistram mulier talari vestitu, capite velato. Sub anaglypho titulus est aetatis Romanae satis bene conservatus, inter lineolas satis diligenter exaratus litteris 0,042 altis. Edidi *Mam.* № 17, p. 38, n° 21.

*Lapis m. Iunio a. 1894 a Sp. Kolkovskio cive Kertschiensi emptus exstat in museo Kertschiensi.

ΜΙΚΛΑΙΝΗΓΥΝΗΡΑ
ΣΙΑΕΙΔΟΥΚΑΙ ΥΙΕ
ΜΟΚΚΟΥΧΑΙΡΕΤΕ

Μικλαίνη γυνή Βα-
σι(λ)είδου και υιέ
Μοκκοῦ, χαίρετε.

Μικλαίνη nomen muliebre in Bosporo nondum obvenit, nomina vero virilia Βασιλείδης et Μοκκοῦς e titulis editis iam nota sunt¹⁾. (Nomina quae sunt Μόκκας, Μόκκος, Μοκκοῦς inter Iranica recepit Ferd. Iusti in lexico).

254. Tabula lapidis calcarii durioris superne fracta, a. 0,57 m., l. 0,41—0,44, cr. 0,12. Ornata erat anaglypho, cuius inferior pars superest: a sinistra erat mulier tunica longa et stola amicta, a dextra vir chitone et pallio amictus, inter mulierem et virum puella. Sub anaglypho titulus est Romanae aetatis neglegenter scriptus litteris 0,018 m. altis (P littera ceteris maior est). Ed. L. Škorpil 300. v. XXI, p. 205, n° XV. Utor ectypo, quod eiusdem humanitati debeo.

Lapis m. Decembri a. 1896 in praedio Elteghen repertus exstat in museo Melek-Tschesmensi.

ΜΟΚΚΑΠΟΡΙΔΟΡΙΖΟ/
ΚΑΙΘΥΓΑΤΗΡΑΡΕΕ
ΚΟΥΣΑ
Χ..ΡΕΤΕ

Μοκκάπορι Δορίζο[υ?]
και θυγάτηρ Ἀρέσ-
κουσα,
χ[αί]ρετε.

V. 1 extremae litterae adeo sunt detritae, ut valde dubitem, num recte patris nomen restituerim. Viri nomen Thracium habemus etiam v. II, n° 223, illic quidem per unum K scriptum.

1) De altero nomine Duhmbergius scripsit difficile dictu esse, utrum Μοκκου an Μοκμου esset legendum, hoc tamen videri veri similis. Cum vero mihi imaginem

photographicam et ectypum chartaceum diligenter examinanti littera laesa K speciem prae se ferre esset visa, nomen iam notum restituendum putavi.

255. Monumentum sepulcrum lapidis calcarii in duas partes fractum, infra desinens in spinam basi infigendam, a. 0,94 m., l. 0,43, cr. 0,14, ornatum epistyliis duobus et anaglypho, quo repraesentantur viri duo et mulier stantes. Sub anaglypho titulus est nonnullis locis temporis iniuria laesus (litt. a. fere 0,025). Ectypum chartaceum Škorpili humanitati acceptum refero.

Lapis m. Martio a. 1900 in clivo septentrionali Mithridatis montis in fodiendis fundamentis domus cuiusdam inventus servatur in museo Kertschiensi.

ΜΥΡΤΙΝΓΥΝΗ
ΠΟΙΔΩΝΙΟΥ
ΒΙΣΤΗΣ
ΧΑΙΡΕ

Μύρτιν γυνή
Ποσιδωνίου
[x]α[ι]ύ[ος] Βίστης
χαίρει.

Μύρτιν sine dubio scriptum est pro Μύρτιον, quod nomen notissimum in titulis Bosporanis primum hic obvenit; Βίστης item nomen in Bosporo novum. Titulus Romanae est aetatis.

256. Tabula lapidis calcarii superne et inferne mutilata, a. a sinistra 1,11 m., a dextra 1,23 m., l. supra 0,52 m., infra 0,55, cr. 0,17. Supra ornata est aetomate sculpto, acroteriis instructo, quorum medium fractum, dextrum mutilatum est. In ipso aetomate rosa ampla sculpta est. Sub aetomate in aedicula a. 0,60 m., l. 0,40, sculpti sunt adulescentes duo (a. 0,53 m.) palliis amicti, stantes iunctis dextris. In superficie aediculae supersunt vestigia coloris caerulei, in crinibus utriusque adulescentis vestigia coloris fere nigri. Sub anaglypho duo tituli versus exarati sunt, defunctorum nomina continentes, litteris 0,025 altis, colore roseo pictis; ab his versibus 0,068 m. distat epigramma quinque distichis constans, quorum versus hexametris compositi item roseo colore picti sunt, pentametri caeruleo. Colorum vestigia satis bene conservata esse dicuntur; litterae epigrammatis altae sunt 0,018, forma similes eis quae sunt in titulo v. II, n° 299; Ζ littera admodum lata esse dicitur, Φ ceteris maior (a. 0,022). Ed. L. Škorpil 300. v. XVIII, p. 199 sq., et *České museum filologické* v. V (1900), p. 407, hic quidem minusculis tantum litteris. Sequor priorem Škorpili editionem¹⁾.

Lapis m. Ianuario a. 1895 in suburbio Glinistsche dicto repertus exstat in museo Melek-Tschesmensi.

ON

1) V. 5 in 300. scriptum est ΘΑΝΤΟΣ; quod per errorem factum esse nobis scripsit Škorpilus.

1 ΝΙΚΙΑ ΚΑΙ ἈΓΧΙἈΛΕ
ΟΙΑΓΧΙΑΛΟΥΧΑΙΡΕΤΕ

ΝΙΚΙΕΩΙΔΕΡΚΟΥΣΤΑΛΑΝΞΕΝΕΤΟΝΒΑΡΥΣΑΙΔΑ΄
ΕΚΛΑΣΕΝΑΓΡΕΥΣΑΣΔΥΣΜΟΡΟΝΗΛΙΚΙΗΝ
5 ΠΡΙΝΔΕΘΑΝΟΝΤΟΣΕΜΕΥΣΤΟΡΓΑΙΣΥΝΟΜΑΙΜΟΣΕΝΕΧΘΕΙΣ
ΑΓΧΙΑΛΟΣΤΟΘΑΝΕΙΝΖΗΝΚΑΛΟΝΗΡΕΤΙΣΕΝ
ΕΙΣΔΕΤΑΦΟΣΔΙΣΣΩΝΚΑΛΠΙΣΜΙΑΤΟΥΣΕΛΕΑΙΡΕΙ
ΚΑΙΠΕΤΡΗΚΩΦΟΝΓΕΝΘΟΣΑΝΕΙΕΜΕΝΗ
ΔΥΣΤΗΝΟΙΔΕΓΟΝΕΙΣΜΕΛΕΑΙΠΑΡΑΧΕΡΜΑΔΙΤΕΚΝΩΝ
10 ΟΥΛΗΓΟΥΣΙΓΟΟΙΣΟΡΗΝΟΝΕΓΕΙΡΟΜΕΝΟΙ
ΑΝΤΙΔΕΝΥΝΦΩΝΟΣΓΑΜΙΟΥΞΕΝΕΤΟΙΣΔΥΣΙΝΗΜΕΙΝ
ΟΤΘΕΙΣΕΙΣΓΕΓΟΝΕΝΘΑΛΛΑΜΟΣ

Litteram ι bis per ει redditam esse (ἀνειεμένη et ἡμεῖν) et ν pro μ in voce νυνφῶνος scriptum et ι quod dicitur subscriptum in verbo ἡρέτισεν omisum esse monuit Škorpilus. Idem v. 12 in. scripsit [Περσεφόνης κλ]ωσθεῖς, conferri iubens Anth. Pal. 7, 489, Simon. fr. 127, 3, Pind. Ol. 14, 20, Eur. Suppl. 1022, Kaibelii Epigr. Gr. ex lapp. conl. nnº 35, 50, 98, 113, 127, 144, 153, 201, 231, 520 etc. Sed cum hoc supplementum spatio minus convenire videretur, Th. Zielinskii v. cl. coniecturam recipere malui.

1 Νικία καὶ Ἀγχίαλε
οἱ Ἀγχιάλου, χαίρετε.
Νικίεω<ι> δέρκου στάλαν, ξένε, τὸν βαρὺς Ἀίδα[ς]
ἐκλασεν, ἀγρεύσας δύσμορον ἡλικίην.
5 πρὶν δὲ θανόντος ἐμεῦ στοργᾷ συνόμαιμος ἐνεχθεῖς
Ἀγχιάλος τὸ θανεῖν ζῆν καλὸν ἡρέτισεν.
εἰς δὲ τάφος δισσων, κάλπις μία· τοὺς ἐλεαίρει
καὶ πέτρη κωφὸν πένθος ἀνειεμένη,
δύστηνοι δὲ γονεῖς μελέαι παρὰ χερμάδι τέκνων
10 οὐ λήγουσι γόοις θρῆνον ἐγειρόμενοι.
ἀντὶ δὲ νυνφῶνος γαμίου, ξένε, τοῖς δυσὶν ἡμεῖν
[ἐκ γαίης χω]σθεῖς εἰς γέγονεν θάλαμος.

Titulum ad II potissimum post Chr. saeculum rettulerim. Admodum memorabile est (quod vidit iam Škorpilus) primum distichum simillimum esse initio epigrammatis, quod edidimus v. II, nº 299:

Φαρνάκεω στάλαν δέρκευ, ξένε, τὸν βαρὺς Ἀίδας
ἐκλασεν, ἀγρεύσας δύσμορον ἡλικίην.

Coniecerit quispiam utrumque epigramma unius esse poetae; sed potuit sane alteruter epigrammatis initio uti iam lapidi inscripti.

257. Tabula sepulcralis integra lapidis calcarii («дикарный камень»), a. 1,94 m., l. 0,53, cr. 0,17. Supra sculpta sunt aetoma acroteriis et rosis tribus instructum et anaglypha duo. Superius optime conservatum repraesentat virum lecto incumbentem et mulierem coram sellae insidentem pedibus scabello impositis; ante cubile est delphica hamilis vasibus onusta, in angulo dextro, pone cubile, puer stat, in sinistro pone mulieris sellam puellula manibus vas tenens. Anaglyphum inferius paullulum laesum repraesentat mulierem similiter sellae insidentem, pone sellam item puellula stante, et equitem coram adstantem, pharetra armatum. Huic anaglypho subscriptus est titulus aetatis Romanae inter lineolas admodum neglegenter exaratus litteris 0,03 altis. Ad fidem imaginis photographicae edidi *Mam.* № 9, p. 57, n° 23. Titulum contuli ad ectypum chartaceum, quod Duhmbergii benignitati debeo. Lapidis imaginem ex *Омч. Имн. Арх. Комм. а. 1891*, p. 48 repetendam curavi.

Lapis in vico Capcany dicto repertus et a comite Bobrinskio a. 1891 emptus exstat in museo Kertschiensi.

Νιωκλῆ καὶ θυ(γάτ)ηρ
Εὐγ(ε)νία,
χαίρετε.

ΘΥΡΗΡ v. 1 pro ΘΥΓΑΤΗΡ scriptum lapicidae incuriae aut inscitiae tribuendum est. Νιωκλῆ idem videtur pro Νεοκλῆ scripsisse: forma vocativi in -κλῆ exiens in titulis Bosporianis iam nota est (*IosPE.* v. II, n° 77: Παρθενοκλῆ).

(Infima lapidis pars non est expressa).

258. Monumentum sepulcrale lapidis calcarii mollioris superne fractum et admodum detritum, a. 0,65 m., l. 0,485, cr. 0,11. Ornatum erat anaglypho, cuius inferior pars sola superest: ad sinistram vestitus muliebris talaris particula apparet, ad dextram viri pedes et

pallii pars. In vestibus rosei coloris vestigia superesse et inter viri pedes caerulei scripsit Duhmbergius. Titulus neglegenter scriptus adeo detritus est, ut neque ex imagine photographica, neque ex ectypo chartaceo satis exacte exscribi potuerit (litt. a. 0,027). Edidi *Mam.* № 17, p. 35, n° 16.

*Lapis m. Novembri a. 1892 ab H. Zaporoschskio emptus exstat in museo Kertschiensi.

ΛΝΦΙΛΤΥΙΕ ΔΙΟ
ΜΕΔΟΥΚΛΘΥΓΛ
ΤΡΗΨΥΧΑΡΟΝ
ΧΑΙΡΕΤΕ

[Πά]νφιλ[ε] υιὲ Διο-
μ[ή]δου καὶ θυγ[ά]-
τ[ηρ] Ψυχάρ[ι]ον,
χαίρετε.

V. 1 in prior editione dederam [Α]ν[τί]φιλ[ε], sed ectypo rursus examinato vidi potius legendum esse [Πά]νφιλ[ε].

259. Monumentum sepulcrum e lapide calcario rudi manu sectum, a. 0,80 m., l. 0,43, cr. 0,18. Superne ornatum est epistylion et aetomate sculpto, acroteriis tribus rosisque duabus instructo. Sub aetomate sculpti sunt vir tunica indutus et mulier talari vestitu, capite operto, stantes facie ad spectantem conversa, dextris iunctis, a sinistra adstante puella item longo vestitu, manibus vas tenente; capita omnia perquam sunt laesa. Sub anaglypho est inscriptio aetatis Romanae neglegenter illa quidem exarata et valde detrita. Edidi *Mam.* № 17, p. 38, n° 22.

*Lapis m. Augusto a. 1893 ab H. Zaporoschskio emptus asservatur in museo Kertschiensi.

ΠΑΙΩΝΚΑΙΓΥΝΗΚΑΛΛ
ΣΤΡΑΤΕΙΑΧΑΙΡΕΙΤΕ

Πα[σ]ίων καὶ γυνή Καλλ[ι]-
στράτεια, χαίρετε.

260. Monumentum sepulcrum lapidis calcarii superne et inferne mutilatum, a. ut nunc est 0,49—0,61 m., l. 0,61, cr. 0,16. Superest inferior pars anaglyphi, quod repraesentabat mulierem sellae insidentem pedibus scabello impositis, a dextra adstante milite hasta armato. Anaglypho diligentissime subscriptus est titulus aetatis Romanae, optime conservatus (litt. a. fere 0,04 m.), cuius ectypum humanissime nobis misit Škorpilus.

Lapis ineunte m. Martio a. 1900 in suburbio Glinistsche dicto inventus exstat in tumulo Melek-Tschesmensi.

ΣΥΝΙΣΤΩΡ ΠΑΤΗΡ
ΜΟΙΡΙΜΟΥΚΑΙΓΥΝΗ
ΚΑΛΗ ΧΑΙΡΕΤΕ

Συνίστωρ πατήρ
Μοιρίμου καὶ γυνή
Καλή· χαίρετε.

Nomina omnia in Bosporo primum hic obveniunt.

261. Monumentum sepulcrum lapidis calcarii («дикарь»), latius infra quam supra, a. 1,23 m., l. 0,50, cr. 0,10. Supra ornatum est aetomate tribus acroteriis instructo, coloris rubri vestigia etiam nunc servante, infra in spinam desinit basi infigendam. Sub aetomate titulus etiam nunc integer adcurate exaratus est litteris plus 0,02 altis. Edidi *Mam.* № 17, p. 38, n° 23.

*Lapis m. Novembri a. 1892 ab H. Zaporoschkio emptus servatur in museo Kertschiensi.

ΤΙΒΗΣΟΥΟΣ
ΝΑΝΑΤΙΒΕΙΟΥΝΗ

Τίβης ὁ υἱός
Νάνα Τιβείου(υ) γυνή.

Litteratura ea est, quae tertio maxime a. Chr. saeculo conveniat; sed Τιβείο sine Υ littera scriptum fortasse etiam antiquiorem aetatem indicat. Νάνα nomen muliebre in Bosphoro iam obvenit (*IosPE.* v. II, n° 115; v. IV, n° 227). Τιβείος (vel potius Τιβίος) nomen saepius occurrit apud Strabonem et Lucianum; hic servos isto nomine designare solet¹⁾. Etiam Stephanus Byzantius testatur Tibios servos nominatos esse a Phrygiae loco Τιβιον dicto²⁾. Τιβης videtur altera forma eiusdem nominis esse. Τιβης ὁ υἱός pro Τιβης Τιβείου υἱός positum esse puto, ne idem nomen bis repetatur cum filii et uxoris nominibus.

262. Tabula sepulcralis marmoris candidi vilis, superne et inferne fracta ita, ut superne videatur periisse aetoma, infra spina basi infigenda; superest anaglyphum repraesentans virum pallio amictum et mulierem vestitu talari stantes facie ad spectantem conversa, dextris pectori impositis, sinistris vestibis involutis et impositis femori; ad dextram spectanti apparet etiam pueruli sive puellae figura male conservata. Infra est titulus Romanae aetatis diligenter exaratus et bene conservatus (litt. alt. circa 0,03). Lapidem Surutschanus vere a. 1894 emit in oppido Kertsch. Exscripsi et edidi *ImS.* p. 17, n° 32.

ΦΑΝΝΗΦΑΝΝΕΟΥΣ
ΚΑΙ ΓΥΝΗΜΑΙ
ΧΑΙΡΕΤΕ

Φάννη Φαννέους
καὶ γυνὴ Μᾶ(ι),
χαίρετε.

Φάννην Φαννέους habemus in titulo *IosPE.* II, n° 203. Nomen quod est Μᾶ iam saepius obvenit in titulis Bosphoranis.

1) Luc. Tim. 22; Gall. 29; De merc. cond. 25; Philops. 30.

2) St. Byz. s. v. Τιβιον· τόπος Φρυγίας, ἀπὸ Τιβίου τινός. ἐκ τούτου καὶ Τιβίους τοὺς δούλους καλοῦσι.

263. Monumentum sepulcrum lapidis calcarii in duas partes fractum, a. 1,33 m., l. 0,65, cr. 0,14. Superne ornatum est fastigio tribus acroteriis totidemque rosis instructo. Sub fastigio fornix est artis suffultus, sub quo sculpta est mulier sellae insidens, coram adstante viro pallio amicto; in angulo sinistro puella stat manibus vas tenens formae cylindratae, et inter mulierem et virum puerulus. Mulieris caput fractum est omnesque figurae perquam laesae. Sub anaglypho titulus est aetatis Romanae (litt. a. circa 0,04), quem difficillimum esse lectu scripsit Škorpilus; in ectypo, quod idem misit, nihil fere dispicitur.

Lapis a. 1896 in aula F. Winteri in suburbio Glinistsche dicto inventus exstat in tumulo Melek-Tschesmensi.

ΦΙΛΩΤΑΚΑΙΓΥΝΗ
ΘΕΟΝΙΚΗΧΑΙΡΕΤΕ

Φιλώτα καὶ γυνή
Θεονίκη, χαίρετε.

264. Monumentum sepulcrum integrum lapidis calcarii mollioris, a. 1,13 m., l. 0,53, cr. 0,12. Supra ornatum est aetomate sculpto, acroteriis duobus rosisque tribus instructo. Sub aetomate anaglyphum est male conservatum, repraesentans figuras quattuor stantes facie ad spectantem conversa: ad dextram mulieres sunt duae longo vestitu, capitibus opertis, dextras iungentes, et ad sinistram pueri duo tunicis et chlamydibus amicti itemque dextras iungentes. Titulus aetatis Romanae anaglypho subscriptus litteris 0,033 altis item male conservatus est. Edidi *Mam.* № 17, p. 39, n° 24.

Lapis a. 1892 una cum n° 236 repertus exstat in museo Kertschiensi.

ΧΟΖΑΝΙΑΚΑΙΘΥΓΑ
ΤΗΡΧΡΗΣΤΗΙ
ΧΑΙΡΕΤΕ

Χοζανία καὶ θυγά-
τηρ Χρήστη, χαίρετε.

Cum anaglyphum mulieres duas repraesentet, putandum est Χοζανία nomen esse muliebrem (non vocat. nominis virilis), quod primum hic obveniat.

265. Monumentum sepulcrum lapidis calcarii durioris («дикарь»), superne fractum, a. 1,20 m., l. 0,60, cr. 0,168. Superest anaglyphum repraesentans mulierem sellae insidentem facie ad spectantem conversa, chitone ποδήρει et palla amictam; ante eam basi impositus est puerulus chitone et chlamyde amictus, dextra demissa rotundum nescio quid tenens (fortasse malum); ad dextram adstat vir pallio amictus, facie item ad spectantem conversa, dextra manu pectori admota, sinistra demissa. Capita omnia perquam sunt laesa. Sub anaglypho

titulus aetatis Romanae recentioris diligenter et alte exaratus est litteris circa 0,045 m. altis, etiam nunc optime conservatus. Ectypo et imagine photographica usus edidi *Mam.* № 23, p. 61, n° 8.

*Lapis m. Ianuario a. 1896 ab H. Zaporoschskio emptus exstat in museo Kertschiensi.

ΧΡΥΣΙΟΝ ΓΥΝΗ ΑΡΤΕ-
ΜΩΝΟΣ ΚΑΙ ΣΤΡΑΤΟΝΕΙ-
ΚΕΥΙΕ ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ
ΧΑΙΡΕ

Χρυσίον γυνή Ἀρτέ-
μωνος καὶ Στρατόνει-
κε υἱὲ Ἀπολλωνίου,
χαῖρε.

266. Monumentum sepulcrale lapidis calcarii inferne mutilum et in duas partes fractum, a. 1,13 m., l. 0,60, cr. 0,15. Supra ornatum est aetomate sculpto, tribus acroteriis instructo et rosis sex, e quibus duae sunt inter acroteria, una in medio aetomate, reliquae tres sub pso. Subter hisce tribus rosis anaglyphum est, repraesentans mulieres duas sellis insidentes longis vestimentis amictas, adstantibus utrimque puellis item longo vestitu, manibus vasa tenentibus. Sub anaglypho titulus est integer aetatis Romanae, diligenter ille quidem inter lineolas exaratus litteris 0,045 altis. Edidi *Mam.* № 17, p. 39, n° 25.

Lapis m. Maio a. 1894 a Sp. Kolkovskio emptus exstat in museo Kertschiensi.

ΨΥΧΗ ΓΥΝΗ ΑΛΕΞΑΝ-
ΔΡΟΥ ΚΑΙ ΠΡΩΤΗ ΘΥΓΑ-
ΤΗΡ ΧΑΙΡΙΤΗΝ

Ψυχὴ γυνὴ Ἀλεξάν-
δρου καὶ Πρώτῃ θυγά-
τηρ. χαίρειν.

Forma quae est ΧΑΙΡΙΤΗΝ inde videtur exstitisse, quod lapicida imperativum ΧΑΙΡΕΤΕ cum infinitivo ΧΑΙΡΕΙΝ miscuit (cf. *IosPE.* v. II, n° 366). Sed potest etiam conici lapicidam dualem numerum (χαίρέτην) ponere voluisse.

267. Monumentum lapidis calcarii duri superne fractum, a. 0,91 m., l. 0,69, cr. 0,165. Ornatum erat anaglypho, cuius non superest nisi particula infima; equitem et mulierem sellae insidentem fuisse sculptos exigua vestigia probant. Sub anaglypho titulus est optime conservatus, inter lineolas diligentissime exaratus verbis discretis, litteris 0,033 altis. Edidi *Mam.* № 17, p. 40, n° 26.

*Lapis m. Maio a. 1894 a Tulmanno mercatore emptus exstat in museo Kertschiensi.

ΨΥΧΗΓΥΝΗ ΑΡΙΣΤΟΔΗ
ΜΟΥ ΚΑΙ ΥΙΟΥ ΥΙΕ
ΑΡΙΣΤΟΔΗΜΕ ΧΑΙΡΕΤΕ

Ψυχή, γυνή Ἀριστοδή-
μου, καὶ υἱοῦ υἱέ
Ἀριστόδημε, χαίρετε.

Probant haec aviam una cum nepote fuisse sepultam.

268. Monumentum sepulcrale lapidis calcarii superne et inferne mutilatum, a. 1,02 m., l. 0,68, cr. 0,22. Anaglyphum, quo ornatum erat, lapide fracto prorsus periit. Superest titulus aetatis Romanae maximis litteris (a. 0,065) diligenter exaratus, cuius primus versus laesus est, reliqui optime conservati. Utor imagine photographica, quam humanissime suppeditavit Duhmbergius.

Lapis m. Februario a. 1900 in aula domus privatae ad viam quae *Καραντιννα* dicitur in oppido Kertsch inventus ibidem servatur in museo.

ΣΤΡΑΤΟΝΕΙΚΟΥ
ΧΑΙΡΕ ΙΤΑΛΙΑΓΥ
ΝΗ ΔΑΔΑΧΑΙΡΕ

[..χαρ]ίων [υιέ]
Στρατονείκου,
χαῖρε. Ἰταλία γυ-
νὴ Δάδα, χαῖρε.

Ἰταλία nomen muliebre exstat *IosPE.* v. II, n° 268 (cf. add.).

269. Monumentum sepulcrale lapidis calcarii superne et inferne fractum, a. ut nunc est 0,42 m., l. 0,56, cr. 0,12. Anaglyphum pessime detritum repraesentat mulierem sellae insidentem, ad dextram spectanti conversam, et virum coram adstantem, pallio amictum, et puellam inter mulierem et virum stantem; mulieris et viri capita fracta sunt. Titulus anaglypho subscriptus hodie lapide fracto mutilatus est (litt. a. 0,03 m.). Ectypum chartaceum auctumno a. 1899 benignissime misit Škorpilus, qui et ipse titulum edidit 300. v. XXII, p. 104, n° 15.

*Lapis servatur in tumulo Melek-Tschesmensi, a. 1897 a Golovlevio mercatore donatus.

ΕΛΛΗΝΗΛΙΑ

...ε καὶ γυνὴ Ἑλι[άς,
χαίρετε].

Škorpilus legit .... ΓΥΝΗΗΛΙΔ ... et restituit ... γυνή Ἡλιδ[ος·] χαίρει]. Equidem mulierculae nomen num recte restituerim, ipse dubito; sed Ἡλεις nomen hic suppleri non potest, quoniam ultimum A in ectypo bene dispicitur. Titulus Romanae est aetatis.

270. Tabula lapidis calcarii fracta superne et inter versus 4 et 5, ornata quadro, a. 0,46 m., l. 0,37; tituli litterae altae sunt 0,065 m. Ed. L. Škorpil 300. v. XXI, p. 186, n° III (cf. v. XX, prot. p. 2). Idem misit imaginem photographica.

Lapis m. Februario a. 1896 in horto C. Fuldii in suburbio Glinistsche dicto repertus exstat in tumulo Melek-Tschesmensi.

A. 511 Bosp. = 214 p. Chr.

[.....

άν]έστησα

τειμῆς χά-

ριν ἐν τῷ

αἰφ' ἔτει

χαίρετε.

Unus homo compluribus cognatis vel amicis honoris causa monumentum posuit.

c) Tituli singulorum virorum.

271. Tabula lapidis calcarii superne fracta, infra desinens in spinam basi infigendam, a. a sinistra 0,79 m., a dextra 0,67, l. 0,42, cr. 0,12—0,14. Anaglyphi inter antas sculpti parte superiore fracta superest dimidia pars viri pallio amicti et puer stans in angulo sinistro. Sub anaglypho titulus est admodum detritus difficilisque lectu. Ed. L. Škorpil 300. v. XXI, p. 188, n° VI (cf. v. XX, prot. p. 2), cuius exemplum repeto.

Lapis a. 1896 in sepulcro inventus est in aula domus privatae, in suburbio Glinistsche dicto sitae, ad sinistram viae, quae in vicum Hadschi-Muschkaï ducit. Exstat in tumulo Melek-Tschesmensi.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΕ
ΥΕΙΕ
ΕΡΩΤΟΣ
ΧΑΙΡΕ

Ἀλέξανδρε
 υἱεῖ
 Ἐρωτος,
 χαῖρε.

Eadem nomina habemus v. II, n° 90.

272. Monumentum sepulcrale lapidis calcarii in duas partes fractum, a. 0,55 m., l. 0,35, cr. 0,12. Supra sculptum est aetoma tribus acroteriis et rosis duabus ornatum. Sub aetomate rudi manu sculptus est vir stans facie ad spectantem conversa, tunica et pallio amictus; in facie eius rubri coloris vestigia apparent, in pedibus vero et in superficie caerulei. Sub anaglypho titulus exaratus est litteris grandibus quidem (a. fere 0,03), sed neglegenter incisis. Edidi *Mam.* № 17, p. 40, n° 27.

Lapis m. Martio a. 1892 in aula Alexandri Voltschenko civis Kertschiensis repertus exstat in museo Kertschiensi.

ΑΛΙΞΑΝΤΙΙ	ΧΟΥ
Α	
ΧΑΙΡΕ	

Ἀλιξᾶ Ἀντι[μ]άχου,
 χαῖρε.

Duhmbergius diserte scripsit alterum Α vocis Ἀντιμάχου propter lapidis superficiei asperitatem paulo inferius toto versu exaratum esse. Ἀλιξᾶς idem esse videtur, quod Ἀλεξᾶς. Titulus est aetatis Romanae recentioris.

273. Tabula quadrangularis lapidis calcarii ornamentis carens, in duas partes fracta, a. 0,80 m., l. 0,57, cr. 0,14. In media parte titulus exaratus est litteris maximis (a. 0,05 m.), sed neglegenter incisis. Edidi *Mam.* № 17, p. 41, n° 28.

Tabula reperta m. Augusto a. 1892 in aula Dem. Verbitzkii (v. ad n° 236) asservatur in museo Kertschiensi.

ΑΛΚΙΦΡΩΝ
ΚΩΝΩΝΟΣ

Ἀλκίφρων
 Κώνωνος.

Litteratura quarto a. Chr. saeculo non videtur esse recentior.

274. Monumentum sepulcrum lapidis calcarii inferne mutilatum et in duas partes fractum, a. 0,51—0,58 m., l. 0,79, cr. 0,17, superne ornatum epistylis 0,10 m. lato, in marginibus quadro sculpto, lato 0,07 m. Sub epistylis titulus est profunde exaratus (litt. a. 0,03 m., O littera ceteris minor), cuius mediae litterae lapidis fractura laesae sunt. Epistylis pars inferior et omnis locus, ubi titulus scriptus est, colore rubro sunt picta, infra ornamenta quaedam colore caeruleo facta sunt.

Lapis aestate a. 1900 in praedio Elteghen in sepulcro inventus servatur in tumulo Melek-Tschesmensi. Ectypum chartaceum humanissime misit Škorpilus.

ΑΓΑΣΙΚΗΣΑΝΘΕΜ	
ΟΠΙΤΟΥ	

Ἀπασικ...ς Ἀνθεμ-
ο[κ]ρίτου.

Quomodo defuncti nomen restituendum sit, indagare nequeo. Facillime sane coniecero Ἀ(γ)ασικ[λῆ]ς esse legendum, sed cum altera ab in. littera sine dubio sit Γ et septimae pars sinistra, quae optime in ectypo dispicitur, ad Α nullo modo possit pertinere, statuendum erit quadratarium bis in uno nomine exarando errasse, quod minime est probabile. Inter Ι et Σ una littera lapide fracto periit. Ἀνθεμοκρίτου nomen aliunde notum primum in Bosporo obvenit.

275. Tabula sepulcralis lapidis calcarii («дикарь») ornamentis carens, a. 0,54 m., l. 0,46, cr. 0,135. Titulus inter lineolas exaratus litteris grandibus (a. 0,04) et pulchris optime adhuc conservatus est exceptis O litteris versus primi, quae videntur consulto esse laesae. Ad comitis Bobrinskii apographum edidi *ЗНРАО.* v. V, p. 379, n° 124¹ et iterum ad fidem imaginis photographicae *Mam.* № 9, p. 49, n° 5. Habet etiam Iastschurschinski, *ИТУАК.* № 12, p. 84, n° 1.

*Lapis a. 1891 a comite Bobrinskio emptus servatur in museo Kertschiensi.

ΑΓΑΤΟΥΡΙΟΣ	
ΑΓΛΩΝΟΣ	

Ἀπατούριος
Ἀγλῶνος

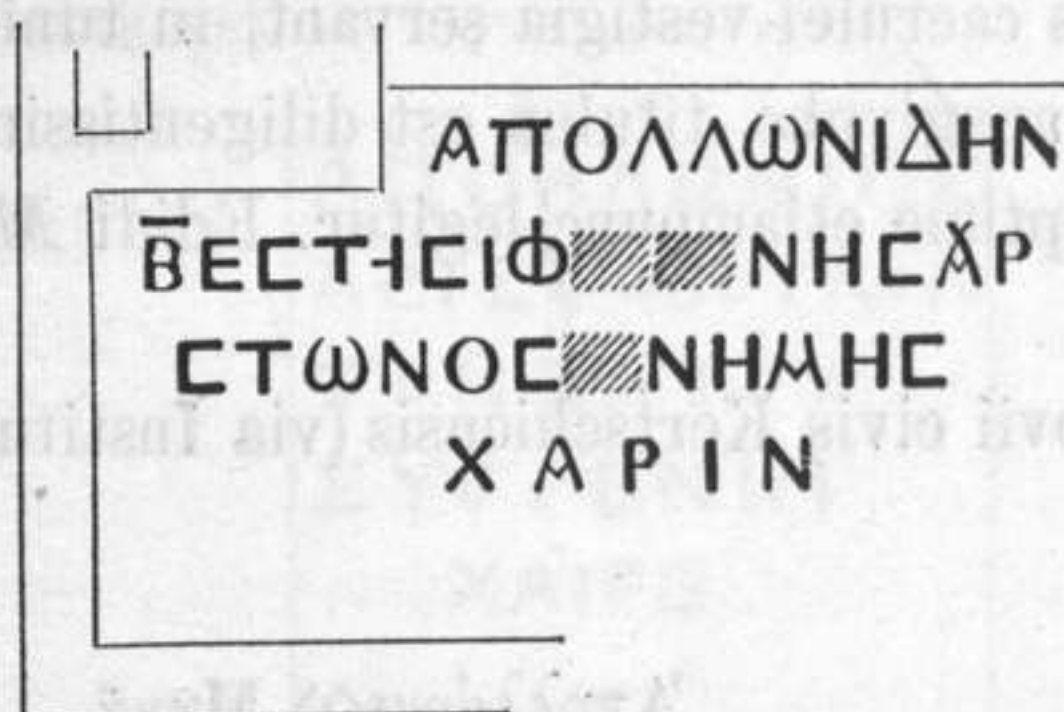
Ἀγλῶν nomen (contr. ex Ἀγλάων) exstat, exempli causa, in Roehlii Inscr. Gr. ant. n° 451 = Inscr. ins. maris Aegaei fasc. 3, n° 762. Titulus quarto a. Chr. saeculo non est recentior.

276. Fragmentum tabulae sepulcralis lapidis calcarii a. 0,37 m., l. 0,42, cr. 0,12. Anaglyphum prorsus fere periit: non superest nisi particula infima vestimenti muliebris ad sinistram spectanti. Sub anaglypho titulus est aetatis Romanae recentioris, undique quadro circumductus, in quo primus tituli versus exaratus est. In titulo incidendo lapicida negle-

gentissime rem egit (litt. altitudo variat inter 0,02 et 0,05). Ed. L. Škorpil 300. v. XXI, p. 204, n° XIV. Idem nobis ectypum et imaginem photographicam humanissime misit.

Lapis m. Martio a. 1897 in praedio Elteghen repertus exstat in tumulo Melek-Tschesmensi.

Ἀπολλωνίδην

β' ἔστησ(ε) Φ[άν]νης Ἀρ[ι]-

στωνος [μ]νήμης

χάριν.

Versum 2 aliter legimus, quam Škorpilus.

277. Monumentum sepulcrum integrum, infra spina instructum basi infigenda, a. 0,95 m., l. 0,45, cr. 0,12. Supra ornatum est aetomate sculpto cum acroteriis tribus totidemque rosis, e quibus duae inter acroteria positae sunt, tertia in medio aetomate. Hoc artis suffultum est, inter quas sculpti sunt vir et mulier stantes manibus pectori impositis; vir tunica et pallio amictus est, mulier tunica ποδήρει et palla, cuius parte caput opertum est. Sub anaglypho titulus est aetatis Romanae, male ille quidem conservatus (litt. a. 0,33). Edidi *Mam.* № 17, p. 41, n° 29.

*Lapis m. Augusto a. 1893 ab H. Zaporoschskio emptus exstat in museo Kertschiensi.

ΑΠΟΛΛΩΝΙΔΗΣ
ΔΙΩΓΕΝΗΣ
ΧΑΙΡΕ

Ἀπολλωνίδης

Δι(ο)γέν[ου]ς

χαῖρε.

V. 2 lapicidam errore H pro OY exarasse ideo puto, quod si Διογένης alterius viri una sepulti esset nomen, priori καὶ particulâ adiunctum esset et verbum numero potius plurali esset positum (χαίρετε); praeterea novimus in titulis sepulcralibus Bosporanis sola mortuorum nomina patrum nominibus non additis perraro occurrere.

278. Monumentum sepulcrum lapidis calcarii superne fractum, infra spina instructum basi infigenda, a. 1,47 m., l. 0,62, cr. 0,12. Superest integrum fere anaglyphum generis in monumentis Bosporanis saepius obvenientis: ad sinistram spectanti mulier tunica et stola

amicta, capite velato, sellae insidet pedibus scabello impositis, manu sinistra umero admota, dextra sinistrae cubitum sustinens; pone sellam puella stat longo vestitu, manibus vas cylindricum tenens; ante mulierem vir tunica et pallio amictus stat facie ad spectantem conversa; ad dextram eius in angulo est puer. Capita omnium figurarum hodie laesa sunt. Superficies tota nec non viri et mulieris pallia coloris caerulei vestigia servant, in tunica mulieris item supersunt vestigia coloris violacei. Sub anaglypho titulus est diligentissime inter lineolas exaratus litteris circa 0,04 altis, qui optime etiam nunc legitur. Edidi *Mam.* № 17, p. 41, n° 30.

Lapis m. Maio a. 1892 in aula Nic. Ivanovii civis Kertschiensis (via Instituti, n° 401) repertus exstat in museo Kertschiensi.

ΑΠΟΛΛΩΝΙΕΙΜΗΝΑ
ΧΑΙΡΕ

Ἀπολλώνιε(ι) Μηνᾶ,
χαῖρε.

Lapicida cum primitus ΑΠΟΛΛΩΝΙΑΙ exarasset, errore viso litterae Α superimposuit Ε¹⁾, sed Ι litteram eradere non curavit. Titulus Romanae est aetatis.

279. Inferior pars monumenti sepulchralis lapidis calcarii durioris («дикарь»), infra desinens in spinam basi infigendam, a. ut nunc est 0,49 m., l. 0,612, cr. 0,213. Ex anaglypho, quo lapis ornatus erat, non supersunt nisi puer stans, valde ille quidem laesus, et equi pedes anteriores. Anaglypho subscriptus est inter lineolas titulus aetatis Romanae satis bene etiam nunc conservatus (litt. a. 0,033 m.). Ectypo chartaceo usus edidi *Mam.* № 23, p. 61, n° 9.

Lapis m. Augusto a. 1895 in sepulcro quodam repertus ad viam, quae ad «tumulum regium» ducit, servatur in museo Kertschiensi.

ΑΡΙΑΡΑΜΝΗ
ΑΡΙΑΡΑΘΟΥ
ΧΑΙΡΕ

ΥΙΕ

Ἀριαράμνη υἱὲ
Ἀριαράθου,
χαῖρε.

Nomina sunt persica.

280. Tabula lapidis calcarii a. 1,4 m., l. 0,42, cr. 0,14, superne ornata aetomate rosa in media parte instructo; sub aetomate rosae duae sculptae sunt minoris mensurae; sub his spatium oblongum excavatum est ad anaglyphum insculpendum, quod tamen insculptum non est.

1) In imagine photographica et in ectypo optime dispicitur Ε litteram supra Α exaratam esse.

Infra titulus est integer, satis ille quidem neglegenter exaratus, sed bene etiam nunc conservatus; litterae altae sunt 0,03—0,04 m., excepta O littera, quae ceteris minor est. Edidi *ЗИРАО*. v. V, p. 379, n° 129¹, usus ectypo chartaceo ab Oreschnikovio accepto.

*Lapis a. 1891 a comite Bobrinskio de Herm. Zaporoschskio emptus et museo Kertschiensi inlatus est.

ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΣ
ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΝ
ΤΟΝ ΕΑΤΟΥ
ΣΥΓΓΕΝΗΙ
ΧΑΙΡΕ

Ἀπολλώνιος
Ἀριστόβουλον
τὸν ἐατοῦ (sic)
συγγενῇ. (sic)
χαῖρε.

Cum litteratura tituli, tum ἐατοῦ pro ἐαυτοῦ scriptum cogunt nos, ut titulum ad Augusti potissimum aetatem referamus (cf. *IosPE*. v. II, p. 305, ad n° 199¹); I litterae longis vocalibus perperam adscriptae exempla in titulis Bosporanis iam pridem obvenerunt (v. *IosPE*. vol. II, ind. V, 1). Vv. 2—4 accusativi videntur pendere a subaudiendo verbo ἀνέστησεν. In similibus titulis addi solet μνήμης χάριν.

281. Statua lapidis calcarii a. 1,11 m., repraesentans virum stantem (capite fractura ablato), amictum tunica et pallio longissimo, cuius particula umero sinistro dependens manu dextra sustinetur, cum sinistra imposita sit pilae altae 0,60 m., l. 0,14—0,16, cr. 0,12. Statua et pila basi impositae sunt ex eodem lapide sectae, longae 0,50 m., l. 0,29, cr. 0,10—0,12 m. Pila a tribus partibus (praeter posticam) ornata est epistylis, sub quo in parte antica sculptae sunt rosae duae et sub rosis scriptus est titulus litteris circa 0,015—0,02 m. altis. Statuae descriptionem et tituli imaginem charta madida expressam humanissime misit Škorpilus.

Statua m. Ianuario a. 1900 una cum nn° 235 et 241 inventa servatur in tumulo Melek-Tschesmensi.

ΑΡΙΣΤΟ
ΦΩΝ
ΦΟΡΜΙ
ΩΝΟΣ
ΧΑΙΡΕ

Ἀριστοφῶν
Φορμίωνος,
χαῖρε.

Titulum aetate Romana antiquiorem esse litteratura probat.

282. Monumentum sepulcrum lapidis calcarii («дикарь»), inferne fractum, a. ut nunc est 1,10 m., l. 0,48, cr. 0,165. Supra ornatum est aetomate sculpto acroteriis rosisque quattuor instructo, e quibus duae sunt inter acroteria et duae sub aetomate; in triangulo aetomatis sculptus est clipeus. Sub aetomate sculptus est vir barbatus stans facie ad spectantem conversa, capite operto pileo, amictus tunica manicata et pallio; sinistra demissa uvam tenet, dextram puero adstanti porrigit, qui ei dextra manu alteram uvam praebet et rem quandam oblongam (fortasse gladium); sinistra demissa puer corbem cylindratam tenet. Totum anaglyphum satis diligenter factum est et bene conservatum. Infra est titulus integer aetatis Romanae diligenter exaratus litteris 0,033 altis. Edidi *Mam.* № 17, p. 42, a^o 31.

*Lapis exstat in museo Kertschiensi.

ΑΣΤΡΑΓΑΛΕΔΙ
ΟΦΑΝΤΟΥ
ΧΑΙΡΕ

Ἀστράγαλε Δι-
οφάντου,
χαῖρε.

Notandum est nomen appellativum ἀστράγαλος pro nomine proprio usurpatum.

283. Monumentum sepulcrum lapidis calcarii superne et inferne fractum, a. 0,80 m., l. 0,64, cr. 0,20. Ornatum erat duobus anaglyphis, e quibus superius prorsus fere periit: non supersunt enim nisi inferiores partes pedum duorum et caudae equi. Inferius anaglyphum, quod integrum superest, repraesentat pueros¹⁾ tres (capitibus laesis) tunicis et chlamydibus amictos, stantes facie ad spectantem conversa, dextris demissis, sinistris ensium capulis impositis, qui a balteis pendent. Sub anaglypho titulus inter lineolas exaratus est satis bene etiamnunc conservatus (litt. a. 0,45). Edidi *Mam.* № 17, p. 43, n° 32.

Lapis m. Maio a. 1892 in aula Eudociae Nicolajev («за шлагбаумомъ, противъ дачи Мухина») repertus exstat in museo Kertschiensi.

ΑΤΤΑΝΤΡΥ
ΦΩΝΟΣ ΔΩΡΑΣ
ΣΑΣΑ ΤΟΝΙΔΙΟ
ΝΣΥΝΓΕΝΑΝ ΜΝΗ

Ἀτταν Τρύ-
φωνος Δωρᾶς
Σάσα τὸν ἴδιο-
ν συγγενέαν μνή-
[μης χάριν].

V. 4 litteris N et A videtur E interpositum esse primitus omissum. Cum forma quae est συγγενέαν cf. στηλίδαν *IosPE.* I, n° 118, γυναῖκαν et θυγατέραν *ibid.* 110, ιερέαν *ibid.* v. II, nn^o 61, 62.

1) Fieri potest ut lapicida adulescentes puberes scul-
pere voluerit, sed figurae tam humili sunt statura capi-
tibusque solito adeo maioribus, ut primo aspectu potius
pueri esse videantur.

Titulus aetatis Romanae recentioris est (tertio p. Chr. saeculo vix antiquior). Cf. *IosPE.* II, nn^o 301 et *add.* 199¹. Σάσας nomen in lexicum nominum priorum Iranicorum receptum est a. Ferd. Iustio.

284. Monumentum sepulcrum lapidis calcarii durioris superne mutilatum, a. 1,24 m., l. 0,60, cr. 0,155. Superest pars anaglyphi cenam sepulcralem quae dicitur repraesentantis: alto toro tapete operto vir incumbit (caput et pectoris pars hodie fracta est), dextra poculum tenens; lecto mensa humilis est adposita vasibus onusta, cuius pedes leoninis sunt similes; a dextra puer adstat tunica indutus, viro poculum porrigens, a sinistra mulier sellae insidet, pedibus scabello impositis, longa tunica amicta et stola capiti imposita, laeva manu genae admota, dextra laevae cubitum sustinens. Anaglypho titulus aetatis Romanae subscriptus est optime conservatus, diligenter inter lineolas exaratus litteris 0,039 altis. Edidi *Mam.* № 17, p. 43, n° 33.

Lapis m. Aprili a. 1894 una cum n° 295 in horto Ant. de Pasquale repertus, ad dextram viae quae ad novum coemeterium ducit, exstat in museo Kertschiensi.

ΒΑΧΧΙΕ ΠΑΠΑ ΧΑΙΡΕ	Βάχχιε Πάπα, χαῖρε.
----------------------	------------------------

285. Tabula lapidis calcarii in duas partes fracta, infra desinens in spinam basi infingendam, a. 0,99 m., l. 0,51—0,54, cr. 0,10. Supra ornatur aetomate sculpto, acroteriis rosisque tribus instructo. Sub aetomate ad dextram sculpta est mulier sellae insidens, coram adstante equite, cui adiunctus est puer. Sub anaglypho titulus est aetatis Romanae recentioris inter lineolas scriptus litteris fere 0,035 m. altis, lectu hodie difficilis. Ed. L. Škorpil 300. v. XXI, p. 193, n° II, quem sequor.

Lapis m. Ianuario a. 1897 in suburbio Glinistsche dicto repertus exstat in tumulo Melek-Tschesmensi.

ΒΑΤΑΚΗΜΑΕΟΥΣ ΧΑΙΡΕ	Βατάκη Μαέους, χαῖρε.
-----------------------	--------------------------

De nomine Μάης cf. Iusti *Iran. Namenbuch* s. v.

286. Monumentum sepulcrale lapidis calcarii («дикарь») in duas partes fractum, infra spina instructum basi infigenda, a. 1,06 m., l. 0,58, cr. 0,13. Superne ornatum est aetomate sculpto, tribus acroteriis (e quibus dextrum fractum est) et rosa instructo, suffulto pilis (dextra item fracta est praeter partem inferiorem), inter quas sculptus est eques tunica et chlamyde amictus, insidens equo dextrorsum tendenti, prosequente puero, qui manibus videtur vas tenere. Totum anaglyphum neglegenter factum est et ex parte laesum. Titulus anaglypho subscriptus satis bene conservatus est (litt. a. 0,033). Edidi *Mam.* № 17, p. 44, n° 34.

Lapidem hunc una cum alio, cui Charixeni Apphi f. nomen inscriptum est (v. infra), m. Maio a. 1892 Stolartschuk civis Kertschiensis museo vendidit adfirmans utrumque uno loco repertum esse haud procul a coemeterio tatarico.

<div style="display: inline-block; border-left: 1px solid black; border-right: 1px solid black; padding: 0 10px;"> ΒΙΩΝΑΓΦΟΥ ΧΑΙΡΕ </div>	<div style="display: inline-block; border-left: 1px solid black; border-right: 1px solid black; padding: 0 10px;"> Βίων Ἀφου, χαίρει. </div>
--	---

Duhmbergius scripsit hoc monumentum et illud, quod Charixeni Apphi f. nomen refert, ex eiusdem generis lapide secta esse et opere et litterarum forma adeo inter se esse similia, ut ab uno eodemque lapicida facta esse manifestum sit. Inde magna cum veri specie coniecit Bionem et Charixenum fratres fuisse.

287. Tabula sepulcralis lapidis calcarii ornamentis carens, a. 1,12 m., l. 0,43—0,45, cr. 0,12—0,16. Titulus litteris 0,03 m. altis scriptus bene etiam nunc legitur in ectypo, quod nobis humanissime suppeditavit Škorpilus, qui et ipse titulum edidit 300. v. XXII, p. 58, n° 1.

Lapis m. Aprili a. 1899 in praedio Elteghen in sepulcro inventus servatur in tumulo Melek-Tschesmensi.

<div style="display: inline-block; border-left: 1px solid black; border-right: 1px solid black; padding: 0 10px;"> ΒΟΞΓΟΡΙΧΟΞ ΑΡΓΑΙΟ </div>	<div style="display: inline-block; border-left: 1px solid black; border-right: 1px solid black; padding: 0 10px;"> Βοσπόριχος Ἀργαίου. </div>
--	--

Titulus quarto a. Chr. saeculo non est recentior.

288. Tabula sepulcralis integra, ornamentis carens, superne semiotunda, infra desinens in spinam basi infigendam, a. 1,03 m., l. 0,38, cr. 0,17. Tituli versus duo priores inter lineolas exarati sunt, tertius sine lineolis (litt. a. 0,04—0,05 m.). Ectypum chartaceum misit Škorpilus, qui et ipse titulum edidit 300. v. XXII, p. 59, n° 2.

Lapis m. Februario a. 1899 in suburbio Glinistsche dicto inventus (ibidem, ubi n° 252) exstat in tumulo Melek-Tschesmensi.

ΓΑΙΕΚΑΙΔΙΕ
ΕΙΜΕΡΕ
ΧΑΙΡΕ

Γάιε Καί(λ)ιε
Εἴμερε,
χαῖρε.

Škorpilus legit Γάιε καὶ δῖε Εἴμερε χαῖρε; sed cum δῖος adiectivum eodem sensu quo χρηστός in titulis sepulcralibus pedestri sermone conscriptis vix usurpetur (quamvis exstet in epigrammatis versibus compositis, ex. c. ap. Kaibel, *Epigr.* 433: πολυήρατε δῖε Σαβῖνε et 473: Τειτάνιε δεῖτε) et χαῖρε verbum singulari numero sit positum, conicere malui Δ litteram pro Λ esse scriptam, ut fiat nomen Καίλιος = *Caelius* (posset sane Καίδιε = *Caedie* legi nulla littera mutata, nisi *Caedius* nomen ignotum esset). Εἴμερε utrum pro Ἡμερε sit scriptum, an pro Ἰμερε, non liquet; hoc tamen videtur veri similis (cf. C. I. Gr. III, n° 5956).

289. Monumentum sepulcrale lapidis calcarii («δικαρή») inferne fractum, a. 1,95 m., l. 0,58, cr. 0,21. Supra ornatur aetomate sculpto acroteriis rosisque sex instructo, e quibus una est in aetomatis triangulo, duae supra aetoma, reliquae tres sub ipso. Sub hisce tribus rosis in excavatione quadrata sculptus est vir pallio amictus, lecto incumbens, cui mensa humilis tripes adposita est vasibus onusta, adstante puerulo dextra ad virum porrecta. Caput utrumque et lecti cervicalia et vasa mensae imposita hodie laesa sunt. Sub anaglypho titulus est aetatis Romanae satis diligenter incisus litteris 0,05 m. altis; prope eadem verba instrumento acuto leviter et neglegenter exarata sunt ludibrii, ut videtur, causa. Edidi *Mam.* № 17, p. 44, n° 35.

*Lapis m. Augusto a. 1892 ab H. Zaporoschskio emptus servatur in museo Kertschiensi.

ΓΑΙΕ·ΝΕΙΚΙΟΥ
ΓΑΙΕΧΑΙΡΕ
ΝΕΙΚΙΟΥΧΑΙΡΕ

Γάιε Νεικίου,
χαῖρε.

290. In altera parte lapidis, quem supra sub n° 247 descripsimus, male illa quidem conservata, sculpti sunt vir stans facie ad spectantem conversa, tunica et pallio amictus et ad sinistram eius puer itēm stans, tunica et chlamyde amictus. Sub anaglypho titulus est satis neglegenter exaratus litteris circa 0,02 altis, hodie admodum laesus. Edidi *Mam.* № 17, p. 45, n° 36.

ΓΑΤΤΕΙΑΓΑΘΟΝ
ΧΑΙΡΕ

Γάσται Ἀγάθ[ου],
χαῖρε.

Ambo tituli sane ad aetatem Romanam referendi sunt, sed uter sit antiquior, difficile est dictu.

Γαττίων nomen in titulis Bosporianis primum obvenit; sed novimus nomina similia Κατίων et Κοτίων s. Κοττίων (v. *IosPE.* v. II, nn^o 76 et 403). Gattionem non Romanum centurionem, sed manus Bosporanae ducem fuisse putat M. Rostovtzev *Журн. М. Н. Пр.* m. Mart. a. 1900, cl. phil. p. 145.

294. Tabula sepulcralis lapidis calcarii ornamentis carens, inferne fracta, a. ut nunc est 0,25 m., l. 0,30, cr. 0,10. Titulus imparibus litteris exaratus (a. 0,025—0,05 m.) optime legitur in ectypo, quod Duhmbergii humanitati debeo.

Lapis aestate a. 1899 in oppido Kertsch repertus («на участкѣ акціонернаго общества металлургическихъ заводовъ») servatur ibidem in museo.

	Γ	Λ	Υ	Κ	Ι	∧	
	Α	Τ	Τ	Ε	∧		

Γλαυκίων

Ἀττεω.

Litteratura est quarti a. Chr. saeculi.

295. Monumentum sepulcrale lapidis calcarii durioris in duas partes fractum, infra desinens in spinam basi infigendam, a. 1,25 m., l. 0,63, cr. 0,21. Supra ornatum est epistylion et aetomate sculpto, tribus acroteriis totidemque rosis instructo. Sub aetomate anaglyphum male conservatum repraesentat cenam sepulcralem quae dicitur: vir tunica indutus lecto incumbit dextra poculum tenens; lecto mensa humilis adposita est vasibus onusta, cuius pedes leoninorum pedum formam habent. A sinistra mulier sellae insidet, tunica et palla amicta, capite velato; pone sellam eius puella stat talari vestitu, manibus vas tenens, a dextra vero pone mensam puer tunica indutus, item vas tenens. A tergo viri alter puer apparet quasi in lecto stans, item tunica indutus et vas tenens. Anaglypho titulus subscriptus est aetatis Romanae, satis neglegenter exaratus (litt. a. 0,039). Edidi *Mam.* № 17, p. 45, n° 37.

Lapis m. Aprili a. 1894 ibidem repertus, ubi n° 284, exstat in museo Kertschiensi.

	Γ	Λ	Υ	Κ	Α	ΡΙ	Ω	Ν	
	Ι	Υ	Χ	Α	ΡΙ	Ω	Ν	Ο	Σ
	Χ	Ε	Ρ	Α	Ι				

Γλυκαρίων

[Ψ]υχάρωνος,

χ(αῖ)ρ(ε).

Γλυκαρίων nomen habemus in titulo n° 238, alterum nomen in Bosporo usitatissimum est.

296. Monumentum sepulcrum lapidis calcarii integrum, infra spina instructum basi infigenda, a. 1,02 m., l. 0,41, cr. 0,09. Supra sculptum est aetoma tribus acroteriis instructum totidemque rosis, e quibus duae acroteriis interpositae sunt, tertia est in medio aetomate. Sub aetomate fornix est artis suffultus, inter quas sculptus est vir tunica et chlamyde amictus, stans in basi humili facie ad spectantem conversa. Anaglypho titulus subscriptus est aetatis Romanae, inter lineolas leviter exaratus et male conservatus (litt. a. 0,022). Edidi *Mam.* № 17, p. 45, n° 38.

*Lapis m. Iunio a. 1894 a S. L. f. Paulovicz centurione emerito museo Kertschiensi oblatus est.

ΓΛΥΚΩΝ
ΓΛΥΚΩΝΟΣ
ΧΑΙΡΕΝ

Γλύκων
Γλύκωνος·
χαίρε[ι]ν.

297. Monumentum sepulcrum lapidis calcarii mollioris infra spina instructum basi infigenda, hodie in duas partes fractum, a. 0,80 m., l. 0,46, cr. 0,10. Supra ornatur epistylis sculptis et amplis rosis tribus; sub his in quadro sculptus est eques chlamyde fluitanti amictus, insidens equo dextrorsum tendenti, ante quem miles stat galeatus, magno scuto formae ovalis armatus. Anaglyphum satis scite factum esse testatur Duhmbergius. Sub anaglypho titulus est Romanae aetatis diligenter exaratus litteris 0,025 m. altis, qui bene etiam nunc legitur. Ectypo et imagine photographica usus edidi *Mam.* № 23, p. 62, n° 10.

Lapis in L. P. f. Voikovii villa ad viam Hadschi-muschkaiensem priorem sita in oppido Kertsch repertus m. Februario a. 1896 a Voikovio museo Kertschiensi donatus est.

ΔΑΜΑΣΓΑΙΟΥΣΤΡΑΤΗΓΟΣ
ΤΥΚΑΝΔΕΙΤΩΝΧΑΙΡΕ

Δαμάς Γαίου στρατηγός
Τυκανδειτών· χαῖρε.

Qui fuerint Τυκανδεῖται illi, quorum dux fuit Damas, non constat; nam nomen eorum, nisi omnia me fallunt, neque apud scriptores neque in titulis lapidibus inscriptis hucusque obvenit. Nomen ipsum Δαμάς inter Bosporana iam notum est (v. *IosPE.* II, n° 129 et titulum proxime subsequentem).

298. Tabula sepulcralis lapidis calcarii mollioris inferne fracta, superne rotunda, ornamentis carens, a. 0,73 m., l. 0,35, cr. 0,11. Titulus ductibus aetatis Romanae profundis quidem, sed negligentibus et imparibus exaratus est, altis circa 0,04. Edidi *Mam.* № 17, p. 46, n° 39.

Lapis a. 1892 a M. Feino emptus, qui dixit eum prope Canunnikovii hortum ad viam Hadschi-muschkaiensem in oppido Kertsch repertum esse, servatur in museo Kertschiensi.

Δ	Λ	Μ	Α	Δ	Λ	
Μ	Α	Χ	Α	Ι	Ρ	Ε

Δαμᾶ Δα-
μᾶ, χαῖρε.

299. Tabula sepulcralis lapidis calcarii duri, superne epistylis sculpto ornata, a. 1 m., l. 0,47, cr. 0,21. Sub epistylis titulus est diligenter scriptus et bene adhuc conservatus, in litteris coloris rubri vestigia servans. Edidi *Mam.* № 17, p. 46, n° 40.

Lapis casu inventus m. Septembri a. 1893 ad tumulum, qui Caninus dicitur, servatur in museo Kertschiensi.

Δ	Η	Μ	Ο	Φ	Ω	Ν	
Δ	Ι	Ο	Ν	Υ	Ξ	Ι	Ο

Δημοφῶν
Διονυσίου(υ).

Litterarum formae et O pro OY scriptum probant titulum quarto a. Chr. saeculo non esse recentiore.

300. Monumentum sepulcrum integrum lapidis calcarii («дикарь»), infra desinens in spinam basi infigendam, a. 1,55 m., l. 0,42, cr. 0,175. Superne ornatum est aetomate, quod hodie laesum est; sub aetomate sculptus est vir (capite hodie fracto) insidens equo ad dextram spectanti converso, pone altero equite mensurae minoris dimidia parte apparente. Infra alterum est anaglyphum item minoris mensurae, repraesentans virum et puerum loco sublimi oblongo (basis instar) stantes; puer dextra ad virum protenta rem quandam tenet, quae non bene dispicitur (fortasse uvam). Lapidem duo tituli inscripti sunt, alter inter anaglypha, alter sub anaglypho inferiore. Uterque superest integer et bene in imagine photographica dispicitur, sed superior diligentius aliquanto exaratus est, quam inferior. Edidi *Mam.* № 9, p. 54, n° 17, imagine photographica usus. (Habet etiam Iastschurschinski, *ИТУАК.* n° 12, p. 82, n° 1). Hic imaginem repeto ex *Омч. Имн. Арх. Комм. за 1890 г.*, p. 26.

Hic lapis et alii duo, qui sequuntur (nn° 301, 302), a. 1890 a Kulakovskio professore reperti sunt in explorando coemeterio antiquo in suburbio oppidi Kertsch, Glinistsche dicto, in eodem sepulcro XC fere passus distant ab angulo coemeterii hodierni, qui est inter septentriones et orientem; nn° 300 et 302 ad muros sepulcri exstruendos erant adhibiti cum aliis lapidibus rudibus, n° 301 mediam operculi partem efficiebat inter alios duos lapides (cf. *Омч. И. Арх. Комм. 1890*, p. 25—26).

a) Διόφαντε υιὲ
Κοσοῦ, χαῖρε.

b) Διονύσιε υιὲ
Διοφάντου,
χαῖρε.

301. Monumentum sepulcrum lapidis calcarii a. 1,42 m., l. 0,44, cr. 0,155; infra desinens in spinam basi infingendam, superne fractum ita, ut de anaglypho, quo erat ornatum, non supersint nisi pedum sex equinorum partes inferiores; inde patet imaginem similem fuisse ei, quae est in anaglypho superiore n° 300. Sub anaglypho titulus est optime conservatus (litt. a. 0,04 m.), quem ad fidem imaginis photographicae edidi *Mam.* № 9, p. 55, n° 18. (Iastchurschinski ibid. n° 2).

ΔΙΟΦΑΝΤΕ
ΥΙΕ ΔΙΟΦΑΝ
ΤΟΥ ΧΑΙΡΕ

Διόφαντε
υιὲ Διοφάν-
του, χαῖρε.

302. Monumentum sepulcrale integrum lapidis calcarii («дикарь»), infra spina instructum basi infigenda, a. 2,44 m., l. 0,53, cr. 0,265. Supra ornatum erat aetomate sculpto, sub quo erant rosae duae et sub eis in spatio quadrato sculptus eques ad dextram spectanti conversus, altero equite prosequente, cuius dimidia tantum pars apparebat. Sub anaglypho titulus erat diligenter exaratus. Recentiore aetate aetoma et rosa utraque et dimidia pars tabulae partis inferioris instrumento acuto abscisa sunt eo, ut videtur, consilio, ut lapis melius ad sepulcrum exstruendum adaptari posset. Quo factum est, ut de aetomate sinistrum tantum acroterium supersit, de rosis circuli, de titulo sinistra tantum pars, quam edidi *Mam.* № 9, p. 55, n° 19, imagine photographica usus. (Iastschurschinski, l. cit. p. 83, n° 3).

ΔΙΟΝΥ
ΔΙΟΝΥ
ΧΑ

Διονύ[σιε υιὲ]
Διονυ[σίου,]
χα[ῖρε].

Litteratura indicat omnes quattuor titulos, quos signavimus numeris 300—302, ad unam fere aetatem pertinere et maxime quidem ad primum saeculum ante aut post Chr. n. Si vero similitudinem nominum lapidibus inceptorum et anaglyphorum ipsorum animadverterimus et omnes tres lapides uno loco repertos esse meminerimus, facile conicere licebit omnia haec monumenta unius familiae esse, cuius stemma quod dicitur fuerit hoc:

Διόφαντος Κοσοῦ (n° 300 a)
 Διονύσιος (n° 300 b)   Διόφαντος (n° 301)
 |
 Διονύσιος (n° 302).

Similem unius familiae monumentorum seriem in Bosporo iam vidimus (v. *IosPE.* v. II, p. 23, ad n° 26).

303. Tabula sepulcralis lapidis calcarii («дикарь») optime conservata, a. 0,90 m., l. 0,47, cr. 0,12. Superne ornata est aetomate acroteriis et rosa instructo; aetoma sustinetur pilis, inter quas sculptae sunt tres figurae stantes facie ad spectantem conversa: a dextra spectanti vir pallio amictus, medio loco mulier longo amictu, a sinistra puer; capita omnia

sunt mutilata. Sub anaglypho est titulus aetatis Romanae satis bene conservatus. Ed. Chr. Iastschurschinski *ИТΥΑΚ*. № 14 (a. 1891) p. 100 et ego in *ЗИРАО*. v. VII, p. 88, n° 142¹ ad imaginem photographica a Duhmbergio missam.

*Lapis servatur in tumulo Melek-Tschesmensi (antea fuit apud Tulmannum).

ΔΙΟΝΥΣΙΕ
ΝΙΚΑΝΔΡΟΥ ΧΑΙΡΕ

Διονύσιε
Νικάνδρου, χαῖρε.

Inter litteras Δ et Ι spatium esse vacuum propter tabulam male politam adnotavit Duhmbergius in litteris ad me datis.

304. Monumentum sepulcrale lapidis calcarii integrum, infra desinens in spinam basi infigendam, a. 1,17 m., l. 0,49—0,52, cr. 0,12. Supra ornatum est epistyllo et aetomate sculpto, acroteriis et rosis tribus instructo. Sub aetomate sculpta est cena quae dicitur sepulcralis: ad sinistram mulier sellae insidet pedibus scabello impositis, ad dextram alto toro figurae duae incumbunt perquam detritae; toro mensa tripes adposita est vasibus onusta, in angulo dextro stat puer. Anaglypho titulus subscriptus est aetatis Romanae (litt, a. 0,03—0,04). Lapidis descriptionem et ectypum humanissime misit Škorpilus, qui et ipse titulum edidit *300*. v. XXII, p. 60, n° 3.

Lapis m. Ianuario a. 1899 in suburbio Glinistsche dicto inventus servatur in tumulo Melek-Tschesmensi.

ΔΙΟΦΑΝΤΟΣ
ΗΡΟΔΩΡΟΥ
ΧΑΙΡΕ

Διόφαντος
Ἡροδώρου
χαῖρε.

305. Fragmentum tabulae lapidis calcarii mollioris, ornamentis carens, a. ut nunc est 0,33 m., l. 0,40, cr. 0,09.

*Ubinam lapis inventus sit aut nunc servetur, ignoro. Utor Grossii delineatione a. 1891 facta, quam inveni in tabulario Consilii archaeologici.

ΕΝΤΡΕ
ΧΗΞΔΙ
ΔΥΜΑΡ
[χου]

Ἐντρέ-
χης Δι-
δυμάρ-
[χου].

Si litterarum forma a Grossio recte est reddita, titulus tertio a. Chr. saeculo non est recentior. Neutrum nomen in titulis Bosporanis hucusque obvenit.

306. Monumentum sepulcrum lapidis calcarii duri superne et inferne mutilatum, a. 0,69 m., l. 0,34, cr. 0,18. Titulus aetatis Romanae inter lineolas diligentissime exaratus optime etiam nunc legitur (litt. a. 0,033). Edidi *Mam.* № 17, p. 47, n° 42.

Lapis emptus est m. Novembri a. 1892 a M. Feino, qui repertum esse dixit ad ecclesiam quae vocatur Братская церковь.

ΕΡΩCΥΕΖΗ	"Ερωc, υὲ Ζή-
ΝΩΝΟCΧΑΙΡΕ	

ωνοc, χαῖρε.

307. Tabula lapidis calcarii superne fracta, infra desinens in spinam, alta 0,52 m., l. 0,31, cr. 0,09. Ornata erat anaglypho rudi manu sculpto; supersunt pedes viri et alterius figurae pallio amictae pars inferior pectore tenus. Infra est titulus aetatis Romanae litteris circa 0,025 m. altis incisus et satis bene etiam nunc conservatus. Lapidem Surutschanus a. 1894 emit in oppido Kertsch. Exscripsi et edidi *ImS.* p. 18, n° 33.

ΕΡΩCΦΑΝΝ	"Ερωc Φάων εωc
ΕΩCΧΑΙΡΕ	

χαῖρε.

Nominis quod est Φάωνης genitivus plerumque est Φάωνα, sed obvenit etiam Φάωνέουc (v. supra n° 262) et Φάωνεωc.

308. Monumentum sepulcrum lapidis calcarii superne fractum, infra desinens in spinam basi infigendam, a. 0,94 m., l. 0,44, cr. 0,14. Ornatum est anaglyphis duobus, quae supersunt integra. Superius anaglyphum repraesentat virum tunica indutum, dextra poculum tenentem, lecto incumbentem stragulis operto; ante lectum mensa tripes posita est vasibus onusta. Anaglyphum inferius repraesentat virum et mulierem intra pilas stantes dextris iunctis; omnium figurarum capita admodum laesa sunt. Anaglypho inferiori subscriptus est titulus aetatis Romanae litteris 0,04 altis inter lineolas exaratus. Edidi *Mam.* № 17, p. 47, n° 43.

*Lapis m. Augusto a. 1894 ab H. Zaporoschskio emptus in museo Kertschiensi conservatur.

ΕΡΩΣ ΥΙΕ
ΦΙΛΟΜΟΥΣΟΧΑΡΙΕ

Ἔρως υἱὲ
Φιλομούσο(υ), χαῖρε.

V. 2 lapicida Υ litteram negligentia videtur omisisse. Φιλομούσου nomen inter Bosporana primum hic obvenit.

309. Monumentum sepulcrum integrum lapidis calcarii mollioris, a. 0,96 m., l. 0,45—0,49, cr. 0,49. Ornatur aetomate sculpto acroteriis rosisque tribus instructo. Sub aetomate sculptus est eques chlamyde amictus, insidens equo stanti, dextrorsum converso; pone equum, ad sinistram spectanti, stat iuvenis. Anaglypho subscriptus est titulus neglegenter exaratus litteris 0,03 m. altis, excepta O littera, quae ceteris minor est (a. 0,022). Edidit L. Škorpil 300. v. XIX, p. 12, n° X, quem sequor.

Lapis m. Decembri a. 1894 in horto A. Tumkovskii in suburbio Glinistsche dicto repertus servatur in tumulo Melek-Tschesmensi.

ΕΡΩΣ ΦΙΛΩΝΟΣ
ΧΑΙΡΕ

Ἔρως Φίλωνος
χαῖρε.

310. Tabula sepulcralis lapidis calcarii durioris, a. 0,79 m., l. 0,30, cr. 0,09, ornata anaglypho, quod repraesentat virum et mulierem stantes. Anaglypho subscriptus est titulus satis bene etiam nunc conservatus (litt. a. 0,017). Edidd. Chr. Iastschurschinski ИТУАК. № 14 (a. 1891), p. 100, n° 3 (inde repetii ЗИРАО. v. VII, p. 89, n° 158¹); L. Škorpil 300. v. XXI, p. 190, n° XII. Idem nobis ectypum misit.

*Lapidem m. Maio a. 1896 museo Melek-Tschesmensi donavit Novicov (apud quem viderat eum Iastschurschinskus).

ΗΔΟΥΣΜΑ
ΔΗΤΟΣ ΧΑΙΡΕ

Ἡδοῦς Ζμά-
δητος χαῖρε.

Titulus a partibus dextra sinistraque et inferiore lineola tenui circumductus est (v. Škorpili imaginem zincotypica quae dicitur arte factam, in qua tamen non omnes litterae accurate sunt redditae).

Ἡδοῦς nomen idem est, sine dubio, quod Ἡζοῦς in titulis Bosporanis frequens (v. *IosPE.* II, nn^o 77, 261, 378). Cf. similes consonarum mutationes in nominibus Βενδίς et Βενζίς, Ὀχωδιάκος et Ὀχωζίακος, Φαδίναμος et Φαζίναμος etc. (v. *IosPE.* v. II, ind. IV).

311. Monumentum sepulcrum lapidis calcarii durioris superne et inferne fractum, a. 0,71 m., l. 0,70, cr. 0,20. Ornatum erat anaglyphis duobus, inter quae titulus exaratus est. Anaglyphum superius oblique fractum est ita, ut a dextra spectanti maior pars supersit, quam a sinistra. Hic sellae altae mulier insidebat longo vestitu, pedibus scabello impositis (supersunt pedes et corporis pars); pone sellam in angulo sinistro puella stat item longo vestitu, manibus vas tenens. Ante mulierem sculpti sunt equites duo minoris mensurae, equis stantibus insidentes, alter integer, alter anteriore tantum parte e quadro eminens; uterque hodie admodum laesus est. Ex inferiore anaglypho non supersunt nisi caput et pectus equitis et manus flagellum sublatum tenens. Titulus litteris grandioribus (a. 0,055) aetatis Romanae diligenter scriptus optime conservatus est. Edidi *Mam.* № 17, p. 48, n° 44.

*Lapis m. Augusto a. 1893 ab H. Zaporoschskio emptus servatur in museo Kertschiensi.

ΗΛΙΕ ΥΙΕ ΜΟΣΧΙ
ΩΝΟΣ ΧΑΙΡΕ

Ἡλιε υἱὲ Μοσχί-
ωνος, χαῖρε.

312. Monumentum sepulcrum integrum lapidis calcarii («полудикарь»), infra spina instructum basi infigenda, a. 0,82 m., l. 0,44, cr. 0,165. Supra ornatum est aetomate sculpto, tribus acroteriis instructo (e quibus duo, quae sunt in angulis, perquam sunt laesa) totidemque rosis. Inter pilas aetoma suffulcientes sculpti sunt vir tunica et pallio amictus et a sinistra puer indutus tunica et chlamyde, uterque stans facie ad spectantem conversa; capita figurarum pessime sunt laesa. Sub anaglypho titulus est aetatis Romanae bene adhuc conservatus (litt. a. 0,022), qui videtur in antiquioris tituli rasura esse exaratus. Edidi *Mam.* № 17, p. 48, n° 45.

Lapis m. Iunio a. 1892 in aula Agapiae Zelenoï ad viam Hadschi-muschkaïensem oppidi Kertsch repertus exstat in museo Kertschiensi.

ΗΟΥΧΟCΑΚΚΑ
ΧΑΙΡΕ

Ἡ(σ)υχος Ἀκκα·
χαῖρε.

Quamvis v. 1 prius O optime in ectypo dispiciatur, tamen de lapicidae errore cogitare malo, quam de nomine inaudito Ἡουχος. Ἀκκα nomen vidimus supra n° 205.

313. Tabula lapidis calcarii superne fracta, a. 1,45 m., l. 0,56, cr. 0,175. Anaglyphi repraesentantis cenam sepulcralem, quae dicitur, non superest nisi pars inferior. Anaglypho subscriptus est titulus. Ed. L. Škorpil 300. v. XXI, p. 188, n° VII, cuius exemplum repeto omissis lineolis, inter quas litterae sunt scriptae.

Lapis in eodem sepulcro inventus, quo n° 271, adservatur in tumulo Melek-Tschesmensi.

ΙΛΑΡΕ ΕΡΩΤΟΣ ΧΑΙΡΕ	Ἰλαρε Ἐρωτος, χαῖρε.
-----------------------	-------------------------

Tituli litteras aetatis Romanae admodum recentis esse monuit Škorpilus.

314. Monumentum sepulcrum lapidis calcarii («дикарь») superne fractum, infra desinens in spinam basi infigendam, a. a dextra 0,58 m., a sinistra 0,63, l. 0,48, cr. 0,13. Anaglyphum, quo lapis erat ornatus, fractum est ita, ut a dextra pilae pars inferior supersit (a. 0,185 m.), a sinistra basis particula et inter eas pedum duorum partes. Sub anaglypho titulus est aetatis Romanae neglegenter scriptus, cuius prior versus inter lineolas exaratus est (litt. a. 0,02); sexta ab initio littera laesa est. Edidit L. Škorpil 300. v. XIX, p. 11, n° IX, quem sequor.

Lapis m. Octobri a. 1895 in horto I. Abramovii civis Kertschiensis in suburbio Glinistsche dicto repertus servatur in tumulo Melek-Tschesmensi.

ΙΛΑΡΙ. ΝΘΕΟΔΩΡΟΥ ΧΑΙΡΕ	Ἰλαρί[ω]ν Θεοδώρου. χαῖρε.
---------------------------	-------------------------------

Titulus Romanae est aetatis.

315. Monumentum sepulcrum lapidis calcarii superne et inferne fractum, a. 0,78 m., l. 0,53, cr. 0,155, ornatum anaglyphis duobus, quorum superius repraesentat equitem sinistrorsum conversum, armatum gladio et pharetra (equi caput cum collo et equitis corporis pars superior fractura perierunt), prosequente famulo item equo insidente, cuius dimidia

tantum pars sculpta est eaque minore modulo. Altero anaglypho expressi sunt equites duo chlamydibus amicti, arcubus et pharetris armati. Inter anaglypha in taenia angusta exaratus est titulus aetatis Romanae optime etiam nunc conservatus (litt. a. 0,033), quem exscripsi ex imagine photographica a Duhmbergio suppeditata.

Lapis m. Februario a. 1900 ad viam quae *Καραντιννα* dicitur, e regione Grossii villae detectus servatur in museo Kertschiensi.

<i>anaglyphum</i> Ι Σ Ι Ω Ν · Π Α Π Ι Ο Υ · Χ Α Ι Ρ Ε Ι <i>anaglyphum</i>	Ἰσίων Παπίου· χαῖρε(ι).
---	-------------------------

Ἰσίων nomen in titulis Bosporanis primum hic occurrit.

316. Tabula sepulcralis lapidis calcarii fere integra a. 0,90 m., l. 0,46, cr. 0,12, superne ornata aetomate sculpto, acroteriis et rosis tribus instructo. Sub aetomate in quadro sculpti sunt vir et mulier stantes iunctis dextris et a sinistra viri parte puerulus. Infra est inscriptio satis neglegenter exarata litteris circa 0,03 m. altis. Lapidem Surutschanus a. 1894 emit in oppido Kertsch. Exscripsi et edidi *ImS.* p. 18, n° 34.

Κ Ο Σ Σ Α Σ Γ Λ Α Υ Κ Ο Υ Χ Α Ι Ρ Ε	Κοσσᾶς Γλαύκου· χαῖρε.
--	---------------------------

Γλαύκου nomen usitatissimum quidem est, sed in Bosporo nondum obvenit. Κοσσᾶς exstat *Inscr. P.* II, nn° 88 et 192.

317. Tabula lapidis calcarii integra, ornamentis carens, infra spina instructa basi infingenda, a. 1,18 m., l. 0,53, cr. 0,16—0,21. Titulus lapidi inscriptus satis neglegenter exaratus est difficilisque lectu; litt. a. v. 1—0,06 m., v. 2—circa 0,05, v. 3—0,04, reliquorum 0,02. Utor ectypo chartaceo et imagine photographica humanissime missis a L. Škorpilo, qui titulum litteris minusculis edidit *300.* v. XXII, prot. p. 128, et *České mus. filol.* v. V (1900) p. 409.

Lapis a. 1897 eodem fere loco repertus, quo nn° 218 et 256, servatur in tumulo Melek-Tschesmensi.

1	ΛΥΣΙΜΑΧΟΣ
	ΓΑΣΤΕΙ
	ΧΑΙΡΕ
	ΜΕΙΝΟΝΙΩΠΑΡΟΔΕΙΤΑΚΑΙΕΙΣΙΔΕ
5	ΤΟΝΠΑΝΟΔΥΡΤΟΝ
	ΛΥΣΙΜΑΧΟΝΤΥΜΒΩΤΩΔΥΠΟΚΕ
	ΚΛΙΜΕΝΟΝ
	ΣΤΗΛΑΝΔΑΘΡΗΣΟΝΤΗΝΜΟΙΘΕ
	ΣΑΝΑ...ΙΘΑΝΟΙΤΙ
10	ΗΛΙΚΕΣΘΙΕΣΟΥΔΑΚΡΥΑΜΕΙ
	ΜΕΝΟΙ
	ΝΥΝΔΕΤΙΚΑΙΝΕΚΥΕΣΣΙΕΩΝΧΑ.
	ΡΕΙΝΔΕΠΟΣΑ. Ω
	ΟΙΜΕΥΚΗΔΟΜΕΝΟΙΘΗΚΑΝ
15	ΥΠΕΡΘΕΛΙΘΟΝ

V. 1 paenultima littera est O correctum ex E.

Λυσίμαχος

Γάστει

χαῖρε.

Μείνον, ιώ, παροδεῖτα, καὶ εἰσίδε τὸν πανόδυρτον

Λυσίμαχον τύμβῳ τῷδ' ὑπο κεκλιμένον·

στήλαν δ' ἄθρησον, τήν μοι θέσαν ἄ[ρτ]ι θανόντι

ἥλικες θιέσου, δάκρυ' ἀμει[βό]μενοι.

νῦν δ' ἔτι κα(ν) νεκύεσσι ἐὼν χαίρειν δ' ἔπος α[ὕδ]ω,

οἳ μευ κηδόμενοι θῆκαν ὑπερθε λίθον.

V. 5 Škorpilus legit καὶ νεκύεσσι ἐ(ν)ών. Idem animadvertit v. 4 in voce ἥλικες paenultimam syllabam esse productam et θιέσου pro θιάσου esse scriptum, conferri iubens scripturam θιεσεῖται, quam in titulis Bosporanis saepius iam vidimus. Titulum Romanae esse aetatis sponte patet.

318. Monumentum sepulcrum lapidis calcarii durioris in duas partes fractum, infra spina instructum basi infigenda, a. 1,315 m., l. 0,51, cr. 0,19. Ornatum est aetomate sculpto cum tribus acroteriis totidemque rosis. Infra sculptus est vir magnus imberbis, tunica et pallio amictus, stans facie ad spectantem conversa, dextra pectori imposita, sinistra demissa rem quandam oblongam (fortasse gladium) tenens.

tunica et chlamyde amictus. Uterque rudi manu sectus et hodie laesus est. Anaglypho titulus subscriptus est litteris maximis (a. 0,057—0,068 m.) aetatis Romanae. Ectypo et imagine photographica usus edidi *Mam.* № 23, p. 62, n° 11.

*Lapis m. Octobri a. 1895 ab H. Zaporoschskio emptus exstat in museo Kertschiensi.

ΜΑΗΑΝΟ
ΠΤΗΝΙΟΣΧΑΙΡΕ

Μάη Ἀνο-
πτήνιος, χαῖρε.

Μάης nomen frequens est in Bosporo. Ἀνοπτήνιος nominis alterum exemplum habemus in tit. 233.

319. Monumentum sepulcrum integrum, infra desinens in spinam basi infigendam, a. 0,94 m., l. 0,41, cr. 0,11. Supra neque aetoma est neque epistylum, sed tantum rosae duae utrimque et fornix pilis suffultus, sub quo sculptus est vir stans facie ad spectantem conversa, pallio amictus, a sinistra adstante puerulo. Sub anaglypho titulus videtur bis fuisse inscriptus: ad antiquiorem pertinent litterae aliquot evanidae, recentior superest integer, sed item detritus (litt. a. circa 0,03). Ed. L. Jurgiewicz 300. v. XIX, prot. p. 5, litteris vulgaribus. Exscripsi a. 1900.

*Lapis a. 1895 emptus exstat in museo soc. Odessitanae.

ΑΧΝΕ...
ΜΑΗΙΜΑΕΟΥΣ
ΧΑΙΡΕ

Μάη(ι) Μαέους,
χαῖρε.

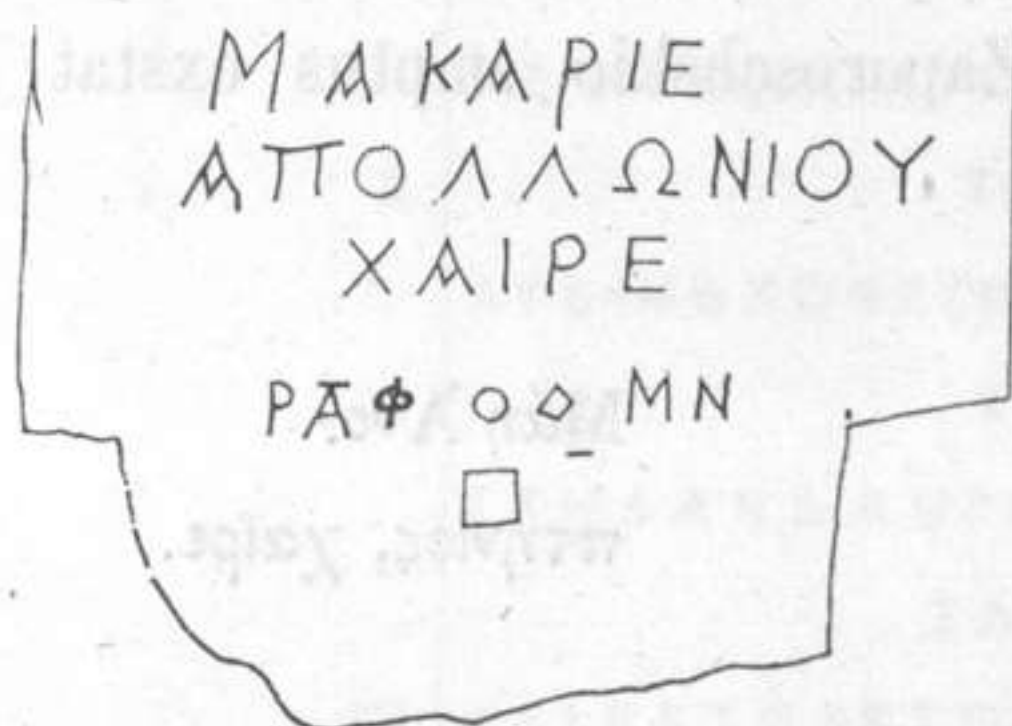
V. 1 omnes fere litterae admodum sunt dubiae.

320. Monumentum sepulcrum lapidis calcarii in duas partes fractum, infra spina instructum basi infigenda, a. 0,775 m., l. 0,375, cr. 0,13. Supra ornatum est aetomate sculpto, tribus acroteriis (e quibus sinistrum fractura ablatum est) totidemque rosis instructo. Sub aetomate fornix est artis suffultus, inter quas manu rudi sculptus est vir tunica et chlamyde amictus, stans facie ad spectantem conversa, sinistra demissa nescis quid tenens; tota viri figura laesa est. Sub anaglypho titulus est satis bene conservatus (litt. a. 0,027).

Edidi *Mam.* № 17, p. 48, n° 46

*Lapis m. Septembri a. 1892 a V. A. f. Ziechanovskio centurione museo Kertschiensi donatus est; ubinam repertus sit, non constat.

Μακάριε
Ἀπολλωνίου,
χαῖρε.

Quae infra sunt litterae et signa, sine dubio recentiore aetate sunt addita: quid sibi velint, non video. Titulus ipse ad I sive II p. Chr. saeculum referendus est.

321. Tabula lapidis calcarii superne fracta, a. ut nunc est 0,69—0,76 m., l. 0,49, cr. 0,15. Anaglyphum totum fere lapidis fractura ablatum est, exceptis equi pedibus quatuor, qui soli supersunt. Titulus aetatis Romanae anaglypho subscriptus (litt. a. circa 0,04 m.) temporis iniuria perquam laesus est. Ectypum chartaceum amicissime misit Škorpilus, qui et ipse titulum edidit 300. v. XXII, p. 105, n° 17.

Lapis m. Octobri a. 1899 in suburbio Glinitsche effossus exstat in tumulo Melek-Tschesmensi.

ΜΑΜΗΙΕ
ΑΧΑΙΕ. ΔΟΥ
ΧΑΡΕ

Μάμιε
Ἀχαι[μέν]ου?
χα(ῖ)ρε.

V. 2 sexta ab in. littera, quae Škorpilo est Α, in ectypo non dispicitur; prima littera item prorsus fere evanuit. Škorpilus legit ΜΑΜΗΕ | ΑΧΑΕΑΔΟΥ et dubitanter restituit Μάμ(ι)ε Ἀχαιξάδου.

322. Tabula sepulchralis lapidis calcarii inferne fracta, a. 0,775 m., l. 0,42, cr. 0,11. Supra ornata est epistylis acroteriis duobus totidemque rosis instructo. Sub epistylis sculpti sunt vir tunica et pallio amictus et mulier longo vestitu, stantes iunctis dextris. Sub anaglypho titulus aetatis Romanae recentioris neglegenter exaratus est litteris minutis quidem (a. 0,016), sed alte incisis. Edidi *Mam.* № 17, p. 49, n° 47.

Lapis m. Aprili a. 1894 ab Io. Michailovio cive Kertschiensi emptus asservatur in museo Kertschiensi.

ΜΑΣΑΣ ΜΑΕΩΣ ΧΑΙΡΕ	Μάσας Μαέως χαῖρε.
-------------------------	--------------------------

323. Tabula lapidis calcarii durioris a. 1,79 m., l. 0,52, cr. 0,18, superne ornata aetomate vulgari; in medio aetomate parma sculpta est et utrimque rosae duae senis foliolis compositae; sub epistyllo aliae rosae tres sculptae sunt. Infra est anaglyphum repraesentans figuras duas, quarum capita hodie fracta sunt. A sinistra stat miles tunica succincta et braxis et pallio vestitus, armatus gladio, columnae 0,275 m. altae adnexus, cui ab altera parte scutum oblongum (a. 0,31) umbilico ornatum adpositum est; iuxta scutum a dextra stat puerulus. Anaglypho subscriptus est titulus diligentissime exaratus litteris 0,037 m. altis (O ceteris aliquanto minor est). Edidit L. Škorpil 300. v. XVIII, p. 176, n° I, cuius exemplum repeto.

*Lapis a. 1894 emptus exstat in tumulo Melek-Tschesmensi.

ΜΑΣΤΑΡΟΥΥΕΙΕ ΦΙΛΩΝΙΔΟΥΧΑΙΡΕ	Μασταροῦ ὕ(ε)ιέ Φιλωνίδου, χαῖρε.
--------------------------------	--------------------------------------

Titulus Romanae est aetatis. Μασταροῦ nomen habemus *IosPE*. II, nn° 174 et 175; Φιλωνίδης in titulis Bosporanis primum hic obvenit.

324. Monumentum sepulcrum lapidis calcarii a. 1,36 m., l. 0,59, cr. 0,14, ornatum fastigio tribus acroteriis et rosa instructo. Sub epistyllo angusto duabus pilis suffulto sculptus est eques dextrorsum tendens, tunica et chlamyde amictus, arcu et pharetra armatus, dextra flagellum et lora tenens; pone equum stat facie ad spectantem conversa miles adolescens galeatus, dextra hastam tenens. Capita equitis et militis laesa sunt. Sub anaglypho titulus est aetatis Romanae diligenter exaratus litteris 0,04 fere altis, quae nonnullis locis coloris rubri vestigia servant. Edidi *Mam.* № 17, p. 50, n° 48.

*Lapis m. Augusto a. 1894 ab H. Zaporoschskio emptus servatur in museo Kertschiensi.

ΜΗΝΟΦΙΛΟΣΔΗΜΟΣ ΣΤΑΤΟΥ ΧΑΙΡΕ	Μηνόφιλος Δημο- στ(ρ)άτου· χαῖρε.
--------------------------------	--------------------------------------

325. Tabula sepulchralis epistylis ornata, a. 0,71 m., l. 0,35, cr. 0,11. Lapis multa coloris rubri vestigia servat, quo epistylum totum opertum erat et sub titulo pictae erant vittae duae utrimque ad medium lapidem decurrentes, ubi lemnisco erant iunctae. Sub epistylis inter lineolas titulus diligenter exaratus est litteris 0,05 altis, qui optime etiam nunc legitur in imagine photographica et in ectypo chartaceo, quae Škorpili comitati accepta refero. Ipse Škorpilus titulum edidit 300. v. XXII, p. 63, n° 8.

Lapis m. Aprili a. 1899 in praedio Elteghen in sepulcro inventus servatur in tumulo Melek-Tschesmensi.

ΜΗΤΡΙΣ
ΗΓΗΤΟΡΟΣ

Μητρὶς
Ἡγήτορος.

Utrum viri sit nomen (Μῆτρης), an mulieris (Μητρὶς), diiudicare non ausim. Monumenti forma et litteratura ipsa probant titulum quarto a. Chr. saeculo non esse recentiore.

326. Monumentum sepulchrale lapidis calcarii inferne fractum, a. max. 0,94 m., l. 0,57, cr. 0,16. Superne ornatum est aetomate magnis acroteriis eminentibus instructo; aetoma et acroteria coloribus rubro et caeruleo et flavo picta erant, quorum vestigia tam clara supersunt, ut nonnullis locis discerni possit, quid fuerit pictum. Sub aetomate epistylum est ornatum cymatio ovato, coloribus rubro, albo caeruleoque picto (*Eierstabornament*). Sub epistylis ornamentum est 0,11 m. latum, foliis oleagineis constans. Infra est titulus litteris 0,035 m. altis exaratus. Sub titulo excavatio est, in quo figuras pictas (non sculptas) olim fuisse putat Škorpilus, qui titulum edidit 300. v. XIX, p. 7, n° V.

*Lapis m. Septembri a. 1895 a S. Golovlevio antiquario venditus exstat in tumulo Melek-Tschesmensi.

ΜΗΤΡΟΒΙΟΣ
ΒΟΥΛΙΟ

Μητρόβιος
Βουλίου.

Titulum propter litteraturam et O pro OY scriptum ad quartum a. Chr. saeculum recte rettulit Škorpilus.

327. Monumentum sepulcrum lapidis calcarii mollioris a. 0,93 m., l. 0,31, cr. 0,11, superne ornatum aetomate sculpto, tribus acroteriis totidemque rosis instructo. Sub aetomate inter antas ad sinistram spectanti sculptus est vir tunica et chlamyde amictus, ad dextram mulier lugens, in angulo dextro puella; omnium capita laesa sunt. Sub anaglypho neglegenter exaratus est titulus aetatis Romanae (litt. a. 0,025), cuius dextra pars perquam oblitterata est. Ed. L. Škorpil *300*. v. XXI, p. 198, n° VIII. Imaginem photographica et ectypum eiusdem humanitati debeo.

Lapis m. Ianuario a. 1897 in suburbio Glinistsche dicto repertus exstat in tumulo Melek-Tschesmensi.

ΜΙΚΑΛΙΩΝ ΜΙΚΑ ΛΙΩΝ ΧΑΙΡΗ	Μικαλίων Μικα- λίων[ος]· χαῖρ(ε).
-----------------------------	--------------------------------------

Micalionis nomen in Bosporo primum hic obvenisse animadvertit Škorpilus. In lapide alterius tituli vestigia videntur superesse, sed pessime illa quidem detrita.

328. Tabula lapidis, ut videtur, arenarii («мягкий камень»), a. 0,66 m., l. 0,50, cr. 0,09, ornamentis carens. Titulus litteris 0,05 altis incisus temporis iniuria laesus est. Ad fidem ectypi chartacei ab Oreschnikovio accepti edidi *3ИРАО*. v. V, p. 380, n° 184¹, et iterum *Mam.* № 9, p. 49, n° 7, addita imagine quae dicitur zincographica. Dedit etiam Chr. Iastschurschinski *ИТУАК*. № 10, p. 115, n° 5.

*Lapis a. 1891 a comite Bobrinskio de Herm. Zaporoschskio emptus et museo Kertschiensi inlatus est.

ΝΕΟΜΗΝΙΣ ΜΟΛΠΑΤΟΣ	Νεομήνι[ος] Μόλπατος.
----------------------	--------------------------

Titulus primis decenniis quarti a. Chr. saeculi non est recentior. Cum Μόλπατος genetivi forma cf. Δάλατος *IosPE*. v. II, n° 146, et Μάζοτος ibid. n° 238¹ (qui tituli ne ipsi quidem quarto a. Chr. saeculo recentiores sunt).

329. Monumentum sepulcrum lapidis calcarii («δικαρή») inferne fractum, a. 0,95 m., l. 0,69, cr. 0,165. Supra ornatum est aetomate tribus acroteriis instructo, cui subditum est epistylum leve duabus columnis sculptis suffultum. Huic epistylion incisus est titulus diligenter exaratus (litt. a. 0,045). Duhmbergius scribit in aetomate et in litteris rubri coloris vestigia superesse et sub epistylion fuisse imaginem colore rubro pictam, hodie prorsus detritam. Edidi *Mam.* № 17, p. 50, n° 49.

*Ubinam lapis repertus sit, non constat; emptus m. Octobri a. 1892 a Gr. Golovlevio cive Kertschiensi exstat in museo Kertschiensi.

ΟΛΓΑΣΥΞΑΓΑΡΙΟΣ

Ὀλγασυς Σαγάριος.

Ὀλγασυς idem esse quod Ὀλίγασυς (nomen Paphlagonicum, quod exstat ap. Strab. 12, p. 553. Cf. Ὀλγασυς montis nomen in confiniis Paphlagoniae et Galatiae siti, Strab. 12, p. 562) recte coniecit Duhmbergius. Σάγαρις nomen apud scriptores et in titulis saepius obvenit. Monumenti ipsius forma et tituli litteratura aetatem tertio a. Chr. saeculo non recentiore indicant.

330. Tabula lapidis calcarii («δικαρή») in duas partes fracta, a. 1,02 m., l. 0,52, cr. 0,11, superne ornata aetomate sculpto, duobus acroteriis et rosa instructo. Sub aetomate titulus est aetatis Romanae (II s. III saeculi p. Chr.) grandibus litteris (a. 0,04) diligenter exaratus et bene adhuc conservatus. Ad imaginem photographica edidi *Mam.* № 9, p. 56, n° 21.

Lapis a. 1891 a comite Bobrinskio in explorando tumulo quodam prope stationem limitis vigiliarum ad viam inter oppida Kertsch et Jenicale repertus exstat in museo Kertschiensi.

1 ΘΥΕΡΓΙΛΙΩΙ
ΑΙΦΝΙΔΙΩΙ
ΙΣΤΟΡΙΑΓΥΝΗ
ΣΤΗΛΗΝΤΗΝΔΑ
5 ΝΕΘΗΚΕΝΧΑΙΡΕΤΕ
ΟΙΠΑΡΑΓΟΝΤΕΣ

Ουεργιλίωι
Αιφνιδίωι
Ἱστορία γυνή
στήλην τήνδ' ἀνέθηκεν· χαίρετε| οἱ παράγοντες.

V. 1 in. falso exaratum est Θ pro Ο, nisi casu punctum illud exstitit. Vv. 4—6 est hexameter dactylicus, hiato post quartum pedem admisso. Notandum est in titulo novum exemplum nominis latini *Vergilius* per Ε scripti.

331. Tabula lapidis calcarii angulis inferioribus fractis, a. 0,90 m., l. 0,44, cr. 0,19. Superne ornata est aetomate sculpto, acroteriis rosisque tribus instructo; sub aetomate in aedícula a. 0,36 m., l. 0,31 sculpta est mulier sellae insidens, coram adstante viro (a dextra spectanti). Sub anaglypho titulus est inter lineolas exaratus, constans tribus versibus, quorum primae litterae mutilatae sunt (litterae primi versus altae sunt 0,036 m., reliquorum 0,032). Ed. L. Škorpil 300. v. XVIII, p. 183, n° XI, qui nobis imaginem photographica et ectypum humanissime misit.

*Lapis a. 1894 emptus servatur in tumulo Melek-Tschesmensi.

ΠΑΙΡΙΣΑΛΟΥ ΤΑΡΟΥΛΟΥ Α·ΡΕ		Παιρισαλοῦ [υιᾷ] Ταρούλου, [χ]α(ῖ)ρε.
--------------------------------	--	---

Cum Παιρισαλος nomen noverimus e titulo Bosporano v. II, n° 86², cumque Bosporani aetate Romana nominibus in -ους exeuntibus libenter sint usi (ex. c. Ἀγαθοῦς, Μασταροῦς, Μαστοῦς, Μόκκος et Μοκκοῦς et sim.), facile conici potest Παιρισαλοῦ vocativum esse nominis Παιρισαλοῦς, quod non sit diversum a nomine Παιρίσαλος. — Τάρουλος nomen exstat ex. c. in titulo Sozopoli reperto *Arch.-epigr. Mitth. aus Oesterr.* X, p. 163, n° 1.

332. Monumentum sepulcrale lapidis calcarii a. 0,78 m., l. supra 0,435, infra 0,47, cr. 0,175. Sub aetomate rosis ornato et pilis duabus suffulto sculpta est ad sinistram spectanti mulier stans capite operto, facie ad spectantem conversa; ad dextram eius vir stat item facie conversa ad spectantem, tunica succincta et brachis amictus, manibus volumen, ut videtur, tenens; inter virum et mulierem stat puerulus. Infra est inscriptio inter lineolas exarata litteris aetatis Romanae circa 0,025 altis, quae quamvis paululum laesae bene etiamnunc in ectypo dispiciuntur. Ad fidem ectypi chartacei ab Oreschnikovio a. 1891 accepti edidi *ΣΗΡΑΟ.* v. V, p. 381, n° 188¹.

Lapis ex oppido Kertsch Mosquam asportatus servatur in museo historico.

ΠΑΜΦΙΛΕΠΑΜΦΙ ΛΟΥ ΧΑΙΡΕ		Πάμφιλε Παμφί- λου, χαῖρε.
---------------------------	--	-------------------------------

Eadem nomina leguntur *IosPE.* v. II, n° 188.

333. Monumentum sepulcrum lapidis calcarii inferne mutilatum et in duas partes fractum, a. 1,54 m., l. 0,48, cr. 0,15. Superne ornatum est epistylion et aetomate sculpto, acroteriis rosisque tribus instructo. Sub aetomate aliae tres rosae maiore modulo sculptae sunt et singulae in lateribus. Anaglypho repraesentatur cena quae dicitur sepulcralis: medium locum obtinet vir alto toro incumbens, cui mensa tripes apposita est vasibus onusta; ad sinistram mulier sellae altae insidet, pone quam in angulo puella stat manibus vas cylindratum tenens et in angulo dextro puer manu sublata; capita omnia laesa sunt. Multis locis supersunt colorum vestigia. Sub anaglypho inter lineolas scriptus est titulus aetatis Romanae satis bene conservatus (litt. a. 0,035). Utor ectypo, quod humanissime misit Škorpilus.

Lapis m. Ianuario a. 1900 in suburbio Glinistsche dicto inventus iuxta novam Alexandri scholam quae dicitur, exstat in tumulo Melek-Tschesmensi.

ΠΟΘΕΥΙΑΙΣΚΙΛΟΥ
ΡΟΥ ΧΑΙΡΕ

Πόθε υί(ε) Σκιλού-
ρου, χαῖρε.

Sciluri nomen, quo Scytharum regem Mithridatis Eupatoris aequalem usum esse inter omnes constat, in titulis Bosporanis primum hic invenitur. ΑΙ pro Ε scriptum in voce usitatissima tituli aetatem satis recentem prodit.

334. Monumentum sepulcrum lapidis calcarii a. 0,81 m., l. supra 0,25, infra 0,27, cr. 0,18. Superne ornatum est fastigio tribus acroteriis instructo, e quibus dextrum et medium hodie fracta sunt; in medio fastigio sculpta est rosa. Sub fastigio inter pilas duas sculptus est vir stans, pallio longo amictus. Sub anaglypho titulus exaratus est aetatis Romanae litteris 0,02 altis. Utor ectypo, quod benignissime misit Škorpilus.

Lapis m. Aprili a. 1900 in oppido Kertsch («на Карантинной улицѣ возлѣ мыловареннаго завода Зидорфа») inventus exstat ibidem in museo.

ΠΟΛΥΜΟΚ
ΡΑΤΗΥΙΕΚΑ
ΛΟΥΝΟΣΕΡ
ΜΩΝΑΣΕΙ
ΤΟΥΧΑΙΡΕ

Πολ(ε)μοκ-
ράτη, υίε Κα-
λοῦνος Ἑρ-
μωνασει-
του, χαῖρε.

Primo versu Υ lapicida sine dubio per errorem exaravit pro Ε. Forma genetivi Καλοῦνος primum hic obvenit pro gen. Καλοῦ. Item primum occurrit in titulis ἐθνικὸν quod est Ἑρμωνασειτης, pertinens ad oppidum Bosporanum Ἑρμώνασσα. Pro hac τοῦ ἐθνικοῦ forma Stephanus Byzantius praebet Ἑρμωνασσαῖος ἢ Ἑρμωνάσσιος.

335. Fragmentum tabulae lapidis calcarii undique mutilatum, ornamentis carens, a. 0,20 m., l. 0,42, cr. 0,05. Titulus satis neglegenter scriptus est litteris 0,045 m. altis praeter O litteram, quae minor est (a. 0,03). Ed. L. Škorpil 300. v. XXI, p. 199, n° IX, quem sequor.

Lapis m. Martio a. 1897 in clivo septentrionali Mithridatis montis inventus a S. Golovlevio museo Melek-Tschesmensi dono datus est.

ΙΟΞΕΙΔΕΩΙ
ΞΕΟΔΗΜΟ

[Π]οσειδεών[ι-
ο]ς Εὐδῆμο(υ).

Titulum propter litteraturam et Εὐδῆμο formam sine υ scriptam ad IV a. Chr. saeculum recte rettulit Škorpilus. Εὐδῆμο(υ) formam ionicam esse pro Εὐδῆμου vix est quod moneam.

336. Monumentum sepulcrum superne fractum, infra desinens in spinam basi infigendam, a. 0,85 m., l. 0,46, cr. 0,17. Anaglyphum lapide fracto totum periit. Integer superest titulus aetatis Romanae litteris imparibus scriptus, quarum altitudo variat inter 0,03 et 0,045. Ed. L. Jurgiewicz 300. XIX, prot. p. 5 litteris vulgaribus. Exscripsi a. 1900.

*Lapis a. 1895 emptus exstat Odessae in museo societatis hist. et arch.

ΡΟΔΩΝΥΙΕ
ΧΡΗΣΤΙΩΝΟΣ
ΧΑΙΡΕ

Ῥόδων υἱὲ
Χρηστίωνος,
χαῖρε.

337. Monumentum sepulcrum integrum lapidis calcarii, infra spina instructum basi infigenda, a. 1,13 m., l. 0,47, cr. 0,16. Superne ornatum est aetomate sculpto, acroteriis rosisque duabus et scuto instructo. Sub aetomate sculptus est eques insidens equo dextrorsum prosilienti, dextra sublata, amictus tunica et chlamyde fluitanti, prosequente pedite tunica et chlamyde et brachis vestito, hasta armato umero sinistro imposita. Anaglypho subscriptus est titulus aetatis Romanae, cuius versus prior litteris aliquanto minoribus exaratus est, quam alter. Ed. L. Škorpil 300. v. XXI, p. 187, n^o V (commemoratur ibid. v. XX, prot. p. 2). Utor imagine photographica, quam benignissime misit Duhmbergius.

Lapis a. 1896 prope opp. Kertsch inventus («за Братскою церковью возлѣ вѣтряной мельницы, находящейся рядомъ съ дачей бывшего директора Керченскаго музея Θ. И. Гросса») servatur in tumulo Melek-Tschesmensi

ΣΑΔΑΛΑ ΣΑΔΑΛΟΥ ΧΑΙΡΕ	Σαδάλα Σαδάλου, χαῖρε.
-------------------------	---------------------------

Alterum eorundem filii et patris nominum exemplum praebet titulus a nobis post Aschikium editus v. II, n° 198.

338. Tabula lapidis calcarii in duas partes fracta, a. 1 m., l. 0,53, cr. 0,15—0,17. Anaglypho repraesentatus est eques sinistrorsum conversus, coram adstante muliere, quae sinistram genae admovet. Sub anaglypho titulus est aetatis Romanae. Ed. L. Škorpil 300. v. XXI, p. 188, n° VIII, (cf. v. XX, prot. p. 3). Idem humanissime misit imaginem photographica et ectypum.

Lapis in suburbio Glinistsche dicto repertus a. 1896 museo Melek-Tschesmensi inlatus est.

-ΑΙΡΙΦΑΝΕ//ΑΡΓΟΔΑ// ΧΑΙΡΕ	[Σ]αιρίφανε(?) Ἀργόδα, χαῖρε.
------------------------------	----------------------------------

Quod Škorpilus putat viri nomen esse [X]αιρέφανε[ς], parum est probabile: nam primae nominis litterae ductus inferior superest, qui non potest pertinere nisi ad Σ aut Ξ, et quinta littera l formam habet, non E. Sed Σαιρίφανος nominis alterum exemplum indicare nequeo.

339. Monumentum sepulcrale lapidis calcarii superne et inferne fractum, a. ut nunc est 0,56 m., l. 0,49, cr. 0,19. Anaglypho, cuius superior pars fractura ablata est, repraesentatur mulier sellae insidens pedibus scabello impositis, coram adstante milite hasta armato, et in angulo sinistro puella manibus vas cylindratum tenens. Anaglypho subscriptus est titulus, qui bene etiam nunc legitur in ectypo chartaceo, quod Škorpili debeo humanitati (litt. a. 0,0275 m.).

Lapis ineunte m. Novembri a. 1900 in vico Bulganak dicto inventus servatur in tumulo Melek-Tschesmensi.

CΝΑΡΟΒΑΙCΥΕΙΟC ΕΡΩΤΟCΧΕΡΕ	Σναρόβαῖς υ(ε)ῖος Ἐρωτος· χ(αῖ)ρε.
------------------------------	---------------------------------------

Viri nomen videtur esse Scythicum: cf. Ἀρπόξαις, Κολάξαις, Λιπόξαις ap. Herod. IV, 5, Στόρμαῖς *IosPE*. v. II, n° 448, 15, etc. Titulus aetatis Romanae recentioris est.

340. Monumentum lapidis calcarii integrum, infra spina instructum basi infigenda, a. 1,19 m., l. 0,47—0,50, cr. 0,12. Supra ornatum est aetomate sculpto, acroteriis instructo; inter acroteria rosae duae sculptae sunt et in aetomatis triangulo scutum. Infra anaglypho expressus est miles stans facie ad spectantem conversa, tunica et pallio et braciis, ut videtur, indutus, sinistra scutum oblongum tenens, dextra iaculum; praeterea armatus est pharetra umero dextro dependenti et gladio, cuius inferior pars sub scuto comparet. Sub anaglypho titulus est Romanae aetatis. Ed. L. Škorpil 300. XXI, p. 186, n° IV (commemoratur ibid. v. XX, prot. p. 2). Utor imagine photographica, quam Duhmbergii debeo humanitati.

Lapis m. Februario a. 1896 prope oppidum Kertsch repertus («за Братскою церковью, по лѣвую сторону отъ дороги въ Новый карантинъ») servatur in tumulo Melek-Tschesmensi.

ΣΙΑΦΥΛΟΣ ΓΛΑΥΚΟΥ
ΧΑΙΡΕ

Σ(τ)άφυλος Γλαύκου·
χαῖρε.

V. 1 in. ΣΤΑ dedit Šk. et extr. ΓΛΑΥΚΙΟΥ; sed in imagine photographica alterius litterae ductus inferior (qui sane fortuito factus esse videtur) optime dispicitur, I vero litterae nullum vestigium comparet.

341. Tabula lapidis calcarii in duas partes fracta eo ipso loco, ubi finitur anaglyphum, a. 0,65 + 0,87 m., l. 0,47 m., cr. 0,16. In superiore parte est aetoma diligenter sculptum, magnis acroteriis instructum; inter acroteria sculptae sunt rosae duae, in triangulo aetomatis scutum. Sub aetomate fornix est pilis suffultus; sub fornice ad dextram spectanti figura virilis (hodie admodum detrita) pallio amicta, stans in basi alta, et a sinistra eius altera figura humilis, sinistra manu ad virum porrecta vas tenens. Sub anaglypho (in inferiore fragmento) titulus est Romanae aetatis diligenter quidem exaratus, sed temporum iniuria detritus; litterarum altitudo variat inter 0,025 et 0,02 m. Exscripsi et edidi *ImS.* p. 19, n° 35.

Lapis a. 1894 a Surutschano emptus est in oppido Kertsch.

ΣΤΡΑΤΟΝΙΚΕΥΕΗΛΙΟΥ
ΧΑΙΡΙΝ

Στρατόνικε, υἱὲ Ἡλίου,
χαίρ(ε)ιν.

Utrumque nomen in compluribus titulis Bosporanis occurrit.

342: Ineunte m. Maio a. 1890 in eo clivo Mithridatis montis, qui est inter septentriones et occidentem, prope suburbium Tataricum, hypogeum casu detectum est mortuis sepeliendis destinatum, picturis ornatum et titulo. Primum descriptum est in *Омч. Имн. Археол. Комм. за 1890 г.* p. 21 sq., ubi etiam titulus arte quae dicitur zincotypica editus est, sed non sine mendis. Eodem fere tempore hypogeum brevibus descripsit, addita tituli imagine item zincotypica arte facta, Chr. Iastschurschinski in *Изв. Таеp. yч. Арх. Комм.* № 10 (a. 1890), p. 111—113. Eiusdem anni aestate Iul. A. f. Kulakovskius professor Kioviensis consilii archaeologici iussus hypogei statum et picturas diligentissime exploravit et a. 1896 descriptionem eius luculentissimam edidit *Мам.* № 19, additis tabulis optime pictis, quas a. 1892 confecerat domina Vasiljev. In hac descriptione titulus explicatus est pp. 26—33, addita p. 27 imagine zincotypica, quam hic repeto, et tabula VII ad imaginem photographica coloribus picta. Titulus versibus duodecim constans scriptus est coloribus rubro et nigro alterne in parte superiore pilae quadratae hypogei fornicem suffulcientis a dextra intranti. Locus titulo occupatus altus est 0,41 m., latus 0,38. Titulum bene conservatum esse cum e tabula ipsa patet, tum Kulakovskius diserte scripsit; detritae sunt tantum v. 1 prima vox et v. 10 pars sinistra. Tituli locus quadro circumductus est coloribus rubro et flavo picto, cum triangulis eminentibus, quorum medias partes occupant folia hederacea coloris flavi. Ab utraque parte versus primi alia duo folia sunt nigra, modulo minore picta, et in fine tituli simile folium rubrum. Titulus ipse ita legitur:

 ΤΥΧΗ

 ΣΩΡΑΚΟΣ ΒΔΙΚΩΝΤΡΑΚΤΩΡ
 ΟΙΚΟΔΟΜΗΝΑΣΤΟΙΕΡΛΙΟΝ
 ΤΟΥΤΟΕΚΧΘΕΜΕΛΙΩΝΚΑΙΝΟΝ
 ΚΑΙΜΗΔΕΝΑΝΕΞΟΒΑΛΩΝΕΤΕΡΟΝ
 ΟΣΤΕΟΝΤΙΝΟΣΕΝΘΑΔΕΚΑΤΟΙΧΩΝ
 ΤΑΜΕΛΗΔΕΙΣΜΟΙΠΑΡΥΒΡΙΣΕΩΗ
 ΔΕΜΟΙΤΙΣΚΥΛΕΙΤΑΓΣΤΕΑΩΣΑΝ
 ΔΕΜΕΤΙΣΠΑΡΥΒΡΙΕΙΑΙΚΥΛΕΙΤΑΟΣΤΕ
 ΑΑΙΕΞΩΒΑΛΕΙΜΗΤΕΡΓΓΗΓΧΑΡΠΟΝ
 ΛΑΒΟΙΤΟΜΗΤΣΕΛΕΑΛΑΣΝΟΜΗΤΕ
 ΘΑΝΩΝΕΙΣΑΔΟΥΧΩΡΗΣΟΙΤΟ

Ἀ[γαθῇ] τύχῃ.
 Σώρακος β' δίκων πράκτωρ
 οἰκοδομήσας τὸ ἱερῶν
 τοῦτο ἐκχθελίων καὶνόν
 καὶ μηδέν(αν) ἐξ(ω) βαλὼν ἕτερον
 ὀστέον τινός. Ἐνθάδε κατοικῶν
 τά με μηδεῖς μοι παρυβρίσει μη-
 δέ μοί τις σκυλεῖ τὰ ὀστέα· ὥς ἂν
 δέ με τις παρυβρίσει αἰ' σκυλεῖ τὰ ὀστέ-
 α αἰ' ἐξω βάλει, μήτε ἐγ γῆς καρπὸν
 λάβοι μήτε ἐχ θαλάσσης, μήτε
 θανῶν εἰς Ἄδου χωρήσοιτο.

Kulakovskius tituli litteratura diligenter examinata et cum aliis titulis Bosporanis comparata ad aetatem tertio p. Chr. saeculo non antiquiorem eum rettulit, sine dubio recte. Idem de rebus ad orthographiam et etymologiam pertinentibus non minus accurate egit. Cuius adnotationes omnes hic exscribere eum putem supervacaneum, notabilia quaedam eligo. V. 3 ἱερῶν pro ἡρῶν scriptum esse putat Kul. conlata scriptura ἡρέαν pro ἱερέα(ν) in

titulo *IosPE*. II, n° 62; v. 5 μηδέναν masculino genere per errorem usurpatum esse videtur Kulakovskio pro μηδέν forma generis neutrius, quae ad ὅστέον debet referri; quod ad v attinet accusativo casui generis masculini additum, non fugit Kulakovskium similia exempla in aliis quoque titulis Bosporanis saepius obvenire (v. vol. II, nn° 59, 61, 62, 443, 452); de re in universum conferri iubet Bureschii commentationem inscriptam «*Kritischer Brief über die falschen Sibyllinen*» (Philol. v. 41, a. 1892, p. 93). Formas παρυβρίσει, σκυλεῖ, βαλεῖ utrobique non conj. aoristi, sed futuri temporis esse putat Kul., conferri iubens *ad Hebr.* 3, 12: βλέπετε ἀδελφοί, μήποτε ἔσται ἐν τινι ὑμῶν καρδία πονηρὰ ἀπιστίας; sed nobis videntur altero loco (v. 9—10) potius coniunctivi aor. esse. Iisdem versibus αἱ bis pro ἡ scriptum esse obiter moneo.

De magistratibus qui dicuntur δικῶν πράκτορες (quod nomen Rossice verti potest «*судебные пристава*»), de heroum apud veteres Graecos cultu, de diris titulis sepulcralibus insertis copiose egit Kulakovskius. Quae omnia cum sint notissima, hic non repeto. Unum excerpo, diras nostris simillimas esse in titulo quodam Carico (C. I. Gr. 2826, v. 7: οὔτε ἡ γῆ αὐτῶ καρπὸν ἐνέγκη, οὔτε ἡ θάλασσα αὐτῶ πλωτὴ γενήσεται... θανόντι δὲ οὐδὲ ἡ γῆ παρέξει αὐτῶ τάφον) et in iure iurando Chersonesitarum, quod in hoc volumine supra signavimus numero 79. De Σωράκου nomine egit L. Mseriantz in collectaneis Vs. Muellero professori ampl. oblatis (*Юбилейный сборникъ въ честь В. Θ. Муллера*, M. 1900), p. 24—29.

343. Monumentum sepulcrum lapidis calcarii ornamentis carens, a. 0,92 m., l. supra 0,39, infra 0,44, cr. 0,16. Titulus profunde exaratus et colore rubro pictus est (litt. a. 0,03). Ectypum chartaceum Škorpili benignitati acceptum refero, qui et ipse titulum edidit 300. v. XXII, p. 64, n° 9.

Lapis m. Aprili a. 1899 in praedio Elteghen inventus servatur in tumulo Melek-Tschesmensi.

Τ Ε Λ Ε Σ Ι Α Σ

Τελεσίας

Θ Ε Ο Φ Ι Λ Ο

Θεοφίλο(υ).

Titulus quarto a. Chr. saeculo non est recentior. Τελεσίας nomen in Bosporo novum.

344. Monumentum sepulcrum superne fractum, a. 0,89 m., l. 0,43, cr. 0,13. Superest inferior anaglyphi pars, quod repraesentabat equitem dextrorsum conversum (supersunt pedes et cauda equi et equitis pes). Sub anaglypho titulus est aetate Romana recentiore satis neglegenter exaratus (litt. a. 0,025—0,03 m.) et admodum detritus. Ad ectypum chartaceum ab Oreschnikovio m. Septembri a. 1890 acceptum edidi 3HPAO. v. V, p. 381, n° 201¹.

*Ubinam et quando lapis repertus sit, non constat; servabatur apud Herm. Zaporoschskium, qui eum a. 1893 vendidit museo Kertschiensi.

ΤΙΜΟΘΕΕ ΕΡΩΤΟ ΧΑΙΡΕ	Τιμόθεε Ἐρωτο[ς], χαῖρε.
---------------------------	--------------------------------

345. Monumentum sepulcrale lapidis calcarii mollioris inferne fractum, a. 1,42 m., l. 0,52, cr. 0,19. Duhmbergius putat superne id epistylion sculpto fuisse ornatum, quod postea abscisum sit. Infra supersunt vestigia lineae colore rubro pictae et sub hac titulus, cuius litterae leviter exaratae (a. 0,043 m.) hodie ex parte laesae sunt. Ectypo chartaceo usus edidi *Mam.* № 23, p. 60, n° 12.

*Lapis m. Ianuario a. 1896 ab H. Zaporoschskio venditus servatur in museo Kertschiensi.

 ΙΡΑΝΗΣ ΓΟΤΟΥΟΣ	[Τ]ιράνης Γότο(υ) ὕος.
---	---------------------------

Nomina videntur esse barbara. Titulus quarto a. Chr. saeculo vix est recentior.

346. Superior pars monumenti sepulcralis lapidis calcarii mollioris, a. 0,39 m., l. 0,44, cr. 0,10. Ornatum est aetomate sculpto rosisque tribus, e quibus duae sunt in angulis, tertia in medio aetomatis triangulo. Sub eodem in medio lapide et ad margines mutuli seni facti sunt; sub mutulis titulus exaratus est aetatis Romanae bene etiam nunc conservatus (litt. a. 0,015 m.). Infra erat anaglyphum, de quo nihil superest nisi caput humanum idque pessime laesum. Ectypo et imagine photographica usus edidi *Mam.* № 23, p. 63, n° 13.

Lapis m. Martio a. 1895 in aula domus Carnouchov ad viam Adschimuschkaiensem alteram oppidi Kertsch repertus exstat ibidem in museo.

ΥΓΙΑΙΝΩΝΥΠΑΙΝΟΝΤΟΣΧΑΡΕ	Ὑγιαίνων Ὑ(γι)αίνοντος, χα(ῖ)ρε.
------------------------	----------------------------------

347. Monumentum sepulcrum lapidis calcarii, infra desinens in spinam basi infigendam, a. 1,23 m., l. 0,545, cr. 0,14. Superne ornatum est epistylion et aetomate sculpto, tribus rosis instructo. Sub aetomate in quadro 0,41 m. alto totidemque lato sculpti sunt eques dextrorsum conversus, armatus arcu ad dextrum latus pendenti, et miles galeatus stans pone equum, armatus scuto. Sub anaglypho titulus est aetatis Romanae, inter lineolas magnis litteris (a. 0,04 m.) diligenter exaratus.

Lapis m. Iulio a. 1900 in suburbio Glinistsche dicto inventus exstat in tumulo Melek-Tschesmensi. Descriptionem eius et ectypum humanissime misit Škorpil.

ΥΨΙΚΡΑΤΗ ΛΑ ΜΑΧΟΥ ΧΑΙΡΕ

Υψικράτη Λα-
μάχου, χαῖρε.

348. Monumentum sepulcrum lapidis calcarii in duas partes fractum, a. 1,64 m., l. 0,63, cr. 0,16. Sub aetomate formae vulgaris, acroteriis et rosis tribus instructo, sculptus est miles chlamyde in umero dextro fibulata amictus, gladio armatus ad latus sinistrum pendenti, adnexus columnae, cui ab altera parte scutum oblongum (a. 0,40, l. 0,13) adpositum est; pone scutum tres hastae apparent. A sinistra stat puerulus tunica succincta indutus. Infra est titulus male conservatus (litt. a. 0,042 m.). Ed. L. Škorpil 300. XVIII, p. 180 n° VII, cuius exemplum repeto.

*Lapis a. 1894 emptus exstat in tumulo Melek-Tschesmensi.

ΦΑΝΝΑΓΛΑΥΚΙ ΟΥ ΧΑΙΡΕ

Φάννα Γλαυκί|ου,
χαῖρε.

349. Tabula lapidis calcarii durioris inferne fracta, ornamentis carens, a. a dextra 0,60 m., a sinistra 0,77, l. 0,58, cr. 0,20. Inferiorem lapidis partem titulus occupat diligenter inter lineolas scriptus litteris 0,046 m. altis et praeter finem, qui lapide fracto periit, bene etiam nunc conservatus; nonnullae litterae exigua coloris rubri vestigia servant. Ed. L. Škorpil 300. v. XIX, p. 9, n° VII, quem sequor.

Lapis m. Novembri a. 1895 repertus est in aula domus Baranovii in suburbio Glinistsche dicto prope novum coemeterium sitae; servatur in tumulo Melek-Tschesmensi.

ΙΟΥΛΙΟΣ ΗΛΙΤ ΤΑΣΦΑΡΝΑΚΗΝ ΑΘΗΝΟΔΩΡΟΥ Μ Ν Η Μ Ξ
--

Ἰούλιος Ἡλίτ-
τας Φαρνάκην
Ἀθηνοδώρου
μνήμη[ς χάριν].

Hunc titulum ei qui proxime subsequitur simillimum esse, nisi quod diligentius scriptus sit et litterarum Σ et Ο forma et magnitudine differat, animadvertit Škorpilus. Verisimile est Iulium Elittam in utroque titulo eundem esse. Ἡλίτας nomen in titulo Olbiopolitano habemus v. I, n° 75, Ἡλίττας videbimus infra in titulo in paeninsula Tamanica reperto.

350. Pars superior tabulae sepulcralis lapidis calcarii durioris in quinque partes fracta, a. 0,84 m., l. 0,69, cr. 0,175. Supra exstat aetoma sculptum acroteriis magnis tribus instructum rosisque sex, e quibus una est in medio aetomate, duae acroteriis sunt interpositae, reliquae tres aetomati subditae. Sub hisce rosis titulus exaratus est litteris maximis (a. 0,065), quae adhuc in imagine photographica satis bene dispiciuntur. Edidi *Mam.* № 17, p. 50, n° 50.

Lapis m. Novembri a. 1892 ab M. Feino emptus, qui dixit eum in suburbio Gli-nistsche dicto repertum esse, exstat in museo Kertschiensi.

ΙΟΥΛΙΟΥ ΕΛΙΤΤΑΣ ΦΑΡΝΑΚΗ ΝΕΟΚΛΕΟΥΣ ΜΗΓΧΑΡΙΝ	Ἰού[λι]ος Ἡλίττας. Φαρ[ν]άκη Νεοκλέους [μνή]μη[ς] χάριν.
--	--

Cf. quae adnotavimus ad titulum proxime praecedentem.

351. Monumentum sepulcrum lapidis calcarii superne fractum, a. 1,47 m., l. 0,65, cr. 0,195. Ornatum erat anaglypho, quod repraesentabat equites duos equis stantibus insidentes, sinistrorsum conversos; hodie non supersunt nisi octo pedum equinorum particulae. Sub anaglypho titulus inter lineolas exaratus est, cuius litterae aetatem Romanam recentiore produnt (a. 0,03 m.). Ed. L. Škorpil 300. XXI, p. 199, n° X, cuius exemplum repeto lineolis omissis.

Lapis m. Martio a. 1897 inventus est in sepulcro quodam effosso in tumulo ad suburbium quod dicitur «Карантиная слободка», prope Mesaxudae villam. Servatur in tumulo Melek-Tschesmensi.

ΦΑΡΝΑΚΗ ΥΙΕ ΜΥΡΕΝΟΥ ΧΑΙΡΕ	Φαρνάκη υιὲ Μυρε(ι)νου, χαῖρε.
------------------------------	-----------------------------------

352. Monumentum sepulcrum lapidis calcarii bene conservatum, a. 1,47 m., l. 0,455, cr. 0,17—0,19, ornatum aetomate tribus rosis instructo. Sub aetomate in quadro inter antas sculptus est eques insidens equo stanti, sinistrorsum converso; pone equum stat puer. Equitis vestimenta et arma eis simillima esse dicuntur, quae sunt in n° 243. Anaglypho subscriptus est titulus aetatis Romanae, cuius litterae altae sunt 0,03 m. Ed. L. Škorpil, 300. v. XXI, p. 200, n° XI, quem sequor.

Lapis in suburbio Glinistsche dicto repertus est in horto C. Th. f. Hinkulov, qui eum m. Ianuario a. 1897 museo Melek-Tschesmensi dono dedit.

Φ Α Ρ Ν Α Κ Η Φ Α Ρ Ν Α Κ Ο Υ Χ Α Ι Ρ Ε	Φαρνάκη Φαρνά- κου, χαῖρε.
--	-------------------------------

353. Tabula sepulcralis lapidis calcarii ornamentis carens, a. 0,52 m., l. 0,36, cr. 0,09. Titulus profunde exaratus est litteris grandibus quidem, sed imparibus et neglegenter scriptis, et ab omnibus praeter inferiorem partibus lineola obductus. Edidi *Mam.* № 17, p. 51, n° 51.

*Lapis a Sp. Kolkovskio cive Kertschiensi venditus m. Maio 1894 servatur in museo Kertschiensi.

Φ Α Ρ Ν Η Σ Μ Ε Ν Ε Ε Τ Ρ Α Τ Ο Υ	Φάρνης Μενεστράτου.
--	------------------------

Litteratura quarto p. Chr. saeculo non videtur esse antiquior.

354. Monumentum sepulcrum lapidis calcarii mollioris inferne fractum, a. 0,775 m., l. 0,34, cr. 0,11. Supra ornatum est aetomate alto sculpto, tribus rosis instructo. Sub aetomate in quadro rudi admodum manu sculpti sunt pueri duo, hodie perquam laesi. Sub anaglypho titulus neglegenter exaratus est adeo hodie detritus, ut in imagine photographica et in ectypo litterarum ductus vix dispiciantur. Edidi *Mam.* № 17, p. 51, n° 52.

Lapis m. Martio a. 1892 una cum n° 272, repertus exstat in museo Kertschiensi.

Φ Υ Λ Α Κ Ι Ο Ν Φ Υ Λ Α Κ Ι Ο Ν Ο Σ Τ	Φυλακίων Φυλακίωνος [χαῖρε?]
---	------------------------------------

355. Monumentum sepulcrum lapidis calcarii duri in duas partes fractum, infra instructum spinis duabus basi infigendis, a. 1,26 m., l. 0,595, cr. 0,13. Supra ornatum est epistylion angustum, cui rosae tres subditae sunt; sub rosis fornix est antis duabus suffultus, inter quas sculptus est equus tunica et chlamyde amictus, laevo lateri pharetra accincta, insidens equo ad dextram currenti; sub equo canis apparet et pone equum miles tunica indutus, lancea et scuto armatus, stans facie ad spectantem conversa. Totum anaglyphum rudi manu et neglegenti sectum est et admodum hodie laesum; maxime quidem hominum et equi capita depravata sunt. Infra est titulus satis bene conservatus (litt. a. 0,033). De loco ubi lapis repertus est v. quae diximus ad n° 286. Edidi *Mam.* № 17, p. 51, n° 53.

ΧΑΡΙΞΕΙΝΕ ΑΠΦΟΥ
ΧΑΙΡΕ

Χαρίζενε Ἀπφου,
χαῖρε.

356. Monumentum sepulcrum lapidis calcarii optime conservatum, a. 1,67 m., l. 0,70, cr. 0,17, superne ornatum aetomate sculpto, acroteriis rosisque tribus instructo. Sub aetomate in quadro a. 0,45 m., l. 0,40, ad dextram spectanti sculptus est miles barbatus, stans capite nudo, et ad sinistram mulier longo vestitu, capite velato, sellae insidens pedibus scabello impositis; vir et mulier dextras iungunt. Vir amictus est chlamyde in umero dextro fibulata, armatus gladiolo (a. 0,08 m.), femori dextro adstricto. Infra est titulus inter lineolas diligenter inscriptus litteris 0,03 altis, qui optime etiam nunc legitur. Ed. L. Škorpil 300. XVIII, p. 182, n° IX. Utor imagine photographica, quam Duhmbergii benignitati acceptam refero.

*Lapis a. 1894 museo Melek-Tschesmensi inlatus est.

ΧΡΗΣΤΙΩΝ ΤΩΝ
ΣΤΡΑΤΟΝΙΚΟΥ ΧΑΙΡΕ

Χρηστίων τῶν
στρατονίκου, χαῖρε.

Eadem filii et patris nomina, sed sine articulo τῶν, habemus in titulo *IosPE.* II, n° 209. De articuli usu cf. quae diximus ad n° 230.

357. Angulus dexter superior monumenti sepulcralis lapidis calcarii duri a. 0,40 m., l. 0,395, cr. 0,12. Supersunt fines duorum tituli versuum et sub eis pars excavationis anaglypho destinatae, cuius tamen nulla vestigia dispiciuntur. Edidi *Mam.* № 17, p. 52, n° 54.

*Lapis m. Augusto a. 1893 ab Herm. Zaporoschskio emptus exstat in museo Kertschiensi.

 Δ Λ Ρ Ο Ξ
 Ν Λ Ξ

[Θε]όδωρος

[Μέ]νωνος.

Litteratura videtur tertio a. Chr. saeculo non esse recentior. Nomina exempli tantum causa supplevi.

358. Fragmentum tabulae lapidis calcarii («дикарь») ab omnibus praeter dextram partibus mutilatum, a. 0,27 m., l. 0,24, cr. 0,09. Litterae superstites grandes sunt et bene adhuc conservatae. Ad comilis Bobrinskii apographum edidi *ЗИРАО*. v. V, p. 381, n° 211¹ et iterum ad fidem imaginis photographicae *Мам.* № 9, p. 50, n° 8.

*Lapidem a. 1891 comes Bobrinskoï ab Herm. Zaporoschskio emit et museo Kertschiensi intulit.

Ν Η <
 Ο Δ Ι Κ

.... νης

.... οδίχο(υ).

Non est dubium, quin fragmentum sit monumenti sepulcralis, servans partes nominum defuncti et patris eius. Pertinere id ad IV a. Chr. saeculum cum litteratura probat, tum O pro OY scriptum.

359. Monumentum sepulcrum lapidis calcarii («дикарь»), superne mutilatum et in duas partes fractum, a. 1,10 m., l. 0,42, cr. 0,175. In fragmento superiore sculpta est cena sepulcralis quae dicitur: alto toro vir incumbit (caput hodie fractum est) pallio amictus, sinistra poculum tenens; lecto mensa humilis tripes adposita est vasibus onusta; a sinistra spectanti puer et puella stant facie ad spectantem conversa, dextris iunctis, et a dextra alter puer, cuius vestis coloris caerulei vestigia servat; capita puerorum et puellae laesa sunt. Tituli anaglypho subscripti versus prior lapide fracto prorsus fere periit; litterae inter lineolas exaratae 0,033 altae sunt. Sub titulo signum quoddam apparet ut in compluribus monumentis Bosporanis. Edidi *Мам.* № 17, p. 53, n° 56.

*Lapidem m. Februario a. 1892 B. Scheremetjev civis Kertschiensis vendidit museo Kertschiensi.

 ΒΑΣΙΛΙΚΩΝΧΑΙΡΕ

..... α... [ὁ ἐκ τῶν]

βασιλικῶν, χαῖρε.

Verisimile est τῶν βασιλικῶν nomine aulicos in universum designatos esse (cf. Polyb. VIII, 12, 10). Simile dicendi genus habemus *IosPE*. II, n° 121: [Ἀ]μφί[σ]ων ὁ ἐκ τῶν [ε]ὐνοῦχων, χαῖρε. Magistratus aulicos in compluribus iam titulis Bosporanis nominatos vidimus: v. *IosPE*. II, nn° 65, 131, 187, 254, 363.

360. Monumentum sepulcrale lapidis calcarii durioris in duas partes fractum, infra spina instructum basi infigenda, a. 1,51 m., l. 0,59, cr. 0,155. Supra ornatum est alto aetomate sculpto, clipeo et asteriscis duobus utrimque instructo. Sub aetomate anaglypha duo exstant, quorum superius admodum laesum in excavatione quadrangulari repraesentat equites duos dextrorsum tendentes, tunicis et chlamydibus amictos; prior arcu et pharetra armatus est, alterius equus dimidia fere parte e quadro eminet. Infra, in altera excavatione, superne semirotunda, sculptus est vir pallio amictus, stans facie ad spectantem conversa. Huic anaglypho titulus subscriptus est, admodum neglegenter exaratus et pessime detritus. Edidi *Mam.* № 17, p. 52, n° 55. Nunc denuo imagine phot. inspecta aliquot locis correxi.

*Lapidem m. Maio a. 1894 S. Golovlevius vendidit museo Kertschiensi.

ΑΙΟΓΕΪΗΣ:Σ	ΑΙΙΙΕ
ΑΠΕΚΑΙΤΡΟΦΙΜΕ:ΛΡΕ	
ΣΚΟΤ	ΤΗ
ΣΤΗΣ	
ΛΙΔΔ	Ε

Videtur legendum esse [Δ]ιογέ[ν]ης... καὶ... καὶ Τρόφιμε [Ἀ]ρέ[σ]κο[ν]τ[ος]· τὴν σ[τ]ή[λ]ην ἀνέ[σ]τησ[εν] ὁ δεῖνα]. Cf. *IosPE*. II, nn° 67, 182², 199¹ et IV, nn° 270, 330.

d) Tituli singularum mulierum.

361. Tabula lapidis calcarii ornamentis carens, a. 0,48 m., l. 0,30, cr. 0,09—0,11. Titulus satis profunde exaratus est litteris 0,30 m. altis, colore rubro pictis. Ectypon chartaceum comissime suppeditavit Škorpilus, qui et ipse titulum edidit 300. v. XXII, p. 101, n° 11.

Lapis m. Iunio a. 1899 in praedio Elteghen inventus servatur hodie in tumulo Melek-Tschesmensi.

Α ΤΙ ΜΗ

Ἀ[χρ]οτίμη

ΑΝΔΡΟΜΗΔ

Ἀν[δ]ρομήδ[ε]ος.

ΕΞ

Restituit Škorpilus, qui recte monet v. 1 Ἀ[νδρ]οτίμη suppleri non posse, quia inter A et O tribus litteris non est locus. Idem titulum ad IV a. Chr. saeculum refert.

362. Monumentum sepulcrum lapidis calcarii («дикарный камень») a. 1,07 m., l. 0,57, cr. 0,17. Superne ornatum est aetomate sculpto, acroteriis et rosis tribus instructo. Sub aetomate sculpta est mulier sellae insidentis, coram adstante puella manibus vas tenente, capite laeso; pone sellam altera stat puella capite fracto. Infra est titulus aetatis Romanae hodie perquam laesus (litt. a. 0,03). Ad imaginem photographica edidi *Mam.* № 9, p. 57, n° 24. Hic repeto ad fidem ectypi chartacei.

Lapis in vico Capcany dicto repertus a. 1891 a comite Bobrinskio museo Kertschiensi inlatus est.

ANN. ΤΟΓΥΝΗ
Ο ΤΥΡΕΝΑ
ΧΑΙΡΕ

Ἀνν... γυνή
.... ρενα,
χαίρε.

363. Superior pars monumenti sepulchralis lapidis calcarii mollioris, a. ut nunc est 0,33 m., l. 0,34, cr. 0,10. Supra in fronte et in lateribus cymatia coloribus caeruleo viridique et rubro picta sunt (*Eierstabornament*). Tum colore rubro titulus scriptus est, sub eo autem inter lineolas duas item rubras ordines duo foliorum coloribus caeruleo et viridi picti sunt, linea rubra divisi, maculis caeruleis s. nigris interpositis, quae fortasse bacas repraesentant. In plano superiore foramen est, quod acroterio infigendo inserviebat. Titulus ligone paululum laesus est (litt. a. 0,027). Sic fere lapidem rossice descripsit Duhmbergius, qui eum m. Novembri a. 1892 ab H. Zaporoschskio emerat. Edidi *Mam.* № 17, p. 53, n° 57, addita lapidis imagine coloribus picta ad fidem exempli a domina Vasiljev confecti.

ΑΠΑΤΟΥΡΙΣ ΓΥΝΗ
Ο

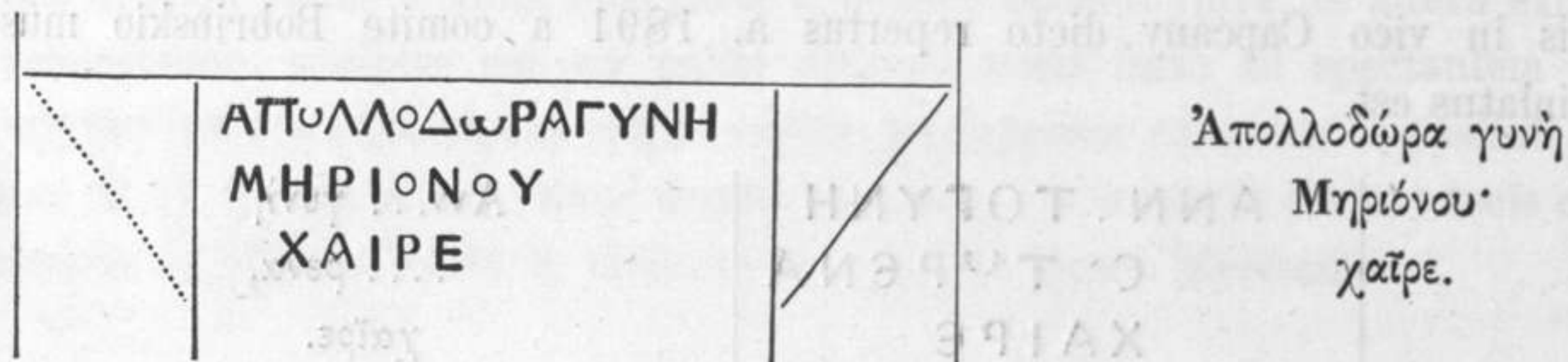
[Α]πατούρις [Θ]υνο(υ)
γυνή.

Titulum propter litteraturae indicia et ο pro ου scriptum ad quartum a. Chr. saeculum refero. Ἀπατούρις nomen muliebre primum, quantum scio, hic obvenit, cum Ἀπατούριος nomen virile sit notissimum. Θυνοῦ nomen vidimus supra, n° 222.

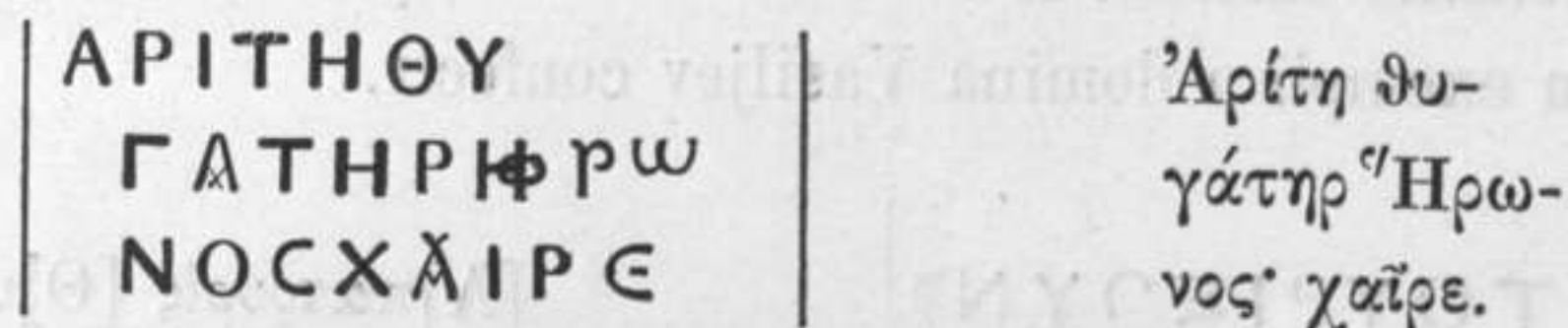
364. Monumentum sepulcrum lapidis calcarii durioris integrum quidem, sed in duas partes discissum, infra desinens in spinam basi infigendam, a. 1,58 m., l. 0,62, cr. 0,175. Superne ornatum est aetomate rosa et acroteriis duobus instructo; sub aetomate sculptum est aulaeum infra fimbriis ornatum¹⁾. In rosa coloris rosei vestigia supersunt, in aulaeo item vestigia alterna colorum rosei et caerulei. Infra sculptae sunt mulieres duae tunicis et pallis amictae, sellis insidentes pedibus uni scabello impositis. A tergo puella stat vas tenens. Omnes figurae ex parte laesae sunt. In vestibis mulieris a dextra spectanti sedentis coloris violacei vestigia supersunt, in alterius vestibis caerulei. Inferioris partis anguli quattuor triangulis sunt ornati. Totum monumentum vilis esse operis scripsit Duhmbergius. Sub anaglypho titulus est aetatis Romanae, litteris imparibus (a. 0,022—0,033 m.) exaratus; tres priores litterae primi versus et prima littera v. 2 paululum laesae sunt, reliquae optime conservatae. Edidi *Mam.* № 17, p. 54, n° 58.

*Lapidem m. Novembri a. 1892 A. Chudinov vendidit museo Kertschiensi.

365. Tabula integra lapidis calcarii a. 0,75 m., l. 0,41, cr. 0,125, infra desinens in spinam basi infigendam. Superne ornata est aetomate sculpto, tribus rosis instructo; sub aetomate in quadro sculpta est mulier tunica et palla amicta, stans facie ad spectantem conversa, et ante eam puella vas tenens. Sub anaglypho titulus est aetatis Romanae diligenter incisus et optime etiam nunc conservatus (litt. a. 0,035—0,045 m.).

Lapidem a. 1894 Surutschanus emit in oppido Kertsch. Exscripsi et edidi *ImS.* p. 19, n° 36.

V. 2 tertia a fine littera est **H** correctum e **Φ**. Ἀρίτη videtur scriptum esse pro Ἀρήτη, quod nomen inde ab Homeric aetate est celeberrimum. Aliud nomen est Ἀρέτη, quod exstat in duobus titulis Bosporanis (v. II, nn° 219 et 220).

1) Aulaeum tale primum, ni fallor, in monumentis sepulcralibus Bosporanis obvenit.

366. Monumentum sepulcrum lapidis calcarii («дикарь») in duas partes fractum, a. 0,80 m., l. 0,395, cr. 0,13. Superne ornatum est aetomate sculpto, instructo acroteriis et rosis quinque (e quibus duae sunt inter acroteria, una in medio aetomate, reliquae duae subter ipsum), sub quo fornix est pilis suffultus, inter quas sculpta est mulier sellae insidens facie ad sinistram spectanti conversa, adstante puella quae manibus tenet vas. Utraque figura laesa est. Infra est titulus bene conservatus aetatis Romanae, satis diligenter inter lineolas exaratus (litt. a. 0,03). Ad imaginem photographica[m] edidi *Mam.* № 9, p. 55, n° 20. (Habet etiam Chr. Iastschurschinski, *ИТУАК.* № 12, p. 83, n° 4).

Lapis a. 1890 ab Iul. A. f. Kulakovskio professore effossus est in explorando coemeterio antiquo in suburbio Glinistsche dicto, prope sepulcrum, in quo lapides nn° 300—302 detecti sunt. Lapis noster una cum basi operiendo sepulcro recentiori inserviebat¹⁾. Hodie asservatur in museo Kertschiensi.

ΑΡΧΕΛΑΙΣΟΥΓΑΤΗΡ ΑΡΧΕΛΑΟΥΓΥΝΗ ΟΥΡΓΙ ΟΥ ΧΑΙΡΕ	Ἀρχελαῖς θυγάτηρ Ἀρχελάου, γυνὴ Οὐργί- ου· χαῖρε.
---	---

Nomen Οὐργίου, quod bene legitur, probat recte nos idem nomen legisse in titulo Tanaitico v. II, n° 443 v. 18, ubi Stephanius dederat Οὐργείου.

367. Tabula lapidis calcarii superne et inferne fracta, a. ut nunc est 0,44—0,53 m., l. 0,46, cr. 0,14. Anaglyphum, cuius inferior pars superest, repraesentabat mulierem vestitu talari sellae insidentem et virum stantem, pallio amictum; inter virum et mulierem aliae figurae duae basi 0,10 m. altae impositae sunt. Infra est titulus aetatis Romanae satis neglegenter scriptus, sed facilis etiam nunc lectu (litt. a. 0,03). Ectypum chartaceum Škorpili debeo humanitati, qui et ipse titulum edidit *300.* v. XXII, p. 102, n° 12.

Lapis m. Aprili a. 1898 in suburbio Glinistsche dicto inventus servatur in tumulo Melek-Tschesmensi.

ΒΑΣΙΛΗΓΥΝΗ ΘΕΟΤΕΛΟΥ ΧΑΙΡΕ	Βασίλη γυνή Θεοτέλου· χαῖρε.
---------------------------------	------------------------------------

V. 2 paenultimam litteram omisit Škorpilus.

1) De lapidis statu, qualis fuisset cum is e terra effoderetur, haec mihi scripsit Kulakovskius: «Интересно то, что краски на этомъ камнѣ превосходно сохранились, и такъ какъ онъ лежалъ рельефомъ внизъ, то при его поднятіи оказался подъ нимъ отличный отпечатокъ

также въ краскахъ. Краски были голубая и розовая. Я мечталъ сохранить ихъ, но это оказалось невозможнымъ, такъ что въ этомъ году [1891] я видѣлъ только остатки окраски».

368. Monumentum sepulcrum lapidis calcarii mollioris superne fractum, infra desinens in spinam basi infigendam, a. 0,975 m., l. 0,58, cr. 0,20. Integrum fere superest anaglyphum repraesentans mulierem inter pilas stantem facie ad spectantem conversa, laevo cubitu columellae imposito, tunica et stola amictam (superiore capitis parte hodie fracta), ad sinistram adstante puella longo vestitu, quae manibus vas tenet. In superficie coloris caerulei vestigia apparent. Sub anaglypho titulus est aetatis Romanae neglegenter exaratus et admodum hodie detritus (litt. a. 0,033). Edidi *Mam.* № 17, p. 54, n° 59.

Lapis m. Martio a. 1892 repertus ibidem, ubi n° 236, exstat in museo Kertschiensi.

ΒΕ. ΕΝΙΨΗΓΥΝΗ
Ε. ΜΟΚΡΑΤΟΥ
ΧΑΙΡΕ

Βε[ρ]ενί[κ]η γυνή
Ἐ[ρμ]οκράτου.
χαίρει.

369. Monumentum sepulcrum lapidis calcarii («дикарь»), infra spina instructum basi infigenda, a. 1 m., l. 0,595, cr. 0,15. Aetomati sculpto, acroteriis rosisque tribus ornato, suppositum est anaglyphum repraesentans mulieres duas, alteram sellae insidentem, alteram adstantem a dextra spectanti; pone sellam stat puella longo vestitu, manibus vas tenens. Anaglypho subscriptus est titulus bene etiam nunc conservatus, litteris 0,03 altis praeter O, Θ, Ε, quarum altitudo est 0,021; tituli versus nullo fere interstitio divisi sunt. Ed. L. Škorpil 300. XVIII, p. 183, n° X, quem sequor.

*Ubi et quando lapis esset detectus, non indicavit Škorpilus. Hodie servatur in tumulo Melek-Tschesmensi.

ΓΛΥΚΑΡΙΝΓΥΝΗΘΕΟΝΕΙ
ΚΟΥ ΧΑΙΡΕ

Γλυκάρην γυνή Θεονεί-
κου· χαίρει.

Γλυκάρην videtur esse scriptum pro Γλυκάριον.

370. Monumentum sepulcrum lapidis calcarii integrum, a. 0,91 m., l. 0,425, cr. 0,14, infra desinens in spinam basi infigendam, superne ornatum aetomate sculpto, duobus acroteriis tribusque rosis instructo. Sub aetomate in aedícula colore caeruleo picta sculpta est mulier stans, tunica et palla amicta, utrimque adstantibus pueris. Sub anaglypho titulus est aetatis Romanae satis bene etiam nunc conservatus (litt. a. 0,03). Ed. L. Škorpil 300. v. XXI, p. 195, n° IV, quem sequor.

Lapis m. Maio a. 1897 in suburbio Glinistsche dicto effossus exstat in museo Melek-Tschesmensi.

ΕΥΓΕΝΙΑΓΥΝΗ
ΜΕΝΕΜΑΧΟΥ
ΧΑΙΡΕ

Εὐγενία γυνή
Μενεμάχου·
χαῖρε.

371. Basis monumenti sepulcralis e lapide calcario secta, longa 0,57 m., l. 0,295, cr. 0,22. Fronti titulus neglegenter incisus est, cuius alter versus lapide fracto laesus est; prioris versus litterae altae sunt 0,05 m., alterius erant minores. Ectypo chartaceo usus edidi *Mam.* № 23, p. 63, n° 14.

Lapis m. Iunio a. 1895 in aula Annae Voltschenko effossus ad viam, quae russice dicitur *Карантинное шоссе*, servatur in museo Kertschiensi.

Εὐτυχία, χαῖρε.
[Ὁ δεῖνα ἀ]νέθη[κ]εν.

372. Monumentum sepulcrum integrum lapidis calcarii, a. 0,72 m., l. 0,35, cr. 0,13, supra ornatum aetomate vulgari tribus rosis instructo. Sub aetomate in quadro sculptae sunt mulieres duae et puella: altera mulier ad sinistram sellae insidet pedibus scabello impositis, tunica ποδήρει et palla vestita¹⁾, altera simili vestitu coram adstat a dextra, puella pone sellam stans cistam tenet. Anaglypho diligenter subscriptus est titulus (litt. a. 0,02), cuius litterae, ut anaglyphum ipsum, coloris rubri vestigia servant. Ed. L. Škorpil, 300. v. XVIII, p. 177, n° II, quem sequor.

*Lapis a. 1894 emptus in tumulo Melek-Tschesmensi adservatur.

ΗΛΙΣΘΥΓΑΤΗΡ
ΒΑΣΙΛΙΣΚΟΥ
ΧΑΙΡΕ

Ἡλīs θυγάτηρ
Βασιλίσκου·
χαῖρε.

Titulum Romanae esse aetatis prodit litteratura.

1) Statuam fictilem apud Baumeisterum, *Denkm. des klass. Altert.* I p. 692 repraesentatam conferri iubet Škorpil.

373. Tabula oblonga lapidis calcarii, a. 0,71 m., l. 0,27, cr. 0,09. Titulus negligentissime scriptus in imagine photographica vix dispicitur. Edidi *ЗНРАО*. v. V, p. 382, n° 280², usus comitis Bobrinskii apographo, et iterum ad imaginem photographicam *Mam.* № 9, p. 50, n° 9.

*Lapis a. 1891 ab H. Zaporoschkio emptus servatur in museo Kertschiensi.

Η	Λ	Ι	Κ	Ο
Ι	Δ	Ο	Χ	Α
Ρ	Η			

Videtur titulus ita esse restituendus: Ἡλι Κο. | ἰδο(υ), χα(τ)ρ(ε). Nomen muliebre Ἡλις habemus in titulo proxime praegresso et voc. Ἡλι — in n° 243.

374. Fragmentum sepulcrum lapidis calcarii superne fractum, a. ut nunc est 1,04 m., l. 0,50, cr. 0,16. Anaglyphum, cuius infima tantum particula superest, repraesentabat mulieres duas sellis insidentes pedibus scabellis impositis, adstantibus puellis. Sub anaglypho titulus est aetatis Romanae recentioris, negligentem quidem scriptus, sed bene conservatus (litt. a. 0,025). Ectypum chartaceum humanissime misit Škorpilus, qui et ipse titulum edidit *300*. v. XXII, p. 106, n° 19.

Lapis m. Februario a. 1899 in oppido Kertsch inventus in aula quadam ad viam Instituti exstat hodie in tumulo Melek-Tschesmensi.

Θ Α Β Ε Ι C Θ Υ Γ Α Τ Η Ρ
Γ Ι C Ι Γ Ο Ν Η C Χ Ε Ε Ρ Ε Β

Θαβεις θυγάτηρ
Ἰσιγόνης· χα(τ)ρε.

Lacunam, quae est v. 1 inter Β et Ε, Škorpilus in litteris scripsit videri sibi antiquitus exstitisse, nam in ea etiam nunc calculum albidum haerere, qui impedisset, ne hoc loco littera exararetur. V. 2 in. utrum foliolum sit an Ε littera, in ectypo discerni non potest. Quod v. 2 pro patris nomine inscriptum est nomen matris, ita explicandum esse puto, ut mater filiae defunctae monumentum posuerit. Cum filiae nomine barbaro nomina virilia quae sunt Θάβων, Θαβυπτίων (v. supra n° 205) conferri iubet Škorpilus.

375. Monumentum sepulcrum lapidis calcarii («дикарь») in duas partes fractum, a. 1,09 m., l. 0,47, cr. 0,14, infra desinens in spinam basi infingendam. Supra ornatum est aetomate sculpto, acroteriis rosisque tribus instructo. Sub aetomate in quadro sculpta est mulier longo vestitu, sellae insidens pedibus scabello impositis, dextra capiti admota, sinistra dextrum cubitum sustinens; coram adstat puella longo vestitu, capite consulto mutilato, manibus cistam tenens. Sub anaglypho titulus Romanae aetatis inter lineolas satis diligenter scriptus est (litt. a. 0,025). Ed. L. Škorpil *300*. v. XXII, p. 61, n° 5.

Lapis a. 1896 exeunte in praedio Elteghen dicto repertus¹⁾ exstat in tumulo Melek-Tschesmensi. Utor imagine photographica, quam Duhmbergii humanitati debeo.

<div style="display: inline-block; border-left: 1px solid black; border-right: 1px solid black; padding: 0 10px;"> <p style="margin: 0;">NH ΘΕΟΦΙΛΗΓΥΜΟΚΚΟΥ ΧΑΙΡΕ</p> </div>	<p style="margin: 0;">Θεοφίλη γυνή Μόκκου· χαῖρε.</p>
--	---

Litteras NH inter incidendum omissas supra exaravit lapicida.

376. Monumentum sepulcrale lapidis calcarii anthemio diligenter sculpto ornatum, a. 0,96 m., l. 0,72—0,64, cr. 0,16, superne a parte sinistra et infra mutilatum. Titulus magnis litteris (a. circa 0,045 m.), diligentissime exaratus optime etiam nunc legitur. Imaginem photographicam et ectypum chartaceum Škorpili debeo humanitati, qui et ipse titulum edidit 300. v. XXII, p. 62, n° 6.

Lapis m. Aprili a. 1898 in clivo septentrionali Mithridatis montis inventus servatur in tumulo Melek-Tschesmensi.

<div style="display: inline-block; border-left: 1px solid black; border-right: 1px solid black; padding: 0 10px;"> <p style="margin: 0;">ΙΠΠΟΚΡΑΤΗ ΗΡΑΚΛΕΙΔΕΩ</p> </div>	<p style="margin: 0;">Ἰπποκράτη Ἡρακλείδεω.</p>
--	---

Titulum ad prima decennia quarti a. Chr. saeculi referendum censeo. Ἰπποκράτη mulieris esse nomen puto²⁾, non vocativum nominis Ἰπποκράτης, quoniam illa aetate haec vocativi forma vix fuit in usu et in monumentis sepulcralibus defunctorum nomina recto potius casu inscribebantur, quam vocativo (cf. quae de his observavi in praefatione voluminis II).

377. Fragmentum tabulae sepulcralis marmoris candidi superne et inferne mutilatum, a. ut nunc est 0,40 m., l. 0,38, cr. 0,18. E duobus titulis lapidi inscriptis superior integer fere mansit, inferioris pars dextra lapide fracto periit. Utor Grossii delineatione a. 1891 facta, quam inveni in tabulario consilii archaeologici.

Lapidem a. 1891 in oppido Kertsch a comite Bobrinskio inventum aut emptum ibidem in museo servari puto.

1) Cf. quae dixit L. Škorpil 300. v. XX, p. 16.

2) Cf. Ἠγεκράτη ap. Bechtel-Fick, Die griech. Personennamen², p. 174.

<i>a</i>	ΛΟΙΔΡΑ ΓΥ ΑΝΤΙΜΑΧΟΥ ΧΑΙΡΕ	Λοίδρα γυ[νῆ] Ἀντιμάχου χαῖρε.
<i>b</i>	ΔΗΜΗΤΡΙ ΑΡΙΣ	Δημητρι.. Ἄρισ[τ....., χαῖρε].

In Grossii apographo prima littera tituli *a* est Λ; sed cum artifex ille, Graeci sermonis ignarus, in litteris Graecis delineandis non semper qua par erat diligentia sit versatus, haud scio an nomini inaudito Λοίδρα praeferendum sit Χοίδρα nomen item barbarum, quod habemus in titulo vol. II, n° 263. In titulo *b* utrum virile nomen Δημήτριος sit restituendum, an muliebre Δημητρία, non liquet.

378. Monumentum sepulcrale lapidis calcarii integrum, infra desinens in spinam basi infigendam, a. 1,15 m., l. 0,53, cr. 0,19. Supra sculptum est aetoma tribus rosis ornatum. Sub aetomate fornix est antis suffultus; sub fornice sculpta est mulier lugens, copiose amicta, sellae insidens pedibus scabello impositis, coram adstante puella, quae urnam tenet. Sub anaglypho inter lineolas scriptus est titulus aetatis Romanae (litt. a. 0,027 m.). Ed. L. Škorpil 300. v. XXI, p. 197, n° VI, quem sequor.

Lapis m. Februario a. 1897 inventus est in horto Bortii civis Kertschiensis in suburbio Glinistsche dicto. Servatur in museo Melek-Tschesmensi.

ΛΥΣΙΜΑΧΕΙΑ ΓΥΝΗ ΣΑΔΑΛΑ ΧΑΙΡΕ	Λυσιμάχεια γυνή Σαδάλα χαῖρε.
---------------------------------	----------------------------------

Λυσιμάχεια nomen deest in lexico Papii et Benseleri. Σαδάλας in titulis Bosporanis et Thraciis saepius invenitur.

379. Monumentum sepulcrale integrum lapidis calcarii durioris, infra spina instructum basi infigenda, a. 0,90 m., l. 0,49, cr. 0,157. Lapis utrimque pilis sculptis ornatus est. Sub fornice pilas iungenti sculpta est mulier stans facie ad spectantem conversa, tunica ποδήρει et palla capiti imposita amicta, dextra manu pectori admota, sinistra demissa. A dextra adstat puella longo vestitu. Totum anaglyphum rudi manu sectum est et admodum hodie laesum. Infra exstat titulus aetatis Romanae, inter lineolas satis neglegenter exaratus litteris 0,026 m. altis. Ectypo et imagine photographica usus edidi *Mam.* № 23, p. 63, n° 15.

*Lapis m. Ianuario a. 1896 ab H. Zaporoschkio venditus exstat in museo Kertschiensi.

ΜΑΚΑΡΙΑΙΓΥΝΗΙ·
ΜΥΡΕΙΝΟΥ
ΧΑΙΡΕ

Μακαρία<ι> γυνή<ι>
Μυρείνου·
χαῖρε.

380. Monumentum sepulcrale integrum lapidis calcarii, infra desinens in spinam basi infigendam, a. 1,10 m., l. 0,44, cr. 0,175. Superne ornatum est fastigio sculpto, duobus acroteriis rosisque tribus instructo. Sub fastigio fornix est pilis suffultus, sub quo sculptae sunt mulieres duae longo vestitu, altera sellae insidens pedibus scabello impositis, altera stans facie ad spectantem conversa habitu lugubri; media est puella manibus vas tenens. Sub anaglypho titulus est neglegenter exaratus litteris 0,022 altis, quem exscripsi ex imagine photographica a Duhmbergio suppeditata.

Lapis exeunte m. Decembri a. 1899 inventus in aula Kibalczicz in villa quae dicitur «Корецкий хуторъ» prope oppidum Kertsch servatur in museo eiusdem oppidi.

ΜΑΚΑΡΕΙΑ
ΘΥΓΑΤΡΗΠΑΠΑ
ΧΑΙΡΕ

Μακαρεία
θυγάτ(ηρ) Πάπα·
χαῖρε.

Μακαρεία sine dubio scriptum est pro Μακαρία.

381. Monumentum sepulcrale lapidis calcarii bene conservatum, a. 0,77 m., l. 0,40, cr. 0,11. Superne ornatum est aetomate acroteriis et rosa instructo. Sub aetomate in aedícula sculpta est mulier sellae insidens pedibus scabello impositis, dextrorsum conversa; ante eam altae basi imposita est statua deae alicuius longa tunica et stola amictae; basi adstat puella manibus urnam tenens. Sub anaglypho titulus est Romanae aetatis litteris 0,025 altis scriptus (O littera ceteris minor est). Ed. L. Škorpil 300. v. XXI, p. 198, n° VIII, cuius exemplum repeto.

Lapis m. Aprili a. 1897 in suburbio Tatarico oppidi Kertsch inventus servatur in tumulo Melek-Tschesmensi.

ΜΑΜΙΑΓΥΝΗ
ΚΟΣΟΥΧΑΙΡΕ

Μαμία γυνή
Κοσοῦ· χαῖρε.

382. Monumentum sepulcrum lapidis calcarii mollioris superne fractum, infra spina instructum basi infigenda, a. 0,75 m., l. 0,47, cr. 0,155. Superest maior pars anaglyphi rudi manu secti, repraesentantis mulierem inter antas stantem facie ad spectantem conversa (capite lapidis fractura ablato), tunica et stola amictam, sinistra manu columellae imposita; ad dextram spectanti puella adstat longo vestitu, manibus vas cylindratum tenens. Titulus aetatis Romanae anaglypho subscriptus bene adhuc conservatus est (litt. a. 0,027). Edidi *Mam.* № 17, p. 55, n° 60.

*Lapis m. Novembri a. 1892 ab H. Zaporoschskio venditus exstat in museo Kertschiensi.

ΜΑΜΙΑΜΗΤΗΡ
ΜΗΝΙΟΥ ΧΑΙΡΕ

Μαμία μήτηρ
Μηνίου· χαῖρε.

383. Monumentum sepulcrum lapidis calcarii, infra a dextra parte mutilatum, a. 1,07 m., l. 0,405, cr. 0,165. Supra ornatum est aetomate sculpto, tribus acroteriis totidemque rosis instructo. Sub aetomate fornix est pilis suffultus, inter quas mulier sculpta est longo vestitu, sellae insidens pedibus scabello impositis. Pone sellam stat puella (hodie admodum laesa) item longo vestitu, manibus vas tenens. Mulieri adstat adulescens facie ad spectantem conversa, chlamyde amictus, dextram mulieri porrigens; inter mulierem et adulescentem apparet superior pars columellae, cui imposita est figura parva muliebris longo vestitu, deae, ut videtur, statua. Totum anaglyphum satis diligenti manu factum est. Superficies colore caeruleo obducta erat, in vestimentis vero mulieris et adulescentis violacei coloris vestigia supersunt. Titulus satis diligenter inter lineolas exaratus litteris 0,022 altis temporis iniuria laesus est. Edidi *Mam.* № 17, p. 55, n° 61.

*Lapis m. Novembri a. 1892 ab H. Zaporoschskio venditus servatur in museo Kertschiensi.

ΜΑΣΘΙΟΝΓΥΝΗΙ
ΡΟΔΟΚΛΕΟΥΣΧΑΙΡΕ

Μάσθιον(?) γυνή<ι>
Ῥοδοκλέους· χαῖρε.

Mediae litterae mulieris nominis dubiae sunt. Titulus primo p. Chr. saeculo non videtur esse recentior.

384. Monumentum sepulcrum integrum marmoris candidi, a. 0,79 m., l. 0,44, cr. 0,044. Supra ornatum est aetomate sculpto, acroteriis et rosis tribus instructo. Sub aetomate sculptae sunt mulieres duae tunicis et stolis amictae, stantes facie ad spectantem conversa, dextris iunctis, in angulo sinistra adstante puella longo vestitu, quae manibus vas tenet. Titulus

aetatis Romanae litteris pulchris (a. 0,033) anaglypho diligentissime subscriptus optime adhuc conservatus est. Edidi *Мам.* № 17, p. 56, n° 62.

Lapis m. Ianuario a. 1892 prope oppidum Kertsch repertus («въ разоренномъ курганѣ, служащемъ теперь песочною ямою, по правую сторону отъ шоссейной дороги, ведущей на керченское новое православное кладбище») servatur in museo Kertschiensi.

ΜΟΥΣΑΓΥΝΗ ΤΙΜΟ
ΚΡΑΤΟΥΣ ΧΑΙΡΕ

Μοῦσα γυνή(ι) Τιμο-
κράτους· χαῖρε.

385. Monumentum sepulcrale superne anthemio ornatum, inferne fractum, a. ut nunc est 0,92 m., l. 0,46—0,58, cr. 0,14. Sub epistyllo titulus est pulchris litteris exaratus (a. 0,025 m.), in quibus coloris rubri vestigia supersunt. Lapidis descriptionem et ectypum chartaceum humanissime misit Škorpilus.

Lapis m. Novembri a. 1900 in suburbio Glinistsche inventus haud procul a tumulo, qui dicitur Caninus, servatur in tumulo Melek-Tschesmensi.

ΝΙΚΑΣ ἈΔΑΜ ἈΝΘΣ
ΓΥΝΗ

Νικασὼ Δάμωνος
γυνή.

Titulus quarto a. Chr. saeculo vix est recentior.

386. Tabula lapidis calcarii in duas partes fracta, a. 1,03 m., l. 0,48, cr. 0,14. Sub aetomate exstat anaglyphum, repraesentans mulierem sellae insidentem sinistra manu faciei admota, ad dextram spectanti conversam, coram adstante puella, quae manibus vas cylindratum tenet. Sub anaglypho inter lineolas scriptus est titulus aetatis Romanae. Ed. L. Škorpil, 300. XXI, p. 189, n° X (commemoratur titulus ibid. v. XX, prot. p. 3), cuius exemplum repeto.

Lapis m. Ianuario a. 1896 in suburbio Glinistche dicto effossus exstat in tumulo Melek-Tschesmensi.

ΟΙΝΑΝΘΗ ΔΙΟΜΗ
ΔΟΥ ΧΑΙΡΕ

Οἰνάνθη Διομή-
δου, χαῖρε.

387. Monumentum sepulcrum lapidis calcarii bene conservatum, a. 1,98 m., l. 0,49, cr. 0,19—0,22, superne ornatum epistylis et fastigio formae ovalis (0,38 × 0,25 m.), infra spina instructum basi infigenda. Ab epistylis 0,11 m. distat titulus leviter exaratus et temporis iniuria detritus (litt. altitudo variat inter 0,033 et 0,043 m.).

Lapis ante decem fere annos in sepulcro quodam inventus in vico Hadschi-Muschkai, exstat hodie in tumulo Melek-Tschesmensi. Descriptionem eius et ectypum chartaceum Škorpili debeo benignitati, qui et ipse titulum edidit 300. v. XXIII.

ΟΛΥΜΠΙΑΣ ΗΡΟΦΩΝΤΟΣ	Ὀλυμπιάς Ἡροφῶντος.
-----------------------	------------------------

Titulum propter litteraturam ad IV a. Chr. saeculum rettulerim. Nomen utrumque in titulis Bosporanis primum obvenit.

388. Tabula lapidea infra fracta, supra epistylis ornata, a. a dextra 0,64 m., a sinistra 0,52, l. 0,54, cr. 0,21. Titulus diligenter exaratus litteris 0,035 altis optimeque conservatus ab epistylis distat 0,24 m. Edidit L. Škorpil 300. v. XIX, p. 8, n° VI, quem sequor.

Lapis m. Octobri a. 1895 in horto S. Tschilikini in suburbio Glinistsche dicto effossus servatur in tumulo Melek-Tschesmensi.

ΠΑΤΡΟΦΙΛΗ ΤΑΠΕΡΕΣΑΙΟ	Πατροφίλη Ταπερεσαίο(υ).
-------------------------	-----------------------------

Škorpilus litteratura et patris nominis scriptura niscus titulum ad quartum a. Chr. saeculum refert. Utrumque nomen in titulis Bosporanis primum hic obvenit.

389. Monumentum sepulcrum lapidis calcarii superne fractum, infra desinens in spinam basi infigendam, a. a dextra 0,56 m., a sinistra 0,48, l. 0,41, cr. 0,16. Tabula ornata erat anaglypho, cuius superior pars fractura periit; superest a dextra spectanti pars figurae muliebris longo vestitu, a sinistra ara vel sella lapidea; medius fuisse videtur lectus pedibus tornatis instructus. In anaglypho et in tituli litteris vestigia coloris rubri nonnullis locis apparent. Titulus anaglypho subscriptus litteris 0,032 m. altis bene etiam nunc legitur. Edidit L. Škorpil 300. v. XIX, p. 3, n° II (commemoratur titulus ibid., prot. p. 3). Idem imaginem photographica et ectypum benignissime misit.

Lapis m. Iunio a. 1895 ibidem ubi n° 223 repertus exstat in tumulo Melek-Tschesmensi.

ΡΩΜΗΓΥΝΗ
ΣΑΤΤΙΟΝΟΣ
ΧΑΙΡΕ

Ῥώμη γυνή
Σαττί(ω)νος·
χαῖρε.

Ῥώμης nomen muliebre exstat vol. II, n° 386; Σαττίωνος nomen inter Bosporana primum hic apparet.

390. In ratione reddita societatis Odessitanae a. 1889—90 (*Однѣмъ Имн. Одесскаго общества исторіи и древностей*), p. 47 inter res antiquas anno 1890 museo Melek-Tschesmensi inlatas commemoratur tabula sepulcralis repraesentans mulierem sellae insidentem, cuius inscriptio litteris vulgaribus reddita est. Hanc mentionem repetii *ЗИРАО*. v. V, p. 381, n° 261¹. Eundem lapidem breviter descripsit et titulum dedit vocibus discretis W. Grolich in ratione reddita soc. Odess. a. 1891 p. 34. Mense Januario a. 1893 Duhmbergius lapidis delineationem et descriptionem summa comitate mihi misit, quibus usus titulum repetii *ЗИРАО*. v. VII, p. 80. Lapidem bis in usu fuisse putat Duhmbergius, quoniam inferior eius pars superiore negligentius polita sit et in parte dextra litterae ΟΥ ex antiquiore titulo videantur superesse. Tabula est lapidis calcarii («дикаръ») integra, a. 1,15 m., l. 0,53, cr. 0,175, infra desinens in spinam basi infigendam. Superne ornata est aetomate sculpto, acroteriis et rosis tribus instructo pilisque suffulto, inter quas sculpta est mulier longo vestitu, sellae insidens pedibus scabello impositis, dextra pallam apud umerum sustinens, sinistra dextrum cubitum; a dextra spectanti adstat muliercula longo amictu, dextra vas cylindratum opertum tenens. Aliquot locis colorum vestigia supersunt. Titulus, si delineationi fides est, satis neglegenter exaratus est, sed bene adhuc conservatus.

ΦΙΛΟΥΣΑ
ΓΥΝΗ
ΙΚΕΣΙΟΥ ΟΥ
ΧΑΙΡΕ

Φιλοῦσα
γυνή
Ἰκεσίου·
χαῖρε.

391. Monumentum sepulcrale lapidis calcarii («δικάρη»), in duas partes fractum, a. 1,06 m., l. 0,54, cr. 0,11, superne ornatum aetomate sculpto, acroteriis et rosis tribus instructo; sub aetomate fornix est pilis duabus suffultus, sub quo sculptae sunt mulieres duae longo vestitu, capitibus opertis, altera sellae insidens, altera a dextra adstans facie ad spectantem conversa; pone sellam puella stat manibus vas tenens. Sub anaglypho titulus est aetatis Romanae, cuius versus superiores duo maioribus litteris exarati sunt, quam reliqui quattuor. Hos duos versus primus dedit Chr. Iast-schurschinski, *ИТУАК*. № XII (a. 1891), p. 83, n° 5. Totum titulum ad fidem imaginis photographicae dedi *Мам.* № 9, p. 53, n° 16. (Lapidis imago ad Grossii delineationem zincotypica quae dicitur arte expressa est in *Отч. Имн. Археол. Комм. за 1890 г.* p. 29, n° 15, unde eam hic appono). Cum vero epigrammatis v. 2 in imagine photographica difficilis esset lectu, de coniectura eum restitui adiutus ab Aug. Nauckio; aliter epigramma supplere proposuit V. Jernstedt in *ЖМНП* p. m. Nov. 1892, cl. phil. p. 64, cui ectypo chartaceo et apographo a Dubmbergio acceptis respondi ibid. m. Iunio a. 1893, cl. phil. p. 111. Posthac Jernstedtius aliam versus 2 lectionem acutissime inventam mecum communicavit, quam expressam habes in *Мам.* № 17, p. 81.

Lapidem m. Maio a. 1890 in horto Iacobi Tscherniavskii in suburbio Glinistsche dicto inventum Grossius emit et in museo Kertschiensi adservandum collocavit.

ΧΡΗΣΤΗ ΘΥΓΑΤΗΡ
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΧΑΙΡΕ
ΔΗΣ
ΜΕΛΛΟΓΑΜΟΝ ΜΕΚΟΡΗΝ ΑΠΕΝΟΣΦΙΣΕ ΒΑΣΚΑΝΟΣ Α
ΧΡΗΣΤΗΝ ΚΑΙ ΓΝΩΤΩΝ ΔΙΣ ΔΥΟ ΚΑΙ ΓΕΝΕΤΟΥ
ΜΗΤΡΟΣ ΕΜΗΣ ΦΘΙΜΕΝΗΣ ΟΣ ΝΗΠΙΑΧΟΝ ΜΕΚΟΜΙΣΣΑΣ
ΕΙΣ ΦΛΟΓΑ ΚΑΙ ΣΠΟΔΙΝΗΝ ΕΛΠΙΔΑΣ ΕΞΕΧΕΕΝ

Χρήστη θυγάτηρ
Ἀλεξάνδρου· χαῖρε.

Μελλόγαμόν με κόρην ἀπενόσφισε βάσκανος Ἄ(ι)δης
Χρήστην καὶ γ[νω]τῶν δις δ[ύ]ο καὶ γενέτου,
μητρὸς ἐμῆς φθιμένης ὅς νηπίαχόν με κομίσσας
εἰς φλόγα καὶ σποδὶν ἐλπίδας ἐξέχεεν.

Γνωτὸς adiectivum pro substantivo iam ab Homero usurpārī eodem sensu quo ἀδελφός s. ἀδελφή vix est quod moneam (v. Hom. *Il.* 3, 174; 13, 697; 15, 350; 22, 234 etc.); δύο apud scriptores interdum non declinatur (v. Hom. *Il.* 10, 253; 13, 407; Herod. III, 130; VIII, 82; Thuc. III, 89 etc.) et δις δύο pro τέσσαρες dictum poetico sermoni bene convenit. Versum 3 explicuit Jernstedtius l. l., ad versum vero quartum cf. titulum metricum Cyzicenum a Mordtmanno editum *Athen. Mitth.* IV, p. 15: ἐλπίδας ἐνθεμένη πυρὶ καὶ τάφῳ.

392. Tabula sepulchralis lapidis calcarii («дѣкарь») integra, infra desinens in spinam basi infigendam, a. 1,10 m., l. 0,43, cr. 0,12. Superne ornata est aetomate sculpto, acroteriis et rosa instructo; sub aetomate fornix est pilis suffultus, inter quas mulieres duae sculptae sunt longo vestitu, stantes facie conversa ad spectantem; ea quae ad dextram spectanti est, alteram toto capite superat. Anaglypho titulus subscriptus est aetatis Romanae, integer quidem, sed male conservatus. Ad fidem imaginis photographicae edidi *Mam.* № 9, p. 52, n° 13.

*Lapis a. 1891 a comite Bobrinskio de Tulmanno Kertschiensi emptus exstat in museo Kertschiensi.

ΧΡΥΣΑΘΥΓΑΤΗΡ
ΧΡΗΣΤΟΥ
ΤΡΟΦΙΜΗΔΕ
ΜΑΙΣΑΡΙΟΥΧΑΙΒΕ

Χρύσα θυγάτηρ
Χρήστου,
τροφίμη δὲ
Μακαρίου, χαῖ(ρ)ε.

393. Monumentum sepulchrale superne paululum fractum, infra desinens in spinam basi infigendam, a. 1,29 m., l. 0,38, cr. 0,15. Superest anaglyphum integrum, quo repraesentantur vir tunica amictus et mulier longo vestitu, capite operto, stantes iunctis dextris, a sinistra adstante puella. Titulus aetatis Romanae anaglypho subscriptus bene etiam nunc legitur (litt. a. 0,025). Ed. L. Jurgiewicz *300.* XIX, prot. p. 5 litteris vulgaribus. Exscripsi a. 1900.

*Lapis a. 1895 emptus servatur Odessae in museo societatis hist. et archaeologicae.

ΧΡΥΣΙΟΝΓΥΝΗ
ΓΑΣΤΕΙΟΣ
ΧΑΙΡΕ

Χρυσίων γυνή
Γάστειος
χαῖρε.

V. 1 apud Jurgiewiczium legitur ΧΡΗCΙΟΝ, fortasse operarum errore.

394. Monumentum sepulcrum integrum, infra spina instructum basi infigenda, a. 1 m., l. 0,58, cr. 0,24. Lapidis margines quadro ornati sunt (l. 0,05—0,08), in quo est anaglyphum magnum, repraesentans mulierem stantem facie ad spectantem conversa, laevae manus cubito columella suffulto 0,41 m. alta, dextra eidem columellae imposita, tunica ποδήρει et palla caput velante amictam. Totum anaglyphum bene conservatum est. In superiore lapidis margine titulus exaratus est litteris minutis (a. 0,011 m.) aetatis Romanae, qui bene etiam nunc legitur praeter extremas litteras, quarum partes superiores laesae sunt. Edidit L. Škorpil 300. v. XIX, p. 10, n° VIII, cuius apographum repeto.

*Lapis m. Octobri a. 1895 ab H. Zaporoschkio venditus conservatur in tumulo Melek-Tschesmensi.

ΧΡΥΣΙΟΝ ΗΡΑΚΛΕΙΔΟΥ ΥΓΑΤΗΡ ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ
ΔΕ ΓΥΝΗ ΧΑΙΡΕ

Χρυσίον Ἡρακλείδου θυγάτηρ, Διονυσίου
δὲ γυνή, χαῖρε.

395. Monumentum sepulcrum integrum lapidis calcarii mollioris, infra desinens in spinam basi infigendam, a. 0,85 m., l. 0,41, cr. 0,10. In angulis superioribus sub epistyllo angusto magnae rosae duae sculptae sunt. Sub eis in aedicula rudi arte sculpta est mulier stans facie ad spectantem conversa, tunica ποδήρει et palla capiti imposita amicta, a dextra adstante puella longo vestitu, manibus vas tenente. Sub anaglypho titulus est aetatis Romanae neglegenter scriptus et admodum detritus (litt. a. circa 0,015 m.). Ectypo chartaceo usus edidi *Mam.* № 23, p. 64, n° 16.

Lapis in Voikovii villa repertus (cf. ad n° 297) m. Februario a. 1896 museo Kertschiensi inlatus est.

ΧΡΥΣΙΟΝ ΓΥΝΗ
ΦΑΡΝΚΟΥ
ΧΑΙΡΕ

Χρυσίον γυνή
Φαρν(ά)κου
χαῖρε.

396. Fragmentum monumenti sepulcralis lapidis calcarii a partibus superiore, sinistra, inferiore mutilatum, a. 0,71 m., l. 0,44, cr. 0,20. Superest angulus dexter inferior anaglyphi, in quo apparet puella longo vestitu, stans facie ad spectantem conversa, dextra vas cylindratum tenens; ad sinistram basis est humilis, porro scabelli pars cum pedibus et vestis muliebris particula. Tituli sub anaglypho diligenter litteris grandioribus (a. 0,055) exarati dextra tantum pars superest. Edidi *Mam.* № 17, p. 56, n° 63.

Lapis m. Novembri a. 1892 museo Kertschiensi donatus est a Buxelio mercatore, qui dixit eum in oppido Kertsch inventum esse.

ΥΝΗΙΔΡΟΥ
ΧΑΙΡΕ

[Ἡ δεινα γ]υνή<ι> Δρού-
[σου]· χαῖρε.

Tituli litteratura et Drusi nomen (quod in Bosporo saepius iam obvenit) probant monumentum ad imperatorum Romanorum aetatem pertinere.

397. Tabula lapidis calcarii a sinistra mutila, a. 0,82 m., l. ut nunc est 0,26—0,40, cr. 0,11. In parte anaglyphi superstite sculpta est mulier longo vestitu, capite operto, stans sub fornice. Tituli aetatis Romanae litteris 0,02 altis exarati pars sinistra periit. Ed. Škorpil 300. v. XXII, p. 103, n° 14.

Lapis m. Ianuario a. 1896 in suburbio Glinistsche inventus exstat in tumulo Melek-Tschesmensi.

ΩΣΘΥ
ΕΡΩΤΟΣ

.....ως θυ-

[γάτηρ?] "Ερωτος·

[χαῖρε?]

V. 1 ab initio septem fere litteras periisse scripsit Škorpilus.

e) Tituli sepulcralis fragmentum incertum.

398. Frustum lapidis arenarii a. 0,11 m., l. 0,16 m. A sinistra videtur exstare margo. E titulo, qui lapidi incisus erat, non supersunt nisi v. 1 unius litterae vestigium (videtur fuisse Μ) et v. 2 quinque litterae, quarum altitudo variat inter 0,015 et 0,018. Ectypo chartaceo usus edidi *Mam.* № 23, p. 64, n° 17.

Lapis m. Septembri a. 1894 repertus in agro prope tumulum, in quo lapis n° 231 detectus est, ab A. I. f. Voloschkevicz museo Kertschiensi donatus est.

M.....

Ἀντιγ[ένους].

Sectio 2. Tituli sepulcrales peregrinorum.

a) Tituli Graecorum.

399. Monumentum sepulcrum lapidis calcarii superne fractum, infra desinens in spinam, a. ut nunc est 0,44 m., l. 0,39, cr. 0,08. Tituli olim monumento inscripti non superest nisi ultima vox, quae mulieris defunctae ἐθνικὸν significat (litt. a. 0,03). Ed. Škorpil 300. v. XXII, p. 60, n° 4.

Lapis m. Aprili a. 1899 in praedio Elteghen inventus exstat in tumulo Melek-Tschesmensi.

ΗΡΑΚΛΕΙΩ
ΤΙΣ

[Ἡ δεινα]

Ἡρακλειῶ-

τις.

Titulum propter litteraturam ad IV a. Chr. saeculum esse referendum scripsit Škorpilus.

400. Monumentum sepulcrum lapidis calcarii durioris inferne fractum, a. a dextra parte 1,24 m., a sin. 1,13, l. 0,54, cr. 0,14. Ed. L. Škorpil 300. XXI, p. 185, n° I, quem sequor (commemoratur titulus ibid. v. XX, prot. p. 1).

Lapis m. Februario a. 1896 prope oppidum Kertsch inventus («за Братскою церковью, на землѣ Т. Овсѣенко, по лѣвую сторону отъ дороги, ведущей изъ Керчи къ Новому карантину»), servatur in tumulo Melek-Tschesmensi.

ΦΙΛΟΞΕΝΟΣ
ΣΤΡΑΤΩΝΑΚΤΟΣ
ΘΕΥΔΟΣΙΕΥΣ

Φιλόξενος

Στρατώννακτος

Θευδοσιεύς.

Titulum ad. IV a. Chr. saeculum rettulit Škorpilus litteraturae indiciiis nusus.

401. Basis quadrangularis marmoris leucophaei¹⁾, superne et inferne ornata epistyliis, a. 0,41 m., l. 0,21 totidemque crassa. Titulus diligenter scriptus est et bene conservatus (litt. a. 0,02). Edidi *ЗНРАО*. v. V, p. 382, n° 290¹, usus comitis Bobrinskii apographo, quod postea cum imagine photographica contuli. (Habet etiam Iastschurschinski, *ИТУАК*. № 14, p. 10, qui lapidem vidit apud H. Zaporoschskium).

*Lapis exstat in museo Kertschiensi.

ΠΥΘΑΡΗΤΟΣ ΙΟΛΕΩ ΚΟΛΟΦΩΝΙΟΣ	Πυθάρητος Ἰόλεω Κολοφώνιος.
----------------------------------	-----------------------------------

Dialectus ionica est, quae homini Colophonio optime convenit. Titulum quarto a. Chr. saeculo vix esse recentiore dixerim.

402. Tabula lapidis calcarii latior quam altior (a. 0,66 m., l. 0,91, cr. 0,18), superne et inferne epistyliis ornata. Titulus uno versu compositus, bene adhuc conservatus, superiori margini propior est quam inferiori. Ad imaginem photographica edidi *Mam.* № 9, p. 52, n° 15.

*Lapis a. 1891 a comite Bobrinskio de Tulmanno emptus exstat in museo Kertschiensi.

ΒΑΤΤΑΣ ΠΟΛΥΔΟΞΟΥ ΧΕΡΣΟΝΗΣΙΤΗΣ ΓΕΝΟΣ

Βάττας Πολυδόξου Χερσονησίτης γένος.

Litteratura mihi videtur tertii a. Chr. saeculi esse. Accusativus limitativus γένος defuncti ἐθνικῶ additus in titulis orae septentrionalis Ponti Euxini nusquam adhuc comparuit. Ceterum Th. Zieliński prof. cl. acutissime animadvertit addito hoc accusativo effici verum senarium.

403. Tabula lapidis calcarii a. 0,90 m., l. 0,33, cr. 0,10, infra desinens in spinam basi infigendam, superne ornata aetomate rudi, sub quo titulus exaratus est litteris pulchris (a. 0,035), qui integer superest. Edidi *ЗНРАО*. v. V, p. 382, n° 301¹ Bobrinskii apographo usus et iterum, imagine photographica inspecta, *Mam.* № 9, p. 50, n° 10.

1) Iastschurschinskii dicit esse columellam marmoris nigri.

*Lapidem a. 1891 comes Bobrinskoi ab Herm. Zaporoschskio emit et museo Kertschiensi intulit.

ΑΘΗΝΑΙΣ
ΧΙΗ

Ἀθηναῖς
Χίη.

Titulus Chiaie mulieris defunctae nomen continens quarto a. Chr. saeculo vix est recentior.

b) Tituli Iudaeorum.

404. Fragmenta duo tabulae lapidis calcarii mollioris, a. max. 0,40 m., l. 0,35, cr. 0,08. In quadro 0,04 fere lato tituli duo scripti sunt, alter hebraicus, alter graecus, sulco profunde exarato divisi. E titulo hebraico fines trium versuum supersunt, graecus litteris imparibus (altitudine variante inter 0,015 et 0,03 m.) incisus duobus locis mutilatus est. Ectypum chartaceum humanissime misit Škorpilus, qui et ipse titulum graecum edidit 300. v. XXII, p. 107, n° 20.

Lapis m. Septembri a. 1899 prope oppidum Kertsch inventus est («возлѣ лазарета, расположеннаго по лѣвую сторону отъ шоссе, ведущаго въ Керченскую крѣпость») cum aliis monumentis sepulcralibus hebraicis aliquot, quorum quattuor candelabris ornata sunt, sed aut carent titulis, aut prorsus evanidos praebent. Lapidem titulis praeditum museo Melek-Tschesmensi donavit Alexius Peruanski gymnasii Kertschiensis alumnus.

ὑπὲρ ἀ[ναπ]-
αύσεω[ς Ἰσα]αχί-
ου το[ῦ] μακαρι-
ω[τ]άτου· ε(ι)ρ(ή)νη
[καὶ] ἀν(ά)παυσις.

Titulum graecum propter litteraturam ad IV potissimum p. Chr. saeculum rettulerim. De titulo hebraico D. A. f. Chwolson prof. cl. a nobis rogatus haec scripsit: «Die drei hebräischen Worte oben links bilden augenscheinlich die Schlussworte von drei, wie es scheint, ziemlich langen Zeilen, welche die Namen der Verstorbenen enthalten.»

verloren gegangen sind. Das Fehlende mit *Sicherheit* zu ergänzen ist nicht möglich. Es ist auch nicht ausgeschlossen, dass hier auch noch eine vierte Zeile oben ganz fehlt; denn über dem ה im erstem Worte scheint sich noch die Spur eines Buchstaben zu finden. Entsprechend dem griechischen Texte dieses Steines und nach Analogie anderer hebräischen Grabinschriften mag unsere Inschrift *vielleicht* wie folgt gelautet haben:

1) [זה הקבר למנוחת יצחק זכרנו ל] ברכה

2) [ה. . . . .] נער

3) [תנוח נפשו במנוחה] ושלום

D. h. 1) [*Dieses Grab ist zur Ruhestätte für Isaac, dessen Andenken*] *gesegnet sei*

2) [. . . . .] *der Jüngling (oder des Jünglings).*

3) [*Seine Seele verbleibe (wörtlich: ruhe) in Ruhe*] *und Frieden.*

Die Schrift, besonders das *mem* finale in ושלום, ist alterthümlich und *kann* aus dem IV oder auch aus dem III. Jahrhundert herrühren».

405. Tabula lapidis calcarii a. 0,89 m., l. 0,38, cr. 0,12, in superiore parte ornata candelabro Iudaico, rudi arte exarato. Sub candelabro nomen defuncti maximis litteris (a. 0,07—0,075 m.) neglegenter scriptum est. Ed. L. Škorpil 300. v. XXI, p. 210, n° XX, cuius exemplum repeto.

Lapis m. Februario a. 1897 in horto C. Werle civis Kertschiensis inventus exstat in tumulo Melek-Tschesmensi.

C E I M W N	Σείμων.
-------------	---------

Titulum ad aetatem Romanam recentiore rettulit Škorpil litteraturae indiciis nisus. Idem monuit Σείμων pro Σίμων esse scriptum.

CLASSIS OCTAVA.

Varia.

406. Angulus dexter inferior tabulae marmoreae a. 0,20 m., l. 0,24, cr. 0,016. Titulus litteris grandioribus incisus optime conservatus est. Ad imaginem fotogr. edidi

Lapidem m. Februario a. 1893 M. Fein museo Kertschiensi vendidit dicens eum in aula quadam prope vetus coemeterium repertum esse.

.....
 [..... μεγ]άλων ὡς-
 [..... βασιλέως Σα]υρομάτου
 [..... σ]υνπαρον-
 [τ .....]στον τῆς φι-
 [..... π]αρά τοῦ βασιλέως
 ..... βόας ὑποζυγίους
 [..... δ]όξης ὁ ἀνὴρ ἔτυχεν.

Titulus videtur admodum fuisse latus; sed fragmentum quod superest tam exiguum est, ut neque argumentum tituli neque aetas accuratius definiri queat.

407. Fragmentum tabulae lapidis calcarii, superne et inferne mutilatum, a. 0,48 m., l. 0,44, cr. 0,12. In superiore lapidis parte titulus exaratus est grandibus (a. 0,04) saeculi IV a. Chr. litteris, quae in imagine photographica optime dispiciuntur. Ad comitis Bobrinskii apographum edidi *ЗНРАО*. v. V, p. 382, n° 315¹ et iterum ad imaginem photographica *Mam.* № 9, p. 50, n° 11. Habet etiam Chr. Iastschurschinski *ИТУАК*. № 12, p. 84.

*Lapis a. 1891 a comite Bobrinskio de Herm. Zaporoschskio emptus servatur in museo Kertschiensi.

Α Π Ο Λ Λ Ω Ν		·	Ἀπόλλων
Κ Υ Λ Ι Α Ν Ι Ο Σ			

Titulus videtur esse integer; sed cur dei nomen recto casu lapidi inscriptum sit et quid Κυλιάνιος significet, certo dici nequit.

408. Tabula lapidis calcarii superne et inferne fracta, a. ut nunc est 0,24 m., l. 0,245, cr. 0,095. Titulus adcurate exaratus optime etiam nunc legitur (litt. a. 0,03). Litteris vulgaribus edidit Chr. Iastschurschinski *ИТУАК*. № 12, p. 83, n° 6. Commemoratur etiam in *Ому. Имн. Археол. Комм.* a. 1890, p. 29. Nos utimur ectypo chartaceo, quod benignissime misit Duhmbergius, et Th. Grossii delineatione.

Lapis aestate a. 1890 in suburbio Glinistsche inventus in sepulcro nunc adservatur in tumulo regio.

| ΜΕΛΗΜΑ |

Duhmbergius diserte scripsit tabulam superne tantum et inferne esse fractam. In Grossii delineatione supra et infra litteras spatium vacuum satis magnum comparet, in ectypo praeter sex illas litteras nullum aliarum litterarum vestigium dispicitur. Patet igitur titulum esse integrum; sed quam ob causam sola haec vox μέλημα lapidi sit inscripta, nescire me fateor.

409. Pars tabulae lapidis calcarii in duas partes fracta, a. 0,26 m., l. 0,61, cr. 0,11. Titulus exaratus est litteris grandibus quidem (a. 0,066), sed negligentibus, e duobus plerumque ductibus constantibus. Edidi *Mam.* № 17, p. 28, n° 4.

Lapidem m. Novembri a. 1892 M. Fein museo Kertschiensi vendidit adfirmans eum in suburbio Glinistsche dicto esse repertum.

"Ἀστρα τὰ δὴ | προβέβηκε...

Cf Hom. *Il.* X, 242: ἄστρα δὲ δὴ προβέβηκε... Difficile sane dictu est, quonam consilio particula haec versus Homerici lapidi sit incisa; sed si litterarum formam spectemus, facile conici potest nihil aliud id esse nisi discipuli lapicidae exercitium.

410. A. B. f. Oreschnikovius a. 1891 misit mihi ectypum chartaceum litterarum aliquot, quae supersunt in fragmento marmoris candidi a. 0,10 m., l. 0,09, cr. 0,025, quod ex oppido Kertsch Mosquam asportatum in museo historico servatur. Edidi *ЗНРАО.* v. V, p. 376, n° 27².

ΚΟΤ
ΦΙΛΟΓ
ΚΑΙΚ

.....
Κότ[υος] . . .
φιλο[ρωμαίου] . . .
καὶ κ. . .

Videtur in lapide Cotyis regis nomen esse scriptum.

Tria quae sequuntur fragmenta item Mosquae in museo historico conservata ad fidem ectyporum chartaceorum ab Oreschnikovio missorum edidi *ЗНРАО.* v. IV, p. 131, nn° 165¹⁰⁻¹² inter titulos Olbiopolitanos. Sed postea Oreschnikovius per litteras mecum communicavit haec fragmenta ad eam collectionem pertinere, quam Podschivalovius museo intulerat, ab E. Lutzenko acquisitam. Cum vero Lutzenko res antiquas Kertschiae maxime conlegerit, non Olbiae, dubium non est, quin haec fragmenta in titulorum Bosporanorum seriem sint referenda. Dixi de his *ЗНРАО.* v. V, p. 383.

411. Fragmentum tabulae marmoreae ab omnibus partibus mutilum, a. max. 0,03 m., l. max. 0,11, cr. 0,072 (pars postica item fracta est), litt. a. circa 0,01.

ΜΟΝΒΑΛΙ / -
ΥΣΚΑΙΤΡΟΠΛ
-ΛΛ

412. Simile fragmentum a. max. 0,09 m., l. max. 0,05, cr. 0,083, litt. a. 0,02.

ΟΝ
ΠΕΛ
ΕΝC
ΙΑ

413. Simile fragmentum a. max. 0,08 m., l. max. 0,05, cr. 0,045, litt. a. 0,018.

ΙΑΛ
ΞΞΑ
ΠΕ

414. Fragmentum tabulae marmoreae ab omnibus praeter superiorem partibus mutilatum, a. 0,09 m., l. 0,08, cr. 0,03, litteris 0,015 altis inscriptum. Ectypum chartaceum m. Aprili a. 1900 misit Škorpilus.

Lapis in clivo septentrionali Mithridatis montis repertus exstat in tumulo Melek-Tschesmensi.

ΑΩΙΛ
ΤΟΥ
ΚΟ

415. Fragmentum tabulae marmoreae a. 0,03 m., l. 0,135, cr. 0,05, in quo supersunt sex litterae ultimi tituli versus. Apographum m. Martio a. 1900 misit Škorpilus.

Fragmentum in Mithridatis monte inventum servatur in tumulo Melek-Tschesmensi.

ΝΤΩΝΑΥ

416. Fragmentum tabulae marmoris candidi a. 0,42 m., l. 0,33, cr. 0,12. Supersunt reliquiae tituli aetatis Romanae recentioris, admodum illae quidem detritae. Edidi *Mam.* № 17, p. 29, n° 5.

*Lapidem Herm. Zaporoschskius m. Augusto a. 1893 vendidit museo Kertschiensi.

HT
ΠΟΔΙΕΠ
ΡΥΛΩΝ
CΠΟΥΤ
ΑΘΗΝC
—

417. Fragmentum marmoris candidi, fortasse ad basin statuae pertinens, a tribus partibus mutilatum, a. 0,22 m., l. 0,17, cr. 0,17. Litterae superstites altae sunt 0,033. Museo Kertschiensi vendidit m. Maio a. 1892 V. Schulin civis Kertschiensis. Edidi *Mam.* № 17, p. 29, n° 6.

K /
ΙΦ
MT

X. PHANAGORIA ET VICINIA.

(Paeninsula Tamanica).

CLASSIS SECUNDA.

Tituli dedicatorii.

418. Basis integra marmoris candidi, a. 0,32 m., l. 0,875, cr. 0,69. Latera videntur primitus superne et inferne epistyliis fuisse ornata. In superficie foramen exstat oblongum (long. 0,66 m., lat. 0,43), quod patet statuae imponendae inservisse longis vestibis amictae; statuam naturali hominum statura aliquanto minorem fuisse putat Duhmbergius. Fronti titulus diligenter incisus est litteris 0,025 altis, hodie nonnullis locis laesus. Ectypo et imagine photographica usus edidi *Mam.* № 23, p. 52, n° 1.

Basis una cum n° 420 et statua militis adolescentis barbari e calcario lapide sculpta¹⁾ m. Iulio a. 1896 reperta est in paeninsula Tamanica prope P. Semeniakae centurionis villam 450 fere passibus a statione Sennaja dicta, meridiem versus a via publica. Uterque lapis sepulcro veteri operiendo inserviebat; inde patet eos non in situ repertos esse. Omnia monumenta reperta Semeniaka museo Kertschiensi dono dedit.

ΑΡΧΟΝΤΟΣ ΠΑΝΑΓΟΡΕΩΝ ΕΘΗΚΕΝ
ΑΦΡΟΔΙΤΗΙ ΟΥΡΑΝΙΗΙΑ ΠΑΤΟΥΡΟΜΕΔΕΟΥΣ
ΑΡΧΟΝΤΟΣ ΠΑΙΡΙΣ ΑΔΕΟΣ ΒΟΣΓΟΡΟΥ ΚΑΙ
ΘΕΥΔΟΣΙΗΣ ΚΑΙ ΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣ ΣΙΝΔΩΝ ΚΑΙ
ΜΑΙΤΩΝ ΠΑΝΤΩΝ

1) Huius statuae imago exstat in *Отч. Им. Арх. Комм. за 1896 г.*, p. 124, n° 441.

Dedicantis nomen ex coniectura tantum restitui potest, reliqua vero omnia bene etiam nunc leguntur.

Ἀ[πολλών]ιος Φαναγόρειω [ἄ]νέθηκεν
Ἀφροδίτῃ Οὐρανίῃ Ἀπατούρου(υ) μεδέουση[ι]
ἄρχοντος Παιρισάδεος Βοσπόρου καὶ
Θευδοσίης καὶ βασιλεύοντος Σίνδων καὶ
Μαῖτων πάντων.

De Veneris epitheto quod est Ἀπατούρου μεδέουσα v. quae adnotavimus v. II p. 18 ad n° 19. Positus est titulus regnante Paerisade I, Leuconis filio (347—309 a. Chr.), qui Bospori et Theodosiae archon nuncupatur et Sindorum Maïtarumque omnium rex, ut in aliis titulis compluribus (v. vol. II, n° 10, 11, 345; cf. praef. p. XXXIV). Φαναγόρειω nomen, quo pater dedicantis utebatur, de nomine conditoris Phanagoriae commonet; cum vero conditoris nomen in urbe ab eo condita diligenter memoria conservari sit consentaneum, monumentum nostrum Phanagoria provenire vel maxime est veri simile, et locus, ubi id repertum sit, maximi nobis videtur esse momenti ad comprobendam opinionem iam diu propositam¹⁾ hanc urbem sitam fuisse prope stationem hodiernam Sennaja dictam, ubi nunc est Semeniakae villa. Quod superest, monendum est titulum nostrum probare Phanagorenses ipsos nomen conditoris Φαναγόρης, -εω scripsisse (quae forma exstat ap. Stephanum Byz. s. v. Φαναγόρεια et [Scyl.] s. v. Σίνδοι et Anon. *Per.* § 46), non Φαιναγόρας, ut scribunt Eustathius (*ad Dion. Perieg.* v. 549) et Arrianus (*ibid.*).

419. Fragmentum tabulae lapidis calcarii ab omnibus praeter sinistram partibus mutilatum, a. max. 0,18 m., l. 0,18, cr. 0,09. Quae e titulo supersunt, bene etiam nunc leguntur (litt. a. 0,023). Chr. Iastchurschinski titulum in oppido Kertsch apud B. Savitzkium exscripsit, qui eum a. 1891 in vico Taman acquisiverat, et edidit *ИТУАК*. № 15 (a. 1892), p. 95. Anno 1892 Savitzkius lapidem societati quae dicitur «Крымскій горный клубъ» donavit et Ialtam misit. Al. Ph. f. Preobraženski inspector progymnasii Ialtensis, quem rogavi ut mihi apographum vel ectypum mitteret, summa comitate lapidem ipsum misit. Apographum meum edidi *ЗИРАО*. v. VII, p. 89, n° 347¹, lapidem vero Preobraženskio remisi.

Litteratura est quarti a. Chr. saeculi. V. 2 indicat aram deo alicui dedicatam esse, a versu vero tertio incipit temporis indicatio eodem modo composita, quem Spartocidarum temporibus Leuconis I et Paerisadis I in usu fuisse scimus (v. *IosPE*. v. II, nn^o 6—8, 10, 11, 343—347). Quorum titulis nusus fragmentum nostrum ita restituendum propono:

..... ὁ δεῖνα
 [Ἀγ]υαίο[υ?..... ἀνέθηκεν]
 τὸμ βωμ[ὸν.....]
 ων ἄρχο[ντος Παιρισάδεος Βοσπόρου καὶ]
 Θεοδοσ[ίης καὶ βασιλεύοντος Σίνδων
 κα]ἰ Τορ[ετῶν. . .

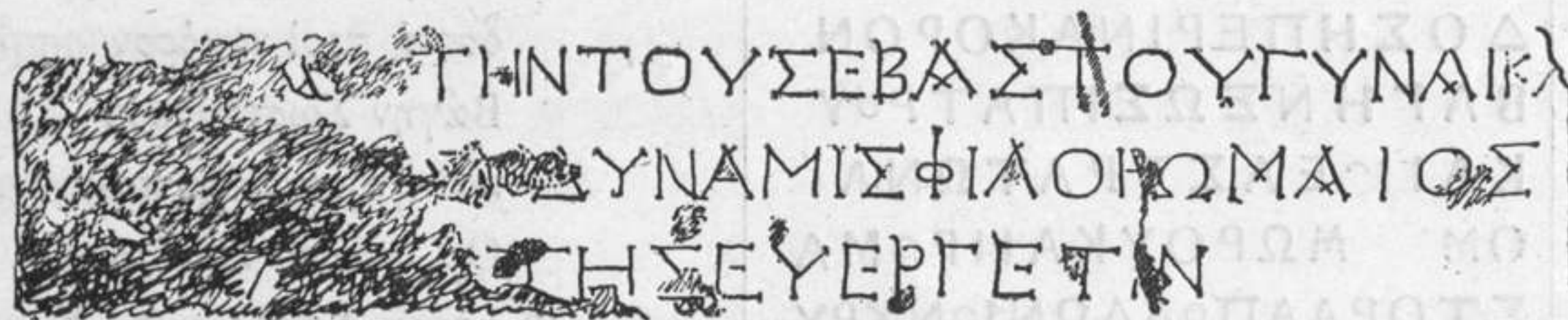
Cf. vol. II n° 344.

CLASSIS TERTIA.

Tituli honorarii.

420. Basis marmoris leucophaei angulis fractis, a. 0,43 m., longa 0,92, l. 0,53. In fronte, cuius sinistra pars temporis iniuria perquam est detrita, titulus exaratus est litteris diligenter quidem, sed leviter incisis (litt. a. 0,032). Ectypo chartaceo usus edidi *Mam.* № 23, p. 56, n° 4.

Lapis una cum n° 418 repertus exstat in museo Kertschiensi.

Quamvis versuum initia laesa sint, titulus certissime restituitur ita:

[Λιουί]α[ν] τὴν τοῦ Σεβαστοῦ γυναῖκα
 βασίλισσα] Δύναμις φιλωρώμαιος
 [τὴν ἑαυ]τῆς εὐεργέτιν.

Videmus ex hoc titulo Dynamin non Augusto solum (v. vol. II, n° 354 et v. IV, n° 201), sed etiam Liviae uxori eius statuas dicasse.

CLASSIS QUARTA.

Tituli conlegiorum.

421. Tabula marmoris candidi superne et inferne fracta, a. ut nunc est (a sinistra) 0,50 m., l. 0,28, cr. 0,145—0,10. Supersunt in ea viginti versus, e quibus quinque mutilati sunt. Litterae dicuntur pleraeque esse pulchrae, perita manu qua par erat diligentia exaratae, exceptis nonnullis in fine negligentius a quadratario festinante incisis. Recentiore aetate videtur lapis ad exstruendum aedificium aliquod esse adhibitus, quoniam partis posticae dimidium per totam longitudinem consulto abscisum est. Titulum edidit Vl. Michalevski *ИТУАК*. № 19 (a. 1893) p. 105—114, addita imagine in lapide expressa. Inde minusculis litteris repetii *ΣΗΡΑΟ*. v. VII, p. 90—93, n° 365¹.

Lapidem, qui diceretur in vico Taman inventus esse, m. Novembri a. 1893 hominem quendam rerum antiquarum studiosum acquisivisse dixit Michalevskius. Škorpilus per litteras me certiore fecit hunc Vl. Ciechanovskium esse virum militare; qui cum ex oppido

1 ΛΕΩΣ
 ΚΟΤΥΟΣΥΙ
 ΣΑΥΡΟΜΑΤΟΥ
 ΡΟΣΚΑΙΦΙΛΟΡΩΜΑΙΟΥ
 5 ΕΥΣΕΒΟΥΣ ΗΣΥΝΟ
 ΔΟΣΗΠΕΡΙΝΑΚΟΡΟΝ
 ΒΑΓΗΝΣΩΣΙΠΑΤΡΟΥ
 ΚΑΙΙΕΑΣΤΡΑΤΩΝΑ
 ΟΜ ΜΩΡΟΥΚΑΙΙΡΟΜΑ
 10 ΣΤΟΡΑΑΠΟΛΛΩΝΙΟΝΧΡΥ
 ΣΑΛΙΣΚΟΥΚΑΙΓΡΑΜΜΑ
 ΤΕΑΑΓΑΘΟΝΠΟΛΕΜΟΚΡΑ
 ΤΟΥΚΑΙΦΙΛΑΓΑΘΟΝΜΥΡΕΙ
 ΝΟΝ Β ΚΑΙΟΙΛΟΙΠΟΙΘΙΑΣΙΤΑΙ
 15 ΚΑΛΟΥΣ ΜΥΡΕΙΝΟΥ
 ΜΕΓΗΣ ΜΗΝΑ
 ΔΗΜΟΚΡΑΤΗΣ ΔΑΔΑ
 ΑΡΙΣΤΑΓΟΡΑΣ ΑΓΑΘΟΥ
 ΔΑΔΑΣ ΑΠΟΛΛΩΝΙ
 20 ΣΤΗΛΙΤΤΑ

.....
 [βασιλεύοντος βασι]-
 1 λέως [Τιβερίου Ἰουλίου]
 Κότυος, υἱ[οῦ βασιλέως]
 Σαυρομάτου, [φιλοκαίσα]-
 ρος καὶ φιλορωμαίου,
 5 εὐσεβοῦς, ἡ σύνο-
 δος ἡ περὶ νακόρον
 Βάγην Σωσιπάτρου
 καὶ ἰ[ρ]έα Στράτωνα
 Ομ..μώρου καὶ ἱρομά-
 10 στορα Ἀπολλώνιον Χρυ-
 σαλίσκου καὶ γραμμα-
 τέα Ἀγαθὸν Πολεμοκρά-
 του καὶ φιλάγαθον Μυρεϊ-
 νον β' καὶ οἱ λοιποὶ διασῖται·
 15 Καλοῦς Μυρεῖνου
 Μέγης Μηνᾶ
 Δημοκράτης Δάδα
 Ἀρισταγόρας Ἀγάθου
 Δάδας Ἀπολλωνί[ου]
 20 Ἡλίττα

Kertsch Odessam migraret, lapidem secum abstulisse dicitur. Vere a. 1900 Odessae audiui Ciechanovskium nuper esse mortuum, sed ubinam lapis hodie lateret, explorare non contigit. Itaque titulum e Michalevskii tabula hic exscribo¹⁾.

Qui v. 2 commemoratur rex Cotys est Cotys II, quem inter annos 123/4 et 131/2 p. Chr. in Bosporo regnasse docent nummi (v. *IosPE*. v. II, praef. p. XLVII). Alii duo reges Bosporani, quibus idem erat nomen, ideo hic intellegi non possunt, quod Cotys I Aspurgi filius fuit, Cotys III Rhescuporidis II filius. Cotys II patrem fuisse Sauromaten I ex hoc demum titulo certo cognovimus.

Utrum ea, quae in lapide leguntur, ad subscriptionem donarii pertineant, a sodalibus conlegii deo alicui oblatis, an ad sodalium catalogum, non liquet; ideo tituli praescripta certa ratione restitui non possunt. E conlegii magistratibus, qui in titulis Bosporanis et Tanaiticis commemorantur, primum hic obveniunt νακόρος et ιερομάστωρ. Illius nomen et officia e scriptoribus et titulis dudum novimus²⁾, hic, quantum scio, aliunde non est notus. Cum nomen hoc eiusdem sit radicis, cuius sunt μαστήρ, μαστρός, μαστεύω, significare debet *sacrorum exploratorem*, scilicet magistratum, qui sacrificia facienda et dies festos adornandos curabat; itaque officia eius similia fuisse puto officiis τῶν ιεροποιῶν, quos cum in civitatibus novimus, tum in conlegiis.

Quod in conlegio, cuius est hic titulus, duo magistratus erant aliunde ignoti et aberant alii duo, quos in aliis conlegiis novimus, scilicet συναγωγός et παραφιλάγαθος, inde videtur explicandum, quod alia conlegia aliis legibus utebantur; quae cum diversa aetate a variis conlegiorum conditoribus essent latae, factum est, ut in aliis conlegiis alia essent magistratuum nomina et officia.

Virorum nomina, quae in hoc titulo leguntur, in aliis quoque inscriptionibus Bosporanis aut Gorgippensibus aut Tanaiticis occurrunt (v. indices voll. II et IV) praeter Χρυσάλισκον (v. 10—11) et nomen illud v. 9 inscriptum, quod certa ratione restituere non contigit (haud scio an legendum sit Ὁ[νησιδ]ώρου).

CLASSIS QUINTA.

Tituli sepulcrales.

422. Monumentum sepulcrum lapidis calcarii ab omnibus partibus praeter dextram fractum, a. a dextra 0,46 m., a sinistra 0,27, l. 0,60, cr. 0,18. Ornatum erat duobus anaglyphis, quorum inferius lapide fracto prorsus periit, superioris pars inferior servata est.

1) Tabulam ipsam hic repetere non e re esse duco, quoniam non ad ectypum chartaceum aut imaginem

ler's Handbuch d. class. Alterthumswiss. 5 B. 3 Abth.), p. 35; P. Foucart, *Des assoc. relig. chez les Grecs*, p. 22; G. Buechner, *De neocoria*, diss. Giss. 1888.

Repraesentatur vir lecto incumbens, cui mensa tripes adposita est vasibus onusta; ad sinistram spectanti mulier sellae insidet pedibus scabello impositis, in angulo dextro puerulus stat manu ad virum porrecta. Inter anaglypha titulus aetatis Romanae inter lineolas scriptus est litteris 0,02 altis. Ed. L. Škorpil 300. v. XXI, p. 201, n° XII, quem sequor.

Lapis m. Iunio a. 1896 in vico Taman repertus exstat in tumulo Melek-Tschesmensi.

ΛΩΝΙΕΠΑΤΗΡΒΟΙΔΑ
ΧΑΙΡΕ

[Ἀπολ]λώνιε, πατήρ Βοίδα,
χαῖρε.

Βοίδα nomen nondum obvenisse in titulis Bosporanis animadvertit Škorpilus. Cur in titulo defuncti *filius* sit nominatus, diximus ad n° 236.

423. Monumentum sepulcrale lapidis calcarii («дикарь») a. 1,06 m., l. 0,53, cr. 0,14, supra ornatum acanthi folio sculpto. Ab epistylío 0,22 m. distat titulus pulchris litteris scriptus (a. 0,035). Edidit L. Škorpil 300. XVIII, p. 181, n° VIII. Idem nobis humanissime misit imaginem photographica.

Lapis in vico Taman repertus exstat in tumulo Melek-Tschesmensi.

ΑΤΟΥΣ
ΑΤΑΧΑΙΩ

Ἀτοῦς
Ἀταχαίω.

Titulus videtur quarto a. Chr. saeculo non esse recentior.

424. Fragmentum (angulus sinister superior) monumenti sepulcralis lapidis calcarii a. 0,66 m., l. 0,44, cr. 0,175. Superne ornatum erat epistylío, sub quo eques sculptus est equo stanti insidens dextrorsum converso (anterior equi pars fracta est); pone alter equus dimidia parte apparet. In epistylío superest pars tituli aetatis Romanae diligentissime incisi optimeque conservati (litt. a. 0,027). Ad fidem ectypi chartacei edidi *Mam.* № 17, p. 47, n° 41.

Lapis m. Maio a. 1894 in vico Taman repertus exstat in museo Kertschiensi.

ΔΟΥΛΑΕ Θ

Δορύλαε Θ[....., χαῖρε].

425. Monumentum sepulcrum lapidis calcarii superne fractum, a. max. 1,15 m., l. 0,60, cr. 0,15. Primitus ornatum erat anaglypho, quod lapidis fractura prorsus fere periit: non supersunt enim nisi infimae partes sellarum duarum, quibus mulieres insidebant pedibus scabellis impositis, et in angulis infimae partes duarum puellarum. Huic anaglypho subscriptus erat titulus, qui recentiore aetate altero anaglypho sculpto deletus est ita, ut in marginibus tantum vestigia eius supersint: in margine sinistro litterae **N** et **M** satis bene etiam nunc dispiciuntur. Altero hoc anaglypho repraesentantur milites duo stantes facie ad spectantem conversa, tunicis et chlamydibus amicti et calceati, dextris hastas tenentes, sinistris scuta, quibus media corpora operiuntur, armati gladiis, ad sinistra femora pendentibus. Huic anaglypho alter titulus neglegenter inter lineolas subscriptus est (litt. a. 0,03), qui bene etiam nunc legitur. Edidit L. Škorpil *300*. v. XXI, p. 201 sq., n° XIII. Idem nobis imaginem photographica et ectypum chartaceum suppeditavit.

Lapidem m. Iunio a. 1896 in vico Taman inventum museo Melek-Tschesmensi vendidit B. Scheremetjev.

A. 413 Bosp. = 116 p. Chr.

ΚΑΛΛΙΘΕΝΗCONΗCΙΜΩΙ
ΤΩΕΙΔΙΩΓΝΗCΙΩΦΙΛΟΥ
ΚΑΛΛΙΘΕΝΟΥ ΜΝΗΜ·ΙC
ΧΑΡΙΝΕΝΤΩΕΤΙΓΙΥ

Καλλισθένης Ὀνησίμωι
τῷ εἰδίῳ γνησίῳ φίλ(ω)
Καλλισθένου μνήμ(η)ς
χάριν ἐν τῷ ἔτ(ε)ι γιυ.

Škorpilus non putat ultimum versus primi ductum pro iota quod dicitur adscripto accipiendum esse, quippe quod aliis dativis non sit additum; sed cum aetate Romana iota illud modo additum sit in titulis, modo omissum, mea quidem sententia nihil obstat, quominus hic quoque eandem agnoscamus neglegentiam. Idem v. 3 extr. legit ΜΝΗΜ·ΙC; sed ego inter alterum Μ et Ι non lineolam dispicio, sed punctum, quod casu exstitisse puto.

Quadratarus bis errasse nobis videtur, cum gen. φίλου poneret pro dativo et inter Onesimi nomen et patris eius verba quae sunt τῷ ἰδίῳ γνησίῳ φίλ(ω) interponeret; quibus correctis titulus ita videtur legendus: Καλλισθένης Ὀνησίμωι Καλλισθένου τῷ εἰδίῳ φίλ(ω) κτλ. De litterarum forma v. quae observavit Škorpilus.

426. Fragmentum tabulae sepulcralis lapidis calcarii mollioris, inferne tantum, ut videtur, mutilatum, a. 0,25 m., l. 0,32, cr. 0,077. Superest candelabrum Iudaicum rudi manu sculptum et titulus Graecus litteris 0 044 altis exaratus. Edidi *Mam.* № 17, p. 63,

Lapis m. Novembri a. 1892 museo Kertschiensi donatus est a Buxelio mercatore, qui dixit eum e paeninsula Tamanica esse advectum.

Post ἐνθα adverbium, quod optime dispicitur, videtur scriptum esse ΧΙΘΗ pro ΚΙΤΗ = κεῖται. Nomen defuncti videtur fuisse Μέμν[ων].

CLASSIS SEXTA.

Varia.

427. Fragmenta duo tabulae marmoreae 0,02 m. fere crassae; fr. *a* altum est 0,045 m., l. 0,07; fr. *b* a. 0,07, l. 0,06. Litterae diligenter exaratae optime dispiciuntur in ectypis, quae a L. Škorpilo accepi, qui et ipse titulum edidit 300. v. XXIII, p. 44, n° XVI.

Fragmenta in litore Tamanico freti Kertschiensis una inventa servantur in tumulo Melek-Tschesmensi.

<i>a</i>	<i>b</i>
ΑΜΒΙΩ	ΥΟ
Σ·ΗΛΙ·	ΟΥ·ΔΙ
	ΜΑΧΟΥ

In utroque fragmento videntur nomina virorum sola fuisse scripta. In fr. *a* v. 1 restitui potest [Σ]αμβίω[ν], in fr. *b* v. 3 [Λα]μάχου, [Λυσι]μάχου vel sim.

428. Fragmentum tabulae marmoreae ab omnibus praeter dextram partibus mutilum, a. 0,09 m., l. 0,07, cr. 0,015. Supersunt fines quattuor versuum diligenter exaratorum litteris 0,01 m. altis. Ectypon humanissime misit L. Škorpil, qui et ipse titulum edidit

Fragmentum aestate a. 1900 in vico Taman emptum servatur in tumulo Melek-Tschesmensi.

ΥΝΟ
Ν
ΜΕΝΩ
ΑΝΤΕ

Inscriptio videtur fuisse metrica.

429. Fragmentum tabulae marmoreae undique, ut videtur, mutilatum, a. 0,07 m., l. 0,055, cr. 0,035. Romanae aetatis litterae diligenter exaratae (a. fere 0,02) bene dispi-
ciuntur in ectypo, quod Škorpili humanitati acceptum refero. Ipse Škorpilus ed. 300.
v. XXIII, p. 44, n° XVII.

Frustulum a. 1900 in vico Taman inventum servatur in tumulo Melek-Tschesmensi.

ΙΟΥ
ΙΙΟΥ

Videntur esse genetivi duorum nominum propriorum.

XI. GORGIPPIA ET VICINIA.

(Anapa).

1. Tituli dedicatorii.

430. Fragmentum epistylī lapidis arenarii leucophaei a dextra mutilati, a. 0,17 m., l. 0,62. Litterae diligenter exaratae, a. 0,025, bene etiam nunc leguntur. Ectypon et imaginem photographica (ad cuius fidem lapis hic repraesentatur) benignissime suppeditavit N. I. f. Vesselovskius professor Petropolitanus.

Lapis m. Iunio a. 1900 in moenibus Anapae repertus servatur ibidem apud V. A. f. Budzińskium medicum.

Ἀγαθῇ τύχῃ.

Θεῷ δικαίω ἀνέστησεν τὸ προ[.....ὁ δεῖνα Χρη]-

V. 2 utrum τὸ πρό[ναον] an τὸ προ[πύλαιον] sit supplendum, diiudicari nequit. *Deus iustus* videtur idem esse, qui in titulis Gorgippensibus (v. infra) et Tanaiticis θεὸς ὕψιστος vel θεὸς ὕψιστος ἐπήκοος nuncupatur. De quo vide nunc E. Schuereri professoris Göttingensis commentationem doctrinae plenam¹⁾, cuius summa est haec (p. 221): «Das Resultat der bisherigen Untersuchung lässt sich dahin zusammenfassen, dass die so eigenartigen Cultvereine in Tanais eine Frucht der jüdischen Propaganda in jenen fernen Gegenden sind. Die Männer, welche diese Vereine gegründet haben, haben von ihren jüdischen Lehrmeistern sich auf den einen «höchsten» Gott hinweisen lassen, der mit keinem Namen genannt werden darf, und neben welchem es keine anderen Götter giebt. Sie haben aber mit diesem jüdischen Monotheismus Elemente der griechischen Zeus-Vorstellung verbunden, welche auch ihrerseits dem Monotheismus zustrebte». Cf. etiam p. 225: «Die Religion dieser «Brüder» war weder Judenthum noch Heidenthum, sondern eine Neutralisirung beider. Von den jüdischen Lehrmeistern haben sie das σέβεσθαι θεὸν ὕψιστον gelernt. Indem sie aber nicht, wie das anderwärts geschah, in der Stellung von Juden zweiter Ordnung, als Anhängsel jüdischer Gemeinden, verharrten, sondern sich eine selbständige Organisation gaben, haben sie zugleich griechische Elemente in sich aufgenommen oder beibehalten²⁾».

431. Fragmentum basis rotundae statuæ parvulae marmoris candidi cum particula statuæ ipsius, quae ex eodem lapide erat sculpta; basis alta est 0,052 m., l. 0,10 m. Superest pars tituli optime conservati (litt. a. 0,012 m.).

Lapis a. 1896 Anapae in vallo vetere inventus est. Exscripsi Petropoli in consilio archaeologico.

ΣΕΛΕΥΚΟ
ΤΑΡΧΗΣ
ΕΤΕΙΚΑ

[Ὁ δεῖνα] Σελεύχο[υ
ταγμα]τάρχης [ἀνέθηκεν?
ἐν τῷ. .] ὅς ἔπει κα[ὶ] μηνί...

Si annus est epochae Bosporanae (quod non videtur esse dubium), titulus referendus est inter annos 103 et 203 p. Chr.

1) E. Schürer, Die Juden im bosporanischen Reiche und die Genossenschaften der σεβόμενοι θεὸν ὕψιστον ebendasselbst. *Sitzungsber. der K. Preussischen Akademie* 1897, pp. 200—225.

2) Hanc commentationis Schuererianae summam non satis exacte reddidit IO. K. in *Журн. М. Н. Пр.* m. Aprilis

a. 1898, sect. crit. p. 495, cum diceret «*манаумскія религиозныя общества состояли изъ иудейскихъ прозелитовъ*», nihil addens de discrimine illo inter religionem vere Iudaicam et θεοῦ ὕψιστου cultum, quod tam acute demonstraverat Schuererus.

ΒΛΑΣΤΟΣ ΑΤΤΑΛΟΥ
 ΕΥΞΕΝΟΣ ΕΥΞΕΝΟΥ
 ΔΙΩΝΔΙΟΥ ΣΙΟΥ
 5 ΣΙΝΔΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ
 .ΥΣΑΝΔΡΟΣ ΝΟΥΜΗΝΙΟΥ
 ΝΙΚΟΣ ΤΡΑΤΟΣ ΑΝΑΞΙΚΡΑΤΟΥ
 ΡΑΣΙΩΝ ΣΚΥΘΑ
 ΑΡΟΛΛΩΝΙΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ
 10 ΑΡΙΣΤΟΚΛΗΣ ΣΚΥΘΑ
 ΑΡΕΛΛΙΚΩΝ ΒΑΒΑ
 ΒΛΕΨΟΣ ΗΡΑΚΛΕΙΔΟΥ
 ΔΙΩΝΥΣΙΟΣ ΕΥΡΟΛΕΜΟΥ
 ΡΑΣΙΩΝ ΔΙΟΦΑΝΤΟΥ
 15 ΛΙΜΝΑΙΟΣ ΠΥΡΡΟΥ
 .ΡΟΚΡΑΤΗΣ ΕΥΤΙΜΟΥ
 ΝΙΚΩΝ ΘΕΟΤΕΛΟΥ
 ΑΝΤΙΔΩΡΟΣ ΗΡΩΔΩΡΟΥ
 ΝΥΜΦΩΔΩΡΟΣ ΕΥΤΙΜΟΥ
 20 ΔΙΩΝΥΣΙΟΣ ΑΡΟΛΛΩΝΙΟΥ
 ΒΛΕΨΟΣ ΓΟΡΓΙΟΥ
 ΣΑΤΥΡΟΣ ΕΥΡΟΛΙΟΣ
 ΗΡΩΔΩΡΟΣ ΕΞΤΙΑΙΟΥ
 ΔΑΝΑΟΣ ΑΡΟΛΛΩΝΙΟΥ
 25 ΓΟΡΓΙΑΣ ΓΟΡΓΙΟΥ
 ΗΡΩΔΩΡΟΣ ΕΥΘΥΦΡΟΝΟΣ
 ΤΙΜΕΑΣ ΘΕΟΞΕΝΟΥ
 ΤΙΜΕΑΣ ΝΟΗΜΟΝΟΣ
 .ΡΑΤΙΝΟΣ ΚΟΤΥΤΙΩΝΟΣ
 30 ΔΙΩΝΥΣΙΟΣ ΑΡΤΕΜΙΔΩΡΟΥ
 ΦΙΛΙΝΟΣ ΦΙΛΙΝΟΥ
 ΓΛΑΥΚΙΑΣ ΓΛΑΥΚΙΟΥ
 ΔΗΜΟΧΑΡΙΣ ΡΧΑΜΟΥ
 ΑΓΙΣ ΛΥΣΑΝΔΡΟΥ
 35 ΡΟΜΑΘΙΩΝ ΧΡΥΣΙΠΠΟΥ
 ΣΩΚΡΑΤΗΣ ΣΩΚΡΑΤΟΥ
 ΡΟΜΑΘΙΩΝ ΘΟΑΝΤΟΣ
 ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΣΤΡΑΤΟΝΙΚΟΥ
 ΑΡΟΛΛΩΝΙΟΣ ΓΛΑΥΚΟΥ
 40 ΡΑΝΤΑΚΛΗΣ ΚΗΦΙΣΟΥ
 ΑΙΣΙΜΙΔΗΣ ΡΑΤΑΙΚΟΥ
 ΑΘΑΝΙΩΝ ΣΤΡΑΤΟΝΙΚΟΥ
 ΑΡΟΛΛΩΝΙΟΣ ΣΤΡΑΤΟΝΙΚΟΥ
 ΑΝΘΕΣΤΗΡΙΟΣ ΕΥΦΡΟΝΟΣ
 45 ΗΓΗΣΙΛΟΧΟΣ ΔΙΩΝΥΣΙΟΥ
 ΔΙΟΚΛΗΣ ΙΗΝΩΝΟΣ
 ΔΗΜΑΝΘΗΣ ΔΗΜΟΧΑΡΙΔΟΣ
 ΘΕΟΜΝΗΣΤΟΣ ΑΡΙΣΤΟΚΛΕΟΥ
 ΣΩΣΙΠΑΤΡΟΣ ΗΡΑΚΛΕΙΔΟΥ
 ΝΙΚΟΜΑΧΟΣ ΝΙΚΙΟΥ
 ΔΗΜΑΡΧΟΣ ΝΟΥΜΗΝΙΟΥ
 50 ΕΣΤΙΑΙΟΣ ΗΡΩΔΩΡΟΥ
 ΠΑΣΙΩΝ ΑΡΙΣΤΟΚΛΕΟΥΣ
 ΣΤΡΑΤΟΝΙΚΟΣ ΓΟΡΓΙΟΥ
 ΠΑΓΟΥΡΙΩΝ ΓΟΡΓΙΟΥ
 ΑΡΙΣΤΑΓΟΡΑΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ
 ΜΕΓΑΝ ΡΔΗΜΗΤΡΙΟΥ
 ΑΡΤΕΜΙΔΩΡΟΣ ΜΕΝΕΚΛΕΟΥ

ΟΙΔΕΕΡΜΑΙΑ
 ΔΟΛΙΧΟΝΕΝΙΚΗΣΑΝ

vac.

ΗΡΩΔΩΡΟΣ ΑΝΑΞΙΚΡΑΤΟΥ
 ΥΨΙΚΛΗΣ ΥΨΙΚΛΕΟΥΣ
 5 ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ
 ΙΓΓΟΚΡΑΤΗΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ
 ΑΓΗΣΙΛΑΣ ΔΙΩΝΥΣΙΟΥ
 ΙΩΠΥΡΟΣ ΥΨΙΚΛΕΟΣ
 ΜΑΤΡΙΣ ΣΤΡΑΤΟΝΙΚΟΥ
 10 ΚΩΝΩΝΑΘΗΝΙΠΠΟΥ
 ΑΡΗΜΑΝΤΟΣ ΓΟΡΓΙΟΥ
 ΡΑΣΙΩΝ ΔΙΟΦΑΝΤΟΥ
 ΣΚΥΘΑΣ ΑΡΙΣΤΟΔΗΜΟΥ
 ΑΝΤΙΔΩΡΟΣ ΗΡΩΔΩΡΟΥ
 ΑΡΟΛΛΩΝΙΟΣ ΠΟΣΙΔΕΩΣ
 15 ΑΓΙΣ ΗΡΑΚΛΕΙΔΟΥ
 ΚΡΙΩΝ ΗΡΟΓΕΙΤΟΝΟΣ
 ΣΑΤΥΡΟΣ ΕΥΡΟΛΙΟΣ
 ΑΝΤΙΑΔΙΣ ΗΡΩΔΩΡΟΥ
 20 ΙΓΓΟΚΡΑΤΗΣ ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ
 ΗΡΩΔΩΡΟΣ ΗΡΩΔΩΡΟΥ
 ΣΚΥΘΑΣ ΘΕΟΔΩΡΟΥ
 ΡΑΡΑΜΟΝΟΣ ΕΥΒΟΥΛΟΥ
 ΕΥΒΟΥΛΟΣ ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ
 25 ΥΨΙΚΛΗΣ ΦΙΛΙΣΚΟΥ
 ΚΡΑΤΙΝΟΣ ΚΟΤΥΤΙΩΝΟΣ
 ΜΥΣΤΙΑΣ ΔΗΜΩΝΑΚΤ
 ΝΙΚΑΓΟΡΑΣ ΘΕΩΔΩΡΟΥ
 ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΣΙΝΔΟΥ
 30 ΒΛΑΣΤΟΣ ΚΟΤΥΤΙΩΝΟΥ
 ΚΩΔΡΟΣ ΔΙΩΝΥΣΙΟΥ
 ΠΟΣΙΔΕΩΣ ΕΛΛΑΝΙΔΟΥ
 ΦΙΛΙΣΚΟΣ ΦΙΛΙΣΚΟΥ
 35 ΙΙΡΩΔΩΡΟΣ ΗΡΩΔΩΡΟΥ
 ΡΑΝΤΑΚΛΗΣ ΚΗΦΙΣΟΥ
 ΝΙΚΟΒΟΥΛΟΣ ΚΑΛΛΙΣΤΡΑΤΟΣ
 ΕΥΡΥΤΟΣ ΕΥΡΥΤΟΥ
 ΔΙΩΝΥΣΙΟΣ ΛΥΣΑΝΔΡΟΥ
 ΑΡΟΛΛΩΝΙΟΣ ΕΠΙΚΡΑΤΟΣ
 40 ΑΝΤΑΚΛΗΣ ΣΙΝΔΟΥ
 ΗΓΗΣΙΛΟΧΟΣ ΔΙΩΝΥΣΙΟΥ
 ΔΙΟΚΛΗΣ ΙΗΝΩΝΟΥ
 ΦΙΛΙΝΟΣ ΕΥΚΡΑΤΙΔΟΥ
 ΚΛΕΑΝΔΡΟΣ ΚΑΛΛΙΠΤΙΔΟΥ
 45 ΜΕΝΑΝΔΡΟΣ ΗΡΑΚΛΕΙΤΟΥ
 ΘΕΟΜΝΗΣΤΟΣ ΑΡΙΣΤΟΚΛΕΟΥ
 ΣΩΣΙΠΑΤΡΟΣ ΗΡΑΚΛΕΙΔΟΥ
 ΝΙΚΟΜΑΧΟΣ ΝΙΚΙΟΥ
 ΔΗΜΑΡΧΟΣ ΝΟΥΜΗΝΙΟΥ
 50 ΕΣΤΙΑΙΟΣ ΗΡΩΔΩΡΟΥ
 ΠΑΣΙΩΝ ΑΡΙΣΤΟΚΛΕΟΥΣ
 ΣΤΡΑΤΟΝΙΚΟΣ ΓΟΡΓΙΟΥ
 ΠΑΓΟΥΡΙΩΝ ΓΟΡΓΙΟΥ
 ΑΡΙΣΤΑΓΟΡΑΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ
 ΜΕΓΑΝ ΡΔΗΜΗΤΡΙΟΥ
 ΑΡΤΕΜΙΔΩΡΟΣ ΜΕΝΕΚΛΕΟΥ

ΙΗΤΡΙΟΥΤΟΓΙΜΕΟΥ

ΧΑΡΩΝΞΑΣΩΝΤΟΣ

Λ.ΞΑΝΔΡΟΣΕΛΛΑΝΙΔΟΥ

5

ΟΥΡΥΡΙΟΥ.ΙΟΥΡΥΡΙΩΝΟΣ

ΟΛΛΑΣΣΑΤΥΟΥ

ΓΙΠΡΟΣΑΡΟΛΛΟΔΩΡΟΥ

ΩΣΙΣΕΚΑΤΑΙΟΥ

ΙΔΙΑΣΔΙΟΝΥΣΙΟΥ

10

ΕΥΦΡΩΝΑΝΔΡΟΣΕΥΩΝ

ΔΩΡΟΣΑΝΤΙΑΔΟΥ

ΟΛΛΩΝΙΟΣΔΙΟΝΥΣΙΟΥ

ΡΙΚΡΑΤΗΣΣΙΝΔΟΥ

ΔΗΜΟΣΩΝΣΙΜΩΝΟΣ

15

ΟΕΟΚΡΙΤΟΣΙΠΡΟΚΡΑ.ΟΥ

ΧΙΟΣΑΙΓΕΛΛΙΚΩΝΤΟΣ

ΛΑΥΙΟΣΔΗΜΟΦΩΝΤΟΣ

ΛΑΞΙΑΔΗΣΣΙΝΔΟΥ

ΕΟΔΩΡΟΣΕΟΤΙΜΟΥ

20

Λ.ΛΟΣΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

ΙΑΗΣΥΨΙΚΛΕΟΣ

ΔΗΣΙΠΡΟΚΡΑΓΟΥ

ΕΡΔΙΚΚΑΣΔΙΝΔΟΥ

ΙΕΤΟΚΛΗΣΣ.ΥΘΑ

25

ΔΩΡΟΣΔΙΟΝΥΣΙΟΥ

ΝΑ.ΧΟΣΚΤΗΣΙΟΥ

ΑΣΑΡΧΕΣΤΡΑΤΟΥ

Φ.ΛΟΣΑΝΑΤΙΚΡΑΤΟΥ

ΑΟΟΚΛΗΣΑΤΤΑΛΟΥ

30

ΜΛΧΟΣΔΙΟΝΥΣΙΟΥ

ΚΕΔΗΜΟΣΚΡΑΤΙΝΟΥ

ΣΤΡΑΤΟΣΑΝΑΞΙΚΡΑΤΟΥ

ΩΝΗΡΟΓΕΙΤΟΝΟΣ

ΛΡΗΜΑΝΤΟΣΓΟΡΓΙΟΥ

35

ΓΗΣΙΛΑΣΕΥΦΡΩΝΟΣ

ΑΡΧΕΔΗΜΟΣΕΣΤΙΑΙΟΥ

ΛΡΙΑΣΔΙΟΔΤΣΩΔΩΡΟΥ

ΩΣΙΠΑΤΡΟΣΕΟΔΩΡΟΥ

ΛΑΙΟΣΣΙΝΔΟΥ

40

ΠΡΟΚΡΑΤΗΣΕΟΚΡΙΤΟΥ

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣΔΙΟΝΥΣΙΟΥ

ΝΙΚΟΣΤΡΑΤΟΣΚΡΑΤΙΝΟΥ

ΙΡΩΔΩΡΟΣΕΣΤΙΑΙΟΥ

ΑΛΛΙΓΕΝΗΣΚΡΑΤΕΡΟΥ

45

ΕΣΤΙΑΙΟΣΚΡΑΤΙΝΟΥ

ΔΑΝΑΟΣΑΡΟΛΛΩΝΙΟΥ

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ

ΚΡΑΤΙΝΟΣΚΟΤΥΤΙΩΝΟΣ

ΘΕΟΔΩΡΟΣΦΙΛΙΣΚΟΥ

50

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣΑΡΤΕΜΙΔΩΡΟΥ

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣΣΤΡΑΤΟΝΙΚΟΥ

ΓΟΡΓΙΑΣΓΑΓΟΥΡΙΩΝΟΣ

ΦΙΛΙΣΚΟΣΦΙΛΙΣΚΟΥ

ΑΓΗΣΙΛΑΣΧΑΡΙΚΛΕΟΥΣ

55

ΤΡΟΜΑΘΙΩΝΟΟΑΝΤΟΣ

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣΣΙΝΔΟΥ

ΙΣΟΔΩ

ΙΚΑΗΨΙΚΛΕ

Γ.ΡΥΛΟΔΗΜΙΟΥ

ΛΥΣΙΑΣΡΟΜΗΟΥ

ΟΕΩΝΙΧΟΣΛΕΥΚΩΝ

ΔΕΛΦ.ΝΙΟΣΕΣΤΡ.ΤΑ

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣΔΗΜΗΤ

ΥΛΑΙΟΣΣΙΝΔΟΥ

ΜΑΤΡΙΣΨΥΜΗΛΟΥ

ΚΟΝΩΝΑΘΗΝΙΠΓ

ΤΙΜΕΑΣΤΙΜΕΟΥ

ΗΡΟΓ.ΙΤΩΝΔΙΩ

ΑΡΧΕΔΗΜΟΣΕΣΤΙΑΙΟΥ

ΜΕΝΕΚΡΑΤΗΣΙΙΙΛ

ΜΕΝΙΠΡΟΣΙΑΤΤΑ

ΣΚΥΘΑΣΑΙΣΤΟ

ΑΝΤΙΑΔΗΣΗΡΩΔΩ

ΚΑΛΛΙΓΕΝΗΣΑΙ.Α

ΗΡΩΔΩ.ΟΣΗΡΩΔΩΡΟΥ

ΠΑΡΑΜΟΝΟΣΕΥ.ΟΥΛ

ΗΡΑΙΣΕΤΙΜΟΣΘΕ.ΟΥ

ΑΡΙΣΤΩΝΠΑΤΡΩΝ

ΑΡΗΜΑΝΤΟΣΡΑΓΣ

.ΚΑΤΑΙΟΣΕΥΡΥΤΟΥ

ΔΙΟΝΥΣΩΔΩΡΟΣΑΡΩ

ΑΡΟΛΛΟΦΑΝΗΣ

ΥΨΙΚΛΗΣΦΙΛΙΣΚΟΥ

ΣΙΝΔΟΣΕΠΙΚΡΑΤΟΥ

ΟΦΩΔΩΡΟΣΦΙΛΙΣΚΟΥ

ΙΤΗΣΕΠΙΚΡΑΤΟΥ

ΑΡΟΛΛΩΔΩΡΟΣΕΠΙΚΡΑΤΟΥ

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ

ΑΘΗΝΙΠΡΟΣΗΡΩΦΑΝ

ΕΠΙΚΡΑΤΗΣΕΠΙΚΡΑΤ

ΡΟΣΙΔΕΟΣΕΛΛΑΝΙΔΟΥ

ΑΙΣΧΡΟΣΟΡΩΑΓΩΡΟΥ

ΒΑΚΧΙΟΣΒΑΚΧΙΟΥ

ΟΡΩΑΓΩΡΑΣΝΙΚΙΑΔ

ΟΡΧΑΜΟΣΕΥΑΝΘΟΥ

ΑΝΤΑΛΚΗΣΣΙΝΔΟΚΟΥ

ΘΕΟΤΙΜΟΣΟΑΝΤΟΣ

ΜΗΝΟΦΙΛΟΣΙΠΡΩΝΟΣ

ΣΩΣΙΠΑΤΡΟΣΙΑΣΙΜΑΧ

ΝΙΚΙΛΔΗΣ ΝΙΚΙΑΔΟΥ

ΣΙΝΔΟΣ ΥΛΑΙΟΥ

ΣΤΡΑΤΙΟΣΜΟΣΧΙΩΝ

ΜΕΝΑΝΔΡΟΣΜΕΝΑΝ

ΜΕΝΑΝΔΡΟΣΗΡΑΚΛΕΙ

ΚΑΛΛΙΚΡΑΤΗΣΑΓΑΘΟΚΛΕ

ΥΑΡΙΣΤΩΔΗΜΟΣ ΣΚΥΘ

ΥΛΑΙΟΣ ΥΛΑΙΟΥ

ΦΙΛΕΑΣ ΕΥΦΡΩΝΟΣ

ΣΩΣΙΣΜΟΣΧΙΩΝΟΣ

ΓΟΡΓΙΑΣΓΟΡΓΙΟΥ

5

10

15

20

25

30

35

40

45

50

55

2. Civium catalogi.

a) Catalogus agonisticus.

432. Tabula marmoris candidi utrimque inscripta, ornamentis carens, a. 2,06 m., l. 0,54—0,58, cr. 0,26. Tituli utrobique binis columnis sunt dispositi, quae lineolis desuper decurrentibus sunt divisae; ea columna, quae spectanti sinistra est, in utraque lapidis parte longior est dextra. Sub titulis utrobique spatia supersunt vacua. Litterae diligenter admodum sunt exaratae, sed altitudine impari (variat altitudo inter 0,005 et 0,015). Duhmbergius lapide diligenter cum Škorpilo examinato nobis scripsit titulum non ab uno quadratario, sed a compluribus exaratum esse et fortasse variis temporibus. Cui coniecturae tituli argumentum minime obstat; sed quinam versus a singulis quadratariis sint exarati, certo diiudicari non potest, cum litterae inter se satis sint similes. In parte *A* titulus integer fere est, quamvis lapidis superficies usque ad v. 13 nonnullis locis corrosa sit, in parte vero *B* usque ad v. 35 temporis iniuria laesus est. Lapidis imagines photographicas humanissime nobiscum communicavit Nic. I. f. Vesselovski, ectypa chartacea Duhmbergius a nobis rogatus misit additis apographis a se et Škorpilo diligentissime factis. His imaginibus et apographis usus titulum edidi in *Журн. М. Н. Пр.* m. Martii a. 1896, cl. phil. p. 115—127 (hic quidem minusculis tantum litteris) et iterum *Мам.* № 23, p. 64—75, addito utrobique commentario satis copioso.

Lapis aestate a. 1895 Anapae inventus in fundo Dem. Tzichlacidis, cum domus fundamenta foderentur, ex operariorum manibus, qui frangere eum volebant, ab Al. S. f. Popovio ereptus est. Postea Vesselovskius consilii archaeologici Petropolitani iussu eum emit et in museum Kertschiense transportandum curavit, ubi nunc conservatur.

(Textum v. in tabula apposita).

Pars A.

Columna I.

- 1 Ε[ύε]ξίας
Βλάστος Ἀττάλου
Εὐξενος Εὐξένου
Δίων Διονυσίου
- 5 Σίνδος Δημητρίου
[Λ]ύσανδρος Νουμηνίου
Νικόστρατος Ἀναξικράτου
Πασίων Σκύθα
Ἀπολλώνιος Δημητρίου
- 10 Ἀριστοκλῆς Σκύθα

Columna II.

- 1 Οἶδε Ἑρμαῖα
δόλιχον ἐνίκησαν
Ἡρόδωρος Ἀναξικράτο[υ]
Υψικλῆς Υψικλέους
- 5 Δημήτριος Δημητρίου
Ἱπποκράτης Δημητρίου
Ἀγησίλας Διονυσίο[υ]
Ζώπυρος Υψικλέος
Μᾶτρις Στρατονίκου

- Ἀπελλικῶν Βάβα
 Βλέψος Ἡρακλείδου
 Διονύσιος Εὐπολέμου
 Πασίων Διοφάντου
 15 Λίμναιος Πύρρου
 [Ι]πποκράτης Εὐτίμου
 Νίκων Θεοτέλου
 Ἀντίδωρος Ἡροδώρου
 Νυμφόδωρος Εὐτίμου
 20 Διονύσιος Ἀπολλωνίου
 [Β]λέψος Γοργίου
 Σάτυρος Εὐπόλιος
 Ἡρόδωρος Ἑστιαίου
 Δαναὸς Ἀπολλωνίου
 25 Γοργίας Γοργίου
 Ἡρόδωρος Εὐθύφρονος
 [Τ]ιμέας Θεοξένου
 Τιμέας Νοήμονος
 [Κ]ρατῖνος Κοτυτίωνος
 30 Διονύσιος Ἀρτεμιδώρου
 Φιλῖνος Φιλίνου
 [Γ]λαυκίας Γλαυκίου
 Δημόχαρις Ὀρχάμου
 Ἄγις Λυσάνδρου
 35 [Π]ρομαθίων Χρυσίππου
 Σωκράτης Σωκράτου
 Προμαθίων Θόαντος
 Δημήτριος Στρατονίκου
 Ἀπολλώνιος Γλαύκου
 40 Παντακλῆς Κηφισοῦ
 Αἰσιμίδης Παταίου
 Ἀθανίων Στρατονίκου
 Ἀπολλώνιος Στρατονίκου
 Ἀνθεστήριος Εὐφρονος
 45 Ἡγησίλοχος Διονυσίου
 Διοκλῆς Ζήνωνος
 Δημάνθης Δημοχάριδος
 Σωσίπατρος Ἡρακλείδου
 Δήμαρχος Νουμηνίου
 10 Κόνων Ἀθηνίππου
 Ἀπήμαντος Γοργίου
 Πασίων Διοφάντου
 Σχύθας Ἀριστοδήμο[υ]
 Ἀντίδωρος Ἡροδώρο[υ]
 15 Ἀπολλώνιος Ποσιδέο[υ]
 Ἄγις Ἡρακλείδου
 Κρίθων Ἡρογείτονος
 Σάτυρος Εὐπόλιος
 Ἀντιάδης Ἡροδώρο[υ]
 20 Ἴπποκράτης Θεοκρίτου
 Ἡρόδωρος Ἡροδώρου
 Σχύθας Θεοδώρου
 Παράμονος Εὐβούλου
 Εὐβουλος Καλλιμάχο[υ]
 25 Ὑψικλῆς Φιλίσκου
 Κρατῖνος Κοτυτίωνος
 Μυστίας Δημώνακτ[ος]
 Νικαγόρας Θεοδώρου
 Δημήτριος Σινδόκου
 30 Βλάστος Κοτυτίωνο[ς]
 Κόδρος Διονυσίου
 Ποσίδεος Ἑλλανίδου
 Φιλίσκος Φιλίσκο[υ]
 Ἡρόδωρος Ἡροδώρου
 35 Παντακλῆς Κηφισο[υ]
 Νικόβουλος Καλλιστράτο[υ]
 Εὐρυτος Εὐρύτου
 Διονύσιος Λυσάνδρου
 Ἀπολλώνιος Ἐπικράτο[υ]
 40 Ἀντάλκης Σινδόκο[υ]
 Ἡγησίλοχος Διονυσίο[υ]
 Διοκλῆς Ζήνωνο[ς]
 Φιλῖνος Εὐκρατίδου
 Κλέανδρος Καλλιππίδο[υ]
 45 Μένανδρος Ἡρακλείτο[υ]
 Θεόμνηστος Ἀριστοκλέου[ς]
 Νικόμαχος Νικίου
 Ἑστιαῖος Ἡροδώρου

50 Πασίων Ἀριστοκλέους
 Παγουρίων Γοργίου
 Μαίσης Καλλιγένου
 Στρατόνικος Γοργίου
 Φιλῖνος Ἡροδώρου
 55 Εὐβουλος Γοργίου
 Εὐρυτος Κρατίνου
 Νουμήνιος Νουμηνίου
 Γοργίας Γοργίου.

Στρατόνικος Γοργ[ί]ου
 50 Ἀρισταγόρας Δημητρ[ίου]
 Μεγάνωρ Δημητρί[ου]
 Ἀρτεμίδωρος Μενεκλέου[ς]
 Σπαρτοκίων Σωστράτο[υ].

Pars B.

Columna I.

1 . . . . .
 [Δημ.]ητρίου το[ῦ Τ]ιμέου.
 Χάρων Σασῶντος
 Λ[ύ]σανδρος Ἑλλ[α]νίδου
 5 [Ζω]πυρ[ί]ων Ζωπυρίωνος
 [Ἀπ]ολλᾶς Σατύ[ρ]ου
 [Λύσ?]ιππος Ἀπολλοδώρου
 [Σῶ]σις Ἑκαταίου
 [Με]ιδίας Διονυσίου
 10 Εὐφρων Ἀνδρ[ο]σ[θ]ένου
 [Ἡρό]δωρος Ἀντι[ά]δου
 [Ἀπ]ολλώνιος Διονυσίου
 [Ἐ]πικράτης Σίνδου
 Δημοσῶν Σίμωνος
 15 Θεόκριτος Ἰπποκρά[τ]ου
 [Βάκ]χιος Ἀ[π]ελλικῶντος
 [Γ]λαῦ[χο]ς Δημοφῶντος
 [Ἀνα]ξιάδης Σίνδου
 [Θ]εόδ[ω]ρος Θεοτίμου
 20 [Παπύ]λος Δημη[τ]ρίου
 [Υψικ]λῆς Ὑψικλέος
 . . . δης Ἰπποκρά[τ]ου
 [Π]ερδίκκας Δίνδου
 [Ἀρ]ιστοκλῆς Σ[χ]ύθα
 25 [Ἀρτεμ]ίδωρος Διονυσίου
 [Δεί]να[ρ]χος Κτησίου

Columna II.

1 . . . . . ε . . . . .
 [. . . Διονυ]σοδώ[ρου]?
 [Υψ]ικλῆ[ς] Ὑψικλέ[ος]
 [Πα]πύλο[ς] Δημη[τ]ρίου
 5 Λυσίας [Π]ρομή[θου]
 Θεώνυχος Λεύκων[ος]
 Δελφ[ί]νιος Στρ[α]τονίκου?
 Δημήτριος Δημη[τ]ρίου
 Ὑλαῖος Σίνδου
 10 Μᾶτρ[ις] [Ε]ὐμήλου
 Κόνων Ἀθηνίπ[ου]
 Τιμέας Τιμέου
 Ἡρογ[ε]ίτων Δίω[ν]ο[ς]
 Ἀρχέδημος Ἑσ[τ]ιαίου
 15 Μενεκράτης [Μειδίου?]
 Μένιππος [Βά]ττα?
 Σχύθας [Ἀρ]ιστοκλέους
 Ἀντιάδης Ἡροδώ[ρου]
 Καλλιγένης Ἀ[ττ]ά[λου?]
 20 Ἡρόδω[ρ]ος Ἡροδώρου
 Παράμονος Εὐ[β]ούλ[ου]
 Ἡραῖος Τιμοσθέ[ν]ου
 Ἀρίστων Πάτρων[ος]
 Ἀπήμαντος Παγ[ου]ρίωνος?
 25 [Ἐ]καταῖος Εὐρύτου
 Διονυσόδωρος Ἀπο[λλωνίου]

. . . . . ας Ἀρχεστράτου
 [Δί]φ[ι]λος Ἀνα[ξ]ικράτου
 [Ἀγ]αθοκλῆς Ἀττάλου
 30 [Καλλί]μαχος Διονυσίου
 [Ἀρχ]έδημος Κρατίνου
 [Σώ]στρατος Ἀναξικρά[τ]ου
 [Δί]ων Ἡρογείτονος
 [Ἀ]πήμαντος Γοργίου
 35 [Ἀ]γησίλας Εὐφρονος
 [Ἀ]ρχέδημος Ἑστιαίου
 [Πα]πίας Διον(υ)σοδώρου
 [Σ]ωσίπατρος Θεοδώρου
 [Ῑ]λαῖος Σίνδου
 40 [Ἰ]πποκράτης Θεοκρίτου
 Διονύσιος Διονυσίου
 Νικόστρατος Κρατίνου
 [Ἡ]ροδωρος Ἑστιαίου
 [Κ]αλλιγένης Κρατεροῦ
 45 Ἑστιαῖος Κρατίνου
 Δαναὸς Ἀπολλωνίου
 Διονύσιος Καλλιμάχου
 Κρατῖνος Κοτυτίωνος
 Θεόδωρος Φιλίσκου
 50 Διονύσιος Ἀρτεμιδώρου
 Δημήτριος Στρατονίκου
 Γοργίας Παγουρίωνος
 [Φ]ιλίσκος Φιλίσκου
 Ἀγησίλας Χαρικλέους
 55 Προμαθίων Θόαντος
 Δημήτριος Σινδόκου
 Ἀρχέδημος Φιλίνου
 Ἀθανίων Στρατονίκου
 [Θ]εότιμος Θόαντος
 60 [Φ]ιλῖνος Φιλίνου
 [Π]αράμονος Εὐβούλου
 Ἀπολλώνιος Στρατονίκου.

Ἀπολλοφάνης . . . . .
 Ὑψικλῆς Φιλίσκου
 Σίνδος Ἐπικράτου
 30 Θεόδωρος Φιλίσκου
 Ἴτης Ἐπικράτου
 Ἀπολλόδωρος Ἐπικράτο[υ]
 Διονύσιος Καλλιμάχο[υ]
 Ἀθήνιππος Ἡροφάνο[υ]
 35 Ἐπικράτης Ἐπικρ(ά)το[υ]
 Ποσίδεος Ἑλλανίδο[υ]
 Αἰσχρος Ὀρθαγόρου
 Βάχχιος Βακχίου
 Ὀρθαγόρας Νικιάδο[υ]
 40 Ὀρχαμος Εὐάνθου[ς]
 Ἀντάλκης Σινδόκου
 Θεότιμος Θόαντος
 Μηνόφιλος Ἰππωνος
 Σωσίπατρος Ἰασιμάχ[ου]
 45 Νικι(ά)δης Νικιάδου
 Σίνδος Ὑλαίου
 Στράτιος Μοσχίων[ος]
 Μένανδρος Μενάν[δρου]
 Μένανδρος Ἡρακλεί[του]
 50 Καλλικράτης Ἀγαθοκλέ[ους]
 Ἀριστόδημος Σχύθα
 Ὑλαῖος Ὑλαίου
 Φιλέας Εὐφρονος
 Σῶσις Μοσχίωνος
 55 Γοργίας Γοργίου
 Ἀριστοκράτης Δημητρίου
 Θράσυλλος Γόργου
 Σπαρτοκίων Σωστράτου.

Titulum ad priorem partem tertii a. Chr. saeculi esse referendum satis mihi videor demonstrasse in commentario prioribus editionibus addito. In quo cum de omnibus rebus

egerim ad titulum explicandum pertinentibus, scilicet de catalogorum argumentis, de certaminum lapidibus inceptorum generibus, de nominibus bis redeuntibus, de patribus et filiis variis catalogis inscriptis, de dorica nonnullorum nominum forma, de nominibus gentium (Σίνδος, Σχύθης) viris inditis etc., neque hodie habeam quidquam commentario illi addendum aut demendum, hic eum repetere supersedeo.

b) Tituli conlegiorum.

433. Fragmentum tabulae marmoris leucophaei ab omnibus partibus mutilatum, a. 0,29 m., l. 0,36, cr. 0,05. Titulus satis neglegenter litteris imparibus scriptus (a. 0,015—0,02 m.) optime etiam nunc legitur. Exscripsi et edidi *Mam.* № 17, p. 64, n° 1. Nunc praesto est ectypon chartaceum.

Ubi et quando lapis repertus sit, non constat. Ex oppido Iecaterinodar, ubi adservabatur, a. 1894 Nic. l. f. Vesselovskio professore intercedente Petropolin in consilium archaeologicum asportatus est et inde a. 1896 Mosquam in museum historicum missus.

1 = 2 ΑΗΔΡΟΣΝΟΥΜΗΝΙΟΥΖΙΜ

ΙΤΥΧΗΙ

ΘΣΤΙΒΕΡΙΟΥΙΟΥΛΙΟΥ

ΛΕΘΕΡΗΚΟΥΠΟΡΙ

Ε sic.

5 ΜΑΙΟΥΕΥΣΕΒΟΥΣΕ

ΛΟΥΖ ΘΕΑΣΕΙΤΑΙΣ

ΥΣΑΥΡΟΜΑΤΟΥΚ

ΒΑΣΙΛΕΘΣΚΣ

ΗΝΙΟΝΑΤΤΑΣ

10

ΙΝΕΟΚΑΓ

ΟΛΕΙΤΘΙ

ΕΙΝΟΝ

Patet in lapide finem unius catalogi superesse et initium alterius, alia manu neglegentius scripti. V. 10 videtur consulto erasus esse, ita tamen, ut litterarum ductus satis sint conspicui.

1

... Ἀλέξανδρος Νουμηνίου, Σ[τ]α...

[Ἀγαθ]ῇ τύχῃ.

[Βασιλεύοντος βασιλέ]ως Τιβερίου Ἰουλίου [Κότυος,
υἱοῦ μεγάλου βασι]λέως Ῥηοκουπόρι[δος, φιλο-

5 καίσαρος καὶ φιλορω]μαίου εὐσεβοῦς, ἔ[τους? . . .
 . . . . . μηνὸς Πανή]μου ζ'. Θεασεῖται ο[ι. . . . .
 . . . . . βασιλέως] Σαυρομάτου κ[. . . . .
 . . . . .] βασιλέως Κό[τυος. . . . .
 . . . . . Νουμ]ήγιον Ἄττα, Σ. . . . .
 10 . . . . . Νεοκλ[έους . . . . .
 . . . . . π]ολειτῶ[ν. . . . .
 . . Μυρ]εῖνο[υ? . . .

E regibus Bosporanis duo fuerunt Rhescuporidis filii: Ti. Iulius Sauromates I (93—123 p. Chr.), Rhescuporidis I filius, et Ti. Iulius Cotys III (227—233), filius Rhescuporidis II. Huius nomen vv. 3—5 ideo restituere maluimus, quod v. 4 in spatium postulat, ut restituamus υἱοῦ μεγάλου βασιλέως, quae formula exstat in titulo v. II, n° 432, Cotyis III nomine insigni, cum in titulis ad Sauromatis I aetatem pertinentibus (ibid. nn° 38, 39, 358) pater eius μέγας non nuncupetur; praeterea in titulo nostro vv. 7 et 8 iterum regum Sauromatis et Cotyis nomina commemorantur; constat autem Cotyn III per tres annos (229—232) una cum Sauromate III regnasse (v. *IosPE.* II, introd. p. L). Patet igitur titulum nostrum ad unum ex his tribus annis pertinere. Ceterum dolendum est, quod titulo pessime mutilato incertum manet, quam ob causam regum nomina vv. 7 et 8 sint scripta.

Hoc fragmentum et ea, quae proxime subsequuntur (n° 434), eo maxime nomine sunt memorabilia, quod clarissime nobis indicant, cuius generis sint catalogi illi Anapae et in vicinia eius inventi, quos edidi v. II, nn° 402—418. His catalogis interdum regum Bosporanorum nomina sunt praescripta (nn° 402, 411, 412); praeter privatos homines occurrunt magistratus militares (στρατηγός nn° 402 et 404, λοχαγός n° 402), sacerdotes (nn° 404, 410), gymnasiarcha (n° 403). Boeckhius cum eum titulum ederet, qui nobis signatus est numero 402, sententiam protulit his catalogis ephebos in gymnasiis exercitatos esse inscriptos; nos coniecimus (v. II p. 213, ad n° 402) lapides illos potius sodalium conlegiorum nomina continere, ut titulos Tanaiticos. Nova haec fragmenta, quae nunc edimus, optime demonstrant quam proposuimus sententiam unice veram fuisse: in hoc enim fragmento integra legitur vox θεασεῖται, quae etiam n° 434 a v. 6 cum summa veri specie suppletur; praeterea non dubitamus, quin ibid. v. 2 supplendum sit [ἡ σύν]οδος et v. 4 συναγ[ωγός]. Titulus, quem infra signabimus numero 436, inventus ille quidem in vicinia oppidi Iecaterinodar, sed Gorgippia sine dubio proveniens, indicat conlegia Gorgippensia similiter atque Tanaitica θεὸν ὑψιστον coluisse, de quo v. quae adnotavimus supra ad n° 430.

Quomodo *civium* (πολειτῶν) mentio explicanda sit, quam in titulo nostro videmus v. 11 et infra videbimus in tit. 443, in medio relinquo.

434. Fragmenta quattuor tabulae marmoris candidi; *a* altum 0,155 m., l. 0,165, integrum est a sinistra; *b* + *c* coniuncta ab omnibus partibus mutilata sunt; reperta sunt Anapae a. 1894: *a* in urbis moenibus, *b* et *c* in fodiendis hypogeis domus Chr. Casimovii. Ad fidem ectyporum chartaceorum edidi *Mam.* № 17, p. 66, n° 2. Fragmentum *d* altum 0,21 m., l. 0,20, integrum est a dextra. Ad ectypum chartaceum a Vesselovskio prof. suppetatum cum fr. *a* minusculis litteris edidi *ЖМНПр.* m. Novembri a. 1898, cl. hist. phil. pp. 73—77 in dissertatiuncula, qua Anapam loco Gorgippiae veteris sitam esse huius tituli ope probare studui. Fragmentum *e* ab omnibus partibus mutilum a. 1900 Petropolin in museum consilii archaeologici asportavit Vesselovskius. Cetera fragmenta omnia Anapae servantur apud A. S. f. Popovium.

1

a

Ο Δ Ο Σ ΙΙ
 Θ Ο Υ Ν Ε Ο Κ Λ Ε
 Α Σ Κ Α Ι Σ Υ Ν Α Γ
 Τ Α Λ Ε Ο Ν Τ Ο
 5 Ι Ε Ρ Ω Ν Κ Α Ι Φ Ρ Ο
 Ρ Ω Τ Ο Σ Θ Ι Α
 Θ Ο Υ Ν Υ Μ Φ Α Γ
 --

d

Ε Ω ΙΙ

Ι Ν Φ Α Ρ Ν Α Κ Ι Ω ,
 Ο Ν Ε Π Ι Γ Ο Ρ Γ Ι Π
 Α Θ Η Ν Ο Δ Ω Ρ Ο Ν Π ,
 Ω Ρ Ο Υ Ε Π Ι Τ Ω Ν
 Ι Φ Α Ρ Ν Α Κ Η Ν Ε
 Τ Α Ν Δ Ρ Ο Σ Π Ο
 Ω Ρ Ο Υ Κ Ο Ν Ο
 Ο Φ Α Ν Τ Ο
 Μ Ε Ν Γ Τ

*b**c*

1 Π Ο Υ
 Α Λ Λ Ι Σ Ε ΙΙ Ο Ο Ι Ι Α
 Ξ Ν Ο Σ Ι Ρ Ω Ν Ο Ι Κ Ο Ι
 Ο Υ Ο Ρ Φ Α Ν Ο Φ Υ Λ Α Ζ
 5 Χ Ο Ρ Α Γ Ο Υ Σ Μ Υ Ρ Ι Σ Κ Ο Υ
 Ι Ο Δ Ω Ρ Ο Σ Χ Ρ Η Σ Τ Ο Υ Μ
 Κ Ι Σ Κ Ο Σ Π Ο Θ Ο Υ Χ Ρ Η Τ
 Χ Ρ Η Σ Τ Ι Ω Ν Κ Ο Μ Ι Ν
 Ξ Ν Ο Σ Χ Ρ Υ Σ Ο Γ Γ
 10 Ι Ο Υ Λ Ι Α Ν Ο
 Γ Α Θ Ο Υ Τ

e

Ι Α

Ι Μ Ο Υ
 Ο Ν Α Σ Χ
 Χ Ρ Η Τ
 Ω Ν
 Ο

vac.?

Fragmentum *d* continet fines eorum versuum, quorum initia exstant in fr. *a*:

1 . . . . . εων . . . . .
 [Ἡ σύν]οδος [ἡ περὶ . . . . .]ν Φαρνακίω[να Πό]-
 θου Νεοκλέ[ους. . . . .]τ]ὸν ἐπὶ Γοργίπ[πί]-
 ας καὶ συναγ[ωγὸν . . . . .]Ἀθηνόδωρον Π[αν]-
 5 ταλέοντο[ς . . . . .]οδ]ώρου ἐπὶ τῶν
 ἱερῶν καὶ Φρό[νιμον? . . . . .] Φαρνάκην Ἐ-
 ρωτος. Θια[σῖται. . . . .] Ἀλέξ[ανδρος Πό]-
 θου, Νυμφαγ[όρας . . . . .]δ]ώρου, Κόνο-
 [ς. . . . .] Δι]όφαντο[ς
 10 . . . . .] Μενέσ[τρα-
 τος . . . . .

b + c

1 . . . . . Πόθ[ο . . . . .
 . . . . . Κ]αλλισθ[έν]ο[υ. . . . .
 . . . . .]ωνος, Ἰ[έ]ρων Οἰκο[. . . . .
 . . . . .]ου· ὀρφανοφύλαξ . . . . .
 5 . . . . . Χοραγοῦς Μυρίσκου [. . . . .
 . . . . . Ἀθ]ηνόδωρος Χρήστου [. . . . .
 . . . . . Λυ]κίσκος Πόθου, Χρησ[τίων . . . . .
 . . . . .] Χρηστίων Κομιν[ίου . . . . .
 . . . . .]ωνος, Χρυσόγο[νος . . . . .
 10 . . . . .]Ἰουλιανός[ς . . . . .
 . . . . . Ἀ]γαθοῦς. . . . .

De tituli argumento v. quae adnotavimus ad n° 433.

E nominibus virorum praeter Φρό[νιμος], quod valde est dubium, in titulis Bosporianis et Tanaiticis nondum obvenerunt Ἰέρων, Ἰουλιανός, Οἰκο . . . , Χοραγοῦς, Χρυσόγονος. Ὀρφα-
 νοφύλαξ, quod legitur fr. *b + c* v. 4, videtur esse magistratus nomen, qui orborum habebat
 curam; utrum magistratus publicus fuerit, an conlegii, non liquet. Certe Athenis magistratus
 eiusdem nominis fuisse testatur Xenophon *De vect.* II, 7.

435. Fragmenta octo tabulae marmoris candidi crassae 0,032 m.: *a* a sinistra integrum,
a. 0,30 m., *l.* 0,26; *b + c* coniuncta, ab omnibus partibus mutila, *a.* 0,25, *l.* 0,28; *d + e + f*
 item coniuncta, integra a dextra, *a.* 0,35 m., *l.* max. 0,20. Titulus a duobus lapicidis exaratus
 (prioris sunt vv. 1—15, alterius reliqui) optime etiam nunc legitur (*litt. a.* fere 0,015 m.).
 Exscripsi in consilio archaeologico et edidi *Mam.* № 17, p. 67, n° 3 (nunc praesto sunt
 ectypa chartacea). His addo fragmenta *g + h* coniuncta, *a.* 0,12 m., *l.* 0,10, quae edidit

B. Syssojev in libro cui inscriptus est *Сборникъ матеріаловъ для описанія мѣстностей и племенъ Кавказа*, fasc. 22 (a. 1897) p. 59 sq., n° 3, litteris in tabula naturali magnitudine expressis.

Fragmenta *a* — *f* ex oppido Iecaterinodar a. 1894 a Vesselovskio prof. Petropolin in consilium archaeologicum asportata sunt et inde a. 1896 Mosquam in museum historicum missa. Fragmenta *g* + *h* etiam nunc servantur in museo oppidi Iecaterinodar. Anapae ea reperta esse a. 1891 aut 1892 adfirmat Syssojev. Et sane titulum propter argumentum inter Gorgippenses conlocare non dubito.

1	<i>g + h</i>		ΛΑΣ	
	ΥΙ,		ΣΚΟΥ	
	ΠΑΠΛ		ΝΣΕ	<i>d</i>
	ΛΕΥΚΟ		ΡΝΑΚΙ	
5	ΩΝΧ		ΑΚΟΥΑ	—
	ΑΝΤΙΠΛ		ΣΑΣΠΟΥΡ	
	ΓΟΥΑΘΗΝ		ΟΥΜΑΡΚΟΣ	
<i>a</i>	ΜΥΣΤΙΚΟΥ		ΟΣΠΟΘΟΥ	<i>e</i>
	ΠΟΘΟΣΠΟ		ΙΝΙΚΟΥ	
10	ΘΑΜΦΛΑΣ	<i>b + c</i>	ΙΩΝΠΟ	
	ΤΗΓΟΥΜΥΡΕ		ΚΛΗΣΑ	—
	ΤΑΚΟΥΑ·ΑΛΑΝ	ΛΟΥΣΣΟΥΘΕ	ΑΣΑ	
	ΚΑΣΑΓΟΣΗΤΛΕΙΣΑΚΑΣΑΚΑΛ		ΛΛΕ	<i>f</i>
	ΡΙΟΥΕΡΩΣΠΟΥΘΟΥΑΤΙΝΑΨΥΧ		ΙΗΣ	
15	ΗΛΙΟΥΡ	ΜΦΛΙΑΣΝΕΟΚ/	ΑΜ	
	ΒΑΤΙΩ	ΙΟΥΛΙΑΝΟΣΜΑΡΚΟ		
	ΕΡΩ	ΑΣΠΟΤΗΓΟΥΑΘΙ		
	Ι	ΘΟΣΔΙΟΦΑΝΤ		
		ΣΙΟΥΣΕΛΦ		
20		ΣΣΚΩ		
		ΑΠ		

Haec ita restituere conatus sum:

1 . . . . . ας
. υπ[. . . . . ο δείνα . . .]σκου,
Πάπα[ς. . . . . ω]ν Σε-
λεύκο[υ, ... Φα]ρναχί-
5 ων Χ[. . . . . ο δείνα Άτ]ακούα,
Άντίπα[τρος τοῦ δείνος, ...]ς Άσπούρ-
γου, Άθην[όδωρος τοῦ δείνος, ... ο δείνα . . .]ου, Μάρκος
Μυστικῶ, [. . . . .]ος Πόθου,

Πόθος Πό[θου? . . . . . ὁ δεῖνα Καλλι?νίκου,
 10 Θάμφλας [τοῦ δεῖνος, ...]ίων Πο-
 τηγοῦ, Μυρε[ῖνος τοῦ δεῖνος, Ἀ]ρισ[τίων? τοῦ δεῖνος, Νεο]κλῆς Ἀ-
 τακούα, Ἀλα[νικός? Χ]οσσοῦ, Θε[. . . . . Ἀκ]άσα,
 Κάσαγος ἢ Τ.εις Ἀκάσα, Καλ[λ. . . . . ὁ δεῖνα Οὐα]λλε-
 ρίου, Ἐρω[ς Πόθου Ἀτινᾶ, Ψυχ[αρίων τοῦ δεῖνος, ...]ης
 15 Ἡλίου, Ῥ... μφλίας Νεοκ[λέους . . . . ., Σ]αμ-
 βατίω[ν. . . ο]υ, Ἰουλιανὸς Μάρκο[υ, ..., ὁ δεῖνα]
 Ἐρω[τος, . . .]ας Ποτηγοῦ, Ἀθ[ηνόδωρος . . . . .
 . . . . ., Πό]θος Διοφάντο[υ, ...
 . . . ὁ δεῖνα . . .]σίου, Σέλε[υκος τοῦ δεῖνος . . . . .
 20 . . . . . ς Σκω. . .
 . . . . . απ. . .

Ad eiusdem tabulae partem inferiorem videtur referendum esse fragmentum hocce ab omnibus partibus mutilatum (a. 0,11 m., l. 0,10), item ex oppido Iecaterinodar Petropolin asportatum et inde Mosquam missum in museum historicum. Exscripsi Petropoli in consilio archaeologico.

fr. i. ΞΝΟΣΓ
ΑΠΙΑΠΛ
ΥΣΦΑΡΝ
ΙΕΟΚΛ

. . . ὁ δεῖνα. . .]ωνος, Π. . . .
 . . . ὁ δεῖνα Π]απία, Πα[πίας? . . .
 . . . . . υς Φαρν[ακίωνος? . . .
 . . . Ν]εοκλ[ῆς . . . . .

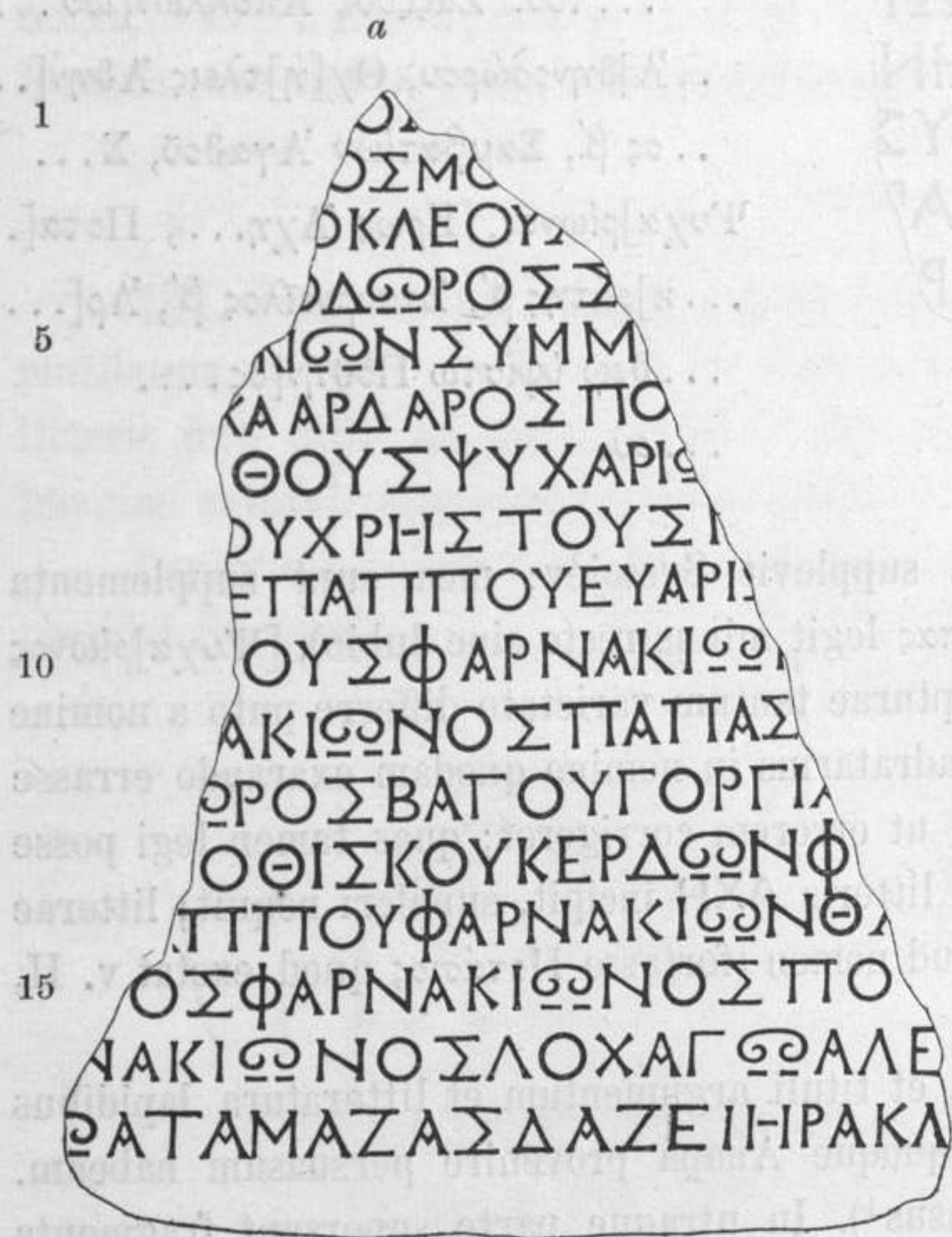
E nominibus virorum, quae in fragmentis leguntur, in titulis Bosporanis nondum obverunt Ἀκάσας, Ἀλα[νικός], Ἀτινᾶς, Κάσαγος, Μυστικός, Ποτηγός, Ῥ... μφλίας, Τ.εις (quae omnia excepto Μυστικός absunt in Papii et Benseleri lexico). Ceterum Ἀτινᾶς occurrit in titulo Chersonensi *IosPE*. v. I, n° 199 (illic quidem per ττ scriptum), Κάσαγος in titulis Olbiopolitanis ibid. n° 52, 71 (Κάσακος ibid. n° 62). Θάμφλα nomen supra vidimus in titulo n° 206. Cum nomine Ῥ... μφλίας conferendum est Γ. Σ. ΜΦΛΙ[ΟΥ], quod legitur *IosPE*. v. II, n° 29 A, v. 14. Nominum in -εις exeuntium in titulis Bosporanis longam habemus seriem: Γάστεις, Δάσεις, Πάστεις, Πάτεις, Σέρεις, Χάρδεις et sim. Ἀτακούα nominis aliam formam (Ἀττακόας) habemus in titulo v. II, n° 403.

Superest ut moneamus fragmenti v. II n° 404 litteraturam adeo similem esse litteraturae fragmentorum, quae hic edimus, ut dubium non sit, quin hi tituli ab uno eodemque quadratario sint exarati. Attamen certo dici potest n° 404 et nova haec fragmenta non esse *unius* lapidis, quoniam et interstitia in titulo n° 404 angustiora sunt et litterae arctius positae.

436. Fragmentum tabulae lapidis calcarii candidi utrimque inscriptae, a. ut nunc est 0,41 m., l. infra 0,31, cr. 0,08, infra integrum, a reliquis partibus mutilatum. Tituli litterae in parte *a* altius et diligentius exaratae sunt, quam in *b*; ideo partem *a* anticam esse putat editor. In parte *a* litterarum altitudo variat inter 0,013 et 0,015, excepto ultimo versu, cuius litterae aliquanto maiores sunt (0,015—0,018); in parte *b* duo ultimi versus scripti sunt litteris 0,02 m. fere altis, reliqui minoribus. Ed. B. Syssojev l. c. ad n° 435, p. 50—58, cum duabus tabulis utrumque titulum naturali magnitudine repraesentantibus. Has tabulas hic repeto in quartam magnitudinis partem reductas. De nonnullis nominibus propriis, qui in his titulis occurrunt, egerunt L. L[opatinski] in calce commentationis Syssojevianae, pp. 70—72, et L. Mseriantz in *Φιλολογ. Οβозρ.* v. XIII (a. 1897), pp. 36—40.

Lapidem a. 1892 prope oppidum Iecaterinodar («за р. Кубанью, за желѣзнодорож-нымъ мостомъ, въ мѣстности, называемой Подковою») a duobus discipulis gymnasii Iecate- rinodarensis inventum possidet Syssojev, eiusdem gymnasii praeceptor.

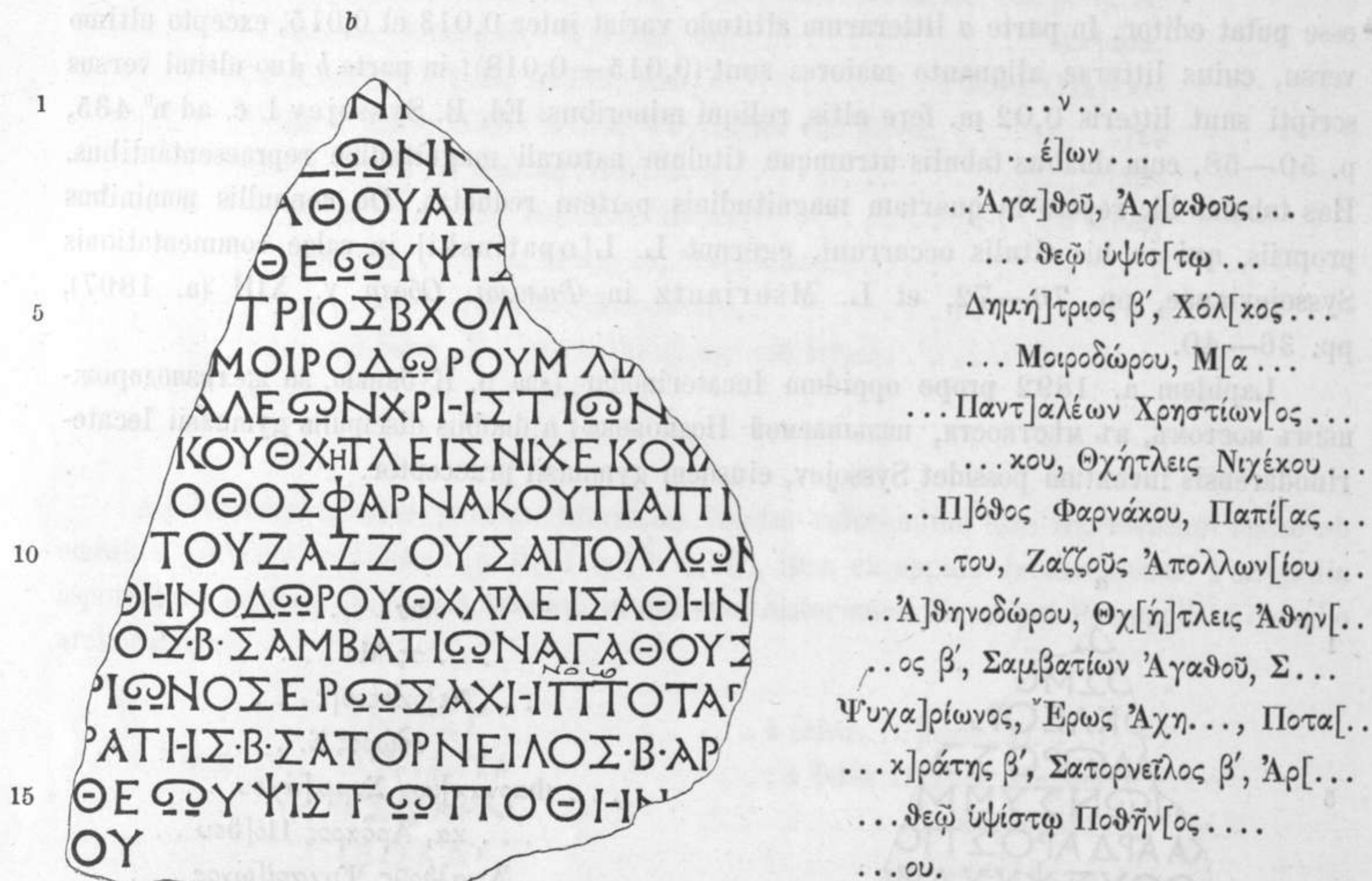

... οσ ...
 ... ος Μο ...
 ... Νε]οκλέου[ς ...
 ... ὀδωρος Σ. ...
 ... Φαρναχ]ίων Συμμ[άχου. ...
 ... κα, Ἄρδαρος Πό[θου ...
 ... Ἄγα]θοῦς Ψυχαρί[ωνος ...
 ... ου, Χρηστοῦς ...
 ... ς Πάππου, Εὐάρι[στος ...
 ... Ἄγαθ]οῦς Φαρνακίω[νος ...
 ... Φαρν]ακίωνος, Πάπας ...
 ... ὀδ]ωρος Βάγου, Γοργί[ας ...
 ... Π]οθίσκου, Κέρδων Φ. ...
 ... Πά]ππου, Φαρνακίων Θ. ...
 ... ος Φαρνακίωνος, Πό[θος ...
 ... Φαρν]ακίωνος λοχαγῶ Ἄλε. ...
 ... ω, Ἀταμάζας Δάζει, Ἡρακλ[είδης...

Nomina supplevit Syssojev exceptis [Νε]οκλέους v. 3, Ἄγαθοῦς vv. 7 et 10, Ἡρακλ[είδης] v. 17, quorum supplementa a me proposita certa esse puto. Contra Syssojevii supplementa nonnulla recipere non ausus sum, veluti Φ[αρνακίωνος] v. 13 extr. ideo, quod etiam Φαρνάκου

nomen in hac plaga fuit usitatissimum, et Ἀλε[ξάνδρ]ω vv. 16—17, quoniam titulus multo latior mihi videtur fuisse, quam ut ω littera v. 17 ad idem nomen pertineat, cuius initium legitur v. 16.

In hac quoque parte pleraque nomina supplevit Syssojev; mea sunt supplementa [Παντ]αλέων v. 7, Παπί[ας] v. 9 (ubi S. Πάππας legit minus recte sine dubio), [Ψυχα]ρίωνος v. 13 in., Ποθῆν[ος] v. 15 extr. (quod scripturae tantum varietate differre puto a nomine usitatissimo Ποθεῖνος). V. 13 med. videtur quadratarius in nomine quodam exarando errasse et postea tres litteras supra versum scripsisse, ut errorem corrigeret; quas tamen legi posse negavit Syssojev; ideo nomen illud, quod a litteris ΑΧΗ incipit, suppleri nequit; litterae autem quae proxime subsequuntur quin ad aliud nomen (fortasse Ποτάσιος quod exstat v. II, n° 128¹) pertineant, non dubito.

Lapis ipse, in quo titulus exaratus est, et tituli argumentum et litteratura lapidibus Anapae repertis adeo sunt similia, ut ipsum quoque Anapa provenire persuasum habeam. Idem putat Syssojev, aliis sane rationibus usus¹). In utraque parte supersunt fragmenta

1) L. c. p. 56: «Конечно, всего проще было бы сказать, что тамъ, гдѣ камень найденъ, онъ находился издревле. На это приходится возразить, что едва ли можно допустить мысль, чтобы то мѣсто, гдѣ нашли надпись, могло служить для поселенія: эта мѣстность

очень низменная, болотистая. Такимъ образомъ вѣроятнѣе предположеніе, что камень сюда попалъ случайно, а происходитъ онъ изъ окрестностей Горгиппіи или Танаиды».

catalogi (aut duorum catalogorum) sodalium θεὸν ὑψιστον colentium, de quo v. quae diximus ad n° 430. Maximi est momenti, quod in fr. *b* ipsum dei nomen legitur, quod in titulis Anapae repertis nondum obvenit. Sed cur hoc nomen bis in eodem fragmento sit positum (vv. 4 et 15), lapide tam misere mutilato certo dici nequit. Magistratus militares et civiles inter sodales conlegiorum Gorgippiae saepius iam vidimus; sed cur in fr. *a* v. 16 τοῦ λοχαγοῦ nomen dativo casu positum sit, non nominativo, ut in aliis catalogis Gorgippiae repertis magistratuum nomina ponuntur, ne coniectura quidem assequi licet.

Nomina pleraque in aliis quoque titulis Anapae repertis occurrunt; ex aliis locis orae septentrionalis Ponti Euxini nota sunt: Σύμμαχος (*a* 5, exstat in titulo Tanaitico v. II, n° 448), Εὐάριστος (*a* 9, cf. v. II, n° 451, et Εὐάρεστος v. IV, n° 211), Χόλκος (*b* 5, cf. v. II, n° 244), Σατορνείλος (*b* 14, exstat in titulo Tyrano v. I, n° 2). Nominis Βάγου, quod genetivo casu positum legimus fr. *a* v. 12, nominativus videtur fuisse Βάγης, non Βάγος: cf. accus. Βάγην supra, n° 421; genetivi casus variae exstant formae: Βάγεος v. II, n° 78, Βάγητος ibid. n° 402 v. 40 (cf. etiam Βαγίου ibid. nn° 402 et 403). De radice huius nominis disputarunt L[opatinski] et Mseriantz ll. ll. — Nondum obvenerunt nomina: Ἀχη... (*b* 13), Δάζεις (*a* 17; cf. Δάσειος gen. v. II, n° 383), Θχήτλεις (*b* 8 et 11), Κέρδων (*a* 13), Νίχεκος (*b* 8). Nomina quae sunt Θχήτλεις et Νίχεκος e lingua Circassica explicare conatus est L[opatinski] l. c.

437. Fragmentum tabulae lapidis calcarii marmori simillimi, ab omnibus partibus mutilatum, a. 0,18 m., l. 0,16, cr. fere 0,10. Titulus admodum diligenter exaratus erat litteris fere 0,03 m. altis. Edidit B. Syssojev l. c. ad n° 435, p. 58, n° 2, addita lapidis imagine naturali magnitudine facta, quam hic repeto in quartam partem reductam.

Lapidem a. 1894 haud procul ab oppido Maikop¹⁾ provinciae Cubanensis casu inventum possidet Syssojev.

.....
 ... βασιλέως βασιλ]έων [...
 φιλοκαίσαρος καί] φιλορω[μαίου,
 εὐσεβοῦς, υἱοῦ μεγάλ]ου βα[σιλέως
 ..... ωνος .....

1) «Въ 4-хъ верстахъ, при впадении р. Курджипса въ р. Бѣлую, тамъ, гдѣ стоитъ хуторокъ, влѣво отъ моста. Найденъ 15 июля 1894 г. ученикомъ 4 кл. Ека- теринодарской мужской гимназiи Арамомъ Когосьян- цемъ, который ловилъ тутъ рыбу». Syssojev.

Videntur haec superesse e praescriptis catalogi thiasotarum. Cf. vol. II nn° 402, 411, 412, et supra n° 433. Tituli litteratura adeo similis est litteraturae inscriptionum Anapae repertarum, ut ipsum quoque Anapa provenire admodum sit probabile.

438. Fragmenta tria coniuncta tabulae marmoris candidi ab omnibus partibus praeter dextram mutilata, parte postica polita, a. 0,15 m., l. 0,20, cr. 0,025. Titulus litteris minutis (a. 0,012 m.) exaratus satis bene etiamnunc legitur. Exscripsi et edidi *Mam.* № 17, p. 69, n° 4. Nunc praesto est ectypum.

Ubi et quando fragmenta inventa sint, non constat. Ex oppido Iecaterinodar a. 1894 Vesselovskio professore intercedente Petropolin in consilium archaeologicum asportata sunt et inde a. 1896 Mosquam in museum historicum missa. Quin ad Gorgippiam veterem referenda sint, ego non dubito.

1	ΙΦΑΙΟΡΑ	... Νυμ]φα[γ]όρα[ς] ..
	ΑΝΟΚΑΣΑΤΤΑ	.....]ανόκας Ἄττα,
	ΚΑΠΟΘΟCΕΡΜΗ	[... ὁ δεῖνα ...]κα, Πόθος Ἑρμῆ,
	ΠΠΟΥΙΑCΤΕΙΜΟ vac.	[... ὁ δεῖνα Πά]ππου, Ἴας Τειμο-
5	ΚΩΝΑΠΟΛΛ	[θέου, ... Γλύ]κων Ἀπολλ[ω-
	ΡΗCΤΙΩΝ	νίου, ..., ὁ δεῖνα Χ]ρηστίωνο[ς,
	ΤΡΙΟΥ	..... ὁ δεῖνα Δημη]τρίου. ...

Ἴας nomen (v. 4) nobis non videtur dubium, praesertim cum in aliis Gorgippiae titulis restitui possit: veluti *IosPE.* v. II, n° 402, v. 57 pro [ὁ δεῖνα ...]ατησία optime legi potest [... κρ]άτης Ἴα et n° 403 v. 4 pro [ὁ δεῖνα Κ]ατίωνος Ἴασποσίου legere praestat [ὁ δεῖνα Κ]ατίωνος. Ἴας Ποσίου, quoniam in hoc catalogo virorum nominibus plerumque patrum tantum nomina adduntur, avorum nominibus omissis, et post [Κ]ατίωνος punctum exstat, quod in hoc titulo inter filiorum et patrum vel patrum et avorum nomina poni non solet. Nomen ... ανόκας (v. 2) quomodo sit supplendum, nondum inveni (v. II, n° 375 habemus CANOXA nomen, sed utrum illud sit integrum, an ab initio mutilatum, non liquet).

439. Fragmentum tabulae marmoreae ab omnibus partibus mutilatum, a. 0,165 m., l. 0,075. Ad fidem ectypi chartacei a Vesselovskio prof. accepti edidi *Mam.* № 17, p. 70, n° 5.

Lapis a. 1894 in vallo Anapae inventus exstat ibidem apud A. S. f. Popovium.

1   ΞΝΙ

ΛΘΗΝ

ΔΑΡΟΣΤ

ΚΙΩΝΟ

5 ΟΥ·Β·Π

ΝΟΔΩ

ΟCΥΙΟ

ΑΤΤΑ

—Ι

...ων...

...Ἀθην[οδώρο]...

...Ἀρ]δαρος [Π. ...

...Φαρναχ]ίωνο[ς]...

...]ου β'. Π. ...

Ἀθ]νοδώ[ρο]...

...ος υιο...

...Ἀττα...

.....

440. Fragmentum tabulae marmoris candidi ab omnibus partibus mutilum, utrimque politum, a. 0,10 m. totidemque latum, cr. 0,023. Litterae superstites, altae 0,017 m., optime leguntur.

Lapidem a. 1900 Anapae repertum N. I. f. Vesselovskius nobis dono dedit.

ΑΓΙΑΖΑ

ΑΚΟΥΑΤΤΑ

ΜΦΑΓΟΡΟΥ

CΥΣΕΙΤΑΣ

ΙΟΥΜΟΥ

... Π]ατίας ...

... ακου, Ἀττα[ς] ...

... Νυ]μφαγόρου ...

... ουσειτας ...

... ίου, Μοιρ[όδωρος] ...

In fragmento particulam catalogi proxime praecedentibus similis superesse persuasum habeo. Sed quomodo v. 4 litterae sint explicandae, non video.

441—443. Fragmenta tria tabularum marmorearum ab omnibus partibus mutilata, Anapae inventa. A. 1898 Al. L. f. Berthier de Lagarde museo Odessitano ea dono dedit. Ed. E. de Stern 300. v. XXII, prot. p. 48. Utor de Lagardii et M. Pharmacovskii apographis diligentissime factis.

441. Fragmentum a. 0,12 m., l. 0,18, cr. 0,04, ab omnibus partibus mutilum, inscriptum litteris optimis, altis 0,016. Huius fragmenti ectypum quoque chartaceum praesto nobis fuit.

ΔΕΙΤΟΥΙΑΤΡΟ	... σίου ...
ΛΦΟΚΡΑΤΟΥΦ	ὁ δεῖνα Ἐπαφρο]δείτου, Ἰατρο[κλῆς ...
ΘΟΥΑΡΙΣΠΩΝ	... ὁ δεῖνα Α]λφοκράτου, Φ ...
ΥΧΟΥΓΑΛΙ	... ὁ δεῖνα Πό]θου, Ἀρίσ(τ)ων ...
	... ὁ δεῖνα Πανν]ύχου, Γα[δ]ί[κιοις. ...

Est fragmentum catalogi proxime praecedentibus similis. V. 4 litterae **Τ** forma lapicidae errori tribuenda est. Ἀλφοκράτου nomen (v. 3) habemus v. II, n° 402 (cf. Ἀλφακράτης ibid. n° 404), Ἰατροκλῆς fortasse supplendum est ibid. n° 57, v. 12, ubi dubitanter coniecimus Ἰατ[ραγόρας].

442. Fragmentum a. 0,10 m., l. 0,08, cr. 0,03, diligenter inscriptum.

ΤΟΚΚΟC	... Διόφαν]τος Κοσ[σοῦ ...
ΚΙCCHC	... κίς Ση ...
ΝΝΕΟ	... ω]ν Νεο[κλέους? ...
ΡΟC>	... ρος Χ ...
Γ	

Hoc quoque fragmentum videtur ad catalogum aliquem pertinere.

443. Fragmentum a. 0,08 m., l. 0,11, cr. 0,025; litterae profunde et diligenter exaratae esse dicuntur.

ΖΙΕΙΦΑΙ	... ὁ δεῖνα Γά]σται, Φα[ρνακίων? ...
ΠΟΛΕΙΤΩ	...]πολειτῶ[ν ...
ΟΙΝΩC	... Α]θηνοδω[ρο ...

Videntur haec quoque e catalogo superesse. De πολειτῶν forma v. quae adnotavimus ad n° 433.

3. Tituli sepulcrales.

444. Fragmentum tabulae marmoreae superne epistylío ornatae, inferne mutilatae, l. 0,40 m. Litterae diligenter exaratae, altae fere 0,03, bene etiam nunc leguntur in ectypo et in imagine photographica, quae N. I. f. Vesselovskii benignitati debeo.

Lapis a. 1900 ineunte in moenibus Anapae repertus servatur ibidem apud Th. I. f. Babtschenko.

ΜΙΚΚΗΚΟΚΚΟΥ ΓΥΝΗΤΟΚΩΝΟΣ ΘΥΓΑΤΗΡΗΡΑΚΛΕΩΤΙΣ	Μίκκη Κόκκου γυνή, Τόκωνος θυγάτηρ, Ἡρακλεῶτις.
---	---

Litterarum formae indicant aetatem tertio a. Chr. saeculo non recentiore. Τόκωνος nomen vidimus supra, n° 210.

445. Fragmentum monumenti sepulcralis marmorei. Superne ornatum erat anaglypho diligenter sculpto, cuius non superest nisi angulus sinister inferior: apparet inferior pars mulieris talari vestitu sellae insidentis pedibus scabello impositis; pone sellam puella stat item talari vestitu, manibus vas cylindratum tenens; mulieri a dextra adstabat vir, cuius non supersunt nisi pedes genubus tenus. Anaglypho subscriptus est titulus diligenter exaratus, quem ad fidem imaginis photographicae a Vesselovskio suppeditatae edidi *Mam.* № 17, p. 70, n° 6.

Lapis Anapae servatur in Vesselovskii villa.

ΣΙΣΟΥΛΙΝΙΚΙΟΥ ΧΑΙΡΕ	Σισουλι Νικίου, χαῖρε.
------------------------	---------------------------

Cum in anaglypho mulieris figura primum videatur obtinere locum, statuendum est monumentum hoc mulieris sepulcro fuisse impositum et Σισουλίς nomen, quod alibi me legisse non memini, esse muliebre (cf. Σίσος nomen virile *IosPE.* II, n° 263). Titulum Romanae esse aetatis arguit litteratura.

XII. TANAIS.

(ad vicum Nedvigovkam).

Anno 1891 Nic. E. f. Brandenburg praefectus museo militari Petropolitano, cum rogatus a praeside consilii archaeologici in provincia casacorum Tanaiticorum (Область войска Донскаго) tumulos exploraret, in museo provinciali oppidi Novotscherkassk vidit lapides duos inscriptos, e vico Nedvigovka asportatos, quem loco veteris Tanaidis situm esse constat. Hos titulos iussu consilii archaeologici edidi *Mam.* № 9, p. 62—64 ad fidem imaginum photographicarum, quas Brandenburgius curaverat faciendas. Lapidum descriptionem

a. 1900 meo rogatu consilio archaeologico misit Ch. Popov museo illi praepositus, qui scripsit eos a G. A. f. Osnobischino a. 1886 in vico Nedvigovka acquisitos et museo inlatos esse.

446. Lapis arenarius albus, a. 0,46 m., superne aetomate sculpto ornatus, inferne fractus et temporis iniuria perquam detritus. Titulus litteris 0,025 m. fere altis exaratus est, quae tamen in imagine photographica difficiles sunt lectu. Edidi *Mam.* 1. c. n° 1. Repetiit R. Cagnat, *Revue archéol.* 3 s. v. XXII (1893), p. 402.

1	Γ Ρ Θ Γ Θ Ν Λ Ν Β Α Σ Ι Λ Λ
	Σ Ι Λ Ε Υ Σ Μ Ε Γ Λ Σ Τ Ι Β Ε Ρ Ι Θ Σ
	Ρ Α Σ Ι Λ Ε Υ Σ . Λ Υ Ρ Θ Μ Α Τ Η Σ
	Λ Γ Ρ Η Σ Κ Θ Υ Π Σ . Δ Ο Σ Φ Ι
5	Ι Ι Φ Ι Λ Θ Ι Ο Μ Ι Ι Ο . Ε Ι Σ Ε Β Η Σ
	Σ Π Θ Ι . . Α Γ Λ Μ Γ Λ Φ Ι Ι Ι Ν

Versibus 1—5 integrum nomen Sauromatis I regis Bosporani continetur:

[Ὁ ἐκ π]ρογόνων βασι[λέ-
ων βα]σιλεὺς μέγ[α]ς Τιβέριος
[Ἰούλιος β]ασιλεὺς [Σα]υρομάτης,
[υἱὸς βασιλέ]ως Ῥησκουπ[όρι]δος, φι-
λόκαισαρ κα]ὶ φιλο[ρώ]μ[α]ιο[ς εὐ]σεβῆς

.....

Titulum ad Sauromaten I, qui regnabat inter annos 94 et 124 p. Chr., referendum esse persuasum habeo primum ideo, quod prorsus eadem epitheta sollemnia leguntur in titulo *IosPE.* v. II, n° 39, quem ad hunc regem pertinere certo constat, deinde ideo, quod Sauromates II Rhoemetalcae filius fuit, nomini vero Sauromatis III (si quidem eius nomen continet titulus v. II, n° 54) patris nomen non additur; litteratura denique ipsa huic opinioni nihil obstat. Argumentum tituli certo definiri non potest.

447. Tabula lapidis calcarii a. 0,665 m., l. 0,62, cr. 0,155, ab angulo sinistro inferiore mutilata, supra aut integra aut consulto detruncata. Margo uterque et infima lapidis pars paululum eminent; in medio lapide magnum monogramma quod dicitur diligenter sculptum est, sub eo titulus est septem versibus constans, quorum initia angulo sinistro fracto perierunt; litterae arcte dispositae altae sunt 0,02 m. Edidi *Mam.* 1. c. n° 2, addita lapidis imagine zincotypica, quam hic repetendam curo; sed cum in ea tituli litterae non satis bene distinguantur, etiam typis eum transcribo.

A. 460 ep. Bosp. = 163 p. Chr. 1).

1
 ΑΓΑΘΗ ΤΥΧΗΙ
 ΙΕΥΟΤΟCΒΑCΙΔΕΩCΤΙΟΥΛΙΟΥ
 ΤΟΡΟΓΦΙΛΟΚΛΙCΑΡΟCΚΑΙΦΙΛΟΡΩ
 ΝCΕΒΟΥCΧΡΟΝΩΛΙΑΦΘΑΡΕΝΤΑΤ
 ΡCΜΕΛΙΩΝΟΙΚCΟΜΙCΑCΤΡΥΦΩΝ
 5 ΤCΓΡΕΥΤΗCΑΝΕCΤΗCΑΤΟΧΑ
 ΕΝΤΩΙΞΥΕΤΕΙΛΕΙΟΥ Α

Titulus totus facili negotio restituitur praeter initium v. 7, ubi χα[[ριστήριον] satis quidem probabiliter suppleri potest, sed non certa ratione.

Ἀγαθῇ τύχῃ.

[Βασιλ]εύο[ν]τος βασι(λ)έως Τ(ιβεριού) Ἰουλίου
 [Εὐπάτ]ρο[ς] φιλοκ(α)ίσαρος καὶ φιλορω-
 [μαίου εὐ]σεβοῦς, χρόνῳ (δ)ιαφθ[α]ρέντα τ[ὰ]
 τείχη? ἐκ θε[μ]ελίων οἰκ[οδ]ομ[ή]σας Τρύφων
 [τοῦ δεινός] πρεσβ[υ]τῆς ἀνεστήσατο χα-

... ἐν τῷ ξυ' ἔτει, [Δ]εῖου α'.

1) Litteras annum indicantes duas in lapide fuisse diserte testatur Popovius.

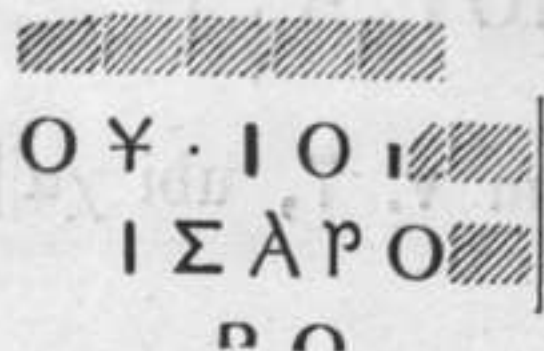
Ti. Iulium Eupatorem regem Bosporanum, cuius nomen in praescriptis legitur, regnasse constat inter annos epochae Bosporanae 451 et 467 (155—171 p. Chr. n.). Annus igitur 460 in titulo scriptus optime in regnum eius cadit.

Pertinet titulus ad seriem satis iam longam titulorum, qui testantur Tanaidis moenia turresque et alia aedificia a magistratibus privatisque hominibus ultimis decenniis saeculi II p. Chr. et initio saeculi III esse restituta (v. *IosPE.* II, nn^o 427—436). Omnium horum titulorum antiquissimus hucusque fuit n° 427 ad annum 188 p. Chr. pertinens, recentissimi nn^o 433 et 434 anno 236 signati. Nunc in tota serie primum secundum temporis rationes locum obtinebit titulus, quem hic edimus, plus quam viginti annis titulo illo n° 427 signato antiquior. Ceterum monendum est de Tanaidis muro restituendo agi etiam in tit. 431, qui Rhescuporide II regnante (212—229 p. Chr.) est scriptus. De Tanaidis legatis (πρεσβευταί) v. quae diximus v. II introd. p. LVI.

Monogramma illud aut signum in lapide scriptum cum eis signis *mama* dictis, quae etiam nunc apud gentes Caucasicas essent in usu, comparari posse nobis videri diximus in Rossica huius tituli editione. Uberrimam horum signorum (*mamu*) collectionem dedit E. Felicyn in 300. v. XV.

Quae sequuntur fragmenta tabularum marmoris albi aliud alio tempore in Tanaidis rudibus casu inventa servantur in museo provinciali oppidi Novotscherkassk. Exscripsi ex imaginibus photographis, quas a. 1900 exeunte consilio archaeologico Petropolitano miserat Ch. Popov.

448. Fragmentum ab omnibus partibus praeter dextram mutilatum, a. 0,11 m., l. 0,23, cr. 0,10. Litterae apicibus ornatae in imagine phot. bene distinguuntur.

Ο Ψ · Ι Ο Ι
Ι Σ Α Ρ Ο
○ ○

[Ἐπὶ βασιλέως Τιβερί]ου Ἰο[υλί-
ου . . . . . φιλοκα]ίσαρο[ς
καὶ φιλορωμαίου εὐσε]βο[ῦς . . .

Supersunt haec e praescriptis nomen regis cuiusdam Bosporani continentibus.

449. Fragmentum undique, ut videtur, mutilatum, a. 0,23 m., l. 0,156, cr. 0,09. Tituli reliquiae in imagine phot. optime leguntur. Litterae versuum 1—4 ceteris aliquanto maiores sunt.

A. 420 ep. Bosp. = 123 p. Chr.

1	ΣΑΝ	.....σαν . . .
	ΙΔΗΣ	Ἡρακλε]ίδης [. . .
	ΡΑΤΗΣ Ι	. . . κ]ράτης . . .
	ΡΩΝ ΟΥΑΙ	Μύρ]ων Ουά[ρα? . . .
5	ΔΑΡΟΣΑΡΙΣ	Ἄρ]δαρος Ἀρίσ[τωνος? . . .
	ΝΤΩΙ·ΚΥ·ΕΤ	έν] τῶι κυ' ἔτ[ει, μηνός
	vac. ΠΕΡΕΙΤ	Περειτ[ίου . .
	vac.	

Videtur esse fragmentum catalogi sodalium conlegii alicuius. V. 4 nomina supplevi e titulo v. II, n° 428 (a. 192 p. Chr.), ubi v. 17 inscriptus est Μύρων Ουάρα, nostri fortasse nepos cognominis.

450. Fragmentum ab omnibus, ut videtur, partibus mutilum, a. 0,13 m., l. 0,077, cr. 0,033.

Γ Υ
 ΟΥ·Κ
 ΝΟΙ·Κ/
 ΧΡΟΝ

V. 1 videtur legendum esse [Ἀγαθῇ] τύ[χη], v. 4 litterae pertinent ad vocem χρόνος.

451. Fragmentum a. 0,14 m., l. 0,10, cr. 0,08. A sinistra exstat margo quadro ornatus. Inter vv. 2 et 3 spatium paulo maius est, quam inter ceteros.

			Β/
			ΗΝ
			ΣΕ
			ΣΥ

PARS PRIOR

ADDENDA ET CORRIGENDA DE RECENTE EDITIS

·ADDENDA ET CORRIGENDA.

PARS PRIOR.

ADDENDA ET CORRIGENDA IN TITVLIS EDITIS.

VOLVMEN I.

Ad n° 1. In lemmate addendum est fragmenta haec ad Muraltii apographa repetita esse in *Zeitschrift für die Alterthumswissenschaft* a. 1847, p. 680, n° 5. (Dixi de his *ЗИРАО*. v. V, p. 141).

Ad n° 2. I. H. Mordtmann v. cl. accepto a me voluminis primi exemplo per litteras d. 6 m. Septembris a. 1885 datas adnotationes complures ad titulos eo volumine comprehensos mecum communicavit. Ad n° 2 supplementa veri similia versuum 5—9 proposuit haec: vv. 5—6: ...ύπε]ρηύξησ[ε κτλ., vv. 6—7: πλ]εῖστα κατε[σκεύασε κτλ., vv. 8—9: τὰ κοι]νὰ ἡμεῖν ἔθ[η κτλ., v. 9: διὰ τῆς τῶν δ[ημοσίων ἐνδείας? κτλ. (Dixi de his *ЗИРАО*. v. V, p. 141).

Ad n° 3. Titulis C. Ovinii Tertulli nomen referentibus, quos in «addendis» indicavimus (p. 219), adde quos ediderunt G. Točilescu *Archäol.-epigr. Mittheil. aus Oesterreich* v. XI, p. 44, n° 57 (ex opp. Constantia) et p. 69, n° 143 (e vicinia Černawod) atque Domaszewski *ibid.* v. X p. 243 (ex opp. Οὐλπία Νικόπολις ἢ πρὸς Ἰστρον).

Titulos Olbiopolitanos plerosque edito volumine I iterum examinavi et explicui in libro, quem de rebus Olbiopolarum publicis patrio sermone conscripsi a. 1887. (*Измѣдованія обз исторіи и государственномъ строѣ и. Ольвіи въ Журн. М. Н. Пр.* 1887, январь — апрѣль, отд. класс. фил., и отд. Спб. 1887). Cf. etiam Fr. Lindisch, *De rebus Olbiopolarum*. Diss. Hal. 1888.

Ad n° 8. Titulum minusculis litteris repetierunt Ch. Michel, *Recuel d'inscriptions Grecques* (Brux. 1900), n° 335; G. Dittenberger, *Sylloge inscr. Graecarum* ed. 2 vol. 2 (Berol. 1900), n° 474.

Ad n° 10. Lapidem a. 1873 a Zabelino in Olbiae rudibus inventum esse mecum communicavit A. A. f. Spitzyn consilii archaeologici Petropolitani socius.

Ad n° 11. Mordtmannus tituli transcriptionem correctam repetiit in commentatione inscripta «*Notice sur les antiquités trouvées au Hiéron*», quam Papadopulus-Cerameus ab eo rogatus cum VI congressu archaeologorum Odessitano (a. 1884) communicavit quaeque in altero volumine congressus operum in lucem prodiit (*Труды VI археол. съезда въ Одессу*, т. II, стр. 169). Minusculis litteris titulum repetierunt Michel, *Rec. d'inscr. Gr.* n° 336; Dittenberger, *Syll.*² v. II, n° 546.

Ad n° 15 novum accessit fragmentum (c) a. 0,095 m., l. 0,085, a. 1886 in Olbiae parietinis repertum et a. 1889 a libero barone C. de Staal Surutschano donatum. Exscripsi et edidi *ImS.* p. 3, n° 2. Hoc fragmento adiuncto titulus ita legitur:

		a	
			-N
	c	Α<ΙΑΔΑ. ΑΛΛΑΤΙΑΝΟΣ	
1	EYN	ΛΕΙΤΗΠΟΛΕΙΚΑΙΤΟΙΣ	
	ΑΦΙΚΝC	ΩΝΠΟΛΙΤΩΝΕΙΣΚΑΛΛΑ	
5	TINXPEI/	ΕΤΑΙΜΕΤΑΠΑΣΗΣΦΙ	
	ΛΟΤΙΜΙΑΣΛ	ΙΤΗΙΒΟΥΛΗΚΑΙΤΩΙΔΗ	
	ΜΩΙΕΠΑΙΝΕΣ/	ΝΕΠΙΤΟΥΤΟΙΣΝΑΥΤΙΜΟΝ	
	ΠΑΣΙΑΔΑΚΑΛΛΑΓΙΑ.ΙΟΝΑΡΕΤΗΣΕΝΕΚΕΝ		
b	ΚΑΙΕΥΝΟΙΑΣΤΗΣΕΙΣΓ	ΙΙΔΗΜΟΝΔΕΔΟ	
10	ΘΑΙΔΕΑΥΤΩΙΚΛΙΕΚΓΟΝ	ΦΕΝΙΑ	
	ΟΛΙΤΕΙΑΝΚΛΙΕΙΣΤ		
	ΕΜΠΟΛΕΜΩΙΚΑ		
	ΙΣΠΟΝΔΕΙΤΟ		
	ΡΑΨΑΙΕΙΣ		
15	ΥΣΑΙΕΙ		

Supplementa in vol. I proposita novo fragmento optime confirmantur.

Ad n° 16. Quae in *IosPE.* v. I et in *Изсмд. обз уст. и восуд. сиронъ i. Ольви* (p. 83 sq.) de aetate huius tituli et aliorum aliquot ad eandem fere aetatem pertinentium diximus, confirmantur quodammodo Deliorum decreto de proxenia Posideo Dionysii f. Olbiopolitae oblata, quod G. Fougères a. 1886 Deli repperit et in *Bulletin de corr. hellén.* v. XIII, p. 236 minusculis litteris edidit m. Martio a. 1889. In commentatiuncula inscripta «*Къ усторию города Ольви*», inserta *ЖМНПр.* m. Februario a. 1890, cl. hist. et philol. p. 68—71, iterum hoc decretum edidi ad fidem ectypi chartacei, quod Fougères per Stschukarevium rogatus summa comitate mecum communicaverat, et demonstravi, quanti

esset momenti ad aetatem titulorum Olbiopolitanorum definiendam. Dittenbergerus commentationis nostrae ignarus in Syll. inscr. graec. ed. 2 dixit Schmidtium verum vidisse nunc sibi plane persuasum esse. Item Th. Reinach in *Revue archéol.* 3 s. v. 29 (a. 1896) p. 157 Boeckhii et Schmidtii sententiam veri similiorem sibi videri dixit, quam Mommseni opinionem.

Titulum minusculis litteris repetierunt Ch. Michel, *Recueil d'inscr. Gr.* n° 337 et Dittenberger, Syll. inscr. Gr. ed. 2 v. I, n° 226. (Adnotationes nonnullas ex eis quae sequuntur publici iuris feci *ЗИРАО.* v. IV, p. 142 et v. V, p. 362).

De gentibus, quae in titulo commemorantur, v. quae dixerunt Much, *Die Südmark der Germanen (Beiträge zur Gesch. d. deutschen Sprache u. Litt.* herausg. von Paul u. Braune, 1892, p. 35 sqq.) et Θ. Α. Браунъ, *Разысканія въ области юго-славянскихъ отношеній* (Спб. 1899), p. 102, 107, 129 etc.

De forma *ιερέω* cf. quae dixit Bechtel in *Nachrichten d. Götting. Gesellsch. d. Wissensch.* 1886, p. 378, et *Inscr. d. ion. Dialekts* (Gött. 1887), p. 69 et 83.

De turrium nominibus *πύργος Καθηγήτορος* et π. Ἐπιδουρίου cf. quae dixit Th. Sokolov prof. clarissimus in censura libri mei de re publica Olbiopolarum, inserta actis senatus Universitatis Petropolitanae (*Протоколы засѣданій Совѣта Имп. Спб. Университета за 2-ю половину 1886/7 ак. года*), № 36, p. 127. Cf. etiam Dittenbergeri notam 29.

In versione Rossica *В* v. 15 pro *подкуплены* legendum est *совращены* et v. 32 pro *хотя городъ былъ долженъ ему* substituendum est *хотя ему предстояло истратить* (cf. *Изслѣд. объ Омѣи* pp. 97 et 111 in notis).

Ad n° 17. Titulum minusculis litteris repetiit Dittenberger Syll. inscr. Gr. ed. 2 v. I, n° 324. Is de tituli aetate eandem sententiam profert, quae in sylloge nostra legitur, eisdem fere argumentis nisus, sed supplementa a me proposita nonnullis locis mutavit, et maxime quidem ea, quae ipse dubitanter dederam. Vv. 7—8 legendum coniecit *δ[ιέλυσ]εν [τὴν] μετὰ αὐ[τῶν] διαφορὰν*, vv. 13—14 οὐδ' ἐν το[ύ]τοις τοῦ προνοεῖν τῆς [πόλεως ἀπελείφθη], v. 15 in. [*μετὰ τῶν οἰκετῶν καὶ* κτλ. («non sine haesitatione»), v. 18 in. [*ιδίαι δὲ πάντων ὧν ἂν τις φροντίσειεν*, vv. 18—19 *δ[ε]ῖσαν[τες, ἐκ μὲν τοῦ φανεροῦ]* οὐκ κτλ., vv. 22—23 *τῆ[ς] ταφῆς*] κτλ., v. 30 in. [*ἐν τῷ τιθεμένῳ ἀ]γῶνι* κτλ.—De restituendo v. 15 Dittenbergerus supplementum a nobis propositum [*ἄνευ στρατεύματος καὶ* refutaturus ita disputavit: «Nam si solus venit Niceratus, ea quoque quae v. 16 sqq. post cives in urbem remissos ab eo gesta narrantur, solus perfecisse existimandus est; quo nihil cogitari potest incredibilius. Verum utrum servi hominis opulentissimi commemorati fuerint, quibus ille armatis quasi cohorte praetoria utebatur, an mercennarii milites quos suo sumptu conduxerat, in medio relinquendum est». Ex his ipsis verbis optime patet coniecturam a D. propositam nullo firmo argumento niti. Praeterea locutio ipsa τῆς καθηκούσης ἀκολουθίας negativum, ut ita dicam, sensum habere mihi videtur, indicare scilicet Niceratum in Hylaeam profectum nulla manu, quae quidem duce nobilissimo digna fuerit, esse comitatum; id quod optime

confirmatur αὐτός pronomine v. 16 posito; eum non solum fuisse, sed cum suis, etiam servis non commemoratis sponte patet; itaque ἄνευ praepositionem v. 15 in. retinendam censeo. — V. 18 admodum debilem esse Dittenbergeri coniecturam omnes videre puto et vel ideo reiciendam, quod litterarum numerus lacunae spatium longe excedit: nam vv. 16 et 17 supplementa, quae nulli dubitationi videntur esse obnoxia, litteras requirunt octonas denas, locutio vero a Dittenbergero ad v. 18 farciendum excogitata litteras continet 22. — V. 23 Dittenbergeri supplementum quod est τῇ[ς ταφῆς] meo (τῆς τιμῆς) praestare mihi persuadere non possum, cur autem illi nomini articulum melius convenire D. dixerit, non perspicio; praeterea monendum est statuam equestrem, de qua legimus v. 26 sq., ad ταφὴν nullo modo pertinere posse. Ad v. 30 D. haec adnotavit: «Intellege ἐν τῷ ἀγῶνι τῆς ἵπποδρομίας τῷ τιθεμένῳ τὰχιλλεῖ κατὰ τὸ πυθόχρηστον. Hyperbaton non violentius est quam alia multa quae cum in titulis tum apud scriptores inveniuntur». Sed nihil obstat, quominus de adiectivo cogitemus, veluti ἐνιαυσίῳ, μεγάλῳ et sim., quo posito nullum fit hyperbaton. Cum igitur versus variis modis suppleri posset, lacunam relinquere malui, quam temere id scribere, quod primum venisset in mentem.

Ad n° 22. Ath. Papadopulus-Cerameus vere a. 1890 summa comitate mecum communicavit huius decreti editionem Iassis factam a. 1819. Est folium chartae magn. 0,395 × 0,28 m., cuius parti anticae minusculis litteris vulgaribus impressa sunt praescripta et deinceps maiusculis vulgaribus decreti textus, pars vero aversa scriptura vacat.

Praescripta sunt haec: ΨΗΦΙΣΜΑ ἀρχαῖον εὐρεθὲν ἐπὶ τινος λευκῆ μαρμάρου πλησίον τῆς πόλεως Ὀζῆ, ὅπερ τὸ πάλαι ἦν ἡ πόλις Ὀλβία, δι' ἣ ἀνεκηρύχθησαν ποτὲ καὶ μένεν εἰς αἰῶνιον μνήμην αἱ ἀρεταί, τὰ λαμπρὰ κατορθώματα καὶ τὰ βραβεῖα τῆ Ἡρώος Θεοκλέους Σατύρου, καὶ δηλοῦται ἡ παλαιὰ σχέσις, ἣν εἶχον οἱ Ἕλληνες μετὰ Ὀδησσινῶν, καὶ ἡ ἐκεῖ παλαιὰ ἀποικία τῶν Ἑλλήνων. Ὅπερ ἐς ἄλῃ ὑπὸ τῆ Ἀντ. Τζέννη πρὸς τὸν Κ. Θ. Ν. τῆς 14 Ἰαν. αἰ. καὶ τοῖς ἐκείνους ἀναλώμασιν ἐξεδόθη ἐν Ἰασσίῳ.

In tituli textu singulae voces spatiis vacuis divisae sunt, ut nostra aetate fieri solet, et saepius etiam signis interpunctionis quae dicuntur, quae tamen (ac maxime comma) non semper recte sunt posita. Totus textus in 39 versus divisus est non ad lapidem (in quo sunt 46), sed pro chartae latitudine exaequatis versibus, ut libri hodie imprimuntur. Variarum lectiones notatu dignae sunt hae: v. 2: ΠΑΝΟΙ, ΤΟΜΙΤΑΙ, ΧΕΡΣΟΝΗΣΟΣ; v. 4: ΝΕΙΚΑΕΙΣ, ΑΜΑΣΣΙΑΝΟΙ; v. 10: ΚΑΤΑΝΥΣΑΜΕΝΟΣ; v. 12: ΚΑΙ ΗΚΟΛΟΥΘΗΣΕΝ; v. 16: ΠΑΣΙ; vv. 18—19: ΙΣΟΡΡΟΠΟΝ ΔΕ ΚΑΤΑΣΤΗΣΑΙ ΤΟΝ ΤΑΜΕΙΑΝ, porro ΕΥΕΡΓΕΤΙΚΩΣ; v. 21: ΔΙ ΑΥΤΟΥ ΠΕΡΙΚΑΛΕΣΤΕΡΑΝ; v. 26 in. omissum ΤΕ; v. 27: ΠΛΗΣΤΑΚΙΣ: ΠΑΣΙΝ; v. 28: ΠΟΛΙΤΕΥΟΜΕΝΟΣ; vv. 32 et 44: ΠΟΛΙΤΑΣ; v. 34: ΑΞΙΩΣΑΙ ΔΕ ΤΗΝ ΒΟΥΛΗΝ; v. 37: ΣΤΕΦΑΝΟΥΣΙ; v. 39: ΠΑΣΙ, porro ΠΟΛΕΙ; v. 42: ΣΤΗΛΗΝ et ΑΝΑΤΕΘΕΙΝΑΙ; v. 43—44: ΑΝΔΡΕΙΑΝ ΕΥΤΟΛΑΜΟΝ; v. 45: ΕΙΣ. Inde patet editionem Iassis factam nullius fere momenti esse ad titulum restituendum, eo magis quod is etiam nunc satis bene legitur. (Dixi de hac editione ΖΗΡΑΟ. v. V, p. 362).

Mordtmannus in litteris ad me datis, quarum supra ad n° 2 mentionem feci, adnotavit se Πανοί lectionem reiecisce in *Mitth. d. D. Arch. Inst. in Athen* v. VI (1881) p. 258 simulque demonstrasse Panium oppidum situm fuisse loco vici hodierni qui vocatur *Banados*, ut putaret etiam Dumont *Inscr. de la Thrace* p. 63. (Dixi de his *ΣΗΡΑΟ*. v. IV, p. 143).

V. 10 post *κατανοσαμένων* videtur quadratarius omisisse vocem *ἀγαθά*. Cf. infra n° 42.

Ad n° 23 novum accessit fragmentum, a Surutschano ante aliquot annos acquisitum (ubi et quando repertum sit, ignoro). Est tabulae angulus sinister superior a. 0,19 m. totidemque latus, a partibus sinistra et superiore quadro ornatus (supra videtur fuisse anaglyphum), continens eorundem versuum initia, quorum mediae partes exstant in fragmento a nobis edito. Utor ectypo chartaceo (*a* est novum fragmentum, *b* editum).

V. 5 primum *Ε* vitiose pro *Η* scriptum certissimum est.

Ὅσαι πόλει[ς] ἐστε[φάνωσαν τὸν δεῖνα . . .]
 Ὀλβιοπολεῖται, Μειλή[σιοι, ... ,]
 Ἀπαμεῖς, Νείκομηδεῖς, [. . . . . , Νει]-
 καεῖς, Β[υ]ζάντιοι, Πρου[σεῖς, ... ,]
 (Ἡ)ρακλεῶται, Ἀμαστρ[ιανοί, ... Καλλατι]-
 ανοί? . . .

Omnia nomina, quae in his fragmentis leguntur, etiam in n° 22 exstant, sed alio ordine disposita. E praescriptis apparet tabulam admodum fuisse latam.

Ad n° 42. Huius tabulae tria fragmenta nuper accesserunt: *b* undique mutilum, alt. max. 0,23 m., l. max. 0,16 Surutschanus acquisivit post a. 1894 (ubi et quando repertum sit fragmentum, ignoro); *c* undique mutilum, a. max. 0,18 m., l. max. 0,175, et *d* item undique mutilum, a. 0,105 m., l. 0,115, reperta m. Iulio a. 1893 in vico *Κυμιορυβς* dicto prope oppidum Oczakov eodem anno a Surutschano empti sunt; ectypis chartaceis usus edidi *c* et *d* *ImS.* p. 4, n° 3. Nunc iterum omnia fragmenta ex ectypis descripsi.

	^b			^a
1	⋮ΘΑ			ΛΗΣΙ
	ΝΟΜΕΙ			ΛΕΩΝ
	ΑΖΙΟΣΚΙ	^c	ΙΠΕΝ ΕΙΠΕΙ	ΛΙΣΘΕΝΟΥ
5	ΟΓΟΝΩΝΓΕΙ		ΛΜΠΡΩΝΚΑΙΣ.....	ΝΠΟΛΛΑ
	ΙΜΕΓΑΛΑΑΓΑ		ΛΓΩΔΗΜΩΚΑΤΗ	ΝΤΩΣ
	ΝΤΟΥΓΕΝΟΥ		ΑΣΙΑΝΖΗΛΩΣΑ	ΕΝΑ
	ΣΙΤΟΙΣΣΥΜΗ		ΡΟΥΣΙΤΗΠΟΛΕΙ	ΜΓ
	ΙΚΑΙΓ		ΞΑΣΤΟΑΣΙΩΜ	
10	ΛΘΛΕΙΒΟΜΕΙΝΗ		ΔΑΙΡΕΤΟΣΜΗΤ	
	ΛΗΣ			
		^d	ΙΠΟΙΟΥ	
			ΛΕΠΟΙΗΣ	
			ΛΩΠΟΝΕ	
			ΙΑ	

Fragmentum *d* ubinam collocandum sit, non video; reliqua quin recte coniunxerim, nullus dubito. Eorum textus ad hunc modum videtur restituendus:

1 [Ἐπὶ α]ρχ[όντων τῶν περὶ . . . . . ,
 μηνός] Θα[ργηλιῶνος . . . . . , ἐκκλ]ησί-
 [ας γε]νομέ[νης πανδήμου, ...] εἰων
 . . . αἷος κ[. . . . . εἰ]πεν· ἐκ[ι]πεῖ[δὴ ὁ δεῖνα Καλ]λυσθένου
 5 [πρ]ογόνων γε[γονώς λα]μπρῶν καὶ σ[εβαστογνώστω]ν πολλὰ
 [κα]ὶ μεγάλα ἀγα[θὰ] τῷ δήμῳ κατ[ηνύσατο διαφερό]ντως
 [τῇ]ν τοῦ γένου[ς] ἀξίαν ζηλώσα[ς . . . . .] ἐν ἁ-
 [πα]σι τοῖς συμ[φέ]ρουσι τῇ πόλει. . . . . με-
 . . . . καὶ γ[νωρί]σας τὸ ἀξίωμ[α . . . . .]
 10 . . . . . δι' αὐτῆς θλ[ειβομένη] ἡ πόλις. . . . .
 . . . . . αὐτῆς αἰρετος μητ . . . . .
 . . . . . ησ . . . .

Titulum propter litteraturae similitudinem ei quem vol. I n° 24 edidi aetate subparem habeo. Thargelion mensis, cuius nomen v. 2 satis probabiliter mihi videor restituuisse, Olbopolitarum fastis addendus est.

Ad n° 46. In lemmate non commemoravi Struvianae editionis censuram a Lugebilio insertam *Изв. И. Рущкаго Арх. Общ.* v. VI, f. 2, p. 162 (cf. libri mei *Изслед. обз Омски* p. 101). — De [τ]έ[ρ]φους lectione a V. Jernstedtio proposita L. Burchner in epicrisi *IosPE* voluminis I, quam scripsit in *Wochenschrift f. kl. Philologie*, herausg. von Andresen und Heller, 4. Jahrg. (1887), № 8, p. 226 adnotat haec: «Die Vermutung von H. V. Jern-

stedt... ist allerdings sehr scharfsinnig; aber mir persönlich läge, wenn dies nur irgend mit den erhaltenen Buchstabenresten sich vereinigen liesse, näher ein anderes Wort, etwa eins für Schwein, das ja unter den Opfertieren hier nicht erwähnt ist, zu vermuten». (Haec excerpti *ЗНРАО*. v. IV, p. 143). — Dittenbergerus *Hermæ* v. 26 (1891) p. 475 titulum nostrum citavit, ut probaret *ιερεῖον* voce ovem significari. — H. Swoboda in commentatione inscripta «Ueber griechische Schatzverwaltung» (*Wiener Studien* v. X, 1888, p. 298 sp.) de septemviris Olbiopolitanis diligenter egit. — Nuperrime titulum minusculis litteris repetierunt Michel, *Rec. d'inscr. Gr.* n° 705; Dittenberger, *Syll.*² v. II, n° 629. Uterque v. 15 *τέρφους* lectionem retinuit.

Ad n° 47. Titulum minusculis litteris repetiit F. Bechtel, *Sammlung der griech. Dialekt-Inschriften*, herausg. von Kollitz und Bechtel, v. III fasc. 1 (Die megarischen Inschriften) p. 34, n° 3059, additis adnotationibus aliquot ad dialectum spectantibus. (Hanc editionem indicavi *ЗНРАО*. v. IV, p. 143).

Ad n° 49. Titulum minusculis litteris repetiit P. Müllensiefen in *Samml. d. griech. Dial.-Inscr. von Kollitz u. Bechtel* vol. III p. 333, n° 3617.

Ad n° 50. V. 13 haud scio an legendum sit [Ἀ]ρείβαλις conlato nomine Ἀρείβαλος, quod legitur *Arch.-epigr. Mitth. aus Oesterr.* v. VI, p. 20, n° 39 (cf. *Μοκάπορις* v. II n° 223 et v. IV n° 254 (hic quidem per **KK** scriptum) et *Μοκάπορος* v. IV n° 241).

Ad n° 56. Titulum minusculis litteris repetiit F. Bechtel, *Die Inschriften des ion. Dialekts* (Götting. 1887) p. 83, n° 129, additis adnotationibus de usu formarum *χρύσεος* et *ἀργύρεος*. (Indicavi hanc editionem *ЗНРАО*. v. IV, p. 143).

Ad n° 58. G. Dittenberger in censura *IosPE.* v. I inserta operi periodico, cuius titulus est *Deutsche Literaturzeitung*, a. 1886 № 13, in primo epigrammatis versu legendum proposuit *Λη[τῶ]ις*; qua de causa ectypo chartaceo et lapide ipso iterum examinato vidi litterarum vestigia admodum evanida recte in editione mea reddita esse neque Dittenbergeri coniecturae favere. — Lapis a. 1893 ab Al. L. f. Berthier de Lagarde museo societatis hist. et archaeol. Odessitanae donatus est.

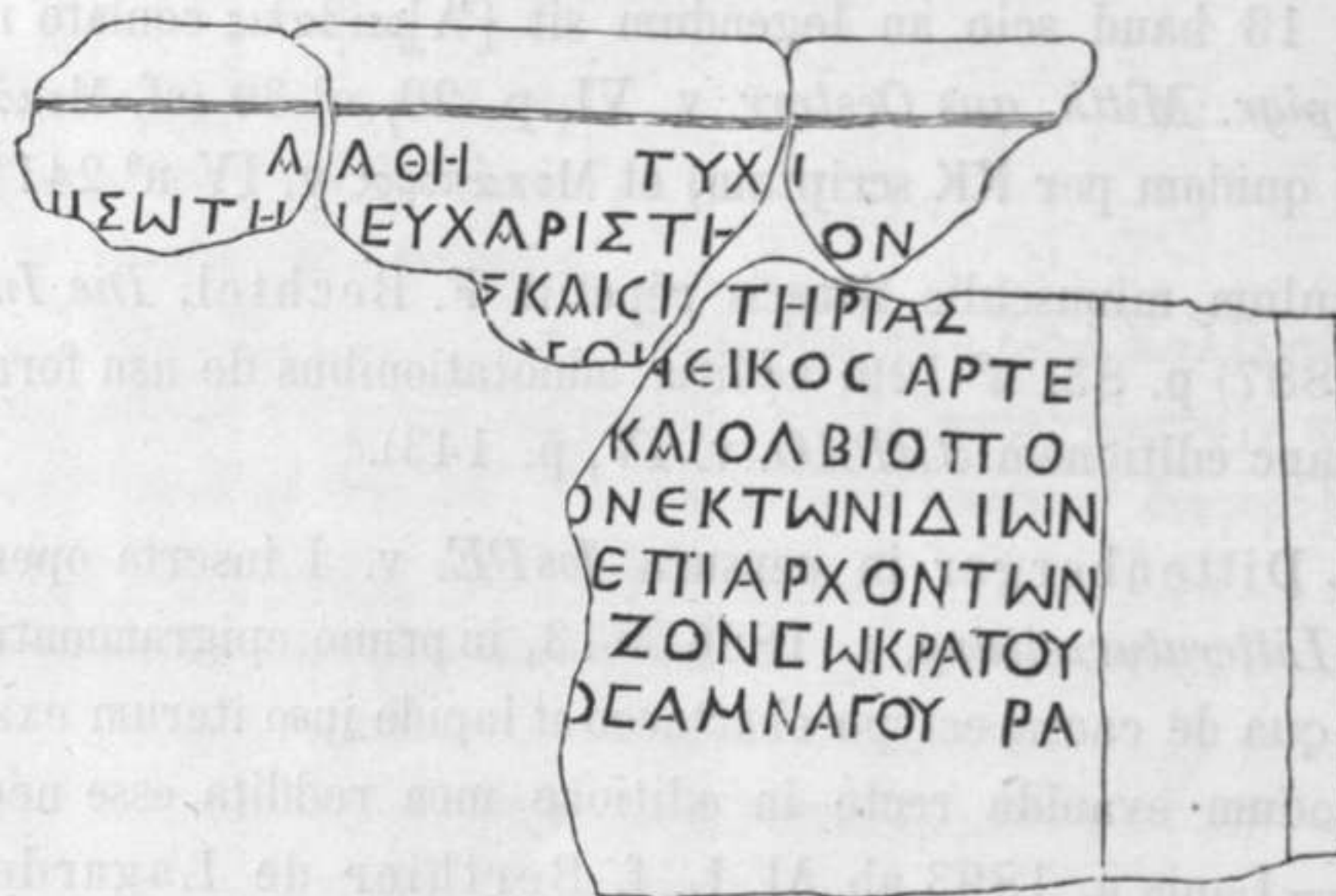
Ad n° 71. Cascenus Casagi f., qui in hoc titulo inter magistratus nominatur, cum Achillis Pontarchae sacerdos esset, donarium ei obtulit, cuius subscriptionem v. supra p. 12, n° 18. Quem titulum cum ederet Jurgiewiczus *300.* XVII, p. 32, coniecit illud quoque donarium, cuius titulus est 71, a magistratibus Casceno suadente Achilli Pontarchae fuisse oblatum. Quam coniecturam mihi non videri probabilem dixi *ЗНРАО*. VII p. 83.

Ad n° 82. De *εὐποσίας* notione cf. quae dixit Jurgiewicz *300.* XVII p. 32 in commentario tituli, quem supra dedimus n° 18: «Новооткрытая надпись доказываетъ сверхъ того сопоставленіемъ словъ *εὐποσία* и *εὐσταθία*, что они не имѣли одинаковаго значенія, какъ думали нѣкоторые (у Латышева *Inscript.* 1, № 82), хотя точное значеніе слова

εὐποσία, для котораго трудно придумать другой корнесловъ, кромѣ πόσις отъ πίνω, останется и послѣ этого не вполне разгаданнымъ. Объяснять съ Куманудисомъ εὐποσία словомъ εὐβοσία, въ смыслѣ εὐχαρπία, какъ будто бы оба слова происходили отъ одного корня βόσχω и разнились только произношеніемъ, мы потому не вправѣ, что нельзя предположить замѣну звука β на звукъ π, затемняющую вдобавокъ значеніе слова, только въ одномъ словѣ εὐβοσία, тогда какъ въ другихъ коренной звукъ остается безъ перемѣны. Мы имѣемъ слова συμποσία и ἐγκυκλιόποσις, εὐβοσία (прозвище богини Димитры) и βουβόσιον (пастбище для воловъ у Страбона), συμπότης и συμβότης. Приходится поэтому считать скорѣе всего поводомъ къ приношеніямъ ὑπὲρ εὐποσίας τῆς πόλεως недостатокъ въ Ольвіи воды, годной для питья, который могъ случиться во время засухи, какъ это бывало часто и у насъ въ Одессѣ до устройства водопровода». Nobis εὐποσία non copiam aquae potui aptae videtur significare, sed fortasse pluviarum aridae humo irrigandae necessarium.

Ad n° 91. Mense Maio a. 1893 hunc lapidem etiam nunc in museo Universitatis Kioviensis exstantem ipse plenius aliquatenus et adcuratius exscripsi. Apographum meum ЗИРАО. v. VII p. 74 editum hic repeto:

Ad n° 92. Aestate anni 1892 Iacobus I. f. Smirnov vir doctissimus cum in vicum Poretschje, quem comitis Uvarovii heredes possident, rerum antiquarum collectionem ibi conservatam examinaturus venisset, mea causa summa comitate lapidum septem inscriptorum apographa adcuratissima fecit. Lapidem quem in vol. I numero 92 signavimus Smirnovius putat basis fragmentum esse, altum 0,21 m., latum 0,14. Litterae maiores altae sunt 0,025 m., minores 0,012. Smirnovii apographum ab edito nihil differt. (Dixi de his ЗИРАО. v. VII, p. 74).

Ad n° 97. B. Pick vir doct. in commentatione inscripta «Inedita der Sammlung Mandl in Budapest» (*Wiener Numism. Zeitschrift* v. XXIII, a. 1891) p. 29 sq. nummis Nicopolitanis et Marcianopolitanis nisus demonstravit Septimii Severi aetate inter Moesiae Inferioris

praefectos *Pollenium Auspicem* fuisse et *Cosconium Gentianum*, quos inter a. 193 et ineuntem 198 provinciae praefuisse maxime putat consentaneum. Cum vero titulus n° 97 signatus, uti in commentario eius adnotavimus, inter annos 196 et 198 lapidi sit incisus, non videtur dubium, quin vv. 8—9 legendum sit διέποντος τὴν ἐπάρχειον Κο[σκωνίου Γεντια]νοῦ κτλ.¹⁾ (Dixi de his *ΣΗΡΑΟ*. v. VII, p. 74).

De σκουτλώσειως notione cf. *Athen. Mitth.* XXIV, p. 233.

Ad n° 97¹ (add. p. 222). Lapide hoc a. 1885 museo societatis hist. et arch. Odessitanae inlato titulus a L. Jurgiewiczio editus est *300*. v. XIV p. 22, addita imagine ligno incisa, quae et litteraturam recte repraesentat et ornamenta superne et ad dextram conservata, quorum sensum allegoricum esse putat Jurgiewiczus. Textus ab eo editus hisce ab apographo differt, quod nobiscum communicaverat Buratschkovius: v. 4 in. praebet ΠΑΕ, v. 5 in. Η, v. 9: ΠΤΩΑΕ, v. 10: ΚΑΤΛ. V. 2 supplementum admodum veri simile proposuit Jurgiewiczus [ὑπὲρ τῆς τοῦ κυρίου Αὐτοκράτορος, v. 5 — [καὶ σωτηρίας] τῆς πόλεως, v. 6 substituit [Σαρά]πι καὶ Εἴσι, quamvis hoc supplementum ipse putaret audacius esse. (Dixi de his *ΣΗΡΑΟ*. v. IV, p. 144). Comprobavit illud supplementum Ad. Sonny in *Φυλλ. Οδορ.* v. V, 1, pag. 54. Nunc etiam nobis admodum videtur esse veri simile.

Cum vere a. 1900 lapides Odessae in museo societatis hist. et arch. conservatos examinarem et compararem, vidi procul dubio ad eundem lapidem referendum esse fragmentum ab Jurgiewiczio editum *300*. v. XIV p. 24 et a nobis repetitum *ΣΗΡΑΟ*. v. IV, p. 32, n° 165¹⁴. (Valde miror Jurgiewiczium id non animadvertisse, cum utrumque titulum simul ederet). In minore illo fragmento (a. 0,35 m., l. max. 0,25) ad inferiorem lapidis partem pertinente supersunt inferior pars columnae doricæ cum basi, rudi manu exaratae, et initia trium ultimorum tituli versuum, qui ita videntur legendi:

$\left| \begin{array}{l} \text{N} \wedge \\ \text{CIEK} \\ \text{vac. KA} \end{array} \right.$

.....
 κα[. . . Σαράπι καὶ Εἴ]-
 σι ἐκ [τῶν ιδίων. . . . .]
 κα[διέρωσεν].

Ad n° 98. Προσευχήν ethnicorum templum significare posse comprobavit A. Harkavy *ΣΗΡΑΟ*. v. II, p. CXXXIX, conlato Epiphan. *De haeres.* 80, 1. Cf. libri mei *Иссл. обз Омсии* p. 273.

Ad n° 102. Quod Boeckhius dixit hunc lapidem a Fauvelio Athenis ablatum esse, non est verum: nam lapis m. Maio a. 1887 denuo in oppido Oczakov in lucem prodit. Surtchanus statim eum emit et ectypa chartacea mihi misit, addens lapidem in oppido Oczakov e solo effossum esse in colle prope portum qui dicitur «Καραντινική пристань», ubi

1) Pickium ipsum veri simile hoc putare a nostrate quodam accepimus, quocum hoc communicaverat; sed in commentatione typis expressa nihil de hac re dixit.

partem castelli Turcici olim fuisse putat. Ibidem fere eiusdem anni m. Aprili lapis repertus est titulum continens, quem supra dedimus p. 9, n° 15. Inde patere dixit Surutschanus utrumque lapidem ex Olbiae rudibus ad castellum exstruendum esse transportatum (cf. *Труды VI арх. съезда*, v. II, p. 131, n° 6). Titulus noster, ut scripsit Surutschanus, marmoris candido incisus est longo 0,60 m., a. 0,31, cr. 0,28. Partes antica sinistraque (praeter particulam superiorem) et inferior politae sunt; pars inferior per totam fere longitudinem excavata est, in parte sinistra infra diligenter (quamvis non profunde) exaratae sunt litterae ΤΑΝ. Haec omnia probare videntur lapidem porticus muro inmissum fuisse, quam ab Ababo exstructam esse narrat titulus, et ita quidem, ut partes politae e muro emerent; litteras vero, quas modo commemoravimus, operarum esse notas probabile est. Titulus parti anticae diligenter quidem, sed non profunde neque grandibus litteris (a. 0,018 m.) incisus temporis iniuria admodum laesus est postquam eum Peyssonelius exscripsit. Ex ectypis optimis, quae mihi Surutschanus miserat, descripsi haec¹⁾:

1	ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΚΑΙΣΑΡΙΘΕΩΘΕΟΥΙΩΙΣΕ
	ΒΑΣΤΩΙΑΡΧΙΕΡΕΙΜΕΓΙΣΤΩΠΑΤΡΙΠΑΤΡΙΔΟΣ
	ΚΑΙΤΟΥΣΥΜΠΑΝΤΟΣΑΙ...ΩΠΩΝΓΕΝΟΥΣ
	ΚΑΙΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΣΕΒ...ΘΕΟΥΥΙΩΙΤΙ
5	ΒΕΡΙΩΙΚΑΙΣΑΡΙΚΑΙΤΩ...Ω.ΑΒΑΒΟΣ
	ΚΑΛΛΙΣΘΕΝΟΥΣΕΚΤΩΝ.ΔΙΩΝΑΝΕΟΗ
	ΚΕΤΗΝΣΤΟΑΝ

Hoc apographum cum Walpoliano in v. I a nobis repetito comparanti statim apparet Walpolii aetate titulum multo melius legi potuisse, sed in exscribendo *versum tertium totum omissum esse*. Quo addito titulus legitur ita:

1 Αὐτοκράτορι Καίσαρι θεῶι θεοῦ υἱῶι Σε-
 βαστῶι, ἀρχιερεῖ μεγίστῳ, πατρὶ πατρίδος
 καὶ τοῦ σύμπαντος ἀ[νθρ]ώπων γένους,
 καὶ Αὐτοκράτορι Σεβαστῶι θεοῦ υἱῶι Τι-
 5 βερῶι Καίσαρι καὶ τῶι δήμῳ Ἄβαβος
 Καλλισθένους ἐκ τῶν ἰδίων ἀνέθη-
 κε τὴν στοάν.

Haec omnia vernaculo sermone exposui *ЗИРАО*. v. IV, p. 144.

Ad n° 113. Hunc titulum inter Olbiopolitanos in sylloge mea edidi Mursakewiczii testimonio nisus. Sed in novo indice musei societatis hist. et arch. Odessitanae ab Jurgiewiczio composito²⁾ dictum est in vetere musei catalogo Mursakewiczii ipsius manu scripto

1) Lapidis imago exstat in tabula prima *ImS.* adiecta.

2) *Краткий указатель музея И. Од. Общества исто-*

рии и древностей, сост. В. Юргевичъ (Од. 1887),
 стр. 67, № 14. (Ed. 2, a. 1890, p. 69).

hunc lapidem inter monumenta Chersonensia relatum esse. Facile fieri potest, ut Mursakewiczus, qui a. 1883 iam provectae aetatis fuerit eodemque ipso anno sit mortuus, et de hoc titulo et de aliis nonnullis (cf. exempli causa quae dicturus sum de n° 219) memoriae lapsu falsa mihi tradiderit, sed testimonia eius verificare nullo modo potui, quoniam vere a. 1883, cum musei Odessitani titulos exscriberem, propter musei renovandi opera lapides nullo ordine in horto et in hypogeis alii aliis erant superimpositi, libri vero et catalogi scriniis inclusi, ita ut admodum difficile esset certo scire, unde singuli lapides provenirent¹⁾. Si argumentum spectas, titulus n° 113 signatus revera Chersonensibus similior est, quam Olbiopolitanis (cf. nn° 195, 196, 199). Inter Chersonenses locum obtinuisset post n° 201. Haec exposui *ЗНРАО*. v. IV, p. 145.

Ad n° 114. Vere a. 1899 in Olbiae rudibus inventum est fragmentum tabulae marmoris candidi ab omnibus partibus praeter sinistram (quae epistylia formam habet) mutilatum, a. 0,31 m., l. 0,21, cr. 0,10, cui inscripta sunt virorum nomina additis patrum nominibus. Hunc catalogum ad fidem ectypi chartacei a R. Kieseritzkio accepti E. de Stern litteris vulgaribus edidit *ЗОО*. v. XXII, prot. 318 cons. soc. Odess. p. 90, et iterum, lapide Odessam in museum societatis asportato, ad ipsum lapidem ibid., prot. 319 cons. p. 103 (hic quidem minusculis tantum litteris). Is rectissime vidit catalogum eiusdem generis esse, cuius est magnus catalogus a nobis editus v. I, n° 114; cum vero in novo fragmento legantur nomina Ἰκέσιος Παντακλέους, Ποσειδώνιος Ἀριστοκρίτου, Ἀρίστων Θεοκλέους, in magno autem catalogo exstant nomina Παντακλῆς Ἰκεσίου, Ἀριστόκριτος Ποσειδωνίου, Θεοκλῆς Ἀρίστωνος, statuit Sternius novum hoc fragmentum catalogo n° 114 una generatione esse recentius. Sed ego cum ectypum a Sternio humanissime suppeditatum, postea vero (m. Maio a. 1900) Odessae degens lapidem ipsum diligenter examinarem, vidi et litteraturam in utroque lapide prorsus eandem esse, et — quod omnem tollit dubitationem — utrumque titulum in tabula 0,10 m. crassa exaratum esse, *cuius latus sinistrum epistylia est ornatum* (de tabula n° 114 id mecum Oreschnikovius communicavit). Patet igitur novum fragmentum eiusdem esse lapidis, cuius maior pars iam anno 1884 est detecta, et primae catalogi columnae particulam continere. Iam si quis quaesiverit utrum novum hoc fragmentum magnae tabulae superne an inferne sit adiungendum, statim videbit tabulae vv. 1—3, nominum initia continentes, cum novi fragmenti versibus 15—17 optime posse coniungi: veluti quae n° 114 v. 3 leguntur litterae ΠΡΩ, cum litteris ΟΓΕΝ²⁾, quae in novo fragmento leguntur v. 17, unum efficiunt patris nomen Πρω[τ]ογέν[ους].

1) In universum animadvertendum est non omnia testimonia de locis, unde provenerint monumenta in museo Odessitano conservata, satis exacta esse, ut Jurgiewiczus ipse in praefatione indicis sui (p. 5) confitetur hisce verbis: «Къ сожалѣнію указатель 1880 года, каталоги, карточки и рисунки не всегда согласны между собою относительно мѣста, откуда происходитъ памятникъ,

и въ нѣкоторыхъ случаяхъ очевидно, что бывшій директоръ [т. е. Мурзакевичъ] руководился своими собственными соображеніями и догадками, которыя выдавалъ за вѣрныя данныя». Haec exemplis nonnullis attentione dignis comprobavit.

2) Pro N littera lapicida per errorem exaravit N.

In novo fragmento (*a*) leguntur haec (vv. 15—17 initia uncis inclusa repeto e n° 114, col. I, vv. 1—3):

<i>a</i>		
		.....
1	ΥΡΗΣΙΒΙΟΣ ΛΕΩΚΡΑΤ	[Ε]ὐρησίβιος Λεωκρά[τους]
	ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΑΡΙΣΤΕΙΔ	Διονύσιος Ἀριστείδ[ου]
	ΗΡΟΔΟΤΟΣ ΜΗΤΡΟΔ	Ἡρόδοτος Μητροδ[ώρου]
	ΗΡΟΣΩΝ ΗΡΟΔΩΡΟΥ	Ἡροσῶν Ἡροδώρου
5	ΣΤΑΦΥΛΟΣ ΗΡΟΔΩΡΟ	Στάφυλος Ἡροδώρου
	ΕΠΙΚΟΥΡΟΣ ΑΔΡΑΣΤΟΥ	Ἐπίκουρος Ἀδράστου
	ΦΙΛΩΝΙΔΗΣ ΚΑΛΛΑ	Φιλωνίδης Καλλα[ίσχρου]
	ΔΗΜΟΚΩΝ ΕΥΒΙΟΤΟ	Δημοκῶν Εὐβιότου
	ΝΙΚΟΚΛΗΣ ΕΚΑΤΕΩΝΥΜ	Νικοκλῆς Ἐκατεωνύμ[ου]
10	ΠΑΝΤΑΚΛΗΣ ΙΧΕΣΙΟ	Παντακλῆς Ἰχεσί[ου]
	ΑΡΙΣΤΟΚΡΙΤΟΣ ΠΟΣΕΙΔΩΝΙ	Ἀριστόκριτος Ποσειδωνί[ου]
	ΦΙΛΙΣΚΟΣ ΗΡΟΔΩΡΟΥ	Φιλίσκος Ἡροδώρου
	ΑΡΙΣΤΟΚΡΑΤΗΣ ΑΡΙΣΤΩΝ	[Α]ριστοκράτης Ἀρίστων[ος]
	ΚΑΛΗΣ ΑΡΙΣΤΩΝΟ	[Θεο]κλῆς Ἀρίστωνο[ς]
15	[ΑΛΦΙ]ΟΣ ΠΟΣΕΙΔΩΝΙΣ	Ἀλφ[ι]ν[ος] Ποσειδωνί[ου]
	[ΚΑΛΛΙΠΠΟΣ] ΑΛΛΙΝΙΚ	Κάλλιππο[ς] Κ[α]λλινίχ[ου]
	[ΕΥΔΩΡΟΣ ΠΡΩ] ΟΓΕΝ	Εὐδωρος Πρω[τ]ογέν[ους].

Στάφυλος Ἡροδώρου in catalogo bis inscriptus est (novi fr. v. 5 et n° 114, col. II, v. 15), similiter atque Ἰέσιος Παντακλέους (col. I, v. 37 et col. II, v. 16), de quo in commentario diximus diiudicari non posse, utrum idem esset vir, an cognominis. Idem sane valet de Staphylo Herodori filio. Patres et filii in catalogo saepius occurrunt (v. n° 114 commentarium); nihil igitur mirum, quod in novo fragmento tres viri obveniunt (nomina v. supra in lemmate), quorum filii alius alio loco catalogo inscripti sunt.

Nomen patris v. 7 inscriptum Sternius in priore editione dubitanter supplendum proposuit Καλ[λιμ]ά[χ]ο[υ], in altera Καλλά[ρου], addens in lapide clara luce P litterae vestigia posse distingui; quae tamen cum identidem lapidem examinans dispicere non potuissem, malui nomen notissimum proponere, quam inusitatum. Nomina omnia sunt mere graeca; notanda est forma Ἐκατεωνύμου, v. 9 pro usitatore Ἐκατωνύμου usurpata. Cum v. 15 ad viri nomen pertineant litterae ΟC, pro nomine Ἀλφίνους, quod supplevi in vol. I, legendum videtur Ἀλφ[ι]ν[ος].

Ad n° 115. In titulo *a* v. 4 pro ΔΕΛΨΟ legendum est ΔΕΛΦΟ et in indicibus pp. 231 et 233 pro nomine Δέαψος substituendum Δελφός. Causam mendae huius mihi ingratissimae explicui *Herod. v. 4* *Δελφός* *231*

Ad n° **120**. Tituli huius, omnium in Olbiae parietinis hucusque repertorum antiquissimi, imaginem phototypica quae dicitur arte factam edidi *ImS.* in tab. III et hic repeto.

Ad n° **121**. Lapis vere a. 1888 museo societatis hist. et arch. Odessitanae inlatus est. Jurgiewiczus per litteras d. 1 m. Julii eiusdem anni datas mecum communicavit titulum recte a me restitutum esse, cum litterae deficientes aut male exscriptae in apographo, quod a Buratschkovio acceperam, in lapide superessent. Addidit in eodem apographo non enotatas esse litteras **EIN**, quae exaratae essent super manus viri et mulieris coniunctas et pueri caput. Quamvis superior lapidis pars fracta esset, tamen supra et circa has litteras spatium superesse vacuum satis magnum, ita ut separatim exaratae esse viderentur. Quae cum ita sint, non expedio, quid litterae illae significant. (Dixi de his *ЗНРАО*. v. IV, p. 146).

Ad n° **123**. Anaglyphorum imaginem (titulo omisso) dedit Jul. Kulakovski in *Mam.* № 19, p. 50, n° 13.

Ad n° **144**. Cf. quae de hoc titulo dixi *Изсмд. обз Омсиу* p. 269.

Ad n° **145**. Titulum ad fidem apographi mei repetiit E. Loewy *Inschriften griechischer Bildhauer* (Lips. 1885), p. 383, № 76^a, qui meo iudicio adoptato addidit Amoris statuam a Praxitele sculptam Parii in oppido Propontidis commemoratam esse a Plinio, N. h. 36, 22. (Haec commemoravi *ЗНРАО*. v. IV, p. 146).

Ad nn° **166—170**. Nunc non videtur dubitandum, quin omnes hi tituli sint spurii. Cf. appendicem.

Ad n° **171**. Mordtmannus in litteris ad me datis, quarum supra mentionem feci ad n° 2, indicavit huius tituli editionem, quae me in sylloge paranda fugerat, nempe a Babingtone factam in *Transactions of the R. Society of litter.* 2 ser. v. X (1874), p. 133, № 34 ad

apographum Sprattii, quod tamen nullas fere lectionis varietates praebet, quae ad textum plenius restituendum possint inservire¹⁾. Postquam sylloges meae volumen I in lucem iam prodiit, E. Egger imagine photographica usus titulum edidit in *Bulletin de corresp. hellénique* v. IX p. 375 sq. De hac editione dixi in libro meo *Изсмѣ. объ Омѣи* p. 53, n. 1. Brevi post lapide ex Leuce insula in museum urbis Bucarest translato titulum denuo a se exscriptum edidit Točilescu in *Archäol.-epigr. Mittheil. aus Oesterreich* v. XI fasc. 1 (a. 1887) p. 37, № 41, lapide hisce verbis breviter descripto: «*Basis aus Sandstein... H. 1, 12, br. 0,24, d. P. 0,17²*». Apographum eius ad lapidem ipsum exactum aliquanto plenius est meo, quod ad imaginem photographicam evanidam factum erat; quam ob rem varias eius lectiones hic exscribendas puto: v. 1: ΟΛΒΙΟ, v. 2: ΑΝΤΟΥΣΤΕΚΑΤΑΛΑΒΟΙ, v. 3 in. ΜΙΣΤΕΙΑΙ, v. 4 in. ΚΤΕΙΙ, extr. ΕΚΤΗΞΕΝ, v. 5 extr. ΝΟΞΙΣΤΗΝΓΟΛΙΝ, v. 6 in. ΛΑΚΑΙ, extr. ΔΗ, v. 7 in. ΟΛΒΙΟΓΟΛΙΤΩΝ, v. 8 in. ΟΝΚΑΙΩΝΤΑ, v. 9 extr. ΑΙ, v. 10 in. ΝΤΩΙΔΗ, med. ΟΛΒΙ, v. 11 in. ΑΥΤΟΥ, v. 12 in. ΝΗΜΟ, extr. ΦΑΝΕΡ, v. 14 in. ΓΟΕΙΤΑΙΚΑΤΑ, extr. ΤΟΥΞ, v. 15 extr. ΤΙΜ, v. 16 in. ΊΝΑ//ΟΙΞΑ/ΙΛΞ. Versibus 1—4 aliquanto plenius lectis Točilescu supplementa proposuit haec, quae nobis quidem admodum videntur verisimilia: ...'Ολβιο[πολ....]αν και τούς τε καταλαβό[ντας θάλασσαν λη]στείαι τών 'Ελλήνων[ἀπέ]κτει[νεν κ]αι κτλ. Dignum etiam est quod adferatur supplementum extremorum decreti versuum ab eo propositum: τιμ[ᾱι και] τελευτήσας]ιν α[ὕτ]οις ἀξίας ἀποδίδωσι[χάριτας]. Reliquae supplementorum varietates parum sunt notabiles, nonnullae adeo dubiae; veluti Točilescu putans, ut videtur, cum Eggero antiquitus in Leuce insula urbem fuisse, vv. 13—14 legendum proposuit ὅτι και τῆς νήσου πολ[είτας περι πολλοῦ] ποιεῖται; sed etiamsi taceamus in hoc supplemento leges sermonis Graeci et orthographiae esse neglectas, multa veterum auctorum testimonia probant insulam hanc fuisse desertam. (Haec exposui *ЗИРАО*. v. IV, p. 146 sq.).

Ad nn^o 173—178. Jurgiewiczus in Indice musei soc. Odess. p. 76 de locis, unde hi lapides proveniant, haec dicit: «Въ указателѣ 1880 г. показаны найденными въ Одессѣ (гдѣ ищутъ нѣкоторые древній портъ Истрианъ, а другіе Исіаковъ, несмотря на отсутствіе въ ней всякихъ слѣдовъ древняго поселенія), въ одномъ старомъ каталогѣ значатся также между Одесскими, переданными изъ Одесскаго городского музея въ 1842 г., но ссылка прежняго директора музея Н. Мурзакевича на свидѣтельство Бларамберга не подтверждается описаніями находокъ, сдѣланныхъ въ Одессѣ въ 1823 и 1826 и позднѣйшихъ, о которыхъ сообщалось въ Одесскомъ Вѣстникѣ. На карточкахъ онѣ показаны изъ окрест-

1) De lapide ipso haec Sprattius cum Babington per litteras communicavit: «The inscription was on the end of a quadrangular block of white marble, 4 feet 9 inches long, 2 f. broad, and 1 f. 6 high; having two holes on the top, as if for the feet of a statue, and a groove for an iron brace at the end. It was lying on the top of the island, close to the lighthouse, and I think *in situ*. The inscrip-

tion, being on the side or end that was half buried in the earth, was not seen by me for sometime, not until I had this, and some other blocks close to it removed».

2) Miror, quantopere Sitnicovius, Sprattiusque et Točilescu dissentiant lapidis naturam et magnitudinem indicantes.

ностей Одессы, въ спискѣ древностей, помѣщенномъ въ I томѣ Записокъ Общ. 1844 года [р. 637], надгробіе Димиса упоминается въ числѣ предметовъ, полученныхъ изъ разныхъ мѣстъ Греціи, а въ другомъ каталогѣ — изъ Варны. Если къ тому сообразить, что и надгробіе Наиса [*IosPE*. v. I, n° 178], считающееся Одесскимъ, по всей вѣроятности вывезено изъ Варны, мы едва ли ошибемся, предполагая, что всѣ эти надгробія найдены частію въ Варнѣ, частію въ другихъ мѣстахъ Болгаріи». De n° 178 alio Indicis loco (р. 41, № 70) dicuntur haec: «Въ указателѣ 1880 г. показано найденнымъ въ Одессѣ, подобно пяти другимъ, которыя очевидно не принадлежатъ нашему городу. На особой карточкѣ оно значится изъ Месемвріи, что послѣ зачеркнуто съ поправкою «изъ Одессы». — Ex his omnibus patet indicia, quae exstant in tabulario musei societatis Odessitanae, ad loca, unde hi lapides provenierint, certo definienda nequaquam sufficere, alia vero indicia alicubi inventum iri vix licet sperare. Mihi veri simillimum videtur esse eos re vera ex oppido Varna, quod Odessi loco floret, advectos esse, quoniam nota «Odessa» facillime scribi potuit pro «Odesso». (Haec exposui *ЗИРАО*. v. IV, p. 147—8). Lapidis n° 178 imaginem dedit Jul. Kulakovski in *Mam.* № 19, p. 50, n° 14. Titulos 173, 174, 177 minusculis litteris repetiit O. Hoffmann, *Die griech. Dialekte in ihrem histor. Zusammenhange*, v. III (Gott. 1898), p. 69, n° 158 a, b, c.

Ad n° 178¹ (add. p. 224). In primo fasciculo supplementorum vol. III Corporis inscr. Latinarum, quod a. 1889 a Th. Mommseno et A. Domaszewskio editum est, p. 1368 sub n° 7601 hoc fragmentum expressum est ad fidem apographi Mommseniani, quo nos quoque eramus usi, litteris lineola circumductis ad indicandam formam superioris fragmenti partis. (Haec adnotavi *ЗИРАО*. v. V, p. 364).

De Chersonesi Tauricae rebus annis proxime praegressis scripserunt: H. Schneiderwirth, *Zur Geschichte von Cherson (Sebastopol) in Taurien (Krim)*. — *Theokrit von Chios*. Berl. 1897. — С. А. Селивановъ, *О Херсонисѣ Таурическомъ* (рѣчь). Одесса 1898. — Brandis in Pauly-Wissowa *Realencyklop.* s. v. Chersonesos, 20 (v. III, coll. 2261—2269). Commentationes, in quibus singuli tituli explicati sunt, plerasque supra commemoravi pp. 30—109. Rudera Chersonesi inde ab a. 1888 iussu et impensis consilii archaeologici imperii Russici magno cum successu explorat C. C. f. Kosciuszko-Walużynicz. De eius explorationibus rationes quotannis redduntur in actis inscriptis *Отчеты Импер. Археолог. Коммисіи* (1888—1898). Cf. praeterea А. Бертъе-Делагардъ, *Раскопки Херсонеса* (*Mam.* № 12, Спб. 1893).

Ad n° 184. Titulum litteris minusculis repetiit Bechtel, *Sammlung d. griech. Dialekt-Inschriften* v. III, fasc. 1, № 3086; qui dubitavit, num recte vv. 3 et 11 restituissim *Ταναίτας*, et v. 3—4 legendum proposuit *φιλ[οπόνως ἀνα]γράφας κτλ.* — А. Wilhelm in *Arch.-epigr. Mitth. aus Oesterreich* v. XX (1897), p. 87, n° 13 de eodem titulo scripsit

haec: «Auf einen Schriftsteller bezieht sich auch die bisher nicht ergänzte Inschrift in Latyschevs *IPE*. I, 184. Ich lese, wie ich glaube, mit Sicherheit: [Ἡρακλ]είδας Παρμένοντος εἰπ[εν· ἐπειδ]ὴ Συρίσκος Ἡρακλείδα ΤΑ.....'είας τὰς Παρθένου φιλ[οπόνως συ]γγράψας ἀνέγνω καὶ [πρὸς πάντας τ]οῦ[ς Βο]σπόρου βασιλεῖ[ς ἀνευέωσα]το τὰ [ὑ]πάρξαντα φ[ιλάνθρωπα κτλ. Den Gegenstand des Werkes vermag ich nicht mit Sicherheit zu bezeichnen, doch komme ich immer wieder, wenn auch ein von dem Herausgeber verzeichneter Rest nicht stimmen will, auf die Vermuthung: τὰ[ς ἐπιφαν]είας τὰς Παρθένου zurück. Vgl. für das Wort z. B. die Inschrift aus Ephesos Brit. Mus. 482 B. Z. 13 διὰ τὰς ὑπ' αὐτῆς (nämlich der Artemis) γεινομένας ἐναργεῖς ἐπιφανείας und die Inschriften aus Pergamon I, 248 Z. 49 ff. über Ζεὺς Σαβάζιος, ὃς καὶ ἐμ. πολλὰς πράξεις καὶ ἐμ. πολλοῖς κινδύνοις παραστάτην καὶ βοηθὸν ἡμῖν γενόμενον ἐκρίναμεν διὰ τὰς ἐξ αὐτοῦ γενομένας ἐπιφανείας συγκαθιερωσάι τῇ Νικηφόρῳ Ἀθηνᾷ, I. 247 διὰ τὴν γενομένην ὑπὸ τοῦ Διὸς τοῦ Τροπαίου ἐπιφάνειαν; und zur Sache das Psephisma der Chersonasiten für Διόφαντος *IPE*. I. 185, Dittenberger Sylloge 252 Z. 22 ff. ἃ διὰ παντός. . . τῶι στρατοπέδῳ, und Latyschev, Berl. Sitzungsber. 1892, 493 zu dem Bürgereide der Chersonasiten». — Ectypo chartaceo denuo examinato v. 3 in. primum ductum / fuisse adfirmare non ausim; v. 4 extr. videtur fuisse ΚΑΓΚ et v. 7 extr. ΙΙΙΞΤ. Itaque vv. 1—4 supplementa a Wilhelmo proposita admodum probabilia esse puto, reliqua non item; πάντας v. 5 vel maxime displicet, quoniam unus homo cum *omnibus* Bospori regibus amicitiam renovare nequaquam potuit.

Ad n° 185. Titulum post editum vol. I minusculis litteris repetierunt: Fr. Bechtel in *Sammlung d. griech. Dial.-Inschriften herausg. von Collitz und Bechtel*, v. III, p. 43 sq., n° 3087; Th. Reinach, *Mithridate Eupator, roi de Pont* (Par. 1890), p. 460 sq., n° 11 (= Goetzii ed. germ. p. 461); Michel, *Rec. d'inscr. Grecques*, n° 338; Dittenberger, *Syll. inscr. Gr.*² v. I, n° 326. Ex his Bechtel et Dittenberger non recte lapidem describerunt; ille enim dicit «die Basis ist in zwei Teile zerbrochen; der obere trägt die Inschrift auf zwei Columnen, . . . der untere ist unbeschrieben», hic in nova editione repetiit tabulam in duas partes esse fractam, inter quas perpauci modo versus intercidisse viderentur. Patet utrumque virum doctissimum non animadvertisse ea, quae in tituli lemmate scripsimus. Michelius recte dixit «le texte est disposé en deux colonnes sur la face antérieure». — Omnes viri doctissimi, quos modo laudavimus, in textu restituendo editionem nostram secuti sunt exceptis locis perpaucis. Vv. 10—11 Michelius dedit ἐχώ[ρησε]ν Foucartum secutus, reliqui nostram lectionem adoptaverunt. V. 21 [κατ]ελάβετο posuit Bechtel Dittenbergerum secutus, qui et ipse in nova editione idem retinuit verbum, adnotans medium simplicis verbi sic usurpari non videri. Sed ego etiam nunc μὲν particulam utique sensu hic requiri censeo. — V. 27—28 οὐ[θεὶς] posuit B. — V. 29 extr. idem proposuit παντὶ [τῶι βάρ]ρ[ει], conferri iubens Polyb. I, 16 (τὸ πλῆθος καὶ τὸ βάρος τῶν Ῥωμαϊκῶν στρατοπέδων); D. in utraque editione locum intactum reliquit, R. et M. nos secuti sunt. — V. 31 Foucarti supplementum adoptaverunt R., M., D. neglectis eis, quae ego adnotaveram in syll. p. 179 et Rumpsius monuerat de

ἡνάγκασε forma in *Neue Jahrb.* v. 123 (a. 1881), p. 834. Etiam B. rectissime scripsit *wenigstens wäre ἀνάγκαζε zu schreiben*, Foucarti supplementis reiectis. — V. 44 ἀνεκτ[ή]σατο scripsit B. conferri iubens «Ahrens II. 131», eumque secutus est D., qui in prior editione dederat ἀνεκτ[ά]σατο. Ectypo iterum inspecto vidi mediam litteram inter T et Σ prorsus fere perisse, sed vestigia evanida propius ad A accedere, quam ad H. — V. 56—57 calami mei lapsus (A[γε?]γορίνου pro A[γα?]γορίνου) primus correxit B. (quod monui iam *ЗΗΡΑΟ.* v. IV, p. 148), non D., qui in nova editione praedicavit se id nomen supplevisse. Sed ne A[γα]γορίνου quidem verum est: Ad. Wilhelm primus in *Arch.-epigr. Mitth. aus Oesterr.* v. XX, p. 72 coniecit hic fortasse latere nomen Λαγορίνου, quod legitur in titulo item Chersonensi, quem nunc v. supra, n° 110. Qua Wilhelmi observatione monitus cum ectypum iterum inspicerem, vidi v. 56 ultimam litteram prorsus evanuisse, paenultima utrum fuisset A, an Λ, non liquere et v. 57 primam litteram evanidam potius Γ esse, quam Ν; legendum igitur esse ΑΓΕΛΑΤΟΥΛ||ΓΟΡΙΝΟΥ, quam lectionem Wilhelmi coniecturae optime convenire. Cum vero in decreti fragmento nuper invento, quod supra dedi sub n° 67, idem nomen bene legatur, nullus iam dubito, quin hic quoque Ἀγέλα τοῦ Λ[α]γορίνου legendum sit et utrumque decretum eiusdem sit anni.

H. Rumpfius in *Neue Jahrbücher f. kl. Phil.* v. 131, p. 837 sq. lectionem a se propositam v. 33 τὰ ἐν[ο]ινα («die in der mit Weinspende verbundenen heiligen Handlung eingeschlossenen Bestimmungen, die Vertragsbestimmungen») contra Roehlii observationes in *Bursians Jahresber.* v. 32 (1882) p. 151 defendere studuit, sed frustra: omnes enim editores Blassii lectionem τὰ ἐν[θ]ινα comprobarunt.

De rebus a Diophanto in Chersoneso Taurica gestis praeter Th. Reinachii librum supra commemoratum v. Ben. Niesii commentationem, cuius titulus est «Straboniana. VI. Die Erwerbung der Küsten des Pontus durch Mithridates VI» (*Rhein. Mus. für Philol.* v. 42, a. 1887, p. 559—574); quam commentationem laudavi iam *ЗΗΡΑΟ.* v. IV, p. 149 (ubi in nota 2 indicavi Nesium p. 565 temere castigasse v. 29 supplementum παραλαβών [τὸ στρατόπεδον], conferri iubens vv. 12 et 39—40). Ibid. p. 150 animadverti Jurgiewiczium de locis in titulo commemoratis iterum scripsisse in collectaneis VI congressus archaeologici (*Труды VI археолог. съезда*) v. II, p. 32—37.

Lapis a. 1898 Petropolin asportatus servatur hodie in museo Imperiali (*Ermitage*).

Ad n° 195. Titulum litteris minusculis repetiit Bechtel, *Griech. Dialekt-Inscr.* v. III, fasc. 1, № 3085, potissima lectionis varietate enotata. Qui cum Beckero nimis confideret, qui dixerat in fine versus 1 partis A post KTH litteras nihil fuisse in lapide, coniecit Agasiclis patris nomen per compendium fuisse scriptum. Equidem in lemmate disertis verbis dixi ultimas huius nominis litteras lapidis fractura ablatas esse, quod verum esse facillime videbit quicumque museum Odessitanum adierit. Cum vero KTH litterae ab angulo lapidis non amplius distent, quam ut post eas tres fere litterae stetisse potuerint, Κτη[σία] nomen optime videtur spatio convenire. (Haec exposui *ЗΗΡΑΟ.* v. IV, p. 150).

Ad n° 199. Titulum ad fidem imaginis photographicae ab Jurgiewiczio acceptae expressit E. Loewy, *Inscriptionen griech. Bildhauer* (1885), p. 237, № 337, antequam sylloges meae vol. I in lucem prodiret, postea vero, editionibus meis (in *Bull. de corr. hell.* et in vol. I) cognitio, varias earum lectiones dedit in addendis, p. XXV. Is recte dubitavit, num Cephisodoti artificis subscriptio ad Aristonis statuam pertineret. De tituli aetate Loewyus et Th. Mommsenus (in litteris ad Loewyem datis, quarum summa in libro Loewyano expressa est) longe aliter statuerunt, quam Jurgiewiczus et ego. Ipse enim Loewyus haec dicit: «Nach der durch die Photographie gebotenen Lesung θεὸν Σεβαστὸν kann ich jedoch in dem Kaiser nur Augustus erblicken, nach dessen Tode somit die Inschrift fällt»; secundum Mommseni sententiam «Unter Rhometalkes wird der erste <thrakische König> des Namens gemeint sein, der im pannonischen Kriege <6 nach Chr.> unter Augustus focht. Vgl. *Eph. epigr.* II, p. 254. Etwas Auffallendes behält die *συμμαχία* einer bosporanischen Stadt und eines thrakischen Königs in augusteischer Zeit; aber je tiefer man hinabgeht, desto mehr müsste diess befremden, und es steht eben da». Sed cum in Chersonesitarum decreto, quod supra dedimus sub n° 71, Antoninus Pius θεὸς καὶ δεσπότης nuncupetur, mea quidem sententia nihil obstat, quominus in tit. 199 θεοῦ Σεβαστοῦ nomen ad eundem imperatorem referamus. (Haec observavi iam in commentario tituli n° 71, *Mam.* № 17, p. 4 et *Sitzungsber. d. Berl. Akad.* 1895, p. 508). — Praeterea adnotandum videtur quod Th. Th. f. Socolov prof. cl. mecum communicavit ἀποκαμόντα in cor. 1 nihil aliud significare nisi Aristonem mortuum esse, cum legatus Romae degeret (cf. exempli causa ἀπεξέλιπε τὸν βίον] ἐ[ν τ]ῇ πρεσβείᾳ in decreto Alabandensi *Bull. de corr. hell.* v. X, p. 300, v. 34. Dixi de his *ЗНРАО.* IV, p. 151 et *S.-Ber.* 1895, p. 511 in nota). Aliter hoc verbum interpretatur Brandis in Pauly-Wissowa *Realencyklop.* s. v. Chersonesus, 20 (v. III, c. 2268): «Zwar dauerte diese Gesandtschaftsreise lange — ἐξαετίαν — und Ariston selbst scheint sich um den Erfolg redlich bemüht zu haben — d. h. doch wohl ἀποκαμόντα —» etc.

Ad n° 203. Cf. quae de hoc titulo dixit R. Haederli in commentatione inscripta «Die hellenischen Agoranomen und Astynomen» (*Jahrbücher f. kl. Phil.*, XV Supplementband, 1 Heft, 1886), p. 68: «Was bedeuten hier die Worte τὰ ἐκ τῆς ἐξόδου τῆς ἀγορανομίας δηνάρια? Stephani vermuthet, es sei damit die Summe gemeint, welche von den für die Erfordernisse der Agoranomie bestimmten Geldern übrig geblieben war. Diese Gelder müssen aber aus dem Privatvermögen des Aem. Hermokrates gekommen sein, sonst dürfte er sie nicht eigenmächtig und auf seinen Namen an den Tempel spenden. So kennzeichnen sie ihn als Aedil». (Haec excerpsi iam *ЗНРАО.* IV, p. 151).

Cum in vol. I titulos Chersonenses ederem, in lemmate n° 191 adnotavi e lapidibus, qui a. 1872 Chersoneso Mosquam missi a Mansvetovio breviter descripti erant in libello cuius titulus est «*Истор. описание древняго Херсонуса и открытых въ немъ памятниковъ*», a. 1883 Mosquae in museo historico a me unum repertum esse n° 196; reliquos, qui periisse videbantur, ad fidem Condacovii apographorum edidi. Anno 1889 quattuor ex his lapidibus,

scilicet nn^o 211, 216, 234, 238, in museo historico detecti sunt, ubi in atrio quodam inter variam suppellectilem eos iacuisse scripsit Oreschnikovius. Eiusdem amicitiae lapidum descriptionem debeo et ectypa chartacea optime facta.

№ 211. Pars sinistra inferior tabulae marmoris candidi a. 0,30 m., l. 0,34, cr. supra 0,065, infra 0,10. Litterae aetatis Romanae recentioris, altae circa 0,06 m., satis diligenter incisae et optime conservatae sunt. Ex Oreschnikovii ectypo exscripsi et edidi *ЗИРАО*. V. p. 365.

CO·ΕΤΕΙ·ΥΙ
ΚΑΤΕΚΕ
ΓΟΝΤΗΓ

vac.

Quae in sylloge proposui supplementa novo hoc apographo optime confirmantur, nisi quod a dextra ponantur necesse est, quoniam a sinistra exstat margo. Litterae CO sine dubio annum 270 epochae Chersonensis significant, quam si recte Al. Berthier de Lagarde (*300. v. XVI, p. 65*) rettulit ad a. 25—24 a. Chr., titulus noster referendus est ad a. 245 p. Chr.

Ad n° 215. Indici commentationum et librorum, in quibus de hoc titulo agitur, addendum est Koehnum Graefii observationibus nonnulla obiecis in commentatione inscripta «Дополненія къ изслѣдованіямъ объ исторіи и древностяхъ города Херсонеса Таврическаго», quae inserta est operi periodico, cuius titulus est «Записки Спб. Археологическо-нумизматическаго Общества», v. II (a. 1850), p. 263—276.

Ad n° 216. Est angulus sinister superior tabulae sepulchralis marmoris candidi a. 0,275 m., l. 0,295, cr. 0,095. Supra sculptum est aetoma humile acroteriis et rosa ornatum, sub eo

titulus est duobus versibus compositus, infra superest pars anaglyphi, dextra scilicet manus coronam porrigens et caput humanum, quod nunc prorsus fractum est, ut locus tantum appareat, ubi fuit (videtur cena sepulcralis quae dicitur fuisse sculpta). Titulus diligenter exaratus est litteris pulchris aetatis Romanae, altis 0,015 m. excepta O littera, quae ceteris multo minor est. Lapidis formam repraesentavi *ЗИРАО*. v. V, p. 366 ad fidem imaginis photographicae ab Oreschnikovio missae (cf. supra ad n° 211) et hic repeto (v. p. 281).

Καλλέας Γαίου καὶ ἡ [γυνὴ αὐτοῦ]
Ἑδυστέα Δημητρίου θυγ[άτηρ].

Mulierculae nomen nulli dubitationi est obnoxium. Quod Condakovius scripsit *ΗΔΥΤΙΕΑ*, inde facillime explicatur, quod litterae E lineolae superior et inferior ad sinistram productae caudisque, ut ita dicam, ornatae I litterae speciem exscribenti prae buerunt.

Ad n° 219. Titulus hic e sylloge excludendus est, quippe qui mea incuria sit insertus: nam eum inter titulos Chersonenses collocavi Murzakewiczii testimonio nisus (cf. quae dixi supra p. 273) et similitudine, quae ei est cum n° 218; sed postea in ratione reddita soc. Odess. (*Отчетъ Одесскаго общ. ист. и древн.*) a. 1868, p. 17 scriptum inveni hunc lapidem in rudibus oppidi antiqui «Гипаитъ» apud Odemisch hodiernum prope Smyrnam¹⁾ repertum esse et societati a C. E. Mostrasio donatum. Idem dicit Jurgiewiczus in Indice musei p. 62, № 12. (Haec exposui *ЗИРАО*. v. IV, p. 152).

Ad n° 222. Tituli editionum laterculo adde: Willmans, *Exempla inscript. Latinarum* v. I, № 1145. (Haec dixi *ЗИРАО*. v. IV, p. 152).

Ad n° 223. Titulum ad fidem apographi Jurgiewicziani repetiit Domaszewskius in C. I. Lat. suppl. v. III fasc. 1 (a. 1889), p. 1366, n° 7590. (Hanc editionem indicavi *ЗИРАО*. v. V, p. 367).

Ad n° 228. Huius tituli apographum integrum extat in collectione Blarambergii delineationum, quae in tabulario societatis Odessitanae conservatur²⁾ mihi que ab Jurgiewiczio a. 1889 benignissime missa est ad examinandum. Quod dolendum sit, apographo lapidis descriptio non est addita; apographum ipsum ab omnibus partibus praeter dextram lineola circumductum est, quae lapidis fracturam indicat, margo dexter non est indicatus, sed cum tituli versus ab hac parte ad amussim fere, ut ita dicam, finiantur, conici potest lapidem a dextra fuisse integrum. Hoc apographum edidi *ЗИРАО*. v. IV, p. 153.

1) «Гипаитъ» sine dubio significat Ὑπαίπα, quod oppidum tamen loco Odemisch hodierni falso positum est. Nam Ὑπαίπα oppidum in via inter Ephesum et Sardes, loco vici hodierni Ταροῖ dicti situm erat. Cf. H. G. Lolling, *Hell. Landeskunde u. Topographie* (Handbuch d. klass. Altertumswiss. herausg. von Iw. Müller, v. III), p. 258;

G. Weber in *Revue des études Grecques* a. 1892, № 17.

2) Commemoratur haec collectio in catalogo rossice conscripto (Каталогъ картъ, плановъ, чертежей и рисунковъ, хранящихся въ музеѣ И. Од. Общ. ист. и древн., сост. А. Л. Б[ертъе]-Д[елагардъ], Од. 1888), p. 42, sect. IV, № 109.

1

NON

... δρόμ]ον ...

ΤΙΝ ΔΡΟΜ

... ἀκόν]τιν, δρόμ[ον.

ΠΑΛΗΝ ΝΕΙ

ἽΟ δεινα τοῦ δεινος] πάλην· Νει-

ΑΚΛΕΙΔΗΣ ΗΡΟ

[κ. .... ἽΗρα]κλείδης ἽΗρο-

5 ΔΡΟΜΟΝ· ΜΕΣΤΡΙΣ

[ξένου? ἀκόντι?]ν, δρόμον. Μέστρις

ΕΞΑΝΔΡΟΥ· ΠΑΛΧΝΘ

[... ὁ δεινα ἸΑλ]εξάνδρου πάλην.

ΔΡΟΜΟΝ· ΑΚΟΝΤΙΝ

[ἽΟ δεινα τοῦ δεινος] δρόμον, ἀκόντιν.

ΔΡΟΜΟΝ ΑΚΟΝΤΙΝ

[ἽΟ δεινα τοῦ δεινος] δρόμον, ἀκόντιν.

ΙΤΙΝΑΓΚΥΛΟΜΑΧΙΑΝ

[ἽΟ δεινα .... ἀκόν]τιν, ἀγκυλομαχίαν.

10

ΜΑΡΚΙΑΝΟΣ ΦΙΛΟ

... Μαρκιανός Φιλο-

ΚΟΝΤΙΝ

[... ἀ]κόντιν

Superest in lapide fragmentum catalogi virorum, qui in variis certaminibus victorias reportarunt, ut recte indagavit auctor anonymus notae in *Od. Βηστυικη* a. 1830, № 29 impressae (Blarambergius, ut puto). Nomina certaminum accusativo casu posita sunt, qui a praedicato subaudito ἐνίκηα pendet. Animadvertendum est -ις et -ιν terminationes, quae aetate Romana saepe pro -ιος et -ιον usurpabantur, in titulo nostro non in propriis tantum nominibus occurrere (Μέστρις), sed etiam in appellativis (ἀκόντιν). Et hic usus et litteratura, quae in apographo satis bene reddita esse videtur, cogunt ut titulum ad aetatem Romanam recentiore referamus. Nomina quae sunt ἽΗρακλείδης, ἽΗρόξενος, Μαρκιανός Chersonesi in usu fuisse alii quoque tituli probant.

Ad n° 234. Est fragmentum tabulae marmoris candidi undique mutilum, a. 0,17 m., l. 0,12, cr. 0,09. Litterae superstites, altae 0,03, diligenter exaratae sunt et bene in ectypo leguntur, quod ab Oreschnikovio accepi (cf. ad n° 211). Ad eius fidem titulum accuratius dedi *ΣΗΡΑΟ*. v. V p. 366.

ΔΩΡΙΖ

ΘΗΜΕΝΔΙΑ

ΙΕΤ

ΛΕ

Ad n° 238. Est fragmentum partis inferioris tabulae marmoris candidi quadro eminenti circumductae, a. 0,14 m., l. 0,33, cr. 0,06. Litterae superstites aetatis Romanae (a. 0,017) optime in ectypo dispiciuntur, quod misit Oreschnikovius (v. ad n° 211). Haec dixi *ΣΗΡΑΟ*. v. V, p. 367.

ΩΛΙΝ

ΕΚΤΟΝΤΕΛΟΝΣ

vac.

Tituli argumentum ex his laciniis erui sane non potest.

№ 239 repetiit Domaszewski C. I. Lat. v. III suppl. n° 12911.

Ad n° 244. Lapis conservatur in collectione comitis Uvarovii in v. Poretschje (cf. supra p. 270, ad n° 92). Smirnovius scripsit lapidem crassum esse 0,24 m.; in plano superiore esse vestigium dextri statuæ pedis 0,16 m. longum, litteras altas esse circa 0,02; titulo occupatum esse spatium $0,33 \times 0,105$. In parte inferiore ad dextram spectanti fractum esse frustum, in quo essent litteræ \NT. Smirnovii apographum ab edito ea tantum re differt, quod alterum E ultimi versus integrum praebet.

VOLV MEN II.

Introductio voluminis II a Vl. Michalevskio rossice versa et a me ipso correctæ prodiit in *ИТУАК*. № 17 (Sympheropoli 1892), pp. 1—66.—De historia regni Bosporani in universum post editum vol. II scripserunt: E. Bonnell, Beiträge zur Alterthumskunde Russlands, 2. Band (St. Petersburg. 1897), pp. 619—785 (cf. censuram nostram in *ЖМНП* p. m. Ianuarii a. 1899, pp. 208—232); Brandis in Pauly-Wissowa *Realencyklop.* v. III, c. 757—789 s. v. Bosporos, 3.—De Spartocidarum aetate egerunt: Латышевъ, Къ исторіи Воспорскаго царства. I (*ЖМНП* p. m. Iunii a. 1894, cl. phil. p. 81—85) и II (ibid., m. Nov. 1899, p. 52—56; cf. infra ad n° 19); K. Ortmann, De regno Bosporano Spartocidarum, diss. Hal. 1894; С. Мельниковъ-Разведенковъ, Воспоръ Киммерійскій въ эпоху Спартокидовъ. *Сборникъ матер. для опис. мѣстн. и племенъ Кавказа*, вып. 21 (Тифл. 1896), p. 1—75.—De Hygiaenonte: А. В. Орѣшниковъ, Золотой статиръ архонта Игіэнонта. *Труды Моск. Нумизм. Общества*, т. 2 (1899).—De Mithridate Eupatore: Th. Reinach, Mithridate Eupator roi de Pont, Paris. 1890 (ins deutsche übertragen von A. Goetz, Leipz. 1895).—De Asandro: V. Voigtius, Symbolae ad regum sociorum populi Romani condicionem cognoscendam. Fasc. I. De Asandro Bospori rege. Киевъ 1894.—De regum Bosporanorum nummis: X. X. Гиль, Новыя приобрѣтенія моего собранія. *ЗИРАО*. v. V (1892), p. 343—360 (addito regum laterculo chronologico, qui a meo aliquantum differt).—De regni Bosporani statu, qualis fuerit saec. IV—V p. Chr., et regis Doeptuni aetate: Ю. А. Кулаковскій, Керченская христ. катакомба 491 года. (*Мат.* № 6, Спб. 1891. Cf. infra ad n° 49¹).

Ad n° 1. Titulum minusculis litteris repetierunt Michel, *Rec. d'inscr. Gr.* n° 339; Dittenberger, *Syll. inscr. Gr.* n° 134, qui v. 6 supplevit κα[ι σύμπρασι]ν vix recte. Is cum Stephanio et nobiscum putat hospitium publicum Amiseno homini esse datum, cum Micheli perperam cogitarit de Atheniensi.

Ad n° 4, add. p. 290. Foucarti sententiam adoptarunt Henr. Swoboda, *Die griechischen Volksbeschlüsse* (Lips. 1890), pp. 27, 51, 162, et Michel, qui titulum minusculis

litteris dedit *Rec. d'inscr. Gr.* n° 443. Sed Dittenbergerus, qui titulum item minusculis litteris repetiit *Syll. inscr. Gr.*² n° 126, optimo iure dicit nullam esse idoneam causam, cur Arcadum Cretensium civitatem intellegamus cum Foucarto.

Ad n° 6. Titulum minusculis litteris repetierunt Hoffmann, *Die griech. Dial.* III, p. 66, n° 143; Michel, *Rec. d'inscr. Gr.* n° 1291; Dittenberger, *Syll. inscr. Gr.*² n° 128.

№ 8 repetiit litteris minusculis Dittenberger l. c., n° 130.

Ad n° 9. Lapidem a Nassakino generali in fodiendo fundamento quodam inventum esse dixit P. Dubrux *300. v. IV*, p. 27. Titulum minusculis litteris repetiit Hoffmann, *Die griech. Dial.* III, p. 67, n° 145, qui v. 1 extr. Duboisii lectionem σοι recepit addens hoc pronomen recte referri ad subsequentem dativum θνητῶι πατρί. Quod nobis non videtur probabile.

№ 10 minusculis litteris repetiit Hoffmann, *Die griech. Dial.* III, p. 67, n° 144.

Ad n° 15. Aschikius in ratione a. 1847 reddita praefecto oppidi Kertsch, quae adhuc conservatur in tabulario musei Kertschiensis, dicit hunc lapidem una cum nn° 29 et 43 repertos esse «въ 1843 г. при производствѣ работъ для отысканія воды на Биржевой площади въ Керчи, находящейся у самого берега моря».

Ad n° 19. De rege et regina v. quae scripsimus *Журн. М. Н. Пр.* m. Novembri a. 1899, cl. phil. p. 52—57 in commentatiuncula, cuius titulus est «Къ исторіи Воспорскаго царства. II». Cf. etiam quae dixit Dittenberger *Syll. inscr. Gr.*², add. p. 811 ad n° 133.

Ad n° 20. Titulum minusculis litteris repetiit Hoffmann, *Die griech. Dial.* III, p. 67, n° 146.

Ad n° 29. Cf. quae supra diximus ad n° 15.

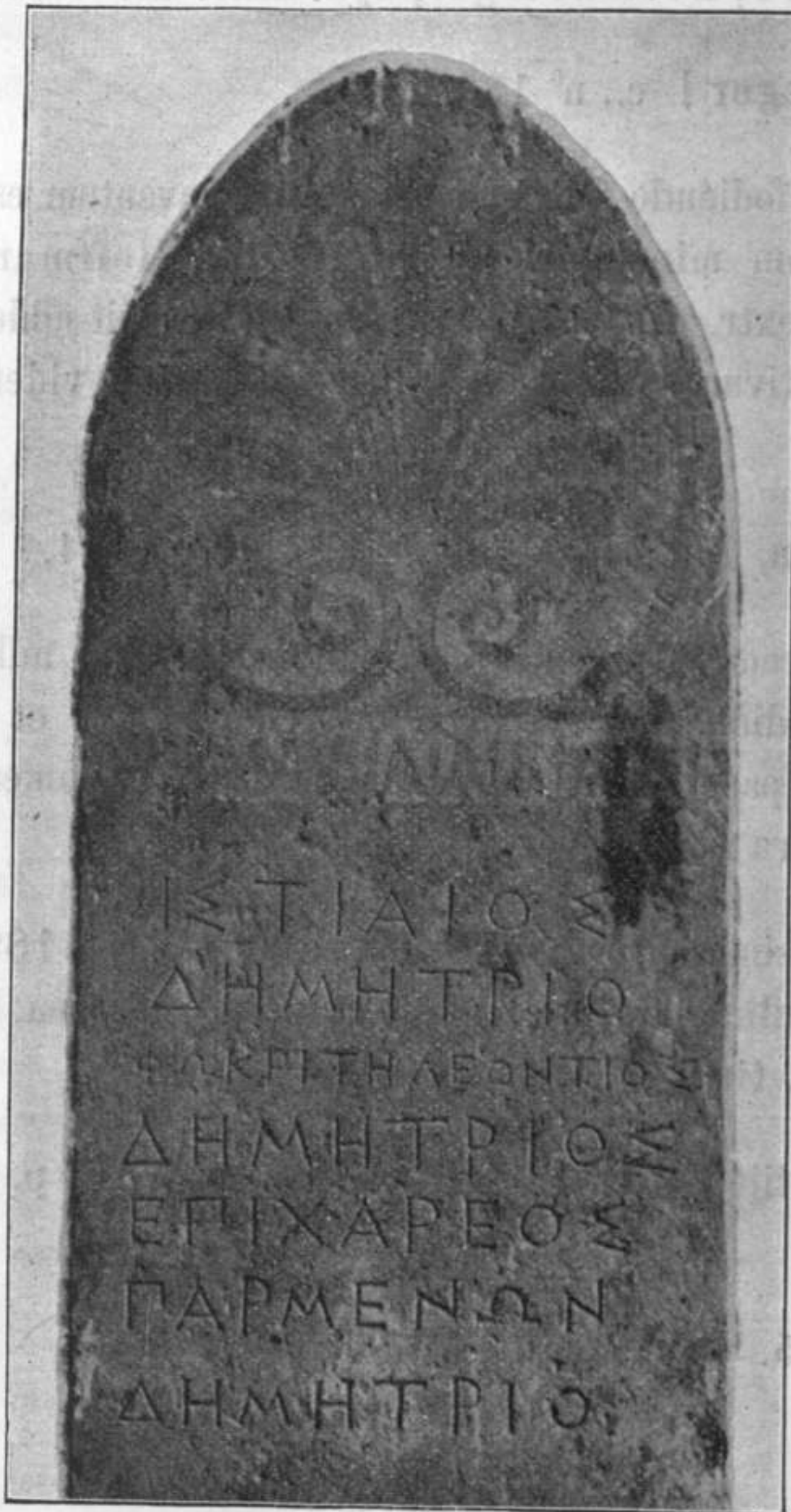
Ad n° 43. Cf. quae diximus ad n° 15.

Ad n° 49¹ (add. p. 292). De hoc titulo scripserunt Th. Misčenko in epicrisi libelli mei, cuius titulus est «Inscriptiones graecae in oris Bospori Cimm. et Chersonesi Tauricae per annos 1881—1888 repertae» (in appendice *Отч. Имн. арх. Комм. за 1882—1888 г.* et seorsim ed. Petrop. 1890), inserta operi periodico «Кіевская Старина» m. Iulii a. 1890, p. 136—141, et Iul. Kulakovski in censura *IosPE.* voluminis II, inserta *ЖМНПр.* m. Maii a. 1891, p. 171—182. Quibus respondi *ЗИРАО.* v. V, p. 373 sq. Iterum eundem titulum attigit Kulakovskius in descriptione hypogei christiani a. 1890 in oppido Kertsch detecti (Керченская христ. катакомба 491 года. *Мат.* № 6, Спб. 1891), p. 24 sq. Respondi ei in epicrisi, quae inserta est *ЖМНПр.* m. Decembri 1891, p. 394—405.

Ad n° 52. Titulum minusculis litteris repetiit et explicavit E. Schürer in commentatione, quam supra laudavimus p. 238 ad n° 430.

Ad n° 57. V. 2 legendum videtur θεασ[εῖται], conlatis titulis, quos supra dedimus n° 433 et 434; v. 12 fortasse supplendum esse Ἰατ[ροκλήης] diximus supra p. 254 ad n° 441.

Ad n° 66² (*add. nova* p. 311¹). Tabula lapidis calcarii integra, superne ornata pal-mula diligenter picta, a. 1,61 m., l. 0,46, cr. 0,205. Tituli litterae diligentissime exaratae optime etiam nunc leguntur; vv. 1, 2, 4—7 altae sunt 0,035, v. 3 multo minores (0,02). Ad ectypum chartaceum ab Oreschnikovio acceptum edidi *ЗНРАО*. v. V, p. 370; dedit etiam Iastschurschinski *ИТУАК*. № 10, p. 115, addita imagine rudi arte facta. E proecdosi mea litteris minusculis repetiit Hoffmann, *Die griech. Dial.* v. III, p. 69, n° 156 a. Hic lapis repraesentatur ad fidem imaginis photographicae.

Ἰστιάιος
Δημητρίο(υ)
Φωκρίτη Λεόντιος
Δημήτριος
Ἐπιχάρεος
Παρμένων
Δημητρίο(υ).

1) In «addendis novis» dedimus quinque titulos sepulcrales ad fidem apographorum manu scriptorum, quae A. B. f. Oreschnikov nobis miserat mense Maio a. 1890. Quod valde doluimus, apographa accuratiora vel ectypa accipere non contigit, antequam volumen II totum typis esset excussum. Exeunte demum m. Septembri eiusdem anni Oreschnikovius ectypa chartacea quattuor titulorum (excepto n° 215¹) mecum communicavit cum brevi lapidum descriptione. His usus titulos iterum publici iuris feci *ЗНРАО*. v. V, p. 370 sq. Interea Chr. Iastschur-

schinskius eosdem vulgaribus litteris edidit *ИТУАК*. № 10 (a. 1890), p. 115 sqq. Is dixit lapides supra suburbium Tataricum oppidi Kertsch a. 1889 repertos apud Herm. Zaporoschskium adservari. Anno 1891 comes A. A. f. Bobrinskoi, qui consilio archaeologico imperii Russici praesidet, a Zaporoschskio quattuor lapides emit (excepto n° 215¹) et museo Kertschiensi intulit. Grossii delineationes a. 1891 factae et imagines photographicae lapidum a Bobrinskio emptorum exstant in tabulario consilii archaeologici.

In apographo manu scripto v. 3 legebatur Λεοντιως, pro qua forma conieci Λεοντέως (Λεοντιῶς Hoffmann). Sed in lapide est Λεόντιος, aut genetivus scilicet nominis Λέοντις (quod exstat exempli causa in notissimo illo proxenorum Delphicorum catalogo, Wescher-Foucart, *Inscr. rec. à Delphes* n° 18 = Dittenberger, *Syll.*² n° 268, v. 91), aut nominativus nominis notissimi. Quomodo igitur versus 3 legendus sit aut cur minoribus litteris sit scriptus, certo dici nequit. Facilis sane coniectura est haec nomina in rasura exarata esse pro alio quodam nomine primitus scripto, sed in imagine photographica nulla rasurae vestigia comparent.

Ad n° **67**. Pro Θεομένη nomine inusitato v. 5 videtur substituendum esse Θεονεί[χ]η, quod nomen in titulis Bosporanis saepius obvenit.

№ **68** minusculis litteris repetiit Hoffmann, *Die griech. Dial.* III, p. 67, n° 148.

Ad n° **72**. Th. Misčenko in censura, quam supra commemoravi p. 285 ad n° 49¹, adnotavit in hoc titulo v. 3 legendum esse Φιλιωτέρα, non Φιλωτέρα, quamvis ex inscriptionibus et scriptoribus haec sola forma nota esset. Ei respondens in *ЗНРАО*. v. V, p. 372 copiose explicavi, quomodo ductus illi exstitissent, qui nunc v. 3 leguntur.

№ **97** minusculis litteris repetiit Hoffmann, *Die griech. Dial.* III, p. 68, n° 153, qui viri defuncti nomen legit Βουλᾶς.

Ad n° **102**¹ (add. p. 299). Mulieris nomen videtur fuisse Βοσπορ[ίχ]η. Cf. virile nomen Βοσπόριχος ap. Demosth. 18, 90, *IosPE*. v. I n° 114, v. IV n° 287, *300*. v. XVIII, p. 169 (= XX, p. 182).

128² (add. nova, p. 311, cf. supra p. 286 ad n° 66²). Monumentum sepulchrale lapidis calcarii superne epistylis ornatum, inferne fractum, a. 0,395 m., l. 0,35, cr. 0,15. Titulus optime legitur (litt. a. 0,03). Vulgaribus litteris ed. Iastschurschinski l. 1. ad n° 66² (№ 5). Ad ectypum chartaceum ab Oreschnikovio acceptum edidi *ЗНРАО*. v. V, p. 370. E proecdosi mea minusculis litteris repetiit Hoffmann, *Die griech. Dial.* III, p. 68, n° 156 b. Lapis hic repraesentatur ad fidem imaginis photographicae.

Titulus quarto a. Chr. saeculo non est recentior.

№ 140 minusculis litteris repetiit Hoffmann, *Die griech. Dial.* III, p. 68, n° 155.

№ 154¹ (add. p. 301) minusculis litteris repetiit Hoffmann l. l. n° 150.

№ 183 repetiit Hoffmann l. l. n° 154.

№ 185 repetiit Hoffmann l. l. n° 149.

Ad n° 192. Lapis a. 1895, cum ecclesia S. Ioannis reficeretur, e muro eius extractus et in museum transportatus est. Duhmbergius consilio archaeologico Petropolitano descriptionem eius et imaginem photographicam misit. Lapis altus est 0,97 m., l. supra 0,495, infra 0,565, cr. 0,15, litterae altae 0,04. Apparet in inferiore anaglypho sellae non virum insidere, ut scripsimus in v. II, sed mulierem, et post eam puellam stare, non puerulum.

№ 195 minusculis litteris repetiit Hoffmann, *Die griech. Dial.* III, p. 68, n° 152.

Ad n° 204. Pro $\nu\acute{\epsilon}\ \text{Μαστοῦ}\ \nu[\acute{\epsilon}]\epsilon$ haud scio an legendum sit $\nu\acute{\epsilon}\ \text{Μαστοῦνος}$ conlato titulo huius voluminis n° 334, ubi legitur Καλοῦνος . In ectypo chartaceo, quod a Škorpilo accepi a. 1900, dispicio ΜΑ|CΤΟΥΝΟ ///.

№ 207 minusculis litteris dedit Hoffmann, *Die griech. Dial.* III, p. 67, n° 147.

Ad n° 215¹ (add. nova p. 311). Hunc titulum anno 1890 vulgaribus litteris edidit Chr. Iastschurschinski *ИТУАК*. № 10, p. 116, n° 6, cum brevi lapidis descriptione; repetii *ЗИРАО*. v. V, p. 371. Postquam lapis anno 1896 exeunte ab H. Zaporoschskio venditus in tumulo Melek-Tschesmensi conlocatus est, titulum iterum edidit L. Škorpil *300*. v. XXI, p. 192, n° I, qui lapidem sic fere descripsit. Est tabula lapidis calcarii superne fracta, a. 1,45 m., l. 0,54, cr. 0,18. Anaglyphum, quod cenam sepulcralem quae dicitur rudi arte repraesentabat, dextro margine et superiore parte fractis mutilatum est. In angulo sinistro stat figura humilis, manibus vas tenens; prope mulier lugens sellae insidet; e reliquis anaglyphi partibus supersunt inferior pars figurae lecto incumbentis et tres pedes mensae lecto adpositae. Hanc tabulae partem de industria instrumento acuto abscisam esse dicit Škorpilus. Sub anaglypho titulus est aetatis Romanae inter lineolas exaratus (litt. vv. 1 et 2 altae sunt 0,016 m., v. 3—0,02). Tertius versus videtur ludibrii causa ab imperito quodam esse incisus. Repeto exemplum Škorpilianum.

Α Μ Α Σ Ι Α Γ Υ Ν Η
Α Π Ο Λ Λ Ω Ν Ι Ο Υ Χ Α Ι Ρ Ε
Π Ο Λ Ω Ν Ι Λ

Ἀμασία γυνή
Ἀπολλωνίου χαῖρε.

Ad n° **228**¹ (add. nova p. 312; cf. supra p. 286 ad n° 66²). Est tabula marmoris candidi a. 1,04 m., l. 0,34, cr. 0,07, superne ornata anthemio rudi. Ab anthemio 0,16 m. distat titulus integer diligentissime exaratus et optime etiam nunc conservatus (litt. a. fere 0,035). Ad ectypum chartaceum ab Oreschnikovio acceptum edidi *ЗИРАО*. v. V, p. 371. Habet etiam Iastschurschinski, *ИТУАК*. № 10, p. 115, n° 3. Hic lapis repraesentatur ad imaginem photographica.

Ηδίκα

Γόρδιος

θυγάτηρ.

Propter litteraturae indicia titulus ad quartum a. Chr. saeculum referendus est.

Ad n° **251**. Nescio an legendum sit Μοῦσα θυγάτ[ηρ] Ἡμέρα[ς], χαῖρε, conlatis titulis huius voluminis n° 374, ubi item matris defunctae nomen habemus, et n° 135 (Chersonesi illo quidem reperto), in quo Ἡμέρας nomen muliebri optime legitur.

Ad n° **263**² (add. p. 307). V. 2 restituendum est nomen Ἀνο[πτ]ήν[ι]ος, quod optime legitur in titulis in hoc volumine editis sub nn° 233 et 318. Ectypo chartaceo iterum inspecto vidi v. 2 legendum esse ΑΝΟΓΓΓΗΝΙΟΣ. Inter H et N, ubi lapis laesus est, nulla umquam fuit littera.

Ad n° **285**. Hic lapis a. 1895, cum S. Ioannis ecclesia reficeretur, e muro extractus et in museo Kertschiensi repositus est. E lapidis descriptione, quam cum imagine photographica consilio archaeologico Petropolitano misit Duhmbergius, apparet tabulam esse marmoris leucophaei fere quadratam (a. 0,38 m., l. 0,40, cr. 0,12), ornamentis prorsus carentem. Titulus grandibus (a. 0,05 m.) litteris diligentissime inscriptus optime etiam nunc legitur.

№ 288 minusculis litteris repetiit Hoffmann, *Die griech. Dial.* III, p. 68, n° 151.

Ad n° 299 v. 8 cf. epigrammatis Cyziceni ab I. H. Mordtmanno *Athen. Mitth.* v. IV, p. 15 editi vv. 9—10:

πικράν δ' ἀμφὶ τάφοισιν ἐθήκατο μητέρα πένθει
κωφὰ λίθοις κωφοῖς δάκρυα μυρομένην.

Ad v. 9 cf. Kaibel, *Epigr. gr. ex lapp. conl.* n° 205 («ad Halicarnassum»).

Πατρίς μὲν Μύνδος, γενέτωρ δέ μευ ἔπλετ' Ἰάσων,
στοργᾷ δ' Εὐβούλου κούρα ἀνεγγραφόμεν.

Ad n° 302¹ (add. nova p. 312; cf. supra p. 286 ad n° 66²). Tabula lapidis calcarii superne epistylia ornata, inferne fracta, a. 0,47 m., l. 0,445, cr. 0,23. Titulus integer quarti a. Chr. saeculi diligenter exaratus est litteris 0,032 m. altis. Ad ectypum chartaceum ab Oreschnikovio acceptum edidi *ЗИРАО.* v. V, p. 371. Habet etiam Iastschurschinski *ИТΥΑΚ.* № 10, p. 115, n° 2. E proecdosi mea minusculis litteris rep. Hoffmann, *Die griech. Dial.* v. III, p. 69, n° 156 c.

ΒΙΩΝ
ΑΠΟΛΛΟΦΑΝΕΟΣ
ΧΕΡΣΟΝΗΣΙΤΗΣ

Βίων
Ἀπολλοφάνεος
Χερσονησίτης.

Ad n° 330. Sero animadverti hunc titulum christianum esse, in hunc fere modum restituendum:

Ἐ[νθάδε κα]-
τάκ[εῖται ὁ δοῦλος τοῦ]
Θ(εο)ῦ Α.....
ἐτε[λειώθη κτλ.

Ad n° 343. Titulum minusculis litteris repetierunt Hoffmann, *Die griech. Dial.* III, p. 53, n° 108; Dittenberger, *Syll. inscr. Gr.*², n° 131; Michel, *Rec. d'inscr. Gr.* n° 1133.

№ 344 minusculis litteris repetierunt Dittenberger, *Syll. inscr. Gr.*², n° 131; Michel, *Rec. d'inscr. Gr.* n° 1134.

№ 345 minusculis litteris repetierunt Hoffmann, *Die griech. Dial.* III, p. 53, n° 109; Dittenberger, *Syll. inscr. Gr.*², n° 132; Michel, *Rec. d'inscr. Gr.* n° 1135.

№ 346 minusculis litteris repetierunt Dittenberger, *Syll. inscr. Gr.*², n° 133; Michel, *Rec. d'inscr. Gr.* n° 1136.

№ 347 minusculis litteris repetierunt Hoffmann, *Die griech. Dial.* III, p. 54, n° 110; Michel, *Rec. d'inscr. Gr.* n° 1137.

Ad n° **353**. De loco Θιάννεα dicto cf. quae scripsimus *Журн. М. Н. Пр.* m. Aprili a. 1894, cl. phil. p. 6—9, ubi apud Diod. XX, 25 pro τὴν ὀνομαζομένην Φόαν καὶ τὴν χώραν κατεκληρούχησεν legendum coniecimus τὴν ὀνομαζομένην Θιαννῆτιν χώραν κτλ.

Ad n° **363**. Byzantinae aetatis titulum separatim edidi in sylloge titulorum Russiae merid. christianorum (*Сборникъ вѣч. надписей христ. временъ изъ южной Россіи*, Спб. 1896), n° 100.

Ad n° **370**. De hoc lapide e relationibus manuscriptis, quae conservantur in tabulario musei Kertschiensis, et e litteris P. P. f. Corolenko ex oppido Iecaterinodar datis, quae publici iuris factae sunt in ratione reddita 271 consessus societatis hist. et arch. Odessitanae die 29 m. Septembris a. 1893 habiti (quae ratio eodem anno seorsum typis expressa est), cognovi haec. Mense Ianuario a. 1847 Michael Iakimovski quidam, qui tunc temporis degibat in villa optionis Seid-Ali Schumaf-oglu (in Corolenkii litteris idem vir mendose sine dubio nominatur Seideschi Tschumatschenko) sita prope Tatarorum vicum cui nomen est Ada, XL fere verstas a vico Taman distantem, principi Chercheulidsev praefecto urbis Kertsch rettulit se apud villam illam lapidem veterem invenisse titulo instructum. Mense Februario princeps Chercheulidsev iussit Begitschevium, qui tunc directoris musei Kertschiensis vices tenebat Aschikio direttore absente, in paeninsulam Tamanicam proficisci et lapidem in museum Kertschiense transportare. Sed Begitschevius e paeninsula Tamanica redux respondit se lapidem transvehere non potuisse viis propter aeris intemperiem impeditis ideoque rogasse Adae pagi magistros (Адинское станичное правление), ut lapidem transportandum curarent. Нactenus e tabulario musei Kertschiensis. Corolenko in tabulario exercitus Cubanensis (дѣло Кубанскаго войскового архива атам. оп. за 1847 г. № 317/926) invenit responsum Adam regentium, m. Maio a. 1848 missum, ex quo patet lapidem in vico Ada mansisse, cum nemo inventus esset qui lapidem transvehendum susciperet. Utrum lapis etiam nunc ibi lateat, necne, ignoro. Corolenko in tabulario etiam lapidis descriptionem invenit. Lapidem scripsit esse vilem, dolatum, huius fere formae , altum 1,71 m., latum supra 0,55 m., in media parte 0,66, infra 0,42, cr. 0,22. Litteris suis Corolenko tituli apographum addidit e tabulario illo sine dubio desumptum; factum id esse a. 1847 a Lebedevio quodam centurione, in litteris commemorato, admodum est verisimile. Praebet illud haec:

ΗΛΕΗΚΕΙΜΛΟΥΓΑΤ
ΗΡΤΕΑΜΑΜΟΙΦΙΛΟΝ.ΙΗ
ΜΝΗΜΗΝ.ΕΣΤΗΣΕΛΣΑ
ΤΥΡ.ΕΓΑΣΣ...Ν..
.Ε

In ratione reddita 271 cons. soc. Odess., quam supra laudavimus, recte animadversum est, si huic apographo fides habenda sit, v. 4 pro nomine Πιστοζένου a nobis suppleto aliud

esse restituendum; sed Γάστεις nomen, quod ibid. proponitur, minime est probabile. Σάτυρος πα(ῖ)ς (E)ὀξέινου coniecit Hoffmann, qui titulum e proecdosi nostra minusculis litteris repetiit *Die griech. Dial.* v. III, p. 54, n° 111.

Ad n° 389. V. 6 Σαυάγας Κο... legendum proposuit Iul. Kulakovski *Mam.* № 6, p. 22 (cf. supra p. 285, ad n° 49¹).

Ad n° 400. Titulum minusculis litteris repetiit et explicavit E. Schürer l. l. supra p. 238 ad n° 430 (p. 204).

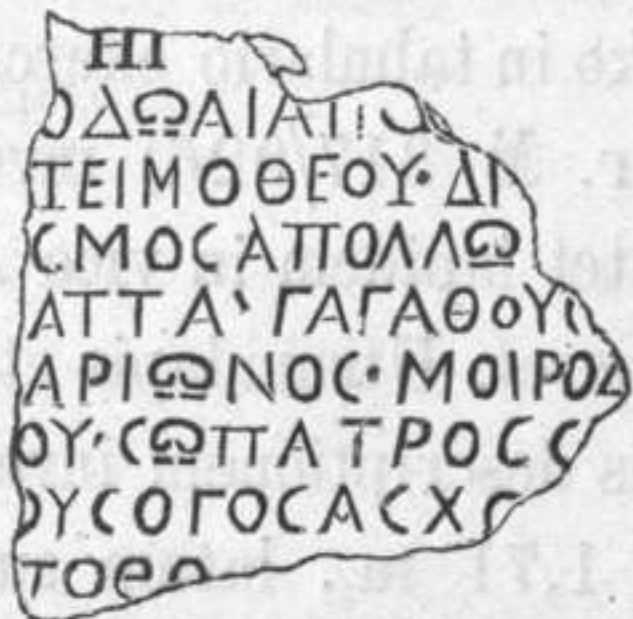
№ 401 repetiit litteris minusculis Schürer l. l. p. 206.

Ad n° 402. V. 57 pro [ὁ δεινα...]ατησία legendum videtur [...κρ]άτης Ἰα. De hoc nomine cf. supra p. 252 ad n° 438.

Ad n° 403. V. 4 praestat legere [ὁ δεινα Κ]ατίωνος Ἰας Ποσίου. Cf. supra p. 252 ad n° 438. (Haec dixi iam *Mam.* № 17, p. 69).

Ad n° 404. Ectypo chartaceo iterum inspecto vidi v. 19 extremum ductum esse Λ; legendum igitur est [Σ]τρατό[νεις].

Ad n° 405. Lapidem hunc, quem periisse putabam, a. 1892 Smirnovius in collectione com. Uvarovii in v. Poretschje invenit et exscripsit (cf. supra p. 262 ad v. I, n° 92). Is scripsit esse tabulae marmoris candidi fragmentum undique mutilum, a. 0,18 m., l. 0,17, cr. 0,037, inscriptum litteris 0,015 altis.

Smirnovii apographum, quod appositum vides, a Duboisii exemplo a nobis edito ea maxime re differt, quod in Duboisiano v. 2 inter Ω et Α litteras exstat Ν; in reliquis apographa ubique fere consentiunt. Smirnovii exemplo nusus dixerim ante v. 1 nihil fuisse scriptum litterasque ΗΙ ad praescripta usitatissima pertinere [Ἀγαθῇ τύχῃ].

Ad n° 407. V. 8 restituendum est nomen Θάμφ[λας], conlatis huius voluminis nn° 206 et 435.

Ad n° 421 cf. C. I. Gr. IV, 8874: Εὐξάμενος ἐγὼ Ἰωάννης ἐπέτυχα κτλ. Wernicke in Pauly-Wissowa *Realencyklop.* v. II c. 1394 dubitanter coniecit v. 3 legendum esse Νεω(θ)ύωι, ut Dianae cognomen.

Ad n° 428. Hic lapis et n° 434 Odessam delati sunt anno 1851. V. *Отч. Од. Общ. ист. и древн. за 1850—51 г.*, p. 12: «Въ этомъ году Общество, при посредствѣ г. Наказнаго Атамана Войска Донскаго, генераль-лейтенанта Хомутова, получило въ даръ отъ полковника тогожъ войска А. А. Мартынова двѣ Еллинскія надписи, которыя имъ найдены въ Миусскомъ округѣ при р. Донѣ, въ слободѣ Недвиговкѣ... Обѣ надписи изданы:

первая д. ч. Беккомъ въ его «Corpus inscriptionum Graecarum» (II, p. 1009, № 2132), а другая академикомъ Грефе въ «Bulletin Hist.-phil. т. VIII, № 11».

Ad n° 434. V. quae adnotavimus supra ad n° 428.

Ad n° 437 et sq. De θεῶν ὑψίστου et de conlegiis Tanaiticis in universum vide Schuereri commentationem laudatam huius voluminis p. 238 ad n° 430.

Ad n° 449. Huius catalogi praescripta (omisso sodalium laterculo) minusculis litteris repetit Schuerer l. l. ad n° 430, p. 207.

Ad n° 452. Praescripta repetit Schuerer ibidem.

VOLUMEN IV.

Ad n° 2. Lapidem nunc exstare in aula ecclesiae graecae oppidi Akkerman comperi Odessae vere a. 1900.

Ad n° 4. In lemmate lege: ed. E. de Stern 300. v. XXII, prot. p. 47.

Ad n° 5. Al. Cotschubinski prof. Odessitanus in 300. v. XXIII p. 100 dicit hunc lapidem hieme a. 1885—1886 a rusticis B. et Al. Kotliarenko in tumulo quodam inventum esse prope vicum Divisia dictum, 35 verstas distantem ab oppido Akkerman et 17 v. a mari. Lapidem esse calcarium album, longum fere 0,70 m., latum 0,52, a. 0,35. Ubinam hodie lapis lateat, ignorat Cotschubinskus.

Ad n° 20. Lapidem vere a. 1900 Odessae in museo accuratius examinavi. Est fragmentum marmoris candidi venis rubris variegati, ab omnibus partibus mutilatum praeter dextram, ubi exstat margo, a. 0,17 m., l. max. 0,17, cr. 0,045. Litterae superstites, optime etiam nunc conservatae, altae sunt 0,025. Titulus ita legitur:

Ν Ε Υ Ρ Η
ΠΑΠΙΑΣ
ΦΙΛΟΣ-
ΥΟΛΙ

.....ω]ν Εὐρη-
[σιβίου, ...], Παπίας
[τοῦ δεῖνος, ... , Θεό]φιλος
τοῦ δεῖνος κτλ.

Ad n° 30. In lemmate lege: ed. E. de Stern 300. v. XXII, prot. p. 107. Contuli a. 1900.

Ad n° 31. In lemmate lege: ed. E. de Stern 300. v. XXII, prot. p. 108.

Ad n° 32. In lemmate reponas: ed. E. de Stern 300. v. XXII, prot. p. 104 et *Jahreshefte des Oesterreich. archäol. Institutes*, v. III (1900), p. 79 in zinco.

Ad n° 33. In lemmate lege: ed. E. de Stern 300. v. XXII, prot. p. 46. Lapidem vidi vere a. 1900. A dextra exstat margo.

Ad n° **42**. In lemmate legendum est: ed. E. de Stern 300. v. XXII, prot. p. 47, n° 5.

Ad n° **67**. Lapis nunc Petropoli adservatur in museo quod dicitur *Ermitage*.

Ad n° **72**. Cum plagulas nonnullorum foliorum inde a nono aestate a. 1900 ruri corrigerem libris fere destitutus, non commemoravi titulos aliquot Chersonenses a me ipso editos esse in *Sitzungsber. d. Berl. Akad.* a. 1895, p. 505—522. Tituli 72 fragmenta *a* et *c* edita sunt p. 512 sq., n° 2.

№ **79** minusculis litteris dedit Michel, *Rec. d'inscr. Gr.* n° 1316. Tituli versionem russicam a nobis in prima editione (*Mam.* № 9) datam repetit Kulakovski in censura inserta *Фил. Об.* v. III, 2, p. 81 sq. Cf. etiam quae nuperrime scripsit L. Mseriantz in *Фил. Об.* v. XIX, 2, p. 38—44.

Ad n° **81**. Cf. quae dixit Wilcken, *Griech. Ostraka aus Aegypten und Nubien* v. I, p. 218.

№ **83** edidi *Sitzungsber. d. Berl. Akad.* 1895, p. 514, n° 3 (cf. ad n° 72).

№ **85** edidi *ibid.* p. 515, n° 4; № **86** — *ibid.* p. 516, n° 6.

№ **104** edidi *ibid.* p. 519, n° 10; № **108** — *ibid.* n° 9.

Ad n° **123**. V. 4 videtur legendum esse *t[i]tu[lum posuit]* vel sim.

Ad n° **132**. V. 3 littera Θ ceteris minor est. Mariti nomen utrum fuerit Εἰθύνους an Εἰθυνος, non liquet.

Ad n° **136**. In nota 2 adde: cf. *Омч. Имн. Археол. Комм. за 1898 г.*, p. 36.

Ad n° **142**. Lapidis imago zincotypica arte facta exstat in ratione reddita cons. archaeol. a. 1898 (*Омч. Имн. Археол. Комм. за 1898 г.*, p. 114, n° 14), nuperrime in lucem emissa. Prima tituli littera marginem sinistrum multo propius erat ponenda.

№ **147** edidi *Sitzungsber. d. Berl. Akad.* 1895, p. 515, n° 5.

Ad n° **200**. Pag. 116, comm. v. 13 lege: (v. infra n° 420).

Ad n° **201**. Pag. 118 v. 2 post *inventos* adde: (n° 420).

Ad n° **203**. Pag. 119, comm. v. 3—4 ita lege: quem Ti. Iulii Sanromatae I fuisse filium nuper cognovimus e titulo, quem v. infra n° 421 etc.

Ad n° **205**. Pag. 122 post tituli transcriptionem v. 1 pro verbis *decem, quos v. infra* substitue: nn° 222, 226, 254, 274, 276, 287, 325, 343, 361, 375, 399.

Ad n° **207**. Titulum ipse Škorpilus vulgaribus litteris edidit 300. v. XXIII, p. 63, n° 1. Is v. 8 dedit TP . . W.

Ad n° **209**. In lemmate v. 5 lege: (v. infra n° 447).

Ad n° **222**. In commentario v. 1 post *referentem* adde: n° 363.

Ad n° **235**. Titulum vulgaribus litteris edidit Škorpil 300. v. XXIII, p. 66, n° IV. Eodem loco reperti sunt lapides nn° 241 et 281.

№ **241** vulgaribus litteris edidit Škorpil 300. v. XXIII, p. 67, n° VI. In commentario v. 3 extr. post *infra* adde: n° 254.

№ **260** vulgaribus litteris edidit Škorpil l. l. p. 69, n° IX.

№ **263** vulgaribus litteris dedit Škorpil l. l. p. 71, n° XII.

Ad n° **270**. Lapidem crassum esse 0,16 m. scripsit Škorpil.

№ **274** vulgaribus litteris edidit Škorpil l. l. p. 65, n° III. Is titulum refert ad IV aut III a. Chr. saeculum.

№ **281** vulgaribus litteris dedit Škorpil l. l. p. 67, n° V.

Ad n° **286**. Pag. 170 v. 8 lege: (v. infra n° 355).

Ad n° **293**. Cave putes circulum illum, qui v. 1 inter N et A positus est, pro O littera esse accipiendum: nihil aliud videtur esse, nisi lapidis rimula.

Ad n° **300**. Monendum est lapidis imaginem p. 176 expressam non photographica arte esse factam, sed a Grossio delineatam.

№ **333** vulgaribus litteris dedit Škorpil l. l. p. 69, n° VIII.

Ad n° **339**. V. 1 altera ab in. littera non N, sed M formam habet.

№ **347** vulgaribus litteris dedit Škorpil l. l. p. 71, n° XI.

Ad n° **349**. Pag. 200 v. 4 post *reperito* adde: (n° 421).

Ad n° **358**. In lapide ultima versus 2 littera O melius conservata est, quam typotheta indicavit (Q); post eam Y litterae nullus est locus.

Ad n° **387**. In lemmate v. 7 post XXIII adde: p. 68, n° VII.

Ad n° **392**. V. 4 in. pro MAIC repone MAK.

Ad n° **407**. Lapidis imagine photographica in consilio archaeologico iterum inspecta video ω litterae formam esse Ω et titulum procul dubio ad quartum a. Chr. saeculum esse referendum. Versus 1 ultima littera ad dextrum marginem, mutilatum illum quidem, tam prope accedit, ut integrum esse hunc versum adfirmare nunc non ausim.

№№ **414** et **415** vulgaribus litteris ed. Škorpil 300. v. XXIII, p. 72, nn° XIV et XIII, adfirmans utrumque fragmentum a. 1900 in vico Taman esse inventum.

Ad n° **421**. Lapidem m. Maio a. 1901 Ciechanovskii vidua consilio archaeologico Petropolitano vendidit, cuius iussu ille museo societatis Odessitanae traditus est. Inspecto ectypo chartaceo, quod consilio archaeologico miserat Sternius, vidi Michalevskii apographum, hisce locis esse corrigendum: v. 9 extr. in lapide legitur ΙΕΡΟΜΑ, v. 12 med. ΑΓΑΘΟΥΝ, v. 14 extr. ΘΙΑΣΕΙΤ. Quomodo patris nomen v. 9 in. restituendum sit, non liquet: nam lapide hoc loco corroso in ectypo non dispiciuntur nisi litterae ONPOY.

452¹⁾. Fragmentum tabulae marmoris candidi ab omnibus praeter dextram partibus mutilatum, a. 0,23 m., l. infra 0,20, cr. 0,065. Tituli litterae superstites (a. 0,012 m.) inter lineolas diligenter exaratae optime etiam nunc leguntur. Ed. E. de Stern 300. v. XXIII, p. 3, n° 2 cum imagine zincotypica, quae hic repetitur ²⁾.

Lapis in oppido Akkerman vere a. 1900 inventus («между крѣпостью и лиманомъ, на гласисѣ крѣпости, вмѣстѣ съ черепками простой античной посуды, при работахъ, предпринятыхъ для устройства пристани») Odessae adservatur in museo societatis hist. et archaeologicae.

1

5

10

...ωρισ.....

...ε]ιν κατὰ τὴν συνήθει-

[αν.....]σια μισθὸν λαμβά-

[ν.....]ν οἱ βάρβαροι φορτία

.....ακλῆσαι ἐπὶ τὸ αὖ-

[ριον?.....] οἱ στρατιῶται ὑπὲρ

[.....κατ]ατιθέσθωσαν οἱ τρα-

[πέζιται?.....]ωσαν χαρακτῆρα ἔχον-

[τ.....χαλ]κοῦν ἢ σιδηροῦν ἢ

.....ποιήσαντα ὁ ἑκατον-

[τάρχης?...οἱ ξ]ένοι αὐθημερόν ἐκκα-

.....ἡμέ]ραις· εἰ δὲ εἶεν ξένοι ἐκ

.....

1) Numeri continuantur e pag. 259.

2) Huius lapidis et nn^o 453, 456, 460 tabellas ipsas

zincu illitas (*clichés*) roganti mihi summa comitate misit Sternius.

Videtur esse decreti fragmentum, quod propter litteraturam ad II p. Chr. saeculum rettulerim. Vehementer dolendum est, quod e titulo gravissimi argumenti tam exiguum frustulum aetatem tulit, ut de restituendo decreto plane sit desperandum.

453. Fragmentum basis lapidis calcarii durioris leucophaei, a. 0,14 m., l. in fronte 0,45, longum 0,49. Titulus diligenter exaratus est litteris 0,05 m. altis. Ed. E. de Stern 300. v. XXIII, p. 1, n° 1 cum imagine zincotypica, quae hic repetitur (cf. quae adnotavimus ad n° 452).

Lapis, qui diu ante domum privatam in via quadam oppidi Akkerman pone castellum iacebat, anno demum 1900 Odessam transportatus in museo soc. hist. et arch. repositus est.

Πρεῖσκος Φ. . . . .

ων τὸν μ. . . . .

Titulus videtur esse dedicatorius. Sed quidnam et cuinam deo Priscus ille dedicaverit, certo dici nequit. V. 2 in. litterae ΩΝ videntur superesse e participio praesentis, quod designaverit Priscum fuisse magistratum aliquem aut sacerdotem (conici potest ἀρχοντεύων, ἱερεύων vel sim.). Titulum ad I vel II p. Chr. saeculum refert Sternius. Nobis potius II videtur esse saeculi, quam primi.

454. Tabula sepulcralis parva, inferne fracta, ornata anaglypho satis rudi manu sculpto, quod repraesentat mulierem sedentem adstantibus coram puero et a tergo altera muliere; capita omnium figurarum mutilata sunt. Sub anaglypho est titulus. Exscripsit et edidit E. de Stern 300. v. XXIII, p. 4, n° 4 (litteris vulgaribus).

Lapis a. 1900 in vico Schabo haud procul ab oppido Akkerman sito, in aula rustici Andreae Conoplian repertus ibidem etiam nunc manet. Litteras Romanae aetatis vulgares esse nobis scripsit Sternius excepto N, quod antiquiorem habere formam.

ΔΙΟΝΥΣΙΑΠΙΑΣΟΥΣΟΥΓΥΝΗΧΑΙΡΕ

Διονυσία Πία Σούσου γυνή· χαῖρε.

In exemplo a Sternio edito legitur ΓΥΗ operarum, ut videtur, errore: nam in lapide hanc litteram omissam esse non adnotavit Sternius. Idem titulum ad aetatem imperatoris Antonini Pii refert, litteratura nisus et cognomine Πία. Σούσου nomen hic primum in ora septentrionali Ponti Euxini obvenit.

455. Frustulum tabulae marmoris candidi a. 0,11 m., l. 0,08, cr. 0,05, aestate a. 1900 ex oppido Akkerman Odessam asportatum in museum societatis hist. et archaeol. Ed. E. de Stern 300. v. XXIII, p. 4, n° 3. Sub circulo excavato leguntur litterae ΔΕΛ.

2. Tituli Olbiopolitani.

456. Fragmentum tabulae marmoris candidi, superne et a dextra, ut videtur, integrum¹⁾, a reliquis partibus mutilum, a. 0,21 m., l. 0,22, cr. 0,07. Superficies dicitur admodum esse detrita. Ed. E. de Stern 300. v. XXIII, p. 9, n° 6 cum imagine zincotypica, quae hic repetitur (cf. quae adnotavimus ad n° 452).

Lapis vere a. 1900 in Olbiae rudibus inventus ab A. Vogelio museo societatis hist. et archaeol. Odessitanae donatus est.

Sternius cum persuasum habeat lapidem superne et a dextra non esse integrum, putat primum tituli versum maioribus litteris scriptum et a superstitibus maiore interstitio sepa-

1) Sternius putat lapidem recentiore demum aetate superne et a dextra consulto esse abscisum, sed opinionem suam nullo fere argumento comprobavit. Verba eius sunt haec: «Верхний край на первый взгляд кажется цѣлымъ; но изъ ближайшаго разсмотрѣнія камня явствуетъ, что и онъ отбитъ и впоследствии только, въ видахъ употребленія камня для какой-нибудь цѣли, обтесанъ. Не иначе дѣло обстоитъ и съ правымъ краемъ: сравнительно гладкая его форма объясняется

позднѣйшей обработкой камня. Что справа не сохранился первоначальный край камня, видно особенно ясно въ четвертой строкѣ: здѣсь край выступаетъ на два миллиметра далѣе, чѣмъ въ предыдущихъ строкахъ, а между тѣмъ надпись обрывается на половинѣ буквы Υ; ясное доказательство, что камень и съ правой стороны отбитъ». Mihi quidem Υ litterae dimidiam partem lapidis superficie prope marginem detrita perspicue multo videtur esse probabili.

ratum lapide absciso periisse. In illo scripta fuisse verba: Ἀγαθῇ τύχῃ· ἔδοξε τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ, οἱ κτλ., ut in titulo v. I, n° 13. Quae opinio quonam argumento confirmari possit, non video. Itaque conlatis v. I nn° 11 et 16 et v. IV n° 9 praescripta breviora fuisse puto et totum titulum in hunc fere modum legendum:

1 [Ἐδοξε βουλῇ καὶ δήμῳ· οἱ ἄρχοντες καὶ οἱ ἐ]πτὰ εἶπαν· ἐπειδὴ Καλ-
[λ. . . . . πρότερόν τε διατετέλεκε τὰ] βέλτιστα τῷ δήμῳ κα-
[ταπραπτόμενος καὶ νῦν χρείας παρέχεται τῇ π]όλει παρὰ τὴν ἔγδοσι[ν
[. . . . . καὶ . . . . . αἰρεθεὶς ὑπὸ τοῦ δήμ]ου τὰς τε προσόδους συ-
5 [ναύξει . . . . .]νεν τοῦ τὸν δῆμον κατα-
[. . . . . οὔτε ἔχθραν? ἔχων ἐμ]ποδῶν οὔτε φιλίαν περ[ι
[πλείονος ποιούμενος . . . . . τοὺς στασιάζοντας] ἐν τῇ πόλει εἰς ὁμό-
[νοιαν κατέστησεν? . . . . . , ὧν ἐνεκ]εν ὃ τε δῆμος ἐστεφ[ά-
νωσεν αὐτὸν . . . . . τὰ] τε τέλη τὰ ἐπιβεβ[αιοῦν-
10 τα τὰ δόξαντα τῷ δήμῳ? . . . . . ἀνδριάντος?] χαλκοῦ κατα[. . . .
. . . . . λέ]γειν καὶ πρ[άττειν τὰ
βέλτιστα, δεδόχθαι τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ ἐπαινέσαι α]ὐτὸν π[άλιν? . . .

Est decreti fragmentum quarto a. Chr. saeculo exeunte aut certe tertii saeculi primis decenniis non recentioris. Ex eis quae supersunt patet illud magni momenti futurum fuisse ad Olbiopolitarum res publicas cognoscendas, nisi tam exiguum frustulum aetatem tulisset, quod certo restitui nullo modo potest. Quae Sternius proposuit supplementa, non omnia pariter esse probabilia ipse vidit. Septemviros Olbiopolitanos e compluribus iam titulis novimus: cf. v. I ad n° 46, *Извест. обз. Олб. п.* 292 sq., Swoboda in *Wiener Studien* v. X, p. 298 sq. etc. V. 9—10 videntur magistratus quidam commemorati esse, qui plebiscita confirmabant, non sumptus, quos putat Sternius.

457. Fragmentum marmoris candidi ab omnibus partibus praeter inferiorem mutilum, utrimque politum, a. 0,11 m., l. 0,13. Litterae superstites, altae fere 0,01, optime leguntur.

Lapidem in Olbiae rudibus repertum Petropoli possidet N. Ph. f. Romantschenko architectus, qui summa comitate titulum nobis exscribendum dedit.

ΩΝΟCΙC

ΥΤΟΔΟ

CAIΔΕΑΤ

ΜΝΟCΚΑΙΞΕΝΙ

vac.

Videtur esse decreti fragmentum aetatis Romanae.

458. Fragmentum epistylīi, ut videtur, marmoris candidi ab omnibus partibus praeter dextram mutilatum, a. 0,10 m., l. 0,57, cr. 0,22. Litterae superstites optime etiam nunc

leguntur. Edidit E. de Stern 300. v. XXII, prot. p. 107 cum imagine zincotypica. Exscripsi m. Maio a. 1900.

Lapidem aestate a. 1899 in Olbiae rudibus repertum museo societatis hist. et arch. Odessitanae vendidit S. Hochmann mercator Oczakoviensis.

[Ὁ δαῖνα Ἰκ]εσίου

[. . . . . Ἐκα]τέ[ω]νος Δι᾽ Ἐλευθερί[ω]ι.

Titulus variis modis suppleri potest, veluti [Ὁ δαῖνα Ἰκ]εσίου [καὶ ὁ δαῖνα Ἐκατ]έωνος, vel [Ὁ δαῖνα Ἰκ]εσίου [ὑπὲρ τοῦ υἱοῦ Ἐκατ]έωνος vel sim. E titulis novimus Olbiopolitas Iovem coluisse ut Σωτῆρα (vol. I, nn^o 12, 91, 92), Ὀλβιον (n° 24), Βασιλέα (n° 105), Πολιάρχην (n° 101). Nunc habemus quintum eiusdem dei cognomen. Quid illi fuerit dedicatum, e tituli parte superstite non liquet. Ipsum titulum propter litterarum formam tertii a. Chr. saeculi parte priore nequaquam recentiore puto. Nomina quae sunt Ἰέσιος et Ἐκατέων saepius occurrunt in amplissimo illo civium Olbiopolitanorum catalogo, quem edidimus v. I, n° 114.

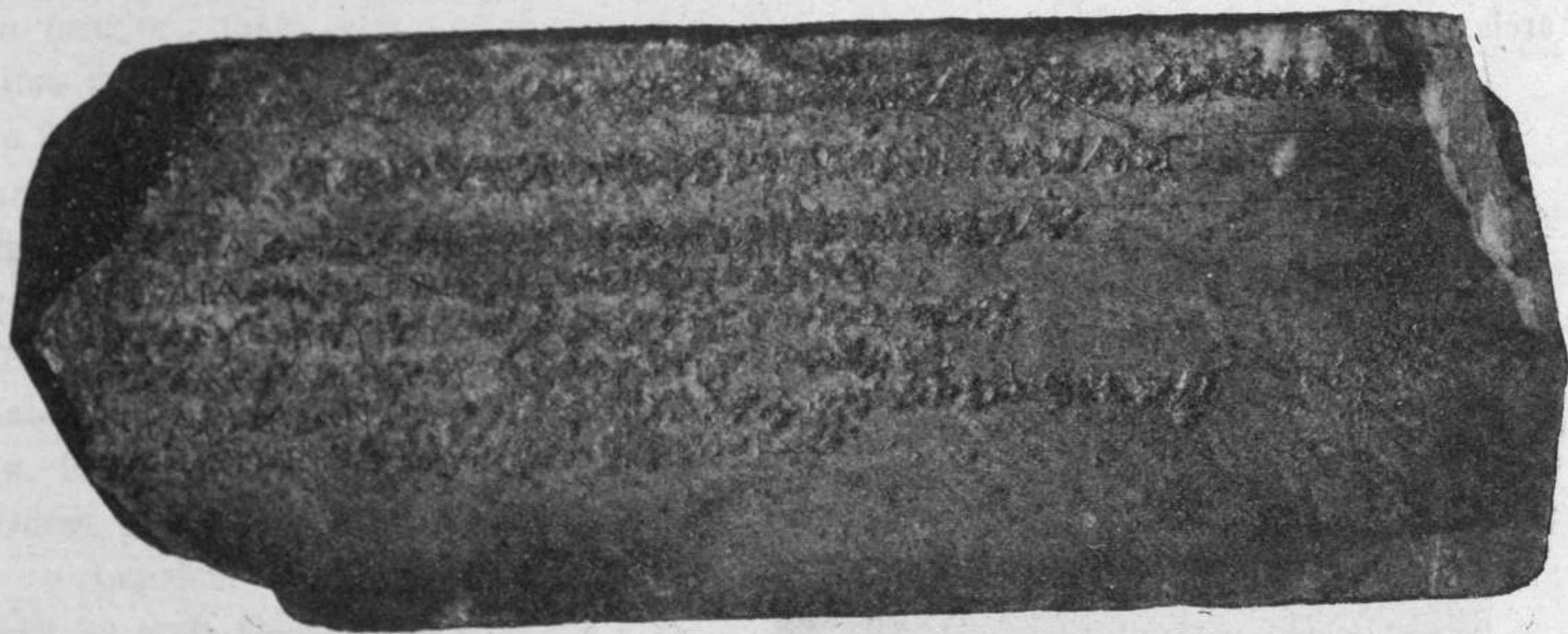
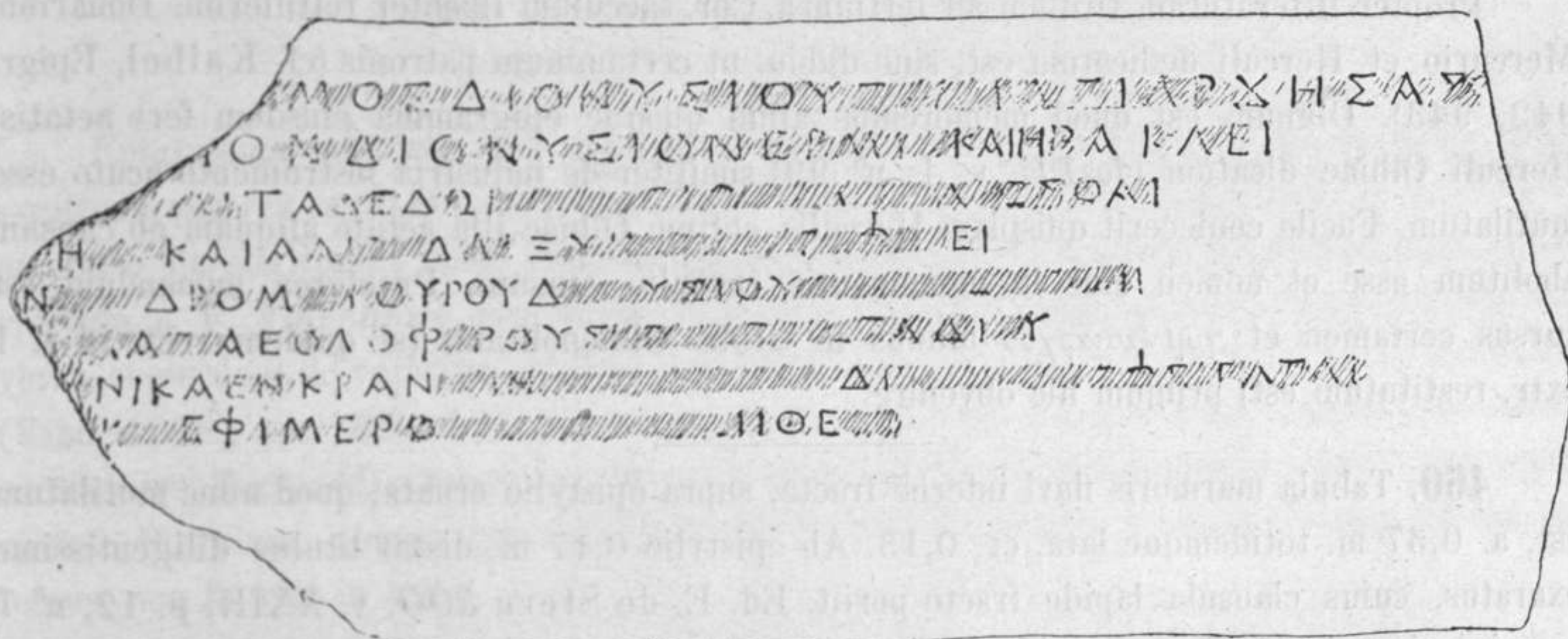
459. Basis marmoris candidi a sinistra spectanti mutilata, a. 0,28 m., l. 0,69, cr. 0,58. In plano superiore foramina duo exstant, quorum alterum quadratum columnae infigendae videtur inserviisse, alterum oblongum statuae retinaculis metallicis adfirmandae, in plano inferiore alia duo foramina rotunda eis similia, quae sunt in lapide v. I, n° 12 (v. Uvarovii adnotationem). Quae cuinam usui sint destinata, non plane constat¹⁾. In fronte titulus diligenter incisus est octo versibus constans, e quibus duo maioribus litteris scripti (a. 0,015 m.) dedicationem continent, reliqui sex litteris minoribus (a. fere 0,01) epigramma dedicatorium tribus distichis elegiacis compositum. Recentiore aetate totus titulus *de industria* instrumento acuto caesus est ita, ut pleraeque litterae prorsus perierint, nonnullae in rasuris distingui possint, paucissimae integrae maneant. Ed. Ern. de Stern 300. v. XXIII, p. 5 sq., n° 5, litteris vulgaribus cum lapidis imagine zincotypica arte expressa. Ego ipse m. Maio a. 1900 litterarum reliquias qua potui diligentia e lapide exscripsi; addo etiam imaginem zincotypicam (non eam, quam dedit Sternius), quae tamen ad imaginem photographica tam opacam facta est, ut litterae vix distinguantur.

Lapis hieme a. 1900 in Olbiae rudibus inventus Odessae servatur in musco soc. hist. et archaeologicae.

1) Sternius dicit haec: «На нижней сторонѣ находятся два углубленія въ видѣ тщательно сдѣланныхъ полушариковъ, — повидимому, пьедесталъ поставленъ былъ на постаментъ, на которомъ два соотвѣтствующи-

щихъ повышенія приходились какъ разъ въ эти выдолбленные полушарики. Все это приспособленіе служило, вѣроятно, къ тому, чтобы нельзя было сдвигать пьедесталъ и статую съ постамента».

Duo versus dedicationem continentes quamvis miserrime laesi cum magna veri specie restituuntur, epigramma vero neque Sternio restituere contigit neque nobis. Nomen dedicantis Nikitinus et Korschius conlegae doctissimi eruerunt ex epigrammatis versu tertio. Plus minusve probabiliter suppleri possunt haec:

[Νικόδρο]μος Διονυσίου [γυμνασ]ιαρχήσας
[τὸν υἱ]ὸν (?) Διονύσιον Ἑρμ[ῆ]ι καὶ Ἡρακλεῖ.

[Ἑρμείαι] τάδε δῶ[ρα — — — — —] θαῦμα ἰδ]έσθαι (?)

[θ]ῆ[κε] καὶ Ἀλ[χεί]δα[ι] ξυ[— — — — —]ει

Ν[ικό]δρομ[ος κ]ούρου Δ[ιον]υσίου [— — — — —]

. . α . ἀεθλοφόρου [— — — — —] σταδίου

[— — —] νικᾷ (?) ἐν κραν[αῶι — — — — —]

[— — —] ἐφ' ἡμερό[εν — — —] ἡνθέ[οις?]

Propter litteraturam titulum ad tertium a. Chr. saeculum libenter rettulerim. Donarium Mercurio et Herculi dedicatum est, sine dubio, ut certaminum patronis (cf. Kaibel, Epigr. 942, 943). Dignum est quod memoremus aliud quoque epigramma eiusdem fere aetatis, Herculi Olbiae dicatum (*IosPE.* v. I, n° 99) similiter de industria instrumento acuto esse mutilatum. Facile coniecerit quispiam Herculis cultum Olbiae illa aetate aliquam ob causam abolitum esse et nomen eius in monumentis consulto erasum. Praeterea monendum est cursus certamen et γυμνασιάρχου munus in titulis Olbiopolitanis (si quidem recte id v. 1 extr. restitutum est) primum hic obvenire.

460. Tabula marmoris flavi inferne fracta, supra epistylis ornata, quod nunc mutilatum est, a. 0,37 m. totidemque lata, cr. 0,13. Ab epistylis 0,17 m. distat titulus diligentissime exaratus, cuius clausula lapide fracto periit. Ed. E. de Stern *300.* v. XXIII, p. 12, n° 7 cum imagine zincotypica, quae hic repetitur (cf. quae adnotavimus ad n° 452).

Lapis a. 1900 in Olbiae rudibus inventus ab A. Vogelio museo societatis hist. et arch. Odessitanae donatus est.

Φημί διακοσίας τε | καὶ ὀγδοήκοντα ὀργυιάς
καὶ δύο τοξεῦσαι | κλεινὸν Ἀναξαγόραν
υἱὸν Δημαγόρεω, | Φίλτεω δὲ πα. . .

Quod Sternius v. 3 supplendum proposuit Φίλτεω δὲ πα[ῖδα ὀργυιάς], metrum offendit. Litteratura et formae ionicae quae sunt Δημαγόρεω et Φίλτεω probant titulum quarto a. Chr. saeculo nequaquam esse recentiore. Ἀναξαγόρας et Δημαγόρας nomina in titulis Olbiopolitanis nondum obvenerunt, Φίλτης bis legitur in titulo v. I, n° 114.

Celebratur epigrammate nostro Anaxagoras quidam Demagorae f., qui (in certamine sine dubio) sagittam in 282 org. = 521,6 m. Gall. misit. Simillimi argumenti est epigramma notissimum Phaylli Crotoniatae statuae subscriptum¹⁾:

1) Epigramma a multis scriptoribus citatum v. apud | praeter anthologiam collectae (Lips. 1891), p. 112, Th. Pregerum. Inscr. Graecae metricae ex scriptoribus | n° 142.

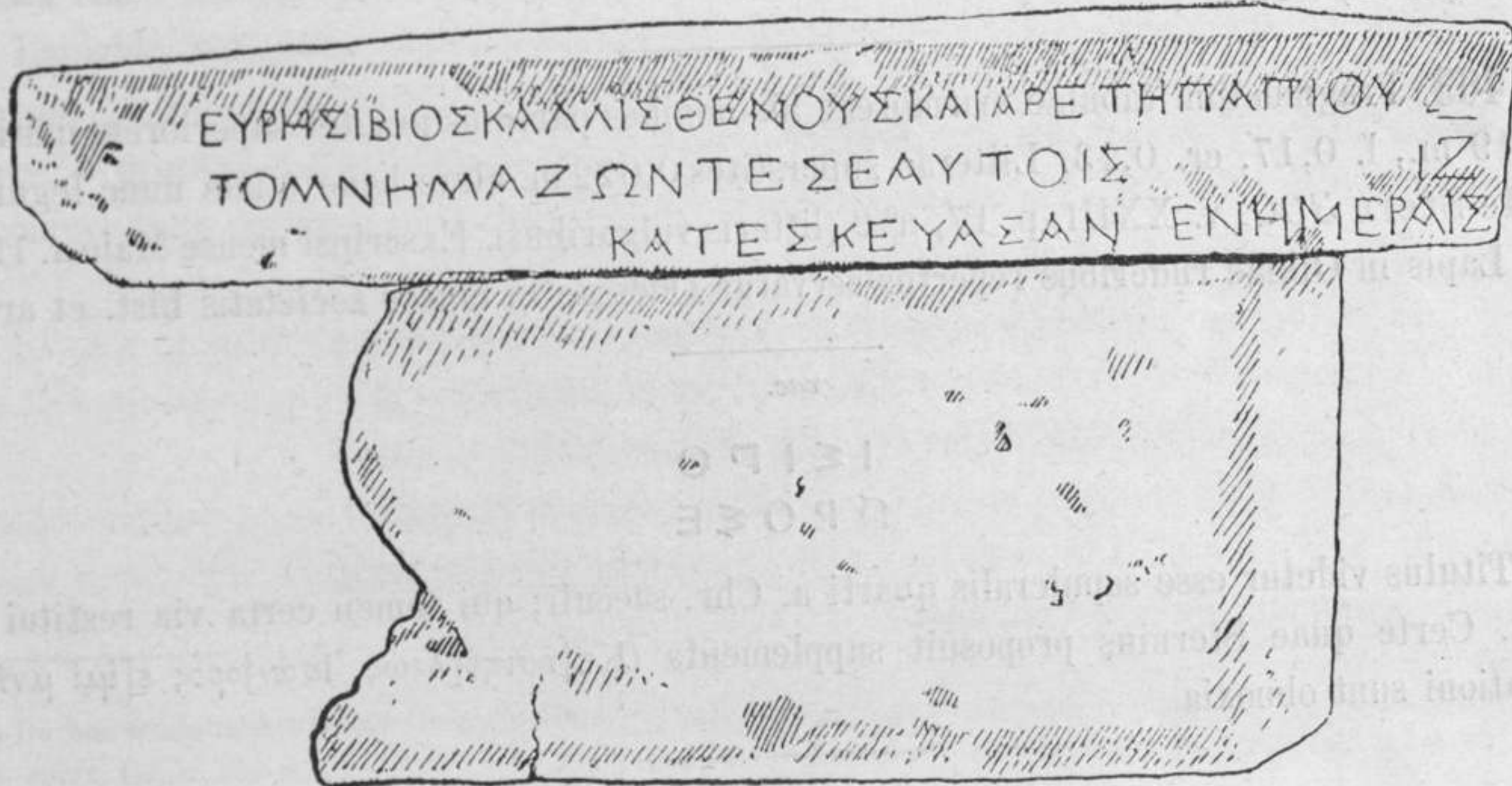

Πέντ' ἐπὶ πεντήκοντα πόδας πήδησε Φάυλλος,
 δίσκευσεν δ' ἑκατὸν πέντ' ἀπολειπομένων.

Epigramma nostrum ideo gravissimi momenti esse, quod primum indicet, quam longe sagittarii veteres sagittas mittere potuerint, recte animadvertit Sternius. Idem in tituli commentario de sagittandi apud veteres arte et de arcuum generibus diligenter egit, citata epistula a F. Luschano professore Berolinensi accepta, quocum epigramma communicaverat, et eiusdem de veterum arcubus commentatione peculiari in *Festschrift für O. Benndorf* (Vind. 1898), pp. 188—197. Cui commentario cum nihil habeam quod addam, satis habeo commonere sagittandi certamina Olbiae instituta Scytharum vicinorum moribus recte explicavisse Sternium, quippe quae apud ceteros Graecos ea aetate, quam historicam vocare solemus, non fuerint in usu.

461. Tabula marmoris candidi integra, a. 0,13 m., l. 0,65, longa 0,90, in fronte (quae in imagine, quam infra damus, ad sinistram est spectanti) epistylío ornata, a reliquis partibus polita, imposita aliis tabulis duabus item marmoreis, a. 0,32 m., l. 0,65, cr. 0,14, quae in fronte pedibus unguatis diligentissime sculptis ornatae sunt. Foramina quadrata, e quibus unum etiam nunc plumbo illitum est, probant tabulam superimpositam inferioribus retinaculis plumbeis fuisse adfirmatam. Totum monumentum eis adnumerandum esse, quae τράπεζαι vocantur, putat Sternius, conferri iubens v. Sybel, *Sculpturen zu Athen* S. XI, Κουμανούδη Ἐπιγρ. ἐπιτύμβιοι σ. ις', Loeschke in *Arch. Zeitung* 1884, S. 94 fg. Superioris tabulae lateri dextro diligentissime incisus est titulus optime etiam nunc conservatus, cuius litterae (a. fere 0,02 m.) coloris rubri vestigia servant. Ed. E. de Stern in prot. 323 cons. soc. Odess. p. 6 cum imagine zincotypica, quam hic repetendam curavi.

Lapidem m. Novembri a. 1899 in sepulcro quodam in Olbiae rudibus inventum museo hist. et arch. Odessitanae vendidit S. Hochmann mercator Oczakoviensis.

Quae v. 3 ad dextram et v. 2 ad marginem leguntur a falsario quodam adscripta esse adfirmat Sternius, postquam monumentum detectum sit, ut differat ab alio lapide, cui idem titulus (quem edidit l. c. pag. 8) a falsariis incisus sit; quod Hochmanno ipsi se persuasisse dicit, qui lapidem Odessam asportarit. Quam ob rem additamentum illud uncis includo.

Εὐρησίβιος Καλλισθένου καὶ Ἀρέτη Παπίου
τὸ μνημα ζῶντες ἑαυτοῖς
κατεσκεύασαν <ἐν ἡμέραις ιζ'>.

Titulus est aetatis Romanae. Qua aetate morem fuisse homines vivos sibi sepulcra comparare permulti tituli probant. Nomina virilia Εὐρησίβιος, Καλλισθένης, Παπίας in aliis quoque titulis Olbiopolitanis accurrunt, Ἀρέτη nomen muliebne in Bosporanis (ex. c. vol. II, nn^o 219, 220).

462. Tabula marmoris candidi ornamentis carens, a sinistra mutilata et in duas partes fracta, a. 0,375 m., l. 0,29, cr. 0,15. Duo tituli versus satis magno interstitio divisi litteris 0,022 altis sunt exarati. Litteris vulgaribus ed. E. de Stern, 300. v. XXIII, p. 17, n° 8. Exscripsi m. Maio a. 1900.

Lapis in Olbiae rudibus effossus servatur Odessae in museo soc. hist. et arch.

3 P E

.....

— Λ Φ Ε Ο Ξ

| fractura.

[‘Ο δεῖνα] Βρέ-

[μῶνος ἀδε]λφεός?

Litteratura est quarti a. Chr. saeculi. Supplementa exempli tantum causa propono, ut indicem, qua mihi ratione titulus supplendus esse videatur. Nam quod Sternius dubitanter coniecit [Χαῖρε Ἀ]βρε [Ἀδε]λφεός, nequaquam probare possum. Defunctorum fratres in monumentis sepulcralibus commemorantur, exempli causa, v. II, nn^o 97 et 372 et in hoc vol. nn^o 236, 242, 247.

463. Fragmentum tabulae marmoreae ab omnibus partibus praeter superiorem mutilum, a. 0,19 m., l. 0,17, cr. 0,13. Litterae superstites 0,022 m. altae bene etiam nunc leguntur. Ed. de Stern 300. v. XXIII, p. 17, n° 9 (litteris vulgaribus). Exscripsi mense Maio a. 1900.

Lapis in Olbiae rudibus repertus servatur Odessae in museo societatis hist. et arch.

vac.

Ι Ξ Ι Ρ Ο

Ω Ρ Ο Ξ Ε

Titulus videtur esse sepulcralis quarti a. Chr. saeculi; qui tamen certa via restitui non potest. Certe quae Sternius proposuit supplementa (Κτ)ησιπό[λεως Ἰσάν]ορος ε[ἰμι μνημα] dubitationi sunt obnoxia.

3. Tituli Chersonenses.

464. Lapis calcarius quadratus, ornamentis carens, a. 0,39 m., l. 0,80, cr. 0,34. A partibus sinistra et dextra est integer, superne et inferne abscisus ita, ut versuum primi et octavi (qui primitus non videtur fuisse ultimus) partes delerentur. Titulus neglegenter exaratus est litteris imparibus (litt. a. in versibus 1 et 6—8 circa 0,02 m., in mediis plus 0,03) et temporis iniuria perquam laesus. Imago ad fidem ectypi chartacei facta est.

Lapis a. 1899 in Chersonesi ruderibus repertus in muro domus aetatis Byzantinae prope moenia antiqua eodem anno effossa servatur ibidem in museo.

Artifex, qui litteras ex ectypo chartaceo depingebat, v. 4 in. non prorsus accurate litterarum vestigia excepit. Prope marginem sinistrum lapis laesus est, deinde satis bene leguntur litterae IOV; inde patet alterum O nominis ΘΕΟΔΟCΙΟΥ stetisse in fine v. 3, v. autem 4 loco laeso fuisse litteram C. Praeterea notandum est in lapide multas litteras non tam clare perspicui posse, ut artifex dedit.

Lapicida nonnullas voces compendiose scripsit et duobus locis litteras duplicavit, ut numerum pluralem indicaret: v. 1 ΕΩΝΝ = ἐων(ίων) et v. 3 ΦΦΛΛ = Φλ(αβίων¹). Praeterea v. 2 propter neglegentiam pro ΑΥΓΟΥCΤΩΝ scripsit ΑΓΟΥΤΟΝ. Vocibus, quae per compendium scriptae sunt, suppletis et lapicidae mendis correctis textum restituimus ita:

- 1 [Υπ]έ[ρ] τῶν δεσποτῶν ἡμῶν, τῶν ἐων(ίων)
 Α[Υ]γού[σ]τ(ω)ν τῶν ἀνεικ[ή]-
 των καὶ Φλ(αβίων) Θεοδ[ο]-
 σ[ί]ου καὶ Ἀρχαδίου καὶ ἐ-
 5 πεί τῆς πράξεως τοῦ π(ο)λ[λ]ᾶ

1) De hoc modo numeri pluralis indicandi cf. Franz, *Grecque* p. 226 sq., Larfeld, *Griech. Epigraphik* (in *Elem. epigr. Gr.* p. 354 sq., S. Reinach, *Traité d'épigr.* | Iw. Mülleri *Handbuch*, v. I), p. 539.

καμόντος Φλ(αβίου) Βίτου τριβού(νου) καὶ
 τῶν μηχανικῶν οἰκ[ο]δομήθη τὸ τεῖχος
 . . . . εον[τος Ε]ὐθηρίου τοῦ μεγαλο-
 [πρεπεστάτου? . . .]

Patet titulum ad aetatem Theodosii I pertinere (379—395 p. Chr.). Cum Arcadius filius eius pariter atque pater nuncupetur Augustus¹⁾, referendus est titulus ad spatium illud duodecim annorum inter m. Ianuarium a. 383, quo Arcadius Augustus est nuncupatus²⁾ et Ianuarium a. 395, quo Theodosius supremum obiit diem. Hoc temporis spatio Chersonesi moenia exstructa esse testatur titulus aut omnia, aut (quod videtur veri similis) in ea tantum parte, ad quam lapis inventus est³⁾. Moenia hoc loco a C. C. f. Kosciuszko-Walużnicz a. 1899 effossa tribus partibus constant, quarum infima eademque antiquissima quarto a. Chr. saeculo non est recentior, media ad initium aetatis Romanae videtur referri, summa ad initium byzantinae. Admodum videtur veri simile tituli testimonium ad hanc tertiam partem pertinere. Centum annis post Zenone imperante Chersonesi moenia cura Diogenis comitis renovata esse testatur titulus notissimus, quem post multos alios edidi in sylloge inscr. christ. Russiae meridion. (*Сборникъ древ. надп. христ. времени изъ южной Россіи*, 1896), n° 7, et paulo postea iussu imperatoris Iustiniani sunt refecta (Proc. de aedif. Iust. III, 7).

Praeterea titulus noster ideo gravissimus est, quod primus indicat ultimis decenniis quarti p. Chr. saeculi Chersonesum imperio Romano subditam esse et manu militari occupatam duce tribuno Fl. Bito⁴⁾, qui inter alia officia urbis moenibus exstruendis sedulam operam navavit.

In fine tituli videtur alius quidam magistratus commemorari, cui nomen erat Eutherio quique μεγαλοπρεπέστατος audiebat; munus, quo ille fungebatur, videtur v. 8 in participio praesentis verbi alicuius designatum esse, quod supplere nobis non contigit.

465. Fragmentum monumenti sepulchralis marmorei ab omnibus praeter dextram partibus mutilatum. Monumentum ornatum erat anaglypho diligenter sculpto, cuius maior pars lapide fracto periit: supersunt pedes et infima pars stolae mulieris, ut videtur, sedentis et pars

1) Simillima Imperatorum epitheta habemus ex c. in titulo Paniensi Iustini imperatoris nomine insigni, quem edidit A. Papadopoulos-Kerameus in Παράρτημα τοῦ ἱζ' τόμου τοῦ ἐν Κ[ό]π[ο]λ[ι] 'Ελλ. φιλολογ. Συλλόγου (a. 1886), p. 92, n° 12. Cf. etiam titulum Atheniensem Arcadii et Honorii nomina referentem in *Athen. Mittheil.* VIII, p. 312.

2) Testimonia v. apud Seeckium in Pauly-Wissowa *Realencyklop.* v. II, c. 1137, s. v. Arkadios. Ceterum videtur titulus noster etiam aliquanto accuratius posse poni inter Ianuarium a. 383 et Ianuarium a. 393, quo Honorius Augustus est nuncupatus (v. Borghesi, Oeuvres

compl. VIII, p. 513; Schiller, *Gesch. d. Röm. Kaiserzeit* II, p. 409): nam si titulus hoc termino recentior esset, Honorius quoque sine dubio una cum patre et fratre esset commemoratus.

3) De loco, quo lapis inventus est v. Kosciuskii rationem redditam, typis expressam in libello inscripto «*Извѣстія Импер. Археол. Коммуни*», fasc. I (a. 1901), p. 40. Ibidem moenia a. 1899 effossa accurate descripta et imaginibus zincotypicis illustrata sunt.

4) De tribunis aetatis imperatoriae cf. *Not. dign.* ed. Böcking, v. II, p. 536* sq.

figurae (pectore tenus) puellae stola amictae, a dextra mulieri adstantis ad pilam striatam basi impositam. Sub anaglypho titulus est aetatis Romanae diligenter exaratus, qui bene etiam nunc dispicitur in imagine photographica, quam nobis misit Kosciuszko-Walużnicz.

Lapis aestate a. 1900 in Chersonesi rudibus repertus ibidem servatur in museo.

ΑΚΛΕΙΔΟΥΕΤΩΝ·Ξ·Ε
ΕΙΚΑΣΩΘΥΓΑΤΗΡ
ΕΤΩΝ·Λ·ΧΑΙΡΕ

[Ὁ δεῖνα Ἡρ]ακλείδου ἐτῶν ξε'
[καὶ Ν]εικασὼ θυγάτηρ
..... ἐτῶν λ', χαῖρε.

Videtur monumentum patri et filiae una sepultis fuisse impositum.

466. Monumentum sepulcrum integrum lapidis arenarii, a. 0,53 m., l. 0,25, cr. 0,125; in lapide rudi admodum manu sculpta est protome mulieris capite velato, dextra pectori imposita. Supra titulus est aetatis Romanae, hodie pessime detritus. Utor imagine photographica a Kosciuszko accepta.

Lapis a. 1897 inventus in coemeterio antiquo prope sinum qui *Καραντιννα* *бухта* dicitur, servatur Chersonesi in museo.

ΟΔΧΡΗΣΤΟΥ
ΥΝ ΤΩΝ
Ν

[Θε]οδ[ώρα?] Χρήστου
[γ]υν[α] ἐτῶν ν'.

467. Nescio quo casu acciderit, ut inter titulos sepulcrales Chersonesi inventos suo loco non posuerim titulum a me ipso editum. Sunt duo fragmenta tabulae marmoreae crassae 0,038 m.; a a. 0,05, l. 0,06 servat initia duorum tituli versuum et anaglyphi particulam; in fr. b, alto 0,12, l. 0,18, supersunt eorundem versuum fines et pars figurae humanae sellae insidentis, rudi arte sculptae, capite et pectore fractis. Tituli litterae 0,015 fere altae bene adhuc conservatae sunt. Edidi *Mam.* № 23, p. 13, n° 10.

Fragmenta a. 1898 in Chersonesi rudibus («съ городской стороны главной оборонительной стѣны, близъ большой фланговой башни») inventa ibidem servantur in museo.

a
ΗΛΡΙC
ЦΛΤ

b
anaglyphum
ΙΗΣΥΝΒΙΟCΜΟΥ
ΙΙCΟC

Litterae ΗΛΡΙC non sunt dubiae; sed cum in Graeco sermone nulla vox ab illis incipere possit, statuendum est errasse quadratarium. Pro eis supplementis, quam in proecdosi dederamus, Th. Zieliński coniecit haec:

Ἡ (ἀ)ρίσ[τη καὶ πιστοτάτ]η σύνβιός μου

Μ[α]τ[ροδώρα? . . . . .] λίθ[ος?]

Titulus aetatis Romanae recentioris est.

4. Titulus Theodosiae inventus.

468. Lapis quadrangularis superne, ut videtur, fractus, a. 0,45 m., l. 0,23, cr. 0,27, titulis instructus in fronte et in latere dextro. Titulus in fronte exaratus (a) satis bene etiam nunc legitur, in latere (b) alia, ut videtur, manu scriptus pessime detritus est.

Lapis m. Februario a. 1901 Theodosiae in domo privata detectus in museum eiusdem oppidi transportatus est. Descripsi ex imaginibus photographiceis, quas L. Kolli musei Theodosiani praefectus per O. Retovskium mecum communicaverat.

a		. . . . .	
1	ΛΙΜΝΕΟΜΨ		[Ἀχ]αιμ[ένη]ς Ὀμψα[λάκου]
	ΡΟΥΦΟΣ Β		Ῥοῦφος β'
	ΙΛΙΟΣΠΟΙΔ		[Α]ἴλιος Ποσιδ[έου]
	ΚΡΥΣΙΠΠΟΣ Β		[Χ]ρύσιππος β'
5	ΔΙΜΗΤΡΙΟΚΑΡΔΙΟ		[Δ]ημήτριος Καρδί[ου]
	ΑΔΑΜΕΙΣΤΟΣΔΑ		[Ῥ]αδάμειστος Δά[δα]
	ΔΙΜΗΤΡΙΟΨΥΧΑΡΙ		Δημήτριος Ψυχαρί[ωνος]
	ΥΚΡΑΤΙΣΠΑΠΠΟ		[Ε]ὐκρ(ά)της Πάππο[υ]
	ΦΑΡΝΑΚΙΩΠΑΠΙΟ		[Φ]αρνακίων Παπίο[υ]
10	ΔΑΔΑΣΕΥΧΑΡΙΓ		Δάδας Εὐχαρίσ[του]
	ΧΩΝΔΙΑΚΟΑΣΚΛΗ		Χωνδίακος Ἀσκλη[πᾶ]
	ΕΥΒΟΨΑΤΙΟΧΑΡΙΩ		Εὐβοψάτιος Χαρίτω[νος]
	ΑΔΟΥΣΕΙΜΟΚΡ		[Δ]αδοῦς Τειμοκρ[άτου]
	ΤΗΟΥΣΑΠΑΝΕ		[Πο]τηγοῦς Ἀπαντε. . .
15	ΜΙΩΝΑΡΔΑΡΟΥ		[Φορ]μίων Ἀρδάρου
	ΘΟΣΨΥΧΑΡΙΩ		[Πό]θος Ψυχαρίω[νος]
	ΔΡΟΥΣΟΣ ΑΤΗΔΥΟ		[Δρο]ῦσος Ἀτηδύο[υ].

Supplementa nonnulla a nobis proposita paucis videntur explicanda. V. 1 videtur nomen Ἀχαιμένης fuisse litteris ligatis scriptum (ΜΕΝΕ). V. 11 extr. cogitabam de nomine Ἀσκλη[πιάδου], sed litteris ΠΙΑΔΟΥ in spatio detricto nullus est locus. V. 17 in. ductus superstites aliud nomen praeter Δροῦσος non admittunt.

1	Ο	.....
	ΛΘΟΥΣ ΤΟΝΟΙΟ	[Ἀγα]θοῦς [Αὐ]τονό[μ]ο[υ]?
	ΡΖΙΩΝΘΕΡΩΙΙ	... ρδ ... ων ... θερω...
	ΡΙΣΤΩΝ ΔΑΜΩ	[Ἀ]ρίστων [Εὐ]δάμου
5	ΚΥΧΑΡΙΩΗΛΤΟΛΛΩΝΙΟ	Ψυχαρίω[ν Ἀ]πολλωνίο[υ]
	ΓΑΤΕ Ο.ΟΦΙΛΟΥ	[Π]άτε[ιρος? Θε]οφίλου
	ΕΥΟΔΟΣ ΙΤΡΙΟΥ	Εὐδοδος [Δημη]τρίου
	ΧΟ.Γ.ΟΓΟΦΩΝ/ΙΟΥ	.. χο .. ος Θεων[ύμ]ου?
	Υ	..... ίου
10	ΟΙ/ΕΙΙΟΥ	Οι ..... ε[ν]ου
	ΤΡΥΦ ΔΟΥ	Τρύφ[ων. ....]ου
	ΛΙ ΙΟΝΟΣ	..... νος
	Ε ΔΛ Σ ΔΑ ΔΑ	Ε[ϋ]δ[αμο]ς Δάδα
	ΟΟΣ	[Πό]θος. ....
15	ΦΙΛΙΠΓ ΤΟΦΑΝΟΥ	Φίλιπ[πος Ἀρισ]τοφάν[ου]
	ΔΗΜΗ Ο	Δημή[τριος ....]ο[υ]
	ΠΑΠΠΟ ΤΟΥ	Πάππο[ς ....]του
	ΕΡΩΣ ΗΜΗΡΙΟ	Ἔρωσ [Δημ]ητρίο[υ]
	ΕΥ ΜΙ ΑΘΗΝΟΔΩΡ	Εὐ[μηλος?] Ἀθηνοδώρ[ου].

vac.

V. 18 litteris aliquanto maioribus scriptus est, quam ceteri. In hac parte, cuius superficies, ut dixi, perquam est detrita, certa esse puto supplementa, quae dedi vv. 4, 5, 7, 11, 13, 15—18; reliqua plus minusve dubia sunt.

Utrique lateri catalogi nominum propriorum cum patrum nominibus inscripti sunt, quorum ratio praescriptis deperditis certo definiri nequit. Litteratura indicat aetatem tertio p. Chr. saeculo non antiquiorem. Cum ex eis nominibus, quae in catalogis leguntur, permulta etiam in titulis Bosporanis occurrant ac maxime Gorgippensibus, coniecero quispiam lapidem nostrum non Theodosia provenire, sed recenti aetate ex aliquo regni Bosporani oppido illuc esse advectum; quae coniectura tamen nullo firmo argumento defendi potest.

E nominibus, quae in catalogis leguntur, in titulis Bosporanis vel Tanaiticis nondum obvenerunt Ἀπαντε..., Ἀσκληπᾶς (exstant Ἀσκληᾶς et Ἀσκληπιᾶδης), Αὐτόνομος (quod dubitanter restitui), Εὐδαμος, Εὐδοδος, Ῥοῦφος, praeterea Ἀτήθυος (s. Ἀτηθύας?) et Εὐβοψάτιος; haec duo omnino difficilia sunt explicatu. Εὐκράτης nomen exstat in tit. Panticapaeensi v. II, n° 155, Καρδίους in Tanaitico ibid. n° 451, Πάτειρος in Tamanico n° 367¹ (add.), Ποτηγοῦς in Gorgipp. v. IV, n° 435 (ubi putabam nominat. esse Ποτηγός), Ῥαδάμειστος in Tanaitico v. II, n° 443; Χωνδίακος nomen scripturae tantum varietate videtur differre a nomine Ὀχωδίακος s. Οχωζίακος apud Tanaitas usitatissimo (cf. etiam Οὐαχώζα[χ]ος nomen Olbiopolitanum

v. IV n° 15 et Tanaitica Χοδιάκιος v. II, nn° 451 et 452, Χοζίακος ibid. 446). De reliquis nominibus usitatoribus taceo.

5. Tituli Panticapaeenses.

469. Monumentum sepulcrum lapidis calcarii superne ornatum epistylis, inferne fractum, a. 0,26—0,37 m., l. 0,57, cr. 0,19. Ab epistylis 0,04 m. distat titulus aetatis Romanae inter lineolas exaratus litteris 0,035 m. altis praeter $\circ$ et Ω , quae minoris sunt mensurae. Ectypa chartacea duo humanissime misit L. Škorpil, qui et ipse titulum edidit 300. v. XXIII, p. 35, n° II.

Lapis m. Octobri a. 1900 in suburbio Glinistsche dicto inventus servatur in tumulo Melek-Tschesmensi.

ΚΑΙΣΙΟΝΦΛΕΓΟΝΤΑΞΥΝΟΔΟΣ
ΗΠΕΡΙΣΥΝΑΓΩΓΟΝΕΡΜΟΓΕΝΗ
ΚΑΙΦΙΛΑΓΑΘΟΝΚΑΛΛΙΣΤΡΑΤΟΝ
ΤΟΝΣΥΝΟΔΕΙΤΗΝ
ΜΝΗΜΗΣ

V. 4 videtur quadratarius litteras ΔΗ primitus exaratas ipse correxisse.

Καίσιον Φλέγοντα σύνοδος
ἡ περὶ συναγωγὸν Ἑρμογένη
καὶ φιλάγαθον Καλλίστρατον,
τὸν συνοδείτην,
μνήμης χ[άριν].

Nomina Καίσιος (= *Caesius*) et Φλέγων primum in Bosporo obveniunt. Τὸν συνοδείτην v. 4 ad Καίσιον Φλέγοντα referri, non ad Καλλίστρατον, vix est quod moneam.

470. Monumentum sepulcrum lapidis calcarii superne fractum, a. 0,93—0,99 m., l. 0,605, cr. 0,21. Lapis olim duobus anaglyphis ornatus erat, quorum superius totum fere fractura ablatum est. Anaglyphum inferius repraesentat virum stantem, tunica et pallio amictum, et puerum a sinistra spectanti basi humili impositum, manu rem quandam tenentem (fortasse uvam). Hae figurae stant sub fornice utrimque rosis sculptis ornato. Sub anaglypho inter lineolas diligentissime exaratus est titulus aetatis Romanae, optime etiam nunc conservatus (litt. a. 0,04 m., Δ littera ceteris minor est). Lapidis descriptionem et ectypum chartaceum Škorpili debeo comitati.

Lapis d. 26 m. Octobris a. 1900 in suburbio Glinistsche dicto inventus servatur in tumulo Melek-Tschesmensi.

ΚΟΛΙΑΓΥΝΗΔΙΟΝΥΣΙ
ΟΥΚΑΙΥΙΕΔΙΟΝΥΣΙΕ
ΝΕΙΚΟΞΕΝΙΑΘΥΓΑΤΗΡ
ΙΑΜΒΛΟΧΟΥΚΑΙΜΑΣΤΑ
ΥΙΕΙΑΜΒΛΟΧΟΥΧΑΙΡΕ

Κολία γυνή Διονυσί-
ου καὶ υἱὲ Διονύσιε·
Νεικοξενία θυγάτηρ
Ἰαμβλόχου καὶ Μάστα
υἱὲ Ἰαμβλόχου, χαῖρε.

E nominibus propriis primum in Bosporo obveniunt Ἰάμβλοχος (quod alibi me legisse non memini; videtur esse alia forma nominis notissimi Ἰάμβλιχος) et Νικοξενία. Κολία videtur scripturae tantum varietate differre a nomine Κουλία, quod saepius iam in Bosporo obvenit. Škorpilus scripsit hoc monumentum et n° 471 quod eodem loco inventum est, e lapide unius generis esse secta et litteraturam utriusque adeo esse similem, ut ab uno eodemque quadratario titulos exaratos esse iure conlegeris (ceterum n° 471 negligentius est scriptus). Quae cum ita sint, veri simile fit haec monumenta unius esse familiae, cuius stemma fuerit hoc:

Διονύσιος — Κολία
Ἰάμβλοχος Διονύσιος
Μάστας Φάννας Νεικοξενία ἡ δεῖνα...στράτου γυνή.

De monumentis hominum unius familiae cf. quae diximus v. II ad n° 26 et supra ad n° 302.

471. Monumentum sepulcrum lapidis calcarii superne et inferne fractum, a. ut nunc est 0,40—0,53 m., l. 0,69, cr. 0,18. Anaglyphum superne mutilatum quinque figuras continet facie ad spectantem conversas: mulier sellae insidet pedibus scabello impositis; ad dextram spectanti vir stat tunica longa indutus; inter virum et mulierem figura quaedam basi imposita est, fortasse deae statua; denique in angulo sinistro repraesentata est puella manibus vas tenens, in angulo dextro puer dextra tenens uvam. Anaglypho subscriptus est titulus litteris grandibus quidem (a. 0,04 m.), sed neglegenter exaratis. Pars eius lapide fracto periit. Utor ectypo chartaceo, quod cum lapidis descriptione misit Škorpilus.

Lapis d. 4 m. Novembris a. 1900 ibidem inventus, ubi n° 470, exstat in tumulo Melek-Tschesmensi.

ΙΑΜΒΛΟΧΟΣΔΙΟΝΥΣΙΟΥ
ΚΑΙΥΙΟΦΑΝΝΙΑΣΚΑΙΘΥΓΑ
ΤΡΑΤΟΥ

Ἰάμβλοχος Διονυσίου
καὶ υἱὸς(ς) Φάννας καὶ θυγά-
[τηρ.....σ]τράτου
[γυνή?, χαίρετε].

Škorpilus scripsit v. 3 ante Σ litterae partem superstitem Α litterae summum apicem conservari (qui tamen in ectypo dispici nequit), quam litteram ad terminationem nominis muliebris refert. De Iamblochi familia v. quae adnotavimus ad n° 470.

472. Monumentum sepulcrum lapidis calcarii («дикарь») inferne fractum, a. 0,97 m., l. 0,50, cr. 0,18. Superne ornatum est epistylion et aetomate sculpto, acroteriis rosisque tribus instructo. Sub aetomate in excavatione quadrata (a. 0,38 m., l. 0,29) sculptae sunt sorores tres stantes et frater dextra sublata uvam tenens et in angulo sinistro puella, quae videtur manibus vas cylindricum tenere. Capita omnia et puellae figura perquam sunt laesa. Anaglyphum satis eleganter esse sculptum dicit Škorpil, qui lapidis descriptionem et ectypum chartaceum summa comitate misit. Titulus anaglypho diligenter subscriptus inter lineolas optime etiam nunc conservatus est (litt. a. 0,03 m.).

Lapis m. Martio a. 1901 ineunte in suburbio Glinistsche dicto inventus servatur in tumulo Melek-Tschesmensi.

ΧΡΗΣΤΗ ΚΑΙ ΙΤΑΛΙΑ ΚΑΙ ΚΛΕΟΝΕΙΚΗ ΘΥΓΑ- ΤΕΡΕΣ ΜΟΝΙΜΟΥ ΚΑΙ ΥΙΕΜΑΗ ΧΑΙΡΕΤΕ	Χρήστη καὶ Ἰταλία καὶ Κλεονείκη, θυγα- τέρες Μονίμου, καὶ υἱὲ Μάη, χαίρετε.
---	--

Nomina Κλεονίκη et Μόνιμος in Bosporo nondum obvenerunt, reliqua sunt usitatissima. Titulum Romanae aetatis esse vix est quod moneam.

473. Monumentum sepulcrum lapidis calcarii superne fractum, a. 0,81 m., l. 0,50, cr. 0,17. Anaglyphi pars superior periit fractura; supersunt puerulus stans in angulo sinistro, pedes equi sinistrorsum conversi et sub equo canis item sinistrorsum currens. Sub anaglypho inter lineolas exaratus est titulus aetatis Romanae etiam nunc bene conservatus (litt. a. 0,03). Ectypum chartaceum humanissime misit Škorpil.

Lapis m. Ianuario a. 1901 in suburbio Glinistsche dicto inventus exstat in tumulo Melek-Tschesmensi.

ΧΡΥΣΙΟΝ ΓΥΝΗ ΠΟΘΟΥ ΚΑΙ ΥΙΕ ΑΒΑΖΙΩΝ ΧΑΙΡΕΤΕ	Χρυσίον γυνὴ Πόθου καὶ υἱὲ Ἀβαζίων, χαίρετε.
--	--

Ἀβαζίων nomen in Bosporo novum.

474. Tabula lapidis calcarii angustior supra quam infra, ornamentis carens, a. 0,60 m., l. supra 0,20, infra 0,28, cr. supra 0,22, infra 0,24. Superficies adversa tota fere titulo occupata est, qui bene etiam nunc legitur. Vv. 7—10 litterae minores sunt et angustius positae, quam in superioribus (litt. a. 0,04—0,03). Ectypum chartaceum comissime misit Škorpil.

Lapis m. Ianuario a. 1901 in suburbio Glinistsche dicto inventus servatur in tumulo Melek-Tschesmensi.

1	CTPA	Στρά-
	ΤΩΝ	των
	ΧΟΔΙ	Χοδί-
	ΟΥΔΑ	ου Δά-
5	ΔΑΓΕ	δα Γε-
	ΟΚΑΝ	όκαν
	ΤΟΝΙΔΙ	τόν ἰδι-
	ΟΝΣΥΝΤΡ	ον σύντρ-
	ΟΦΟΝΜΗ	οφον μνή-
10	ΜΗΕΧΑΡΙΝ	μη(ς) χάριν

Titulus tertio p. Chr. saeculo non est antiquior. Γεόκας et Χόδιος (s. Χοδίας?) nomina in Bosporo nova.

475. Monumentum sepulcrum lapidis calcarii ab omnibus partibus mutilatum, a. 1,05 m., l. 0,455, cr. 0,23. Supersunt vestigia aetomatis sculpti, tribus rosis ornati; sub aetomate anaglyphum est (hodie pessime detritum), repraesentans ad dextram spectanti virum in basi humili stantem, a sinistra adstante puerulo. Sub anaglypho titulus est aetatis Romanae male conservatus (litt. a. 0,04), cuius ectypon humanissime misit Škorpilus.

Lapis m. Aprili a. 1901 in suburbio Glinistsche dicto inventus exstat in tumulo Melek-Tschesmensi.

Ε. ΜΟΚΡΑΤΗΥΙΕ
ΧΡΗΣΤΙΩΝΟΣΧΑΙΡΕ

Ἐ[ρ]μοκράτη υἱὲ
Χρηστίωνος, χαῖρε.

476. Monumentum sepulcrum lapidis calcarii integrum, infra spina instructum basi infigenda, a. 1,07 m., l. 0,55, cr. 0,18. Supra ornatum est epistylion et aetomate sculpto, acroteriis rosisque tribus instructo. Sub aetomate sculpti sunt vir stans facie ad spectantem conversa, amictus pallio longo, colore roseo picto, et ad sinistram spectanti puerulus manibus rem quandam incertam tenens. Superficies excavationis, in qua est anaglyphum, colore caeruleo est picta. Sub anaglypho titulus est Romanae aetatis, satis bene conservatus (litt. a. 0,035 m.), cuius ectypum Škorpili humanitati acceptum refero.

Lapis d. 30 m. Martii a. 1901 in suburbio Glinistsche dicto inventus servatur in tumulo Melek-Tschesmensi.

ΤΕΙΜΟΚΡΑΤΗ
ΘΕΟΦΙΛΙΣΚΟΥΧΑΙΡΕ

Τειμοκράτη
Θεοφιλίσκου, χαῖρε.

Θεοφιλίσκου nomen in titulis Bosporanis primum obvenit. V. 2 inter litteras Σ et Κ videtur lapis laesus fuisse.

477. Monumentum sepulcrum lapidis calcarii superne fractum, infra desinens in spinam basi infigendam, a. 0,94 m., l. 0,59, cr. 0,17. Superiori lapidis parti inter lineolas diligenter incisus est titulus aetatis Romanae etiam nunc bene conservatus. Litterarum altitudo variat inter 0,03 et 0,045. Ectypum chartaceum Škorpili humanitati debeo.

Lapis m. Ianuario a. 1901 exeunte in suburbio Glinistsche dicto inventus in tumulo Melek-Tschesmensi repositus est.

ΧΡΗΣΤΙΩΝ ΑΠΟΛΛΩΝΙ ΟΥ ΧΑΙΡΕ	Χρηστίων Ἀπολλωνίου χαῖρε.
----------------------------------	----------------------------------

478. Monumentum sepulcrum lapidis calcarii superne et inferne fractum, a. 0,59 m., l. 0,58, cr. 0,19. Supersunt anaglyphi vestigia, e quibus conicere licet sculptam fuisse mulierem sellae insidentem facie ad spectantem conversa, utrimque adstantibus puellis. Sub anaglypho diligentissime exaratus est titulus aetatis Romanae (litt. a. 0,045—0,05 m.), optime etiam nunc conservatus exceptis initiis vv. 1 et 2, quae perquam sunt laesa. Ectypum chartaceum humanissime suppeditavit Škorpilus.

Lapis m. Martio a. 1901 ineunte in suburbio Glinistsche dicto inventus in tumulo Melek-Tschesmensi repositus est.

ΣΤΗΙΓΥΝΗΙ ΟΠΤΕΟΥΣ ΧΑΙΡΕ	. . . στη<ι> γυνή<ι> [Ἀ]νοπτέους χαῖρε.
-------------------------------	---

V. 1 in. fuit [Ἡδ<ι>]στη aut [Χρή<ι>]στη, non [Καλλί<ι>]στη vel sim., quoniam ante Σ plus quam tribus litteris non est locus. Nomen viri puto fuisse Ἀνοπτῆς, conlatis nominibus Τιλλῆς, -έους (v. II n° 66¹), Φαννῆς, -έους (ibid. n° 203 et supra n° 262). Eiusdem radicis est nomen Ἀνόπτηνις, quod vidimus supra nn° 233, 318 et *add.* p. 289 ad v. II, n° 263²).

APPENDIX

CONTINENS LATERCULUM TITULORUM SPURIORUM ET DUBIORUM.

In Russia meridionali, ut in aliis regionibus, variae res antiquae, ac maxime quidem nummi, ab hominibus nequam dudum falsabantur; sed tituli spurii lapidibus inscripti ante a. 1885 raro occurrebant. Procul dubio spurius est titulus, quem in v. II sub n° 236 ideo edidi, quod et tunc videbatur et hodie videtur e titulo antiquo esse transcriptus. Praeterea nunc spurii habendi sunt tituli, quos dedi v. I, nn^o 166—170. Inde ab a. 1885 mercatores quidam Hebraei, qui res antiquas undique ad vendendum colligunt (inter alios Hochmanni fratres saepissime nominantur), cum viros museis publicis praefectos et privatos homines rerum antiquarum studiosos lapides titulis instructos magni aestimare animadvertissent, novum genus eludendi homines credulos excogitaverunt. Anno 1885 Surutschanus complures titulos acquisivit (v. infra nn^o I—VI) aut in fragmentis tabularum marmorearum aut in integris tabellis exaratos a lapicida, qui artem suam bene callebat, sed graeci sermonis omnino erat ignarus: in his tabellis litterae graecae (in una etiam latinae) diversae aetatis variis signis et monogrammatis ita mixtae sunt, ut tituli graece legi non possint; paulo post alia fragmenta aliquot innotuerunt litteris inscripta iam mere graecis, in quibus tamen singulae tantum voces legi poterant. Cum horum titulorum ectypa chartacea partim a Surutschano accepissem, partim ab Jurgiewiczio, dubius haerebam, quomodo essent explicandi, et cum quattuor titulos Jurgiewiczio rogante in 300. ederem (v. XV p. 498—502), «inexplicabiles» (загадочные) dixi. Circa annum 1890 falsarii videntes fortasse titulos ab ipsis elaboratos maximam movere dubitationem, meliores titulos faciendos curare coeperunt. Operis socios sibi adsciverunt homines, qui aliquantulum graece intellegebant: nam plus minusve callide e titulis genuinis a nobis in *IosPE*. v. I editis aut aliunde cognitis aut etiam e nummorum inscriptionibus singulas voces et locutiones integras excerpebant et ita contaminabant, ut interdum sensus satis clarus fieret; sed cum contaminatores et grammaticam graecam prorsus fere essent obliti et de dialectorum varietate nihil scirent et titulorum antiquorum alia aetate alias fuisse formas ignorarent, plerosque titulos suos foedissimis erroribus inquinaverunt. Quod ad lapicidam attinet (videtur idem esse, qui titulos confecerat supra iam commemoratos), primum ut antea litteras diversae aetatis in uno eodemque titulo ponebat, sed mox litteraturae varietates ita didicit, ut nonnullos titulos scite admodum exararet. Sed tituli ita compositi statim fraudem prodidere. Cum vere a. 1893 in oppidum Kischinev ad Surutschanum venissem lapides ab eo recens acquisitos examinaturus, primo aspectu appa-

ruit nonnullos esse spurios; item cum anno proxime insequente Odessae in museo eos lapides ipse inspexissem, quos aliquot annis ante ut «inexplicabiles» edideram, comperi nihil aliud esse nisi spurcissima falsariorum commenta. Mox oblata occasione de hac re commentatione peculiari egi in 300. v. XVIII pp. 1—18, in cuius parte prior probare studui spurios esse duos titulos a Sternio 300. v. XVII, pp. 1—30 editos (v. infra nn^o XXIV et XXV), in altera omnia exposui, quae de spuriarum inscriptionum generibus observaveram. Sternius mihi respondens 300. v. XVIII pp. 65—86 quamvis suam de titulo XXIV opinionem defendere et nonnulla ex argumentis meis refutare sit conatus, tantum abest ut falsariorum operam grassatam esse negarit ut observationes meas suis auxerit. Duobus annis post ipse Sternius commentatione diligentissime scripta de rebus spuriis in universum egit in *Журн. М. Н. Пр.* m. Dec. a. 1896, cl. phil. pp. 129—159¹⁾. Al. L. f. Berthier de Lagarde eandem materiam copiosissime tractavit 300. v. XIX, p. 27—68. Uterque inter alias res spurias etiam titulos variae supellectili et ornamentis aureis inscriptos attigit. Iam tribus his commentationibus in lucem emissis omnes edocti sunt, quomodo falsarii rem egissent. Non mirum igitur, quod ultimis his annis novi tituli spurii non nisi perraro comparantur (v. infra nn^o XXXI et XXXII). Cum vero tituli, qui inter annos 1885—1895 in lucem prodierunt, omnes fere diligentissime sint editi in tabulis phototypicis aut zincotypicis aut lapide expressis et in retractandis tempus terere taedeat, satis habeo hic brevissimum eorum laterculum proponere eo ordine, quo innotuerunt aut editi sunt, textu, quoad fieri potest, litteris minusculis transcripto et editionibus accurate indicatis. Quattuor tantum titulorum, qui adhuc inediti manserunt, textum integrum sum communicaturus. His praemonitis accipe laterculum.

I—VI. Anno 1885 Surutschanus Olbiae acquisivit tabellas sex marmoreas eis similes, quas edideram v. I, nn^o 166 et 167. In tabellis diligentissime exaratae sunt litterae graecae (in una latinae) et signa varia vel monogrammata, quae ex graeco sermone nullo modo possunt explicari. Omnes has tabellas edidi 300. v. IV, pp. 132—138, nn^o 166^{1—6}, additis tabellarum imaginibus naturali magnitudine in lapide expressis (tab. X—XIII). Quomodo earum scripturae essent explicandae, dubius haerebam; sed novicias nominare non audebam, praesertim cum Surutschanus adfirmasset unam ex his tabellis se praesente in sepulcro effosso sub capite defuncti esse inventam. Spurias esse tabellas sibi videri dixit E. de Stern 300. v. XVII, p. 22, n. 2, et argumentis comprobavit *ibid.* v. XVIII, p. 82. Item Berthier de Lagarde *ibid.* v. XIX, p. 37 adfirmavit Surutschanum falsariorum fraude esse deceptum. Iam si omnes hae tabellae sunt spuriae, etiam titulos a me in v. I sub nn^o 166—170 editos novicios putemus necesse est.

VII. Tabella quadrata lapidis schisti (germ. *Schiefer*), a. 0,11 m., l. 0,085, cr. fere 0,01. In tabella sculpta est aquila unguibus piscem tenens et exaratae sunt litterae hae: super

1) «О поддѣлкѣ предметовъ классической древности на югѣ Россіи». Hanc commentationem Sternius eiusdem anni m. Augusto cum X archaeologorum congressu Rigae communicavit. In breviorē formam redacta prodiit in actis congressus (*Труды десятаго археол. съѣзда въ Ригѣ*), v. I (a. 1899), pp. 189—196.

aquilam $\Pi\Gamma\Phi$, ad dextram Λ , infra Π . Inventa esse dicitur aestate a. 1887 Olbiae in Hypanis ripa, servatur Odessae in museo societatis hist. et arch. Edidit L. Jurgiewicz *300*. v. XV, p. 150 cum tabellae imagine naturali magnitudine ligno incisa; quam editionem commemoravi *3ИРАО*. v. IV, p. 133. Spuriam esse tabellam obiter monuit E. de Stern *ЖМНП* p. m. Decembris a. 1896, cl. phil. p. 135.

VIII. Fragmentum epistylī e marmore candido diligenter sculpti, a. 0,09 m., l. 0,37, cr. 0,077. Surutschanus, qui lapidem a. 1888 Olbiae emit, putabat hoc epistylīo titulum aliquem olim fuisse circumdatum. In parte aversa polita optime leguntur litterae 0,03 m. fere altae: KIPREI , quas ad ectypum chartaceum edidi *3ИРАО*. v. IV, p. 130, n° 1659. Qua editione cognita Oreschnikovius m. Octobri a. 1889 mecum communicavit Mosquae in museo historico duo fragmenta vasorum fictilium conservari, quorum in fundo expressa esset protome mulieris corona murali, ut videtur, ornatae et utrimque eadem sex litterae legerentur; simile fragmentum etiam a comite Uvarovio commemorari in *Rech. sur les ant. de la Russie mérid.* p. 55 et repraesentatum esse in tab. XIX, № 14. Haec publici juris feci *3ИРАО*. v. V, p. 383, addita imagine vasis fundi, facta ad ectypum ab Oreschnikovio acceptum. Videtur in epistylīo marmoreo falsarius quidam litteras exarasse ad exemplum vasorum illorum fictilium; sed quid illae significant, in medio relinquo.

IX. Fragmentum tabulae marmoris subcaerulei a. 0,32 m., l. 0,255, cr. 0,085, a. 1889 ineunte museo soc. Odess. inlatum (ferebatur in Olbiae ruderibus esse inventum). Litteras sensu cassas ad ectypum chartaceum ab Jurgiewiczio acceptum edidi *300*. v. XV, p. 499, n° 1, inter titulos, quos tum inexplicabiles (загадочныя) nominavi.

X. Tabella marmorea a. 0,085 m., l. 0,215, cr. 0,018, aestate a. 1888 museo soc. Odess. inlata. Ad fidem ectypi chartacei ab Jurgiewiczio missi edidi *300*. v. XV, p. 500, n° 2 inter titulos inexplicabiles. Litterae inscriptae sensu carent.

XI. Fragmentum parvulum tabulae marmoreae a. 1888 museo soc. Odess. inlatum. Ad Jurgiewiczii apographum edidi *300*. v. XV, p. 500, n° 3 inter titulos inexplicabiles. Litterae duobus versibus dispositae sensu cassae sunt.

XII. Tabella marmoris albi a dextra et a sinistra fracta, a circa 0,09 m., l. max. 0,155 m., cr. 0,02, a Surutschano a. 1885 Olbiae emptā. Edidi *3ИРАО*. v. IV, p. 139, n° 168¹, et *300*. v. XV, p. 500, n° 4, inter titulos inexplicabiles. Falsarius titulum v. I, n° 122 imitatus inscite admodum rem egit.

XIII—XIV. Vere a. 1891 Oreschnikov museo historico Mosquensi lapides duos granitas rubros intulit in lintrium formam rudi manu redactos, qui dicebantur in vico *Бейкуру* prope opp. Oczakov sito esse inventi et in plano inferiore titulos habent. E prot. 258 cons. soc. Odess. d. 5 m. Aprilis a. 1891 (seorsum typis expresso) patet A. Kovaczium quendam lintres societati Odessitanae emendas proposuisse, sed societatem negasse se eas empturam, cum tituli viderentur esse spurii, ex ansis vasorum fictilium male exscripti. Ego ectypis

chartaceis ab Oreschnikovio acceptis cum viderem titulos longe differre ab aliis spuriis, quos tunc temporis noveram, primum ut genuinos edidi *ЗИРАО*. v. V, p. 363—4, nn^o 96¹ et 96²; sed brevi post cum ab Oreschnikovio apographum prioris tituli accepi a Syssojevio accurate factum, ipse vidi titulum admodum esse dubium; id dixi *ЗИРАО*. v. VII, p. 78, ubi apographum Syssojevianum edidi, et *300*. v. XVIII, p. 17 (in commentatione de titulis spuriis scripta).

XIII. Lapis longus est 0,55 m., latus 0,20, a. 0,12. Litterae 0,015 fere altae in ectypo difficulter leguntur; forma litterarum est primi fere a. Chr. saeculi. Αστυνο|μουντος| Μνησιος| του Φορμι|ωνος· φι|λοΖ Πα|ριων.

XIV. Lapis altus est 0,093 m., l. 0,19, long. 0,465. Litterae 0,05 fere altae in ectypo optime leguntur: Χαριν Παριων. (Litterae ΧΑΡ, ΝΠ, ΑΡ ligatae sunt).

XV. Tabella marmoris leucophaei a. 0,20 m., latior supra quam infra (s. 0,23, infra 0,205), cr. 0,07. In parte antica exarata sunt monogrammata et singulae litterae sensu fere cassae (integra vox sola est v. 3 νάρθηξ), in parte aversa arte rudi et paene scurrili exarata est figura feminae nudae (genubus tenus) ad sinistram spectanti conversae, capite magno, pendentibus mammis, ventre eminente. Lapidem a. 1891 in lucem emissum a. 1893 vidi apud Surutschanum (habeo ectypum quoque chartaceum). Partis anticae scripturam dedit E. de Stern *300*. v. XVIII, p. 83 in nota, non prorsus accurate.

XVI. Fragmentum lapidis calcarii, qui primitus habebat formam ovalem, marginibus eminentibus, a. 0,19 m., l. 0,15; litterae tenues sunt, sed diligenter incisae, a. 0,025. Repertum esse dicitur m. Martio a. 1892 in aula rustici cuiusdam Parutinensis. Exscripsi Kischinevi apud Surutschanum a. 1893.

XVII. Frustum marmoris subcaerulei utrimque politum, a dextra fractum, a. 0,165 m., l. 0,15, cr. 0,04; litter. alt. 0,017. Emptum est a Surutschano a. 1891 in vico «Дальний Бейкушъ». Exscripsi a. 1893.

XVIII. Tabula marmoris candidi integra, a. 0,70 m., l. supra 0,435, infra 0,40, cr. 0,14. Exscripsi m. Maio a. 1893 Kischinevi apud Surutschanum, qui lapidem a. 1892 emerat ab Hochmanno mercatore Oczakoviensi. Hunc titulum et n° XIX commemoravi ut spurios 300. v. XVIII, p. 5, 6, 15 sq.

1 ΗΡΟΞΗΝΙΠΡΗΤΟΓΕΝΟΣΠΑΤΡΙΠΑΤΡΙΔΟΣ
ΕΠΙΑΡΧΟΝΤΟΣΔΗΜΟΚΛΑΝΤΑΝΤΗΚΛΕΟΥΣΜΗΝ
ΟΣΑΠΑΤΥΡΕΛΝΟΣΔΟΙΑΡΧΟΝΕΣΕΙΠΑΝΕΠΕΙΗΡ
ΟΣΗΝΟΛΒΙΟΠΟΛΕΙΤΑΣΠΡΗΤΟΓΕΝΥΣΑΝΗΡΓΕΝΟΜ
5 ΕΝΟΣΕΚΤΡΟΓΟΝΑΚΑΙΚΤΙΣΑΝΤΗΝΤΗΝΤΟΛΙΚΑΙΠ
ΟΛΛΑΕΝΕΤΕΙΓΥΣΙΚΑΙΡΟΙΣΑΥΤΗΕΥΕΡΓΕΤΗΚΟΤΗΝ
ΗΝΟΕΠΛΙΝΟΣΔΕΥΣΕΦΕΙΚΤΟΣΜΕΝΛΟΓΑΙΜΗΣ
ΤΟΣΔΕΧΡΟΝΑΡΧΗΝΤΕΤΗΜΕΓΙΣΤΗΝΑΡ
ΧΗΝΤΡΙΤΟΝΤΑΝΤΑΤΑΣΥΜΦΕΡΟΝΤΑΤΗΠΑΤ
10 ΡΙΔΙΕΚΕΛΕΣΑΣΕΚΑΙΑΡΞΑΣΤΑΣΛΑΜΠΡΟΤΑΤΑ
ΣΑΡΧΑΣΕΚΑΙΤΑΣΑΛΛΑΞΕΤΙΜΑΣΑΠΑΣΑΣΕΠΙΦΑΝ
ΩΣΚΑΙΔΙΚΑΙΩΣΚΑΙΟΡΩΣΥΠΑΝΤΙΑΣΑΣΔΕΚΑΙΤΟΥΣ
ΤΗΣΣΑΡΜΑΤΙΑΣΒΑΣΙΛΕΙΣΤΕΙΧΟΠΟΝΣΑΝΤΑΔΙΟΙΚΗ
ΣΑΝΤΑΚΑΙΦΟΤΙΣΑΝΤΑΧΡΗΜΑΤΑΤΑΙΠΟΛΕΙΤΟΥ
15 ΕΑΜΑΓΑΒΑΣΙΛΕΑΣΑΡΜΑΤΙΑΣΠΑΡΑΓΕΝΟΜΕΝ
ΑΕΠΙΟΕΡΑΓΕΙΑΝΤΗΝΔΕΑΡΧΟΝΤΗΝΣΥΝΑΓΑΓ
ΝΤΗΝΕΚΛΗΣΙΑΝΑΙΤΗΝΕΠΑΡΟΥΣΙΑΝΕΜΦΑΝΙΣΑ
ΝΤΗΝΤΟΥΒΑΣΙΛΕΑΣΚΑΙΔΙΟΤΙΕΝΤΑΙΣΓΡΟΣΟΔΟΙΣΕΞ
ΤΙΝΟΥΔΕΜΑΡΕΛΟΝΗΡΟΞΗΝΕΔΩΚΕΓΕΝΤΑΚΟΞΙ
20 ΩΝΧΡΥΣΟΥΣΔΙΔΕΔΟΞΕΝΤΟΙΣΕΑΡΧΟΥΣΙΚΑΙΤΗΒΟΥ
ΛΗΚΑΙΤΗΔΗΜΟΛΒΙΟΠΟΛΙΤΗΝΣΤΕΦΑΝΗ
ΣΑΙΗΡΟΞΗΝΤΟΣΠΡΟΤΗΓΕΝΟΞΑΝΔΡΑΧΑΓΟΟΝΤΗΠΑ
ΤΡΙΔΙΔΕΙΓΕΝΟΜΕΝΟΝΑΡΕΤΗΣΕΝΕΚΕΚΑΙΤΗ
25 ΣΕΙΣΤΟΝΔΗΜΟΝΤΟΝΟΛΒΙΟΠΟΧΕΙΤΗΝΤΟΔΕΨΗ
ΦΙΣΜΑΤΟΥΤΟΑΝΑΦΑΨΑΙΕΙΣΕΤΗΛΗΛΕΥΚΟΥΛΙΟ
30 ΥΚΑΙΣΤΗΣΑΙΕΝΡΟΣΤΗΔΙΟΣΞΗΤΗΡΟΣ

Titulus foede contaminatus est e genuinis v. I, nn^o 16, 22, 24, 25, 28, 47, 195, 199 etc.

XIX. Tabula marmoris albi integra, a. 0,75 m., l. 0,81, cr. 0,10, ornata quadro et in parte superiore (ubi sunt vv. 1—4) utrimque volutis. Exscripsi m. Maio a. 1893 Kischinevi apud Surutschanum, qui lapidem paulo ante emerat ab Hochmanno.

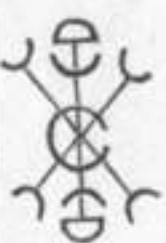

voluta

voluta

ΟΣΑΙΤΟΛΕΙΣΚΑΙΟΝΗΣΟΙΣΤΕΦΑΝΩΣΑΝΝΕ
ΙΚΗΡΑΤΟΝΤΑΠΙΟΥΧΡΥΣΕΟΙΣΣΤΕΦΑΝΟΙΣ✠
ΟΛΒΙΟΤΟΛΕΙΤΑΙΜΕΙΛΗΤΟΣΤΥΡΑΧΕΡΣΟΝΗΣΣΟΣΚΑ
ΛΑΑΤΙΑΝΩΙΜΕΣΗΜΡΙΑΝΟΣΚΥΣΙΚΟΣΤΕΝΕΔΙΟΙΚΩΙΟΙΡΟΔΙΟΣ

ΕΔΟΞΕΒΟΥΛΗΙΚΑΙΤΩΔΗΜΩΜΗΝΟΣΕΝΝΕΑΚΑΙΔΕΚΑΤΑΙΟΙΕΤΤΑΚΑΙΟΙΑΡ
ΧΟΝΤΕΣ·ΤΟΒΕΙΤΑΝΕΤΕΙΝΕΚΗΡΑΤΟΣΟΛΒΙΟΤΟΛΕΙΤΑΣΤΑΠΙΟΥΑΝΔΡΟΣΕΓΕ
ΝΟΜΕΝΟΣΕΚΤΡΟΓΟΝΩΝΕΤΙΣΗΜΩΝΤΕΚΑΙΣΕΒΑΣΤΟΓΝΩΣΤΩΝΚΑΙΚΤΙΣ
ΑΝΤΩΝΤΗΝΤΟΛΙΝΚΑΙΠΟΛΑΑΕΝΕΓΕΙΓΟΥΣΙΚΑΙΡΟΙΣΑΥΤΗΝΕΥΡΓΕΤΗΚΟΤΩΝ
ΦΙΛΑΦΡΩΠΙΑΜΕΝΑΠΑΓΟΜΕΝΟΣΤΟΥΣΞΕΝΟΥΣΚΑΙΧΡΗΣΤΟΙΣΗΦΕΣΙΦΙΛΟΞΕ
ΝΩΝΣΥΝΓΕΝΙΚΟΝΤΑΦΟΣΕΓΕΔΕΙΚΝΥΤΟΩΣΔΙΑΤΟΜΕΤΡΙΟΝΑΥΤΟΥΚΑΙΠΕΡΙΤ
ΗΝΠΑΤΡΙΔΑΦΙΛΑΟΣΤΟΡΓΟΝΚΑΙΠΕΡΙΤΟΥΣΞΕΝΩΝΦΙΛΑΟΞΕΝΟΝΝΕΙΚΗΣΑΙΜΕΝΤΟΥ
ΣΤΡΟΓΟΝΟΥΣΤΟΥΣΕΑΥΤΟΥΙΣΟΡΟΠΟΝΔΕΚΑΤΑΣΤΗΝΑΙΤΟΙΣΤΑΜΕΓΑΛΑ
ΤΗΝΠΑΤΡΙΔΑΗΜΩΝΕΥΕΡΓΕΤΗΚΟΣΙΝΑΕΓΩΝΔΕΚΑΙΤΡΑΤΤΩΝΤΑΣΥΜΦΕΡΟΝΤ
ΑΤΗΠΑΤΡΙΔΙΤΑΤΗΡΑΤΕΔΕΙΧΦΗΤΗΣΤΟΛΕΩΣΣΕΜΝΩΣΔΕΚΑΙΔΙΚΑΙΩΣΤΑΣΕΤΩΝΥ
ΜΟΥΣΑΡΧΑΣΤΡΩΤΑΣΤΕΤΡΑΚΙΣΗΡΞΕΝΕΙΣΑΓΗΣΑΜΕΝΩΣΤΑΝΦΡΟΥΡΑΝΚΑΙΚΑΤΑΣ
ΚΕΥΑΞΑΝΤΙΥΠΑΝΤΙΑΣΑΣΚΑΙΤΟΥΣΣΚΥΦΩΝΒΑΣΙΛΕΙΣΤΑΙΣΤΕΕΤΡΕΣΒΕΥΣΔΕΚΑ
ΙΤΑΡΑΤΟΥΣΧΥΡΙΟΥΣΗΜΩΝΑΝΕΙΚΗΤΟΥΣΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑΣΥΠΕΡΤΟΝΣΥΜΦΕΡΟΝ
ΤΩΝΤΗΣΠΑΤΡΙΔΟΣΚΑΙΕΤΙΤΕΤΕΥΧΟΤΑΔΙΑΟΥΝΚΑΙΟΔΑΜΟΣΤΟΙΣΕΥΕΡΓΕΤΑΙΣΕΑ
ΥΤΟΥΤΑΣΚΑΦΗΚΟΥΣΑΣΦΑΙΝΗΤΑΙΧΑΡΙΤΑΣΑΠΟΔΙΔΟΥΣΤΑΣΤΟΛΕΙΣΚΑΙΤΑΣΟΝΗΣΟΙΩΝΕ
ΤΕΔΗΜΟΥΝΟΙΞΕΝΟΙΣΣΤΦΑΝΩΦΗΝΑΙΤΟΝΝΕΙΚΗΡΑΤΟΣΧΡΥΣΩΣΤΕΦΑΝΩΚΑΙΑΝΑΓΟΡΕΥΦΗΝ
ΑΙΥΤΟΤΟΥΚΗΡΥΚΟΣΗΒΟΥΛΗΚΑΙΟΔΗΜΟΣΚΑΙΤΩΝΤΟΛΕΩΝΚΑΙΤΑΣΟΝΗΣΩΝΤΩΝΤΑΡΕΤΙΔΗΜΟΥΝ
ΤΩΝΞΕΝΩΝΣΤΕΦΑΝΟΥΣΙΝΝΕΙΚΗΡΑΤΟΝΤΑΠΙΟΥΧΡΥΣΩΣΤΕΦΑΝΩΣΤΑΦΗΜΕΝΔΕΑΥΤΟΥΚΑΙΕΙΚΟ
ΝΑΕΤΙΧΡΥΣΟΥΣΟΝΕΝΟΤΑΟΝΕΝΤΩΝΑΩΑΧΙΛΑΕΟΣΤΠΟΝΤΑΡΧΕΟΣΕΝΤΟΤΩΙΩΙΜΗΑΛΛΟΣ
ΕΧΕΙΑΝΑΓΡΑΥΑΙΔΕΚΑΙΤΟΥΑΦΙΣΜΑΕΙΣΤΑΝΒΑΣΙΝΤΟΥΑΝΔΡΙΑΝΤΟΣΕΙΣΤΟΜΑΦΕΙΝΤΗΝΤΟ
ΙΟΥΤΩΝΑΝΔΡΩΝΑΡΕΤΗΝΤΑΝΤΑΣΗΕΙΣΤΡΟΤΡΟΠΗΝΤΩΝΤΗΝΤΟΛΙΝΦΙΛΕΙΝΚΑΙΕΥΕΡΓΕΤΕΙΝΔΥΝΑΜ
ΕΝΩΝ

Titulus pessime contaminatus est e genuinis v. I, nn^o 21, 22, 24, 25, 33, 47, 185, 195, 199, 200.

XX. Tabula marmoris albi integra, a. 0,69 m., l. 0,42, cr. 0,205. Reperta esse dicitur in vico Adschigel; a. 1893 ineunte A. L. f. Berthier de Lagarde eam museo soc. Odess. dono dedit. In lapide est titulus litteris quarti a. Chr. saeculi diligentissime scriptus, quem ut genuinum edidit E. de Stern *300.* v. XVI (a. 1893), p. 1—10, cum imagine phototypica in tab. I, n° 1. Cum titulus multo melius esset scriptus, quam ceteri spurii, qui tunc temporis mihi erant noti, lapide nondum viso ipse decretum genuinum esse putabam (cf. quae dixi *Φυλ. Οδ.* V, 2, p. 104 et *3ΗΡΑΟ.* v. VII, p. 73 et 82); sed lapide ipso m. Maio a. 1894 inspecto statim dubitare coepi, num esset genuinus; quod caute submonui in commentatione illa, quam de titulis spuriiis scripsi *300.* v. XVIII (v. pag. 17, n. 4), lapide ipso aperte non indicato, quod admodum doleo. Nam Sternius mihi respondens *ibid.* p. 79 iterum disertis verbis confirmavit se hunc titulum habere pro genuino, quamvis *ibid.* p. 80 ipse diceret Roberto professori Halensi, quocum titulum communicasset, spurium eum esse visum et Koehleri Berolinensis sententiam eodem inclinare. Anno 1900 lapide iterum qua potui diligentia examinato minime iam dubito, quin titulus nostra aetate contaminatus sit e genuinis, editis in v. I sub nn^o 11, 14, 15, 115. Legitur ita: Εδοξεν τη βουλη και τωι δημωι επαινεσαι Αχαιμε|νει Αχαιμενους Βοσπορ|εανωι οτι ευνουν εαυτ|ον και προθυμον παρεχει| τωι δημωι και τη πολει το|ν Βορυσθενειτεων· δεδ|οσθαι δε αυτωι και εκγο|νοις προξενιαν και πολι|τειαν, τελος δε μηδεν ΠΡΑΤΙΝ παντων χρηματ|ων ων αν αυτος εισαγη|ι η εξαγηι, η παιδες η θε|ραποντες, εισπλουν ΚΑ| εκπλουν και εμ πολε|μωι και εν ειρηνη ασυλ|ει και ασπονδει.

XXI. Tabella marmorea quadrata, a. 0,21 m., l. 0,20, cr. 0,02, a. 1892 museo soc. Odess. inlata (dicebatur in Olbiae rudibus esse reperta). Ed. L. Jurgiewicz *300.* v. XVI, p. 11, n° 1, addita imagine phototypica in tab. I, n° 3. Spurium esse titulum mihi videri dixi *3ΗΡΑΟ.* v. VII, p. 84 et lapide a. 1894 Odessae in museo examinato persuasum id mihi esse repetii *300.* v. XVIII, p. 4 in nota. Falsarius titulum genuinum v. I, n° 118 imitatus Romanae aetatis litteris scripsit haec: Διονυσιος Τιμ|οθεου την στ|ηλιδαν ανεστ|ησεν Αχιλλει Αριστ|οκριτοΣ μνημης | χαριν.

XXII. Pila marmorea a. 0,43 m., l. 0,16, cr. 0,14, museo soc. Odess. a. 1892 ab Hebraeo quodam Oczakoviensi (Hochmanno, ut videtur) vendita, qui inventam esse dixit in oppido Akkerman. Ed. L. Jurgiewicz *300.* v. XVI, p. 12, n° 3, addita imagine phototypica in tab. I, n° 4. In lapide litteris aetatis Romanae satis accurate scripta sunt haec: Π Γ | Πατηρ και β|ουλη ΓΑΝΙ τ|ης πολεως Τυρα Αναξ|ιμενην Πτο|λωμαυς χαριν. Jurgiewiczus in commentario dixit se primitus titulum pro spurio habuisse, sed re accuratius perpensa errores manifestos lapicidae potius inscitiae tribuendos sibi videri. Nunc nemo iam dubitat, quin titulus sit spurius.

XXIII. Marmor album octangulum, diam. 0,62 m., formam scutrae planae habens, in parte aversa titulo instructum optime conservato. Dicitur ex Olbiae rudibus provenire. Museo soc. Odess. A. L. f. Berthier de Lagarde a. 1893 dono dedit. (V. prot. 269 cons. soc. Odess. d. 3 Martii a. 1893, p. 20; unde repetii *ЗИРАО*. v. VII, p. 83, n° 92¹; cf. *Археол. изв. и зам. изд. Моск. Археол. Общ.* I, p. 236; *Отч. Импер. Од. Общ. учт. и дресн. за 1893 г.*, p. 30). Titulum ipse exscripsi a. 1900.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΡΑΔΑΜΨΩΝΤΟΣ ΔΙΙΣΩΤΗΡΙ

Δημήτριος Ῥαδαμψώντος Διῖ Σωτήρι.

Quamvis titulus aetatis Romanae litteris diligenter sine ullo errore sit exaratus, tamen dubitare licet, num sit genuinus, vel ideo quod similes tituli etiam aliis duabus pateris incisi sunt, quae eodem fere tempore innotuerunt; obiter vidi utramque et titulos exscripsi anno, ni fallor, 1894 Petropoli in consilio archaeologico (ubi nunc sint, ignoro). In altera legitur: Αμναγος Ραθαγωσου ιερατευσας | Διι Σωτηρι επι αρχοντ^Wς Χουαροαζου Σωκρατου; in altera: Ηροδωρος Ευδωρου ιερατευσας | Αχιλλει Πονταρχη.

XXIV. Tabula marmoris albi integra, a. 0,68 m., l. 0,37, cr. 0,13, quae fertur in vico Bieloserka esse inventa. M. Maio a. 1893 A. L. f. Berthier de Lagarde eam museo soc. Odess. dono dedit. Edidit E. de Stern *300*. v. XVII, p. 1—17 cum imagine phototypica in tab. I, n° 1, et commentario copiosissimo, in quo titulum habebat pro genuino. Spurium eum esse multis argumentis probavi *300*. v. XVIII, p. 7 sq. Mihi respondit Sternius *ibid.* p. 69 sq., argumenta mea refutare studens; sed nunc, quantum scio, ipse non dubitat, quin titulus sit spurius. In titulo 21 versibus disposito, aetatis Romanae litteris admodum diligenter exarato, leguntur haec: Τυχ^ηι αγαθ^ηι. Διι Σωτ^ηρι και Διι Βασιλει αρ^χοντες οι περι Καλλ^ισθενη^ς Δαδου το^ι β Κονων Παντακλει^ους, Θρασυβουλος^ς Φλεμναγου, Ηροσων^ς Κλεομβροτου, Δα^ιδος Ευρησιβιου ανε^θηκαν χαριστηρι^ον υπερ Συσταδια^ς της πολεως και ειρηνης και ευνοιας εις τον δημον τον Ολβιοπολειτων. — | Καλλισθενης Δαδου ανε^σκευασεν εκ των ιδιων το^ις πυργους κακως διακ^ειμενους του Διος ναου υ^περ της πολεος και της εαυτων υγειας.

XXV. Tabula marmoris candidi integra, a. 0,52 m., l. 0,36, cr. 0,12, m. Maio a. 1893 ab A. L. f. Berthier de Lagarde museo soc. Odess. donata. Inventam eam esse in vico Kisliakovka in sinistra Hypanis ripa e regione Olbiae adfirmabat venditor. Ed. E. de Stern *300*. v. XVII, p. 18—28 cum imagine phototypica in tab. I, n° 2, dubitans, num titulus esset genuinus (cf. appendicem commentationis eius *ibid.* p. 29—30). Spurium eum esse probavi *ibid.* v. XVIII, p. 2 sq.; de nonnullis argumentis meis disputavit Sternius *ibid.* p. 65 sq. Titulus scriptus litteris eis *typis* simillimis, quibus in sylloge mea decretum Protogenianum (v. I, n° 16) expressum est, continet haec: Αντιγραφον¹). Ολβιοπολιται βασιλει

1) Haec vox in lapidis angulo superiore secus marginem sinistrum exarata est.

Σαιτ|αφαρν[η] εἰς Καγκυτον. — | Επὶ ἀρχόντων τῶν περὶ Ἀριστοκρατῆς Θεοκλέους Πρωτογενῆς φίλος μὲν| καὶ εὐεργέτας ἀμῶν ἐὼν ἐδωκε ἐκ τῶν ἰδίων χρυσοῦς ἐνακοσίους βασιλεὶ σωτηρί. | Οἱ ἀρχόντες καὶ ἡ βουλή καὶ ὁ δῆμος στεφανοῦσι χρυσῷ στεφανῷ Π|ρωτογενΟΥΣ τὸν φίλο|πατριν.

XXVI. Tabella marmorea, quam possidebat Th. I. f. Uspenski, professor olim Odessitanus, nunc director instituti archaeologici Rossici, quod Constantinopoli floret. In lapide, qui fertur Olbiae repertus esse, voces graecae leguntur, sed erroribus foedissimis scatentes. Litteris vulgaribus edidit E. de Stern *300.* v. XVII, p. 22 in nota 2. Cf. quae dixi ibid. v. XVIII, p. 15 in nota.

XXVII. Tabula marmoris albi integra, a. 0,49 m., l. 0,34, cr. 0,13, continens titulum litteris aetatis Romanae diligenter exaratum. Cum m. Maio a. 1893 Kischinevi apud Surutschanum lapides nuper ab illo acquisitos examinarem, Hochmannus huius tituli apographum ei misit per litteras illiciens, ut lapidem emeret, in colonia Schabo prope oppidum Akkerman, ut dicebat, nuperrime inventum. Cum apographo inspecto vidissem titulum e nonnullis inscriptionibus *IosPE.* v. I foede contaminatum esse, Surutschano dissuasi, ne emeret. Brevi post eiusdem tituli apographum ab Jurgiewiczio accepi, qui scripsit lapidem ab Al. L. f. Berthier de Lagarde museo soc. Odess. dono datum esse. Cum rescripsissem titulum procul dubio spurium esse, Jurgiewiczius eum ut spurium edidit *300.* v. XVII, p. 33—36, addita imagine phototypica in tab. 1, n° 4. Scripta sunt haec: Τυραν[οι] ἐδωκαν πολ|ιτειαν Βοσπορεανω| Ουαλεντι Φιλοκαλου| πρεσβευσαντα το δευτερον| . . . μεγιστω Αυτοκρατ|ορι Σεβαστω Μα. Αντωνειν[ω]| υπερ των συμφεροντων| της πατριδος και παντα κα|λως και δημωφελως. | Ταυτ' ἐδοξε βουλη και ὁ δῆμος ὁ Τυρανων ἐπὶ ἀρ|χοντος ΘεοκλεΑ Ἱεροσων|τος μηνος γ'. (Multae litterae ligatae sunt, nonnullae consulto corruptae).

XXVIII. Tabula marmoris candidi integra, a. 0,685 m., l. 0,41, cr. 0,14. Reperta esse dicitur m. Martio a. 1893 in oppido Oczakov prope veterem arcem. Emit Surutschanus, apud quem titulum exscripsi m. Maio a. 1893 et edidi *ImS.* p. 7, n° 8. Cum Surutschanus persuasum haberet titulum esse genuinum, in libello illius impensis edito non dixi nisi fatendum esse propter errores complures antiquam tituli originem dubitationi esse obnoxiam; sed ipse ne tum quidem dubitabam, quin titulus esset spurius, quamvis falsarius aetatis Romanae litteraturam bene esset imitatus, et libenti animo assentior eis, quae de titulo dixit Nikitski in censura libelli nostri (*ΦΟδ.* VIII, 2, p. 163). In lapide leguntur haec: Ἀγαθη τυχη. | Ἀχιλλει Πονταρχη ἐπὶ ἀρχοντος Εὐρημων| [Α]ρτεμιδωρου μηνος Βοηδρομιωνος β' Ἀχιλλεὺς Δημοστρατ|ου Ὀλβιοπολειτης κα|τεσκευασε τα τειχ|η του ναου ἐκ των ἰδι||ων και ἐφιλοτειμησ|αμην τον ναον χρυσοῦς ἐκατῶν και ἀνεθ|ηκεν στρεπτῶν χρυσεον υπερ της πολεω|ς και της εαυτων υγει|ας.

XXIX. Lapidis descriptionem et tituli imaginem v. supra p. 17, n° 28 b.

XXX. Tabella marmorea titulo instructa, cuius litterae non exaratae sunt, sed sculptae, scite quidem et eleganter, ut dicit Jurgiewiczius, sed ab homine graeci sermonis prorsus

ignaro. Odessae viderunt Berthier de Lagarde et Jurgiewicz, qui textum expressit 300. v. XIX, p. 39 (in adnotatione de Lagardii verbis addita). Is putat falsarium haec dicere voluisse: Δοξα τῷ βασιλεὺς τῶν Περσῶν, ὅπως εὐδῶν (?) ἐσωσε τὸν δεσποτὴν Ξερκσον [sic]. Errores falsarii foedissimos enumerare taedet.

XXXI. Superior pars tabulae sepulcralis marmoris attici ornatae anthemio elegantissime sculpto, Olbiae reperta et a. 1899 a L. Hochmanno museo soc. Odess. vendita. Descripsit E. de Stern 300. v. XXII, prot. p. 82, qui putat tabulam ad finem V a. Chr. saeculi aut ad initium saeculi IV esse referendam. Monumentum hoc pretiosissimum falsarii titulo inquinaverunt, quem minusculis tantum litteris transcripsit Sternius, addens falsarios litteraturam II s. I saeculi esse imitatos. Leguntur haec: Εὐρημῶν εὐεργετὴ Ἀπολλῶνι.

XXXII. Sternius cum ederet titulum, quem supra dedimus p. 303 sub n° 461, narravit hoc lapide invento falsarios statim eundem titulum (omisso additamento ἐν ἡμέραις ιζ') in alia tabula marmorea exarasse, quae in collectionem privatam pervenisset. Spurius hic titulus, quem Sternius p. 8 vulgaribus litteris transcripsit, septem versibus dispositus est ita: Εὐρησιβίος|Καλλισθενούς|καὶ Ἀρετὴ Πα|πίου το μνημα|ζῶντες εαυ|τοὶς κατεσ|κευασαν.

CONSPICUUS

INDICES.

I. Geographica et topographica.

1. Nomina regionum, civitatum, locorum cum ethnicis.
2. Urbium partes et aedificia.

II. Res publicae.

1. Bosphororum, Cappadociae, Transcaucasiae.
2. Ciliciorum.
3. Cappadociae.
4. Romanorum.
5. Aethiopiae.

III. Res sacrae.

1. Dei deaeque, heros, terrores Nomina mythologica.
2. Menseae.
3. Ceterorum.
4. Sacerdotum.

IV. Nomina.

1. Imperatores Romani ceterique principes.
2. Archontes et reges Bosphororum.
3. Nomina virorum et mulierum:

a) Graecae.

b) Latinae.

V. Grammaticae et orthographicae.

1. Vocales.
2. Consonae.
3. Nominum formae.
4. Verborum formae.
5. Formae poetici sermonis.

VI. Notabilia varia.

VII. Index locorum, ubi lapides servantur.

VIII. Numerorum comparatio.

Nota. Nomina ex antiquis et modernis scriptis sumpta sunt, quae in lapidibus non sunt conservata, nisi quae in numeris tantum expressa sunt, minores — titulum verum.

CONSPECTUS.

I. Geographica et topographica.

1. Nomina regionum, civitatum, locorum cum ethnicis.
2. Urbium partes et aedificia.

II. Res publicae.

1. Bosporanorum, Gorgippensium, Tanaitarum.
2. Chersonesitarum.
3. Olbiopolitarum.
4. Romanorum.
5. Aliorum.

III. Res sacrae.

1. Dii deaeque, heroes, feriae. Nomina mythologica.
2. Menses.
3. Certamina.
4. Sodalicia.

IV. Nomina.

1. Imperatores Romani eorumque propinqui.
2. Archontes et reges Bosporani.
3. Nomina virorum et mulierum:
  - a) Graeca.
  - b) Latina.

V. Grammatica et orthographica.

1. Vocales.
2. Consonae.
3. Nominum formae.
4. Verborum formae.
5. Formae poetici sermonis.

VI. Notabilia varia.

VII. Index locorum, ubi lapides servantur.

VIII. Numerorum comparatio.

Nota. Nomina ex «addendis» vv. I et II excerpta uncis semirotundis sunt inclusa, ea vero, quae in lapidibus non sunt conservata, uncis quadratis. Numeri maioribus typis expressi titulos indicant, minores — titulorum versus. Nomina titulorum spuriorum in indices non sunt recepta.

I. GEOGRAPHICA ET TOPOGRAPHICA.

1. Nomina regionum, civitatum, locorum cum ethnicis.

Ἀμαστριανός 70.
Ἀπαμείς (I, 23).
Ἀπάτουρον 418.
Βόσπορος 418. [419].
Γοργιπ[πί]α 434.
Δίζυροι 32.
Ἑλλαν 79, 11.
Ἑρμωνασιέτης 334.
Εὐρώπη 200.
Ἡρακλεῶται 71. (I, 23). -ώτης 112. -ῶτις 399. 444.
Θευδοσίη 418. 419. — Θευδοσιεύς 400.
[Καλλατι]ανοί? (I, 23).
Καλὸς λιμὴν 67. 79, 8. 21.
Κερκινίτις 79, 8. 20.
Cilicum cohors I, 119.
Κολοφώνιος 401.
Μαῖται 418.
Moesica classis 94.
[Νει]καεῖς (I, 23).
Ὀλβιοπολεῖται (I, 23).

Πόντος [71?].
Προυσιεύς 194.
Rav(enna) 94.
Ῥόδιος 64.
Ῥωμαίων δῆμος 68, 30.
Σαμοθράκη 27.
Σίνδοι 418. [419].
Σινωπεύς 72.
Σκύθαι 67.
Ταυρικά (χώρα) 71. 72. — Ταυρικὴ γυνή 142.
Τορ[έται] 419.
Τυκανδεῖται 297.
Ὑπιος [194].
Χερσονασῖται 68. 70. 71. 72. [75]. 79 saepe.
X — της 402.
Χερσονασιτῶν πεδῖον 79, 47. 49. — τείχη 79, 9. 21. —
χώρα 79, 3. 21. 80 B, 21. 22.
Χερσόνασος 69. 79, 7. 20. 50.
Χίη 403.

2. Urbium partes et aedificia.

ἀκρόπολις Χερσ. 70. [75].
τὸ π[ρ]όνανον τᾶ[ς] Παρθένου] Χερσ. 67.
τὸ πρ[ό]ναον] s. προ[πύλαιον] Γοργ. 430.
πύλαι Ὀλβ. 26.

στρατήγιον Ὀλβ. 26.
[τείχη?] Ταν. 447.
τείχη X. 68, 23. 79, 4. τῖχος 464.
τόποι οἱ εἰς τὸ πορνικὸν τέλος ἀνήκοντες Χερσ. 81, 29.

II. RES PUBLICAE.

1. Bosporanorum, Gorgippensium, Tanaitarum.

αὐλή (regia) 202.
βασιλέως οἰκία 203.
βασιλικοί, οἱ 359.

ὁ ἐπὶ Γοργιπ[πί]ας 434.
ὁ ἐπὶ τῶν ἱερῶν Γοργ. 434.
ὁ περὶ αὐλὴν γα[ζοφύλαξ?] 202.

λοχαγός Γοργ. 436 a.
πράκτωρ δικῶν 342.
[πρεσβ]ευτῆς Ταν. 447.

σπιράρχης 293.
στρατηγός Τυκανδαιτῶν 297.
[ταγμα]τάρχης (?) Γοργ. 431.

2. Chersonesitarum.

ἄρχοντες 65. 81, 50.
ἄστοι 73.
βασιλεύουσα 87.
βασιλεύς s. βασιλεύων [67]. 77. 80 B, 19. 83. 87.
88.
βουλά [78?].
βουλά καὶ δᾶμος 64. [65 66. 67]. 68, 38. 69. 70.
71. 72. 73. [74]. 77.
βουλεύειν 79, 23.
γραμματεὺς 97.
γυμνασιάρχης 153.
δαμιοργεῖν 79, 22.
δαμιοργοὶ οἱ κατὰ πόλιν 79, 17.
δαμοκρατία 68, 40. 79, 14.
δᾶμος 65. 67. 68. 72. [77]. 79 saepe. 93. 157. Vide
βουλά.
ἐλευθερία 68, 14. 31. 152.
ἐξαγγέλλειν τοῖς δαμιοργοῖς 79, 46.
ἐπιμεληταί 80 B, 17. 86.
ιερεῖς commemorantur 70. 83. 86. 87. [88]. 92.
κοινὸν Χερσονασιτᾶν 79, 37.
κρίνειν ψά[φωι] κατὰ τοὺς νόμους 79, 35.
νεωτερίζαντες, οἱ 68, 32.

νόμοι 79, 36. — νόμων φυ[λακ...] 72 c.
πόθοδοι (κοιναί) 68, 21.
πολιταὶ ἀπὸ γένους 72. -μὴ ἀφιστακότες 79, 32.
πρεσβεία 71.
πρόεδροι 71. 72. -ος 76.
πρωταρχοντεύων 105.
στρατιά 68, 33.
συμνάμονες 65. 66. 67.
[ταμίαι] τῶν ἐσ[θῶν] 66.
τέλος πορνικόν 81.
τύραννος 68, 15. 32.
χειροτονεῖν 68, 20.
ψήφισμα 81, 10. 46.

Honores et privilegia:

ἔσπλους καὶ ἔκπλους κτλ. 64. 66. 69. 70. 72. 73.
74. 75. [76].
ἐκὼν [χαλκία?] 68, 39.
πολιτεία 64. [66. 69]. 70. [74].
προξενία 64. 66. 69. [70. 74]. 170? προξενίας πο-
λειτεία 72. 73.
στέφανος χρύσεος 68, 39.

3. Olbiopolitarum.

ἄρχοντες [9]. 17. [25. 26. 456]. (I, 42).
βουλή καὶ δῆμος 9. 11. [456].
[γυμνασ]καρχήσας 459.
ἐκκλησία (I, 42).
ἐπτά, οἱ 456.

ιερεῖς commemorantur 18. 19. 27. 40.
ἵππεύς 31.
πρόσοδοι 456.
στρατηγοί 15. [16].
τὰ τέλη 456.

4. Romanorum.

ἀντιστράτηγος v. πρεσβευτῆς.
ἀποφάσεις χειλιαρχῶν 81, 13. 26.
Cam(ilia tribus) 94.
c(lassis) F(lavia) M(oesica) 94.
cohors I Cilicum 119.
commilitones 81, 43.
consules 94.
δῆμος Ῥωμαίων 68, 80.
legio I Italica 94. 120.
— V Macedonica 121.
lenocini capitulum 81, 34. 43.
milites Romani commemorantur 81. 119. 120. 121.
124. 126. 127. 128.

praetor 185 b.
πρεσβευτῆς καὶ ἀντιστράτηγος 93.
συνκλητος 68, 29.
tribunus 81 saepe. 464. — tr. militum 94. — tr. ve-
xillationis 81, 35.
trierarcha classis Fl. Moesicae 94.
ὑπατικῶν ὑπομνήματα 81, 13. 25.
χειλιάρχης s. χειλίρχος 81 saepe.
vectigal 81, 38. [40].
οὐετρανός 118.
vexillatio Chersonessitana 81, 34.

5. Aliorum.

Διζύρων ἡγεμόνων 32.
Προυσιέων πρῶτος ἄρχων 194.

ἑκατον[τάρχης?] Τυρ. 452.

III. RES SACRAE.

1. Dii deaeque, heroes, feriae. Nomina mythologica.

Ἀθανᾶ Σώτειρα 82.
Ἄιδης 136. 256. 342. 391.
Ἄλιος 79, 1. 50.
Ἀλ[κεί]δας 459.
Ἀπόλλων Κυλιάνιος (?) 407.
— Προστάτης 15. 16.
Ἄρης (poet.) 110.
Ἀφροδίτη Οὐρανίνη Ἀπατούρο(υ) μεδέουσα 418.
Ἀχιλλεύς (deus) 63. 192.
— Ποντάρχης 17. 18.
Γᾶ 79, 1. 50.
Διόνυσος Ἄρειος 199.
Εἰλείθυια λοχίη (poet.). 136, 3.
Ἑρμᾶια Γοργ. 432.
Ἑρμῆς 459.
Ζεὺς 79, 1. 50.
— γενάρχης 200.
— ἐλευθέριος 458.
— ξένιος 221 (poet.).
Ἡρακλῆς 459.

ἥρωες Χερσ. 79, 2.
θεοὶ οἱ ἐν Σαμοθράκῃ 27.
— Ὀλύμπιοι 79, 2. 51.
— πάντες 192.
— σύν(ν)αοι 1.
θεὸς δίκαιος 430.
— ὕψιστος 436 b bis.
Ἴσις 1.
Κωκυτός (poet.) 136.
Λήθη (poet.) 136.
Manes 34. 35. 119. 120. 122.
Μοῖρα βιοστερέτις (poet.) 218.
Μοῦσαι (poet.) 110. 136.
Παρθένος [67]. 79, 1. 50. 83. 84. 85. 86. [87?].
Πλούτων 110 (poet.).
[πομπ]ᾶ τᾶς [9]εᾶς? 65.
Πυθώ (poet.) 136.
Σάραπις 1.
Φοῖβος (poet.) 149.
Ὠκεανός (poet.) 136.

2. Menses.

Δαείσιος 204.
Δεῖος 447.
Θα[ργηλιών] Ὀλβ. (I, 42).
Λύκειος (Χερσ.). 70.

Λῶ[ος] 194.
[Πάνη]μος 433.
Περείτιος 211. 449.

3. Certamina.

ἀγκυλομαχία Χερσ. (I, 228).
ἀκόντιν Χερσ. (I, 228 saepe).
δίσκος Ὀλβ. 25.
δόλιχος Γοργ. 432.
δρόμος Ὀλβ. 19. — Χερσ. (I, 228 saepe).

ε[ὕε]ξία Γοργ. 432.
λόγχη Ὀλβ. 25.
πάλη Χερσ. (I, 228 bis).
στάδιον Ὀλβ. 459.
τοξεύειν Ὀλβ. 460.

4. Sodalicia.

γραμματεὺς 209. 212. 421.
γυμνασιάρχης 210. 211.
διασῖται 208. 209. 210. 212. 421. 433. 434.
ιερεὺς 207. 210. 211. 421.
ιερομᾶστωρ 421.
νακόρος 421.
νεανισκάρχης 211.

ὀρφανοφύλαξ 434.
παραφιλάγαθος 209. 210. 211. 212.
πατήρ (συνόδου) 207. 211.
συναγωγός 207. 208. 210. 211. 212. 434. 469.
συνοδεῖται 210. 211. 469.
σύνεδρος 207. 208. 210. 211. 212. 421. 434. 469.
φιλάγαθος 207. 210. 211. 212. 421. 469.

IV. NOMINA.

1. Imperatores Romani eorumque propinqui.

Augustus: Αὐτοκράτωρ Καῖσαρ θεὸς θεοῦ υἱὸς Σεβαστός 201.

Livia Augusti uxor: [Λιουί]α ἡ τοῦ Σεβαστοῦ γυνή 420.

Domitianus: Αὐτοκράτωρ Δομετιανὸς Καῖσαρ θεὸς Σεβαστός Γερμανικός 93.

Antoninus Pius: [Θε]ὸς ἀμῶν καὶ δεσπότης Αὐτοκράτωρ Τίτος Αἴλιος Ἀδριανὸς Ἀντωνεῖνος 71.

Commodus: [Imp.] M. Aur. Ant. Commodus Aug. 94. ... Εὐτυχής... 81, 3.

Septimius Severus: Dominus Imp. L. Septimius Severus Pertinax Augustus 2.

Caracalla: M. Aurelius Antoninus Augustus 2.

Geta: L. Septimius [Geta Caesar] 2.

Theodosius et Arcadius: οἱ δεσπότες ἡμῶν, οἱ ἐώνιοι Αὐγούστοι ἀνείκητοι καὶ Φλ(άβιοι) Θεοδόσιος καὶ Ἀρκάδιος 464.

Incerti: μέγιστος Αὐτοκράτωρ 68, 29. βασιλεῖς (imp. Romani) 81, 24. — οἱ βασιλεύοντες ibid. 15.

[di]vus Augus[tus] 185 a.

2. Archontes et reges Bosporani.

Βασιλεὺς Ἀσποῦ[ργος?] 147.

βασιλίσσα Δύναμις 201. 420.

βασ. Τ. Ἰούλιος [Εὐπάτ]ωρ 447.

βασ. Τιβέριος Ἰούλιος Κότυς (I) 204.

βασ. [Τιβέριος Ἰούλιος] Κότυς (II) 421.

βασ. Τιβέριος Ἰούλιος Κότυς (III) 433.

βασ. Τ. Ἰούλιος Κότυς (II aut III) 203.

Κότ[υς] (inc.) 410.

Παιρισάδης (I) ἄρχων καὶ βασιλεύων 418. [419].

βασιλεὺς Πολέμων 91.

βασ. Ῥησκούπορις (I) 446.

βασ. μέγας [Τιβέριος Ἰού]λι[ος Ῥ]η[σκούπορις] (II) 194. — [μέγας βασι]λεὺς Ῥησκούπορις 433.

βασ. Τιβέριος Ἰούλιος Σαυρομάτης (I) 202.

βασ. Σαυρομάτης (II) 194.

[βασ.] Σαυρομάτης (III) 433.

[βασ. Σα]υρομάτης (inc.) 406.

[μέγας βασιλεὺς Τ.] Ἰούλ[ιος...] (Sauromates I aut Rhescuporis II) 203.

[βασιλεὺς Τιβέρι]ος Ἰο[υλιος...] (inc.) 448.

[βασιλεὺς βασιλ]έων... (inc.) 437.

[βασ]ιλεὺς Χώδ[αρίζος?] 191.

3. Nomina virorum et feminarum.

a) Nomina Graeca.

Abbreviationes: B = Βοσπορανός; Γ = Γοργιππεύς; Θ = Θεοδοσιεύς; Ο = Ὀλβιοπολίτης; Τα. = Ταναΐτης; Tu. = Τυρανός; X = Χερσονησίτης.

Ἀβαζίων Πόθου B. 473.

[Ἀ]βρα[γος] O. 43.

Ἀγαθοκλῆς Γ. 432 B. II, 50.

[Ἀγ]αθοκλῆς Ἀττάλου Γ. 432 B. I, 29.

Ἀγαθὸν γυνὴ Διονυσίου B. 229.

Ἀγαθος 219. 290. 421.

Ἀγαθοῦς Γ. 434. 436 b ter.

[Ἀγ]αθοῦς [Ἀ]τονό[μ]ο[υ]? Θ. 468.

Ἀγαθοῦς Πολεμοκράτου B. 421.

[Ἀγ]αθοῦς Φαρνακίωνος Γ. 436 a, 10.

[Ἀγ]αθοῦς Ψυχαρίωνος Γ. 436 a, 7.

Ἀγάθων X. 104. — B. 230.

[Ἀγέλας] Λαγορίνου X. 67.

Ἀγήμων X. 80 B, 23.

[Ἀγ]ηνορίδης B. 205, 1. 2.

Ἀγησίλας Διονυσίου Γ. 432 A. II, 7.

Ἀγησίλας Εὐφρονης Γ. 432 B, I, 35.

Ἀγησίλας Χαρικλέους Γ. 432 B, I, 54.

Ἅγης Ἡρακλείδου Γ. 432 A, II, 16.

Ἅγης Λυσάνδρου Γ. 432 A, I, 34.

Ἀγλῶν B. 275.

Ἀγν(ω)ν B. 228.

[Ἀγ]υαῖος B. 419.

Ἀγχιάλος Ἀγχιάλου B. 256.

Ἀδαῖος Δάου ἱππεὺς O. 31.

Ἄδας B. 248.

Ἄδοος (?) X. 80 B, 10.

Ἄδραστος O. (I, 114 a).

- Ἀζάμπος O. 17.
 Ἀζίαγος Οὐαχωζάκου O. 15.
 Ἀθανίων Στρατονίκου Γ. 432 A. I, 42 et B. I, 58.
 Ἀθηναίς Χίη 403.
 Ἀθήνιος Μηνᾶ B. 214.
 Ἀθήνιππος Ἡροφάνου Γ. 432 B. II, 34.
 Ἀθηνόδωρος 349. 435 bis. 436 b bis. 439 bis. 443. 468.
 [Ἀ]θηνόδωρος Π[αν]ταλέοντο[ς] Γ. 434, 4.
 [Ἀθ]ηνόδωρος Χρήστου Γ. 434 (b + c), 6.
 Ἀθη...ης Τρύφωνος B. 210.
 Ἀθλί[ων?] X. 161.
 Ἀ[θυμ?]ος B. 228.
 [Ἀ]ίλιαν[ός] X. 96.
 [Ἀ]ίλιος Ποσιδ[έου] Θ. 468.
 Αἰσιμίδης Παταίου Γ. 432 A. I, 41.
 Αἰσχίνας X. 80 B, 20.
 Αἰσχρος Ὀρθαγόρου Γ. 432 B. II, 37.
 Αἰφνίδιος v. Οὐεργίλιος.
 Ακάσας Γ. 435 bis.
 Ἀκίς Γέροντος, Ὀνασικλέος γυνή X. 130.
 Ἀκκας B. 312.
 Ἀκκας Θάβωνος B. 205, I, 11.
 Ἀκουσίλεως B. 205, 2, 9 et 3, 10.
 Ἀ[κρ]οτίμη Ἀν[δ]ρομήδε[ος] B. 361.
 Ἀλα[νικός?] Χ[ο]σσοῦ Γ. 435.
 Ἀλέξανδρος 81, 50. 155. 266. 391. (I, 228).
 Ἀλέξανδρος Ἐρωτος B. 271.
 [Ἀλέ]ξανδρος Νουμηνίου Γ. 433.
 [Ἀλέξ]ανδρος Πόθου Γ. 434.
 Ἀλέξανδρος Φαρνάκου Θ. 197.
 Ἀλε... Γ. 436 a, 16.
 Ἀλη... B. 205, 3, 2.
 Ἀλιξᾶς Ἀντιμάχου B. 272.
 Ἀλκίας B. 231.
 Ἀλκιμος Ἀσκληᾶ B. 231.
 Ἀλκίφρων Κόνωνος B. 273.
 Ἀλφ[ι]ν[ος] Ποσειδωνίου O. (I, 114 a).
 Ἀλφοκράτης Γ. 441.
 Ἀμεινίας v. M. Αὐρήλιος.
 [Ἀμωρ]όμαχος [Εὐρησιβί]ου O. 19.
 Ἀμ... B. 205, 3, 1.
 Ἀναξαγόρας Δημαγόρεω O. 460.
 [Ἀνα]ξιάδης Σίνδου Γ. 432 B. I, 18.
 Ἀναξικράτης 432 quater.
 Ἀνδροκλῆς Προμαθίωνος X. 99.
 [Ἀν]δρομ[ένης?] O. 30.
 Ἀνδρομήδης B. 361.
 Ἀνδρ[ο]σ[θ]ένης Γ. 432 B. I, 10.
 Ἀνειν γυνή Διομήδου B. 232.
 Ἀνθεμόκριτος B. 274.
 Ἀνθεστήριος Εὐφρονος Γ. 432 A. I, 44.
 Ἀνθέστιος Σαμβίωνος O. 15.
 Ἀννη Τάτυος γυνή B. 227.
 Ἀνν... γυνή... ρενα B. 362.
 Ἀνόπτηνις B. 318.
 Ἀνόπτηνις Τιράνου B. 233.
 Ἀνοπτῆς B. 478.
 Ἀντάλκης Σινδόκου Γ. 432 A. II, 40.
 Ἀντιάδης Γ. 432 B. I, 11.
 Ἀντιάδης Ἡροδώρου Γ. 432 A. II, 19 et B. II, 18.
 Ἀντιβίων Βίωνος X. 83.
 Ἀντιβίων Παρμένοντος B. 205, 1, 10.
 Ἀντιγ[έννης?] B. 398.
 [Ἀντί]γονος Πρόνου X. 64.
 Ἀντίδωρος Ἡροδώρου Γ. 432 A. I, 18 et A. II, 14.
 Ἀντίμαχος 211. 272. 377.
 [Ἀντί]οχος X. 116.
 Ἀντίπα[τρος] Γ. 435.
 Ἀντισθένης Παταίου B. 234.
 Ἀντιφάνης 205 ter.
 Ἀντιφάνης Προμαθίωνος B. 205, 2, 19.
 Ἀντιφῶν O. 19.
 Ἀπαντε... Θ. 468.
 Ἀπασικ... Ἀνθεμο[κ]ρίτου B. 274.
 Ἀπατούριος 205 bis.
 Ἀπατούριος Ἀγλῶνος B. 275.
 Ἀπατούριος Θ[εο]δότο(υ) O. 28.
 [Ἀ]πατουρίς [Θ]υνο(ῦ) γυνή B. 363.
 Ἀπελλᾶς X. 148.
 Ἀπελλᾶς Ἀπελλᾶ ὁ καὶ Προμα[θίων] X. 135.
 Ἀπελλικῶν Γ. 432 B. I, 16.
 Ἀπελλικῶν Βάβα Γ. 432 A. I, 11.
 Ἀπήμαντος Γοργίου Γ. 432 A. II, 11 et B. I, 34.
 Ἀπήμαντος Παγ[ουρίωνος?] Γ. 432 B. II, 24.
 Ἀπίντας Γύλλου B. 205, 2, 16.
 Ἀπολλᾶς X. 85.
 [Ἀπ]ολλᾶς Ἀπατουρίου B. 205, 1, 8.
 [Ἀπο]λλᾶς Σατύρου Γ. 432 B. I, 6.
 Ἀπολλοδώρα γυνή Μηριόνου B. 364.
 Ἀπολλόδωρος Γ. 432 B. I, 7.
 Ἀπολλόδωρος Ἐπικράτου Γ. 432 B. II, 32.
 Ἀπολλοφάνης X. 138. — Γ. 432 B. II, 27.
 Ἀπ[ο]λλων[ία γ]υνή Ἀγά[θου] B. 219.
 Ἀπο(λλ)ωνία γυνή Ἀγάθωνος B. 230.
 [Ἀπο]λλωνία [Νεά]ρχου, Νεοπόλιος γυνή X. 131.
 Ἀπολλωνίδας Μενάνδρου X. 100.
 Ἀπολλωνίδης β' B. 276.
 Ἀπολλωνίδης Δι(ο)γέν[ου]ς B. 277.
 Ἀπολλώνιος 77. 80 B, 19. 92. 138. 234. 238. 265. 280. 320. 421, 19. 422. 432 A. I, 20. 24. B. I, 46. II, 26. 438. 468. 477.
 Ἀπολλώνιος Γλαύκου Γ. 432 A. I, 39.
 Ἀπολλώνιος Δημητρίου Γ. 432 A. I, 9.
 [Ἀπ]ολλώνιος Διονυσίου Γ. 432 B. I, 12.
 Ἀπολλώνιος Ἐπικράτου Γ. 432 A. II, 39.
 Ἀπολλώνιος Ἡρακλεοδώρου X. 101.
 Ἀπολλώνιος Μηνᾶ B. 278.

- Ἀπολλώνιος Ποσιδέο[υ] Γ. 432 Α. II, 15.
 Ἀπολλώνιος Προμήθου Β. 205, 2, 18.
 Ἀπολλώνιος Στρατονίκου Γ. 432 Α. I, 43 et Β. I, 62.
 Ἀ[πολλών]ιος Φαναγόρεω Β. 418.
 Ἀπολλώνιος Χρυσάλισκου Β. 421, 10.
 Ἀπολλων... Γ. 436 b.
 Ἄπφος Β. 286. 355.
 [Ἄ]ρατος Β. 212.
 Ἀργαῖος Β. 287.
 Ἀργόδας Β. 338.
 [Ἀρ]δάρακος Β. 211.
 Ἄρδ[αρος?] Β. 206. — Ἄρδαρος Θ. 468.
 [Ἄρ]δαρος Ἀρίσ[τωνος?] Γα. 449.
 Ἄρδαρος Πό[θου] Γ. 436 a.
 Ἄρδαρος Π... Γ. 439.
 Ἀρείφιλος Δημητρίου Β. 235.
 Ἀρεσίας Καλλιγείτο(υ) Θ. 195.
 Ἀρέσκουσα Β. 236.
 Ἀρέσκουσα Μοκκαπόρεως Β. 254.
 [Ἀ]ρέσκων Β. 360.
 Ἀρέτη γυνή Ἀθηνίου Β. 214.
 Ἀρέτη Παπίου Ο. 461.
 Ἀριαράθης Β. 279.
 Ἀριαράθης Φιλομήλου Β. 237.
 Ἀριαράμνης Ἀριαράθου Β. 279.
 Ἀριεύς Β. 251.
 Ἀρισταγόρας Ἀγάθου Β. 421, 18.
 Ἀρισταγόρας Δημητρ[ίου] Γ. 432 Α. II, 50.
 Ἀριστείδης Ο. (I, 114 a).
 [Ἀ]ρισ[τίων?] Γ. 435, 11.
 Ἀριστόβουλος Β. 280.
 Ἀριστογένης Χ. 80 Α, 13.
 Ἀριστόδημος 267 bis. 432 Α. II, 13.
 Ἀριστόδημος Σκύθα Γ. 432 Β. II, 51.
 Ἀριστοκλῆς 432 Α. I, 50. II, 46. Β. II, 17.
 Ἀριστοκλῆς Σκύθα Γ. 432 Α. I, 10 et Β. I, 24.
 Ἀριστοκράτης 80 Β, 3. 293.
 Ἀριστοκράτης Ἀρίστωνος Ο. (I, 114 a).
 Ἀριστοκράτης Δημητρίου Γ. 432 Β. II, 56.
 Ἀριστόκριτος Θρασύλλου Β. 205, 2, 7.
 Ἀριστόκριτος Ποσειδωνίου Ο. (I, 114 a).
 Ἀριστόλ[οχος?] Χ. 80 Α, 4.
 [Ἀρι]στοφάν[ης] Θ. 468.
 Ἀριστοφῶν Φορμίωνος Β. 281.
 Ἀρίστων 27. 65. 95. 97. 276. 441. 449. (I, 114 a bis). v. Φλαούιος.
 [Ἀ]ρίστων [Εὐ]δάμου Θ. 468.
 [Ἀρ]ίστων Ζήθ[ου] Χ. 96.
 Ἀρίστων Πάτρων[ος] Γ. 432 Β. II, 23.
 Ἀρίστων Πι... Β. 210.
 Ἀριστ... Β. 377.
 Ἀρίτη θυγ. Ἡρώνας Β. 365.
 Ἀρμάδης Β. 215.
 Ἀρτεμιδώρη Ἀρμά[δ]ο(υ) Β. 215.
 Ἀρτεμίδωρος 87. 432 Α. I, 30. Β. I, 50.
 Ἀρτεμίδωρος Ἀ[ρτεμιδώρου?] Χ. 80 Α. 5.
 [Ἀρτεμίδωρος Διονυσίου Γ. 432 Β. I, 25.
 Ἀρτεμίδωρος Μενεκλέου[ς] Γ. 432 Α. II, 52.
 Ἀρτέμων 65 (?). 265.
 Ἀρχέδημος Ἐσ[τιαίου] Γ. 432 Β. I, 36 et II, 14.
 [Ἀρχ]έδημος Κρατίνου Γ. 432 Β. I, 31.
 Ἀρχέδημος Φιλίνου Γ. 432 Β. I, 57.
 Ἀρχελαῖς θυγ. Ἀρχελάου, γυνή Οὐργίου Β. 366.
 Ἀρχέλαος Β. 366.
 Ἀρχέστρατος Γ. 432 Β. I, 27.
 Ἀρχεσὼ Λυσάνδρου, [Ε]ὐθύνου γυνά Χ. 132.
 Μ. Ἀρχίας Χ. 108.
 Ἀρχιπ[πος] Β. 205, 2, 13.
 Ἀρχων 96. 155.
 Ἀρ... Γ. 436 b.
 Ἀσκληᾶς Β. 231.
 Ἀσκλη[πᾶς] Θ. 468.
 Ἀσποῦργος Γ. 435.
 Ἀστεῖος Β. 205, 2, 1.
 Ἀστράγαλος Διοφάντου Β. 282.
 Ἀτακούας Γ. 435 bis.
 Ἀταμάζας Δάζει Γ. 436 a.
 Ἀταχαῖος Β. 423.
 Ἀτείλιος Πρεμιανός 81 quater.
 Ἀτήθυος? Θ. 468.
 Ἀτινᾶς Γ. 435.
 Ἀτοῦς Ἀταχαίω Β. 423.
 Ἀτταλος 432 Α. I, 2. Β. I, 29.
 Ἄττας 206. 433. 438. 439. 440.
 Ἄττας Ἀγά[θου] Β. 219.
 Ἄττας Τρύφωνος Β. 283.
 Ἄττης (gen. Ἄττω) 227. 294.
 Ἄτ...τος gen. Χ. 102.
 Αὐρήλιος... Χ. 90.
 Αὐρ(ήλιος) Βασιλεὺς Καλλι[σθένου] Ο. 26.
 Αὐρήλιος Δο...ος οὐετρανός Χ. 118.
 Μ. Αὐρ(ήλιος) Βασιλειδιανός Ἀλέξανδρος Χ. 81, 50.
 Μ. Αὐρ(ήλιος) Ἰάσων Χ. 108.
 Μ. Αὐρήλιο[ς] Μαρκιανός Ἀ[μεινίας] Προυσιεύς 194.
 Αὐτέας Χ. 64.
 Αὐτοκλῆς Αὐτ[οκλέος?] Χ. 80 Α, 11.
 [Αὐ]τόνομος Θ. 468.
 Ἀφαιστόδωρος Χ. 80 Β, 1. 2.
 Ἀχαιμένης 230. 321.
 [Ἀχ]αιμ[ένης] Ὀμφα[λάκου] Θ. 468.
 Ἀχη... Γ. 436 b.
 Ἀχιλλεύς Ὁ. 15. 43.
 Ἀχιλλεύς Δημητρίου Ο. 15.
 Ἀχιλλεύς Ποσειδωνίου Ο. 33.
 Ἀ... Πα..., Δίω[νος] γυν[ά] Χ. 133.
 Ἀ...α... 432. Β. II, 19.
 Ἀ... Ο. 16. — Β. 205, 3, 15.

Βάβας Γ. 432 Α. Ι, 11.
 Βάγης Γ. 436 α.
 Βάγης Σωσιπάρχου Β. 421, 7.
 Βαῖος Β. 206.
 Βάκις Πινία Χ. 80 Α, 10 bis.
 Βάχχιος Β. 216.
 [Βάκ]χιος Ἀπελλικῶντος Γ. 432 Β. Ι, 16.
 Βάκχιος Βακχίου Γ. 432 Β. Ι, 38.
 Βάκχιος Πάπα Β. 284.
 Βασιλείδης Β. 253.
 Βασιλειδιανός ν. Μ. Αὐρήλιος Β.
 Βασιλεύς ν. Αὐρ(ήλιος) Β.
 Βασίλη γυνή Γαίου Β. 220.
 Βασίλη γυνή Θεοτέλου Β. 367.
 Βασιλίσκος Χ. 95. — Β. 372.
 Β[άσ]τακος Β. 239.
 Βάστας Β. 247.
 Βατάκης Μαέους Β. 285.
 [Βά]ττας? Γ. 432 Β. ΙΙ, 16.
 Βάττας Πολυδόξου Χ. 402.
 Βε[ρ]ενί[κ]η γυνή Ἐ[ρμ.]οκράτου Β. 368.
 Βε... Χ. 152.
 Βιάνωρ Β. 205, 3, 6.
 Βίστης Ποσιδωνίου Β. 255.
 Φλ. Βίτος τριβοῦνος 464.
 [Βί]ων Β. 291.
 Βίων Ἀπφου Β. 286.
 Βίων Σιμμία Χ. 83.
 Βλάστος Ἀττάλου Γ. 432 Α. Ι, 2.
 Βλάστος Κοτυτίωνο[ς] Γ. 432 Α. ΙΙ, 30.
 Βλέφος Γοργίου Γ. 432 Α. Ι, 21.
 Βλέφος Ἡρακλείδου Γ. 432 Α. Ι, 12.
 Βοῖδας [Ἀπολ]λωνίου Β. 422.
 Βοίσκος Νεομηνίου Χ. 103.
 Βοσπόριχος Ἀργαίο(υ) Β. 287.
 Βόστ[α]ς Θυνού Β. 222.
 Βουλίας Β. 326.
 Βρέ[μων?] Ο. 462.
 Β...ων Ἀτ...τος Χ. 102.

Γα[δ]ί[κ]ιος? Γ. 441.
 Γαζούριος Μητροδώρου Χ. 86. 105.
 Γάιος 297.
 Γάιος Διογένου Β. 220.
 Γάιος Καί(λ)ιος Εἵμερος Β. 288.
 Γάιος Νεικίου Β. 289.
 Γάστεις 317. 393. 443.
 Γάστεις Ἀγάθ[ου] Β. 290.
 Γάστεις [Βί]ωνος Β. 291.
 Γάστεις Μοιραγένου Β. 292.
 Γαττίων Ἀριστοκράτου Β. 293.
 Γεόκας Β. 474.
 Γερμανός ν. Οὐαλέριος Γ.
 Γέρων Χ. 130.

Γλαυκίας 136. 348.
 [Γ]λαυκίας Γλαυκίου Γ. 432 Α. Ι, 32.
 Γλαυκίων Ἄττεω Β. 294.
 Γλαῦκος 316. 340. 432 Α. Ι, 39.
 [Γ]λαῦ[κο]ς Δημοφῶντος Γ. 432 Β. Ι, 17.
 Γλυκάρην γυνή Θεονείκου Β. 369.
 Γλυκαρίων Μενεκλέους Β. 238.
 Γλυκαρίων [Ψ]υχαρίωνος Β. 295.
 Γλύκων Γλύκωνος Β. 296.
 Γοργίας 432 Α. Ι, 21. 51. 53. 55. ΙΙ, 11. 49. Β. Ι, 34.
 436 α.
 Γοργίας Ἀγάθωνος Β. 230.
 Γοργίας Γοργίου Γ. 432 Α. Ι, 25. 58. Β. ΙΙ, 55.
 Γοργίας Παγουρίωνος Γ. 432 Β. Ι, 52.
 Γόργος Γ. 432 Β. ΙΙ, 57.
 Γόσων Χ. 134.
 Γότος (?) Β. 345.
 Γύλλος Β. 205, 2, 16.
 Γ...ος Β. 211.

Δάδας 211. 268. 421, 17. 468 bis. 474.
 Δάδας Ἀν[τ]ι[μ]άχου Β. 211.
 Δάδας Ἀπολλωνίου Β. 421, 19.
 Δάδας Εὐχαρίσ[του] Θ. 468.
 Δ[ά]δος Ο. 17.
 Δαδοῦς Τειμοκρ[άτου] Θ. 468.
 Δάζεις Γ. 436 α.
 Δαμάς Γαίου Β. 297.
 Δαμάς Δαμά Β. 298.
 Δαμάτριος Χ. 113.
 Δαμοκλῆς Χ. 82.
 Δάμων Θ. 196. — Β. 385.
 Δαναός Ἀπολλωνίου Γ. 432 Α. Ι, 24 et Β. Ι, 46.
 Δάος Ο. 31.
 [Δεί]ναρχος Κτησίου Γ. 432 Β. Ι, 26.
 Δελφ[ί]νιος Στρ[ατονίου?] Γ. 432 Β. ΙΙ, 7.
 Δελφ... Χ. 143.
 Δήλιος Ἀπολλᾶ Χ. 85.
 Δημαγόρας Ο. 460.
 Δημάνθης Δημοχάριδος Γ. 432 Α. Ι, 47.
 Δήμαρχος Νουμηνίου Γ. 432 Α. Ι, 49.
 Δη[μ]ητρ[ί]α Ἀρμά[δ]ου γυνή Β. 215.
 Δημητρι... Β. 377.
 Δημήτριος 15. 206. 209. 226. 235. 432 Α. Ι, 5. 9.
 ΙΙ, 6. 50. 51. Β. Ι, 20. ΙΙ, 4. 56. 438. 468 bis.
 Δημήτριος Δημητρίου Γ. 432 Α. ΙΙ, 5 et Β. ΙΙ, 8.
 [Δημή]τριος β' Γ. 436 β.
 [Δ]ημήτριος Θάμφλ[α] Β. 206.
 Δημήτριος Καρδίου Θ. 468.
 Δημήτριος Κολιδίωνος Β. 223.
 Δημήτριος Μονοχόρδου Β. 209.
 Δημήτριος Σινδόκου Γ. 432 Α. ΙΙ, 29 et Β. Ι, 56.
 Δημήτριος Στρατονίου Γ. 432 Α. Ι, 38 et Β. Ι, 51.
 Δημήτριος Τιμέου Γ. 432 Β. Ι, 2.

- Δημήτριος Ψυχάρ[ωνος] Θ. 468.
 Δημή[τριος....]ο[υ] Θ. 468.
 Δημοκράτης Δάδα Β. 421, 17.
 Δημοκῶν Εὐβιότου Ο. (I, 114 a).
 Δημόστ(ρ)ατος Β. 324.
 Δημόστρατος Β[ασ]τάκου Β. 239.
 Δημόστρατος Θεαγένου Β. 239.
 [Δ]ημοσῶν Σίμωνος Γ. 432 Β. I, 14.
 Δημοφῶν Γ. 432 Β. I, 17.
 Δημοφῶν Διονυσίου Β. 299.
 Δημόχαρις Γ. 432 Α. I, 47.
 Δημόχαρις Ὀρχάμου Γ. 432 Α. I, 33.
 Δημῶναξ Γ. 432 Α. II, 27.
 Διᾶλις (?) Χ. 114.
 Διδύμαρχος Β. 305.
 Διζάζηλμις Σεύθου ἡγ. Διζύρων 32.
 Δίζης (?) Ο. 17.
 Δίνδος Γ. 432 Β. I, 23.
 Διογένης 95. 168 (?). 220. 241. 277. 360.
 Διόδωρος Β. 205, 2, 11.
 Διοκλῆς Ζήνωνος Γ. 432 Α. I, 46. II, 42.
 Διομήδης 232. 258. 386.
 Διονυσερ... Ο. 29.
 Διονυσία Πία Σούσου γυνή Τυ. 454.
 Διονύσιος 40 (?). 80 Β, 9. 156. 205, 1, 7. 229. 299.
 394. 432 Α. I, 4. 45. II, 7. 31. 41. Β. I, 9. 12. 25. 30.
 470. 471.
 [Διον]ύσιος [Ἀντι]όχου Χ. 116.
 [Δ]ιονύσιος Ἀπολλωνίου Γ. 432 Α. I, 20.
 Διονύσιος Ἀριστείδ[ου] Ο. (I, 114 a).
 Διονύσιος Ἀρτεμιδώρου Γ. 432 Α. I, 30 et Β. I, 50.
 Διονύσιος Διονυσίου Β. 302. (alius) 470.
 Διονύσιος Διονυσίου Γ. 432 Β. I, 41.
 Διονύσιος Διοφάντου Β. 300 b.
 Διονύσιος Εὐπολέμου Γ. 432 Α. I, 13.
 Διονύσιος Καλλιμάχου Γ. 432 Β. I, 47 et II, 33.
 Διονύσιος Λυσάνδρου Γ. 432 Α. II, 38.
 Διονύσιος Νικάνδρου Β. 303.
 Διονύσιος Νικοδρόμου Ο. 459.
 Διονυσόδωρος 432 Β. I, 37 et II, 2.
 Διονυσόδωρος Ἀπολλωνίου Γ. 432 Β. II, 26.
 Διόφαντος 282. 300 b. 432 Α. I, 14 et II, 12. 434.
 435, 18.
 Διόφαντος Διοφάντου Β. 301.
 Διόφαντος Ἡροδώρου Β. 304.
 Διόφαντος Κοσοῦ Β. 300 a.
 [Διόφαν]τος Κοσ[σοῦ] Γ. 442.
 [Δί]φ[ι]λος Ἀνα[ξ]ικράτου Γ. 432 Β. I, 28.
 Δίων 133. 432 Β. II, 13.
 Δίων Διονυσίου Γ. 432 Α. I, 4.
 [Δί]ων Ἡρογείτονος Γ. 432 Β. I, 33.
 Δοκίων Θυνοῦ Β. 222.
 Δόξ(α) Β. 254.
 Αὐρήλιος Δο...ος οὐετρανός Χ. 118.
 Δροῦ[σος] Β. 396.
 [Δρο]ῦσος Ἀτηθύ[ου] Θ. 468.
 Δωρᾶς Σάσα Β. 283.
 [Δ]ωρώνδας Χ. 80 Α, 17.
 Εἴμερος (Γάϊος Καί[λ]ιος) Β. 288.
 Ἐκαταῖος Γ. 432 Β. I, 8.
 Ἐκαταῖος Εὐρύτου Γ. 432 Β. II, 25.
 Ἐκατᾶς Β. 211.
 [Ἐκα]τέων Ο. 458.
 Ἐκατεώνυμ[ος] Ο. (I, 114 a).
 [Ἐ]λενος Πόθω Β. 240.
 Ἐλικωνιάς γυνή Κόλωνος Β. 245.
 Ἐλικωνιάς θυγ. Χρύσου Β. 244.
 Ἐλλανίδης Γ. 432 Α. II, 32. Β. I, 4. II, 36.
 Ἐντρέχης Διδυμάρ[χου] Β. 305.
 Εὐδημος Β. 335.
 [Ἐπα]φρᾶς Β. 246.
 [Ἐπαφρό]δειτος Γ. 441.
 Ἐπίκουρος Ἀδράστου Ο. (I, 114 a).
 Ἐπικράτης 137. 205, 2, 5. 432 Α. II, 39. Β. II, 29.
 31. 32.
 Ἐπικράτης Ἐπικράτου Γ. 432 Β. II, 35.
 Ἐπικράτης Νικηράτου Ο. 27.
 [Ἐ]πικράτης Σίνδου Γ. 432 Β. I, 13.
 Ἐρμῆς, gen. Ἐρμῆ 438. — Ἐρμη(τ)ος 217.
 Ἐρμῆς Θεοδᾶ Β. 224.
 Ἐρμογένης Β. 208. 469.
 Ἐρμογενί[α] Β. 246.
 Ἐρμόδ(ω)ρος Ἐρμη(τ)ος Β. 217.
 Ἐ[ρμ]οκράτης Β. 368.
 Ἐ[ρ]μοκράτης Χρηστίωνος Β. 475.
 Ἐρως 271. 313. 339. 344. 397. 434. 435.
 Ἐρως Ἀγά[θου] Β. 219.
 Ἐρως Ἀνοπτήνιος Β. 233.
 Ἐρως Ἀχη... Γ. 436 b.
 Ἐρως [Δημ]ητρί[ου] Θ. 468.
 Ἐρως Ζήνωνος Β. 306.
 Ἐρως Πόθου Ἀτινᾶ Γ. 435.
 Ἐρως Φάννεως Β. 307.
 Ἐρως Φιλομούσο(υ) Β. 308.
 Ἐρως Φίλωνος Β. 309.
 Ἐστιᾶιος 205, 1, 3. 432 Α. I, 23. Β. I, 36. 43. II, 14.
 Ἐστιᾶιος Ἡροδώρου Γ. 432 Α. II, 48.
 Ἐστιᾶιος Κρατίνου Γ. 432 Β. I, 45.
 Εὐάνθης Γ. 432 Β. II, 40.
 Εὐάρεστος Β. 211.
 Εὐάρι[στος] Γ. 436 a.
 Εὐβίος Ο. (I, 114 a).
 Εὐβίος Ἀρίστωνος Ο. 27.
 Εὐβουλος Γ. 432 Β. II, 23. Β. I, 61. II, 20.
 Εὐβουλος Γαρίνου Γ. 432 Α. I, 17.

Εὐβοψάτιος Χαρίτω[νος] Θ. 468.
 Εὐγενία γυνή Μενεμάχου Β. 370.
 Εὐγενία θυγ. Νιωκλέους Β. 257.
 [Εὐ]δαμος Χ. 155. — Θ. 468.
 [Εὐ]δαμος Ἀθλί[ωνος?] Χ. 161.
 Ε[ὐ]δ[αμο]ς Δάδα Θ. 468.
 [Εὐ]θήνα Θεοτέλειος, Γόσωνος γυνή Χ. 134.
 Εὐθήριος 464.
 [Ε]ὐθύνο (s. Εὐθύνοους?) Χ. 132.
 Εὐθύφρων Γ. 432 Α. Ι, 26.
 Εὐκ[ράτης] Ο. 43.
 Εὐκράτης Πάππου Θ. 468.
 Εὐκρατίδης Γ. 432 Α. ΙΙ, 43.
 Εὐμηλος Γ. 432 Β. ΙΙ, 10.
 Εὐμ[ηλος?] Ἀθηνοδώρ[ου] Θ. 468.
 Εὐξενος Εὐξένου Γ. 432 Α. Ι, 3.
 Εὐοδος [Δημη]τρίου Θ. 468.
 Εὐπόλεμος Γ. 432 Α. Ι, 13.
 Εὐπολις Γ. 432 Α. Ι, 22. ΙΙ, 18.
 Εύρησίβιος 19. 20.
 Εύρησίβιος Καλλισθένου Ο. 461.
 Εύρησίβιος Λεωκρά[τους] Ο. (Ι, 114 α).
 Εὐρυτος Γ. 432 Β. ΙΙ, 25.
 Εὐρυτος Εὐρύτου Γ. 432 Α. ΙΙ, 37.
 Εὐρυτος Κρατίνου Γ. 432 Α. Ι, 56.
 Εὐσέ[βιος?] Χ. 148.
 Εὐτιμος 432 Α. Ι, 16. 19.
 Εὐτυχία Β. 371.
 Εὐτυχιανός v. Γ. Κάιος.
 Εὐφρων 432 Α. Ι, 44. Β. Ι, 35. 53.
 Εὐφρων Ἀνδρ[ο]σ[θ]ένου Γ. 432 Β. Ι, 10.
 Εὐχάρισ[τος] Θ. 468.

Ζαῖζοῦς Ἀπολλων... Γ. 436 b.
 Ζῆθος 86. 96.
 Ζήνων 306. 432 Α. Ι, 46. ΙΙ, 42.
 Ζμάδης, gen. -ητος Β. 310.
 [Ζω]πυρ[ίων] Ζωπυρίωνος Γ. 432 Β. Ι, 5.
 Ζώπυρος Β. 216.
 Ζώπυρος Ὑψικλέους Γ. 432 Α. ΙΙ, 8.

Ἡγησίλοχος Διονυσίου Γ. 432 Α. Ι, 45. ΙΙ, 41.
 Ἡγήτωρ Β. 325.
 Ἡδέα γυνή Διογένου Β. 241.
 [Ἡ]δεῖα Ν...στε... γυνή Β. 204.
 Ἡδία γυνή Κορνειλίου Β. 250.
 Ἡδιστος Β. 208.
 Ἡδόνειν μήτηρ Θεαγένου Β. 242.
 Ἡδοῦς Ζμάδητος Β. 310.
 Ἡδύβιος Ἡδυβίου Β. 229.
 Ἡ[δυ]ένης Β. 208.
 Ἡδὺν γυνή Σαδάλου Β. 252.
 Ἡδυτέα γυνή Καλλέα Χ. (Ι, 216).

Ἡλιος 341. 435, 15.
 Ἡλιος Μοσχίωνος Β. 311.
 Ἡλις θυγ. Βασιλίσκου Β. 372.
 Ἡλις γυνή Ἡρακλίδου Β. 243.
 Ἡλις Θαμυχ... Χ. 148.
 Ἡλις Κο.ίδου Β. 373.
 Ἡλίττας Β. 421, 20. — v. Ἰούλιος.
 Ἡμέρα γυνή Μητροδώρου Χ. 135.
 [Ἡρ]αιος Τιμοσθέ[ν]ου Γ. 432 Β. ΙΙ, 22.
 Ἡρακλείδας s. -δης 80 Α, 12. Β, 5. 107. 243. 376.
 394. 432 Α. Ι, 12, 48. ΙΙ, 16. 436 α. 449. 465.
 Ἡρακλείδης Ἡρακλίδου Β. 243.
 [Ἡρ]ακλείδης Ἡρο[ξένου] Χ. (Ι, 228).
 Ἡρα[κλ]είδης Κρατείνου Ο. 19.
 Ἡρακλείδας Μενεσθέος Ἡρακλεώτης 71.
 [Ἡρ]ακλ[είδης] Π[α]σίω[νος] Χ. 106.
 Ἡρακλείδης Πλούσιος Β. 205, 2, 8.
 Ἡράκλειτος Γ. 432 Α. ΙΙ, 45. Β. ΙΙ, 49.
 Ἡρακλεόδωρος Χ. 101.
 Ἡρακλε(ό)δωρος Φιλεταίρου Β. 218.
 Ἡρακλῆς Δημητ[ρίου] Β. 206.
 [Ἡρ]άκ[λ]ιος Ἄττα Β. 206.
 Ἡρις Χ. 88.
 Ἡρογείτων 432 Α. ΙΙ, 17. Β. Ι, 33.
 Ἡρογ[ε]ίτων Δίω[ν]ο[ς] Γ. 432 Β. ΙΙ, 13.
 [Ἡ]ρόδοτος Ἀρτ[έμ]ωνος? Χ. 65.
 Ἡρόδοτος Μητροδ[ώρου] Ο. (Ι, 114 α).
 Ἡρόδωρος 141. 304. 432 Α. Ι, 18. 54. ΙΙ, 14. 19. 48.
 Β. ΙΙ, 18. (Ι, 114 α ter.).
 Ἡρόδωρος Ἀναξικράτου Γ. 432 Α. ΙΙ, 3.
 [Ἡρ]όδωρος Ἀντι[ά]δου Γ. 432 Β. Ι, 11.
 Ἡρόδωρος Ἐστιάου Γ. 432 Α. Ι, 23. Β. Ι, 43.
 Ἡρόδωρος Εὐθύφρονος Γ. 432 Α. Ι, 26.
 Ἡρόδωρος Ἡροδώρου Γ. 432 Α. ΙΙ, 21. 34. Β. ΙΙ, 20.
 Ἡρό[ξενος?] Χ. (Ι, 228).
 Ἡρόστρατος Χ. 80, Β, 3. 4.
 Ἡρόστρατος Ἀριστολ[όχου] Χ. 80 Α, 4.
 Ἡροσῶν Ἡροδώρου Ο. (Ι, 114 α).
 Ἡροφάνης 111. 432 Β. ΙΙ, 34.
 Ἡροφῶν Β. 387.
 Ἡρώιδας 82. 139.
 Ἡρων Β. 365.
 Ἡ(σ)υχος Ἄκκα Β. 312.
 Ἡ...ης Εὐαρέστου Β. 211.

Θαβείς θυγ. Ἰσιγόνης Β. 374.
 Θαβυπτίων Θάγυος Β. 205. 2, 13.
 Θάβων Β. 205, 1, 11.
 Θάγυς Β. 205, 2, 13.
 Θαμυχ... Χ. 148.
 Θάμφλας 206. 435.
 Θαύμ[αστος] v. Ἰούλιος.
 Θεαγένης 95. 155. 229. 242.
 Θεαγένης Εὐστ[άθ]ου Χ. 148.

Θεαίδητος O. 37.
 Θεογένης X. 80 A, 10.
 Θεογένης Ἀγάθωνος X. 104.
 Θεοδᾶς Θεοδᾶ B. 224.
 Θε[εό]δοτος O. 28.
 [Θε]οδ[ώρα?] Χρήστου [γ]υν[ά] X. 466.
 Θεόδωρος 221. 314. 432 A. II, 22. 28. B. I, 38.
 [Θε]οδ[ω]ρος Θεοτίμου Γ. 432 B. I, 19.
 [Θε]οδωρος [Μέ]νωνος? B. 357.
 Θεόδωρος Μητροδώρου B. 221.
 Θεόδωρος Φιλίσκου Γ. 432 B. I, 49. II, 30.
 Θεοκλῆς O. 42.
 Θεοκλῆς Ἀρίστωνος O. (I, 114 a).
 Θεοκλῆς Θεογέν[εος] X. 80 A, 10.
 Θεόκριτος Γ. 432 A. II, 20. B. I, 40.
 Θεόκριτος Ἴπποκρά[τ]ου Γ. 432 B. I, 15.
 Θεοκύδης X. 80 A, 8. 18.
 Θεόμνηστος B. 212.
 Θεόμνηστος Ἀριστοκλέου[ς] Γ. 432 A. II, 46.
 Θεονείκη Ἑρμη(τ)ος B. 217.
 Θεονίκη γυνὴ Φιλώτου B. 263.
 Θεονείκη γυνὴ Χρύσου B. 244.
 Θεόνεικος B. 369.
 Θεόξενος Γ. 432 A. I, 27.
 Θεοτέλης 134. 367. 432 A. I, 17.
 Θεοτίμα γυνὴ Βαχχίου B. 216.
 Θεότειμος B. 209.
 Θεότιμος 64. 432 B. I, 19.
 Θεότιμος Θόαντος Γ. 432 B. I, 59. II, 42.
 Θεοφίλη θυγ. Ἀρειφίλου B. 235.
 Θεοφίλη γυνὴ Μόκκου B. 375.
 Θεοφίλη γυνὴ Ρόδωνος B. 245.
 Θεοφιλίσκος B. 476.
 Θεόφιλος 20. 148. 343. 468.
 Θεόφι(λ)ος Ἀθηνίου B. 214.
 Θεόφιλος Θεοφίλου O. 15.
 [Θεό]φιλος Σωσιβίου B. 205, 2, 16.
 Θεώνυχος Λεύκων[ος] Γ. 432 B. II, 6.
 Θεών[υμ]ος? Θ. 468.
 Θε. . . . 435, 12.
 Θόας 432 A. I, 37. B. I, 55. 59. II, 42.
 Θράσυλλος B. 205, 2, 7.
 Θράσυλλος Γόργου Γ. 432 B. II, 57.
 Θρ. . . . 205, 3. 14.
 Θυνός B. 363.
 [Θ]υνός Μασταρ[οῦ] B. 222.
 Θχ[ή]τλεις Ἀθην[οδώρου?] Γ. 436 b, 11.
 Θχήτλεις Νιχέκου Γ. 436 b, 8.
 Ἰάμβλοχος Διονυσίου B. 470. 471.
 Ἰας Τειμο[θέου] Γ. 438.
 Ἰασίμαχος Γ. 432 B. II, 44.
 Μ. Αὐρήλιος Ἰάσων X. 108.
 Ἰατρο[κλῆς] Γ. 441.

Ἰέρων Οἶκο. . . Γ. 434.
 Ἰκας Ἡρα[κλείδα] X. 80 A, 12.
 Ἰέσιος 390. 458. (I, 114 a).
 Ἰλαρίων B. 208.
 Ἰλαρί[ω]ν Θεοδώρου B. 314.
 Ἰλαρος Ἑρωτος B. 313.
 Ἰόλεως Κολοφώνιος 401.
 Ἰουλιανός Γ. 434.
 Φλ. Ἰουλιανός Καλλιστράτου Τυ. 3.
 Ἰουλιανός Μάρκου Γ. 435, 16.
 Ἰούλιος Ἡλίττας B. 349. 350.
 [Τιβ]έριος Ἰούλιος Θαύμ[αστος] B. 202.
 Ἰπποκράτη Ἡρακλείδew B. 376.
 Ἰπποκράτης 432 B. I, 15. 22.
 Ἰπποκράτης Δημητρίου Γ. 432 A. II, 6.
 Ἰπποκράτης Εὐτίμου Γ. 432 A. I, 16.
 Ἰπποκράτης Θεοκρίτου Γ. 432 A. II, 20. B. I, 40.
 Ἰππόμαχος Διοδώρου B. 205, 2, 11.
 Ἰππων Γ. 432 B. II, 43.
 [Ἰσα]άκιος 404.
 Ἰσιγόνη B. 373.
 Ἰσίων Παπίου B. 315.
 Ἰστορία γυνὴ Οὐεργιλίου Αἰφνιδίου B. 330.
 Ἰταλία γυνὴ Δάδα B. 268.
 Ἰταλία θυγ. Μονίμου B. 472.
 Ἰτης Ἐπικράτου Γ. 432 B. II, 31.
 Γάιος Καί(λ)ιος Εἵμερος B. 288.
 Γ. Κάιος Εὐτυχιανός Ναύκλαρος Σινωπεύς 72.
 Καίσιος Φλέγων B. 469.
 Καλὴ γυνὴ Μοιρίμου B. 260.
 Κάλλα[ισχρος] O. (I, 114 a).
 Κα[λλ]έ[ας. . .] X. 66.
 Καλλίαρο[ς] Δάμ[ω]νο[ς] Θ. 196.
 Καλλίγειτος Θ. 195.
 Καλλιγένης Γ. 432 A. I, 52.
 Καλλιγένης Α. . . α. . . Γ. 432 B. II, 19.
 Καλλιγένης Κρατεροῦ Γ. 432 B. I, 44.
 Καλλιγένης Πρωταγόρου B. 205, 2, 15.
 Καλλίκλε[ια γυνὴ Ἐπα]φρᾶ B. 246.
 Καλλικράτης Ἀγαθοκλέ[ους] Γ. 432 B. II, 50.
 Καλλίμαχος 205, 2, 4. 432 A. II, 24. B. I, 47. II, 33.
 [Καλλί]μαχος Διονυσίου Γ. 432 B. I, 30.
 [Καλλί?]νικος Γ. 435, 9. — [Κ]αλλίνικ[ος] O. (I, 114 a).
 Καλλιππίδης Γ. 432 A. II, 44.
 Καλλισθένης 26. 425 bis. 434. 461. (I, 42).
 Καλλισθενία γυνὴ Βάστα B. 247.
 Καλλί[στη?] γυνὴ Κοσοῦ B. 251.
 Κά(λ)λιστος β' B. 207.
 Καλλιστράτεια γυνὴ Πασίωνος B. 259.
 Καλλίστρατος B. 469.
 Καλλίστρατος Γ. 432 A. II, 36.
 Καλλίστρατος Σειλίου Τυ. 3.
 Κάλλ(ω)ν Ἀδατος B. 248.

Καλλ... Γ. 435, 13.
 Καλοῦς, gen. -οῦνος Β. 334.
 Καλοῦς Μυρείνου Β. 421, 15.
 Καλ... Ο. 456.
 Καμορσάζης Β. 249.
 Καρδίους Θ. 468.
 Κάσαγος Ο. 18.
 Κάσαγος ἡ Τ. εἰς Ἀκάσα Γ. 435, 13.
 Κάσκηνος Κασάγου Ο. 18.
 Κέρδων Φ.... Γ. 436 α.
 Κηνέξαρθος Ο. 17.
 Κηφισός Γ. 432 Α. Ι, 40. ΙΙ, 35.
 Κλέανδρος Καλλιππίδου Γ. 432 Α. ΙΙ, 44.
 Κλεονείκη θυγ. Μονίμου Β. 472.
 Κόδρος Διονυσίου Γ. 432 Α. ΙΙ, 31.
 Κόγκος Ἡρακλεώτης 444.
 Κολία γυνή Διονυσίου Β. 470.
 Κολιδίων Β. 223.
 Κολλίων Β. 247.
 Κόλων Ῥόδωνος Β. 245.
 Κομίνιος Γ. 434.
 Κόνο[ς] Γ. 434.
 Κόνων Β. 273.
 Κορνείλιος Κορνελίου Β. 250.
 [Κο]ρνήλιος Πούδης 69.
 Κοσσᾶς Γλαύκου 316.
 Κοσοῦς 232. 300. 381. 442.
 [Κ]οσοῦ[ς] Ἀριέου Β. 251.
 Κοτυτίων Γ. 432 Α. Ι, 29. ΙΙ, 26. 30. Β. Ι, 48.
 [Κο]υλία θυγ. Θεοδᾶ Β. 224.
 Κο.ίδης Β. 373.
 Κρατερός Γ. 432 Β. Ι, 44.
 Κρατεῖνος Ο. 19. — Κρατῖνος 432 Α. Ι, 56. Β. Ι, 31.
 42. 45.
 Κρατῖνος Τυ. 1.
 Κρατῖνος Κοτυτίωνος Γ. 432 Α. Ι, 29. ΙΙ, 26. Β. Ι, 48.
 Κράτιππος Κρατίππου Β. 205, 2, 17.
 Κρέουσα γυνή Ποσειδωνίου Ο. 33.
 Κρίθων Ἡρογείτονος Γ. 432 Α. ΙΙ, 17.
 Κτησίας Γ. 432 Β. Ι, 26.
 Κ...ετος [Π]όθ[ου] Β. 210.

Λαγοῖος Παρμένοντος Χ. 109.
 Λαγορεῖνος Χ. 110. — Λαγορεῖνος 67.
 Λάμαχος Β. 347.
 Λευκίος Β. 225.
 Λεύκιος Φιλεταίρου Β. 218.
 Λεύκων 80 Β, 14. 432 Β. ΙΙ, 6.
 Λεωκρά[της] Ο. (Ι, 114 α).
 Λέωξος Μολπαγόρεω Ο. 36.
 Λίλλων Χ. 114.
 Λίμναιος Πύρρου Γ. 432 Α. Ι, 15.
 Λοῖδρα γυνή Αντιμάχου Β. 377.
 [Λυ]κίσκος Πόθου Γ. 434.

Λύνγιον μήτηρ Σαδάλου Β. 252.
 Λύσανδρος 132. 432 Α. Ι, 34. ΙΙ, 38.
 Λ[ύ]σανδρος Ἑλλανίδου Γ. 432 Β. Ι, 4.
 [Λ]ύσανδρος Νουμηνίου Γ. 432 Α. Ι, 6.
 Λυσίας [Π]ρομή[θου] Β. 432 Β. ΙΙ, 5.
 Λυσιμάχεια γυνή Σαδάλα Β. 378.
 Λυσίμαχος Γάσται Β. 317.
 Λυσίμαχος Χαρίτωνος Β. 210.
 [Λύς?]ιππος Ἀπολλοδώρου Γ. 432 Β. Ι, 7.
 Λυσίστρατος Ἑ... Χ. 80 Α, 7.
 Μᾶ μήτηρ Θεοδώρου Β. 221.
 Μᾶ γυνή Φαννέου Β. 262.
 Μάης 285. 322.
 Μάης Ἀνοπτήνιος Β. 318.
 Μάης Μαέου Β. 319.
 Μάης Μονίμου Β. 472.
 Μαίσης Καλλιγένου Γ. 432 Α. Ι, 52.
 Μακαρεία θυγ. Πάπα Β. 380.
 Μακαρία θυγ. Ἀριαράθου Β. 237.
 Μακαρία γυνή Μυρείνου Β. 379.
 Μακάριος Β. 392.
 Μακάριος Ἀπολλωνίου Β. 320.
 Μακάριος Ἑρ[μογέν]ους Β. 208.
 Μαμία γυνή Κοσοῦ Β. 381.
 Μαμία μήτηρ Μηνίου Β. 382.
 Μάμιος Ἀχαι[μέν]ο(υ)? Β. 321.
 Μανίαγος Ο. 15.
 Μάξιμος ν. Οὐαλέριος.
 Μαρκιανός ν. Αὐρήλιος.
 Μαρκιανός Φιλο... Χ. (Ι, 228).
 Μάρκος 108. 194. 435, 16.
 Μάρκος Λευκίου Β. 225.
 Μάρκος Μυστικοῦ Γ. 435, 7.
 Μάσας Μάεως Β. 322.
 Μάσθιον(?) γυνή Ῥοδοκλέους Β. 383.
 Μάσταρος Β. 208. 222.
 Μασταροῦς Φιλωνίδου Β. 323.
 Μάστας Ἰαμβλόχου Β. 470.
 Μαστοῦς Β. 242.
 Μαστοῦς Ἀδατος Β. 248.
 Μᾶτρὶς Εὐμήλου Γ. 432 Β. ΙΙ, 10.
 Μᾶτρὶς Στρατονίκου Γ. 432 Α. ΙΙ, 9.
 Μ[α]τ[ροδώ]ρα? Χ. 467.
 [Μα]τρόδω[ρος] Χ. 158.
 Μεγάνωρ Δημητρίου Γ. 432 Α. ΙΙ, 51.
 Μέγης Μηνᾶ Β. 421, 16.
 [Με]ιδίας Διονυσίου Γ. 432 Β. Ι, 9.
 Μέμωνων 71. 426.
 Μένανδρος Χ. 100. — Β. 205, 3, 4.
 Μένανδρος Ἡρακλείτο(υ) Γ. 432 Α. ΙΙ, 45. Β. ΙΙ, 49.
 Μένανδρος Μενάν[δρου] Γ. 432 Β. ΙΙ, 48.
 Μενεκλῆς 238. 432 Α. ΙΙ, 52.
 Μενεκράτης [Μειδίου?] Γ. 432 Β. ΙΙ, 15.

Μενέμαχος Β. 370.
 Μενεσθεύς 71.
 Μενέστρατος 353. 434.
 Μένιππος [Βά]ττα? Γ. 432 Β. II, 16.
 [Μέ]νων? Β. 357.
 Μένων Ἀντιφάνου Β. 205, 1, 9.
 Μένων Π. . . . Β. 205, 3, 8.
 Μέστρις Χ. (I, 228).
 Μήθακος [Τρύ]φ[ωνος] Β. 207.
 Μηνᾶς 214. 278. 421, 16.
 Μήνιος Β. 382.
 Μήνιος Ἀθηνίου Β. 214.
 Μηνόφιλος Δημοστ(ρ)άτου Β. 324.
 Μηνόφιλος Ἴππωνος Γ. 432 Β. II, 43.
 Μηριόνης Β. 364.
 Μήτα[γος] Ο. 26.
 Μητρὶς Ἠγήτορος Β. 325.
 Μητρόβιος Βουλίου Β. 326.
 Μητρόδωρος 86. 105. 135. 141. 221. (I, 114 a).
 Μητροφίλα γυνὴ Λευκίου Β. 225.
 Μητροφίλα γυνὴ Φαρνάκου Β. 213.
 Μητ. . . . 205, 3, 8.
 Μικαλίων Μικαλίων[ος] Β. 327.
 Μίκη Κόκκου γυνὴ Ἡρακλεῶτις 444.
 Μικλαίνη γυνὴ Βασι(λ)είδου Β. 253.
 Μοιραγένης Β. 292.
 Μοίριμος Συνίστορος Β. 260.
 Μοίριππος Βαχχίου Β. 216.
 Μοιρόδωρος 436 b. 440.
 Μοκάπορος Β. 241.
 Μοκκάπορις Δορίζο[υ?] Β. 254.
 Μόκκος s. Μοκκοῦς Β. 375.
 Μοκκοῦς Βασι(λ)είδου Β. 253.
 Μολπαγόρης Ο. 36.
 Μόλπας Β. 328.
 Μόνιμος Β. 472.
 Μονόχορδος Β. 209.
 Μοσχίων 205, 2, 3. 311. 432 Β. II, 47. 54.
 [Μοσ]χίων Διονυσίου Β. 205, 1, 7.
 Μοῦσα γυνὴ Τιμοκράτους Β. 384.
 Μο. . . . 436 a.
 Μυρεῖνος 351. 379. 421, 15. 433. 435, 11.
 Μυρεῖνος β' Β. 421, 13.
 Μυρίσκος 434.
 Μύρμηξ Β. 216.
 Μύρον γυνὴ Δημητρίου Β. 226.
 Μύρτιν γυνὴ Ποσιδωνίου Β. 255.
 [Μύρ]ων Οὐά[ρα] Τα. 449.
 Μυστίας Δημώνακτ[ος] Β. 432 Α. II, 27.
 Μυστικός Γ. 435, 8.
 Μ. . . . Ἀντιγ[ένους] Β. 398.

Νάνα Νικομάχου γυνὴ Β. 227.
 Νάνα Τιβείου(υ) γυνὴ Β. 261.

[Νά]νων Χ. 80 Β, 8.
 Ναύκλαρος ν. Γ. Κάιος.
 [Νέα]ρχος Χ. 131.
 [Ν]εικασώ Χ. 465.
 Νεικίας Β. 289. — Νικίας 205, 2, 14. 432 Α. II, 47.
 445.
 Νεικοξενία θυγ. Ἰαμβλόχου Β. 470.
 Νεικόστρατος Β. 207.
 Νει[χ. . . .] Χ. (I, 228).
 Νεμέριος 112.
 Νεοκλῆς 350. 433. 434. 435, 15 et fr. i. 436 a. 442.
 Νεοκλῆς Ἀτακούα Γ. 435, 11.
 Νεομήνιος Χ. 103.
 Νε[ο]μήνι[ο]ς Μόλπατος Β. 328.
 Νεόπολις Χ. 131.
 Νευμήνιος Φιλιστίου Χ. 80 Β, 18.
 Νικαγόρας 64.
 Νικαγόρας Θεοδώρου Γ. 432 Α. II, 28.
 Νίκανδρος Β. 303.
 [Νίκαν]δρος [Διον]υσίου Χ. 116.
 Νικάνωρ 80 bis.
 Νικασίτιμος 80 Α, 19. 89.
 Νικασίτιμος Νικα[σιτίμου] Χ. 80 Α, 15.
 Νικασώ Δάμωνος γυνὴ Β. 385.
 Νικήρατος Ο. 27.
 Νικιάδης Γ. 432 Β. II, 39.
 Νικιάδης Νικιάδου Γ. 432 Β. II, 45.
 Νικόβουλος Καλλιστράτου Γ. 432 Α. II, 36.
 Νικόδρομος Διονυσίου Ο. 459.
 Νικοκλῆς Ἐκατεωνύμου Ο. (I, 114 a).
 Νικόμαχος Β. 227.
 Νικόμαχος Νικίου Γ. 432 Α. II, 47.
 Νικόστρατος Ἀναξικράτου Γ. 432 Α. I, 7.
 Νικόστρατος Κρατίνου Γ. 432 Β. I, 42.
 Νίκων Θεοτέλου Γ. 432 Α. I, 17.
 Νίχεκος Γ. 436 b.
 Νιωκλῆς Β. 257.
 Νοήμων Γ. 432 Α. I, 28.
 Νουμήνιος 220. 432. Α. I, 6. 49. 433.
 [Νουμ.]ήνιος Ἄττα Γ. 433.
 Νουμήνιος Νικίου Β. 205, 2, 14.
 Νουμήνιος Νουμηνίου Γ. 432 Α. I, 57.
 Νυμφαγόρας 434, 7. 438. 440.
 Νυμφόδωρος Εὐτίμου Γ. 432 Α. I, 19.
 Ν. . . στε. . . Β. 204.

Ξαιορσάζης Καμορσάζου Β. 249.
 Ξάνθος 80 Α, 17. 90. 92.
 Ξάνθος Θεοκύδεος Χ. 80 Α, 8. 18.
 Ξάνθος Λαγορείνου Χ. 110.

Οἰκο. . . Γ. 434.
 Οἰνάνθη Γλαυκίου Χ. 136.
 Οἰνάνθη Διομήδου Β. 386.

Οἱ . . . . ἐ[ν]ου Θ. 468.
 Σέξστος Ὀκτάουιος Φρόντων 93.
 Ὀλγασυς Σαγάριος Β. 329.
 Ὀλυμπιάς Ἡροφῶντος Β. 387.
 Ὀλυμπιό[δωρος] Β. 205, 3, 7.
 [Ὀμψ]άλακος 191. Ὀμψά[λακος] Θ. 468.
 Ὀμ. . μωρος 421, 9 (cf. add.).
 Ὀνασικλῆς Χ. 130.
 Ὀνήσιμος Καλλισθένου Β. 425.
 Ὀπλων Β. 213.
 Ὀρθαγόρας Γ. 432 Β. II, 37.
 Ὀρθαγόρας Νικιάδο[υ] Γ. 432 Β. II, 39.
 Ὀρχαμος Γ. 432 Α. I, 33.
 Ὀρχαμος Εὐάνθου[ς] Γ. 432 Β. II, 40.
 Ὀσιος Β. 236.
 [Οὐαλέ]ριος? 144. — [Οὐα]λλέριος 435, 13.
 Οὐαλέριος Γερμανὸς Χ. 81, 51.
 Οὐαλέριος Μάξιμος 81, [5]. 11.
 Οὐαλέρις Νεικοστρ[ά]του Β. 207.
 Οὐά[ρας?] Τα. 449.
 Οὐαχώζακος Ο. 15.
 Οὐεργίλιος Αἰφνίδιος Β. 330.
 Οὐργίας 366.

Παγουρίων 432 Β. I, 52. II, 24 (?).
 Παγουρίων Γοργίου Γ. 432 Α. I, 51.
 Παιρισαλοῦς Ταρούλου Β. 331.
 Πάμφιλος Παμφίλου Β. 332.
 Πανίερ[ος Κο]σοῦ? Β. 232.
 [Πάνν]υχος Γ. 441.
 Παντακλῆς Ἰκεσί[ο]υ Ο. (I, 114 a).
 Παντακλῆς Κηφισοῦ Γ. 432 Α. I, 40. II, 35.
 Π[αν]ταλέων Γ. 434, 4.
 [Παντ]αλέων Χρηστίων[ος] Γ. 436 b.
 [Πά]νφιλος Διομ[ή]δου Β. 258.
 Πάπας 207. 228. 284. 380. 435. 436 a.
 Πάπας Δημητρίου Β. 209.
 Παπίας 20. 315. 435 i. 436 b. 440. 461. 468.
 Παπίας Ἀχιλλέος Ο. 15.
 [Πα]πίας Διονυσοδώρου Γ. 432 Β. I, 37.
 Πάππος 436 a. 438. 468.
 Πάππος [Αρ]δαράκου Β. 211.
 Πάππο[ς . . . .]του Θ. 468.
 Παπύλος Δημητρίου Γ. 432 Β. I, 20. II, 4.
 Πάραλος Ἀκουσίλεω Β. 205, 2, 9.
 Παράμονος Εὐβούλου Γ. 432 Α. II, 23. Β. I, 61. II, 20.
 [Π]αρησία θυγ. Δημητρίου Β. 226.
 Παρ[θ]ένα Ἐπικράτεος γυνά Χ. 137.
 Παρθένα θυγ. Φαρνάκου Β. 213.
 [Πα]ρθένιος Ἀριστογέν[εος] Χ. 80 Α, 13.
 Παρμένων 109. 205, 1, 10.
 [Πασι]άδας Χ. 80 Β, 9.
 Πασιάδας Ἀρτεμιδ[ώρου] Χ. 87.
 Πασιχάρης Ἀδόο[υ] Χ. 80 Β, 10.

Πασίων 80 Α, 12. 106. 259.
 Πασίων Ἀριστοκλέους Γ. 432 Α. I, 50.
 Πασίων Διοφάντου Γ. 432 Α. I, 14. II, 12.
 Πασίων β' Β. 210.
 Πασίων Σκύθα Γ. 432 Α. I, 8.
 Πάταικος Γ. 432 Α. I, 41.
 Πατάσιος Β. 234.
 [Π]άτει[ρος? Θε]οφίλου Θ. 468.
 Πατροφίλη Ταπερεσαίο(υ) Β. 388.
 Πάτρων Γ. 432 Β. II, 23.
 Πα. νήιος Μητά[γου] Ο. 26.
 Πα . . . . 73. 133.
 Πέλανος Ἡροφάνεος Χ. 111.
 [Π]ερδίκκας Δίνδου Γ. 432 Β. I, 23.
 Πία v. Διονυσία.
 Πίστος Β. 236.
 Πίτιος Νικασι[τίμου] Χ. 80 Α, 19.
 Πι . . . . 210.
 Πλοῦσις Β. 205, 2, 8.
 Ποθῆν[ος] Γ. 436 b.
 [Π]οθίσκος Γ. 436 a.
 Πόθος 210. 240. 434 ter. 435 bis. 436 a bis. 441.
 468. 473.
 Πόθος Ἀτινᾶ Γ. 435, 14.
 [Πό]θος Διοφάντο[υ] Γ. 435, 18.
 Πόθος Ἑρμῆ Γ. 438.
 [Πό]θος Νεοκλέ[ους] Γ. 434, 3.
 Πόθος Πό[θου?] Γ. 435, 9.
 Πόθος Σκιλούρου Β. 333.
 [Π]όθος Φαρνάκου Γ. 436 b.
 [Πό]θος Ψυχαρίω[νος] Θ. 468.
 Πολεμοκράτης Β. 421, 12.
 Πολ(ε)μοκράτης Καλοῦνος Ἑρμωνασείτου 334.
 Πολύβιος Πόθω Β. 240.
 Πολύδοξος Χ. 402.
 Πολυκράτης Χ. 72. — artifex 82.
 Πολύκριτος 205, 2, 2. 10.
 Πολύξενος Ο. 33.
 Πολυσθένης Ἀπολλωνίου Β. 238.
 Ποντ[ικός?] Χ. 182.
 Ποντικός Νεμερίου Ἡρακλεώτης 112.
 [Π]οσειδεών[ιος] Εὐδήμο(υ) Β. 335.
 Ποσειδώνιος Ο. 30. (I, 414 a bis). — Ποσιδώνιος Β.
 255.
 Ποσ[ε]ιδώνιος Πολυξένο[υ] Ο. 33.
 Ποσίδεος Γ. 432 Α. II, 15. — Θ. 468.
 Ποσίδεος Ἑλλανίδου Γ. 432 Α. II, 32. Β. II, 36.
 Πόσις Χ. 84.
 Ποτα . . . Γ. 436 b.
 Ποτηγός 435 bis.
 Ποτηγοῦς Ἀπαντε . . . Θ. 468.
 Πουρθάκης Μανιάγου Ο. 15.
 Πρεμιανός v. Ἀτέλιος.
 Πρεῖσκος Φ . . . Τυ. 453.

Πρόκλος Μέμνονος Ἡρακλεώτης 71. A 88
 [Πρ]ομαθίδας X. 80 A, 9.
 Προμαθίων 80 B, 7. 99. 135. 205, 2, 12. 19.
 Προμαθίων Διο[νυσίου?] X. 80 B, 9.
 Προμαθίων Θόαντος Γ. 432 A. I, 37. B. I, 55.
 [Π]ρομαθίων Χρυσίππου Γ. 432 A. I, 35.
 Πρόμηθος 205, 2, 18. 432 B. II, 5.
 Πρόνους X. 64.
 Πρύτανις X. 80 A, 3.
 Πρωταγόρας B. 205, 2, 15.
 Πρώτη θυγ. Ἀλεξάνδρου B. 266.
 Πρω[τ]ογέν[ης] O. (I, 114 a).
 Πρωτογένης Ἑρμη(τ)ος B. 217.
 Πτο[λεμαῖος] O. 43.
 Πτολεμαῖος Ἀπολλωνίου B. 234.
 Πυθάρητος Ἰόλεω Κολοφώνιος 401.
 Πυθόδοτος X. 72.
 Πυθόδ[ωρος?] X. 140.
 Πύρρος Γ. 432 A. I, 15.

[Ρ]αδάμειστος Δά[δα] Θ. 468.
 Ῥινίας X. 80 A, 11 bis.
 Ῥοδοκλῆς B. 383.
 Ῥόδων B. 245.
 Ῥόδων Χρηστίωνος B. 336.
 Ῥοῦφος β' Θ. 468.
 Ῥώμη γυνή Σαπτί(ω)νος B. 389.
 Ρ...φλίας Νεοκ[λέους] Γ. 435, 15.

Σάγαρις B. 329.
 Σαδάλας 252. 378.
 Σαδάλας Σαδάλου B. 337.
 [Σ]αιρίφανος (?) Ἀργόδα B. 338.
 Σάλλιος (?) Ἀντιφῶντος O. 19.
 Σαμβατίων Ἀγαθοῦ Γ. 436 b.
 [Σ]αμβατίω[ν...ο]υ Γ. 435, 15.
 Σαμβίων O. 15.
 Σαμ... B. 206.
 Σάσας B. 283.
 Σασῶν Γ. 432 B. I, 3.
 Σατορνείλος β' Γ. 436 b.
 Σαπτίων B. 389.
 Σάτυρος 10 c (?). 205, 1, 6. 432 B. I, 6.
 Σάτυρος Εὐπόλιος Γ. 432 A. I, 22. II, 18.
 Σεβηρᾶς Λίλλωνος ὁ καὶ [Δ]ι[α]λ[ί]ς X. 114.
 Σείλιος Τυ. 3.
 Σείμων B. 405. — Σίμων Γ. 432 B. I, 14.
 Σέλευκος 431. 435 bis.
 Σέξστος v. Ὀκτάουιος.
 Σεύθης 32.
 Ση... 442.
 Σίμαιος Δαματρίου X. 113.
 Σιρίας X. 83.
 Σίνδοκος Γ. 432 A. II, 29. 40. B. I, 56.

Σίνδος Γ. 432 B. I, 13. 18. 39. II, 9.
 Σίνδος Δημητρίου Γ. 432 A. I, 5.
 Σίνδος Ἐπικράτου Γ. 432 B. II, 29.
 Σίνδος Ὑλαίου Γ. 432 B. II, 46.
 Σισουλὶς Νικίου Γ. 445.
 Σκίλουρος B. 333.
 Σκύθας 80 A, 9. 10. 432 A. I, 3. 10. B. I, 24. II, 51.
 Σκύθας Ἀριστοδήμο[υ] Γ. 432 A. II, 13.
 Σκύθας Ἀ[ρ]ιστο[κλέους] Γ. 432 B. II, 17.
 Σκύθας Θεοδώρου Γ. 432 A. II, 22.
 Σκω... Γ. 435, 20.
 Σναρόβαις Ἑρωτος 339.
 Σοῦσος Τυ. 454.
 Σπαρτοκίων Σωστράτο[υ] Γ. 432 A. II, 53. B. II, 58.
 Σπ[ό]κος (s. Σπ[ά]κος?) O. 17.
 Σ(τ)άφυλος Γλαύκου B. 340.
 Στάφυλος Ἡροδώρου O. (I, 114 a).
 Σ[τ]α... Γ. 433.
 Στράτιος Μοσχίων[ος] Γ. 432 B. II, 47.
 Στράτιος Προμαθίωνος B. 205, 2, 12.
 Στρατονίκη θυγ. Φιλεταίρου B. 218.
 Στρατόνεικος 268. -νικος 356. 432 A. I, 38. 42. 43.
 II, 9. B. II, 51. 58. 62. II, 7.
 Στρατόνεικος Ἀπολλωνίου B. 265.
 Στρατόνικος Γοργίου Γ. 432 A. I, 53. II, 49.
 Στρατόνικος Ἡλίου B. 341.
 Στ[ρα]τόνεικος Τόκωνος B. 210.
 Στράτων Ορ...μώρου B. 421, 8.
 Στράτων Χοδίου Δάδα B. 474.
 Στρατῶναξ Θ. 400.
 Σύμμ[αχος...] Γ. 436 a.
 Συνίστωρ B. 260.
 Συρίων Συρίωνος X. 115.
 Σωκράτης Σωκράτου Γ. 432 A. I, 36.
 Σώπολις Συρίωνος X. 115.
 Σώρακος β' B. 342.
 Σωσίβιος B. 205, 2, 6.
 Σωσίπατρος B. 421, 7.
 Σωσίπατρος Ἡρακλείδου Γ. 432 A. I, 48.
 Σωσίπατρος Θεοδώρου Γ. 432 B. I, 38.
 Σωσίπατρος Ἰασιμάχ[ου] Γ. 432 B. II, 44.
 [Σῶ]σις Ἐκαταίου Γ. 432 B. I, 8.
 Σῶσις Μοσχίωνος Γ. 432 B. II, 54.
 Σώστ[ρατος] O. 21.
 [Σῶ]στρατος Ἀναξικράτου Γ. 432 B. I, 32.

Τάντα[λος?] X. 183.
 Ταπερεσαῖος B. 388.
 Τάρουλος B. 331.
 Ταπτίων B. 205, 2, 5.
 Τάτυς Ἀπτεω B. 227.
 Τειμοκράτης Θεοφιλίσκου B. 475.
 Τελ[α]μ[ών?] X. 70.
 Τελαμῶν Αἰσχίνα X. 80 B, 20.

Τελεσίαις Θεοφίλο(υ) Β. 343.
 [Τι]βέριος 'Ιούλιος Θαύμ[αστος] Β. 202.
 Τίβειος Β. 261.
 Τίβης Τιβείο(υ) Β. 261.
 Τιμαγόρας Νικαγόρα 'Ρόδιος 64.
 Τιμέας 205, 3, 12. 432 Β. Ι, 2.
 Τιμέας Θεοξένου Γ. 432 Α. Ι, 27.
 Τιμέας Νοήμονος Γ. 432 Α. Ι, 28.
 Τιμέας Τιμέου Γ. 432 Β. ΙΙ, 12.
 Τιμόθεος 'Ερωτος Β. 344.
 Τειμόθεος Πάπου Β. 207.
 Τιμοκράτης Β. 384.—Τειμοκρ[άτης] Θ. 468.
 Τιμοξένα 'Απολλ[ω]νίου γυνά Χ. 138.
 Τιμοσθένης Γ. 432 Β. ΙΙ, 22.
 Τιράνης Β. 233.
 Τιράνης Γότο(υ) Β. 345.
 Τίτος v. Φλάουιος.
 Τόκων 210. 444.
 [Τρ]εβωνιαν[ός] Χ. 151.
 Τρόφιμος Β. 360.
 Τρύφων 207. 210. 283. 447.
 Τρύφ[ων.....]ου Θ. 468.
 Τρυφωνίς γυνή Φιλεταίρου Β. 218.
 Τ. εις 'Ακάσα Γ. 435, 13.

 'Υγιαίνων 'Υγιαίνοντος Β. 346.
 'Υλαῖος Γ. 432 Β. ΙΙ, 46.
 'Υλαῖος Σίνδου Γ. 432 Β. Ι, 39. ΙΙ, 9.
 'Υλαῖος 'Υλαίου Γ. 432 Β. ΙΙ, 52.
 'Υμνος Σκύθα Χ. 80 Α, 9.
 'Υψίγονος Φαρνάκου Β. 213.
 'Υψικλῆς Γ. 432 Α. ΙΙ, 8.
 'Υψικλῆς 'Υψικλέους Γ. 432 Α. ΙΙ, 4. Β. Ι, 21. ΙΙ, 3.
 'Υψικλῆς Φιλίσκου Γ. 432 Α. ΙΙ, 25. Β. ΙΙ, 28.
 'Υψικράτης Λαμάχου Β. 347.
 [Υ]ψ... [Δ]ελφ... Χ. 143.

 Φαναγόρης Β. 418.
 Φάννας Γλαυκίου Β. 348.
 Φάννης Β. 307.
 Φ[άν]νης 'Αρ[ί]στωνος Β. 276.
 Φάννης Φαννέους Β. 262.
 Φαρνάκης 197. 395. 436 b.
 Φαρνάκης 'Αθηνοδώρου Β. 349.
 Φαρνάκης 'Ερμη(τ)ος Β. 217.
 Φαρνάκης 'Ερωτος Γ. 434, 6.
 Φαρνάκης Μυρε(ί)νου Β. 351.
 Φαρνάκης Νεοκλέους Β. 350.
 Φαρνάκης 'Οπλωνος Β. 213.
 Φαρνάκης Φαρνάκου 'Αμαστριανός 70.—Β. 213.
 352.
 Φαρνακίων 435 i. 436 a quater. 439. 443 (?).
 Φαρνακίων Θ.... Γ. 436 a, 14.
 Φαρνακίων Παπίου Θ. 468.

Φαρνακίων [Πό]θου Νεοκλέ[ους] Γ. 434, 2.
 [Φαρνακ?]ίων Συμμ[άχου] Γ. 436 a, 5.
 [Φα]ρνακίων Χ.... Γ. 435, 4.
 Φάρνης Μενεστράτου Β. 353.
 Φίδας Β. 211.
 Φιλέας Εὐφρονος Γ. 432 Β. ΙΙ, 53.
 Φιλέταιρος Β. 218.
 Φιλῖνος Γ. 432 Β. Ι, 57.
 Φιλῖνος Εὐκρατίδου Γ. 432 Α. ΙΙ, 43.
 Φιλῖνος 'Ηροδώρου Γ. 432 Α. Ι, 54.
 Φιλῖνος Φιλίνου Γ. 432 Α. Ι, 31. Β. Ι, 60.
 Φιλίσκος 432 Α. ΙΙ, 25. Β. Ι, 49. ΙΙ, 28. 30.
 Φιλίσκος 'Ηροδώρου Ο. (Ι, 114 a).
 Φιλίσκος Φιλίσκου Γ. 432 Α. ΙΙ, 33. Β. Ι, 53.
 Φιλίστιος Χ. 80 Β, 18.
 Φίλ[ισ]τος Β. 212.
 Φιλόμηλος Β. 237.
 Φιλόμουσος Β. 308.
 Φιλόξ[ε]νος Β. 212.
 Φιλόξενος Στρατώνακτος Θ. 400.
 Φιλοπάτρα γυνή 'Αλκίμου Β. 231.
 Φιλοῦσα γυνή 'Ικεσίου Β. 390.
 Φιλο... Χ. (Ι, 228).
 Φίλτης Ο. 460.
 Φίλων Β. 309.
 Φιλωνίδης Β. 323.
 Φιλωνίδης Καλλα[ίσχρου] Ο. (Ι, 114 a).
 Φιλώτας 211. 263.
 Φιλώτας Μύρμηκος Β. 216.
 Φλ(άουιος) 'Ιουλιανός Καλλιστράτου Τυ. 3.
 Τ. Φλάουιος 95. 96. 97.
 Τ. Φλάουιος 'Αρίστων Χ. 70. 81, 51.
 Φλέγων v. Καίσιος.
 Φορμίων 98. 281.
 [Φορ]μίων 'Αρδάρου Θ. 468.
 Φορμίων 'Ηριος Χ. 88.
 Φρό[νιμος?] Γ. 434, 6.
 Φρόντων v. 'Οκτάουιος.
 Φυλακίων Φυλακίωνος Β. 354.

Χαλκιδεὺς Πολυκρίτου Β. 205, 2, 10.
 Χανίκα γυνή Κολιδίωνος Β. 223.
 Χαρικλῆς Γ. 432 Β. Ι, 54.
 Χαρίξενος 'Απφου Β. 355.
 Χαρίσιος Β. 205, 3, 11.
 Χαρίτων Β. 210.—Θ. 468.
 Χάρων Σασώντος Γ. 432 Β. Ι, 3.
 Χόδιος (s. Χοδίας?) Β. 474.
 Χοζανία Β. 264.
 Χόλ[χος] Γ. 436 b.
 Χοραγοῦς Μυρίσκου Γ. 434.
 Χοσσοῦς Γ. 435, 12.
 Χρήστη θυγ. 'Αλεξάνδρου Β. 391.
 Χρήστη θυγ. Δημητρίου Β. 226.

Χρήστη θυγ. Μονίμου B. 472.
 Χρήστη θυγ. Χοζανίας B. 264.
 Χρηστίων 336. 430. 434. 436 b. 438. 475.
 Χρηστίων Ἀπολλωνίου B. 477.
 Χρηστίων Κορινθίου Γ. 434.
 Χρηστίων τῶν Στρατονίκου B. 356.
 Χρῆστος B. 392. — X. 466.
 Χρηστοῦς Γ. 436 a.
 Χρύσα θυγ. Χρήστου B. 392.
 Χρυσάλισκος B. 421, 10.
 Χρύσης B. 244.
 Χρυσίον γυνή Αρτέμωνος B. 265.
 Χρυσίον γυνή Γάστειος B. 393.
 Χρυσίον γυνή Διονυσίου B. 394.
 Χρυσίον γυνή Πόθου B. 473.
 Χρυσίον γυνή Φαρνάκου B. 395.
 Χρύσιππος Γ. 432 A. I, 35.
 Χρύσιππος β' Θ. 468.
 Χρυσόγο[νος] Γ. 434.
 Χωνδίακος Ἀσκλη[πᾶ] Θ. 468.

Ψυχάριον θυγ. [Πα]νφίλου B. 258.
 Ψυχάριων 295. 435. 436 a. b. 468 bis.
 Ψυχάριω[ν] Ἀ[πολλωνίου] Θ. 468.
 Ψυχὴ γυνή Ἀλεξάνδρου B. 266.
 Ψυχὴ γυνή Ἀριστοδήμου B. 267.

...ακος 440.
 ...ακος Βαίου B. 206.
 [...ανδ]ρος... ρίδα X. 117.
 ...ανόκας Ἄττα Γ. 438.
 ...ας Γ. 435.
 ...ας [Α]ρχεστράτου Γ. 432 B. I, 27.
 ...ας Ποτηγοῦ Γ. 435.
 [...ά]της 212.
 ...δης Ἴπποκράτου Γ. 432 B. I, 22.
 ...δίκαι Ξά[νθου] X. 92.
 ...έας Μοσχίωνος B. 205, 2, 3.
 ...είτας Τελ(α)μ[ῶνος] 70.
 ...έ[ν]ης Θ. 468.
 [...έ]ων... 436 b.
 ...ης Ἡλίου Γ. 435.
 ...θαῖος X. 98.
 ...θάρρα γυνή ...ωνος X. 82.
 ...ιος 141. 205, 1, 1.
 ...ιος Ποντ[ικοῦ] 182.
 ...ίων Ποτηγοῦ Γ. 435.

...κις Ση... Γ. 442.
 [...κρ]άτης Η... Ο. 30.
 [...κ]ράτης Τα. 449.
 ...μαχος Σατύρου B. 205, 1, 6.
 ...νης... οδικο(υ) B. 358.
 ...νιος Ἀντιφάνους B. 205, 1, 5.
 ...νος Ἀρίστωνος X. 65.
 ...νος Καλλιμάχου B. 205, 2, 4.
 ...όδικος B. 358.
 [...όδ]ωρος Γ. 434.
 [...όδ]ωρος Ἀγήμονος X. 80 B, 23.
 ...όδωρος Σ... Γ. 436 a.
 ...οκράτης Ταττίωνος B. 205, 2, 5.
 ...ος β' Γ. 436 b.
 ...ος Βε... X. 152.
 ...ος Διο[γ]ένους X. 95.
 ...ος Διο[νυσίου] Ο. 40.
 ...ος Μο... 436 a.
 ...ος Πόθου 435.
 ...ος Φαρνακίωνος 436 a.
 ...ουδης Ἀρμάδο(υ) B. 215.
 ...πατρος X. 96.
 ...ρίδας X. 117.
 ...ρος Ἀστείο[υ] B. 205, 2, 1.
 ...ρος X... Γ. 442.
 [...σ]ικλῆς X. 139.
 ...σκος, Γ. 435.
 ...στη γυνή Ἀνοπτέους B. 478.
 ...στρατος B. 471.
 ...ς Ἀσπούργου Γ. 435.
 ...ς Κρατίνου Τυ. 1.
 ...ς Πάππου Γ. 436 a.
 ...ς Σωστ[ράτου] Ο. 21.
 ...της (s. -τος) Θ. 468.
 ...υς Φαρν[ακίωνος] Γ. 435 i.
 [...χαρ]ίων Στρατονείκου B. 268.
 ...χο...ος Θεων[ύμ]ου? Θ. 468.
 ...ων Γ. 434 bis.
 [...ω]ν Εὐρη[σιβίου] Ο. 20.
 ...ων Ἡρώιδα X. 82.
 [...ω]ν Νεο[κλέους] Γ. 442.
 ...ων Πασίωνος X. 80 A, 12.
 [...ω]ν Σελεύκου Γ. 435.
 [...ώ]νδας X. 80 A, 11.
 ...ωρος Βάγου Γ. 436 a.
 ...ως θυ[γάτηρ?] Ἑρωτος B. 397.

b) Nomina latina.

Aelia Saturnina O. 34.
 Aelius Cl(audius?) 123.
 Aelius Iulius mil. 119.
 Aelius Saturninus O. 34.

Arrius Alcibiades 81, 35. 37. 43.
 Atilius Primianus 81, 42.
 Aurelia Q[y]rnia O. 35.
 Aurel(ius) Vale(n)s mil. 119.

Aurel(ius) Vi(a)tor 122.
 Aur(elius) Victor mil. 120.
 T. Aur(elius) T. f. Secundus 94.
 Bessa v. Valeria.
 Bradua consul 94.
 [Car]vilius [L]ongu[s] 186.
 Irene O. 34.
 [Iu]cundus (fort. [Se]cundus) 125.
 Iulius v. Aelius.
 [L.] Iulius Valens mil. 121.
 Longus v. Carvilius.
 Marcia v. Valeria.
 Ma[r]cus Ty. 4.

Maternus consul 94.
 [Octa]vius? 186.
 Saturnina v. Aelia.
 Saturninus v. Aelius.
 Secundus v. Aurelius.
 Fl. Sergianus Sosibius trib. mil. 94.
 Valens v. Aurelius et Iulius.
 Valeria Bessa 120.
 Valeria Marcia 120.
 Valerius 129.
 Vi[a]tor v. Aurelius.
 Victor v. Aurelius.

V. GRAMMATICA ET ORTHOGRAPHICA.

1. Vocales.

Vocales additae vel omissae:

Nomin. γυνή 216. 243. 245 (ibid. γυνή). 251. 379.
 383. 384. 396. 478. — Μᾶι 262 (ibid. γυνή). —
 Μακαρίαι 379. — Χρήστη 264. — ...στη 478.
Gen. Νικίεω 256.
Acc. συγγενῇ 280.
Voc. Ἀριαράθῃ 237. — Ἡρακλείδῃ 243. — Μάῃ
 319.
 — υἱέ 216 (ibid. υἱέ). 271. 323. — υἱός 339.
 — [Ἡ]ρακλεῖα 206. — Ἡρακλειῶτις 399. — υἱός
 223.
 — ἱ[ρ]έα 421, s.
 — ἀεναές 136. — ἔσπλους 70. 72.
 — Ἡδέα 241. — υῶς 255. 261. 345. — υῶι 33. —
 υῶ 216. 248. 306. 341. — υῶί 240.
 — ποείσθαι 67. — ἐποάσαντο et ποάσασθαι 71.
 — υγεία 15. 21. 24.
 — ἔατοῦ 69. 280.

A pro H scriptum in formis doricis: ἄθος 72. —
 ἀναγραφᾶμεν 70. 72. — εὐμεναθεῖσαι 71. —
 καθᾶκον 70. 71. — [κε]κοσμημένο[ν] 70. —
 ἐποι[άσατο] 68, 21. — ποιασάμενος 68, 24. —
 ἐποάσαντο et ποάσασθαι 71.

AI pro E scriptum: υἱαί 333. — χέραι (= χαῖρε)
 295. — χαίρεται 228. 248.

AI pro H: αἶ (= ἦ) 342 bis. — λόνχαι 25.

E pro A: φιέλη 15. — διεσειτῶν 209. — θιέσου 317.

E pro AI: ἐνέσιεν (= αἰνέσειεν) 108. — ἔων(ίων)
 464. — κέ (= καί) 135. 222. 464 bis. — χῆραι
 295. — χῆρε 339. 374.

E pro EI: ἐρίνη (= εἰρήνη) 404. — Μυρένου 351.

E pro I: θεασεῖται 433.

EI pro E: χαῖρει 315. — χαίρειτε 259.

EI pro H: Κορνείλιος 250 bis.

EI pro I: εἰδίω 425. — Εἵμερε 288. — μελανδεῖναι
 136. — ὠδεῖνων 110. — [Ἐπαφρο]δεῖτου 441. —
 παροδεῖτα 317. — συνοδεῖται 210. 211. — πα-
 ρακεινεῖν 81, 17. — θλειβομ[ένων] 68, 24. — Ὀλβιο-
 πολεῖται (I, 23). — ἡμεῖν 81, 25. 256. — ἀνειε-
 μένη 256. — Ἄνειν (pro Ἄνιν = Ἄνιον?) 232. —
 Ἀντωνεῖνος 71. — Ἡδόνειν (pro Ἡδόνιν = Ἡδό-
 νιον?) 242. — Σατορνεῖλος 436 b. — ἐπέι (= ἐπί)
 464. — Λαγορεῖνος 110. — Μακαρεία 380. — Μυ-
 ρεῖνος 379. 421 bis. 433. 435. — Πρεμιανός 81. —
 Πρεῖσκος 453. — χαρείσια 136. — Ἐρμωνασεῖτου
 334. — θεασεῖται 433. διασειτῶν 210. διεσειτῶν
 209. — Σειλίου 3. — Σείμων 405. — Χερσονασεῖται
 70. 71. 72. — Ἀτείλιος 81. — Κρατεῖνου 19. —
 χειλιάρχης s. χειλίρχος 81. — In vocabulis deri-
 vatis a radice νικ: 25. 207. 210. 217. 244. 265.
 268. 289. 369. 464. 467. 470. 472. (I, 23). —
 A rad. πολιτ: 68. 70. 72. 73. 81. 110. 433. —
 A rad. τιμ: 39. 72. 81. 90. 110. 207. 209. 270.
 438. 468. 476.

EO pro EY (ion.): Εὐδῆμο 335.

H pro AI: γυνηκός 197. — χίθη (= κεῖται?) 426.

H pro E: χαῖρη 327. — χάρη 373.

H pro EI: Ποθηῖνος[ος?] 436 b.

I pro EI: ἱκών 68, 39. — ἐνέσιεν (= αἰνέσειεν) 108. —
 Ἡδῖα 250. — Ἡρακλίδου 243. (ibid. Ἡρακλεί-
 δη). — Ποσιδωνίου 255. — σ[π]ιράρχα 293. —
 τῖχ[ος] 464. — χαῖριν 341. — χίθη 426.

I pro H: ἐρίνη (= εἰρήνη) 404.

O pro OY: Ἀπατορίο Θ[εο]δότο 28. — τῶ 29. —
 Καλλιγείτο 195. — Ἀρμάδο 215 bis (sed ibid.
 Ἀρμά[δ]ου). — Τιβεῖο 261. — Ἀργαῖο 287. —
 Διονυσίο 299. — Φιλομούσο 308. (aet. Rom.). —

Βουλίο 326. — Εὐδήμο 335. — Θεοφίλο 343. —
Γότο 345. — ...οδίο 358. — [Θ]υνῶ 363. —
Κο.ίδο 373. — Ταπερεσαίο 388. — Ἀπατούρο
418.

Υ pro I: ἥμισυ 135.

Ω pro O: πωλά (= πολλά) 464.

Formae non contractae:

[ἄδε]λφεός 462. — εὖνοος 72. — Νεομήνιος 103.
328. — ὀστέον 342. ὀστέα *ibid.* bis. — Ποσει-
δεών[ιο]ς 335. — χρύσεος 68, 39.
Contr. in ευ: Θεοδοσίης 418. 419. Θεοδοσιεύς
400. — Νευμήνιος 80 B, 18.

2. Consonae.

μέμ μοι 79, 52. — τῶμ μῆ 79, 32.

τόμ βωμόν 63. 419. — τὰμ πόλιν 79, 28. — τῶμ
πολιτᾶν 79, 32. 38. — τόμ πάτρη 110.

ἐγ γῆς 342, 10. — ἐὼγ καὶ 88. — ἐγδοσιν 457. —
ἐχ θαλάσσης 342, 11. — ἐχφερομυθησῶ 79, 26. —
Βαχχίου 216.

οὐθεῖς et οὐθέν 79, 11. 26. 31. — καθ' ἔτος 67.

[ἐπ]ανγέλλεται 69. — Λύνγιον 252. — συγγενέαν
283. — συνκαθο[πλ]ι[σαμένου] 68, 17. — σύνκλη-
τος 68, 29. — ἀνανκά[σθη] 68, 36. — λόγχαι 25.

σύνβιος 467. — [σ]υνπαρόν[τ...] 406. — [Πά]ν-
φιλ[ε] 258. — ξνφυτον 73. — νυνφῶνος 256.

ἐξέπενψαν et διαπε[ν]ψάμενοι 71.

Ζμάδητος 310. — ζμερδαλέον 136.

ἐκχ 342.

δᾶλλους 71. — [Οὐ]αλλερίου 435, 13.

Σέξστος 93. — κομίσσας 391.

πωλά (= πολλά) 464.

συμνάμονες 65. 66.

[Π]αρησία 226.

θαλάσσης 342, 11. — Κοσοῦς 232. 300. 381. 442
(cf. Κοσσᾶς 316).

3. Nominum formae.

Nom. sing. Ἀκκας 205, 1, 11. (gen. Ἀκκα 312).

Νάνα 227 (cf. *ibid.* Ἄννη) 261. — Θεοτίμα 216 (cf.

Ἀ[κρ]οτίμη 361). — Μητροφίλα 213. 225 (cf.
Θεοφίλη 235. 245. 375. Πατροφίλη 388). —
Χανίκα 223. — Χρύσα 392.

Ἀρτεμιδώρη 215. — Χίη 403.

Ἴπποκράτη 376.

Πυθάρητος 401.

Μοκάπορος 241 (cf. Μοκκάπορι *vocat.* 254).

Ἀγαθοῦς 421 (cf. *add.*) 436 *a* bis. — Ἀτοῦς 423. —
Ἡδοῦς 310. — Καλοῦς 421, 15. — Μαστοῦς 242. —

Χρηστοῦς 436 *a*.

Οὐαλέρις (*acc.* -ιν) 207.

Ἄνειν 232. — Ἡδόνειν 242. — Γλυκάριν 369. —
Μύρτιν 255.

Σναρόβαῖς 339. — Τάτυς 227. — Ἡδύν 252.

Gen. Αἰσχίνα 80 B, 20. — Ἀκάσα 435 bis. — Ἀκκα
312. — Ἀπελλᾶ 135. — Ἀπολλᾶ 85. — Ἀργόδα
338. — Ἀσκλᾶ 231. — Ἀτακούα 435. — Ἀτινᾶ
435. — Ἄττα 206. 433. 438. 439. — Αὐτέα 64. —
Βάβα 432 A. I, 11. — Βάστα 247. — [Βά]ττα 432
B. II, 16. — Βοῖδα 422. — Δάδα 268. 421, 17. 474. —
Δαμᾶ 298. — [Επα]φρᾶ 246. — Ἡλίττα 421, 20. —
Ἡρώδα 82. — Θάμφλ[α] 206. — Θε[ο]δᾶ 224. —
Μηνᾶ 214. 278. 421, 16. — Νικαγόρα 64. — Πάπα
284. 380. — Παπία 435 *i*. — Ρινία 80 A, 10. —
Σαδάλα 378. (cf. Σαδάλου 252. 337). — Σάσα
283. — Σιμία 83. — Σκύθα 80 A, 9. 432 A. I,
8. 10. B. I, 24. II, 51. — ...ρίδα 117.

Ἑρμῆ 438. Ἑρμη(τ)ος 217.

Φαρνάκου 197. 213. 352. Φαρνάκους 70.

Ἀκουσίλεω 205, 2, 9. — Ἄττεω 227. 294. — Ἡρα-
κλείδεω 376. — Ἰόλεω 401. — Δημαγόρεω 460. —
Μολπαγόρεω 36. — Φαναγόρεω 418. — Φίλτεω
460.

Θευδοσίης 418. [419].

Ἀταχάιω 423. — Πόθω 240.

Θάρσεος 68, 16. — πόλεος 15. 22. 79. πόλιος 68, 33.
72. — ἀκροπόλιος 70. — Εὐπόλιος 432 A. I, 22.
II, 18. — [Ν]εοπόλιος 131.

Ἥριος 88.

Ἀχιλλέος 15. — Ἀνοπτέους 477. — Ἀριέους 251. —
Μαέους 285. 319. Μάεως 322. — Φαννέους 262.
Φάννεως 307.

Εὐάνθου[ς] 432 B. II, 40.

Διογένους 95. — Ερ[μογέ]νους 208. — Διογένη 220.
241. — Θεαγένη 239. 242 bis. — Καλλιγένη 432 A. I, 52. — Μοιραγένη 292.

Δαμοκλέος 82. — Ὀνασικλέος 130. — [...σ]ικλεῖος
139.

Ἐπικράτης 137. — Πολυκράτους 72 *c*. — Τιμοκρά-
τους 384. — Ἀναξικράτου 432 A. I, 7. II, 3. B. I, 32. —
Ἀριστοκράτου 293. — Ἐπικράτου 432 A. II, 39.
B. II, 29. 31. 32. 35. — Ε[ρμ]οκράτου 368. —
Ἴπποκράτου 432 B. I, 15. 22. — Πολεμοκράτου
421, 12. — Σωκράτου 432 A. I, 36.

Θεοκύδεος 80 A, 8. 18.

Ἀν[δ]ρομῆδε[ος] 361.

Ἀχαιμένου 230. 321?
 Ἀνδρ[ο]θένου 432 B. I, 10. — Καλλισθένου 425. —
 Τιμοσθένου 432 B. II, 32.
 Θεοτέλειος 134. — Θεοτέλου 367. 432 A. I, 17.
 Ἀπολλοφάνειος 138. — Ἡροφάνεος 111. — Ἀντιφά-
 νους 205, 1, 5. — Ἀντιφάνου 205, 1, 9. — Ἡρο-
 φάνο[υ] 432 B. II, 34.
 Ἀδ(α)τος 248. — Μόλπατος 328. — Ζμάδητος 310.
 Γάστειος 343. — Γάσται 317. 443. — Δάζει 436 a.
 Καλοῦνος 334.
 Παιρισάδεος 418. [419].
Dut. Οὐρανίη 418.
Accus. ἱερέ(α)ν 207.
 μηδέν(αν) 342.
 πατέραν 207.
 στηλίδαν 33.

συνγενέαν 283 (cf. συγγενῇ 280).
 Ἡ[δ]υγ[έ]νην 208. — Ἑρμογένη 469.
Vocat. Ἀλιζᾶ 272. — Δαμᾶ 298. — Μάστα 470. —
 Σαδάλα 337. — Φάννα 347.
 Μάη 318. 472.
 Κορνέλι 250.
 Μασταροῦ 323. — Μαστοῦ 248. — Μοκκοῦ 253. —
 Παιρισαλοῦ 331.
 Ἑρμοκράτη 475. — Πολ(ε)μοκράτη 334. — Τειμο-
 κράτη 476. — Ὑψικράτη 347.
 Ἀντισθένη 234. — Πολυσθένη 238.
 Νιωκλῇ 257.
 Γάσται 290. 291. 292.
 Μοκκάπορι 254. — Ἡλι 243. 373. — Σισουλι 445.
 [Ἀπολ]λώνιε, πατήρ Βοίδα 422.
Gen. plur. τειχέων 68, 23. — [υἱ]έων 68, 35.

4. Verborum formae.

βασιλεύσας 70. — μεδέουσα (c. gen.) 418.
 κατοικῶντα 342.
 οἰκοδόμησαν 231. — οἰκοδομήθη 464.

βάλει, παρυβρίσει, σκυλεῖ (conj. aor.) 342.
 χωρήσοιτο 342.
 καταλέλαμμαι 79, 41.

5. Formae poetici sermonis.

(Tituli numeris compositi sunt hi: 38. 108. 110.
 136. 149. 218. 221. 256. 317. 330. 391. 402.
 409. 428? 459. 460).

πέτρη 256, 8.
 Ἀἰδα[ς] 256, 3.
 λοχίης Εἰλειθυ(ί)ης 136, 4. — [ἐκ γαίης] 256, 12.
 ζῶας 218, 7.
 ἐμεῦ 256, 5. — μευ 317.
 σεῖο 136, 3. — Ὀκεανοῖο 136, 10.
 πάτρη 110 bis. — τεῖη 136, 5.
 στοργᾶι 256, 5.
 Ἀἰδα 136, 19.
 ἡλικίην 256, 4. — κόρην 391. — σποδίην 391.
 στήλαν 317. — τάν 218, 6. — ἄν 218, 8.
 ἀμεμφέα 110.
 χρύσειον 136, 19.
 ζεῖνε 218, 13.
 κῶρ[αι] 136, 14.
 ῥόες 136, 10.
 τοκεῖες 110.
 τοκήων 136 bis.
 βροτοῖσιν 108. — καμάτοισιν 108. — κρυεραῖ[σ]ιν
 ἐπὶ ψαμάθοισιν 136, 6.

στέφε(σ)σιν 108. — τεκέεσσι 218, 6. — γούνας
 136, 3. — κά(ν) νεκύεσσι 317. — τοῖς δυσίν 256, 11.
 πένθεα δεξάμενος 218, 9. — δάκρυ' ἀμει[βό]μενοι
 317.
 βρομέουσι 136, 12. — περι|ειλεῦνται 136, 11.
 ἐών 317.
 προμαχεῦντα 110.
 πίες 136, 13. — ἄρπασεν 218, 7. — πόρε 149. —
 θέσαν 317, 7. — θῆκαν 317, 6.
 κατέπεφνεν 110. — ἀντιτύχοισαν 221.
 δις δ[ύ]ο = τεσσάρων 391.
 τὸν = ὄν 256, 3. — τήν = ἦν 317. — τοὺς = οὓς
 256, 7.
 ὦν μὲν — ἥς δέ = τῶν μὲν — τῆς δε 218, 10.
 καιρῶι δ' ἔνι 218, 8. — τύμβω τῷδ' ὑπο 317.
 αἰέν 218, 9.
 ἐνεκεν 218, 11.
 ἡέ 110. 136, 14.
 ὅκως 136, 9.
 ουχί 136, 12. 15.
 τίπτε 110.

VI. NOTABILIA VARIA.

- ᾶ (interj.) 136.
 ἄβαλε (c. nom. c. inf. poet.) 136.
 ἄγαλμα νέων ξυνόν (poet.) 110.
 agere sub cura alicuius 94.
 ἄγλαός 38.
 ἄγρεύσας δύσμορον ἡλικίην (poet.) 256.
 ἀεθλοφόρος (poet.) 459.
 ἄθος σεμνόν 72 (cf. σεμνότης).
 αἰρετίζειν: Ἀγχίαλος τὸ θανεῖν ζῆν καλὸν ἡρέτισεν (poet.) 256.
 ἄθρεῖν: στήλαν ἄθρησον (poet.) 317.
 ἀ[λί]βαντες καταχθόνιοι (poet.) 136.
 ἀμείβεσθαι: δάκρυ' ἀμειβόμενοι (poet.) 317. —
 ἄμ. ταῖς πρεπούσαις ἀμοιβαῖς 71.
 ἀμεμφής πᾶσι πολεΐταις (poet.) 110.
 ἀμεριμνία 81, 14.
 ἀμοιβαί v. ἀμείβεσθαι.
 ἀναγραφεῖν c. gen. (λευκολίθου στάλας) 70.
 ἀνακομισθεῖς εἰς τὴν πόλιν 68, 14.
 ἀναλό[γως ἐπαινεῖσθαι] 70.
 ἀν(α)στεναχεῖν (poet.) 218.
 ἀ[νδραγα]θία 23.
 ἀνίσσθαι: πέτρῃ κωφὸν πένθος ἀνειεμένη (poet.) 256.
 ἀντιγραφὴ αὐτοκρατορική 81, 7.
 ἀντίγραφον (ψηφίσματος) 81, 10.
 ἀντιτύχοισαν ὁμοίως (pro ὁμοίων, poet.) 221.
 ἀξίωσιν φανεράν ποιεῖν τι 81, 19.
 ἀ[πα]γώγιμος σῖτος 79, 47.
 aperta manu scribere 81, 41.
 ἀποδεικνύειν τινὰ πολέμιον τῷ δάμῳ 79, 39.
 ἀποκρίσεις θεῖαι (de imper. responsis) 71.
 ἀπόλαυσις (poet.) 110.
 ἀπονοσφίζειν (c. gen.): ἀπενόσφισε βάσκανος Ἄδης (poet.) 391.
 ἀπόρητα, τά 79, 26.
 ἀποφαίνεσθαι γνώμην 81, 27.
 ἄπρακτος 68, 34.
 ἄπταιστον τὴν πόλιν διατίθεσθαι 68, 18.
 ἀριπρεπὲς εἶδος (poet.) 136.
 ἀρπάζειν ἐκ ζωᾶς (poet.) 218.
 ἀ[ρτ]ι θανών (poet.) 316.
 ἀρχῆθεν 81, 23.
 ἀστὴρ χαλλοσύνης (poet.) 110.
 ἄρβαροι 452. — ἄρβαρος (opp. Ἑλληνι) 79, 12, 27.
 βαρὺς Ἄιδας (poet.) 256.
 βασιλεὺς βασιλέων 200, 202.
 βάσκανος Ἄιδης (poet.) 391. — β. Ἄρης (poet.) 110.
 beati Manes 120.
 bene merentes 34, 121.
 βιοστερέτις Μοῖρα (poet.) 218.
 βόες ὑποζύγιοι 406.
 βουλεύειν τὰ ἄριστα καὶ δικαιοτάτα πόλει 79, 23.
 βρομεῖν ζμερδαλέον (poet.) 136.
 βωμός 63, 419.
 γαμετή (poet.) 218.
 γένεθλον χρύσειον (poet.) 136.
 γενέτης (= πατήρ, poet.) 218, 391.
 γενναιότης περὶ τὸν δᾶμον 68, 34.
 γένος = ἐκγονοὶ 64, [66], 79, 53, 54. — ἀπὸ γένους
 πολῖται 72. — Χερσονησίτης γένος 402. — γ.
 ἀνθρώπων σύμπαν (I, 102).
 γίνεσθαι ἐπὶ τᾷς συμμαχίας 91.
 γνήσιος φίλος 425. — φιλοστοργία γνασία 71.
 γ[νω]τοί = ἀδελφοί (poet.) 391.
 γοᾶν: γεγό[η]κε (poet.) 136.
 γόοι (poet.) 256.
 γράμμα (χ)ρόνιον (poet.) 218.
 δέησιν φανεράν ποιεῖν τι 81, 24.
 δέρκεσθαι (poet.) 256.
 δεξάμενος πένθεα (poet.) 218.
 διαλύεσθαι (συνομωσίαν ἢ ὄρκον) 79, 42.
 δίκαια 81, 17.
 δις δύο = τέσσαρες (poet.) 391.
 discipulina 81, 40, 45.
 dispendium 81, 48.
 δισσοί = δύο (poet.) 256.
 δρόσος = ὕδωρ (poet.) 136.
 δύσμορος ἡλικίη (poet.) 256.
 δύστηνοι γονεῖς (poet.) 256.
 δῶρα κεχαρμένα (de liberis, poet.) 136.
 δωρεάν διδόναι ἢ δέχεσθαι ἐπὶ βλάβαι πόλεος 79, 29.
 ἐγείρεσθαι: γόοις θρῆνον ἐγειρόμενοι (poet.) 256.
 εἰκὼν 13, 68.
 εἰσαγγέλλειν 79.
 εἴ τις (poet.) 136.
 ἐκατέρωθεν 80 B.
 ἐλπίς: εἰς πλόγα καὶ σποδὶν ἐλπίδας ἐξέμεν (poet.)

exemplum epistulae 81, 42. 46. — sententiae *ib.* 41.
 ἔξοχος στέφε(σ)σι (poet.) 108.
 [ἐ]οὶ πολῖται 72.
 [ἐ]πευχά 79, 42.
 ἐπιβουλεύειν ἄδικον πρᾶγμα 79, 31.
 ἐπιδαμῆν καλῶς παρά τινι 72.
 ἐπιζήτησις περί τινος 81, 23.
 ἐπισκευά τειχέων 68, 23.
 ἐπιστέλλειν τινι τι 81, 32.
 ἐπιτειμία πολιτική 81, 15.
 ἔπος: χαίρειν δ' ἔπος α[ὕδ]ῳ (poet.) 317.
 ἐτήτυμον poet. 136.
 εὐεργέτις (Livia nuncupatur) 420.
 εὐλογίστως προσήσσεσθαι 81, 29.
 εὐμεναθεῖσαι εὐεργεσίαι 71.
 εὐποσία 18. 21.
 εὐσεβέστατοι πατέρες 71.
 εὐσεβής v. φιλόκαισαρ.
 εὐσταθία 15. 18. 23.
 [εὐτεκ]νεῖν 79, 56.
 εὐχαριστήριον 19.
 εὐχῆς χάριν 430.
 εὐχομαι ἐρρῶσθαι 81, 12.
 εὐχεσθαι φυλάσσεσθαι σεμνότητα [ἡθῶν] 81, 31.
 εὐ[ψ]υχία 68, 27.
 ἐχφερομυθεῖν τι ποτί τινά 79. 26.
 ζῶντες μνημα κατασκεύασαν 461.
 ἥλικες θιέσου (poet.) 317.
 θάλαμος (poet.) 256.
 θάρσεος ἐνέπλησε τοὺς πολε[ίτ]ας 68, 16.
 θεῖος (avunculus) 27.
 ἐκχ θεμελίων οἰκοδομεῖν 342.
 θηλύτεραι = γυναῖκες (poet.) 110.
 θλείβεσθαι σίτω 68, 24.
 θρῆνον ἐγείρεσθαι (poet.) 256. — θρήνους λείπεσθαι
 γονεῦσι (poet.) 110.
 [ια]ύειν (poet.) 136.
 ἰδιόξενοι 68, 25.
 ἴδιος = ἑαυτοῦ 283. 425.
 ἱερᾶσθαι (ιερησάμενος et sim.) 27. 40.
 ἱερατεύειν 18. 19. [70. 86?]. 92.
 ἱερῶν 342.
 ἱκετεύουσας πρεσβείαν ἐκπέμπειν 71.
 ἱμερό[εν] (poet.) 459.
 καθᾶκον ἔμμεν 70. — κ. ψαφίζεσθαι c. inf. 71.
 καθ' ἓνα 80 saepe.
 καιρός: οὐ χρονία(ν), καιρῶι δ' ἔνι (poet.) 218.
 καλλοσύνης ἀσπῆς (poet.) 110.

καρπός: μήτε γὰ μοι μήτε θά[λας]σα καρπὸν φέροι
 79, 55. — μήτε ἐγ γῆς καρπὸν λάβοι μήτε ἐχ
 θαλάσσης 342.
 κάρυγμα ποῆσθαι 67.
 καταλαμβάνεσθαι ὄρ[κω ἢ ἐ]πευχᾶ 79, 41.
 καταλύειν δαμοκρατίαν 79, 14. — κ. τύραννον 68.
 κ[α]τ[α]ρτισμ[ός] 68, 23.
 καταχθόνιοι ἀ[λί]βαντες (poet.) 136.
 κατ' ἐνύπνιον (votum) 85.
 κατέπεφνεν Ἄρης (poet.) 110.
 κέδρον, τό 63.
 κελάδημα ἀενάες (poet.) 136.
 κελάδων Κωκυτός (poet.) 136.
 κεύθω (poet.) 110.
 κεφαλά (= κεφάλαιον) 80 saepe.
 κηδεμών 81, 28.
 κήδεσθαι (poet.) 317.
 κίνδυνοι πολεμικοί 68, 26.
 κλᾶν: βαρὺς Αἰδας ἔκλασεν (poet.) 256.
 κλίνεσθαι: κεκλιμένος ὑπὸ τύμβῳ (poet.) 316.
 [κλ]υτὸν σέβας (poet.) 108.
 κομίζειν = educare (poet.) 391.
 κοῦρος (poet.) 459.
 κράζειν: στάλα δ' οἵτινές εἰσι κέκραγέ σοι (poet.) 218.
 κρυεραὶ ψάμαθοι (poet.) 136.
 οἱ κτείναντες (poet.) 221.
 κυροῦν 81, 15.
 κῶ[ραι] poet. 136.
 κωφὸν πένθος (poet.) 256.
 λευκόλιθος στάλα [66. 67]. 70. 72. 75.
 λήγειν: δύστηνοι δὲ γονεῖς... οὐ λήγουσι γόοις
 θρῆνον ἐγειρόμενοι (poet.) 256.
 λίθος (de mortua): σὺ δέ, λίθος, οὐδὲν ἀκούεις 136.
 μαθὼν γράμματος ἐκ (χ)ρονίου (poet.) 218.
 μαρτυρεῖσθαι διὰ τρόπων καλοκάγαθίαν παρά τινι 72.
 μεδέουσα 418.
 μελανδεῖναι ῥοές Ὠκεανοῖο (poet.) 136.
 μελέα χερμᾶς τέκνων (poet.) 256.
 μέλημα 408.
 μελλόγαμος κόρη (poet.) 391.
 μεταλλάσσειν = ἀποθνήσκειν 3.
 μήνυσις 81, 21.
 μητράδελφος 239.
 μηχανι(κοί) 464.
 μισθός 452.
 μνημα, τό 29. 135. 231. 461.
 μνη[μεῖον?] 14.
 μνήμης χάριν 3. 33. 118. 208. 209. 210. 211. 212.

νοεῖν = ἀκούειν (poet.) 136, 13.
νόμος Εἰλειθυίης (poet.) 136, 4. — ν. μακάρων ibid. 14.
νύμφη (poet.) 136.
νυνφὼν γάμιος (poet.) 256.
ξένοι 452.
[ξυ]λεύειν 80 B, 7.
ξυνὸν ἄγαλμα νέων (poet.) 110.
ὀδεύειν = ἰέναι (poet.) 136.
οἰκία βασιλέως 203.
οἰκτρὰ πάθη (poet.) 218.
ὀλιγωρεῖν (ἐν οὐδενί) 71.
ὀμονοεῖν ὑπὲρ τινος 79, 5.
ὄνασθαι βίου (poet.) 221.
ὀργὰ τῶν ὀχλῶν 68, 19.
ὀργυιὰ 460.
ὅττι = ὅτι δὴ s. ὅτιοῦν (poet.) 136.
οὐτιδανός (poet.) 136.
ὄψ φίλη (poet.) 136.
pagani 81, 45.
πάθος οἰκτεῖον 71. — πάθη οἰκτρὰ (poet.) 218.
παλακικόν? 166.
πανέρημος (de mortua, poet.) 218.
πανόδυρτος (de mortuo, poet.) 317.
παράγοντες: τοῖς παράγουσι χαίρειν 146. — χαίρετε οἱ π-ντες 330.
παρακινεῖν τὰ ὀρισθέντα 81, 17.
μηδὲν παραλείπειν προ[θυμίας] 69.
παράταξις 67.
παρέρπειν (poet.) 218.
pariare fisco 81, 39.
παρυβρίζειν τινί 342 bis.
πασσυδί 71.
πατέρες εὐσεβέστατοι (de civibus metropolis) 71.
πένθεα δεξάμ[εν]ος (poet.) 218.
περιγράφειν ὄρον 81, 33.
περιλειπθαί τινα (poet.) 136.
περίτομον 80 B, 5.
πίναξ 202.
de plano recte legere 81, 41.
ποδητὸς ἐν βροτοῖσι (poet.) 108.
ponere (monumentum) 120. 121. — p. titulum 4. 122.
πρᾶξις = οἰκοδομία 464.
πρᾶσις 80 B bis.
πρεσβείαν ἐκπέμπειν 71.
προμαχεῖν πάτρην (poet.) 110.
προμοίρ[ω]ς θνήσκειν (poet.) 136.
προνοεῖν c. inf. 81, 32.
πρόξενος 148.
[προσ]δοκίαν ἔχειν τινός 68, 26.
προτάσσειν 81, 25.
προτιθέναι γράμματα 81, 12.
προτρέπεσθαι [εἰς τὸ καλοῦς χάγα]θούς εἶμεν ἄνδρας 69.

οἱ πρού[χο]ντες 72.
rescribere aliquid ad decretum 81, 46.
reverentissimus iuvenis 94.
ρόες Ὠκεανοῖο (poet.) 136.
rursum 81, 47.
salus: pro salute 2. 94.
ΣΑΣΤΗΡ vox obscura 79, 24.
σάφα (poet.) 218.
σέβας [κλ]υτόν (poet.) 108.
σεμνότης [ῆθῶν] 81, 31.
σκέψις 81, 28.
σκυλεῖν τὰ ὀστέα 342 bis.
ζμερδαλέον βρομεῖν (poet.) 136.
solvere votum 94.
σοφὸς ἐν Μούσαις (poet.) 110.
σποδίη (poet.) 391.
σπουδὰ 71. 72.
στάλα s. στήλη [66. 67. 70. 72]. 75. 110. 162. 197. 218. 256. 317. 330. 360.
στέφε(σ)σιν ἔξοχος (poet.) 108.
στρατιὰ ἱκανὰ ἐπίλεκτος 68, 33.
στύξ Ἀθήνης (poet.) 136.
συγκρύπτειν τινί τι 79.
συμπαθία φυσικά 68, 38.
σύνδοος: τοῖς περὶ σύνοδον καὶ ἱερέ(α)ν pro ἡ σύνοδος ἡ περὶ ἱερέ(α)ν 207.
συνόμαιμος = ἀδελφός (poet.) 256.
σύντροφος 474.
συνωμοσίαν συνόμνυσθαι κατὰ τινος 79, 37.
σώφρων πατρί (poet.) 110.
τάξιν λαμβάνειν 81, 26.
ταραχὰ [ἐμφύλι?]ος 68, 19.
τέκος (poet.) 218.
tempus bonum 2.
τείμιος ἡιδέων (poet.) 110.
τιθέναι παῖδας ἐπὶ γούνασι (poet.) 136. — τ. στήλαν ἄ[ρτ]ι θανόντι (poet.) 317. — τ. ὑπερθε λίθον (poet.) 317. — τιθέναι = θάπτειν (poet.) 221.
titulus 4. 122. 123.
τοξεύειν 460.
τρα[πεζίται?] 452.
τρισοί = τρεῖς (poet.) 218.
τροφίμη 392.
τρόφιμος 216.
τυγχάνειν δόξης 406.
τῶν de gente: Γοργίας τῶν Ἀχαιμένου 230. — Χρηστίων τῶν Στρατονίκου 356.
υἱοῦ υἱός = υἱωνός 267.
ὑπερβαίνειν τὸν περιγεγραμμένον ὄρον 81, 33.
ὑπέρθεσις τῆς μηνύσεως 81, 21.
ὑπομνήματα ὑπατικῶν 81, 13. 25.
ὑποτάσσειν ἀντίγραφον 81, 10. cf. 32.
φέρεσθαι: στοργᾷ ἐνεχθεῖς (poet.) 256.
φθίνεσθαι μητρὸς ἐμῆς φθιμένης (poet.) 391.

φιλανθρωπία 81, 22.
 φιλόκαισαρ καὶ φιλορώμαιος εὐσεβής (epitheta re-
 gum Bosporanorum) 194. 204. 410. 421. 433.
 437. 446. 447. 448.
 φιλορώμαιος (βασίλισσα Δύναμις) 201. 420.
 φιλοστοργία γνασία 71. — φ. εὐνοος 72.
 φιλοτειμία πρὸς τὸν δᾶμον 72.
 φιλότειμος τῆς πόλιος 72.
 φιλοφ[ρό]νως φιλοτειμησάμ[ε]νος 72.
 φλόξ (poet.) 391.
 φόνος 68, 19.
 φορτία 452.
 φροντίδα ποιεῖσθαι ὑπέρ τινος 71.
 χαρακτήρ 452.

χαρείσια (poet.) 136, 1.
 χαριστήριον 1. 17. 18.
 χερμάς μελέα (poet.) 256.
 χρόνιος (poet.) 218 bis.
 χωρεῖν εἰς Ἄδου 341.
 χωρὶς αἵματος 68, 10.
 ψάμαθοι κρυεραί (poet.) 136.
 ὠδεῖνες (poet.) 110.
 aetas defunctorum indicatur: 3. 4. 33. 34. 35. 105.
 112. 114. 118. 120. 123. 124. 125. 126. 128.
 141. 145. 465. 466.
 militiae anni indicantur: 119. 120. 124. 126. 127.
 128.

VII. INDEX LOCORUM UBI LAPIDES SERVANTUR.

Akkermani in aula ecclesiae graecae: 2.
 Anapae apud homines privatos: 430. 434 *a* — *d*. 439. 444. 445.
 In opp. Cherson in museo: 36.
 Chersonesi Tauricae in museo: 65. 66. 68—71. 72 *a. c.* 73—75. 77—89. 91. 92. 94—120. 123—190.
 464—467.
 — in monasterio: 121.
 Ialtae in museo: 419.
 Iecaterinodari in museo: 435 *g. h.*
 — apud Syssojevum: 436. 437.
 Kertschiae in museo: 199. 200. 201. 206. 208. 212—219. 221. 225. 227. 229—232. 234. 236. 237.
 246. 247—290. 249. 251. 253. 255. 257. 258. 259. 261. 264—268. 272. 273. 275. 277—280.
 282—284. 286. 289. 293—302. 306. 308. 311. 312. 315. 318. 320. 322. 324. 328—331. 334.
 335. 344—346. 350. 353—355. 357—364. 366. 368. 371. 373. 377. 379. 380. 382. 383. 384.
 391. 392. 395. 396. 398. 401—403. 406—409. 416. 417. 418. 420. 424. 426. 432.
 — in tumulo Melek-Tschesmensi¹⁾: 202. 204. 205. 207. 209. 220. 222. 223. 226. 233. 235.
 238—245. 248. 250. 252. 254. 256. 260. 263. 269. 270. 271. 274. 276. 281. 285. 287. 288.
 291. 303. 304. 309. 310. 313. 314. 317. 321. 323. 325—327. 333. 337—340. 343. 347. 348.
 349. 351. 352. 356. 367. 369. 370. 372. 374—376. 378. 381. 385—390. 394. 397. 399. 400.
 404. 405. 414. 415. 422. 423. 425. 427—429. 469—478.
 — in hypogeo: 342.
 Kioviae in museo Universitatis: 23. 38. 39. 40.
 Kischinevi in museo Surutschaniano: 8—14. 16. 17. 19. 21. 22. 24—29. 34. 35. 37. 43—49. 52—54.
 57—63. 224. 228. 262. 307. 316. 341. 365.
 Mosquae in museo historico: 1. 50. 93. 122. 332. 410—413. 433. 435 *a—f. i.* 438.
 Novotscherkasskii in museo provinciali: 446—451.
 Odessae in museo societ. hist. et arch.: 3. 4. 18. 20. 30—33. 41. 42. 55. 56. 195. 196. 198. 210. 211.
 292. 319. 336. 393. 421. 441—443. 452. 453. 455. 456. 458—463.
 — in museo Universitatis: 6. 15. 51.
 Petropoli in consilio archaeologico: 431. 434 *e.*
 — in museo quod vocatur Ermitage: 67.
 — apud Latyshevum: 440.
 — apud Romantschenko: 64. 457.

1) Doleo, quod in indice VII voluminis II non comme-
 moravi in eodem tumulo conservari lapides v. II, nn^o 97, 98, 102, 118, 137, 174, 204, 215¹ (add. nova, cf. supra
 p. 288), 250, 260, 288, 300, 302, 303.

In vico **Poretschje** com. Uvarovii: 76. 90. 191. 192.

In col. **Schabo** apud A. Conoplian: 454.

In opp. **Sudak** in ecclesia S. Georgii: 193.

Sympheropoli in museo: 203.

Theodosiae in museo: 194. 197(?). 468.

Perierunt aut locis ignotis latent: 5. 7. 72b. 305.

VIII. COMPARATIO NUMERORUM.

<i>IosPE.</i> vol. IV №№	<i>Mam.</i>	<i>300.</i>	<i>3HPAO.</i>	<i>ImS.</i>	<i>Sitzungsb. Berl. Ak.</i>
1	9, p. 58, n° 1.	—	—	—	—
2	9, p. 59, n° 2.	—	—	—	—
3	—	XVI, p. 11, n° 2.	VII, p. 81.	—	—
4	—	XXII, pr. p. 47.	—	—	—
5	—	—	IV, p. 125.	—	—
6	—	—	IV, p. 123.	—	—
7	—	—	IV, p. 124.	—	—
8	—	—	IV, p. 125.	—	—
9	—	—	IV, p. 125.	—	—
10	—	—	—	p. 5, n° 4.	—
11	—	—	IV, p. 126.	—	—
12	—	—	—	p. 6, n° 6.	—
13	—	—	—	p. 6, n° 7.	—
14	—	—	—	p. 6, n° 5.	—
15	—	—	IV, p. 126.	—	—
16	—	—	IV, p. 128.	—	—
17	—	—	—	p. 8, n° 9.	—
18	—	XVII, p. 31.	—	—	—
20	—	—	IV, p. 132.	—	—
21	—	—	—	p. 8, n° 10.	—
22	—	—	—	p. 9, n° 11.	—
23	—	—	VII, p. 83.	—	—
24	—	—	—	p. 9, n° 12.	—
25	—	—	—	p. 9, n° 13.	—
26	—	—	—	p. 10, n° 14.	—
28	—	—	—	p. 11, n° 15.	—
29	—	—	—	p. 12, n° 16.	—
30	—	XXII, pr. p. 107.	—	—	—
31	—	ibid. p. 108.	—	—	—
32	—	ibid. p. 104.	—	—	—
33	—	ibid. p. 46.	—	—	—
34	—	—	—	p. 13, n° 18.	—
35	—	—	—	p. 12, n° 17.	—
37	—	—	—	p. 13, n° 19.	—
38	—	—	VII, p. 85.	—	—
39	—	—	ibid.	—	—
40	—	—	ibid.	—	—
41	—	—	ibid.	—	—
42	—	XXII, pr. p. 47.	—	—	—
43	—	—	—	p. 13, n° 20.	—

44	—	—	—	p. 14, n ^o 21.	—
45	—	—	—	p. 14, n ^o 23.	—
46	—	—	—	p. 14, n ^o 22.	—
47	—	—	IV, p. 129.	—	—
48	—	—	IV, p. 128.	—	—
49	—	—	IV, p. 130.	—	—
50	—	—	V, p. 364.	—	—
51	—	—	IV, p. 131.	—	—
52	—	—	IV, p. 130.	—	—
53	—	—	IV, p. 129.	—	—
54	—	—	ibid.	—	—
55	—	XXII, prot. p. 73.	—	—	—
56	—	—	V, p. 383.	—	—
57	—	—	—	p. 15, n ^o 24.	—
58	—	—	—	p. 15, n ^o 25.	—
59	—	—	—	p. 15, n ^o 26.	—
60	—	—	—	p. 25, n ^o 27.	—
61	—	—	IV, p. 129.	—	—
62	—	—	ibid.	—	—
63	—	—	—	p. 1, n ^o 1.	—
64	23, p. 2, n ^o 1.	—	—	—	—
65	17, p. 20, n ^o 21.	—	—	—	—
66	9, p. 18, n ^o 3.	—	—	—	—
67	23, p. 4, n ^o 2.	—	—	—	—
68	9, p. 14, n ^o 3.	—	—	—	—
69	23, p. 6, n ^o 3.	—	—	—	—
70	—	—	V, p. 368.	—	—
71	17, p. 1, n ^o 1.	—	—	—	1895, p. 505.
72	17, p. 7, n ^o 2.	—	—	—	1895, p. 512.
73	23, p. 7, n ^o 4.	—	—	—	—
76	—	—	VII, p. 86.	—	—
77	9, p. 19, n ^o 4.	—	—	—	—
78	9, p. 33, n ^o 18.	—	—	—	—
79	9, p. 1, n ^o 1.	—	—	—	1892, p. 479.
80	9, p. 19, n ^o 5.	—	—	—	—
81	9, app. p. 39.	—	—	—	—
82	9, p. 24, n ^o 6.	—	—	—	—
83	17, p. 9, n ^o 3.	—	—	—	1895, p. 514.
84	23, p. 8, n ^o 5.	—	—	—	—
85	17, p. 10, n ^o 4.	—	—	—	1895, p. 515.
86	ibid. n ^o 5.	—	—	—	1895, p. 516.
87	9, p. 25, n ^o 7.	—	—	—	—
88	17, p. 11, n ^o 6.	—	—	—	—
90	—	—	VII, p. 86.	—	—
91	23, p. 9, n ^o 6.	—	—	—	—
92	23, p. 11, n ^o 7.	—	—	—	—
93	—	—	IV, p. 140.	—	—
95	9, p. 32, n ^o 15.	—	—	—	—
97	ibid. n ^o 16.	—	—	—	—
98	9, p. 33, n ^o 17.	—	—	—	—
99	9, p. 26, n ^o 8.	—	—	—	—
101	23, p. 12, n ^o 8.	—	—	—	—

102	23, p. 13, n ^o 9.	—	—	—	—
103	9, p. 26, n ^o 9.	—	—	—	—
104	17, p. 15, n ^o 13.	—	—	—	1895, p. 519.
105	17, p. 12, n ^o 9.	—	—	—	1895, p. 516.
106	23, p. 14, n ^o 11.	—	—	—	—
108	17, p. 15, n ^o 12.	—	—	—	1895, p. 519.
109	23, p. 14, n ^o 12.	—	—	—	—
110	17, p. 13, n ^o 10.	—	—	—	1895, p. 518.
111	23, p. 15, n ^o 13.	—	—	—	—
112	ibid. n ^o 14.	—	—	—	—
115	17, p. 14, n ^o 11.	—	—	—	—
116	17, p. 12, n ^o 8.	—	—	—	—
117	17, p. 16, n ^o 14.	—	—	—	—
119	17, p. 18, n ^o 17.	—	—	—	1895, p. 522.
120	17, p. 17, n ^o 16.	—	—	—	1895, p. 520.
121	—	—	IV, p. 140.	—	—
122	17, p. 16, n ^o 15.	—	—	—	1895, p. 521.
126	17, p. 19, n ^o 18.	—	—	—	—
127	ibid. n ^o 19.	—	—	—	—
128	ibid. n ^o 20.	—	—	—	—
129	23, p. 19, n ^o 23.	—	—	—	—
130	23, p. 16, n ^o 16.	—	—	—	—
131	17, p. 11, n ^o 7.	—	—	—	—
133	23, p. 16, n ^o 17.	—	—	—	—
134	ibid. n ^o 18.	—	—	—	—
135	9, p. 30, n ^o 11.	—	—	—	—
136	9, p. 27, n ^o 10.	—	—	—	—
139	23, p. 17, n ^o 19.	—	—	—	—
142	ibid. n ^o 20.	—	—	—	—
143	23, p. 18, n ^o 21.	—	—	—	—
144	23, p. 15, n ^o 15.	—	—	—	—
146	9, p. 31, n ^o 12.	—	—	—	—
147	17, p. 20, n ^o 22.	—	—	—	1895, p. 515.
148	23, p. 19, n ^o 24.	—	—	—	—
149	17, p. 21, n ^o 23.	—	—	—	—
150	9, p. 35, n ^o 23.	—	—	—	—
151	9, p. 32, n ^o 14.	—	—	—	—
152	9, p. 31, n ^o 13.	—	—	—	—
153	9, p. 34, n ^o 22.	—	—	—	—
154	23, p. 22, n ^o 29.	—	—	—	—
155	ibid. n ^o 30.	—	—	—	—
156	23, p. 23, n ^o 31.	—	—	—	—
157	23, p. 20, n ^o 25.	—	—	—	—
158	ibid. n ^o 26.	—	—	—	—
159	9, p. 33, n ^o 19.	—	—	—	—
160	23, p. 21, n ^o 28.	—	—	—	—
161	23, p. 20, n ^o 27.	—	—	—	—
162	9, p. 34, n ^o 20.	—	—	—	—
163	17, p. 21, n ^o 24.	—	—	—	—
164 a	9, p. 34, n ^o 21.	—	—	—	—
164 b	17, p. 78.	—	—	—	—
165	23, p. 24, n ^o 36.	—	—	—	—

167 — ibid. n° 34.
168 — 23, p. 23, n° 33.
169 — 23, p. 25, n° 39.
170 — 23, p. 23, n° 32.
177 — 17, p. 22, n° 25.
178 — ibid. n° 26.
179 — ibid. n° 27.
180 — 23, p. 25, n° 37.
181 — ibid. n° 38.
182 — 23, p. 24, n° 35.
185 — 17, p. 79.
186 — 9, p. 35, n° 25.
187 *a* — 17, p. 79.
187 *b* — 9, p. 35, n° 26.
188 — 23, p. 19, n° 22.
191 — —
192 — —
194 — —
195 — —
196 — —
198 — —
199 — 17, p. 26, n° 1.
200 — 23, p. 53, n° 2.
201 — 23, p. 55, n° 3.
203 — —
204 — —
205 — —
206 — 17, p. 28, n° 3.
207 — —
208 — 17, p. 30, n° 7.
209 — —
210 — —
211 — —
212 — 17, p. 31, n° 8.
213 — ibid. n° 9.
214 — 17, p. 32, n° 10.
215 — 17, p. 33, n° 12.
216 — 9, p. 48, n° 2.
217 — 17, p. 33, n° 11.
218 — 23, p. 57, n° 5.
219 — 17, p. 34, n° 13.
220 — —
221 — 9, p. 47, n° 1.
222 — —
223 — —
224 — —
225 — 9, p. 48, n° 3.
226 — —
227 — 9, p. 48, n° 4.
228 — —
229 — 17, p. 34, n° 14.
230 — 9, p. 52, n° 14.

XXII, pr. p. 44.

ibid. p. 45.

ibid. p. 49.

XIX, p. 1, n^o I.

XX, p. 22 sq.

XXIII, p. 63, n° 1.

XIX, p. 5, n° IV.

XXII, pr. p. 129.

ibid. p. 131.

XXI, p. 194, n° III.

XXII, p. 106, n° 18.

XIX, p. 4, n° III.

XXI, p. 185, n° II.

VII, p. 86.

ibid.

X, f. 3, p. 8.

VII, p. 79.

V, p. 377.

V, p. 377.

V, p. 378.

V, p. 378.

p. 17, n° 30.

p. 17, n° 31.

<i>IosPE.</i> vol. IV №№	<i>Mam.</i>	<i>300.</i>	<i>3HPAO.</i>	<i>ImS.</i>
231	23, p. 59, n° 6.	—	—	—
232	9, p. 56, n° 22.	—	—	—
233	—	XVIII, p. 177, n° III.	—	—
234	17, p. 35, n° 15.	—	—	—
235	—	XXIII, p. 66, n° IV.	—	—
236	ibid. n° 17.	—	—	—
237	17, p. 36, n° 18.	—	—	—
238	—	XXII, pr. p. 43.	—	—
239	—	XXII, p. 103, n° 13.	—	—
240	—	XXII, p. 64, n° 10.	—	—
241	—	XXIII, p. 67, n° VI.	—	—
242	—	XVIII, p. 178, n° IV.	—	—
243	—	XXI, p. 196, n° V.	—	—
244	—	XXI, p. 189, n° IX.	—	—
245	—	XVIII, p. 179, n° V.	—	—
246	23, p. 60, n° 7.	—	—	—
247	17, p. 37, n° 19.	—	—	—
248	—	XXII, p. 105, n° 16.	—	—
249	—	—	V, p. 378.	—
250	—	—	VII, p. 88.	—
251	17, p. 37, n° 20.	—	—	—
252	—	XXII, p. 62, n° 7.	—	—
253	17, p. 38, n° 21.	—	—	—
254	—	XXI, p. 205, n° XV.	—	—
256	—	XVIII, p. 199.	—	—
257	9, p. 57, n° 23.	—	—	—
258	17, p. 35, n° 16.	—	—	—
259	17, p. 38, n° 22.	—	—	—
260	—	XXIII, p. 69, n° IX.	—	—
261	ibid. n° 23.	—	—	—
262	—	—	—	p. 17, n° 32.
263	—	XXIII, p. 71, n° XII.	—	—
264	17, p. 39, n° 24.	—	—	—
265	23, p. 61, n° 8.	—	—	—
266	17, p. 39, n° 25.	—	—	—
267	17, p. 40, n° 26.	—	—	—
269	—	XXII, p. 104, n° 15.	—	—
270	—	XXI, p. 186, n° III.	—	—
271	—	XXI, p. 188, n° VI.	—	—
272	17, p. 40, n° 27.	—	—	—
273	17, p. 41, n° 28.	—	—	—
274	—	XXIII, p. 65, n° III.	—	—
275	9, p. 49, n° 5.	—	V, p. 379.	—
276	—	XXI, p. 204, n° XIV.	—	—
277	17, p. 41, n° 29.	—	—	—
278	ibid. n° 30.	—	—	—
279	23, p. 61, n° 9.	—	—	—
280	—	—	V, p. 379.	—
281	—	XXIII, p. 67, n° V.	—	—
282	17, p. 42, n° 31.	—	—	—
283	17, p. 43, n° 32.	—	—	—
284	ibid. n° 33.	—	—	—

<i>IosPE.</i> vol. IV №№	<i>Mam.</i>	<i>300.</i>	<i>3HPAO.</i>	<i>ImS.</i>
285	—	XXI, p. 193, n° II.	—	—
286	17, p. 44, n° 34.	—	—	—
287	—	XXII, p. 58, n° 1.	—	—
288	—	XXII, p. 59, n° 2.	—	—
289	17, p. 44, n° 35.	—	—	—
290	17, p. 45, n° 36.	—	—	—
291	—	XIX, p. 12, n° XI.	—	—
292	—	XIX, pr. p. 5.	—	—
293	9, p. 49, n° 6.	—	V, p. 380.	—
295	17, p. 45, n° 37.	—	—	—
296	ibid. n° 38.	—	—	—
297	23, p. 62, n° 10.	—	—	—
298	17, p. 46, n° 39.	—	—	—
299	ibid. n° 40.	—	—	—
300	9, p. 54, n° 17.	—	—	—
301	9, p. 55, n° 18.	—	—	—
302	ibid. n° 19.	—	—	—
303	—	—	VII, p. 88.	—
304	—	XXII, p. 60, n° 3.	—	—
306	17, p. 47, n° 42.	—	—	—
307	—	—	—	p. 18, n° 33.
308	17, p. 47, n° 43.	—	—	—
309	—	XIX, p. 12, n° 10.	—	—
310	—	XXI, p. 190, n° XII.	VII, p. 89.	—
311	17, p. 48, n° 44.	—	—	—
312	ibid. n° 45.	—	—	—
312	—	XXI, p. 188, n° VII.	—	—
314	—	XIX, p. 11, n° IX.	—	—
316	—	—	—	p. 18, n° 34.
317	—	XXII, pr. p. 128.	—	—
318	23, p. 62, n° 11.	—	—	—
319	—	XVII, prot. p. 5.	—	—
320	17, p. 48, n° 46.	—	—	—
321	—	XXII, p. 105, n° 17.	—	—
322	ibid. p. 49, n° 47.	—	—	—
323	—	XVIII, p. 176, n° I.	—	—
324	ibid. p. 50, n° 48.	—	—	—
325	—	XXII, p. 63, n° 8.	—	—
326	—	XIX, p. 7, n° V.	—	—
327	—	XXI, p. 198, n° VIII.	—	—
328	9, p. 49, n° 7.	—	V, p. 380.	—
329	17, p. 50, n° 49.	—	—	—
330	9, p. 56, n° 21.	—	—	—
331	—	XVIII, p. 183, n° XI.	—	—
332	—	—	V, p. 381.	—
333	—	XXIII, p. 69, n° VIII.	—	—
335	—	XXI, p. 199, n° IX.	—	—
336	—	XIX, prot. p. 5.	—	—
337	—	XXI, p. 187, n° V.	—	—
338	—	XXI, p. 188, n° VIII.	—	—
340	—	XXI, p. 186, n° IV.	—	—
341	—	—	—	p. 19, n° 35.

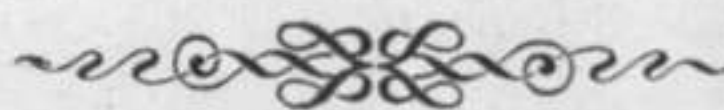
<i>IosPE.</i> vol. IV №№	<i>Mam.</i>	<i>300.</i>	<i>3HPAO.</i>	<i>ImS.</i>
342	19, p. 26 sq.	—	—	—
343	—	XXII, p. 64, n° 9.	—	—
344	—	—	V, p. 381.	—
345	23, p. 63, n° 12.	—	—	—
346	ibid. n° 13.	—	—	—
347	—	XXIII, p. 71, n° XI.	—	—
348	—	XVIII, p. 180, n° VII.	—	—
349	—	XIX, p. 9, n° VII.	—	—
350	17, p. 50, n° 50.	—	—	—
351	—	XXI, p. 199, n° X.	—	—
352	—	XXI, p. 200, n° XI.	—	—
353	17, p. 51, n° 51.	—	—	—
354	ibid. n° 52.	—	—	—
355	ibid. n° 53.	—	—	—
356	—	XVIII, p. 182, n° IX.	—	—
357	17, p. 52, n° 54.	—	—	—
358	9, p. 50, n° 8.	—	—	—
359	17, p. 53, n° 56.	—	—	—
360	17, p. 52, n° 55.	—	—	—
361	—	XXII, p. 101, n° 11.	—	—
362	9, p. 57, n° 24.	—	—	—
363	17, p. 53, n° 57.	—	—	—
364	17, p. 54, n° 58.	—	—	—
365	—	—	—	p. 19, n° 36.
366	9, p. 55, n° 20.	—	—	—
367	—	XXII, p. 102, n° 12.	—	—
368	17, p. 54, n° 59.	—	—	—
369	—	XVIII, p. 183, n° X.	—	—
370	—	XXI, p. 195, n° IV.	—	—
371	23, p. 63, n° 14.	—	—	—
372	—	XVIII, p. 177, n° II.	—	—
373	9, p. 50, n° 9.	—	—	—
374	—	XXII, p. 106, n° 19.	—	—
375	—	XXII, p. 61, n° 5.	—	—
376	—	XXII, p. 62, n° 6.	—	—
378	—	XXI, p. 197, n° VI.	—	—
379	23, p. 63, n° 15.	—	—	—
381	—	XXI, p. 198, n° VIII.	—	—
382	17, p. 55, n° 60.	—	—	—
383	ibid. n° 61.	—	—	—
384	ibid. p. 56, n° 62.	—	—	—
386	—	XXI, p. 189, n° X.	—	—
387	—	XXIII, p. 40, n° VIII.	—	—
388	—	XIX, p. 8, n° VI.	—	—
389	—	XIX, p. 3, n° II.	—	—
390	—	—	VII, p. 80.	—
391	9, p. 53, n° 16.	—	—	—
392	9, p. 52, n° 13.	—	—	—
393	—	XIX, prot. p. 5.	—	—
394	—	XIX, p. 10, n° VIII.	—	—
395	23, p. 64, n° 16.	—	—	—
396	17, p. 56, n° 63.	—	—	—

<i>IosPE.</i> vol. IV №№	<i>Mam.</i>	300.	3HPAO.
397	—	XXII, p. 103, n ^o 14.	—
398	23, p. 64, n ^o 17.	—	—
399	—	XXII, p. 60, n ^o 4.	—
400	—	XXI, p. 185, n ^o I.	—
401	—	—	V, p. 382.
402	9, p. 52, n ^o 15.	—	—
403	9, p. 50, n ^o 10.	—	V, p. 382.
404	—	XXII, p. 107, n ^o 20.	—
405	—	XXI, p. 210, n ^o XX.	—
406	17, p. 27, n ^o 2.	—	—
407	9, p. 50, n ^o 11.	—	V, p. 382.
409	17, p. 28, n ^o 4.	—	—
410	—	—	V, p. 376.
411	—	—	—
412	—	—	IV, p. 131.
413	—	—	—
414	—	XXIII, p. 72, n ^o XIV.	—
415	—	ibid. n ^o XIII.	—
416	17, p. 29, n ^o 5.	—	—
417	ibid. n ^o 6.	—	—
418	23, p. 52, n ^o 1.	—	—
419	—	—	VII, p. 89.
420	23, p. 56, n ^o 4.	—	—
421	—	—	VII, p. 90.
422	—	XXI, p. 201, n ^o XII.	—
423	—	XVIII, p. 181, n ^o VIII.	—
424	17, p. 47, n ^o 41.	—	—
425	—	XXI, p. 201, n ^o XIII.	—
426	17, p. 63, n ^o 69.	—	—
427	—	XXIII, p. 73, n ^o XVI.	—
428	—	XXIII, p. 72, n ^o XV.	—
429	—	XXIII, p. 73, n ^o XVII.	—
432	23, p. 64 sq.	—	—
433	17, p. 64, n ^o 1.	—	—
434	17, p. 66, n ^o 2.	—	—
435	17, p. 67, n ^o 3.	—	—
439	17, p. 69, n ^o 4.	—	—
439	17, p. 70, n ^o 5.	—	—
441	—	—	—
442	—	XXII, prot. p. 48.	—
443	—	—	—
445	17, p. 70, n ^o 6.	—	—
446	9, p. 62, n ^o 1.	—	—
447	ibid. n ^o 2.	—	—
452	—	XXIII, p. 3, n ^o 2.	—
453	—	ibid. p. 1, n ^o 1.	—
454	—	ibid. p. 4, n ^o 4.	—
455	—	ibid. n ^o 3.	—
456	—	ibid. p. 9, n ^o 6.	—
458	—	XXII, prot. p. 107.	—
459	—	XXIII, p. 5, n ^o 5.	—
460	—	ibid. p. 12, n ^o 7.	—

<i>IosPE.</i> vol. IV №№	<i>Mam.</i>	300.	3HPAO.
461	—	XXIII, prot. p. 6.	—
462	—	ibid. p. 17, n° 8.	—
463	—	ibid. n° 9.	—
467	23, p. 13, n° 10.	—	—
469	—	XXIII, p. 64, n° II.	—

ERRATA.

Pag.	13	tit.	21	transcr. v. 1	pro Σώστ[ρα του] lege Σωστ[ρά του].
»	23	»	40	comm. v. 6	pro <i>p. Chr.</i> lege <i>a. Chr.</i>
»	23	»	41	lemm. v. 5	pro <i>edita</i> lege <i>edito</i> .
»	31	»	64	comm. v. 8	pro <i>extremo</i> lege <i>in extremo</i> .
»	33	»	67	comm. v. 6	pro <i>putes</i> lege <i>putares</i> .
»	35	»	68	lemm. v. 3	pro <i>parte</i> lege <i>in parte</i> .
»	35	»	68	lemm. v. 16	pro <i>p. 36</i> lege <i>p. 37</i> .
»	39	»	70	text. v. 8	pro ΤΟΥΤΑ lege ΤΟΥΤΟ.
»	52	»	79	comm. v. 18	pro <i>notionem</i> lege <i>notio</i> .
»	59	»	81	transcr. v. 24	pro πεποιήκαμεν lege πεποιήκαμ(ε)ν.
»	65	»	86	lemm. v.	pro <i>latum</i> lege <i>latus</i> .
»	73	»	100	lemm. v. 2	pro <i>conversum</i> lege <i>conversa</i> .
»	77	»	108	comm. v.	pro <i>fuerit</i> lege <i>fuisse</i> .
»	82	»	119	lemm. v. 4	pro <i>neglentissime</i> lege <i>neglegentissime</i> .
»	90	»	135	lemm. v. 1	pro <i>hypogaeum</i> lege <i>hypogeum</i> .
»	96	notae 3	v. 1	pro Μαίωτης	lege Μαιώτης.
»	100	tit.	150	lemm. v. 2	post vocem <i>ornati</i> pone punctum.
»	102	»	160	lemm. v. 9	pro <i>p. 11</i> lege <i>p. 21</i> .
»	107	»	184	comm. v. 1	pro <i>Hac</i> lege <i>Hae</i> .
»	119	»	204	lemm. v. 5	pro <i>hypogaeis</i> lege <i>hypogeis</i> .
»	122	»	206	lemm. v. 5	pro <i>p. 37</i> lege <i>p. 38</i> .
»	127	»	210	transcr. v. 10	lege γυμνασιάρχ[χ]ην.
»	130	»	216	lemm. v. 1	pro <i>a. 0,55 m.</i> , <i>l. 0,17</i> lege: <i>l. 0,55 m.</i> , <i>cr. 0,17</i> .
»	133	»	219	lemm. v. 13	pro <i>p. 34</i> lege <i>p. 34</i> .
»	140	»	230	comm. v. 1	pro <i>Gorgium</i> lege <i>Gorgiam</i> .
»	144	»	237	lemm. v. 3	pro <i>quod</i> lege <i>qui</i> .
»	160	»	266	lemm. v. 4	in. lege <i>ipso</i> .
»	169	»	233	comm. v. 3	pro <i>a. Ferd.</i> lege <i>a Ferd.</i>
»	180	»	310	comm. v. 3	pro <i>occurate</i> lege <i>accurate</i> .
»	182	»	313	lemm. v. 5	pro <i>quo</i> lege <i>in quo</i> .
»	184	»	317	transcr. v. 3	pro θανόντι lege θαν[όν]τι.
»	196	»	342	lemm. v.	pro <i>iussus</i> lege <i>iussu</i> .
»	198	»	345	lemm. v. 5	pro <i>p. 60</i> lege <i>p. 63</i> .
»	201	»	354	lemm. v. 6	post 272 dele comma.
»	205	»	362	lemm. v. 3	pro <i>insidents</i> lege <i>insidens</i> .
»	219	»	393	comm. v. 1	pro ΧΡΗCΙΟΝ substitue ΧΡΗΞΙΟΝ.
»	236	»	427	lemm. v. 3	pro <i>p. 44</i> lege <i>p. 73</i> .
»	236	»	428	lemm. v. 4	pro <i>p. 43</i> lege <i>p. 72</i> .
»	237	»	429	lemm. v. 4	pro <i>p. 44</i> lege <i>p. 73</i> .
»	247	»	435	lemm. v. 1	pro <i>cui</i> lege <i>qui</i> .
»	303	»	461	lemm. v. 10	post Sternii nomen insere: 300. v. XXIII.
»	306	notae 3	v. 1	post <i>est</i>	pone comma.
»	310	tit.	469	lemm. v. 5	pro <i>p. 35</i> lege <i>p. 64</i> .
